Naujasis Testamentas

Iš graikų kalbos
(TEXTUS RECEPTUS STEPHANUS 1550)
vertė brolis Teofilis

Naujasis Testamentas

Iš graikų kalbos
(TEXTUS RECEPTUS STEPHANUS 1550)
vertė brolis Teofilis

NAUJASIS TESTAMENTAS

...Nemokamai gavote, nemokamai ir duokite!
Evangelija pagal Matą 10:8

Platinamas nemokamai

Iš graikų kalbos (TEXTUS RECEPTUS STEPHANUS 1550) vertė brolis Teofilis

Trečiasis, pataisytas leidimas

Bibliografinė informacija pateikiama Lietuvos integralios bibliotekų informacinės sistemos (LIBIS) portale ibiblioteka.lt

ISBN 978-609-8322-08-8

Išleido Liutauras Leščinskas, 2023

VERTĖJO ŽODIS SKAITYTOJUI

Dėkoju Dievui, kuris veiksmingai veikia mumyse, įdeda į mūsų širdis troškimus ir sugebėjimą juos įgyvendinti. Prieš daugelį metų Jis paskatino mane sužinoti ir įsitikinti, ar lietuviškas Naujojo Testamento vertimas atitinka graikiškąjį originalą (Dievo išsaugotą tekstą), nes skaitydamas ir lygindamas graikiškąjį Naujojo Testamento tekstą ir įvairius Naujojo Testamento vertimus, juose radau nemažai skirtumų. Versdamas Naująjį Testamentą naudojau graikiškąjį TEXTUS RECEPTUS STEPHANUS 1550 metų tekstą. Šis Naujojo Testamento vertimas iš graikų kalbos – tai tik dar vienas bandymas surasti ir atskleisti neišsemiamus gyvojo Dievo žodžio turtus. Tai pažodinio ir prasminio Naujojo Testamento vertimo junginys, kuris padės geriau suprasti tekstą žmonėms, kurie nesupranta graikų kalbos, nes jame yra sulietuvinti tam tikri mums lietuviams nesuprantami žodžiai. Šį Naujojo Testamento vertimą skiriu Dievo garbei ir Kristaus brangiu krauju atpirkto Jo surinkimo dvasiniam ugdymui. Meldžiuosi, kad jis pasitarnautų mano kartai ir mano žemiškai tėvynei Lietuvai. Dievo žodžio šviesa tepasiekia ir teapšviečia mano tautos žmonių širdis, ir neatpažįstamai tepakeičia jų gyvenimus bei likimus čia ir amžinybėje!

Visuomet norėjau ir noriu būti Dievui priimtinu ir nepriekaištingu darbininku, Jo tarnu, kuris teisingai aiškina ir tiksliai perteikia Jo žodį. Dėkoju savo Dievui, kuris išsirinko mane ir, nebaigusį jokių specialių mokslų, palaikė tinkamu šiai tarnystei. Todėl Jis mane pašaukė, įgalino, mokė, suteikė savo išmintį, malonę ir pagalbą, kad galėčiau iki galo atlikti šią, man patikėtą tarnystę. Aš tikiu, jog mūsų tinkamumas yra iš Dievo, kad joks kūnas nesigirtų prieš Viešpatį, nes visa yra iš Jo, per Jį ir priklauso Jam. Todėl Jam vieninteliam yra visa šlovė dabar ir per amžių amžius! Amen.

Dėkoju Dievui, kuris į mano gyvenimą atvedė dvi pagalbininkes, man labai brangias seseris Kristuje, mano mylimąją Rimutę, kuri dabar ilsisi Viešpaties akivaizdoje ir ištikimąją Rūtą. Per jas, Naujojo Testamento vertimo ir taisymo metu, Dievas mane stiprino bei drąsino. Jos palaikė mano rankas kaip Aaronas ir Hūras.

Ačiū visiems, kurie vienokiu ar kitokiu būdu prisidėjo prie šios, man Dievo patikėtos, užduoties įgyvendinimo. Viešpats teišlieja ant jūsų savo gausų palaiminimų lietų! Tesiunčia Jis mums ne duonos badą ir ne vandens troškulį, bet savo žodžio!

Su meile, jūsų brolis ir bendradarbis Kristuje, Teofilis

Mažeikiai, 2023

TURINYS

EVANGELIJA PAGAL MATĄ
- MT 1
- MT 2
- MT 3
- MT 4
- MT 5
- MT 6
- MT 7
- MT 8
- MT 9
- MT 10
- MT 11
- MT 12
- MT 13
- MT 14
- MT 15
- MT 16
- MT 17
- MT 18
- MT 19
- MT 20
- MT 21
- MT 22
- MT 23
- MT 24
- MT 25
- MT 26
- MT 27
- MT 28

EVANGELIJA PAGAL MORKŲ
- MK 1
- MK 2
- MK 3
- MK 4

MK 5
MK 6
MK 7
MK 8
MK 9
MK 10
MK 11
MK 12
MK 13
MK 14
MK 15
MK 16
EVANGELIJA PAGAL LUKĄ
LK 1
LK 2
LK 3
LK 4
LK 5
LK 6
LK 7
LK 8
LK 9
LK 10
LK 11
LK 12
LK 13
LK 14
LK 15
LK 16
LK 17
LK 18
LK 19
LK 20
LK 21
LK 22
LK 23
LK 24

EVANGELIJA PAGAL JONĄ
- JN 1
- JN 2
- JN 3
- JN 4
- JN 5
- JN 6
- JN 7
- JN 8
- JN 9
- JN 10
- JN 11
- JN 12
- JN 13
- JN 14
- JN 15
- JN 16
- JN 17
- JN 18
- JN 19
- JN 20
- JN 21

APAŠTALŲ DARBAI
- APD 1
- APD 2
- APD 3
- APD 4
- APD 5
- APD 6
- APD 7
- APD 8
- APD 9
- APD 10
- APD 11
- APD 12
- APD 13
- APD 14

APD 15
APD 16
APD 17
APD 18
APD 19
APD 20
APD 21
APD 22
APD 23
APD 24
APD 25
APD 26
APD 27
APD 28
LAIŠKAS ROMIEČIAMS
ROM 1
ROM 2
ROM 3
ROM 4
ROM 5
ROM 6
ROM 7
ROM 8
ROM 9
ROM 10
ROM 11
ROM 12
ROM 13
ROM 14
ROM 15
ROM 16
PIRMASIS LAIŠKAS KORINTIEČIAMS
1KOR 1
1KOR 2
1KOR 3
1KOR 4
1KOR 5

- 1KOR 6
- 1KOR 7
- 1KOR 8
- 1KOR 9
- 1KOR 10
- 1KOR 11
- 1KOR 12
- 1KOR 13
- 1KOR 14
- 1KOR 15
- 1KOR 16

ANTRASIS LAIŠKAS KORINTIEČIAMS

- 2KOR 1
- 2KOR 2
- 2KOR 3
- 2KOR 4
- 2KOR 5
- 2KOR 6
- 2KOR 7
- 2KOR 8
- 2KOR 9
- 2KOR 10
- 2KOR 11
- 2KOR 12
- 2KOR 13

LAIŠKAS GALATAMS

- GAL 1
- GAL 2
- GAL 3
- GAL 4
- GAL 5
- GAL 6

LAIŠKAS EFEZIEČIAMS

- EF 1
- EF 2
- EF 3
- EF 4

- EF 5
- EF 6

LAIŠKAS FILIPIEČIAMS
- FIL 1
- FIL 2
- FIL 3
- FIL 4

LAIŠKAS KOLOSIEČIAMS
- KOL 1
- KOL 2
- KOL 3
- KOL 4

PIRMASIS LAIŠKAS TESALONIKIEČIAMS
- 1TES 1
- 1TES 2
- 1TES 3
- 1TES 4
- 1TES 5

ANTRASIS LAIŠKAS TESALONIKIEČIAMS
- 2TES 1
- 2TES 2
- 2TES 3

PIRMASIS LAIŠKAS TIMOTIEJUI
- 1TIM 1
- 1TIM 2
- 1TIM 3
- 1TIM 4
- 1TIM 5
- 1TIM 6

ANTRASIS LAIŠKAS TIMOTIEJUI
- 2TIM 1
- 2TIM 2
- 2TIM 3
- 2TIM 4

LAIŠKAS TITUI
- TIT 1
- TIT 2

TIT 3
LAIŠKAS FILEMONUI
LAIŠKAS HEBRAJAMS
HBR 1
HBR 2
HBR 3
HBR 4
HBR 5
HBR 6
HBR 7
HBR 8
HBR 9
HBR 10
HBR 11
HBR 12
HBR 13
JOKŪBO LAIŠKAS
JOK 1
JOK 2
JOK 3
JOK 4
JOK 5
PIRMASIS PETRO LAIŠKAS
1PT 1
1PT 2
1PT 3
1PT 4
1PT 5
ANTRASIS PETRO LAIŠKAS
2PT 1
2PT 2
2PT 3
PIRMASIS JONO LAIŠKAS
1JN 1
1JN 2
1JN 3
1JN 4

1JN 5
ANTRASIS JONO LAIŠKAS
TREČIASIS JONO LAIŠKAS
JUDO LAIŠKAS
APREIŠKIMAS JONUI
APR 1
APR 2
APR 3
APR 4
APR 5
APR 6
APR 7
APR 8
APR 9
APR 10
APR 11
APR 12
APR 13
APR 14
APR 15
APR 16
APR 17
APR 18
APR 19
APR 20
APR 21
APR 22

EVANGELIJA PAGAL MATĄ

MT 1

[1] Jėzaus Kristaus, Dovydo sūnaus, Abraomo sūnaus, kilmės knyga.

[2] Abraomui pagimdė Izaoką, Izaokui pagimdė Jokūbą, Jokūbui pagimdė
Judą ir jo brolius.

[3] Judui Tamara pagimdė Farą ir Zarą, Farai pagimdė Esromą, Esromui
pagimdė Aramą.

[4] Aramui pagimdė Aminadabą, Aminadabui pagimdė Naasoną, Naasonui
pagimdė Salmoną.

[5] Salmonui Rahaba pagimdė Boozą, Boozui Rūta pagimdė Jobedą, Jobedui
pagimdė Jesę.

[6] Jesei pagimdė karalių Dovydą, karaliui Dovydui Ūrijo žmona pagimdė
Saliamoną.

[7] Saliamonui pagimdė Roboamą, Roboamui pagimdė Abiją, Abijai pagimdė
Asą.

[8] Asai pagimdė Juozapatą, Juozapatui pagimdė Joramą, Joramui pagimdė
Oziją.

[9] Ozijui pagimdė Joatamą, Joatamui pagimdė Achazą, Achazui pagimdė
Ezekiją.

[10] Ezekijui pagimdė Manasą, Manasui pagimdė Amoną, Amonui pagimdė
Joziją.

[11] Jozijui pagimdė Jechoniją ir jo brolius, ištrėmimo į Babiloną laikais.

[12] Po ištrėmimo į Babiloną Jechonijui pagimdė Salatielį, Salatieliui pagimdė
Zorobabelį.

13 Zorobabeliui pagimdė Abijudą, Abijudui pagimdė Eliakimą, Eliakimui pagimdė Azorą.

14 Azorui pagimdė Sadoką, Sadokui pagimdė Achimą, Achimui pagimdė Elijudą.

15 Elijudui pagimdė Eleazarą, Eleazarui pagimdė Mataną, Matanui pagimdė Jokūbą.

16 Jokūbui pagimdė Juozapą, vyrą Marijos, kuri pagimdė Jėzų, vadinamą Kristumi.

17 Taigi nuo Abraomo iki Dovydo iš viso buvo keturiolika kartų, nuo Dovydo iki ištrėmimo į Babiloną – keturiolika kartų ir nuo ištrėmimo į Babiloną iki Kristaus – keturiolika kartų.

18 O Jėzaus Kristaus pradėjimas įvyko taip. Jo motina Marija buvo pažadėta į žmonas Juozapui, bet prieš jiems susieinant kartu, jis rado ją nėščią iš Šventosios Dvasios.

19 Jos vyras Juozapas buvo teisus žmogus ir todėl nenorėjo išstatyti jos viešai pajuokai. Tuomet jis buvo paragintas, kad su ja slapčia išsiskirtų.

20 Juozapui tai apsvarsčius, sapne jam buvo parodytas Viešpaties angelas, kuris tarė: „Juozapai, Dovydo sūnau, niekas tavęs teneįbaugina, kad tu nepriimtum savo žmonos Marijos, nes Tas, kuris joje pradėtas, yra iš Šventosios Dvasios!

21 Ji pagimdys Sūnų ir tu pavadinsi Jį Jėzumi, nes Jis išgelbės savo tautą iš jos nuodėmių.“

22 Visa tai atsitiko, kad būtų įvykdytas žodis, kurį Viešpats ištarė per pranašą, sakantį:

23 „Štai mergelė taps nėščia ir pagimdys Sūnų, ir Jis bus vadinamas Emanueliu, išvertus tai reiškia: ‘Dievas kartu su mumis.’“

24 Pažadintas iš miego, Juozapas padarė taip, kaip Viešpaties angelas jam įsakė. Jis priėmė savo žmoną,

25 bet negyveno su ja kaip vyras, iki tol, kol ji pagimdė savo pirmagimį Sūnų, kurį jis pavadino Jėzumi.

MT 2

1 Po to, kai Jėzus buvo pagimdytas Judėjos Betliejuje, karaliaus Erodo dienomis, štai į Jeruzalę atvyko žvaigždžių stebėtojai iš Rytų.

2 Jie klausinėjo: „Kur yra pagimdytasis žydų karalius? Juk mes matėme Jo žvaigždę Rytuose ir atvykome Jo pagarbinti.“

3 Tai išgirdęs, karalius Erodas buvo apimtas nerimo, o drauge su juo ir visa Jeruzalė.

4 Sukvietęs visus tautos aukštuosius kunigus ir Rašto aiškintojus, jis klausinėjo juos: „Kur yra ta vieta, kurioje pagimdė Kristų?“

5 Tie jam atsakė: „Judėjos Betliejuje, nes taip per pranašą parašyta:

6 ‘Ir tu, Judo žemės Betliejau, jokiu būdu nesi mažiausias tarp Judo valdovų, nes iš tavęs kils Valdovas, kuris ganys mano tautą – Izraelį!’“

7 Tada Erodas, slapta pasikvietęs žvaigždžių stebėtojus, sužinojo iš jų tikslų žvaigždės pasirodymo laiką.

8 Jis siuntė juos į Betliejų, įsakydamas: „Kai būsite nuvesti, kruopščiai išklausinėkite apie Tą vaikelį, ir kai tik Jį surasite, praneškite man, kad ir aš nuvykęs Jį pagarbinčiau.“

9 Išklausę karaliaus, žvaigždžių stebėtojai buvo iš ten išvesti. Ir štai žvaigždė, kurią jie matė Rytuose, ėjo pirma jų, kol atėjusi sustojo virš tos vietos, kur buvo vaikelis.

10 Išvydę žvaigždę, jie buvo labai pradžiuginti.

11 Įėję į namus, jie rado vaikelį su Jo motina Marija ir, parpuolę ant žemės, Jį pagarbino. Atvėrę savo lobynus, jie davė Jam dovanų: aukso, smilkalų ir miros.

12 Sapne perspėti, kad nebesugrįžtų pas Erodą, jie kitu keliu sugrįžo į savo šalį.

13 Jiems sugrįžus, Juozapui sapne vėl buvo parodytas Viešpaties angelas, kuris jam tarė: „Kai būsi pažadintas, imk vaikelį ir Jo motiną, bėk į Egiptą ir pasilik ten, iki tau įsakysiu, nes Erodas ruošiasi ieškoti vaikelio, kad Jį nužudytų.“

14 Pažadintas nakčia, Juozapas pasiėmė vaikelį su Jo motina, ir iškeliavo į Egiptą.

15 Ten jis pasiliko iki Erodo mirties, kad būtų įvykdytas žodis, kurį Viešpats ištarė per pranašą, sakydamas: „Iš Egipto Aš pašaukiau savo Sūnų.“

16 Kai Erodas suprato, kad per žvaigždžių stebėtojus niekais buvo paverstas jo įsakymas, jis buvo labai įsiutintas. Jis pasiuntė karius ir iššudė visus berniukus Betliejuje bei visose jo apylinkėse, dviejų metų ir jaunesnius, pagal tikslų laiką, kurį buvo sužinojęs iš žvaigždžių stebėtojų.

17 Tuomet buvo įvykdytas žodis, ištartas per pranašą Jeremiją, sakantį:

18 „Buvo išgirstas balsas Ramoje, laidotuvių giesmė, rauda ir labai garsi dejonė. Tai Rachelė aprauda savo vaikus ir neprašo, kad kas ją paguostų, nes jų nebėra.“

19 Erodui mirus, Juozapui būnant Egipte, štai sapne, jam vėl buvo parodytas Viešpaties angelas,

20 kuris tarė: „Kai būsi pažadintas, imk vaikelį ir Jo motiną, ir keliauk į Izraelio žemę, nes jau mirę tie, kurie planavo sąmokslą prieš vaikelio gyvybę.“

21 Taigi pažadintas, jis pasiėmė vaikelį ir Jo motiną, ir iškeliavo į Izraelio žemę.

22 Tačiau, išgirdęs, kad Archelajas viešpatauja Judėjoje vietoj savo tėvo Erodo, jis buvo apimtas baimės, kad ten nebekeliautų. Sapne perspėtas, jis nukeliavo į Galilėjos sritį

[23] ir atvykęs apsigyveno Nazareto mieste, kad būtų įvykdytas žodis, kuris buvo ištartas per pranašus: „Jį vadins Nazariečiu.“

MT 3

[1] Tomis dienomis pasirodė Jonas Krikštytojas, kuris Judėjos dykumoje skelbė,

[2] sakydamas: „Atgailaukite, nes jau prisiartino dangaus aukštybių karalystė!“

[3] Juk jis yra tas, apie kurį buvo paskelbta per pranašą Izaiją, sakantį: „Dykumoje šaukiančiojo balsas: ‘Paruoškite Viešpačiui kelią, darykite tiesius Jo takus!’“

[4] Pats Jonas vilkėjo kupranugario vilnų apdaru ir buvo susijuosęs savo strėnas odiniu diržu. Jo maistas buvo skėriai ir laukinių bičių medus.

[5] Tuomet Jeruzalė, visa Judėja ir visa Jordano apylinkė ėjo pas jį.

[6] Žmonės atvirai išpažino savo nuodėmes ir Jonas juos krikštijo, panardindamas Jordano upėje.

[7] Pamatęs, kad dideli pulkai fariziejų ir sadukiejų ateina pas jį krikštytis, Jonas jiems sakė: „Jūs, angių palikuonys, kas patarė jums bėgti nuo ateinančios rūstybės!?

[8] Todėl duokite vaisių, vertų atgailos!

[9] Ir nemanykite savyje tarti: ‘Mūsų tėvas – Abraomas’. Juk aš sakau jums, kad iš šitų akmenų, Dievas gali pridėti Abraomui vaikų.

[10] Kirvis jau pridėtas prie medžių šaknų, todėl kiekvienas medis, kuris neduoda gerų vaisių, yra kertamas ir į ugnį metamas.

[11] Aš jus krikštiju, panardindamas vandenyje, dėl to, kad atgailavote, bet Tas, kuris ateina po manęs, yra kur kas galingesnis už mane, aš nesu

vertas nė Jo sandalų pakelti. Jis krikštys jus, panardindamas Šventojoje Dvasioje ir ugnyje.

12 Jo rankoje vėtyklė, ir Jis kruopščiai išvalys savo klojimą. Kviečius Jis surinks į aruodą, o pelus sudegins neužgesinamoje ugnyje.“

13 Tuomet Jėzus iš Galilėjos atėjo iki Jordano pas Joną, kad Jonas Jį pakrikštytų, panardindamas vandenyje.

14 Tačiau Jonas bandė Jį atkalbėti, sakydamas: „Tai Tu turėtum mane pakrikštyti, panardindamas vandenyje, o Tu ateini pas mane?!“

15 Paragintas atsakyti, Jėzus jam tarė: „Šį kartą tebūna taip, nes dabar yra tinkamas laikas, kad būtų įvykdyta visa, kas teisu.“ Tada Jonas sutiko.

16 Kai Jėzus buvo pakrikštytas panardinant vandenyje, Jis tuojau pat išbrido iš vandens. Ir štai Jam buvo atvertos dangaus aukštybės, ir Jis išvydo Dievo Dvasią, sklendžiančią žemyn lyg balandį ir nusileidžiančią ant Jo.

17 Ir štai balsas iš dangaus aukštybių tarė: „Šitas yra mano Sūnus, kurį Aš myliu pasiaukojančia meile, ir kuriuo esu patenkintas!“

MT 4

1 Tuomet, per Dvasią, Jėzus buvo atvestas į dykumą, kad ten, per velnią, Jis būtų išbandytas.

2 Išpasninkavęs keturiasdešimt dienų ir keturiasdešimt naktų, Jis pagaliau išalko.

3 Prie Jo prisiartino gundytojas ir tarė: „Jei Tu esi Dievo Sūnus, liepk, kad šitie akmenys pavirstų duonos papločiais.“

4 Paragintas atsakyti, Jėzus jam tarė: „Parašyta: ‘Žmogus maitinsis ne vien duonos papločiu, bet ir kiekvienu ištartu žodžiu, išeinančiu iš Dievo burnos.’“

5 Tuomet velnias paėmė Jį į šventąjį miestą, pastatė ant šventyklos krašto

6 ir sakė Jam: „Jei Tu esi Dievo Sūnus, meskis žemyn, nes parašyta: ‘Savo angelams Jis įsakys globoti Tave ir jie neš Tave ant rankų, kad Tu nesusitrenktum kojos į akmenį.’“

7 Jėzus jam vėl atsakė: „Be to parašyta: ‘Tu negundysi Viešpaties, savo Dievo.’“

8 Velnias vėl paėmė Jį į labai aukštą kalną. Jis parodė Jam visas pasaulio karalystes bei jų šlovę

9 ir tarė: „Visa tai aš Tau duosiu, jei tik parpuolęs pagarbinsi mane.“

10 Tada Jėzus jam atsakė: „Tu pasitrauk, šėtone! Juk parašyta: ‘Viešpatį, savo Dievą tegarbinsi ir Jam vieninteliam tetarnausi!’“

11 Tuomet velnias Jį paliko, ir štai angelai prisiartino ir Jam tarnavo.

12 Išgirdęs, kad Jonas pasodintas į kalėjimą, Jėzus pasitraukė į Galilėją.

13 Palikęs Nazaretą, Jis atėjo ir apsigyveno Kafarnaume, prie jūros, Zabulono ir Neftalio srityse,

14 kad būtų įvykdyta tai, kas yra ištarta per pranašą Izaiją, sakantį:

15 „Zabulono žemė ir Neftalio žemė prie pajūrio kelio, anapus Jordano – pagonių Galilėja.

16 Tamsoje sėdinti tauta pamatė didžią šviesą, gyvenantiems šalyje ir mirties šešėlyje patekėjo šviesa.“

17 Nuo to laiko Jėzus pradėjo skelbti, sakydamas: „Atgailaukite, nes prisiartino dangaus aukštybių karalystė!“

18 Vaikščiodamas palei Galilėjos jūrą, Jėzus pamatė du brolius – Simoną, vadinamą Petru, ir jo brolį Andriejų, metančius tinklą į jūrą, nes jie buvo žvejai.

19 Tuomet Jis tarė jiems: „Eikite čionai, sekite paskui mane, ir Aš padarysiu jus žmonių žvejais!“

20 Tuojau pat palikę tinklus, jie nusekė paskui Jį.

21 Eidamas iš ten toliau, Jis pamatė kitus du brolius – Zebediejaus sūnų Jokūbą ir jo brolį Joną, laive kartu su savo tėvu Zebediejumi taisančius savo tinklus, ir Jėzus juos pašaukė.

22 Tuojau pat palikę laivą ir savo tėvą, jie nusekė paskui Jį.

23 Jėzus vaikščiojo po visą Galilėją, mokydamas judėjų maldos namuose, skelbdamas karalystės gerąją žinią ir gydydamas bet kokią ligą ir bet kokią negalią tautoje.

24 Ir pasklido garsas apie Jį po visą Siriją. Žmonės vedė pas Jį visus sergančius, įvairių ligų ir nepakeliamų kančių kamuojamus, demonų apsėstus, mėnulio veikiamus, paralyžiuotus, o Jis išgydė juos.

25 Paskui Jį sekė didelės minios iš Galilėjos, Dekapolio, Jeruzalės, Judėjos ir anapus Jordano.

MT 5

1 Pamatęs minias, Jėzus užkopė į kalną. Jam atsisėdus, prie Jo priėjo mokiniai.

2 Ir atvėręs burną, Jis mokė juos, sakydamas:

3 „Palaiminti tie, kurie nuolat prašo, kad Dvasia jiems suteiktų pagalbą, nes jų yra dangaus aukštybių karalystė.

4 Palaiminti tie, kurie gedi, nes jie bus paguosti.

5 Palaiminti nuolankieji, nes jie paveldės žemę.

6 Palaiminti tie, kurie alksta ir trokšta teisumo, nes jie bus pasotinti.

7 Palaiminti gailestingieji, nes jų bus pasigailėta.

8 Palaiminti tie, kurių širdys tyros, nes jie regės Dievą.

9 Palaiminti taikdariai, nes jie bus vadinami Dievo sūnumis.

10 Palaiminti tie, kurie buvo persekioti dėl teisumo, nes jų yra dangaus
aukštybių karalystė.

11 Palaiminti jūs, jei dėl manęs esate šmeižiami, persekiojami ir visaip
užgauliojami tų, kurie apie jus kalba melą.

12 Būkite linksmi ir šokinėkite iš džiaugsmo, nes didelis jūsų atlygis
dangaus aukštybėse. Juk taip pat persekiojo ir iki jūsų buvusius pranašus.

13 Jūs esate žemės druska. Tačiau jei druska būtų padaryta beskonė, tai kuo
ją vėl reikėtų pasūdyti? Ji niekam jau nebenaudinga, tik išmesti laukan,
kad žmonių būtų mindoma.

14 Jūs esate pasaulio šviesa. Neįmanoma paslėpti miesto, kuris pastatytas ant
kalno viršaus.

15 Juk uždegto žiburio niekas nededa po saiku, bet stato jį ant žibintuvo, ir
jis šviečia visiems, kurie yra namuose.

16 Taip tešviečia ir jūsų šviesa žmonių akivaizdoje, kad jie matytų jūsų gerus
darbus ir šlovintų jūsų Tėvą, esantį dangaus aukštybėse.

17 Nemanykite, jog Aš atėjau atšaukti Įstatymo ar Pranašų, atėjau ne
atšaukti, bet įvykdyti.

18 Iš tiesų sakau jums: jei dangus ir žemė išnyks, tai nė viena raidė ir nė
vienas brūkšnelis niekada neišnyks iš Įstatymo, iki visa tai įvyks.

19 Jei tik kas sulaužė vieną šitų mažiausių įsakymų ir to mokė žmones, tas
dangaus aukštybių karalystėje bus vadinamas mažiausiu, bet tas, kuris
juos vykdė ir jų mokė, tas dangaus aukštybių karalystėje bus vadinamas
didžiu.

20 Todėl sakau jums, jeigu tik jūsų teisumas nepranoks Rašto aiškintojų ir
fariziejų teisumo, jūs niekaip neįeisite į dangaus aukštybių karalystę.

21 Jūs girdėjote, kad protėviams buvo ištarta: ‘Nežudysi’, bet tas, kuris
nužudo, turės atsakyti teisme.

22 Tačiau Aš jums sakau, kad kiekvienas, kuris be priežasties supykdo savo
brolį, tas turės atsakyti teisme. Kas pavadina savo brolį niekam tikusiu
žmogumi, tas turės stoti prieš aukščiausiąjį teismą. O kas pavadina jį
kvailiu, tas bus įmestas į pragaro ugnį.

23 Jeigu tu neši savo dovaną prie aukuro ir ten tau būtų priminta, kad tavo
brolis ką nors prieš tave turi,

24 tai tu palik savo dovaną ten prie aukuro, ir eik pirma pas savo brolį, kad
būtum su juo sutaikytas, ir tik tada sugrįžk prie aukuro, ir aukok savo
dovaną.

25 Nedelsdamas susitark su savo priešininku, kol dar esi su juo kelyje į
teismą, kad priešininkas neperduotų tavęs teisėjui, o teisėjas neperduotų
tavęs teismo nuosprendžių vykdytojui, kuris įmes tave į kalėjimą.

26 Iš tiesų sakau tau, kad neišeisi iš ten tol, kol neatiduosi paskutinio varinio
pinigėlio.

27 Jūs girdėjote, kad protėviams buvo ištarta: ‘Nesvetimausi’.

28 Tačiau Aš jums sakau: kiekvienas, kuris žiūri į moterį jos geisdamas, tas
jau svetimavo su ja savo širdyje.

29 Jeigu tavo dešinė akis veda tave į nuodėmę, tu išlupk ją ir mesk šalin, juk
naudingiau tau netekti vienos savo kūno dalies, nei kad visas tavo kūnas
būtų įmestas į pragarą.

30 Ir jeigu tavo dešinė ranka veda tave į nuodėmę, tu nukirsk ją ir mesk
šalin, juk naudingiau tau netekti vienos savo kūno dalies, nei kad visas
tavo kūnas būtų įmestas į pragarą.

31 Taip pat buvo ištarta: ‘Jei kuris išsiskyrė su savo žmona, tas teduoda jai
skyrybų raštą’.

32 Tačiau Aš jums sakau: jei kuris išsiskyrė su savo žmona ne dėl paleistuvystės, tas verčia ją svetimauti, ir jeigu tik kuris išskirtąją vedė, tas svetimauja.

33 Be to jūs girdėjote, kad protėviams buvo ištarta: ‘Nesulaužysi priesaikos, bet įvykdysi Viešpačiui duotas priesaikas’.

34 Tačiau Aš jums sakau: iš viso neprisiekite nei dangumi, nes jis yra Dievo sostas,

35 nei žeme, nes ji yra Jo kojų pakojis, nei Jeruzale, nes ji yra didžiojo Karaliaus miestas.

36 Neprisiek nei savo galva, nes tu negali padaryti nė vieno plauko balto arba juodo.

37 Jūsų žodis tebūnie ‘Taip’ – taip, ‘Ne’ – ne, o kas viršaus, tai iš piktojo.

38 Jūs girdėjote, kad protėviams buvo ištarta: ‘Akis už akį ir dantis už dantį’.

39 Tačiau Aš sakau jums: nesipriešinkite piktam žmogui. Jeigu kas tau suduos delnu per dešinį skruostą, atsuk jam ir kitą.

40 Tam, kuris nori tave apkaltinti ir atimti tavo apatinį rūbą, atiduok jam ir viršutinį.

41 Ir kuris tave vers kartu nueiti tūkstantį žingsnių, eik kartu su juo du.

42 Tam, kuris tavęs prašo, duok, ir nuo to, kuris nori iš tavęs pasiskolinti, nebūk nugręžtas.

43 Jūs girdėjote, kad buvo ištarta: ‘Mylėk pasiaukojančia meile savo artimą ir nekęsk savo priešo’.

44 Tačiau Aš jums sakau: mylėkite pasiaukojančia meile savo priešus, laiminkite jus keikiančius, darykite gera nekenčiantiems jūsų ir melskitės Dievui už jus užgauliojančius ir persekiojančius,

45 kad būtumėte sūnūs savo Tėvo, esančio dangaus aukštybėse. Juk Jis leidžia savo saulei tekėti virš blogųjų ir gerųjų, ir siunčia lietų ant teisiųjų ir neteisiųjų.

46 Jeigu jūs mylite pasiaukojančia meile tik tuos, kurie jus myli pasiaukojančia meile, tai kokį gi atlygį turite? Argi ne tą patį daro ir mokesčių rinkėjai?

47 Ir jeigu maloniai sveikinate vien tik savo brolius, tai ką geriau darote nei kiti? Argi taip nedaro ir mokesčių rinkėjai?

48 Taigi būkite tobuli, kaip ir jūsų Tėvas, esantis dangaus aukštybėse, tobulas.

MT 6

1 Saugokitės, kad neduotumėte išmaldos žmonių akivaizdoje, kai jie atidžiai jus stebi, priešingu atveju, jūs negausite atlygio iš savo Tėvo, esančio dangaus aukštybėse.

2 Jeigu tu duodi išmaldą, netrimituok judėjų maldos namuose ir siaurose gatvelėse, kaip tai daro apsimetėliai, kad būtų žmonių šlovinami. Iš tiesų sakau jums, jie jau su kaupu atsiėmė savo atlygį.

3 Kai tu duodi išmaldą, tegul tavo kairė ranka nežino, ką duoda tavo dešinė,

4 kad tavo išmalda būtų slaptoje, o tavo Tėvas, kuris mato slaptoje, tau atlygins viešai.

5 Ir kai tu meldiesi Dievui, nebūk kaip apsimetėliai, kurie mėgsta ilgai melstis Dievui, stovėdami judėjų maldos namuose ir gatvių kampuose, kad pasirodytų žmonėms. Iš tiesų sakau jums, kad jie jau su kaupu atsiima savo atlygį.

6 Kai tu meldiesi Dievui, įeik į savo slaptą kambarį ir uždaręs duris, melskis Dievui, savo Tėvui, esančiam slaptoje, o tavo Tėvas, kuris mato slaptoje, tau atlygins viešai.

7 Melsdamiesi Dievui, nekartokite to paties per tą patį, kaip tai daro
pagonys. Juk jie mano, kad bus išklausyti dėl savo žodžių gausos.

8 Tad nebūkite padaryti tokiais kaip jie, nes jūsų Tėvas žino, ko jums reikia,
dar prieš tai, kai jūs Jo prašysite.

9 Todėl Dievui melskitės taip: ‘Tėve mūsų, kuris esi dangaus aukštybėse,
tebūnie pašventintas Tavo vardas,

10 teateinie Tavo karalystė, tebūnie įvykdyta Tavo valia kaip danguje, taip ir
žemėje!

11 Kasdieninės mūsų duonos duok mums šiandien

12 ir atleisk mums mūsų kaltes, kaip ir mes atleidžiame savo kaltininkams.

13 Ir neįvesk mūsų į išbandymą, bet išgelbėk mus nuo piktojo; nes Tavo yra
karalystė, galia ir šlovė per amžius. Amen’.

14 Jeigu jūs atleidote žmonėms jų prasižengimus, tai jūsų dangiškasis Tėvas
atleis ir jums,

15 bet jeigu jūs neatleidote žmonėms jų prasižengimų, tai ir jūsų Tėvas
neatleis jūsų prasižengimų.

16 Kai jūs pasninkaujate, nebūkite kaip piktaveidžiai apsimetėliai, kurie
perkreipia savo veidus taip, kad žmonėms pasirodytų, jog jie pasninkauja.
Iš tiesų sakau jums, jie jau su kaupu atsiima savo atlygį.

17 O tu pasninkaudamas, patepk savo galvą aliejumi ir nuprausk savo veidą,

18 kad ne žmonėms pasirodytum pasninkaujantis, bet savo Tėvui, esančiam
slaptoje, o tavo Tėvas, matantis slaptoje, tau atlygins viešai.

19 Nekaupkite sau indėlių žemėje, kur kandys ir rūdys ėda, kur vagys
įsilaužia ir vagia,

20 bet kaupkite sau indėlius danguje, kur nei kandys, nei rūdys neėda, kur
vagys neįsilaužia ir nevagia,

21 nes kur jūsų indėlis, ten bus ir jūsų širdis.

22 Kūno žiburys yra akis. Todėl, jei tavo akis sveika, visas tavo kūnas bus pilnas šviesos,

23 bet jei tavo akis nesveika, tai visas tavo kūnas bus pilnas tamsos. Jei tavyje esanti šviesa yra tamsa, tai kokia yra toji tamsa!

24 Niekas netarnauja kaip vergas dviem šeimininkams: arba jis vieno nekęs, o kitą mylės pasiaukojančia meile, arba vienam bus atsidavęs, o kitą niekins. Negalite tarnauti kaip vergai Dievui ir Mamonai.

25 Todėl Aš jums sakau: nesirūpinkite savo gyvybe, ką valgysite arba ką gersite, nei savo kūnu, kuo apsirengsite. Argi gyvybė ne svarbesnė už maistą, o kūnas – už drabužį?

26 Atidžiai stebėkite dangaus paukščius: nei jie sėja, nei pjauna, nei į aruodus renka, bet jūsų dangiškasis Tėvas juos maitina. Argi jūs ne vertingesni už juos?

27 Kuris gi iš jūsų nerimaudamas gali pridėti bent valandėlę prie savo amžiaus?

28 Ir apie kokį drabužį jūs mąstote? Atkreipkite dėmesį į tai, kaip auga lauko lelijos: nei jos sunkiai dirba, nei verpia,

29 bet Aš jums sakau, kad net Saliamonas, būdamas visoje savo šlovėje, neapsirengė kaip viena iš jų.

30 Juk jeigu Dievas taip aprengia lauko žolę, šiandien žaliuojančią, o rytoj į krosnį metamą, argi Jis nepalyginamai brangesniu drabužiu neaprengs ir jūsų, Juo nepasitikinčių?

31 Todėl nebūkite susirūpinę ir nesakykite: ‘Ką mes valgysime?’, arba: ‘Ką mes gersime?’, arba: ‘Kuo mes apsirengsime?’

32 Juk visų tų dalykų ieško pagonys, bet jūsų dangiškasis Tėvas juk gerai žino, kad viso to jums reikia.

33 Pirmiausia ieškokite Dievo karalystės ir Jo teisumo, o visa tai bus jums pridėta.

34 Taigi nebūkite susirūpinę rytdiena, nes rytdiena pasirūpins savimi. Juk kiekvienai dienai užtenka savo rūpesčių.

MT 7

1 Neteiskite, kad nebūtumėte teisiami.

2 Juk kokiame teisme teisiate, tokiame ir jūs būsite teisiami, ir kokiame saike seikėjate, tuo pačiu saiku ir jums bus atseikėta.

3 Kodėl savo brolio akyje tu įžvelgi tokį mažą krislelį, o nepastebi rąsto savojoje?

4 Arba kaip gali sakyti savo broliui: ‘Leisk, kad išimčiau krislelį iš tavo akies’, bet, štai tavo akyje rąstas?!

5 Apsimetėli! Pirma išsiimk iš savo akies rąstą, o tuomet aiškiai matysi, kaip iš savo brolio akies išimti krislelį.

6 Neduokite to, kas šventa, šunims ir nemėtykite savo perlų kiaulių akivaizdoje, kad kartais jos nesutryptų jų savo kojomis ir atgręžtos jūsų pačių nesuplėšytų į gabalus.

7 Prašykite, ir bus jums duota, ieškokite, ir jūs rasite, nepaliaujamai belskite, ir bus jums atidaryta!

8 Juk kiekvienas prašantis gauna, ieškantis randa, o nepaliaujamai beldžiančiam bus atidaryta.

9 Argi tarp jūsų yra toks žmogus, kurio sūnus prašytų duonos paplotėlio, o tas paduotų jam akmenį?!

10 Arba jeigu jis prašytų žuvies, tai ar tas paduotų jam gyvatę?

11 Tad jei jūs, būdami blogi, gerai žinote, kad savo vaikams reikia duoti tai, kas gera, tai juo labiau jūsų Tėvas, esantis dangaus aukštybėse, duos gera tiems, kurie Jį prašo.

12 Taigi visa, ko norite, kad jums darytų žmonės, taip ir jūs jiems darykite, nes tai yra Įstatymas ir Pranašai.

13 Įeikite pro ankštus vartus, nes erdvūs vartai ir platus kelias veda į pražūtį, ir didieji įeina pro juos,

14 o ankšti vartai ir susiaurintas kelias veda į gyvenimą, ir tik mažieji jį atranda.

15 Saugokitės netikrų pranašų, kurie ateina pas jus avių kailiuose, bet viduje jie yra plėšrūs vilkai.

16 Juos atpažinsite iš jų vaisių. Argi kas skina vynuogių kekes nuo erškėčių arba figas nuo usnių?!

17 Taigi kiekvienas geras medis veda gerus vaisius, o blogas medis veda blogus vaisius.

18 Geras medis negali vesti blogų vaisių, nei blogas medis vesti gerų vaisių.

19 Kiekvienas medis, kuris neveda gerų vaisių, yra kertamas ir metamas į ugnį.

20 Taigi jūs atpažinsite juos iš jų vaisių.

21 Ne kiekvienas, kuris man sako: ‘Viešpatie, Viešpatie!’, įeis į dangaus aukštybių karalystę, bet tik tas, kuris vykdo mano Tėvo, esančio dangaus aukštybėse, valią.

22 Didieji man aną dieną sakys: ‘Viešpatie, Viešpatie, argi ne mes pranašavome Tavuoju vardu, argi ne mes Tavuoju vardu išvarinėjome demonus, argi ne mes Tavuoju vardu padarėme didžių stebuklų?!’

23 Ir tada Aš jiems viešai paskelbsiu: ‘Aš niekuomet jūsų nepažinojau. Eikite šalin nuo manęs jūs, kurie darote neteisybę!’

24 Taigi kiekvienas, kuris tik girdi šiuos mano žodžius ir juos vykdo, bus kaip išmintingas vyras, kuris pastatė savo namą ant uolos.

25 Prapliupo liūtys, ištvino upės, pūtė vėjai ir buvo nukreipti link ano namo, bet jis nesugriuvo, nes jo pamatas buvo padėtas ant uolos.

26 Tačiau kiekvienas, kuris girdi šiuos mano žodžius, bet jų nevykdo, bus kaip kvailas vyras, kuris pastatė savo namą ant smėlio.

27 Prapliupo liūtys, ištvino upės, pūtė vėjai ir smogė anam namui, ir jis sugriuvo, o jo griuvimas buvo staigus.“

28 Ir atsitiko taip, kad kai Jėzus baigė kalbėti šiuos žodžius, minios buvo nustebintos tuo, kaip Jis mokė,

29 nes Jis mokė juos kaip turintis valdžią, o ne kaip Rašto aiškintojai.

MT 8

1 Kai Jėzus nusileido nuo kalno, paskui Jį sekė didelės minios.

2 Ir štai priėjo raupsuotasis ir, pagarbinęs Jį, tarė: „Viešpatie, jei tik norėtum, Tu gali mane apvalyti!“

3 Jėzus ištiesė ranką ir palietė jį, tardamas: „Aš noriu, būk apvalytas!“ Ir tuojau pat jis buvo apvalytas nuo raupsų.

4 Tuomet Jėzus įsakė jam: „Žiūrėk, kad niekam nepasakotum apie tai, bet eik, parodyk save kunigui ir paaukok Dievui Mozės įsakytą auką, kuri jiems bus kaip apvalymo patvirtinimas.“

5 Jėzui įėjus į Kafarnaumą, priėjo prie Jo šimtininkas, maldaudamas:

6 „Viešpatie, mano vergas guli namuose paralyžiuotas. Jį kankina labai dideli skausmai!“

7 Jėzus jam tarė: „Aš nueisiu ir išgydysiu jį.“

8 Tuomet, paragintas atsakyti, šimtininkas kalbėjo: „Viešpatie, aš nesu
vertas, kad Tu įeitum po mano stogu, bet tik tark žodį, ir mano vergas bus
išgydytas!

9 Juk aš esu pavaldus žmogus ir pats turiu pavaldžių karių. Sakau vienam:
‘Eik!’, ir jis eina, kitam: ‘Ateik!’, ir jis ateina, o savo vergui: ‘Padaryk
tai!’, ir jis daro.“

10 Tai išgirdęs, Jėzus labai nustebo ir einantiems iš paskos tarė: „Iš tiesų
sakau jums, net Izraelyje neradau tokio stipraus tikėjimo!

11 Todėl sakau jums, kad didelės minios žmonių ateis iš rytų ir vakarų, ir jie,
kartu su Abraomu, Izaoku ir Jokūbu, bus pasodinti pusiaugula prie stalo
dangaus aukštybių karalystėje,

12 o karalystės sūnūs bus išmesti į juodžiausią tamsą. Ten bus raudojimas ir
dantų griežimas.“

13 Tada Jėzus tarė šimtininkui: „Eik, ir tebūna tau padaryta taip, kaip tu
patikėjai!“ Ir tą pačią akimirką jo vergas buvo pagydytas.

14 Atėjęs į Petro namus, Jėzus pamatė jo uošvę paguldytą ir kenčiančią nuo
karštligės.

15 Jėzus palietė jos ranką ir karštligė ją paliko. Tuomet ji buvo pakelta ir
jiems patarnavo.

16 Ir atsitiko taip, kad, vakarui atėjus, žmonės atvedė pas Jėzų galingų
demonų apsėstuosius. Jis išvarė dvasias žodžiu ir išgydė visus sergančius,

17 kad būtų įvykdytas žodis, kuris buvo ištartas per pranašą Izaiją, sakantį:
„Jis pasiėmė mūsų negalias ir iškentėjo mūsų ligas.“

18 Pamatęs aplink save dideles minias, Jėzus įsakė plaukti į kitą jūros krantą.

19 Prie Jo priėjo vienas Rašto aiškintojas ir tarė: „Mokytojau, aš seksiu
paskui Tave, kad ir kur tik Tu eitum!“

20 Tuomet Jėzus jam sako: „Lapės turi olas, padangių paukščiai – lizdus, o
Žmogaus Sūnus neturi kur galvos priglausti.“

21 Kitas Jo mokinys prašė: „Viešpatie, leisk man pirma nueiti ir palaidoti
savo tėvą.“

22 Tačiau Jėzus jam atsakė: „Tu sek paskui mane ir palik mirusiems laidoti
savo mirusius.“

23 Jėzus įlipo į laivą, o mokiniai nusekė paskui Jį.

24 Ir štai jūroje kilo tokia smarki audra, kad bangos pradėjo skandinti laivą,
o Jėzus miegojo.

25 Mokiniai pripuolę ėmė Jį žadinti, šaukdami: „Viešpatie, gelbėk mus, nes
mes žūvame!“

26 Jis jiems tarė: „Kodėl jūs tokie bailūs, mažatikiai?!“ Tuomet Jis atsikėlė,
griežtai sudraudė vėjus bei jūrą, ir pasidarė visiškai tylu.

27 Žmonės stebėjosi ir kalbėjo: „Kas gi yra šitas, kad net vėjai ir jūra Jam
paklūsta?“

28 Kai Jis atvyko į kitą jūros krantą, į Gergezėnų kraštą, Jam priešais iš kapų
rūsių išėjo du demonų apsėstieji. Jie buvo tokie pavojingi, kad niekas
negalėjo saugiai praeiti anuo keliu.

29 Ir štai jie garsiai šaukė, sakydami: „Ko tau iš mūsų reikia, Jėzau, Dievo
Sūnau?! Ar atėjai čionai pirma laiko mūsų kankinti?“

30 Toliau nuo jų buvo ganoma didelė kiaulių banda.

31 Tada demonai ėmė Jį maldauti: „Jeigu mus išvarai, tai leisk sueiti į
kiaulių bandą.“

32 Ir Jis jiems tarė: „Eikite!“ Išėję, jie suėjo į kiaulių bandą. Ir štai visa
kiaulių banda metėsi nuo stataus šlaito į jūrą ir prigėrė vandenyje.

33 Tuomet tie, kurie ganė bandą, pabėgo ir nuėję į miestą pranešė apie tai, kas įvyko, ir apie demonų apsėstuosius.

34 Ir štai visas miestas išėjo pasitikti Jėzaus ir, Jį pamatę, maldavo, kad Jis pasišalintų iš jų krašto.

MT 9

1 Įlipęs į laivą, Jėzus persikėlė į kitą jūros krantą ir atėjo į gimtąjį miestą.

2 Ir štai Jam atnešė paralyžiuotąjį, paguldytą ant gulto. Pamatęs jų tikėjimą, Jėzus tarė paralyžiuotajam: „Būk drąsus, vaike, tavo nuodėmės tau atleistos!“

3 Kai kurie Rašto aiškintojai ėmė savyje svarstyti: „Jis Dievą niekina!“

4 Žinodamas jų mintis, Jėzus tarė: „Kodėl piktai mąstote savo širdyse?

5 Kas gi lengviau – ar pasakyti: ‘Tavo nuodėmės tau atleistos!’, ar įsakyti: ‘Kelkis ir vaikščiok!’?

6 Todėl žinokite, kad Žmogaus Sūnus turi galią žemėje atleisti nuodėmes.“ Jis tarė paralyžiuotajam: „Būk pakeltas, imk savo gultą ir eik į savo namus!“

7 Tuomet jis buvo pakeltas ir nuėjo į savo namus.

8 Tai pamačiusios minios stebėjosi ir šlovino Dievą, suteikusį tokią galią žmonėms.

9 Eidamas iš ten, Jėzus pamatė mokesčių surinkimo vietoje sėdintį žmogų, vadinamą Matu, ir tarė jam: „Sek paskui mane!“ Tas atsikėlė ir nusekė paskui Jį.

10 Kai Jėzus savo namuose sėdėjo pusiaugula prie stalo, atsitiko taip, kad atėjo pagarsėję mokesčių rinkėjai ir nusidėjėliai. Jie sėdėjo pusiaugula prie vieno stalo drauge su Jėzumi ir Jo mokiniais.

11 Tai pamatę, fariziejai tarė Jo mokiniams: „Kodėl jūsų Mokytojas valgo su
mokesčių rinkėjais ir nusidėjėliais?“

12 Tai išgirdęs, Jėzus jiems atsakė: „Ne sveikiesiems reikia gydytojo, bet
sergantiesiems.

13 Eikite ir ištyrinėkite ką reiškia žodžiai: Man patinka gailestingumas, o ne
auka’. Juk Aš atėjau šaukti atgailai ne teisiųjų, bet nusidėjėlių.“

14 Tada prie Jo priėjo Jono mokiniai, klausdami: „Kodėl mes ir fariziejai
ilgas dienas pasninkaujame, o Tavo mokiniai nepasninkauja?“

15 Jėzus jiems atsakė: „Negali vestuvininkai raudoti, kol kartu su jais yra
jaunikis, bet ateis dienos, kai jaunikis iš jų bus atimtas, ir tada jie
pasninkaus.

16 Niekas nelopo seno drabužio nebalintos drobės lopu, nes toks lopas
atplėšia drabužio gabalą ir išplėšia dar didesnę skylę.

17 Niekas nepila jauno vyno į senus odinius vynmaišius, nes, priešingu
atveju, vynas suplėšytų odinius vynmaišius ir išsilietų, o odiniai
vynmaišiai nueitų niekais. Jaunas vynas pilamas į naujus odinius
vynmaišius, ir taip abeji bus išsaugoti.“

18 Jam taip bekalbant, priėjo vienas vadovas ir pagarbino Jį, tardamas: „Ką
tik numirė mano dukra, bet Tu atėjęs uždėk ant jos savo ranką, ir ji bus
atgaivinta.“

19 Tuomet Jėzus buvo pakeltas ir kartu su savo mokiniais nusekė paskui
vadovą.

20 Ir štai moteris, dvylika metų serganti kraujoplūdžiu, priėjusi Jam iš už
nugaros, palietė Jo drabužio kraštą.

21 Mat ji savyje sakė: „Jei tik palytėčiau Jo drabužį, būsiu išgelbėta.“

22 Tuomet Jėzus buvo paragintas atsigręžti ir pamatęs moterį, jai tarė: „Būk
drąsi, dukra, tavo tikėjimas išgelbėjo tave!“ Ir tą pačią akimirką moteris
buvo išgelbėta.

[23] Atėjęs į vadovo namus ir pamatęs fleitininkus bei šurmulio apimtą minią,

[24] Jėzus jiems sako: „Pasitraukite, nes mergaitė ne mirusi, bet miega.“ Tačiau jie tyčiojosi iš Jo.

[25] Kai minia buvo išvaryta, Jis įėjo vidun, pagriebė mergaitę už rankos ir ji buvo prikelta.

[26] Garsas apie tai, pasklido po visą aną kraštą.

[27] Jėzui iš ten išeinant, paskui Jį sekė du neregiai ir garsiai šaukė: „Pasigailėk mūsų, Dovydo Sūnau!“

[28] Kai Jis įėjo į namus, neregiai priėjo prie Jo, o Jėzus jų paklausė: „Ar tikite, kad Aš galiu tai padaryti?“ Jie atsakė: „Taip, Viešpatie!“

[29] Tada Jis palietė jų akis, sakydamas: „Tebūnie tai padaryta pagal jūsų tikėjimą.“

[30] Ir jų akys buvo atvertos. Jėzus griežtai jiems įsakė: „Žiūrėkite, kad niekas apie tai nesužinotų.“

[31] Tačiau tie išėję išgarsino Jį visame aname krašte.

[32] Jiems išeinant, štai pas Jį atvedė demono apsėstą žmogų, kuris buvo nebylys.

[33] Ir kai demonas buvo išvarytas, nebylys prakalbo, o minios stebėjosi, sakydamos: „Dar niekad Izraelyje nebuvo taip apreikštas Dievas.“

[34] Tuomet fariziejai kalbėjo: „Jis išvaro demonus jų valdovo galia.“

[35] Jėzus aplankė visus miestus ir kaimus, mokydamas judėjų maldos namuose, skelbdamas karalystės gerąją žinią ir gydydamas bet kokią žmonių ligą bei negalią.

[36] Matydamas minias, Jis buvo apimtas gailesčio, nes jos buvo išsekintos ir išsklaidytos, lyg avys, kurios neturi piemens.

37 Tuomet Jis tarė savo mokiniams: „Derlius tikrai gausus, bet darbininkai
tik keli.

38 Todėl, paraginti, melskite pjūties Šeimininką, kad Jis į savo pjūtį siųstų
darbininkų.“

MT 10

1 Pasišaukęs dvylika savo mokinių, Jėzus suteikė jiems galią išvarinėti
netyrąsias dvasias ir gydyti bet kokią ligą bei negalią.

2 Dvylikos apaštalų vardai buvo šie: pirmasis Simonas, vadinamas Petru, ir
jo brolis Andriejus, Zebediejaus sūnus Jokūbas, ir jo brolis Jonas,

3 Pilypas ir Baltramiejus, Tomas ir mokesčių rinkėjas Matas, Alfiejaus
sūnus Jokūbas ir Lebiejus, pravardžiuojamas Tadu,

4 Simonas Kananietis ir išdavęs Jėzų, Judas Iskarijotas.

5 Šiuos dvylika Jėzus išsiuntė, jiems įsakydamas: „Nenueikite pas pagonis ir
neįženkite į samariečių miestą,

6 bet verčiau eikite pas pražuvusias Izraelio namų avis.

7 Keliaukite ir skelbkite, sakydami: ‘Prisiartino dangaus aukštybių
karalystė!’

8 Išgydykite sergančius, apvalykite raupsuotuosius, prikelkite mirusius,
išvarykite demonus. Nemokamai gavote, nemokamai ir duokite!

9 Neturėkite nei auksinių, nei sidabrinių, nei varinių pinigų savo diržuose,

10 nei kelionmaišio kelionei, nei dviejų marškinių, nei sandalų, nei lazdos,
nes darbininkas vertas, kad būtų pamaitintas.

11 Kai tik jūs įeisite į kokį nors miestą ar kaimą, kruopščiai išklausinėkite,
kas jame yra vertas jūsų ramybės, ir pasilikite ten, iki jūs išeisite.

12 Įeidami į namus, pasveikinkite juos.

13 Ir jeigu namai tikrai bus verti, teateinie į juos jūsų ramybė, o jeigu nebus verti, tai jūsų ramybė tebūnie jums sugrąžinta.

14 Ir jei tik kas jūsų nepriimtų ir neklausytų jūsų žodžių, tai, išeidami iš tokių namų ar tokio miesto, nusikratykite net dulkes nuo savo kojų.

15 Iš tiesų sakau jums, kad teismo dieną lengviau bus Sodomos ir Gomoros žemei negu tam miestui.

16 Štai Aš siunčiu jus kaip avis tarp vilkų. Todėl būkite atsargūs kaip gyvatės ir nekenksmingi kaip balandžiai.

17 Saugokitės žmonių, nes jie perduos jus teismams ir judėjų maldos namuose jus plaks rimbais.

18 Jūs dėl manęs būsite vedami pas valdytojus ir karalius, kad liudytumėte jiems ir pagonims.

19 Kai jie perduos jus, nesirūpinkite, kaip arba ką kalbėsite, nes tą valandą jums bus duota, ką jūs turite kalbėti.

20 Tada ne jūs kalbėsite, bet jūsų Tėvo Dvasia kalbės per jus.

21 Brolis išduos mirčiai brolį ir tėvas – vaiką, o vaikai bus sukurstyti prieš tėvus ir nužudys juos.

22 Jūs būsite visų persekiojami dėl mano vardo, bet kuris liks ištikimas iki galo, tas bus išgelbėtas.

23 Tuomet kai jus persekios šiame mieste, jūs bėkite į kitą. Iš tiesų sakau jums: nespėsite pereiti visų Izraelio miestų, iki ateis Žmogaus Sūnus.

24 Mokinys nėra viršesnis už mokytoją, nei vergas už savo šeimininką.

25 Pakanka mokiniui prilygti savo mokytojui, o vergui prilygti savo šeimininkui, nes jei šeimos galvą jie pavadino Belzebulu, tai juo labiau jo šeimyną.

26 Taigi nebūkite jų įbauginti. Juk nieko nėra uždengta, kas nebūtų iškelta
aikštėn, ir nieko nėra paslėpta, kas nebūtų pastebėta.

27 Ką jums kalbu tamsoje, sakykite šviesoje, ir ką jūs girdite, skelbkite nuo
plokščiastogių.

28 Ir nebūkite įbauginti tų, kurie žudo kūną, bet negali nužudyti sielos.
Verčiau tesukelia baimę Tas, kuris turi galią pražudyti ir sielą, ir kūną
pragare.

29 Argi ne du žvirbliai parduodami už varinį pinigėlį? Tačiau nė vienas iš jų
nenukris žemėn be jūsų Tėvo valios.

30 Taigi, net visi jūsų galvos plaukai yra suskaičiuoti.

31 Todėl nebūkite jų įbauginti, juk jūs vertesni už daugybę žvirblių.

32 Kiekvienas, kuris viešai išpažins mane žmonių akivaizdoje, tą ir Aš viešai
išpažinsiu savo Tėvo, esančio dangaus aukštybėse, akivaizdoje.

33 Kuris pripažins mane netinkamu žmonių akivaizdoje, tą ir Aš pripažinsiu
netinkamu savo Tėvo, esančio dangaus aukštybėse, akivaizdoje.

34 Nemanykite, jog Aš atėjau atnešti žemėn taikos. Aš atėjau atnešti ne
taikos, bet kalavijo.

35 Juk atėjau atskirti žmogaus nuo jo tėvo, dukters nuo jos motinos, marčios
nuo jos anytos.

36 Todėl žmogaus namiškiai taps jo priešais.

37 Kuris švelniai myli tėvą ar motiną labiau nei mane, tas nevertas manęs, ir
kuris švelniai myli sūnų ar dukrą labiau nei mane, tas nevertas manęs.

38 Kuris nepriima savo kryžiaus ir neseka paskui mane, tas nevertas manęs.

39 Išsaugojęs savo gyvybę, praras ją, o praradęs savo gyvybę dėl manęs,
atras ją.

40 Priimantis jus, mane priima, o mane priimantis, priima Tą, kuris mane siuntė.

41 Priimantis pranašą dėl to, kad jis pranašas, gaus pranašo atlygį, o priimantis teisųjį dėl to, kad jis teisusis, gaus teisiojo atlygį.

42 Ir jei tik kuris paduos vienam iš šitų mažųjų taurę šalto vandens vien tik dėl to, kad jis yra mano mokinys, – iš tiesų sakau jums, – tas niekuomet nepraras savo atlygio.“

MT 11

1 Kai Jėzus baigė savo dvylikai mokinių duoti nurodymus, atsitiko taip, kad Jis iškeliavo iš ten mokyti ir skelbti gerosios žinios kituose miestuose.

2 Jonas, išgirdęs kalėjime apie Kristaus darbus, siuntė du savo mokinius

3 Jo paklausti: „Ar Tu esi Tas, kuris turi ateiti, ar mums laukti kito?“

4 Ir, paragintas atsakyti, Jėzus jiems tarė: „Kai būsite nuvesti, praneškite Jonui apie tai, ką girdite ir matote:

5 aklieji praregi, raišieji vaikščioja, raupsuotieji apvalomi, kurtieji girdi, mirusieji prikeliami ir elgetoms skelbiama geroji žinia.

6 Ir palaimintas tas, kuris nebūtų papiktintas dėl manęs.“

7 Jiems nueinant, Jėzus ėmė kalbėti minioms apie Joną: „Ko išėjote į dykumą pamatyti? Ar vėjo linguojamos nendrės?

8 Tai ko gi išėjote pamatyti? Ar švelniais drabužiais apvilkto žmogaus? Štai švelniais drabužiais vilkintys gyvena karalių rūmuose.

9 Tai ko gi išėjote pamatyti? Ar pranašo? Taip, Aš sakau jums, daug didesnio nei pranašas.

10 Juk jis yra tas, apie kurį parašyta: ‘Štai Aš siunčiu pirma Tavęs savo pasiuntinį, kuris Tavo akivaizdoje paruoš Tau kelią’.

11 Iš tiesų sakau jums: tarp tų, kuriuos pagimdė moterys, nėra pakelto
didesnio už Joną Krikštytoją, bet ir pats mažiausias dangaus aukštybių
karalystėje yra didesnis už jį.

12 Nuo Jono Krikštytojo dienų iki dabar dangaus aukštybių karalystė imama
jėga, ir smurtininkai ją pasisavina.

13 Juk visi Pranašai ir Įstatymas pranašavo iki Jono.

14 Ir jei norite tai priimti, tai jis yra Elijas, kuris pasirengęs ateiti.

15 Kas turi ausis išgirsti, teišgirsta!

16 Su kuo galėčiau palyginti šią kartą? Ji panaši į mažus vaikus, kurie sėdi
turgaus aikštėje ir šaukia savo draugams,

17 sakydami: ‘Mes jums grojome fleitomis, bet jūs nešokote, mes jums
giedojome laidotuvių giesmes, bet jūs nedaužėte sau į krūtinę!’

18 Juk atėjo Jonas, kuris nei valgo, nei geria, bet jie sako: ‘Jis demono
apsėstas’.

19 Atėjo Žmogaus Sūnus, kuris valgo ir geria, o jie sako: ‘Štai žmogus
besotis ir girtuoklis, mokesčių rinkėjų ir nusidėjėlių mylimas draugas’.
Tačiau išmintis yra vertinama pagal jos vaikų nuopelnus.“

20 Po to Jis pradėjo griežtai barti miestus, kuriuose buvo padaryti didžiausi
Jo stebuklai, nes jie neatgailavo:

21 „Vargas tau, Chorazine! Vargas tau, Betsaida! Juk jei Tyre ir Sidone būtų
įvykę tokių stebuklų, kokie padaryti pas jus, jie seniai būtų atgailavę
apsirengę ašutine ir apsibarstę galvas pelenais.

22 Todėl sakau jums: Tyrui ir Sidonui teismo dieną bus lengviau negu jums!

23 Ir tu, Kafarnaume, išaukštintas iki dangaus, būsi nustumtas žemyn iki
pragaro, nes jei Sodomoje būtų įvykę tokių stebuklų, kokie padaryti pas
jus, ji būtų išlikusi iki šiandien.

24 Tačiau sakau jums: Sodomos žemei teismo dieną bus lengviau negu tau.“

25 Aną valandą, paragintas atsakyti, Jėzus tarė: „Aš pritariu Tau, Tėve, dangaus ir žemės Viešpatie, kad Tu kruopščiai paslėpei tai nuo išmintingųjų ir viską žinančiųjų, o atskleidei mažiesiems!

26 Iš tiesų, Tėve, taip išsipildė Tavo troškimas.

27 Viską man perdavė mano Tėvas; ir niekas neatpažįsta Sūnaus, tik Tėvas, nei Tėvo niekas neatpažįsta, tik Sūnus, ir tas, kuriam Sūnus nori Jį apreikšti.

28 Ateikite pas mane visi, kurie jaučiate nuovargį ir esate prislėgti, ir Aš jus atgaivinsiu.

29 Užsidėkite ant savo pečių mano jungą ir mokykitės iš manęs, nes Aš esu paklusnus ir nuolankios širdies, ir jūs rasite savo sieloms ramybę.

30 Juk mano jungas patogus, ir mano našta nesunki.“

MT 12

1 Anuo metu, poilsio dieną, Dievo vedamas, Jėzus ėjo per užsėtus javų laukus. Jo mokiniai išalko ir pradėjo skabyti varpas bei valgyti.

2 Tai pamatę, fariziejai Jam sakė: „Tu pažiūrėk, Tavo mokiniai daro tai, ko Dievas neleidžia daryti poilsio dieną.“

3 Jis tarė jiems: „Argi neskaitėte, ką darė Dovydas, kai jis pats ir kartu su juo esantys vyrai buvo išalkę?

4 Kaip jis įėjo į Dievo namus ir valgė Dievui paaukotos padėtinės duonos, kurios nebuvo leidžiama valgyti nei jam, nei kartu su juo esantiems, o vien tik kunigams.

5 Ar neskaitėte Įstatyme, kad poilsio dieną kunigai šventykloje pažeidžia poilsį ir nenusikalsta?

6 Aš sakau jums, kad esantis čia, daug svarbesnis nei šventykla!

7 Jei būtumėt supratę, ką reiškia žodžiai: ‘Man patinka gailestingumas, o ne auka’, jūs nebūtumėt pasmerkę nekaltųjų.

8 Juk Žmogaus Sūnus yra ir poilsio dienos Viešpats.“

9 Iš ten išėjęs, Jis atėjo į judėjų maldos namus.

10 Ir štai ten buvo žmogus, kurio ranka buvo paralyžiuota. Norėdami Jėzų apkaltinti, jie paklausė Jo, sakydami: „Ar Dievas leidžia poilsio dieną gydyti?“

11 Jis atsakė jiems: „Jeigu tik kuris iš jūsų turėtų vieną avį, ir ji poilsio dieną įkristų į duobę, argi jis nečiuptų jos ir neištrauktų?

12 Juk žmogus yra daug vertingesnis už avį. Todėl poilsio dieną Dievas leidžia daryti gera.“

13 Tuomet Jis tarė žmogui: „Ištiesk savo ranką.“ Kai jis ištiesė, jo ranka buvo išgydyta ir tapo sveika kaip ir kita.

14 Tada fariziejai išėjo ir nusprendė, kad Jį reikėtų pražudyti.

15 Tai sužinojęs, Jėzus pasitraukė iš ten. Didelės minios sekė paskui Jį, ir Jis visus juos išgydė,

16 bet griežtai įsakė, kad jie nepadarytų Jo žinomu,

17 kad būtų įvykdytas žodis, kuris buvo ištartas per pranašą Izaiją, sakantį:

18 „Štai mano Sūnus, kurį Aš išsirinkau ir myliu pasiaukojančia meile, kuriuo patenkinta mano siela. Aš uždėsiu ant Jo savo Dvasią ir Jis paskelbs pagonims teisingą mano sprendimą.

19 Jis nesiginčys, nei šūkaus, nei kas girdės Jo balsą gatvėse.

20 Jis nenulauš įlūžusios nendrės ir neužgesins rusenančio lininio dagties, iki tol, kol bus įvykdytas teisingas Dievo sprendimas,

21 o Jo vardu vilsis pagonys!“

22 Tuomet pas Jį buvo atvestas demonų apsėstasis, kuris buvo aklas ir nebylys. Jėzus jį išgydė, ir aklasis nebylys prakalbo bei praregėjo.

23 Žmonių minios stebėjosi ir kalbėjo: „Ar tik Jis nebus Dovydo Sūnus?!“

24 Tai išgirdę, fariziejai sakė: „Jis išvaro demonus demonų valdovo Belzebulo galia.“

25 Gerai žinodamas jų mintis, Jėzus tarė: „Kiekviena karalystė, kurios vienybė bus suardyta, bus sunaikinta ir bet koks miestas ar namas, kurio vienybė bus suardyta, neišstovės.

26 Jeigu šėtonas išvaro šėtoną, tai jis pats buvo padalintas, kaip tuomet bus išlaikyta jo karalystė?

27 Ir jeigu Aš išvarau demonus Belzebulo galia, tai kieno galia juos išvaro jūsų sūnūs? Todėl jie bus jūsų teisėjai.

28 Tačiau jeigu Aš išvarau demonus Dievo Dvasios galia, tai tikrai pas jus atėjo Dievo karalystė.

29 Arba kaip gali kas nors įeiti į galiūno namus ir pasiglemžti jo daiktus, jei jis pirmiau nesurištų galiūno? Tik tuomet jis apiplėš jo namus.

30 Kas ne su manimi, tas yra prieš mane ir kas su manimi nerenka, tas veltui eikvoja jėgas.

31 Todėl Aš sakau jums, kad bet kokią nuodėmę ir piktžodžiavimą Dievas žmonėms atleis, bet piktžodžiavimo Dvasiai Jis neatleis.

32 Ir jei kas tartų žodį prieš Žmogaus Sūnų, tam bus atleista, bet kas tartų žodį prieš Šventąją Dvasią, tam nebus atleista, nei šiame, nei ateinančiame amžiuje.

33 Jei jūsų medis yra geras, tai ir jo vaisius bus geras, o jei jūsų medis yra blogas, tai ir jo vaisius bus blogas, nes medis atpažįstamas iš vaisių.

34 Angių palikuonys! Kaip jūs galite kalbėti teisingus žodžius, būdami
blogi? Juk burna kalba tai, ko pertekusi širdis.

35 Geras žmogus iš gero širdies lobyno išneša geruosius dalykus, o blogas
žmogus iš blogo lobyno išneša bloguosius.

36 Todėl Aš sakau jums: teismo dieną žmonės turės atsiskaityti už kiekvieną
ištartą tuščią žodį.

37 Juk dėl savo žodžių tu būsi pripažintas nekaltu, ir dėl savo žodžių tu būsi
pasmerktas.“

38 Tuomet kai kurie Rašto aiškintojai ir fariziejai sakė: „Mokytojau, mes
norime, kad Tu parodytum atpažinimo ženklą!“

39 Jis jiems atsakė: „Pikta ir svetimaujanti karta reikalauja atpažinimo
ženklo, bet jai nebus duotas atpažinimo ženklas, tik pranašo Jonos
ženklas.

40 Juk kaip Jona tris dienas ir tris naktis išbuvo didžiulės žuvies pilve, taip ir
Žmogaus Sūnus tris dienas ir tris naktis išbus žemės širdyje.

41 Vyrai nineviečiai atsistos teisme kartu su šios kartos žmonėmis ir juos
pasmerks, nes išgirdę Jonos pamokslą nineviečiai atgailavo, o štai čia
esantis, svarbesnis nei Jona.

42 Pietų šalies karalienė bus pastatyta teisme kartu su šios kartos žmonėmis
ir juos pasmerks, nes ji atkeliavo nuo žemės pakraščių išgirsti Saliamono
išminties, o štai čia esantis, svarbesnis nei Saliamonas.

43 Kai netyroji dvasia išeina iš žmogaus, ji eina per bevandenes vietas,
ieškodama poilsio, ir neranda.

44 Tada ji sako: ‘Aš sugrįšiu į savo namus, iš kur išėjau’, ir sugrįžusi randa
juos neužimtus, iššluotus ir papuoštus.

45 Tuomet ji eina, pasiima su savimi kitas septynias dvasias, daug blogesnes
už save, ir įėjusios jos ten įsikuria. Ir ano žmogaus paskutinės dienos

tampa dar blogesnės nei prieš tai buvusios. Taip atsitiks ir šiai piktai kartai.“

46 Jam vis dar tebekalbant minioms, štai Jo motina ir broliai stovėjo lauke ir norėjo su Juo pasikalbėti.

47 Tuomet kažkas Jam pasakė: „Štai Tavo motina ir broliai stovi lauke ir nori su Tavimi pasikalbėti.“

48 Paragintas atsakyti, Jėzus tarė tam, kuris tai pranešė: „Kas yra mano motina ir kas yra mano broliai?“

49 Ir, ištiesęs ranką į savo mokinius, tarė: „Štai šitie yra mano motina ir mano broliai!

50 Juk kiekvienas, kuris vykdo dangaus aukštybėse esančio mano Tėvo valią, tas yra mano brolis, sesuo ir motina.“

MT 13

1 Tą dieną, išėjęs iš namų, Jėzus sėdėjo prie jūros.

2 Prie Jo buvo surinktos didelės minios žmonių. Jų buvo tiek daug, kad Jis įlipo į laivą ir atsisėdo, o visa daugybė žmonių stovėjo ant kranto.

3 Jis kalbėjo jiems apie tai, kas svarbu, palyginimais: „Štai sėjėjas išėjo sėti.

4 Jam besėjant, vieni grūdai krito palei kelią, ir atskridę paukščiai juos sulesė.

5 Kiti krito į uolėtas vietas, ten, kur buvo nedaug žemės ir greitai sudygo, nes dirvožemis buvo negilus.

6 Saulei patekėjus, daigai buvo išdeginti ir, neturėdami šaknų, jie buvo sudžiovinti.

7 Kiti krito tarp erškėčių. Erškėčiai išaugo ir nustelbė juos.

[8] Dar kiti krito į gerą žemę ir nuolat davė derlių: vieni šimteriopą, kiti
šešiasdešimteriopą, o dar kiti trisdešimteriopą.

[9] Kas turi ausis girdėti, teišgirsta!“

[10] Prie Jo priėjo mokiniai ir paklausė: „Kodėl jiems kalbi palyginimais?“

[11] Tuomet, paragintas atsakyti, Jėzus jiems tarė: „Jums buvo leista pažinti
dangaus aukštybių karalystės paslaptis, o aniems nebuvo leista.

[12] Juk kuris turi, tam bus duota ir padauginta, bet iš to kuris neturi, bus
atimta ir tai, ką jis turi.

[13] Aš jiems kalbu palyginimais, nes jie žiūrėdami nemato, klausydami
negirdi ir nesupranta.

[14] Dabar jiems įvykdomi Izaijo pranašystės žodžiai: ‘Jūs išgirsite ausimis,
bet nesuprasite, jūs žiūrėsite akimis, bet nepamatysite.

[15] Šitų žmonių širdys buvo padengtos storu riebalų sluoksniu. Jie sunkiai
girdėjo ausimis ir užmerkė akis, kad nepamatytų akimis ir neišgirstų
ausimis, nesuprastų širdimi ir nesugrįžtų pas mane, o Aš jų neišgydyčiau’.

[16] Todėl palaimintos jūsų akys, nes jos mato, ir jūsų ausys, nes girdi.

[17] Iš tiesų sakau jums: didieji pranašai ir teisieji troško pamatyti tai, ką jūs
matote, bet nepamatė, ir išgirsti tai, ką jūs girdite, bet neišgirdo.

[18] Taigi supraskite palyginimą apie sėjėją.

[19] Pas kiekvieną, kuris girdi žodį apie karalystę, bet nesupranta, ateina
piktasis ir pagrobia tai, kas buvo pasėta jo širdyje. Tas yra pasėtasis prie
kelio.

[20] Pasėtasis į uolėtas vietas – tai tas, kuris girdi žodį ir tuojau pat su
džiaugsmu jį priima,

[21] bet jis neturi savyje šaknies ir ištveria neilgai. Kilus sunkiam išmėginimui
ar persekiojimui dėl žodžio, jis tuojau pat yra papiktinamas.

22 Pasėtasis tarp erškėčių – tai tas, kuris girdi žodį, bet šio pasaulio rūpesčiai
ir turtų apgaulė nustelbia žodį, ir jis tampa bevaisis.

23 Pasėtasis į gerą žemę – tai tas, kuris girdi ir supranta žodį, kuris tuojau pat
neša vaisių ir duoda derlių: vienas šimteriopą, kitas šešiasdešimteriopą, o
dar kitas trisdešimteriopą.“

24 Jis pateikė jiems kitą palyginimą, sakydamas: „Dangaus aukštybių
karalystė panaši į žmogų, kuris sėja savo lauke gerą sėklą.

25 Žmonėms užmigus, atėjo jo priešas, pasėjo tarp kviečių piktžoles ir nuėjo.

26 Kai želmenys išaugo ir subrandino derlių, tuomet buvo parodytos ir
piktžolės.

27 Namų šeimininko vergai atėjo ir klausė: ‘Šeimininke, argi ne gerą sėklą
pasėjai savo lauke? Iš kur tada atsirado piktžolės?’

28 Tuomet jis atsakė: ‘Tai padarė priešiškas žmogus’. Vergai paklausė: ‘Ar
nori, kad mes nuėję jas išrankiotume?’

29 Tačiau jis atsakė: ‘Ne, kad rankiodami piktžoles, neišrautumėte kartu su
jomis ir kviečių.

30 Palikite vienus ir kitus augti drauge iki pat pjūties. Pjūties metu aš
įsakysiu pjovėjams: ‘Pirmiausia išrankiokite piktžoles ir suriškite jas į
pėdus iki jos bus sudegintos, o kviečius surinkite į mano aruodą.’“

31 Jis pateikė jiems dar vieną palyginimą, sakydamas: „Dangaus aukštybių
karalystė panaši į garstyčios grūdelį, kurį žmogus paėmęs pasėjo savo
lauke.

32 Juk jis yra mažesnis nei visos kitos sėklos, bet kai Dievas jį užaugina, jis
tampa medžiu, didesniu už daržo augalus, todėl atskrenda dangaus
paukščiai ir susisuka lizdus jo šakose.“

33 Jis pasakė jiems dar kitą palyginimą, tardamas: „Dangaus aukštybių
karalystė panaši į raugą, kurį paėmusi moteris įmaišė keturiasdešimtyje
litrų miltų, ir visa tešla buvo įrauginta.“

34 Visa tai Jėzus kalbėjo minioms palyginimais, ir be palyginimo Jis joms
nekalbėjo,

35 kad būtų įvykdytas žodis, kuris buvo ištartas per pranašą, sakantį: „Aš
atversiu savo burną ir prabilsiu palyginimais, ištarsiu tai, kas nuo pasaulio
sukūrimo buvo laikoma paslaptyje.“

36 Tuomet, paleidęs minias, Jėzus nuėjo į namus. Prie Jo priėjo mokiniai,
sakydami: „Išaiškink mums palyginimą apie lauke esančias piktžoles.“

37 Paragintas atsakyti, Jis tarė jiems: „Tas, kuris sėja gerą sėklą, yra
Žmogaus Sūnus.

38 Laukas – pasaulis, gera sėkla – karalystės sūnūs, o piktžolės – piktojo
sūnūs.

39 Jas pasėjęs priešas – velnias. Pjūtis – pasaulio pabaiga, o pjovėjai –
angelai.

40 Taigi, kaip išrenkamos piktžolės ir sudeginamos ugnyje, taip bus ir šio
pasaulio pabaigoje.

41 Žmogaus Sūnus išsiųs savo angelus ir tie kruopščiai išrankios iš Jo
karalystės visus susitrenkimo akmenis bei tuos, kurie daro neteisybę,

42 ir įmes juos į degančią krosnį. Ten bus raudojimas ir dantų griežimas.

43 Tada teisieji spindės kaip saulė savo Tėvo karalystėje. Turintis ausis
girdėti, teišgirsta!

44 Vėl dangaus aukštybių karalystė panaši į lauke paslėptą lobį, kurį suradęs
žmogus tai nuslėpė. Tai nuslėpęs jis eina ir iš to džiaugsmo parduoda visa,
ką tik turi, ir nusiperka tą lauką.

45 Taip pat dangaus aukštybių karalystė panaši į žmogų pirklį, kuris nuolat
ieško vertingų perlų.

46 Radęs vieną labai brangų perlą, jis nuėjęs pardavė visus, kuriuos tik
turėjo, ir jį nusipirko.

47 Dangaus aukštybių karalystė dar panaši į tinklą, kuris buvo užmestas į
jūrą ir užgriebė įvairių rūšių žuvų.

48 Kai tinklas buvo pripildytas, žmonės jį išvilko į krantą, ir atsisėdę
gerąsias žuvis surinko į indus, o blogąsias numetė šalin.

49 Taip bus ir pasaulio pabaigoje: išeis angelai ir atskirs piktuosius nuo
teisiųjų,

50 ir įmes juos į degančią krosnį, o ten bus raudojimas ir dantų griežimas.“

51 Jėzus paklausė jų: „Ar supratote visus šiuos palyginimus?“ Jie atsakė:
„Taip, Viešpatie!“

52 Tuomet Jis tarė jiems: „Todėl kiekvienas Rašto aiškintojas, kuris buvo
pamokytas apie dangaus aukštybių karalystę, panašus į žmogų, namų
šeimininką, kuris išneša iš savo lobyno naujus ir senus daiktus.“

53 Kai Jėzus baigė sakyti tuos palyginimus, atsitiko taip, kad Jis iš ten
iškeliavo.

54 Jis atvyko į savo tėviškę ir mokė žmones judėjų maldos namuose, taip,
kad jie buvo nustebinti ir klausinėjo: „Iš kur Jam tokia išmintis? Kas Jį
įgaliojo daryti tokius stebuklus?

55 Argi Jis ne dailidės sūnus? Argi ne Jo motiną vadina Marija, o Jokūbas,
Jozė, Simonas ir Judas argi ne Jo broliai?

56 Ir Jo seserys – argi ne visos jos yra mūsų akivaizdoje? Iš kur Jis visa tai
gavo?“

57 Ir jie buvo papiktinti dėl Jo. Tuomet Jėzus jiems tarė: „Nebūna pranašas
paniekintas, nebent savo tėviškėje ir savo namuose.“

58 Ir dėl jų netikėjimo Jis nepadarė ten didelių stebuklų.

MT 14

[1] Anuo metu šalies ketvirtos dalies valdytojas Erodas išgirdo gandą apie Jėzų

[2] ir savo tarnams sakė: „Tai Jonas Krikštytojas, kuris buvo prikeltas iš mirusių ir todėl jame veikia stebuklingos galios!“

[3] Juk Erodas buvo suėmęs Joną, sukaustęs jį ir pasodinęs į kalėjimą dėl savo brolio Pilypo žmonos Erodiados,

[4] nes Jonas jam sakė: „Dievas neleidžia tau jos turėti.“

[5] Erodas troško nužudyti Joną, bet jis bijojo minios, nes žmonės laikė jį pranašu.

[6] Erodo gimimo dienos iškilmėse Erodiados dukra šoko svečiams ir įsiteikė Erodui.

[7] Todėl jis su priesaika pažadėjo jai duoti tai, ko tik ji pareikalautų.

[8] Tuomet ši, per savo motiną sukurstyta, tarė: „Duok man čionai ant padėklo Jono Krikštytojo galvą.“

[9] Karalius buvo nuliūdintas, bet dėl savo priesaikų ir drauge prie stalo sėdinčių pusiaugula svečių, įsakė duoti.

[10] Jis pasiuntė į kalėjimą karį, kad tas nukirstų Jonui galvą.

[11] Jo galva buvo atnešta ant padėklo ir paduota mergaitei, o ši nunešė ją savo motinai.

[12] Jono mokiniai atėję pasiėmė jo kūną, palaidojo ir nuėję apie tai pranešė Jėzui.

[13] Tai išgirdęs, Jėzus laivu nuplaukė iš ten į nuošalią vietą, kad pabūtų vienas. Tačiau minios tai sužinojo ir iš miestų pėsčiomis nusekė paskui Jį.

[14] Išlipęs į krantą, Jėzus pamatė didelę minią, ir apimtas gailesčio, Jis išgydė jų ligonius.

15 Atėjus vakarui, prie Jo priėjo mokiniai, sakydami: „Vieta, kurioje esame, nuošali, ir valanda jau vėlyva. Paleisk žmones, kad jie, nuėję į kaimus, nusipirktų sau maisto.“

16 Jėzus jiems atsakė: „Jiems nereikia iš čia eiti. Jūs duokite jiems valgyti.“

17 Mokiniai Jam tarė: „Mes čia nieko neturime, tik penkis duonos papločius ir dvi žuvis.“

18 Tuomet Jis liepė: „Atneškite juos man.“

19 Įsakęs minioms susėsti ant žolės, Jis paėmė penkis duonos papločius ir dvi žuvis, pakėlė akis į dangų, palaimino, ir sulaužęs juos davė mokiniams, o mokiniai – minioms.

20 Visi valgė ir buvo pasotinti, o mokiniai surinko dar dvylika pilnų pintinių likusių gabaliukų.

21 Juk valgančių buvo maždaug penki tūkstančiai vyrų, neskaičiuojant moterų ir vaikų.

22 Ir tuojau pat Jėzus įsakė savo mokiniams lipti į laivą ir pirma Jo plaukti į kitą jūros pusę, kol Jis paleisiąs minias.

23 Paleidęs minias, Jis užkopė į kalną, kad asmeniškai galėtų melstis Dievui. Atėjus vakarui, Jis buvo ten vienas.

24 Tuo metu laivas jau buvo jūros viduryje, blaškomas bangų, nes pūtė priešpriešinis vėjas.

25 Ketvirtos nakties sargybos metu, kuri trunka maždaug nuo trečios valandos nakties iki šeštos valandos ryto, Jėzus atėjo pas juos, žengdamas jūros paviršiumi.

26 Kai mokiniai pamatė Jį, einantį jūros paviršiumi, jiems buvo sukeltas nerimas. Jie sakė: „Tai šmėkla!“, ir baimės apimti pradėjo garsiai šaukti.

27 Tačiau Jėzus tuojau pat jiems tarė: „Būkite drąsūs, tai Aš esu, nebijokite!“

28 Tuomet, paragintas atsiliepti, Petras Jam tarė: „Viešpatie, jei čia Tu esi, tai įsakyk man ateiti pas Tave vandens paviršiumi!“

29 Jis tarė: „Ateik!“ Tuomet Petras išlipo iš laivo ir ėjo vandens paviršiumi, žingsniuodamas link Jėzaus.

30 Bet, matydamas audringą vėją, buvo jo įbaugintas ir, skandinamas, garsiai sušuko: „Viešpatie, gelbėk mane!“

31 Tuojau pat ištiesęs ranką, Jėzus nutvėrė jį ir jam tarė: „Mažatiki, kodėl suabejojai!?“

32 Jiems įlipus į laivą, vėjas nurimo.

33 Tie, kurie buvo laive, priėję pagarbino Jį, sakydami: „Tikrai Tu esi Dievo Sūnus!“

34 Ir perplaukę jūrą, jie atvyko į Genezareto kraštą.

35 Atpažinę Jėzų, anos vietos vyrai pasiuntė pasiuntinius į visas to krašto apylinkes ir atgabeno pas Jį visus sergančius.

36 Jie maldavo Jėzų, kad Jis leistų paliesti bent Jo drabužio kraštą. Ir visi, kurie tik palietė, buvo išgelbėti.

MT 15

1 Tuomet prie Jėzaus priėjo Rašto aiškintojai bei fariziejai iš Jeruzalės ir klausė:

2 „Kodėl Tavo mokiniai laužo protėvių tradiciją? Juk, prieš valgydami duoną, jie neapiplauna rankų.“

3 Paragintas atsakyti, Jėzus jiems tarė: „O kodėl jūs dėl savo tradicijos laužote Dievo įsakymą?!

4 Juk Dievas įsakė: ‘Gerbk savo tėvą ir motiną!’ ir: ‘Kas blogai kalbėtų apie tėvą ar motiną, tam tebūnie įvykdyta mirties bausmė!’

5 Tačiau jūs sakote: ‘Kiekvienas, kuris tartų tėvui ar motinai: „Tai, kas tau
būtų naudinga iš manęs gauti, yra dovana Dievui“,

6 tas galėtų negerbti savo tėvo nei savo motinos’. Taip jūs, laikydamiesi
savo tradicijos, Dievo įsakymą padarėte negaliojantį.

7 Apsimetėliai! Teisingai apie jus pranašavo Izaijas, sakydamas:

8 ‘Ši tauta artinasi prie manęs savo burna ir garbina mane savo lūpomis, bet
jos širdis toli nuo manęs nutolusi.

9 Todėl veltui jie mane garbina, mokydami žmogiškų pažiūrų ir įsakymų.’“

10 Sušaukęs minią Jis tarė: „Išgirskite ir supraskite!

11 Ne tai, kas įeina į burną, suteršia žmogų, bet žmogų suteršia tai, kas išeina
iš burnos.“

12 Tuomet prisiartinę mokiniai Jam tarė: „Ar žinai, kad fariziejai, išgirdę
tuos žodžius, buvo papiktinti?“

13 Paragintas atsakyti, Jis tarė jiems: „Kiekvienas sodinukas, kurio nesodino
mano dangiškasis Tėvas, bus išrautas su šaknimis.

14 Palikite juos, nes jie akli aklųjų vedliai, o jei aklasis vestų akląjį, jie abu
įkris į duobę.“

15 Tuomet, paragintas atsiliepti, Petras Jam tarė: „Išaiškink mums šitą
palyginimą.“

16 Jėzus paklausė: „Ar ir jūs vis dar tebesate nesupratingi?!

17 Argi nesuprantate, kad visa, kas patenka į burną, eina į pilvą ir atsiduria
išvietėje?

18 Kas išeina iš burnos, išeina iš širdies, ir tai suteršia žmogų.

19 Juk iš širdies išeina pikti samprotavimai, žmogžudystės, svetimavimai,
paleistuvystės, vagystės, melagingi liudijimai ir pasityčiojimai iš Dievo.

20 Tai suteršia žmogų, o valgymas neapiplautomis rankomis žmogaus nesuteršia.“

21 Iš ten išėjęs, Jėzus pasitraukė į Tyro ir Sidono sritį.

22 Ir štai iš to krašto atėjo moteris kanaanietė ir garsiai šaukė Jam, sakydama: „Pasigailėk manęs, Viešpatie, Dovydo Sūnau! Mano dukrą labai kankina demonas!“

23 Tačiau Jis neatsakė jai nė žodžio. Tuomet priėję mokiniai ėmė Jo prašyti, sakydami: „Padėk jai, nes ji garsiai šaukia mums iš paskos.“

24 Paragintas atsakyti, Jėzus tarė: „Aš esu siųstas tik pas pražuvusias Izraelio namų avis.“

25 Tada ji priėjusi pagarbino Jį, sakydama: „Viešpatie, padėk man!“

26 Paragintas atsakyti, Jis vėl jai tarė: „Negerai imti vaikų duoną ir mesti šunyčiams.“

27 Ji atsakė: „Taip, Viešpatie, juk ir šunyčiai ėda trupinėlius, krintančius nuo jų šeimininkų stalo!“

28 Dar kartą, paragintas atsakyti, Jėzus jai tarė: „O, moterie, didelis tavo tikėjimas! Tebūnie tau padaryta taip, kaip tu nori.“ Ir tą pačią akimirką jos dukra buvo išgydyta.

29 Iš ten išėjęs, Jėzus atkeliavo prie Galilėjos jūros. Jis užlipo ant kalno ir ten sėdėjo.

30 Tuomet prie Jo susirinko didelės minios, kurios atsigabeno su savimi raišų, aklų, nebylių, luošų ir daugybę kitokių, ir jie buvo greitai suguldyti prie Jėzaus kojų, o Jis išgydė juos.

31 Minios su nuostaba žiūrėjo į nebylius, kurie taria žodžius, į luošius, kurie sveiki, į raišius, kurie vaikščioja, į akluosius, kurie regi, ir jos šlovino Izraelio Dievą.

32 Pasišaukęs savo mokinius, Jėzus tarė: „Gaila man minios, nes jau tris
dienas jie pasilieka su manimi ir neturi ko valgyti. Aš nepaleisiu jų
alkanų, kad jie nebūtų išsekinti kelyje.“

33 Mokiniai Jam atsakė: „Iš kur mums gauti nuošalioje vietoje tiek daug
duonos papločių, kad pamaitintume tokią didelę minią?“

34 Tuomet Jėzus paklausė: „Kiek duonos papločių jūs turite?“ Jie atsakė:
„Septynis ir kelias mažas žuveles.“

35 Ir Jis įsakė minioms susėsti ant žemės.

36 Paėmęs septynis duonos papločius ir žuveles, Jis padėkojo, laužė ir davė
savo mokiniams, o mokiniai miniai.

37 Visi valgė ir buvo pasotinti. Ir jie surinko dar septynias pilnas pintines
likusių gabaliukų.

38 O valgiusiųjų buvo keturi tūkstančiai vyrų, neskaitant moterų ir vaikų.

39 Po to, paleidęs minias, Jis įlipo į laivą ir nuplaukė į Magdalos sritį.

MT 16

1 Tuomet atėjo fariziejai bei sadukiejai ir norėdami Jėzų išbandyti reikalavo,
kad Jis parodytų jiems atpažinimo ženklą iš dangaus.

2 Paragintas atsakyti, Jėzus jiems tarė: „Kai ateina vėlus vakaras, jūs sakote:
‘Bus gražus oras, nes dangus rausta’,

3 o anksti rytą: ‘Šiandien bus bjaurus oras, nes rausta apniukęs dangus’.
Apsimetėliai! Juk jūs žinote, kaip atpažinti dangaus paviršių, bet laikų
atpažinimo ženklų nesugebate atskirti.

4 Priešiškai nusiteikusi ir svetimaujanti karta reikalauja atpažinimo ženklo,
bet jai nebus duotas atpažinimo ženklas, išskyrus pranašo Jonos ženklą.“
Ir, palikęs juos, Jis nuėjo šalin.

5 Persikėlę į kitą jūros krantą Jo mokiniai prisiminė, kad jie buvo pamiršę
pasiimti duonos papločių.

6 Jėzus jiems tarė: „Būkite atidūs ir saugokitės fariziejų bei sadukiejų
raugo!“

7 Tuomet jie savyje svarstė: „Tai todėl, kad nepasiėmėme duonos papločių.“

8 Tai supratęs, Jėzus jiems tarė: „Mažatikiai! Apie ką svarstote savyje, ar
kad nepasiėmėte duonos papločių?

9 Argi dar nesuprantate? Ar neprisimenate penkių duonos papločių, kurie
buvo išdalinti penkiems tūkstančiams ir kiek pintinių likusių gabaliukų
jūs surinkote?

10 Arba septynių duonos papločių, kurie buvo išdalinti keturiems
tūkstančiams ir kiek pintinių likusių gabaliukų jūs surinkote?

11 Kaipgi nesuprantate, kad kalbėjau jums ne apie duonos papločius?
Fariziejų ir sadukiejų raugo saugokitės!“

12 Tuomet jie suprato, kad Jis liepė saugotis ne duonos raugo, bet fariziejų ir
sadukiejų mokslo.

13 Atėjęs į Pilypo Cezarėjos apylinkes, Jėzus paklausė savo mokinių,
sakydamas: „Kuo žmonės mane, Žmogaus Sūnų, laiko?“

14 Jie atsakė: „Vieni Jonu Krikštytoju, kiti Eliju, o dar kiti Jeremiju arba
vienu iš pranašų.“

15 Jis vėl jų paklausė: „O kuo jūs mane laikote?“

16 Tada, paragintas atsakyti, Simonas Petras tarė: „Tu esi Kristus, gyvojo
Dievo Sūnus.“

17 Taip pat ir Jėzus, paragintas atsakyti, jam tarė: „Palaimintas esi tu,
Simonai, Jonos sūnau, nes ne kūnas ir kraujas tau tai apreiškė, bet mano
Tėvas, esantis dangaus aukštybėse.

18 Aš tau sakau: tu esi Petras, ir ant šios uolos Aš pastatysiu savo Surinkimą, ir pragaro vartai jo nenugalės.

19 Tau duosiu dangaus aukštybių karalystės raktus, ir jei tik ką tu uždrausi žemėje, bus uždrausta ir dangaus aukštybėse, ir jei tik ką tu leisi žemėje, bus leista ir dangaus aukštybėse.“

20 Tuomet Jis įsakė savo mokiniams niekam nesakyti, kad Jis yra Jėzus – Kristus.

21 Nuo tada Jėzus pradėjo savo mokiniams aiškinti, kad Jis privalo eiti į Jeruzalę ir nekaltai kentėti dideles kančias nuo vyresniųjų, aukštųjų kunigų ir Rašto aiškintojų, turi būti be jokio gailesčio nužudytas ir trečią dieną prikeltas.

22 Tada Petras, nusivedęs Jį į šalį, pradėjo Jam prieštarauti, sakydamas: „Viešpatie, Dievas tebūnie Tau maloningas! Niekada Tau tai teneatsitinka!“

23 Jėzus atsigręžė į Petrą ir tarė: „Pasitrauk nuo manęs, šėtone! Tu man esi suklupimo akmuo, nes mąstai ne taip, kaip mąsto Dievas, bet kaip žmonės.“

24 Tuomet Jėzus savo mokiniams sakė: „Jei kas nori sekti mano pėdomis, teišsižada savęs, teima savo kryžių ir teseka paskui mane.

25 Jei kas norėtų išsaugoti savo sielą, tas ją praras, o kas prarastų savo sielą dėl manęs, tas ją atras.

26 Kokia gi žmogui būtų nauda, jeigu jis laimėtų visą pasaulį, bet jo sielą nubaustų Dievas? Arba kokią išpirką žmogus duotų mainais už savo sielą?

27 Juk Žmogaus Sūnus yra pasirengęs ateiti savo Tėvo šlovėje kartu su savo angelais, ir tuomet Jis atlygins kiekvienam pagal jo darbus.

28 Iš tiesų sakau jums: kai kurie iš čia stovinčių nepatirs mirties tol, kol pamatys Žmogaus Sūnų, ateinantį su savo karališka valdžia.“

MT 17

[1] Po šešių dienų Jėzus pasiėmė Petrą, Jokūbą, ir jo brolį Joną ir užsivedė
juos vienus į labai aukštą kalną.

[2] Ten, jų akivaizdoje, Jis buvo neatpažįstamai pakeistas. Jo veidas
suspindėjo kaip saulė, o Jo drabužiai tapo balti kaip šviesa.

[3] Ir štai jiems buvo parodyti Mozė ir Elijas, kurie kalbėjosi su Jėzumi.

[4] Tuomet Petras, paragintas atsiliepti, tarė Jėzui: „Viešpatie, gera mums čia
būti! Jei tik Tu nori, tai mes pastatysime čia tris palapines: vieną Tau,
vieną Mozei ir vieną Elijui.“

[5] Vis dar jam tebekalbant, štai pilnas šviesos debesis pridengė juos šešėliu,
ir štai iš debesies prabilo balsas, sakantis: „Šitas yra mano Sūnus, kurį Aš
myliu pasiaukojančia meile ir kuriuo esu patenkintas. Jo atidžiai
klausykite!“

[6] Tai išgirdę, mokiniai puolė veidais į žemę, nes juos buvo apėmusi labai
didelė baimė.

[7] Tuomet Jėzus priėjo, palietė juos ir tarė: „Kelkitės, nebijokite!“

[8] Pakėlę akis, jie nieko daugiau nebematė, tik vienintelį Jėzų.

[9] Jiems leidžiantis žemyn nuo kalno, Jėzus įsakė: „Kad niekam
nepasakotumėte apie šį regėjimą, iki tol, kol Žmogaus Sūnus bus prikeltas
iš mirusių.“

[10] Tuomet Jo mokiniai Jį vėl paklausė: „Kodėl Rašto aiškintojai sako, kad
visų pirma privalo ateiti Elijas?“

[11] Paragintas atsakyti, Jėzus tarė: „Iš tiesų Elijas ateina pirmiausia ir jis
viską atstatys.

[12] Tačiau Aš sakau jums, kad Elijas jau buvo atėjęs, ir jie neatpažino jo, bet
padarė su juo, ką tik panorėjo. Taip nuo jų pasirengęs nekaltai kentėti ir

Žmogaus Sūnus.“

13 Tuomet mokiniai suprato, kad Jis kalbėjo jiems apie Joną Krikštytoją.

14 Jiems atėjus prie minios, priėjo prie Jo žmogus ir, puldamas prieš Jį ant kelių, maldavo:

15 „Viešpatie, pasigailėk mano sūnaus! Jis, mėnulio veikiamas, baisiai kankinasi, dažnai įpuola į ugnį ir dažnai į vandenį.

16 Aš atvedžiau jį pas Tavo mokinius, bet jiems nebuvo suteikta galia, kad jį išgydytų.“

17 Tada, paragintas atsakyti, Jėzus tarė: „O netikinti ir iškrypusi karta! Kaip ilgai turėsiu būti kartu su jumis? Kaip ilgai turėsiu klausyti jūsų skundo? Atveskite jį pas mane!“

18 Jėzus griežtai sudraudė demoną, ir tas išėjo iš berniuko, ir tą pačią akimirką jis buvo pagydytas.

19 Tuomet mokiniai priėjo prie Jėzaus vieni ir paklausė: „Kodėl mums nebuvo suteikta galia jo išvaryti?“

20 Jėzus jiems atsakė: „Dėl jūsų netikėjimo. Juk iš tiesų sakau jums: jei tik jūs turėtumėte tikėjimą kaip garstyčios grūdelį, jūs tartumėte šitam kalnui: ‘Persikelk iš čia į tenai’, ir jis persikeltų. Ir nieko jums nebūtų neįmanomo.

21 Tačiau ši veislė neišeina be maldos ir pasninko.“

22 Po to, kai jie buvo sugrąžinti į Galilėją, Jėzus tarė: „Žmogaus Sūnus bus perduotas į žmonių rankas,

23 ir jie be jokio gailesčio nužudys Jį, bet trečią dieną Jis bus prikeltas.“ Dėl to jie buvo labai nuliūdinti.

24 Jiems atėjus į Kafarnaumą, prie Petro priėjo mokesčių rinkėjai ir paklausė: „Ar jūsų Mokytojas nemoka mokesčių?“

25 Jis atsakė: „Nemoka.“ Jam įėjus į namus, Jėzus pirmas jo paklausė,
sakydamas: „Kaip tu manai, Simonai? Iš ko žemės karaliai ima mokesčius
ar duoklę: iš savo sūnų ar iš svetimųjų?“

26 Petras Jam atsakė: „Iš svetimųjų.“ Tuomet Jėzus jam tarė: „Taigi sūnūs
yra laisvi.

27 Tačiau, kad jų nepapiktintume, kai tu būsi nuvestas prie jūros, ten tu
užmesi meškerę, paimsi pirmą užkibusią žuvį ir, atvėręs jos žiotis, rasi
sidabrinį pinigą. Tuomet paimsi jį ir atiduosi jiems už mane ir už save.“

MT 18

1 Tą valandą prie Jėzaus priėjo mokiniai, klausdami: „Kas yra didžiausias
dangaus aukštybių karalystėje?“

2 Pasišaukęs vaikutį, Jėzus pastatė jį tarp jų

3 ir tarė: „Iš tiesų sakau jums, jeigu tik jūs nebūsite sugrąžinti pas Dievą ir
netapsite kaip vaikučiai, niekaip neįeisite į dangaus aukštybių karalystę.

4 Taigi kas nusižemins kaip šis vaikutis, tas yra didžiausias dangaus
aukštybių karalystėje.

5 Kas tik priima tokį vieną vaikutį dėl mano vardo, tas mane priima.

6 Tačiau kas pastūmėtų į nuodėmę vieną iš šitų mažųjų, kurie mane tiki, tam
yra naudingiau, kad jam ant kaklo būtų pakabintas asilo sukamų girnų
akmuo ir jis būtų paskandintas jūros gelmėse.

7 Vargas pasauliui dėl suklupimo akmenų! Juk suklupimo akmenys
neišvengiami, tačiau vargas tam žmogui, per kurį suklupimas ateina!

8 Jei tavo ranka arba koja veda tave į nuodėmę, tu nukirsk ją ir mesk šalin.
Geriau tau būti suluošintu arba šlubu ir įeiti į gyvenimą, negu su abiem
rankom arba su abiem kojom tave įmestų į amžinąją ugnį.

9 Ir jeigu tavo akis veda tave į nuodėmę, tu išlupk ją ir mesk šalin. Geriau
tau būti vienakiu ir įeiti į gyvenimą, negu su abiem akim tave įmestų į
ugnies pragarą.

10 Saugokitės, kad nepaniekintumėte nė vieno iš šitų mažųjų, nes Aš sakau
jums, jų angelai dangaus aukštybėse visuomet mato mano Tėvo, esančio
dangaus aukštybėse, veidą.

11 Juk Žmogaus Sūnus atėjo išgelbėti to, kuris yra pražuvęs.

12 Kaip jums atrodo? Jeigu tik koks nors žmogus turėtų šimtą avių ir viena iš
jų būtų paklaidinta, argi jis nepaliktų devyniasdešimt devynių ir nuėjęs į
kalnus neieškotų tos, kuri yra klaidinama?

13 Ir jei tik ji būtų surasta – iš tiesų Aš sakau jums – jis džiaugtųsi dėl jos
labiau nei dėl devyniasdešimt devynių, kurios nebuvo paklaidintos.

14 Taigi, tokia yra dangaus aukštybėse esančio jūsų Tėvo valia, kad
nepražūtų nė vienas iš šitų mažųjų.

15 Jei tik tavo brolis tau nusidėtų, eik, perspėk jį prie keturių akių. Ir jeigu
tik jis tavęs paklausytų, tu būsi laimėjęs savo brolį.

16 Tačiau jei nepaklausytų, tu pasiimk kartu su savimi dar vieną ar du, kad
kiekvienas ištartas žodis būtų patvirtintas dviejų ar trijų liudytojų burna.

17 Jeigu jis nepaklausytų ir jų, tu pasakyk surinkimui, o jei nepaklausytų nė
surinkimo, tebūnie jis tau kaip pagonis ir mokesčių rinkėjas.

18 Iš tiesų sakau jums: jei tik ką uždrausite žemėje, bus uždrausta ir danguje,
ir jei tik ką leisite žemėje, bus leista ir danguje.

19 Vėl sakau jums: jeigu du iš jūsų susitartų žemėje dėl kokio nors dalyko ir
jo prašytų, jiems mano Tėvas, esantis dangaus aukštybėse, jį suteiks.

20 Juk kur du ar trys surinkti dėl manojo vardo, ten ir Aš esu tarp jų.“

21 Tuomet Petras priėjo prie Jo ir tarė: „Viešpatie! Kiek kartų turiu atleisti
savo broliui, jei jis man nusidėtų? Ar iki septynių kartų?“

22 Jėzus jam atsakė: „Aš nesakau tau iki septynių kartų, bet iki
septyniasdešimt septynių kartų.

23 Todėl dangaus aukštybių karalystė panaši į karalių, kuris panoro, kad jo
vergai su juo atsiskaitytų.

24 Jam pradėjus ataskaitą, pas jį atvedė vieną skolininką, kuris jam buvo
skolingas šešiasdešimt milijonų sidabrinių.

25 Kai tas neturėjo iš ko grąžinti skolą, valdovas įsakė parduoti jį, jo žmoną,
vaikus ir visa, ką jis turėjo, kad būtų atlyginta skola.

26 Tuomet vergas parpuolė prieš jį ant žemės ir, pagarbinęs jį, tarė:
‘Valdove, būk man kantrus, ir aš tau grąžinsiu visus pinigus!’

27 Apimtas gailesčio, valdovas paleido tą vergą ir dovanojo jo skolą.

28 Tačiau išėjęs, tas vergas surado vieną savo bendradarbį vergą, kuris jam
buvo skolingas šimtą sidabrinių, ir pagriebęs jį smaugė, sakydamas:
‘Sugrąžink man tai, ką esi skolingas!’

29 Tuomet bendradarbis vergas parpuolė prie jo kojų ant žemės ir maldavo,
sakydamas: ‘Būk man kantrus, ir aš tau grąžinsiu visus pinigus!’

30 Tačiau tas nenorėjo pasigailėti, bet nuėjęs įmetė jį į kalėjimą, iki tol, kol
bus jam grąžinta visa skola.

31 Matydami, kas atsitiko, kiti vergai, jo bendradarbiai, buvo labai
nuliūdinti. Jie nuėjo ir pranešė savo valdovui apie tai, kas įvyko.

32 Tuomet, iškvietęs jį, valdovas tarė: ‘Piktasis verge! Visą aną skolą aš tau
dovanojau, kadangi tu manęs maldavai.

33 Argi neprivalėjai ir tu pasigailėti vergo, savo bendradarbio, kaip ir aš
pasigailėjau tavęs?‘

34 Tada valdovas buvo užrūstintas ir perdavė vergą kankintojams iki tol, kol
bus jam sugrąžinta visa skola.

35 Taip ir mano dangiškasis Tėvas pasielgs su jumis, jeigu jūs iš širdies neatleisite savo broliui jo nusižengimų.“

MT 19

1 Kai Jėzus baigė kalbėti šiuos žodžius, atsitiko taip, kad Jis iškeliavo iš Galilėjos ir atėjo į Judėjos sritį, į kitą Jordano pusę.

2 Paskui Jį sekė didelės minios žmonių, ir Jis ten juos išgydė.

3 Prie Jo priėjo fariziejai ir, norėdami Jį išbandyti, paklausė: „Ar Dievas leidžia vyrui dėl bet kokios priežasties išsiskirti su savo žmona?“

4 Paragintas atsakyti, Jėzus jiems tarė: „Argi neskaitėte, kad Kūrėjas iš pradžių ‘sukūrė juos, vyrą ir moterį’,

5 ir pasakė: ‘Todėl vyras paliks tėvą ir motiną, bus sujungtas su savo žmona, ir du bus vienas kūnas’.

6 Taigi jie – nebėra du, bet vienas kūnas. Todėl ką Dievas sujungė, žmogus teneišskiria.“

7 Tuomet jie klausė Jo: „O ką įsakė Mozė? Duoti skyrybų raštą ir išsiskirti.“

8 Jėzus jiems atsakė: „Dėl jūsų širdies kietumo Mozė leido jums išsiskirti su savo žmonomis, bet nuo pat pradžios taip nebuvo.

9 Tačiau Aš sakau jums: kuris išsiskiria su savo žmona, – jei ne dėl paleistuvystės, – ir veda kitą, tas svetimauja. Taip pat ir tas, kuris išskirtąją veda, tas svetimauja.“

10 Jo mokiniai tarė Jam: „Jei tokie vyro ir žmonos reikalai, tai naudingiau nevesti.“

11 Jėzus jiems atsakė: „Ne visi supranta šiuos žodžius, bet tik tie, kuriems buvo leista tai suprasti.

12 Juk yra eunuchų, kurie tokie buvo pagimdyti iš motinos įsčių. Yra eunuchų, kuriuos iškastravo žmonės. Ir yra eunuchų, kurie atsisakydami santuokos, patys save iškastravo, dėl dangaus aukštybių karalystės. Sugebantis tai suprasti, tesupranta!“

13 Tuomet pas Jį buvo atvesti vaikučiai, kad Jis uždėtų ant jų rankas ir pasimelstų Dievui. Mokiniai draudė jiems,

14 bet Jėzus tarė: „Leiskite vaikučius ir nedrauskite jiems ateiti pas mane, nes būtent tokių yra dangaus aukštybių karalystė.“

15 Po to, kai Jėzus uždėjo ant jų rankas, Dievas Jį iš ten išvedė.

16 Ir štai vienas jaunuolis priėjo prie Jo ir paklausė: „Gerasis Mokytojau! Ką gera turėčiau padaryti, kad gaučiau amžinąjį gyvenimą?“

17 Jis jam atsakė: „Kodėl vadini mane geru? Nė vienas nėra geras, tik vienintelis Dievas. O jei nori turėti gyvenimą, vykdyk įsakymus.“

18 Tas paklausė: „Kuriuos?“ Jėzus atsakė: „Nežudyk, nesvetimauk, nevok, melagingai neliudyk,

19 gerbk savo tėvą bei motiną ir mylėk pasiaukojančia meile savo artimą kaip save patį.“

20 Jaunuolis Jam tarė: „Visa tai aš vykdžiau nuo pat savo vaikystės. Ko dar man trūksta?“

21 Jėzus atsakė: „Jei nori būti tobulas, eik ir parduok savo nuosavybes, pinigus išdalink elgetoms, ir turėsi indėlį danguje. Tuomet ateik ir sek paskui mane.“

22 Išgirdęs tuos žodžius, jaunuolis buvo nuliūdintas ir nuėjo šalin, nes jis turėjo daug turto.

23 Tada Jėzus tarė savo mokiniams: „Iš tiesų sakau jums, kad turtingasis sunkiai įeis į dangaus aukštybių karalystę.

24 Todėl dar kartą sakau jums: lengviau yra kupranugarį prakišti pro adatos skylutę, nei turtingąjį įvesti į Dievo karalystę.“

25 Tai išgirdę, Jo mokiniai buvo labai nustebinti. Jie klausė: „Taigi kas gali išgelbėti?“

26 Pažvelgęs aukštyn Jėzus jiems tarė: „Žmonėms tai neįmanoma, bet Dievui viskas įmanoma.“

27 Tada, paragintas atsiliepti, Petras Jį paklausė: „Štai mes viską palikome ir nusekėme paskui Tave. Kas mums bus už tai?“

28 Jėzus jiems atsakė: „Iš tiesų sakau jums, kad jūs, kurie sekėte paskui mane, dvasiniame atgimime, kai tik Žmogaus Sūnus atsisės savo šlovės soste, ir jūs atsisėsite dvylikoje sostų, teisdami dvylika Izraelio giminių.

29 Ir kiekvienas, kuris paliko namus ar brolius, ar seseris, ar tėvą, ar motiną, ar žmoną, ar vaikus, ar laukus dėl mano vardo, gaus šimteriopai ir paveldės amžinąjį gyvenimą.

30 Tuomet didieji, kurie yra pačiame priekyje, bus paskutiniai, o tie, kurie paskutinieji, bus pačiame priekyje.“

MT 20

1 „Juk dangaus aukštybių karalystė panaši į žmogų, namų šeimininką, kuris anksti rytą išėjo samdytis savo vynuogynui darbininkų.

2 Sutaręs su darbininkais po sidabrinį dienai, jis pasiuntė juos į savo vynuogyną.

3 Išėjęs apie devintą ryto valandą, jis pamatė turgaus aikštėje kitus, stovinčius be darbo,

4 ir tarė jiems: ‘Eikite ir jūs į vynuogyną, ir tiek, kiek priderės, aš jums sumokėsiu!’ Ir jie nuėjo.

5 Vėl išėjęs apie dvyliktą ir trečią dienos valandą, jis taip pat padarė.

6 Išėjęs apie penktą vakaro valandą, jis rado dar kitus, stovinčius be darbo,
ir tarė jiems: ‘Ko čia stovite visą dieną be darbo?’

7 Ir tie atsakė jam: ‘Kad niekas mūsų nepasamdė’. Jis tarė jiems: ‘Eikite ir
jūs į vynuogyną, ir tiek, kiek priderės, aš jums sumokėsiu!’

8 Atėjus vakarui, vynuogyno šeimininkas įsakė prievaizdui: ‘Pakviesk
darbininkus ir išmokėk jiems darbo užmokestį, pradėdamas nuo
paskutiniųjų ir baigdamas pirmaisiais!’

9 Atėjo tie, kurie buvo pasamdyti apie penktą vakaro valandą, ir gavo po
sidabrinį.

10 Tie, kurie atėjo pirmieji, manė gausią didesnį darbo užmokestį, bet ir jie
gavo po sidabrinį.

11 Jį gavę, jie pradėjo skųstis šeimininkui,

12 sakydami: ‘Šitie paskutinieji tedirbo vos vieną valandą, bet tu sulyginai
juos su mumis, visą dieną sunkiai dirbusiais ir kentusiais kaitrą’.

13 Tuomet, paragintas atsakyti, vienam iš jų šeimininkas tarė: ‘Drauge, aš
tavęs nenuskriaudžiau! Argi ne už sidabrinį tu susiderėjai su manimi?

14 Imk savąjį darbo užmokestį ir eik. Aš noriu ir šitam paskutiniam duoti
tiek pat, kiek ir tau.

15 Argi man neleidžiama daryti tai, ką noriu su tuo, kas yra mano? Ar todėl
tavo akis pavydi, kad aš esu geras?’

16 Taip paskutinieji bus pačiame priekyje, o esantys pačiame priekyje bus
paskutiniai. Juk didieji yra pašaukti, bet mažieji – išrinkti.“

17 Keliaudamas į Jeruzalę, Jėzus pasiėmė atskirai nuo kitų dvylika savo
mokinių ir kelyje jiems kalbėjo:

18 „Štai mes kylame keliu į Jeruzalę, ir Žmogaus Sūnus bus išduotas
aukštiesiems kunigams bei Rašto aiškintojams, o tie nuteis Jį mirti.

19 Jie perduos Jį pagonims, kad tie iš Jo tyčiotųsi, plaktų rimbais ir
nukryžiuotų ant kryžiaus, bet trečią dieną Jis bus prikeltas.“

20 Tuomet prie Jėzaus priėjo Zebediejaus sūnų motina kartu su savo sūnumis
ir, pagarbinusi Jį, ėmė kažko prašyti.

21 Jėzus paklausė jos: „Ko tu nori?“ Ji tarė: „Įsakyk, kad šitie abu mano
sūnūs Tavo karalystėje sėdėtų vienas Tavo dešinėje, o kitas kairėje.“

22 Paragintas atsakyti, Jėzus tarė: „Jūs nežinote, ko prašote. Ar galite gerti
taurę, kurią Aš pasirengęs gerti, ir krikšte, kuriame Dievas mane nardina,
būti nardinami?“ Jie atsakė: „Galime.“

23 Tuomet Jis tarė jiems: „Mano taurę tikrai gersite, ir krikšte, kuriame
Dievas mane nardina, ir jūs būsite nardinami, bet vietą mano dešinėje ar
mano kairėje ne Aš duodu. Tai bus duota tiems, kuriems mano Tėvas tai
paruošęs.“

24 Tai išgirdę, kiti dešimt mokinių tais dviem broliais pasipiktino.

25 Tačiau Jėzus, pasikvietęs juos, tarė: „Jūs gerai žinote, kad pagonių
valdovai yra jų viešpačiai ir didieji juos valdo,

26 bet tarp jūsų neturi taip būti. Jei tik kuris iš jūsų norėtų būti didis, tebūnie
jūsų tarnas,

27 ir jei tik kuris iš jūsų norėtų būti pačiame priekyje, jis tebūnie jūsų vergas.

28 Juk ir Žmogaus Sūnus atėjo ne tam, kad Jį aptarnautų, bet pats patarnauti
ir savo sielos atiduoti kaip išpirkos už tuos, kurie brangiai kainuoja.“

29 Jiems išeinant iš Jericho, paskui Jėzų sekė didelė minia.

30 Ir štai palei kelią sėdėjo du neregiai. Išgirdę, kad Jėzus eina pro šalį, jie
ėmė garsiai šaukti, sakydami: „Viešpatie, Dovydo Sūnau, pasigailėk
mūsų!“

31 Minia juos įspėjo, kad jie tylėtų, bet tie dar garsiau šaukė, sakydami:
„Viešpatie, Dovydo Sūnau, pasigailėk mūsų!“

32 Jėzus sustojo, pašaukė juos ir paklausė: „Ko norite, kad Aš jums padaryčiau?“

33 Neregiai Jam atsakė: „Viešpatie, kad būtų atvertos mūsų akys!“

34 Gailesčio apimtas, Jėzus palietė jų akis; jie tuoj pat praregėjo ir nusekė paskui Jį.

MT 21

1 Ir kai jie prisiartino prie Jeruzalės ir atėjo į Betfagę prie Alyvmedžių kalno, tada Jėzus pasiuntė du savo mokinius,

2 jiems liepdamas: „Kai būsite nuvesti į priešais jus esantį kaimą, jūs tuojau pat rasite pririštą asilę ir kartu su ja asiliuką. Atriškite ir atveskite juos man.

3 Ir jeigu tik kas nors jums ką sakytų, tarkite: ‘Jų reikia Viešpačiui’, ir Jis tuojau pat juos sugrąžins atgal.“

4 Ir visa tai atsitiko, kad būtų įvykdytas žodis, ištartas per pranašą, sakantį:

5 „Sakykite Siono dukrai: ‘Štai pas tave atkeliauja tavo karalius. Jis nuolankus ir sėdi ant asilės, lydimas asiliuko, nešulinio gyvulio jauniklio.’“

6 Kai mokiniai buvo nuvesti, jie padarė taip, kaip Jėzus jiems buvo įsakęs.

7 Jie atvedė asilę su asiliuku ir uždėjo ant jos savo apsiaustus, o Jis ant jos užsėdo.

8 Didžiausia minia klojo ant kelio savo drabužius, kiti kirto medžių šakas ir klojo jas ant kelio.

9 Iš priekio ir iš paskos einančios minios garsiai šaukė: „Dovydo Sūnau, išgelbėk mus! Palaimintas, kuris ateina Viešpaties vardu! Išgelbėk mus aukštybėse!“

10 Jam įėjus į Jeruzalę, visas miestas buvo sujudintas ir žmonės klausinėjo: „Kas Jis toks?“

11 Minios sakė: „Tai pranašas Jėzus iš Galilėjos Nazareto.“

12 Įėjęs į Dievo šventyklą, Jėzus išvarė visus parduodančius ir perkančius šventykloje. Jis apvertė pinigų keitėjų stalus bei karvelių pardavėjų suolus,

13 ir sakė jiems: „Parašyta: ‘Mano namai bus pavadinti maldos namais’, bet jūs pavertėte juos plėšikų lindyne!“

14 Šventykloje prie Jo priėjo aklieji ir raišieji, o Jis išgydė juos.

15 Aukštieji kunigai ir Rašto aiškintojai, pamatę stebuklingus darbus, kuriuos Jis padarė, ir vaikus, garsiai šaukiančius šventykloje: „Dovydo Sūnau, išgelbėk mus!“, labai pasipiktino

16 ir tarė Jam: „Ar Tu girdi, ką jie sako?“ Jėzus atsakė jiems: „Girdžiu. Argi niekada neskaitėte: ‘Iš mažųjų ir žindomų kūdikių burnos, Tu paruošei sau gyrių’?“

17 Ir, palikęs juos, Jis išėjo iš miesto į Betaniją ir ten Jis buvo apnakvindintas.

18 Anksti rytą, grįždamas į miestą, Jėzus buvo išalkęs.

19 Ir pamatęs šalia kelio vienintelį figmedį, priėjo prie jo, bet nerado ant jo nieko, vien tik lapus. Tuomet Jis tarė jam: „Nuo dabar ir per amžius nebeaugs ant tavęs vaisiai!“ Ir figmedis tuojau pat buvo išdžiovintas.

20 Tai pamatę mokiniai stebėjosi, sakydami: „Kaip tas figmedis taip greitai buvo išdžiovintas?!“

21 Paragintas atsakyti, Jėzus jiems tarė: „Iš tiesų sakau jums, jeigu tik jūs turėtumėte tikėjimą ir jums nebūtų sukeltos abejonės, jūs padarysite ne tik tai, ką Aš padariau figmedžiui, bet net jei įsakytumėte šitam kalnui: ‘Dievas tepakelia tave ir įmeta į jūrą!’, – taip ir įvyks.

22 Ir visa, ko tik maldoje prašytumėte tikėdami, gausite.“

23 Kai Jėzus atėjo į šventyklą ir pradėjo mokyti, priėjo prie Jo aukštieji kunigai bei tautos vyresnieji ir klausė: „Kieno įgaliotas Tu tai darai? Ir kas Tau suteikė šitą valdžią?“

24 Paragintas atsakyti, Jėzus jiems tarė: „Ir Aš užduosiu jums vieną klausimą, ir jei tik man atsakysite, tai ir Aš pasakysiu, kieno įgaliotas tai darau.

25 Kas įgaliojo Joną, kad jis krikštytų, panardindamas vandenyje? Dangus ar žmonės?“ Jie tarpusavyje svarstė, sakydami: „Jei tik mes sakytume – ‘Dangus’, Jis mums sakys: ‘Tai kodėl juo nepatikėjote?’

26 Jei tik mes sakytume – ‘Žmonės’, mes bijome minios, nes visi laiko Joną pranašu.“

27 Ir, paraginti atsakyti, jie tarė Jėzui: „Mes nežinome.“ Tada Jėzus tarė: „Tai ir Aš jums nesakysiu, kieno įgaliotas tai darau.

28 Kaip jūs manote? Žmogus turėjo du sūnus. Priėjęs prie pirmojo jis tarė: ‘Vaike, eik ir dirbk šiandien mano vynuogyne!’

29 Paragintas atsakyti, anas jam tarė: ‘Aš nenoriu’, bet po to, paragintas pakeisti savo nuomonę, jis nuėjo.

30 Priėjęs prie antrojo tėvas pasakė tą patį. Paragintas atsakyti, tas jam tarė: ‘Einu šeimininke!’, bet nenuėjo.

31 Kuris iš tų dviejų įvykdė tėvo valią?“ Jie Jam atsakė: „Pirmasis.“ Jėzus jiems tarė: „Iš tiesų sakau jums, kad mokesčių rinkėjai ir save pardavinėjančios moterys pirma jūsų eina į Dievo karalystę.

32 Juk Jonas atėjo pas jus, skelbdamas teisumo kelią, bet jūs netikėjote juo. Tačiau mokesčių rinkėjai ir save pardavinėjančios moterys juo tikėjo, bet jūs, tai matydami, nė po to nepriėmėte paraginimo atgailauti, kad tikėtumėte juo.

33 Atidžiai paklausykite kito palyginimo. Gyveno vienas žmogus, namų
šeimininkas, kuris įveisė vynuogyną, aptvėrė jį tvora, iškasė jame
vynuogių spaustuvą bei pastatė bokštą, išnuomojo jį žemdirbiams ir
iškeliavo į tolimą šalį.

34 Kai priartėjo vaisių metas, jis pasiuntė savo vergus pas žemdirbius, kad
paimtų jo vaisių dalį.

35 Tačiau žemdirbiai, pagriebę jo vergus, vieną sumušė, kitą be jokio
gailesčio nužudė, o dar kitą užmėtė akmenimis.

36 Jis vėl siuntė kitus vergus, daugiau nei pirma, bet žemdirbiai su jais
pasielgė taip pat, kaip ir su anais.

37 Galiausiai jis pasiuntė pas juos savo sūnų, sakydamas: ‘Jie bus priversti
gerbti mano sūnų’.

38 Tačiau kai žemdirbiai pamatė sūnų, jie ėmė tarpusavyje tartis: ‘Tai
paveldėtojas! Ateikite čionai, be jokio gailesčio nužudykime jį ir
užvaldykime jo paveldą’.

39 Tuomet jie pagriebė jį, išmetė iš vynuogyno ir be jokio gailesčio nužudė.

40 Taigi, kai atvyks vynuogyno šeimininkas, ką jis padarys tiems
žemdirbiams?“

41 Jie atsakė Jam: „Jis žiauriai nužudys piktadarius, o vynuogyną išnuomos
kitiems žemdirbiams, kurie metui atėjus atiduos jam priklausančius
vaisius.“

42 Jėzus jiems tarė: „Argi niekada neskaitėte Raštuose: ‘Akmuo, kuris
statytojų buvo pripažintas netinkamu, tas buvo padarytas kertiniu
akmeniu. Tai Viešpaties darbas, ir mūsų akims jis nuostabus’?

43 Todėl sakau jums: Dievo karalystė bus iš jūsų atimta ir atiduota tautai,
kuri neš jos vaisius.

44 Ir kas kris ant šito akmens, tas bus sudaužytas, o ant kurio jis užgrius, tą
jis sutrins į dulkes.“

45 Išgirdę Jo palyginimus, aukštieji kunigai ir fariziejai suprato, kad Jis kalba apie juos.

46 Jie troško Jį suimti, bet buvo įbauginti minių, nes jos laikė Jį pranašu.

MT 22

1 Paragintas atsakyti, Jėzus vėl kalbėjo palyginimais:

2 „Dangaus aukštybių karalystė panaši į karalių, kuris savo sūnui kėlė vestuves.

3 Jis siuntė savo vergus, kad jie sušauktų pakviestuosius į vestuves, bet tie nepanoro ateiti.

4 Tuomet jis vėl siuntė kitus vergus, tardamas: ‘Sakykite pakviestiesiems: Štai aš paruošiau geriausią valgį, mano jaučiai ir nupenėti gyvuliai papjauti, ir visokie skanėstai paruošti. Ateikite čionai į vestuves!’

5 Tačiau kviečiamieji jo nepaisė ir nuėjo kas sau: vienas – į savąjį lauką, kitas – prekiauti,

6 o kiti, vergus sučiupę, išniekino ir be jokio gailesčio nužudė.

7 Tai išgirdęs, karalius buvo apimtas rūstybės ir, pasiuntęs kariuomenes, sunaikino tuos žmogžudžius, o jų miestą sudegino.

8 Tada jis tarė savo vergams: ‘Juk vestuvės suruoštos, bet pakviestieji nebuvo verti.

9 Taigi eikite į kelių kryžkeles ir, kuriuos tik surasite, kvieskite į vestuves’.

10 Vergai išėjo į kelius ir surinko visus, kuriuos tik rado – bloguosius ir geruosius – ir vestuvių menė buvo pripildyta žmonių, kurie sėdėjo pusiaugula prie stalų.

11 Kai karalius įėjo pamatyti tų, kurie sėdėjo pusiaugula prie stalų, ten jis pamatė žmogų, neapsivilkusį vestuvių drabužiu.

12 Jis tarė jam: ‘Drauge! Kaip tu čionai įėjai, neturėdamas vestuvių drabužio?’ Tačiau tas nežinojo ką jam atsakyti.

13 Tada karalius įsakė vergams: ‘Suriškite jam kojas bei rankas, paimkite jį ir išmeskite į juodžiausią tamsą, ten bus raudojimas ir dantų griežimas’.

14 Juk didieji yra pakviesti, bet mažieji – išrinkti.“

15 Tuomet fariziejai buvo nuvesti ir tarėsi, kaip galėtų paspęsti spąstus, kad Jėzų sugautų kalboje.

16 Jie siuntė pas Jį savo mokinius kartu su Erodo sekėjais, kurie sakė: „Mokytojau, mes žinome, kad Tu esi teisingas ir mokai Dievo kelio, laikydamasis tiesos, ir tau nerūpi nė vieno žmogaus nuomonė, nes Tu neatsižvelgi į asmenis!

17 Taigi pasakyk mums, ką Tu manai: ar Dievas leidžia mokėti cezariui mokesčius, ar ne?“

18 Tačiau Jėzus, atpažinęs jų sąmokslą, tarė: „Kodėl mane gundote, apsimetėliai?!

19 Parodykite man mokesčio pinigą.“ Jie atnešė Jam sidabrinį.

20 Tuomet Jėzus paklausė jų: „Kieno šitas atvaizdas ir įrašas?“

21 Jie atsakė Jam: „Cezario.“ Tada Jis tarė jiems: „Taigi, kas cezario, atiduokite cezariui, o kas Dievo – Dievui.“

22 Tai išgirdę, jie stebėjosi ir, palikę Jį, išsiskirstė.

23 Tą pačią dieną priėjo prie Jo sadukiejai, kurie sako, kad nėra mirusiųjų prikėlimo, klausdami:

24 „Mokytojau! Mozė pasakė: ‘Jei tik kuris vyras mirtų bevaikis, jo brolis ves jo žmoną, ir ji pagimdys mirusiajam palikuonį’.

25 Pas mus buvo septyni broliai. Pirmasis vedęs mirė ir, neturėdamas palikuonio, paliko žmoną savo broliui.

26 Taip pat ir antrasis, ir trečiasis, iki septintojo.

27 Visų paskiausiai numirė ir ta moteris.

28 Taigi kurio iš septynių ji bus žmona mirusiųjų prikėlime? Juk jie visi ją buvo turėję.“

29 Paragintas atsakyti, Jėzus jiems tarė: „Jūs esate klaidinami, nes nepažįstate nei Raštų, nei stebuklingos Dievo galios.

30 Juk mirusiųjų prikėlime nei kas veda, nei kurią išleidžia už vyro, bet visi yra kaip Dievo angelai danguje.

31 O apie mirusiųjų prikėlimą ar neskaitėte, kas jums Dievo yra ištarta? Juk Jis sako:

32 ‘Aš esu Dievas Abraomo, Dievas Izaoko ir Dievas Jokūbo’. Dievas nėra mirusiųjų Dievas, bet gyvųjų.“

33 Ir, girdėdamos Jo mokymą, minios buvo labai nustebintos.

34 Fariziejai, išgirdę, kad Jėzus nutildė sadukiejus, buvo suburti prieš Jį.

35 Tuomet vienas iš jų, išmanantis Įstatymą, mėgindamas Jį, paklausė, sakydamas:

36 „Mokytojau! Kuris įsakymas Įstatyme yra svarbiausias?“

37 Jėzus jam atsakė: „‘Pasiaukojančia meile mylėk Viešpatį, savo Dievą, ir visa savo širdimi, ir visa savo siela, ir visu savo protu’.

38 Šitas yra pirmasis ir svarbiausias įsakymas.

39 Antrasis – lygus jam: ‘Pasiaukojančia meile mylėk savo artimą kaip save patį’.

40 Ant šitų dviejų įsakymų yra pastatytas visas Įstatymas ir Pranašai.“

41 Kol fariziejai tebebuvo suburti, Jėzus jų paklausė, sakydamas:

42 „Ką jūs manote apie Kristų? Kieno Jis sūnus?“ Jie atsakė: „Dovydo.“

43 Jis vėl paklausė jų: „Kodėl gi tuomet Dovydas, Dvasios įkvėptas, vadina
Jį Viešpačiu, sakydamas:

44 ‘Viešpats tarė mano Viešpačiui: sėskis mano dešinėje, kol Aš padėsiu
Tavo priešus tarsi pakojį po Tavo kojomis’?

45 Tad jei Dovydas vadina Jį Viešpačiu, tai kaip Jis tuomet gali būti jo
sūnus?!“

46 Ir nė vienas negalėjo Jam atsakyti nė žodžio, ir nuo tos dienos niekas
daugiau jau nebedrįso Jo klausinėti.

MT 23

1 Tuomet Jėzus kalbėjo minioms ir savo mokiniams,

2 sakydamas: „Į Mozės vietą atsisėdo Rašto aiškintojai ir fariziejai.

3 Todėl visa, ką jie įsakytų jums vykdyti, vykdykite ir tvirtai to laikykitės,
bet nesielkite taip, kaip jie elgiasi, nes jie kalba, bet nedaro.

4 Juk jie riša sunkias ir nepakeliamas naštas, ir jas krauna žmonėms ant
pečių, bet patys nenori jų nė pirštu pajudinti.

5 Visus savo darbus jie daro, kad būtų žmonių pastebėti. Jie platina savo
maldos diržus ir ilgina savo drabužių kutus.

6 Jie mėgsta garbingiausią vietą pokyliuose ir pirmąsias vietas judėjų
maldos namuose,

7 pasveikinimus turgaus aikštėse ir kad žmonės juos vadintų: ‘Mano
mokytojau, mano mokytojau’.

8 Todėl žmonės tenevadina jūsų ‘Mano mokytojau’, nes vienintelis jūsų
Mokytojas yra Kristus, o jūs visi esate broliai.

9 Ir nė vieno žemėje nevadinkite savo tėvu, nes vienintelis yra jūsų Tėvas,
esantis dangaus aukštybėse.

10 Ir niekas jūsų tenevadina vadovais, nes vienintelis jūsų Vadovas yra
Kristus.

11 Kuris iš jūsų didžiausias, tas tebus jūsų tarnas.

12 Tas, kuris save aukštins, bus pažemintas, o kuris save pažemins, tas bus
išaukštintas.

13 Vargas jums, apsimetėliai Rašto aiškintojai ir fariziejai! Juk jūs užrakinate
žmonėms dangaus aukštybių karalystę ir nei patys į ją neinate, nei tiems,
kurie nori į ją įeiti, jūs neleidžiate įeiti.

14 Vargas jums, apsimetėliai Rašto aiškintojai ir fariziejai! Juk jūs suryjate
našlių namus ir dėl akių ilgai meldžiatės Dievui, todėl jūsų laukia dar
didesnis pasmerkimas.

15 Vargas jums, apsimetėliai Rašto aiškintojai ir fariziejai! Juk jūs apeinate
ratu jūrą ir sausumą, kad padarytumėte vieną žmogų naujatikiu, ir kai tik
tai įvyksta, jūs padarote jį pragaro sūnumi, dvigubai blogesniu už jus
pačius.

16 Vargas jums, akli vedliai, kurie sakote: ‘Jei kas prisiektų šventykla, tai
niekis, bet jei kas prisiektų šventyklos auksu, tas įpareigotas’.

17 Kvaili ir akli! Juk kas yra svarbiau – auksas ar šventykla, kuri pašventina
auksą?

18 Arba sakote: ‘Jei tik kas prisiektų aukuru, tai niekis, bet jei kas prisiektų
ant jo esančia dovana, tas įpareigotas’.

19 Kvaili ir akli! Juk kas yra svarbiau – dovana ar aukuras, kuris pašventina
dovaną?

20 Taigi, kas prisiekia aukuru, tas prisiekia juo ir visomis ant jo padėtomis
dovanomis.

21 Ir kas prisiekia šventykla, tas prisiekia ja ir Tuo, kuris joje gyvena.

22 O kas prisiekia dangumi, tas prisiekia Dievo sostu ir Tuo, kuris jame sėdi.

23 Vargas jums, apsimetėliai Rašto aiškintojai ir fariziejai! Juk jūs mokate dešimtinę nuo mėtų, krapų bei kmynų, o praleidžiate tai, kas Įstatyme svarbiau: teisingumą, gailestingumą ir tikėjimą. Tai privaloma vykdyti ir anų nepraleisti!

24 Akli vedliai, jūs iškošiate uodą, bet praryjate kupranugarį!

25 Vargas jums, apsimetėliai Rašto aiškintojai ir fariziejai! Juk jūs valote taurės ir dubens išorę, bet jūsų vidus pilnas plėšikavimo ir nesaikingumo.

26 Aklas fariziejau! Pirmiau išvalyk taurės ir dubens vidų, kad būtų švari ir jų išorė!

27 Vargas jums, apsimetėliai Rašto aiškintojai ir fariziejai! Juk jūs esate panašūs į pabaltintus kalkėmis kapus, kurie iš išorės atrodo gražūs, bet viduje pilni numirėlių kaulų ir visokio nešvarumo.

28 Taip ir jūs iš išorės atrodote žmonėms teisūs, bet viduje esate pilni veidmainystės ir pažeidžiate įstatymus.

29 Vargas jums, apsimetėliai Rašto aiškintojai ir fariziejai! Juk jūs statote pranašams antkapius, puošiate teisiųjų paminklus

30 ir sakote: ‘Jei mes būtume gyvenę savo protėvių dienomis, tai nebūtume kartu su jais pralieję pranašų kraujo’.

31 Taip jūs patys prieš save liudijate, kad esate sūnūs tų, kurie žudė pranašus.

32 Tad pripildykite savo tėvų saiką!

33 Gyvatės! Angių palikuonys! Kaip jūs pabėgsite nuo bausmės pragare?!

34 Todėl štai Aš siunčiu pas jus pranašų, išminčių ir Rašto aiškintojų. Vienus iš jų be jokio gailesčio žudysite ir nukryžiuosite ant kryžiaus, kitus

plaksite judėjų maldos namuose rimbais ir persekiosite iš miesto į miestą,

35 kad ant jūsų kristų visas teisus kraujas, pralietas žemėje, nuo teisiojo
Abelio kraujo iki kraujo Barachijo sūnaus Zacharijo, kurį jūs nužudėte
tarp šventyklos ir aukuro.

36 Iš tiesų sakau jums: visa tai ištiks šią kartą.

37 Jeruzale, Jeruzale, kuri be jokio gailesčio žudai pranašus ir užmėtai
akmenimis tuos, kurie pas tave pasiųsti. Kiek kartų Aš norėjau surinkti
tavo vaikus, kaip višta surenka savo viščiukus po sparnais, bet jūs
nenorėjote!

38 Štai jūsų namai jums paliekami tušti.

39 Taigi sakau jums, kad nuo dabar manęs nebematysite, kol netarsite:
‘Palaimintas Tas, kuris ateina Viešpaties vardu!’“

MT 24

1 Išėjęs iš šventyklos, Jėzus ėjo tolyn. Tuomet priėjo Jo mokiniai, rodydami
Jam šventyklos pastatus.

2 Jėzus jiems tarė: „Ar matote šiuos pastatus? Iš tiesų sakau jums: čia nebus
paliktas akmuo ant akmens, kuris nebus nuverstas žemyn!“

3 Jam besėdint ant Alyvmedžių kalno, prie Jo priėjo vien tik Jo mokiniai,
klausdami: „Tu pasakyk mums, kada tai įvyks? Ir koks bus Tavojo
atėjimo ir pasaulio pabaigos atpažinimo ženklas?“

4 Ir, paragintas atsakyti, Jėzus jiems tarė: „Saugokitės, kad kas nors jūsų
nesuklaidintų.

5 Juk įžymieji ateis prisidengdami mano vardu ir sakys: ‘Aš esu Kristus!’, ir
suklaidins daugelį.

6 Jūs išgirsite apie karus ir karų gandus. Saugokitės, kad jie nesukeltų jums
nerimo, nes visa tai privalo įvykti, bet tai dar ne pabaiga.

7 Bus pakelta tauta prieš tautą ir karalystė prieš karalystę. Įvairiose vietose
bus badmečių, maro epidemijų ir žemės drebėjimų.

8 Tačiau visa tai tik nepakeliamų gimdymo kančių pradžia.

9 Jie atiduos jus kankinimui ir be jokio gailesčio žudys jus. Jūs būsite visų
tautų nekenčiami dėl mano vardo.

10 Tuomet ilgai trunkantys išbandymai papiktins juos. Jie vieni kitus išduos
ir vieni kitus persekios.

11 Bus pakelti uolūs netikri pranašai ir jie suklaidins daugelį.

12 Kadangi neteisybė bus padauginta, todėl daugelio pasiaukojanti meilė bus
atšaldyta.

13 Tačiau kuris išliks ištikimas iki galo, tas bus išgelbėtas.

14 Kai bus paskelbta ši karalystės geroji žinia visoje gyvenamoje žemėje,
kaip liudijimas visoms tautoms, tada ateis pabaiga.

15 Taigi, kai tik jūs pamatysite nusiaubimo šlykštybę, apie kurią buvo
paskelbta per pranašą Danielių, stovinčią šventoje vietoje, tuomet
skaitantis tesuvokia,

16 ir tie, kurie Judėjoje, tebėga į kalnus.

17 Tie, kurie ant plokščiastogio, tenenulipa žemyn pasiimti ko nors iš savo
namų,

18 o kuris lauke, tenegrįžta atgal pasiimti savo drabužių.

19 Vargas nėščioms ir maitinančioms krūtimi tomis dienomis!

20 Todėl melskitės Dievui, kad jums netektų bėgti žiemą ar poilsio dieną.

21 Juk tuomet bus toks didelis suspaudimas, kokio nebuvo nuo pasaulio
pradžios iki dabar ir tokio daugiau nebebus.

22 Ir jeigu tos dienos nebūtų sutrumpintos, nebūtų išgelbėtas nė vienas
kūnas, bet dėl išrinktųjų tos dienos bus sutrumpintos.

23 Jei tik tuomet kas nors jums tartų: ‘Štai čia Kristus’, arba: ‘Čionai!’,-
netikėkite.

24 Juk bus pakelti netikri kristūs ir netikri pranašai, ir darys didžius įrodymo
ženklus bei stebuklus, kad suklaidintų, jei įmanoma, net išrinktuosius.

25 Štai Aš jums visa tai paskelbiau iš anksto!

26 Todėl, jeigu tik kas jums sakytų: ‘Štai Jis dykumoje!’, kad neitumėte,
arba: ‘Štai Jis slaptuose kambariuose!’, kad netikėtumėte.

27 Juk kaip žaibas tvyksteli iš rytų ir nušvinta iki vakarų, toks bus ir
Žmogaus Sūnaus atėjimas.

28 Jei tik kur bus lavonų, ten bus surinkti ir maitvanagiai.

29 Tuojau pat po tų suspaudimo dienų bus aptemdyta saulė, mėnulis
nebeduos savo šviesos, žvaigždės kris iš dangaus, ir dangaus aukštybių
galybės bus supurtytos.

30 Tuomet danguje, bus parodytas Žmogaus Sūnaus atpažinimo ženklas, ir
visos žemės giminės mušis į krūtinę raudodamos, kai pamatys Žmogaus
Sūnų, ateinantį dangaus debesyse su galia ir didžia šlove.

31 Skardžiam trimito garsui gaudžiant Jis pasiųs savo angelus, ir jie surinks
Jo išrinktuosius iš keturių žemės pusių, nuo vieno dangaus pakraščio iki
kito.

32 Todėl pasimokykite iš palyginimo apie figmedį: kai tik jo šaka
suminkštėja ir išleidžia lapus, jūs žinote, kad arti vasara.

33 Taip pat ir jūs, kai tik visa tai pamatysite, žinokite, kad Jis yra arti, prie
durų.

34 Iš tiesų sakau jums: ši karta nepraeis, kol visa tai įvyks.

35 Dangus ir žemė išnyks, bet mano žodžiai niekuomet neišnyks.

36 Tačiau tos dienos ir valandos niekas nežino, nei dangaus aukštybių angelai, tik vienintelis mano Tėvas.

37 Juk kaip buvo Nojaus dienomis, taip bus ir Žmogaus Sūnaus atėjimo metu.

38 Bus kaip ir anomis dienomis prieš tvaną – žmonės be saiko valgydavo ir pasigerdavo, vesdavo ir tekėdavo iki pat tos dienos, kai Nojus įžengė į arką.

39 Jie nesuprato to, kol atėjo tvanas ir visus sunaikino. Taip bus ir Žmogaus Sūnaus atėjimo metu.

40 Tuomet du bus kartu laukuose: vienas bus paimtas, o kitas bus paliktas.

41 Dvi mals malūne: viena bus paimta, o kita palikta.

42 Todėl budėkite, nes nežinote, kurią valandą ateis jūsų Viešpats.

43 Supraskite ir tai: jeigu namų šeimininkas būtų žinojęs, kurią nakties sargybą ateis vagis, jis būtų budėjęs ir neleidęs įsilaužti į savo namus.

44 Tad ir jūs būkite pasiruošę, nes Žmogaus Sūnus ateis tą valandą, kurią nesitikite.

45 Taigi, kas yra tas ištikimas ir protingas vergas, kurį šeimininkas paskyrė tarnauti savo šeimynai, kad jis tinkamu laiku ją maitintų?

46 Palaimintas tas vergas, kurį sugrįžęs šeimininkas ras būtent taip darantį.

47 Iš tiesų sakau jums: jis paskirs jį valdyti visų savo turtų.

48 Tačiau jei tik blogasis vergas tartų savo širdyje: ‘Mano šeimininkas neskuba sugrįžti’,

49 ir pradėtų mušti savo bendradarbius vergus, valgyti bei gerti kartu su pasigeriančiais,

50 tai to vergo šeimininkas sugrįš tą dieną, kurią jis nelaukia ir valandą, kurios jis nežino.

51 Tada jis perkirs jį pusiau ir paskirs jam dalį kartu su apsimetėliais. Ten bus raudojimas ir dantų griežimas.

MT 25

1 Tuomet dangaus aukštybių karalystė bus panaši į dešimt mergelių, kurios, pasiėmusios savo žibintus, išėjo pasitikti jaunikio.

2 Penkios iš jų buvo išmintingos, o penkios – kvailos.

3 Kvailosios pasiėmė savo žibintus, bet nepasiėmė su savimi alyvmedžių aliejaus.

4 Išmintingosios kartu su savo žibintais pasiėmė savo induose ir alyvmedžių aliejaus.

5 Jaunikiui užtrunkant, jos visos pradėjo snūduriuoti ir užmigo.

6 Vidurnaktį pasigirdo šauksmas: ‘Štai jaunikis ateina, išeikite jo pasitikti!’

7 Tuomet visos anos mergelės buvo prikeltos ir ruošė savo žibintus.

8 Kvailosios prašė išmintingųjų: ‘Duokite mums savo alyvmedžių aliejaus, nes mūsų žibintai gęsta!’

9 Tačiau išmintingosios atsakė, tardamos: ‘Kad kartais nepristigtų ir mums, ir jums, verčiau eikite pas pardavėjus ir nusipirkite’.

10 Kai jos nuėjo pirkti, atėjo jaunikis, ir tos, kurios buvo pasiruošusios, įėjo kartu su juo į vestuvių pokylį, ir durys buvo užrakintos.

11 Vėliau atėjo ir likusios mergelės, prašydamos: ‘Šeimininke, šeimininke, atidaryk mums!’

12 Tuomet, paragintas atsiliepti, jis tarė: ‘Iš tiesų sakau jums, aš jūsų nepažįstu!’

[13] Taigi budėkite, nes nežinote nei dienos, nei valandos, kurią Žmogaus Sūnus ateis.

[14] Bus taip, kaip su žmogumi, kuris iškeliaudamas į tolimą šalį, pasišaukė savo vergus ir perdavė jiems savo turtus.

[15] Vienam jis davė trisdešimt tūkstančių sidabrinių, kitam dvylika tūkstančių sidabrinių, dar kitam šešis tūkstančius sidabrinių – kiekvienam pagal jo asmeninius sugebėjimus – ir tuojau pat iškeliavo į tolimą šalį.

[16] Tuomet tas, kuris gavo trisdešimt tūkstančių sidabrinių, nuėjo ir ėmė mainyti juos, ir uždirbo kitus trisdešimt tūkstančių.

[17] Panašiai ir tas, kuris gavo dvylika tūkstančių sidabrinių, uždirbo kitus dvylika tūkstančių.

[18] Tačiau tas, kuris gavo šešis tūkstančius sidabrinių, nuėjo ir paslėpė savo šeimininko sidabrą, užkasdamas jį žemėje.

[19] Po ilgo laiko sugrįžo tų vergų šeimininkas ir pareikalavo iš jų ataskaitos.

[20] Atėjo tas, kuris buvo gavęs trisdešimt tūkstančių sidabrinių. Jis atnešė kitus trisdešimt tūkstančių sidabrinių ir tarė: ‘Šeimininke, tu patikėjai man trisdešimt tūkstančių sidabrinių, ir štai aš uždirbau kitus trisdešimt tūkstančių!’

[21] Šeimininkas atsakė: ‘Gerai, gerasis ir ištikimasis verge! Kadangi tu buvai ištikimas mažuose dalykuose, aš pavesiu tau didelius. Ateik ir pasidžiauk kartu su savo šeimininku!’

[22] Tuomet tas, kuris buvo gavęs dvylika tūkstančių sidabrinių, atėjęs tarė: ‘Šeimininke, tu patikėjai man dvylika tūkstančių sidabrinių, ir štai aš uždirbau kitus dvylika tūkstančių!’

[23] Šeimininkas atsakė: ‘Gerai, gerasis ir ištikimasis verge! Kadangi tu buvai ištikimas mažuose dalykuose, aš pavesiu tau didelius. Ateik ir pasidžiauk kartu su savo šeimininku!’

24 Priėjęs tas, kuris buvo gavęs šešis tūkstančius sidabrinių, tarė:
‘Šeimininke, pažįstu tave, kad tu esi griežtas žmogus! Tu pjauni, kur
nesėjai ir renki ten, kur nebarstei.

25 Todėl baimės apimtas, aš nuėjau ir paslėpiau tavo šešis tūkstančius
sidabrinių žemėje. Štai, imk, kas tavo’.

26 Paragintas atsakyti, jo šeimininkas jam tarė: ‘Blogasis ir tingusis verge!
Tu gerai žinojai, kad aš pjaunu, kur nesėjau, ir renku ten, kur nebarsčiau.

27 Taigi privalėjai duoti mano sidabrą pinigų keitėjams, ir sugrįžęs aš būčiau
atsiėmęs tai, kas mano, su didelėmis palūkanomis.

28 Todėl atimkite iš jo šešis tūkstančius sidabrinių ir atiduokite tam, kuris
turi šešiasdešimt tūkstančių.

29 Juk kiekvienam, kuris turi, bus duota ir padauginta, bet iš to, kuris neturi,
bus atimta ir tai, ką jis turi.

30 Tačiau šitą, nenaudingą vergą, išmeskite į juodžiausią tamsą. Ten bus
raudojimas ir dantų griežimas’.

31 Kai Žmogaus Sūnus ateis savo šlovėje ir kartu su Juo visi šventi angelai,
tuomet Jis atsisės savo šlovės soste.

32 Jo akivaizdoje bus surinktos visos tautos, o Jis atskirs jas vienas nuo kitų,
kaip piemuo atskiria avis nuo ožių.

33 Avis Jis pastatys savo dešinėje, o ožius – kairėje.

34 Tuomet Karalius tars stovintiems Jo dešinėje: ‘Ateikite čionai, mano
Tėvo palaimintieji ir paveldėkite nuo pasaulio sukūrimo jums paruoštą
karalystę!

35 Juk Aš buvau alkanas, o jūs mane pavalgydinote. Aš buvau ištroškęs, o
jūs mane pagirdėte. Aš buvau keleivis iš užsienio, o jūs mane svetingai
vaišinote.

[36] Aš buvau nuogas, o jūs mane aprengėte. Aš sirgau, o jūs mane aplankėte. Aš buvau kalėjime, o jūs atėjote pas mane’.

[37] Tuomet, paraginti atsakyti, teisieji tars Jam: ‘Viešpatie, kada gi mes matėme Tave alkaną ir pamaitinome, ar ištroškusį ir pagirdėme!?

[38] Kada gi mes matėme Tave kaip keleivį iš užsienio ir svetingai vaišinome, ar nuogą ir aprengėme?

[39] Kada gi mes matėme Tave sergantį ar kalėjime ir pas Tave atėjome?’

[40] Paragintas atsakyti, Karalius jiems tars: ‘Iš tiesų sakau jums: kiek tik padarėte vienam iš šitų mano mažųjų brolių, man padarėte’.

[41] Tuomet Jis tars ir stovintiems kairėje: ‘Eikite šalin nuo manęs, prakeiktieji, į amžinąją ugnį, kuri paruošta velniui ir jo angelams!

[42] Juk Aš buvau alkanas, bet jūs manęs nepavalgydinote. Aš buvau ištroškęs, bet jūs manęs nepagirdėte.

[43] Aš buvau keleivis iš užsienio, bet jūs manęs svetingai nevaišinote. Aš buvau nuogas, bet jūs manęs neaprengėte. Aš sirgau ir buvau kalėjime, bet jūs manęs neaplankėte’.

[44] Tuomet, paraginti atsakyti, jie klaus Jo: ‘Viešpatie, kada gi mes matėme Tave alkaną ar ištroškusį, ar keleivį iš užsienio, ar nuogą, ar sergantį, ar kalėjime ir Tau nepatarnavome!?’

[45] Paragintas atsakyti, Karalius jiems tars: ‘Iš tiesų sakau jums: kiek tik nepadarėte vienam iš šitų mažųjų, man nepadarėte’.

[46] Todėl tie kentės amžinąją kančią, o teisieji gaus amžinąjį gyvenimą.“

MT 26

[1] Kai tik Jėzus baigė sakyti visus šiuos žodžius, atsitiko taip, kad Jis tarė savo mokiniams:

2 „Jūs žinote, kad po dviejų dienų bus Pascha ir Žmogaus Sūnus bus perduotas nukryžiuoti ant kryžiaus.“

3 Tuomet aukštieji kunigai, Rašto aiškintojai ir tautos vyresnieji buvo surinkti į vyriausiojo kunigo, vadinamo Kajafu kiemą

4 ir tarėsi, kaip jie galėtų klasta suimti Jėzų ir be jokio gailesčio nužudyti.

5 Jie sakė: „Tik ne per šventę, kad tautoje nekiltų sąmyšis.“

6 Kai Jėzus buvo Betanijoje, Simono Raupsuotojo namuose, atsitiko taip, kad

7 Jam sėdint pusiaugula prie stalo, prie Jo priėjo moteris, kuri atsinešė alebastrinį labai brangios miros indelį ir išpylė mirą Jam ant galvos.

8 Tai pamatę, Jo mokiniai pasipiktino, sakydami: „Kam toks švaistymas?

9 Juk buvo galima mirą brangiai parduoti ir pinigus išdalyti elgetoms.“

10 Tai sužinojęs, Jėzus jiems tarė: „Kam skaudinate moterį? Juk ji man padarė gerą darbą!

11 Elgetų šalia savęs jūs visuomet turite, o mane ne visuomet turėsite.

12 Išpildama tą mirą ant mano kūno, ji paruošė mane laidotuvėms.

13 Iš tiesų sakau jums: visame pasaulyje, kur tik bus skelbiama ši geroji žinia, jos atminimui bus skelbiama ir tai, ką ji padarė.“

14 Tuomet vienas iš dvylikos, vadinamas Judu Iskariotu, buvo nuvestas pas aukštuosius kunigus.

15 Jis klausė: „Ką man duosite, jei jums Jį išduosiu?“ Tie pasiūlė jam trisdešimt sidabrinių.

16 Ir nuo tos akimirkos jis pradėjo ieškoti patogios progos, kad galėtų Jėzų išduoti.

17 Pirmąją Neraugintos duonos dieną mokiniai priėjo prie Jėzaus ir
paklausė: „Kur nori, kad Tau paruoštume valgyti Paschos avinėlį?“

18 Jis atsakė: „Eikite į miestą pas tokį žmogų ir jam tarkite: ‘Mokytojas
sako: „Man nustatytas laikas jau priartėjo. Paschą su savo mokiniais Aš
švęsiu pas tave.’“

19 Tuomet mokiniai padarė taip, kaip Jėzus jiems įsakė, ir paruošė Paschos
avinėlį.

20 Atėjus vėlyvam vakarui, Jis, kartu su dvylika, sėdėjo pusiaugula prie
stalo.

21 Jiems bevalgant, Jėzus tarė: „Iš tiesų sakau jums, kad vienas iš jūsų mane
išduos.“

22 Mokiniai buvo be galo nuliūdinti ir vienas po kito pradėjo Jo klausinėti:
„Nejaugi aš, Viešpatie?!“

23 Paragintas atsakyti, Jis tarė: „Mane išduos tas, kuris įmerkęs kartu su
manimi dubenyje ranką.

24 Juk Žmogaus Sūnus išeina, kaip apie Jį parašyta, bet vargas tam žmogui,
per kurį Žmogaus Sūnus išduodamas. Jam būtų buvę geriau, jei tas
žmogus nebūtų pagimdytas.“

25 Paragintas atsakyti, Jo išdavėjas Judas paklausė: „Nejaugi aš, mano
Mokytojau?!“ Jėzus jam tarė: „Tu pats atsakei.“

26 Jiems valgant, Jėzus paėmė duonos paplotį, palaimino, sulaužė, dalijo
mokiniams, ir sakė: „Imkite ir valgykite, nes tai yra mano kūnas.“

27 Paėmęs taurę, Jis padėkojo ir davė jiems, tardamas: „Gerkite iš jos visi,

28 nes tai yra mano kraujas, Naujosios Sandoros kraujas, kuris išliejamas už
tuos, kurie brangiai kainuoja, kad būtų atleistos nuodėmės.

29 Todėl sakau jums, kad nuo dabar nebegersiu šito vynmedžio vaisiaus iki
tos dienos, kai kartu su jumis gersiu jį naują savo Tėvo karalystėje.“

30 Ir pagiedoję gyriaus giesmes, jie išėjo į Alyvmedžių kalną.

31 Tada Jėzus jiems sakė: „Šią naktį jūs visi dėl manęs būsite papiktinti, nes parašyta: ‘Aš smogsiu ganytojui, ir kaimenės avys bus išsklaidytos’.

32 Tačiau po to, kai būsiu prikeltas iš mirusių, Aš pirma jūsų nueisiu į Galilėją.“

33 Paragintas atsakyti, Petras Jam tarė: „Jeigu net jie visi dėl Tavęs bus papiktinti, tai aš niekuomet nebūsiu papiktintas!“

34 Jėzus Jam atsakė: „Iš tiesų sakau tau, kad šią naktį, dar prieš gaidžiui giedant, tu tris kartus manęs išsižadėsi.“

35 Petras Jam tvirtino: „Net jei man reikėtų mirti kartu su Tavimi, aš nė už ką Tavęs neišsižadėsiu!“ Taip pat kalbėjo ir visi kiti mokiniai.

36 Tuomet Jėzus kartu su jais atėjo į vietą, vadinamą Getsemane, ir sakė mokiniams: „Sėdėkite čia, kol Aš ten nuėjęs melsiuosi Dievui.“

37 Pasiėmęs Petrą bei abu Zebediejaus sūnus, Jis buvo liūdesio apimtas ir pradėjo sielvartauti.

38 Tada Jis tarė jiems: „Mano siela mirtinai nuliūdusi. Pasilikite čia ir budėkite kartu su manimi.“

39 Paėjęs šiek tiek pirmyn, Jis parpuolė veidu į žemę ir meldėsi Dievui, sakydamas: „Mano Tėve, jei įmanoma, teaplenkia mane ši taurė. Tačiau teįvyksta ne kaip Aš noriu, bet kaip Tu!“

40 Sugrįžęs pas mokinius Jis rado juos miegančius. Jis tarė Petrui: „Nejaugi neįstengėte nė vienos valandos pabudėti kartu su manimi?

41 Budėkite ir melskitės Dievui, kad nebūtumėte sugundyti. Išties, dvasia visuomet pasiruošusi nugalėti, bet kūnas silpnas.“

42 Vėl, nuėjęs antrą kartą, Jis meldėsi Dievui, sakydamas: „Mano Tėve, jei ši taurė negali manęs aplenkti, jei negali, Aš ją išgersiu, tebūnie įvykdyta Tavo valia!“

43 Ir vėl sugrįžęs, Jis rado juos miegančius, nes jų akys buvo užmerktos.

44 Palikęs juos, Jėzus vėl nuėjo ir trečią kartą meldėsi Dievui, tardamas tuos pačius žodžius.

45 Tada Jis sugrįžo pas savo mokinius ir jiems tarė: „Vis dar miegate ir ilsitės. Štai priartėjo valanda, ir Žmogaus Sūnus atiduodamas į nusidėjėlių rankas.

46 Kelkitės, eikime! Štai mano išdavėjas prisiartino.“

47 Jam dar tebekalbant, štai atėjo Judas, vienas iš dvylikos, o kartu su juo didelė minia, ginkluota kalavijais ir vėzdais, pasiųsta aukštųjų kunigų ir tautos vyresniųjų.

48 Jo išdavėjas nurodė jiems atpažinimo ženklą, sakydamas: „Kurį aš pabučiuosiu švelniai kaip draugą, tai Tas, Jį ir suimkite!“

49 Ir tuojau pat priartėjęs prie Jėzaus, jis tarė: „Sveikas, mano Mokytojau!“, – ir Jį kaip draugą švelniai pabučiavo.

50 Jėzus jo paklausė: „Drauge, kodėl tu čia!?“ Tada jie priėjo, čiupo Jėzų ir Jį suėmė.

51 Ir štai vienas iš buvusių kartu su Jėzumi ištiesė ranką, ištraukė iš makšties savo kalaviją, smogė vyriausiojo kunigo vergui ir nukirto jam ausį.

52 Tuomet Jėzus jam tarė: „Grąžink savo kalaviją į ten, kur jis buvo, nes visi, kurie griebiasi kalavijo, nuo kalavijo ir žus.

53 Ar tu manai, kad Aš negaliu prašyti savo Tėvo ir Jis tuojau pat nepastatytų šalia manęs daugiau nei septyniasdešimt du tūkstančius angelų?

54 Kaip tada būtų įvykdyti Raštai, kurie liudija, kad taip turi atsitikti?!“

55 Tą valandą Jėzus tarė minioms: „Kaip prieš plėšiką išėjote su kalavijais ir vėzdais suimti mane. Aš juk kasdien sėdėjau priešais jus šventykloje mokydamas, bet jūs manęs nesuėmėte.

56 Juk visa tai atsitiko, kad būtų įvykdyti pranašų Raštai.“ Tada visi mokiniai palikę Jį pabėgo.

57 Suėmę Jėzų, jie nuvedė Jį pas vyriausiąjį kunigą Kajafą, kur buvo surinkti Rašto aiškintojai ir vyresnieji.

58 O Petras iš tolo sekė paskui Jį iki vyriausiojo kunigo kiemo ir, įėjęs vidun, sėdėjo kartu su tarnais, kad pamatytų, kuo visa tai baigsis.

59 Tuo tarpu aukštieji kunigai bei vyresnieji ir visas aukščiausiasis teismas ieškojo prieš Jėzų melagingo liudijimo, kad galėtų Jį nužudyti,

60 bet nerado. Prie jų prisijungė ir uolūs melagingi liudytojai, bet ir tie nieko nerado. Galiausiai atėjo du melagingi liudytojai

61 ir tarė: „Šitas daug kartų sakė: ‘Aš galiu sugriauti Dievo šventyklą ir per tris dienas ją atstatyti.’“

62 Tuomet atsistojo vyriausiasis kunigas ir Jo paklausė: „Tu nieko neatsakai? Ar negirdi, ką šitie prieš Tave liudija?!“

63 Tačiau Jėzus tylėjo. Paragintas atsiliepti, vyriausiasis kunigas Jam tarė: „Aš saikdinu Tave gyvuoju Dievu, kad mums pasakytum, ar Tu esi Kristus, Dievo Sūnus?!“

64 Jėzus jam atsakė: „Tu pats tai pasakei. Bet Aš sakau jums: nuo dabar jūs matysite Žmogaus Sūnų, sėdintį Galybės dešinėje ir ateinantį dangaus debesyse!“

65 Tuomet vyriausiasis kunigas persiplėšė savo drabužius ir sušuko: „Jis paniekino Dievą! Ar mums dar reikia liudytojų?! Štai ką tik jūs išgirdote Jo piktžodžiavimą!

66 Ką jūs manote?“ Paraginti atsakyti, jie tarė: „Jis nusipelnė mirties bausmės!“

67 Tada jie ėmė spjaudyti Jam į veidą ir daužyti kumščiais. Kiti sudavė delnais per veidą,

68 sakydami: „Pranašauk mums, Kristau! Kuris Tave mušė?“

69 Petrui sėdint kieme, prie jo priėjo viena jauna vergė ir tarė: „Ir tu buvai kartu su Jėzumi Galilėjiečiu.“

70 Tačiau jis visų akivaizdoje tai paneigė, sakydamas: „Aš nepažįstu to, apie kurį tu kalbi.“

71 Jam einant vartų link, jį pamatė kita jauna vergė ir sakė ten esantiems: „Šitas buvo kartu su Jėzumi Nazariečiu.“

72 Jis ir vėl paneigė, prisiekdamas: „Aš nepažįstu to žmogaus!“

73 Po trumpo laiko priėjo kiti ten stovėjusieji ir sakė Petrui: „Tu tikrai esi vienas iš jų, nes tavo tarmė tave išduoda.“

74 Tada jis pradėjo save prakeikinėti ir prisiekinėti: „Aš nepažįstu to žmogaus!“ Ir tuojau pat pragydo gaidys.

75 Tuomet Petrui buvo priminti Jėzaus ištarti žodžiai: „Prieš gaidžiui giedant, tu tris kartus manęs išsižadėsi.“ Jis išėjo laukan ir karčiai verkė.

MT 27

1 Ankstyvam rytui išaušus visi aukštieji kunigai ir tautos vyresnieji nusprendė, kad Jėzus turi būti nužudytas.

2 Jie surišo Jį ir nuvedę perdavė valdytojui Poncijui Pilotui.

3 Tuomet Jo išdavikas Judas, matydamas, kad Jėzus pasmerktas, buvo apimtas gailesčio ir sugrąžino trisdešimt sidabrinių aukštiesiems kunigams bei vyresniesiems,

4 sakydamas: „Nusidėjau, nes išdaviau nekaltą kraują.“ Tačiau tie atsakė: „Koks mūsų reikalas? Tu pats savęs žiūrėkis!“

5 Nusviedęs šventykloje sidabrinius, jis pasišalino ir nuėjęs pasikorė.

6 Aukštieji kunigai, paėmę sidabrinius, sakė: „Jų negalima mesti į
šventyklos iždą, nes tai užmokestis už kraują.“

7 Pasitarę jie nupirko už juos puodžiaus lauką svetimšaliams laidoti.

8 Todėl tas laukas iki dabar vadinamas Kraujo lauku.

9 Tada buvo įvykdytas žodis, kuris buvo ištartas per pranašą Jeremiją,
sakantį: „Ir jie paėmė trisdešimt sidabrinių – įkainotojo kainą, kuris buvo
Izraelio sūnų įkainotas, –

10 ir davė juos už puodžiaus lauką, kaip Viešpats man įsakė.“

11 Jėzus stovėjo valdytojo akivaizdoje. Valdytojas Jo paklausė: „Ar Tu esi
žydų karalius?“ Jėzus atsakė: „Tu tai sakai.“

12 Aukštųjų kunigų ir vyresniųjų kaltinamas, Jis nieko neatsakė.

13 Tuomet Pilotas vėl klausė: „Ar negirdi, kiek daug jie prieš Tave liudija?“

14 Tačiau Jis neatsakė jam nė į vieną klausimą, todėl valdytojas labai
stebėjosi.

15 Per šventę valdytojas buvo pratęs paleisti miniai vieną kalinį, kurio ji
norėjo.

16 Tuo metu jie laikė kalėjime pagarsėjusį kalinį, vadinamą Barabu.

17 Pilotas klausė surinktųjų: „Kurį norite, kad jums paleisčiau: Barabą ar
Jėzų, vadinamą Kristumi?“

18 Mat Pilotas žinojo, kad Jėzų jie buvo išdavę jam iš pavydo.

19 Tuomet, kai jis sėdėjo teisėjo pakyloje, jo žmona siuntė pas jį pasiuntinį,
kad tas pasakytų: „Nieko nedaryk šitam teisiajam, nes šiandien sapne dėl
Jo labai kentėjau.“

20 Tačiau aukštieji kunigai ir vyresnieji įtikino minias, kad jos prašytų
paleisti Barabą, o Jėzų pražudytų.

21 Paragintas atsakyti, valdytojas paklausė jų: „Kurį iš šių dviejų norite, kad
jums paleisčiau?“ Tie šaukė: „Barabą!“

22 Pilotas paklausė: „Tai ką man daryti su Jėzumi, kuris vadinamas
Kristumi?“ Tuomet jie visi ėmė šaukti: „Tebūnie Jis nukryžiuotas ant
kryžiaus!“

23 Valdytojas paklausė: „Ką bloga Jis padarė?“ Tačiau jie dar garsiau šaukė,
sakydami: „Tebūnie Jis nukryžiuotas ant kryžiaus!“

24 Matydamas, kad iš to nėra jokios naudos, bet kyla vis didesnis ir didesnis
triukšmas, Pilotas paėmė vandens ir minios akivaizdoje nusiplovė rankas,
sakydamas: „Aš nekaltas dėl šio teisiojo kraujo. Jūs patys žinokitės!“

25 Paraginta atsakyti, visa tauta ėmė šaukti: „Jo kraujas tebūnie prieš mus ir
prieš mūsų vaikus!“

26 Tuomet valdytojas paleido jiems Barabą, o Jėzų jis nuplakė rimbu ir
perdavė, kad Jis būtų nukryžiuotas ant kryžiaus.

27 Valdytojo kariai nusivedė Jėzų į provincijos valdytojo rūmus ir surinko
aplink Jį visą būrį.

28 Jie nurengė Jį ir apsiautė purpuriniu apsiaustu.

29 Nupynę erškėčių vainiką, uždėjo Jam ant galvos, o į Jo dešinę ranką
įspraudė nendrę, ir parpuolę prieš Jį ant kelių tyčiojosi, sakydami:
„Sveikas, žydų karaliau!“

30 Tada jie spjaudė ant Jo ir išplėšę iš Jo rankų nendrę, daužė Jam per galvą.

31 Pasityčioję iš Jo, kariai nusiautė nuo Jo apsiaustą, apvilko Jo paties
drabužiais ir išsivedė, kad Jis būtų nukryžiuotas ant kryžiaus.

32 Išeidami jie sutiko vieną žmogų iš Kirėnės, vardu Simoną. Tą privertė,
kad jis neštų Jėzaus kryžių.

33 Atėję į vietą, vadinamą Golgota, kuri reiškia Kaukolės vieta,

34 kariai davė Jam gerti vynuogių acto, sumaišyto su tulžimi, bet paragavęs
Jis nepanoro jo gerti.

35 Tuomet jie nukryžiavo Jį ant kryžiaus. Mesdami burtą, jie pasidalijo Jo
drabužius, kad būtų įvykdytas žodis, kuris buvo ištartas per pranašą: „Jie
pasidalijo mano drabužius ir dėl mano apdaro metė burtą“.

36 Ir ten sėdėdami, jie saugojo Jį.

37 Virš Jo galvos jie pritvirtino užrašytą Jo kaltinimą: „Šitas yra Jėzus, žydų
karalius“.

38 Kartu su Juo buvo nukryžiuoti ir du plėšikai, vienas iš dešinės pusės, o
kitas iš kairės.

39 Einantys pro šalį koneveikė Jėzų, kraipydami galvas

40 ir sakydami: „Tu, kuris sugriauni šventyklą ir per tris dienas atstatai,
išgelbėk save! Jei Tu esi Dievo Sūnus, nuženk nuo kryžiaus!“

41 Panašiai tyčiojosi aukštieji kunigai kartu su Rašto aiškintojais ir
vyresniaisiais, kalbėdami:

42 „Kitus išgelbėdavo, bet pats savęs išgelbėti negali! Jeigu Jis – Izraelio
karalius, tenužengia dabar nuo kryžiaus ir mes Juo patikėsime.

43 Jis pasitikėjo Dievu, tai dabar Tas Jį teišgelbsti, jeigu nori Jį išgelbėti, nes
Jis sakė: ‘Aš esu Dievo Sūnus.’“

44 Taip pat Jam priekaištavo ir kartu su Juo nukryžiuoti plėšikai.

45 Nuo dvyliktos iki trečios dienos valandos visą šalį gaubė tamsa.

46 Apie trečią valandą po pietų Jėzus garsiai sušuko, sakydamas: „Eli, Eli,
lama sabachtani!?“ Tai reiškia: „Mano Dieve, mano Dieve, kodėl Tu
mane palikai!?“

47 Kai kurie iš ten stovėjusių, tai išgirdę, sakė: „Jis šaukiasi Elijo.“

48 Ir tuojau pat vienas iš jų pribėgęs paėmė kempinę, pamirkė vynuogių acte ir, užmovęs ant nendrės, davė Jam gerti.

49 Kiti pieštaravo: „Palik Jį, kad mes galėtume pamatyti, ar ateis Elijas Jo išgelbėti!“

50 Tuomet Jėzus dar kartą garsiai sušuko ir išleido dvasią.

51 Ir štai Dievas perplėšė pusiau, nuo viršaus iki apačios, šventyklos uždangą, Jis sudrebino žemę, ir suskaldė uolas.

52 Jis atvėrė kapus ir prikėlė daugelio užmigdytų šventųjų kūnus.

53 Išėję iš kapų, po Jėzaus prikėlimo, jie įėjo į šventąjį miestą ir daug kam pasirodė.

54 Šimtininkas ir tie, kurie kartu su juo saugojo Jėzų, pamatę žemės drebėjimą ir visa tai, kas įvyko, buvo labai įbauginti ir sakė: „Tikrai šitas buvo Dievo Sūnus!“

55 Ten buvo ir uolių moterų, kurios viską stebėjo iš tolo. Jos sekė paskui Jėzų nuo Galilėjos ir Jam patarnavo.

56 Tarp jų buvo Marija Magdalietė, Jokūbo ir Jozės motina Marija ir Zebediejaus sūnų motina.

57 Atėjus vakarui, atvyko turtingas žmogus iš Arimatėjos, vardu Juozapas, kuris ir pats buvo Jėzaus mokinys.

58 Jis nuėjo pas Pilotą, ir paprašė Jėzaus kūno. Tuomet Pilotas įsakė kūną atiduoti.

59 Juozapas paėmė Jėzaus kūną, įvyniojo jį į švarų lininį audinį

60 ir paguldė savo naujame kapo rūsyje, kurį buvo iškirtęs uoloje. Paskui užrito kapo rūsio įėjimą dideliu akmeniu ir nuėjo.

61 Ten buvo Marija Magdalietė ir kita Marija, kurios sėdėjo priešais kapo rūsį.

62 Rytojaus dieną, po Pasirengimo dienos, buvo surinkti pas Pilotą aukštieji kunigai ir fariziejai,

63 kurie sakė: „Valdove! Mums buvo priminta, kad tas suvedžiotojas, dar gyvas būdamas, kalbėjo: ‘Po trijų dienų Aš būsiu prikeltas’.

64 Todėl įsakyk saugoti kapo rūsį iki trečios dienos, kad nakties metu atėję Jo mokiniai, nepavogtų Jo kūno ir nesakytų tautai: ‘Jis buvo prikeltas iš mirusių’. Tuomet paskutinis melas bus blogesnis už pirmąjį.“

65 Pilotas jiems atsakė: „Štai jums sargyba – eikite ir saugokite, kaip išmanote.“

66 Tuomet jie buvo nuvesti, ir užantspaudavę įėjimo akmenį, kartu su sargyba saugojo kapo rūsį.

MT 28

1 Po poilsio, auštant pirmajai savaitės dienai, Marija Magdalietė ir kita Marija atėjo apžiūrėti kapo rūsio.

2 Ir štai kilo stiprus žemės drebėjimas, nes Viešpaties angelas nužengė iš dangaus, priėjo prie kapo rūsio įėjimo, nurito nuo jo akmenį, ir sėdėjo ant jo.

3 Jo veidas švietė kaip žaibas, o drabužis buvo baltas lyg sniegas.

4 Angelo įbauginti, sargybiniai buvo drebulio apimti, ir sustingo lyg negyvi.

5 Paragintas atsiliepti, angelas tarė moterims: „Nebijokite! Aš žinau, kad ieškote Jėzaus, kuris buvo nukryžiuotas ant kryžiaus.

6 Jo čia nebėra, nes Jis buvo prikeltas, taip, kaip Jis buvo sakęs! Įeikite, apžiūrėkite vietą, kur Viešpats gulėjo,

7 ir skubiai nuvestos, praneškite Jo mokiniams: Jis buvo prikeltas iš mirusių. Štai pirma jūsų Jis eina į Galilėją, ir ten Jį pamatysite; aš jums apie tai pasakiau.“

[8] Pagarbios Dievo baimės ir didelio džiaugsmo apimtos, jos skubiai išėjo iš kapo rūsio ir bėgo apie viską pranešti Jo mokiniams.

[9] Ir kai jos bėgo pranešti Jo mokiniams, štai jas pasitiko Jėzus ir tarė: „Sveikos!“ Jos priėjusios apkabino Jo kojas ir Jį pagarbino.

[10] Jėzus joms tarė: „Nebijokite! Eikite ir praneškite mano broliams, kad jie keliautų į Galilėją, ir ten jie mane pamatys.“

[11] Joms beeinant, keli sargybiniai atėjo į miestą ir pranešė aukštiesiems kunigams apie visa tai, kas atsitiko.

[12] Kartu su jais buvo surinkti ir vyresnieji. Jie pasitarė ir davė kariams daug sidabrinių,

[13] tardami: „Sakykite: ‘Nakties metu, kai mes užmigome, Jo mokiniai atėjo ir Jį iš mūsų pavogė’.

[14] O jeigu apie tai būtų pranešta valdytojui, mes jį įtikinsime ir apsaugosime jus nuo rūpesčių.“

[15] Paėmę sidabrinius, kariai padarė taip, kaip buvo pamokyti. Ir šis pokalbis yra išplatintas tarp žydų iki pat šios dienos.

[16] O vienuolika mokinių Dievas nuvedė į Galilėją, ant kalno, kurį jiems buvo nurodęs Jėzus.

[17] Pamatę Jėzų, jie pagarbino Jį, tačiau kai kurie abejojo.

[18] Tuomet priėjęs Jėzus jiems tarė: „Man duota visa valdžia danguje ir žemėje.

[19] Dievo nuvesti, padarykite mokiniais visų tautų žmones. Krikštykite juos, panardindami vandenyje, vardan Tėvo, Sūnaus ir Šventosios Dvasios,

[20] ir mokykite juos vykdyti visa tai, ką jums esu įsakęs. Ir štai Aš esu kartu su jumis per visas dienas iki pasaulio pabaigos. Amen.“

EVANGELIJA PAGAL MORKŲ

MK 1

[1] Jėzaus Kristaus, Dievo Sūnaus, gerosios žinios pradžia.

[2] Kaip pranašuose parašyta: „Štai Aš siunčiu pirma Tavęs savo pasiuntinį,
kuris Tavo akivaizdoje paruoš Tau kelią.

[3] Dykumoje šaukiančiojo balsas: ‘Paruoškite Viešpaties kelią, tiesius
darykite Jo takus!’“

[4] Dykumoje pasirodė Jonas. Jis krikštijo, panardindamas vandenyje, ir
skelbė atgailos krikštą, kad būtų atleistos nuodėmės.

[5] Tuomet pas jį ėjo visa Judėjos šalis ir Jeruzalės gyventojai. Žmonės atvirai
išpažindavo savo nuodėmes ir Jonas juos visus krikštijo, panardindamas
Jordano upėje.

[6] Jonas vilkėjo kupranugario vilnų apdaru ir buvo susijuosęs juosmenį
odiniu diržu. Jis valgė skėrius bei laukinių bičių medų.

[7] Jis skelbė, sakydamas: „Po manęs ateina galingesnis už mane, kuriam aš
nesu vertas pasilenkęs atrišti Jo sandalų dirželio.

[8] Juk aš jus krikštijau, panardindamas vandenyje, bet Jis krikštys jus,
panardindamas Šventojoje Dvasioje.“

[9] Ir atsitiko taip, kad tomis dienomis atėjo Jėzus iš Galilėjos Nazareto, ir
Jonas pakrikštijo Jį, panardindamas Jordane.

[10] Ir tuojau pat, išnirdamas iš vandens, Jis pamatė praveriamas dangaus
aukštybes ir Dvasią, lyg balandį nusileidžiančią žemyn ant Jo.

[11] Tuomet iš dangaus aukštybių pasigirdo balsas: „Tu esi mano Sūnus, kurį
Aš myliu pasiaukojančia meile, ir kuriuo esu patenkintas!“

12 Ir tuojau pat Dvasia Jį išvedė į dykumą.

13 Jis išbuvo dykumoje keturiasdešimt dienų ir ten per šėtoną buvo bandomas. Jis buvo kartu su žvėrimis, ir angelai Jam tarnavo.

14 Po to, kai Jonas buvo pasodintas į kalėjimą, Jėzus atėjo į Galilėją ir skelbė Dievo karalystės gerąją žinią.

15 Jis sakė: „Paskirtas laikas jau atėjo ir Dievo karalystė priartėjo. Atgailaukite ir tikėkite gerąja žinia!“

16 Vaikščiodamas palei Galilėjos jūrą, Jėzus pamatė Simoną ir Andriejų, jo brolį, metančius tinklą į jūrą, mat jie buvo žvejai.

17 Tuomet Jėzus jiems tarė: „Eikite čionai, sekite paskui mane, ir Aš jus padarysiu žmonių žvejais!“

18 Ir tuojau pat, palikę savo tinklus, jie nusekė paskui Jį.

19 Paėjęs truputį toliau, Jis pamatė Zebediejaus sūnų Jokūbą ir jo brolį Joną, laive taisančius tinklus.

20 Tuojau pat Jis pašaukė ir juos. Palikę savo tėvą Zebediejų laive drauge su samdiniais, jie nusekė paskui Jį.

21 Tada jie įėjo į Kafarnaumą, ir tuojau pat, poilsio dieną, Jėzus įėjo į judėjų maldos namus ir mokė.

22 Klausydamiesi Jo mokymo, žmonės buvo nustebinti, nes Jis mokė juos kaip turintis valdžią, o ne kaip Rašto aiškintojai.

23 Judėjų maldos namuose buvo netyrosios dvasios apsėstas žmogus. Ji šaukė,

24 sakydama: „Oi! Ko Tau iš mūsų reikia, Jėzau Nazarieti? Ar atėjai mūsų pražudyti? Aš gerai pažįstu Tave, Tu esi – Dievo Šventasis!“

25 Jėzus griežtai sudraudė dvasią, tardamas: „Tebūnie tau užčiaupta burna! Išeik iš jo!“

26 Tuomet netyroji dvasia sukėlė jam smarkius kūno traukulius ir, garsiai
sušukusi, išėjo iš jo.

27 Visi buvo taip apstulbinti, kad ėmė tarpusavyje svarstyti, sakydami: „Kas
yra šitas? Koks čia naujas mokymas? Jis griežtai ir su valdžia įsakinėja
netyrosioms dvasioms, ir tos Jam paklūsta.“

28 Žinia apie Jį tuojau pat pasklido po visą Galilėjos apylinkę.

29 Ir tuojau pat, išėję iš judėjų maldos namų, jie su Jokūbu ir Jonu atėjo į
Simono ir Andriejaus namus.

30 Simono uošvė gulėjo karščiuodama, ir jie tuojau pat apie tai pasakė Jėzui.

31 Prisiartinęs Jis sugriebė ją už rankos ir pakėlė. Karštligė tuojau pat ją
paliko ir ji jiems patarnavo.

32 Atėjus vakarui, kai saulė nusileido, pas Jį gabeno visus ligonius ir
demonų apsėstuosius.

33 Visas miestas buvo surinktas prie durų.

34 Jis išgydė sergančius įvairiomis ir ilgai trunkančiomis ligomis bei išvarė
galingus demonus. Jis neleido demonams kalbėti, nes jie atpažino Jį.

35 Labai anksti, dar nakties metu, Jėzus atsikėlęs išėjo. Jis nuėjo į nuošalią
vietą ir ten meldėsi Dievui.

36 Simonas ir buvę drauge su juo nusekė paskui Jį.

37 Ir, suradę Jį, jie sakė Jėzui: „Visi Tavęs ieško.“

38 Tačiau Jis jiems tarė: „Eikime į gretimus miestelius, kad ir ten Aš
skelbčiau, nes tam esu atėjęs.“

39 Jėzus keliavo po visą Galilėją, skelbdamas žodį judėjų maldos namuose ir
nuolat išvarinėdamas demonus.

40 Pas Jį atėjo raupsuotasis, atsiklaupė prieš Jį ir tarė: „Jeigu nori, Tu gali mane apvalyti.“

41 Tuomet, gailesčio apimtas, Jėzus ištiesė ranką, palietė jį ir jam tarė: „Aš noriu, būk apvalytas!“

42 Jam tai ištarus, raupsai tuojau pat nuo jo pasitraukė, ir jis buvo apvalytas.

43 Jėzus tuojau pat liepė jam pasišalinti ir griežtai įsakė,

44 jam tardamas: „Žiūrėk, kad niekam nieko nepasakotum! Eik, parodyk save kunigui ir paaukok Dievui Mozės įsakytą auką, kuri jiems bus kaip apvalymo patvirtinimas.“

45 Tačiau tas nuėjo ir pradėjo taip uoliai skelbti bei skleisti žinią apie tą įvykį, kad Jėzus jau nebegalėjo viešai įeiti į miestą. Jis apsistodavo už miesto, nuošaliose vietose, bet žmonės iš visų pusių ėjo pas Jį.

MK 2

1 Po kelių dienų Jėzus vėl atėjo į Kafarnaumą, ir buvo paskleista žinia, kad Jis esąs namuose.

2 Tuomet buvo surinktos tokios didelės minios žmonių, kad nė prie durų nebeliko vietos, o Jis skelbė jiems žodį.

3 Pas Jį atėjo keturi vyrai, kurie atnešė Jam paralyžiuotą žmogų.

4 Negalėdami dėl minios prinešti jo prie Jėzaus, jie praardė stogą virš tos vietos, kur Jis buvo, ir jį prakasę, nuleido žemyn gultą, ant kurio gulėjo paralyžiuotasis.

5 Pamatęs jų tikėjimą, Jėzus tarė paralyžiuotajam: „Vaike, tavo nuodėmės tau atleistos!“

6 Ten buvo keletas Rašto aiškintojų, kurie sėdėjo ir svarstė savo širdyse:

7 „Kodėl Jis ištaria šventvagiškus žodžius? Kas gali atleisti nuodėmes, jei ne vienintelis Dievas?!“

8 Jėzus, tuojau pat atpažinęs savo dvasioje, kad jie savyje taip svarsto, paklausė jų: „Kodėl taip svarstote savo širdyse?

9 Kas yra lengviau – ar pasakyti paralyžiuotajam: ‘Tavo nuodėmės atleistos’, ar įsakyti: ‘Kelkis, imk savo gultą ir vaikščiok’?

10 Tačiau jūs žinokite, kad Žmogaus Sūnus turi valdžią žemėje atleisti nuodėmes.“ Jis tarė paralyžiuotajam:

11 „Aš sakau tau: kelkis, imk savo gultą ir eik į savo namus!“

12 Ir tuojau pat jis buvo pakeltas, pasiėmė gultą, ir visiems matant, išėjo. Visi stebėjosi ir šlovino Dievą, sakydami: „To dar niekuomet nesame matę.“

13 Tuomet Jėzus vėl nuėjo į pajūrį. Didelė žmonių minia ėjo pas Jį, o Jis ten juos mokė.

14 Praeidamas pro šalį, Jis pamatė Levį, Alfiejaus sūnų, sėdintį prie mokesčių surinkimo vietos, ir jam tarė: „Sek paskui mane!“ Šis atsikėlė ir nusekė paskui Jį.

15 Kai Jėzus Levio namuose sėdėjo pusiaugula prie stalo, atsitiko taip, kad drauge su Jėzumi ir Jo mokiniais sėdėjo pusiaugula pagarsėję mokesčių rinkėjai ir nusidėjėliai. Nors jie buvo pagarsėję, tačiau sekė paskui Jį.

16 Rašto aiškintojai ir fariziejai, pamatę Jį valgantį drauge su mokesčių rinkėjais ir nusidėjėliais, klausė Jo mokinių: „Kodėl Jis valgo ir geria drauge su mokesčių rinkėjais ir nusidėjėliais?“

17 Tai išgirdęs, Jėzus jiems atsakė: „Ne sveikiesiems reikia gydytojo, bet sergantiesiems. Aš atėjau šaukti į atgailą ne teisiųjų, bet nusidėjėlių.“

18 Jono ir fariziejų mokiniai pasninkavo. Jie atėjo ir klausė Jėzaus: „Kodėl Jono ir fariziejų mokiniai pasninkauja, bet Tavieji mokiniai nepasninkauja?“

19 Tuomet Jėzus jiems tarė: „Negali vestuvininkai pasninkauti, nes drauge
su jais yra jaunikis. Kol jaunikis drauge su jais, jie negali pasninkauti.

20 Tačiau ateis dienos, kai jaunikis bus iš jų atimtas, ir tada, tomis dienomis,
jie pasninkaus.

21 Niekas nebalintos drobės lopo nesiuva ant seno drabužio, nes priešingu
atveju, nebalintos drobės lopas atplėštų gabalą nuo senojo ir įplyšimas tik
padidėtų.

22 Niekas nepila jauno vyno į senus odinius vynmaišius, nes priešingu
atveju, jaunas vynas suplėšytų odinius vynmaišius ir išsilietų, o odiniai
vynmaišiai pražūtų. Todėl naują vyną pila tik į naujus odinius
vynmaišius.“

23 Ir atsitiko taip, kad poilsio dieną Jėzus ėjo per javų laukus. Jo mokiniai
eidami ėmė skabyti javų varpas.

24 Tuomet fariziejai Jam tarė: „Žiūrėk, poilsio dieną, jie daro tai, ko Dievas
neleidžia!“

25 Jis jiems atsakė: „Ar niekada neskaitėte, ką padarė Dovydas ir tie, kurie
buvo drauge su juo, kai jie neturėjo maisto ir buvo išalkę?

26 Tuo metu, kai Abiataras buvo vyriausiuoju kunigu, Dovydas įėjo į Dievo
namus ir valgė Dievui paaukotos padėtinės duonos, ir jos davė tiems,
kurie buvo drauge su juo, nors Dievas neleidžia jos valgyti niekam, tik
kunigams.“

27 Ir Jėzus tarė jiems: „Poilsio diena duota žmogui, o ne žmogus poilsio
dienai.

28 Taigi Žmogaus Sūnus yra ir poilsio dienos Viešpats.“

MK 3

1 Jėzus vėl įėjo į judėjų maldos namus, o ten buvo žmogus, kurio ranka
buvo paralyžiuota.

2 Jie atidžiai stebėjo Jėzų, ar Jis gydys poilsio dieną, kad galėtų Jį apkaltinti.

3 Jėzus tarė žmogui, kurio ranka buvo paralyžiuota: „Stokis į vidurį!“

4 Tada Jėzus jų paklausė: „Ar poilsio dieną Dievas leidžia daryti gera ar daryti bloga? Gelbėti sielą ar be jokio gailesčio pražudyti?“ Tačiau tie tylėjo.

5 Rūsčiai į juos pažvelgęs ir nuliūdintas dėl jų širdžių kietumo, Jėzus tarė žmogui: „Ištiesk savo ranką!“ Tas ištiesė ir jo ranka buvo išgydyta, ji tapo sveika kaip ir kita.

6 Tuomet fariziejai išėjo ir tuojau pat su Erodo sekėjais susirinkę pradėjo tartis, kaip galėtų Jėzų pražudyti.

7 O Jėzus drauge su savo mokiniais pasitraukė prie jūros. Paskui Jį sekė didelė žmonių minia iš Galilėjos ir iš Judėjos,

8 ir iš Jeruzalės, ir iš Idumėjos, ir iš anapus Jordano, ir iš Tyro bei Sidono apylinkių. Išgirdę, ką Jis darė, jie visi atėjo pas Jį.

9 Jėzus įsakė savo mokiniams paruošti Jam nedidelį laivelį, kad minia Jo nesuspaustų.

10 Mat Jis buvo išgydęs tuos, kurie buvo užvaldyti ilgai trunkančių ligų, todėl žmonės brovėsi prie Jo, kad galėtų Jį paliesti.

11 Netgi netyrosios dvasios, vos tik Jį pamačiusios, parpuldavo prieš Jį ir šaukdavo, sakydamos: „Tu esi Dievo Sūnus!“

12 Tačiau Jis griežtai joms įsakydavo, kad jos nepadarytų Jo visiems žinomo.

13 Vėliau Jėzus užlipo į kalną ir pasišaukė tuos, kuriuos Jis norėjo, ir tie atėjo pas Jį.

14 Jis paskyrė dvylika, kad jie nuolat būtų drauge su Juo ir kad galėtų juos siųsti skelbti gerosios žinios

15 ir kad jie turėtų valdžią gydyti ligas bei išvarinėti demonus:

16 Simoną, kurį Jis pavadino Petru,

17 ir Zebediejaus sūnų Jokūbą, ir Jokūbo brolį Joną, kuriuos Jis pavadino Boanerges, tai yra „griaustinio sūnūs“,

18 ir Andriejų, ir Pilypą, ir Baltramiejų, ir Matą, ir Tomą, ir Alfiejaus sūnų Jokūbą, ir Tadą, ir Simoną Kanaanietį,

19 ir Judą Iskariotą, kuris Jį ir išdavė.

20 Jiems įėjus į namus, vėl buvo surinkta tokia minia, kad jie negalėjo net duonos pavalgyti.

21 Išgirdę apie tai, Jėzaus artimieji išėjo Jo sulaikyti. Jie sakė: „Jis yra išprotėjęs.“

22 Atėję iš Jeruzalės Rašto aiškintojai sakė: „Jame gyvena Belzebulas. Demonų valdovo galia Jis išvaro demonus.“

23 Tuomet Jėzus, pasikvietęs juos, kalbėjo palyginimais: „Kaip gali šėtonas išvaryti šėtoną?

24 Jei karalystės vienybė bus suardyta, tokia karalystė neišstovės.

25 Ir jei namų vienybė bus suardyta, tokie namai neišstovės.

26 Juk jei šėtonas sukilo pats prieš save ir sau prieštarauja, jis negalės išstovėti, nes jam ateina galas.

27 Niekas negali įsibrauti į galiūno namus ir pasiglemžti jo daiktų, jei pirmiau nesuriš galiūno. Tik tada jis apiplėš jo namus.

28 Iš tiesų sakau jums, kad visos nuodėmės žmonių sūnums bus atleistos, net piktžodžiavimai, kokiais jie bepiktžodžiautų,

29 bet jei kuris piktžodžiautų Šventajai Dvasiai, tam niekada nebus atleista, ir jis bus kaltas per amžius.“

30 Mat jie sakė: „Jame gyvena netyroji dvasia.“

31 Tuomet atėjo Jėzaus broliai ir Jo motina ir, lauke stovėdami, siuntė pas Jį pasiuntinį, kad pakviestų Jį.

32 Aplink Jį sėdėjo minia, kai Jam buvo pranešta: „Štai Tavo motina bei Tavo broliai stovi lauke ir ieško Tavęs.“

33 Tada Jis atsakė jiems, tardamas: „Kas yra mano motina ar mano broliai?“

34 Ir, apžvelgęs visus aplinkui Jį ratu sėdinčius, tarė: „Štai mano motina ir mano broliai!

35 Tas, kuris vykdo Dievo valią, yra mano brolis, ir mano sesuo, ir motina.“

MK 4

1 Tuomet Jėzus vėl pradėjo mokyti pajūryje. Prie Jo buvo surinkta tokia didelė minia, kad Jis net įlipo į laivą ir sėdėjo ant vandens, o visa minia stovėjo palei jūrą ant kranto.

2 Jis mokė juos apie tai, kas svarbu palyginimais. Mokydamas Jis kalbėjo:

3 „Įdėmiai paklausykite! Štai sėjėjas išėjo sėti.

4 Ir atsitiko taip, kad jam besėjant, vieni grūdai krito palei kelią, ir atskridę dangaus paukščiai juos sulesė.

5 Kiti krito į akmenuotą dirvą, kur buvo nedaug žemės. Jie tuoj pat sudygo, nes dirvožemis buvo negilus.

6 Saulei patekėjus, daigai buvo išdeginti ir, kadangi neturėjo šaknų, jie buvo sudžiovinti.

7 Kiti nukrito į erškėčius, erškėčiai užaugo ir juos nustelbė, todėl jie nedavė derliaus.

8 Dar kiti nukrito į gerą žemę ir, stiebdamiesi aukštyn bei bręsdami, jie vis davė derlių: vieni – trisdešimteriopą, kiti – šešiasdešimteriopą, o dar kiti – šimteriopą.“

9 Jis tarė jiems: „Kas turi ausis girdėti, teišgirsta!“

10 Tuomet, kai Jėzus buvo vienas, tie, kurie buvo aplink Jį drauge su dvylika, paklausė Jo apie palyginimą.

11 Jis atsakė jiems: „Jums buvo leista pažinti Dievo karalystės paslaptis, bet pašaliniams, viskas sakoma palyginimais,

12 kad ‘regintys žiūrėtų, bet nepamatytų, ir girdintys girdėtų, bet nesuvoktų, kad jie nesugrįžtų pas mane ir jų nuodėmės nebūtų jiems atleistos.’“

13 Tuomet Jis paklausė jų: „Argi nesuprantate šio palyginimo? Tai kaip suprasite visus kitus palyginimus?

14 Sėjėjas sėja žodį.

15 Pas tuos, kurie yra palei kelią, kur sėjamas žodis, vos tik jį išgirdusius, tuojau pat ateina šėtonas ir išplėšia jų širdyse pasėtąjį žodį.

16 Panašiai yra ir su tais, kurie sėjami į akmenuotas vietas, ir vos tik jie išgirsta žodį, tuoj pat su džiaugsmu jį priima,

17 bet neturi savyje šaknies, ir yra trumpalaikiai. Atėjus sunkiam išmėginimui ar persekiojimui dėl žodžio, jie tuoj pat yra papiktinami.

18 Tie, kurie sėjami į erškėčius, nuolat girdi žodį,

19 bet atsirandantys šio pasaulio rūpesčiai ir turtų apgaulė bei kiti troškimai įsiskverbia ir nustelbia žodį, ir jis tampa bevaisis.

20 Dar kiti yra tie, kurie pasėti į gerą dirvą, kurie girdi žodį ir priima jį, ir duoda vaisių: vieni trisdešimteriopą, kiti šešiasdešimteriopą, o dar kiti šimteriopą.“

21 Jis skelbė jiems: „Argi žiburys atnešamas tam, kad jis būtų pakištas po saiku ar po lova? Argi ne tam, kad būtų padėtas ant žibintuvo?

22 Juk nėra nieko paslėpta, kas nebūtų padaryta matoma, taip pat nėra, kas būtų uždengta, nebent tam, kad būtų iškelta aikštėn.

[23] Jei kas turi ausis girdėti, teišgirsta!“

[24] Jis sakė jiems: „Supraskite, ką girdite. Kokiame saike seikėjate, tokiame
ir jums bus atseikėta, o jums, kurie tai girdite, bus pridėta.

[25] Juk turinčiam bus duota, o iš neturinčio bus atimta ir tai, ką tas turi.“

[26] Jis kalbėjo: „Su Dievo karalyste yra taip, kaip su žmogumi, kuris beria į
dirvą sėklą.

[27] Ar jis miega, ar prikeliamas iš miego, ar naktį, ar dieną, tačiau sėkla
sudygsta ir Dievas ją augina, jam nežinant kaip.

[28] Juk žemė savaime subrandina vaisių: pirma želmenį, po to varpą, paskui
pribrendusį grūdą varpoje.

[29] Kai derlius subręsta, žmogus tuojau pat ima pjautuvą, nes atėjo pjūtis.“

[30] Jėzus tęsė: „Su kuo palyginsime Dievo karalystę? Arba kokiu palyginimu
ją pavaizduosime?

[31] Ji lyg garstyčios grūdelis, kuris sėjamas į žemę. Jis yra pats mažiausias iš
visų sėklų žemėje,

[32] bet kai jis pasėtas užauga, tampa didesnis už visus daržo augalus. Jis
išleidžia dideles šakas ir jo pavėsyje gali susisukti lizdus dangaus
paukščiai.“

[33] Tad pateikdamas žmonėms tokius svarbius palyginimus, Jis skelbė jiems
žodį tiek, kiek jie įstengė suprasti.

[34] Be palyginimų Jis jiems nekalbėjo, tačiau savo mokiniams, atskirai nuo
kitų, viską paaiškindavo.

[35] Tą pačią dieną, atėjus vakarui, Jis įsakė mokiniams, kad jie persikeltų į
kitą jūros krantą.

[36] Paleidę minią, jie pasiėmė Jį, kadangi Jis buvo laive. Jį lydėjo ir kiti
laiveliai.

37 Tuomet pakilo stiprus viesulas, ir bangos taip daužėsi į laivą, kad jis jau buvo beveik apsemtas.

38 Jėzus buvo laivo gale ir miegojo ant pagalvės. Mokiniai pažadino Jį, šaukdami: „Mokytojau, argi tau nerūpi, kad mes žūvame!?“

39 Pažadintas Jis griežtai sudraudė vėją ir įsakė jūrai: „Nutilk! Tebūnie tau užčiaupta burna!“ Tuojau pat vėjas nutilo, ir pasidarė visiškai tylu.

40 Jis tarė jiems: „Kodėl jūs tokie bailūs? Kodėl netikite?“

41 Tuomet, apimti didelės baimės, jie vienas kito klausinėjo: „Kas gi yra šitas, kad net vėjas ir jūra Jam paklūsta?!“

MK 5

1 Jie persikėlė į kitą jūros krantą, į Gadarėnų kraštą.

2 Jėzui išlipus iš laivo, tuojau pat Jį pasitiko iš kapų išėjęs žmogus. Jis buvo apsėstas netyrosios dvasios.

3 Žmogus gyveno kapų rūsiuose ir niekas neįstengė jo nė grandinėmis surakinti.

4 Nors jis daug kartų buvo pančiojamas pančiais ir surakinamas grandinėmis, bet netyroji dvasia suplėšydavo grandines ir sulaužydavo geležinius kojų pančius, ir niekas negalėjo jo sutramdyti.

5 Be perstojo, naktį ir dieną, kalnuose ir kapuose, jis klykdamas žalojo save akmenimis.

6 Iš tolo pamatęs Jėzų, jis pribėgo, parpuolė prieš Jį kniūbsčias

7 ir garsiai surikęs, tarė: „Ko Tau iš manęs reikia, Jėzau, aukščiausiojo Dievo Sūnau?! Maldauju Tavęs, Dieve, kad nekankintum manęs!“

8 Juk Jis buvo jai įsakęs: „Išeik, netyroji dvasia, iš to žmogaus!“

9 Jėzus jos paklausė: „Koks tavo vardas?“ Tuomet netyroji dvasia atsakė,
tardama: „Mano vardas Legionas, nes mes esame galingi.“

10 Tuomet galingieji maldavo Jėzų, kad Jis neišvarytų jų už to krašto ribų.

11 Ten, pakalnėje, buvo ganoma didelė kiaulių banda.

12 Visi demonai maldavo Jį, sakydami: „Pasiųsk mus į kiaules, kad į jas
įeitume!“

13 Jėzus iškart jiems leido. Netyrosios dvasios išėjo ir įėjo į kiaules, ir banda
galvotrūkčiais metėsi nuo stataus šlaito į jūrą. Kiaulių buvo apie du
tūkstančiai, ir jos visos buvo paskandintos jūroje.

14 O jas ganiusieji pabėgo ir pranešė apie tai mieste bei kaimuose. Žmonės
išėjo pažiūrėti, kas atsitiko.

15 Tada jie atėjo pas Jėzų ir pamatė demonų apsėstąjį, tą, kuriame buvo
Legionas, sėdintį aprengtą, ir esantį sveiko proto, ir juos apėmė baimė.

16 Mačiusieji su visomis smulkmenomis papasakojo jiems tai, kas nutiko
demonų apsėstajam, ir apie kiaules.

17 Ir žmonės pradėjo prašyti Jėzų, kad Jis pasišalintų iš jų apylinkių.

18 Jėzui lipant į laivą, buvęs demonų apsėstasis maldavo Jį, kad jis galėtų
pasilikti drauge su Juo,

19 bet Jėzus jam neleido ir įsakė: „Eik namo pas saviškius ir pranešk jiems,
kiek daug nuostabių dalykų tau padarė Viešpats ir kaip tavęs pasigailėjo.“

20 Tuomet jis nuėjo į Dekapolį ir pradėjo skelbti, kiek daug nuostabių
dalykų jam yra padaręs Jėzus, ir visi stebėjosi.

21 Jėzui vėl persikėlus laivu į kitą jūros krantą, prie Jo buvo surinkta didelė
minia, o Jis buvo prie jūros.

22 Ir štai atėjo vienas iš judėjų maldos namų vadovų, vardu Jayras, ir,
pamatęs Jį, puolė Jam prie kojų

[23] ir garsiai Jį maldavo, sakydamas: „Mano dukrelė yra ant mirties slenksčio!Ateik ir uždėk ant jos savo rankas, kad ji būtų išgelbėta ir gyventų!“

[24] Tada Jėzus nuėjo su juo. Paskui Jį sekė didelė minia ir iš visų pusių Jį spaudė.

[25] Ten buvo viena moteris, dvylika metų serganti kraujoplūdžiu.

[26] Ji buvo nukentėjusi nuo įžymių ir brangiai kainuojančių gydytojų bei iššvaisčiusi viską, ką turėjo, tačiau nesulaukusi iš jų jokios pagalbos, bet jos sveikata vis blogėjo.

[27] Išgirdusi apie Jėzų, ji prisiartino minioje Jam iš už nugaros ir palietė Jo apsiaustą,

[28] sakydama: „Jeigu tik prisiliesiu prie Jo drabužių, aš būsiu išgelbėta!“

[29] Ir tuojau pat jos kraujo šaltinis buvo išdžiovintas, ir moteris pajuto kūnu, kad yra išgydyta nuo savo negalios.

[30] Jėzus tuojau pat savyje pajuto, kad iš Jo išėjo stebuklinga galia. Tuomet, Dievo paragintas, Jėzus atsigręžė į minią ir paklausė: „Kas palietė mano drabužius?“

[31] Jo mokiniai Jam sakė: „Tu matai, kaip minia Tave iš visų pusių spaudžia, o Tu klausi: ‘Kas mane palietė?’“

[32] Tačiau Jėzus nesiliovė dairęsis aplinkui, kad pamatytų tą, kuri tai padarė.

[33] Tuomet moteris, apimta baimės ir drebėdama, gerai žinodama, kas jai atsitiko, priėjo ir parpuolusi prieš Jį, pasakė Jam visą tiesą.

[34] O Jis tarė jai: „Dukra, tavo tikėjimas išgelbėjo tave! Eik su ramybe, tu išgijai nuo savo ligos.“

[35] Jam dar tebekalbant, atėjo keli žmonės iš sinagogos vadovo namų ir jam pranešė: „Tavo dukra numirė, kam dar vargini Mokytoją?“

36 Vos tik išgirdęs jų pasakytus žodžius, Jėzus tarė judėjų maldos namų vadovui: „Nebijok, vien tik tikėk!“

37 Ir Jis nė vienam neleido eiti kartu, išskyrus Petrą, Jokūbą ir Jokūbo brolį Joną.

38 Atėjęs į judėjų maldos namų vadovo namus, Jėzus pamatė didelį sąmyšį bei raudančius ir garsiai klykiančius žmones.

39 Tuomet įėjęs vidun, Jis tarė: „Kodėl triukšmaujate ir raudate? Mergaitė nėra mirusi, bet miega.“

40 Tačiau jie tyčiojosi iš Jo. Išvaręs visus lauk, Jis pasiėmė mergaitės tėvą, motiną ir drauge su Juo atėjusius, ir įėjo ten, kur buvo paguldyta mergaitė.

41 Ir pačiupęs mergaitės ranką, Jis tarė jai: „Talita kum.“ Išvertus tai reiškia: „Mergaite, sakau tau, kelkis!“

42 Mergaitė tuojau pat atsikėlė ir pradėjo vaikščioti. Jai buvo dvylika metų. Ir jie buvo be galo nustebinti.

43 Tada Jėzus griežtai įsakė, kad niekas to nesužinotų, ir liepė duoti mergaitei valgyti.

MK 6

1 Iš ten išėjęs, Jėzus atkeliavo į savo tėviškę, o Jo mokiniai sekė paskui Jį.

2 Atėjus poilsio dienai, Jis pradėjo mokyti judėjų maldos namuose. Daugelis tų, kurie Jį girdėjo, buvo nustebinti. Jie sakė: „Iš kur Jam tai? Ir kas per sugebėjimas Jam duotas, kad net tokie stebuklai yra daromi Jo rankomis?

3 Argi Jis ne dailidė, Marijos sūnus, Jokūbo, Jozės, Judo ir Simono brolis? Argi Jo seserys negyvena čia, drauge su mumis?“ Ir jie buvo papiktinti dėl Jo.

4 Jėzus jiems tarė: „Pranašas nebūna be pagarbos, nebent savo tėviškėje, tarp savo giminaičių ir savo namuose.“

5 Ir Jis negalėjo ten padaryti jokio stebuklo, išskyrus tai, kad uždėjo rankas
ant kelių sergančiųjų ir juos išgydė.

6 Ir Jėzus stebėjosi, kad jie Juo netiki. Jis ėjo per aplinkinius kaimus
mokydamas.

7 Tuomet Jėzus pasišaukė dvylika ir pradėjo juos siųsti po du. Jis suteikė
jiems valdžią išvarinėti netyrąsias dvasias

8 ir įsakė, kad į kelionę jie pasiimtų tik lazdą, bet neimtų nei kelionmaišio,
nei duonos, nei varinių pinigų dirže,

9 tik apsiautų sandalais ir neapsivilktų dviejų marškinių.

10 Jėzus jiems kalbėjo: „Jei tik į kuriuos namus įeisite, pasilikite ten, iki
iškeliausite.

11 Ir jei tik kas jūsų nepriimtų ar jūsų neklausytų, iš ten išeidami
nusikratykite net dulkes nuo kojų, kaip liudijimą prieš juos. Iš tiesų sakau
jums, kad teismo dieną Sodomai ir Gomorai bus lengviau negu tam
miestui.“

12 Tada jie išėjo ir skelbė, kad žmonės atgailautų.

13 Jie išvarė galingus demonus ir sunkius ligonius tepė alyvų aliejumi bei
gydė.

14 Kai karalius Erodas išgirdo apie Jėzų, nes Jo vardas buvo išgarsėjęs,
tuomet jis sakė: „Jonas Krikštytojas buvo prikeltas iš mirusių, todėl jame
ir veikia stebuklingos galios.“

15 Vieni sakė: „Jis – Elijas!“ Dar kiti kalbėjo: „Jis pranašas, arba vienas iš
pranašų.“

16 Tai išgirdęs, Erodas tvirtino: „Šitas yra Jonas, kuriam aš nukirtau galvą.
Jis buvo prikeltas iš mirusių!“

17 Mat pats Erodas pasiuntė karius ir suėmė Joną bei sukaustė jį kalėjime dėl
savo brolio Pilypo žmonos Erodiados, nes jis buvo ją vedęs.

18 Juk Jonas Erodui sakė: „Dievas tau neleidžia turėti savo brolio žmonos.“

19 Todėl Erodiada nekentė Jono ir norėjo jį be jokio gailesčio nužudyti, bet negalėjo,

20 nes Erodas bijojo Jono, žinodamas, kad jis yra teisus ir šventas vyras, ir jį saugojo. Jis noriai jo klausydavosi ir pasiklausęs, daug ką darė.

21 Pasitaikius palankiai progai, kai Erodas per savo gimtadienį iškėlė pokylį savo didikams, tūkstantininkams ir Galilėjos įžymiesiems,

22 Erodiados dukra įėjusi šoko ir įsiteikė Erodui bei drauge su juo sėdintiems pusiaugula prie stalo svečiams. Tuomet karalius tarė mergaitei: „Prašyk manęs, ko tik nori, ir aš tau duosiu.“

23 Ir jis prisiekė jai: „Ko tik manęs prašysi, duosiu tau, kad ir pusę savo karalystės!“

24 Tada ji išėjusi paklausė savo motinos: „Ko man prašyti?“ Ta atsakė: „Jono Krikštytojo galvos!“

25 Ir tuojau pat, skubiai įėjusi pas karalių, ji paprašė: „Aš noriu, kad man tuojau pat duotum ant padėklo Jono Krikštytojo galvą!“

26 Karalius labai nuliūdo, tačiau dėl savo priesaikų ir dėl drauge su juo prie stalo sėdinčių pusiaugula svečių, jis nenorėjo jos prašymo atmesti.

27 Erodas tuojau pat pasiuntė budelį ir griežtai įsakė, kad jis atneštų Jono galvą. Šis nuėjęs į kalėjimą nukirto Jonui galvą,

28 ir, atnešęs ant padėklo jo galvą, padavė ją mergaitei, o mergaitė atidavė ją savo motinai.

29 Tai išgirdę, Jono mokiniai atėjo, pasiėmė jo lavoną ir palaidojo kape.

30 Dievo surinkti pas Jėzų, apaštalai papasakojo Jam visa, ką nuveikė ir ko mokė.

31 Tuomet Jis tarė jiems: „Eikite vieni į nuošalią vietą ir truputį pailsėkite.“
Mat daugybė žmonių ateidavo ir išeidavo, ir jiems nebuvo galimybės net
pavalgyti.

32 Tad jie vieni išplaukė laivu į nuošalią vietą.

33 Matydamos, kad jie išplaukia, didelės minios žmonių atpažino Jėzų ir iš
visų miestų, pralenkdamos juos, pėsčiomis subėgo tenai, ir susirinko pas
Jį.

34 Išlipęs į krantą, Jėzus pamatė didžiulę minią, ir Jį apėmė gailestis, nes jie
buvo kaip avys, kurios neturi piemens. Tada Jis pradėjo juos mokyti
svarbių dalykų.

35 Kai diena jau ėjo į pabaigą, prie Jo prisiartino mokiniai ir sakė: „Čia
nuošali vieta, ir valanda jau vėlyva.

36 Paleisk juos, kad nuėję į aplinkinius kaimelius ir miestelius nusipirktų sau
maisto, nes jie neturi ko valgyti.“

37 Paragintas atsakyti, Jėzus jiems įsakė: „Jūs duokite jiems valgyti.“
Tuomet mokiniai Jo paklausė: „Ar mums eiti ir už du šimtus sidabrinių
nupirkti duonos papločių, kad pamaitintume žmones?“

38 Jėzus paklausė: „Kiek duonos papločių jūs turite? Eikite ir sužinokite.“
Tie sužinoję atsakė: „Penkis papločius ir dvi žuvis.“

39 Tada Jis griežtai įsakė, kad visi žmonės būtų susodinti būriais ant žalios
žolės.

40 Ir žmonės susėdo, būrys prie būrio, po šimtą ir po penkiasdešimt.

41 Paėmęs penkis duonos papločius ir dvi žuvis, Jėzus pažvelgė į dangų,
palaimino, sulaužė papločius ir davė juos savo mokiniams, kad šie
padalintų žmonėms. Taip pat Jis padalino visiems ir abi žuvis.

42 Jie visi valgė ir buvo pasotinti.

43 Ir jie pririnko dvylika pilnų pintinių duonos papločių ir žuvų gabaliukų.

44 O valgiusiųjų duonos papločius buvo maždaug penki tūkstančiai vyrų.

45 Ir tuojau pat Jis liepė savo mokiniams lipti į laivą ir plaukti pirma Jo į kitą jūros krantą, į Betsaidą, kol Jis paleis minią.

46 Tuomet, atsisveikinęs su jais, Jėzus nuėjo į kalną melstis Dievui.

47 Vakarui atėjus, laivas buvo jūros viduryje, o Jis pats vienas ant kranto.

48 Jis matė, kaip mokinius vargina irklavimas, nes pūtė priešpriešinis vėjas. Apie ketvirtą nakties sargybą, kuri trunka nuo trečios nakties valandos iki šeštos valandos ryto, Jėzus atėjo pas juos, žengdamas jūros paviršiumi ir norėdamas juos aplenkti.

49 Pamatę Jį einantį jūros paviršiumi, mokiniai pamanė, kad tai šmėkla, ir pradėjo šaukti,

50 nes visi Jį matė ir juos buvo apėmusi baimė. Bet Jėzus tuojau pat jiems tarė: „Būkite drąsūs, tai Aš esu, nebūkite įbauginti!“

51 Kai Jis įlipo pas juos į laivą, vėjas nurimo. Todėl mokiniai buvo labai apstulbinti ir savyje be galo stebėjosi.

52 Juk jie dar nebuvo supratę duonos papločių padauginimo stebuklo, nes jų širdis buvo užkietinta.

53 Persikėlę į kitą jūros krantą, jie atvyko į Genezareto kraštą ir ten buvo nuleistas inkaras.

54 Jiems išlipus iš laivo, žmonės tuoj pat atpažino Jėzų,

55 apibėgo visą tą apylinkę, ir pradėjo iš visur ant gultų nešti sergančiuosius ten, kur tik girdėjo Jį esant.

56 Ir kur tik Jėzus užeidavo – į kaimus, miestus ar ūkius, – žmonės turgaus aikštėse guldė sergančiuosius ir maldavo Jį, kad jie galėtų paliesti bent Jo drabužio kraštą. Ir visi, kurie tik Jį lietė, buvo išgelbėti.

MK 7

[1] Pas Jėzų buvo surinkti fariziejai ir keli Rašto aiškintojai. Atvykę iš Jeruzalės

[2] ir pamatę, kad kai kurie Jo mokiniai valgo duoną suterštomis, tai yra neapiplautomis rankomis, jie ėmė priekaištauti.

[3] Juk fariziejai ir visi žydai, tvirtai laikydamiesi protėvių tradicijų, jei tik rūpestingai neapiplauna rankų, nevalgo.

[4] Taip pat ir sugrįžę iš turgaus, jei tik neapiplauna rankų, jie nevalgo. Be to, yra kitos jiems svarbios protėvių tradicijos, kurias jie yra perėmę ir kurių tvirtai laikosi, kaip antai taurių ir puodelių, ir varinių indų bei gultų apiplovimo.

[5] Tada fariziejai ir Rašto aiškintojai Jo klausė: „Kodėl Tavo mokiniai nesilaiko protėvių tradicijų, bet valgo duoną neapiplautomis rankomis?“

[6] Paragintas atsakyti, Jėzus jiems tarė: „Teisingai apie jus, apsimetėlius, pranašavo pranašas Izaijas, kaip parašyta: ‘Ši tauta garbina mane savo lūpomis, bet jos širdis toli nuo manęs nutolusi.

[7] Taigi veltui jie mane garbina, mokydami žmogiškų pažiūrų ir įsakymų’.

[8] Juk atmesdami Dievo įsakymą, jūs tvirtai laikotės žmonių tradicijos, kaip antai puodelių ir taurių apiplovimo, ir kitus panašius, jums svarbius, dalykus darote.“

[9] Taip pat Jis kalbėjo: „Jūs gudriai apeinate Dievo įsakymą, kad tik galėtumėte laikytis savo tradicijos!

[10] Juk Mozė įsakė: ‘Gerbk savo tėvą ir motiną’ ir: ‘Tam, kuris blogai kalbėtų apie tėvą ar motiną, tebūnie įvykdyta mirties bausmė’.

[11] Jūs sakote: ‘Žmogus nieko blogo nedaro, jei jis tartų savo tėvui ar motinai: Visa, ką tu turėtum iš manęs gauti ir tai, kas tau būtų naudinga – yra Korban, dovana Dievui’.

12 Taip jūs nebeleidžiate, kad jis padėtų savo tėvui ar motinai.

13 Dėl savo perduotos tradicijos, Dievo žodį jūs darote negaliojančiu ir panašius, jums svarbius, pakeitimus jūs darote.“

14 Tuomet sušaukęs visą minią, Jėzus sakė: „Atidžiai paklausykite manęs visi ir supraskite!

15 Nėra nieko, kas, iš išorės patekęs į žmogų, galėtų jį suteršti, bet žmogų nuolat suteršia tai, kas išeina iš jo.

16 Jei kas turi ausis girdėti, teišgirsta!“

17 Palikęs minią, Jėzus įėjo į namus, ir Jo mokiniai ėmė Jo klausinėti apie palyginimą.

18 Jis jų paklausė: „Ar ir jūs esate be supratimo, jog nesuvokiate, kad visa tai, kas įeina į žmogų iš išorės, negali jo suteršti?

19 Juk tai nepatenka į jo širdį, bet į pilvą ir atsiduria išvietėje, ir taip pašalinamas visas maistas.“

20 Tuomet Jis tarė: „Kas iš žmogaus išeina, tai suteršia žmogų.

21 Juk iš vidaus, iš žmonių širdies, išeina pikti samprotavimai, svetimavimai, paleistuvystės, žmogžudystės,

22 vagystės, godumas, ištvirkavimai, klasta, palaidas gyvenimo būdas, pavydi akis, burnojimas prieš Dievą, išdidumas ir kvailumas.

23 Visos šios blogybės išeina iš vidaus ir suteršia žmogų.“

24 Tuomet Jėzus pakilo iš ten ir nukeliavo į Tyro bei Sidono sritis. Įėjęs į vienus namus, Jis norėjo, kad niekas apie tai nesužinotų, bet Jam nebuvo suteikta galimybė to nuslėpti.

25 Ten buvo viena moteris, kurios dukrelė buvo apsėsta netyrosios dvasios. Išgirdusi apie Jį, ji atėjo ir parpuolė kniūbsčia palei Jo kojas.

26 Ta moteris buvo graikė, kilimo sirofinikietė. Ji prašė Jėzaus, kad Jis
išvarytų iš jos dukters demoną.

27 Tačiau Jėzus jai tarė: „Leisk pirmiau pamaitinti vaikus. Juk negerai imti
vaikų duoną ir mesti šunyčiams.“

28 Moteris Jam atsakė: „Taip, Viešpatie, bet ir šunyčiai po stalu ėda vaikučių
trupinėlius!“

29 Tuomet Jėzus jai tarė: „Dėl šito pasakymo eik namo; demonas jau yra
išėjęs iš tavo dukrelės.“

30 Surgįžusi namo ji pamatė, kad demonas jau išėjęs, o jos dukrelė
paguldyta lovoje.

31 Vėl palikęs Tyro bei Sidono sritis, Jėzus atėjo prie Galilėjos jūros, į
Dekapolio krašto vidurį.

32 Pas Jėzų atvedė kurčią, sunkiai kalbantį žmogų ir prašė, kad Jis uždėtų
ant jo savo ranką.

33 Pasivedęs jį į šalį nuo minios, Jėzus įkišo savo pirštus į jo ausis, ir
paspjovęs palietė jo liežuvį.

34 Pažvelgęs į dangų, Jis atsiduso ir tarė jam: „Efata!“, tai yra: „Tebūnie
atverta!“

35 Ir tuojau pat buvo atvertos jo ausys, atrištas jo liežuvio surišimas, ir jis
kalbėjo aiškiai.

36 Tuomet Jėzus įsakė žmonėms, kad jie niekam apie tai nepasakotų. Tačiau
kuo griežčiau Jis drausdavo, tuo jie dar plačiau tai skelbė.

37 Žmonės buvo be galo nustebinti ir kalbėjo: „Jis visa gerai padarė! Jis daro
taip, kad kurtieji girdi ir nebyliai skelbia!“

MK 8

[1] Anomis dienomis, kai susirinko labai didelė ir neturinti ko valgyti minia,
Jėzus pasišaukė savo mokinius ir jiems tarė:

[2] „Gaila man minios, nes žmonės jau tris dienas pasilieka kartu su manimi ir
neturi ko valgyti.

[3] Jei paleisiu juos namo nieko nevalgiusius, tai jie bus susilpninti kelyje, nes
kai kurie iš jų yra atėję iš toli.“

[4] Tuomet mokiniai Jam atsakė: „Ar galėtų kas nors, čia nuošalioje vietoje,
pasotinti tiek daug žmonių duonos papločiais?“

[5] Jėzus paklausė jų: „Kiek papločių turite?“ Jie atsakė: „Septynis.“

[6] Tada Jis įsakė miniai susėsti ant žemės. Paėmęs septynis duonos
papločius, Jis padėkojo, sulaužė ir davė savo mokiniams, kad tie išdalytų
miniai, ir jie išdalijo.

[7] Jie dar turėjo kelias mažas žuveles. Jėzus palaimino jas, ir taip pat įsakė
išdalyti.

[8] Žmonės valgė ir buvo pasotinti, ir buvo surinktos dar septynios pintinės
likusių maisto gabaliukų,

[9] o valgiusiųjų buvo apie keturis tūkstančius. Paskui Jėzus paleido juos.

[10] Ir tuojau pat, drauge su savo mokiniais, Jis įlipo į laivą, ir atplaukė į
Dalmanutos sritį.

[11] Prie Jo priėjo fariziejai ir pradėjo su Juo ginčytis. Mėgindami Jį, jie
reikalavo iš Jo atpažinimo ženklo iš dangaus.

[12] Atsidusęs iš pačių dvasios gelmių, Jėzus tarė: „Kodėl šita karta reikalauja
atpažinimo ženklo? Iš tiesų sakau jums: atpažinimo ženklas šiai kartai
nebus duotas.“

[13] Ir, palikęs juos, Jis vėl įlipo į laivą ir išplaukė į kitą jūros krantą.

14 Mokiniai buvo pamiršę pasiimti duonos papločių, todėl laive jie teturėjo
su savimi tik vieną paplotį.

15 Jėzus jiems griežtai įsakė, tardamas: „Būkite atidūs, saugokitės fariziejų ir
Erodo raugo!“

16 Tuomet jie tarpusavyje svarstė, sakydami: „Tai todėl, kad neturime
duonos papločių.“

17 Tai pastebėjęs, Jėzus jiems tarė: „Kodėl svarstote, kad neturite duonos
papločių? Argi vis dar nesuvokiate ir nesuprantate? Ar jūsų širdis vis dar
tebėra užkietinta?

18 Turėdami akis, ar nematote? Turėdami ausis, ar negirdite? Argi
neprisimenate,

19 kai penkis duonos papločius sulaužiau penkiems tūkstančiams, kiek pilnų
pintinių maisto gabaliukų jūs pririnkote?“ Jie atsakė Jam: „Dvylika.“

20 „O kai septynis duonos papločius sulaužiau keturiems tūkstančiams, kiek
pilnų pintinių maisto gabaliukų jūs pririnkote?“ Jie atsakė: „Septynias.“

21 Tuomet Jis jų paklausė: „Ar vis dar nesuprantate?“

22 Jėzus atėjo į Betsaidą. Žmonės atvedė pas Jį akląjį ir prašė Jo, kad jį
paliestų.

23 Paėmęs akląjį už rankos, Jėzus išsivedė jį iš kaimo, spjovė jam ant akių,
uždėjo ant jo rankas ir paklausė: „Ar ką nors matai?“

24 Šis apsižvalgęs tarė: „Matau žmones. Jie panašūs į medžius, ir aš regiu
juos vaikščiojančius.“

25 Jėzus dar kartą uždėjo jam ant akių rankas ir sugrąžino regėjimą. Jis buvo
išgydytas ir viską aiškiai matė.

26 Tuomet Jėzus išsiuntė jį namo, sakydamas: „Neužeik į kaimą ir niekam
apie tai nepasakok!“

27 Jėzus ir Jo mokiniai išėjo į Pilypo Cezarėjos kaimus. Kelyje Jis paklausė
savo mokinių, sakydamas jiems: „Kuo žmonės mane laiko?“

28 Jie atsakė: „Vieni – Jonu Krikštytoju, kiti – Eliju, dar kiti – vienu iš
pranašų.“

29 Tada Jis paklausė jų: „O jūs kuo mane laikote?“ Paragintas atsakyti,
Petras Jam tarė: „Tu esi Kristus.“

30 Tuomet Jėzus griežtai juos įspėjo, kad niekam apie Jį nepasakotų.

31 Taip pat Jis pradėjo juos mokyti, kad Žmogaus Sūnus privalo daug
nekaltai iškentėti, būti vyresniųjų, aukštųjų kunigų ir Rašto aiškintojų
atmestas, be jokio gailesčio nužudytas, ir po trijų dienų prikeltas.

32 Apie tai Jėzus kalbėjo atvirai. Tuomet Petras, nusivedęs Jį į šalį, pradėjo
Jam prieštarauti.

33 Dievo paragintas, Jėzus atsigręžė ir, pažvelgęs į savo mokinius, griežtai
sudraudė Petrą, sakydamas: „Pasitrauk nuo manęs, šėtone, nes tu nemąstai
kaip Dievas, bet kaip žmonės!“

34 Pasišaukęs minią bei savo mokinius, Jėzus jiems tarė: „Jeigu kas nori
sekti paskui mane, teišsižada savęs, teima savo kryžių ir nuolat teseka
paskui mane.

35 Juk jei kas nori išgelbėti savo gyvybę, tas ją praras, o kas praras savo
gyvybę dėl manęs ir gerosios žinios, tas ją išgelbės.

36 Kokią gi naudą turėtų žmogus, jei jis laimėtų visą pasaulį, bet jo sielą
nubaustų Dievas?

37 Arba kokią išpirką žmogus galėtų duoti mainais už savo sielą?

38 Jei kas būtų sugėdintas dėl manęs ir mano žodžių šioje svetimaujančioje
ir nuodėmingoje kartoje, tą sugėdins ir Žmogaus Sūnus, kai Jis ateis savo
Tėvo šlovėje su šventaisiais angelais.“

MK 9

[1] Ir Jėzus jiems kalbėjo: „Iš tiesų sakau jums, kad kai kurie iš čia stovinčių
nepatirs mirties tol, kol pamatys Dievo karalystę, atėjusią su galia.“

[2] Po šešių dienų Jėzus pasiėmė Petrą, Jokūbą bei Joną ir užsivedė juos
vienus nuošaliai į labai aukštą kalną. Ten, jų akivaizdoje, Dievas
neatpažįstamai Jį pakeitė.

[3] Tuomet Jo drabužiai pradėjo spindėti kaip labai baltas sniegas, jie buvo
tokie, kad joks skalbėjas žemėje negalėtų jų taip išbalinti.

[4] Ten Dievas jiems parodė Eliją ir Mozę, ir jie kalbėjosi su Jėzumi.

[5] Paragintas atsiliepti, Petras tarė Jėzui: „Mano Mokytojau, gera mums čia
būti! Pastatykime tris palapines: vieną Tau, vieną Mozei ir vieną Elijui.“

[6] Juk jis nežinojo, ką sakąs, nes jie buvo apimti baimės.

[7] Tuomet užėjo debesis, pridengiantis juos šešėliu, o iš debesies prabilo
balsas: „Šitas yra mano Sūnus, kurį Aš myliu pasiaukojančia meile, Jo
atidžiai klausykite!“

[8] Staiga apsižvalgę, jie jau nė vieno šalia savęs nebematė, tik vienintelį
Jėzų.

[9] Kai jie leidosi nuo kalno, Jėzus įsakė, kad jie su visomis smulkmenomis
niekam nepasakotų apie tai, ką matė, iki tol, kol Žmogaus Sūnus bus
prikeltas iš mirusių.

[10] Ir jie tvirtai laikėsi šio paliepimo, bet tarpusavyje svarstė, ką reiškia
„prikelti iš mirusių.“

[11] Jie klausė Jo, sakydami: „Kodėl Rašto aiškintojai sako, kad pirmiausia
privalo ateiti Elijas?“

[12] Paragintas atsakyti, Jėzus jiems tarė: „Iš tiesų Elijas jau buvo atėjęs
anksčiau ir viską atstatė. Tačiau kodėl taip parašyta apie Žmogaus Sūnų?

Nes Jis turės daug nekaltai iškentėti ir bus paniekintas.

13 Todėl sakau jums: Elijas jau buvo atėjęs, ir jie pasielgė su juo taip, kaip
norėjo, kaip apie jį parašyta.“

14 Sugrįžęs pas savo mokinius, Jėzus pamatė aplink juos susirinkusią didelę
minią ir besiginčijančius su jais Rašto aiškintojus.

15 Kai tik visa minia Jį pamatė, ji buvo labai nustebinta, ir pribėgusi prie Jo,
maloniai Jį sveikino.

16 Tuomet Jėzus paklausė Rašto aiškintojų: „Dėl ko su jais ginčijatės?“

17 Vienas iš minios, paragintas atsiliepti, Jam tarė: „Mokytojau! Aš
atvedžiau pas Tave savo sūnų, kuris apsėstas nebylios dvasios.

18 Ir kur tik jį sugriebia, dvasia pargriauna jį ant žemės, jis apsiputoja,
griežia dantimis ir ji atima jam jėgas. Aš prašiau Tavo mokinių, kad ją
išvarytų, bet jie neturėjo galios.“

19 Paragintas atsakyti, Jėzus jiems tarė: „O netikinti karta! Kaip ilgai turėsiu
būti kartu su jumis?! Kaip ilgai turėsiu klausytis jūsų skundo?! Atveskite
jį pas mane!“

20 Ir jie atvedė jį pas Jėzų. Pamačiusi Jėzų, dvasia tuojau pat sukėlė
berniukui smarkius kūno traukulius. Tas parpuolė ant žemės ir apsiputojęs
raičiojosi.

21 Jėzus paklausė jo tėvo: „Ar seniai jam taip darosi?“ Tas atsakė: „Nuo pat
vaikystės.

22 Dvasia dažnai jį įmesdavo į ugnį ir į vandenį, kad jį pražudytų. Jei ką nors
gali padėti, tai pasigailėk mūsų ir padėk mums!“

23 Jėzus jo paklausė: „Ar gali tikėti? Viskas įmanoma tikinčiajam!“

24 Ir tuojau pat vaiko tėvas verkdamas sušuko: „Tikiu, Viešpatie, padėk
mano netikėjimui!“

25 Pamatęs susibėgančią minią, Jėzus griežtai sudraudė netyrąją dvasią,
sakydamas jai: „Nebyli ir kurčia dvasia, įsakau tau, išeik iš jo ir jau
daugiau į jį nebeįeik!“

26 Ir dvasia, garsiai šaukdama bei sukeldama jam smarkius viso kūno
traukulius, išėjo, o jis gulėjo tarsi negyvas. Todėl daugelis ten esančių
sakė: „Jis mirė.“

27 Tuomet Jėzus sugriebė berniuką už rankos, pakėlė jį, ir tas atsistojo.

28 Jėzui įėjus į namus, Jo mokiniai, būdami su Juo vieni, klausinėjo: „Kodėl
mums Dievas nesuteikė galios, kad galėtume ją išvaryti?“

29 Jis atsakė jiems: „Šita rūšis neišvaroma niekaip kitaip, tik per maldą ir
pasninką.“

30 Ir iš ten išėję jie keliavo per Galilėją, nes Jėzus nenorėjo, kad kas nors
apie tai žinotų.

31 Jis mokė savo mokinius, jiems sakydamas: „Žmogaus Sūnus turi būti
atiduotas į žmonių rankas, ir jie be jokio gailesčio nužudys Jį. Ir kai tik Jis
bus nužudytas, trečią dieną Jis bus prikeltas iš mirusių.“

32 Tačiau šitų ištartų žodžių jie nesuprato ir bijojo vėl apie tai Jo klausti.

33 Jis atėjo į Kafarnaumą. Būdamas namuose, Jėzus jų paklausė: „Dėl ko
kelyje jūs tarpusavyje ginčijotės?“

34 Tie tylėjo, mat jų tarpe, kai jie keliavo, buvo sukeltas ginčas, kuris esąs
didesnis.

35 Atsisėdęs Jis pasišaukė dvylika ir jiems tarė: „Jei kas nori būti pirmas, tas
bus visų paskutinis ir visų tarnas.“

36 Tada, paėmęs vaikelį, pastatė jį tarp jų ir, apsikabinęs jį, tarė jiems:

37 „Kas tik priima vieną štai tokį vaikelį dėl mano vardo, mane priima, o kas
tik mane priima, ne mane priima, bet Tą, kuris mane siuntė.“

38 Jonas Jam tarė: „Mokytojau! Mes matėme vieną žmogų, kuris neseka
paskui mus, bet Tavo vardu išvarinėja demonus. Mes jam draudėme tai
daryti, kadangi jis neseka paskui mus.“

39 Jėzus atsakė: „Nedrauskite jam! Juk nėra nė vieno, kuris padarytų
stebuklą dėl mano vardo ir čia pat galėtų mane keikti.

40 Taigi tas, kuris nėra prieš jus, tas yra už jus.

41 Kas paduos jums atsigerti taurę vandens dėl to, kad esate Kristaus, – iš
tiesų sakau jums, – tas niekuomet nepraras savo atlygio.

42 Kas pastūmėtų į nuodėmę vieną iš šitų mažųjų, kurie mane tiki, tam būtų
nepalyginamai geriau, kad ant jo kaklo būtų pakabintas asilo sukamų
girnų akmuo ir jis būtų įmestas į jūrą.

43 Ir jei tik tavo ranka vestų tave į nuodėmę, tu nukirsk ją! Geriau tau būti
suluošintu ir įeiti į gyvenimą, negu su abiem rankom nueiti į pragarą, į
neužgesinamą ugnį,

44 kur ‘jų kirminas nemiršta ir ugnis neužgesinama’.

45 Ir jei tik tavo koja vestų tave į nuodėmę, tu nukirsk ją. Geriau tau būti
šlubu ir įeiti į gyvenimą, negu su abiem kojom tave įmestų į pragarą, į
neužgesinamą ugnį,

46 kur ‘jų kirminas nemiršta ir ugnis neužgesinama’.

47 Ir jei tik tavo akis vestų tave į nuodėmę, išlupk ją. Geriau tau būti
vienakiu ir įeiti į Dievo karalystę, negu su abiem akim tave įmestų į
ugnies pragarą,

48 kur ‘jų kirminas nemiršta ir ugnis neužgesinama’.

49 Juk kiekvienas bus pasūdytas ugnimi, ir kiekviena auka bus pasūdyta
druska.

50 Druska yra gera, bet jei druska prarastų savo sūrumą, kuo gi ją vėl
pasūdysite? Turėkite savyje druskos ir gyvenkite taikoje vieni su kitais.“

MK 10

1 Ir pakilęs, Jėzus iš ten atėjo į Judėjos sritį, į kitą Jordano krantą. Aplink Jį
vėl buvo surinktos minios, o Jis vėl juos mokė, kaip buvo įpratęs.

2 Tada atėjo pas Jį fariziejai ir mėgindami Jį, klausė: „Ar Dievas leidžia
vyrui išsiskirti su žmona?“

3 Paragintas atsakyti, Jėzus jų paklausė: „Ką jums įsakė Mozė?“

4 Tie atsakė: „Mozė leido parašyti skyrybų raštą ir išsiskirti.“

5 Paragintas atsakyti, Jėzus jiems tarė: „Dėl jūsų širdies kietumo Mozė
parašė jums tokį įsakymą.

6 Tačiau nuo sutvėrimo pradžios Dievas ‘sukūrė juos, vyrą ir moterį’.

7 ‘Todėl žmogus paliks savo tėvą ir motiną, ir bus sujungtas su savo žmona,

8 ir du bus vienas kūnas’. Taigi jie jau nebėra du, bet vienas kūnas.

9 Todėl ką Dievas sujungė, žmogus teneišskiria.“

10 Jiems būnant namuose, mokiniai vėl klausinėjo Jo apie tai.

11 Tuomet Jis tarė jiems: „Jei tik kas išsiskirtų su savo žmona ir vestų kitą,
tas svetimauja.

12 Ir jei tik moteris išsiskirtų su savo vyru ir būtų išleista už kito vyro, ji
svetimauja.“

13 Žmonės nešė Jam mažus vaikus, kad Jis juos paliestų, tačiau Jo mokiniai
jiems draudė.

14 Tai pamatęs, Jėzus pasipiktino ir tarė jiems: „Leiskite mažus vaikus
atnešti pas mane ir nesulaikykite jų, nes būtent tokių yra Dievo karalystė.

15 Iš tiesų sakau jums: jei tik kas nepriims Dievo karalystės kaip mažas
vaikas, tas niekada neįeis į ją.“

16 Ir apkabinęs vaikus, Jis dėjo ant jų savo rankas ir juos laimino.

17 Jėzui išeinant į kelią, pribėgo vienas žmogus, parpuolė prieš Jį ant kelių ir klausė: „Gerasis Mokytojau! Ką turėčiau padaryti, kad paveldėčiau amžinąjį gyvenimą?“

18 Jėzus jo paklausė: „Kodėl vadini mane geru? Nė vieno nėra gero, tik vienintelis Dievas.

19 Tu žinai įsakymus: ‘Nesvetimauk, nežudyk, nevok, melagingai neliudyk, neapgaudinėk, gerbk savo tėvą ir motiną.’“

20 Paragintas atsakyti, jaunuolis Jam tarė: „Mokytojau, aš visus tuos įsakymus vykdžiau nuo pat savo jaunystės!“

21 Įdėmiai į jį pažvelgęs, Jėzus pamilo jį pasiaukojančia meile ir tarė jam: „Vieno tau trūksta: eik, parduok visa, ką turi, ir pinigus išdalyk elgetoms, ir tuomet turėsi indėlį danguje. Po to ateik ir, paėmęs kryžių, sek paskui mane.“

22 Išgirdęs šituos žodžius jaunuolis paniuro. Jis buvo nuliūdintas ir nuėjo šalin, nes turėjo daug turto.

23 Tuomet Jėzus apsižvalgė ir tarė savo mokiniams: „Kaip sunkiai tie, kurie yra turtingi, įeis į Dievo karalystę!“

24 Mokiniai buvo apstulbinti dėl tokių Jo žodžių. Vėl paragintas atsakyti, Jėzus jiems tarė: „Vaikeliai, kaip sunku yra tiems, kurie pasitiki turtais, įeiti į Dievo karalystę!

25 Lengviau kupranugarį įvesti pro adatos skylutę, negu turtingąjį įvesti į Dievo karalystę.“

26 Mokiniai buvo dar labiau apstulbinti ir tarpusavyje kalbėjosi: „O kas gali išgelbėti?“

27 Tuomet, žvelgdamas aukštyn, Jėzus jiems tarė: „Žmonėms tai neįmanoma, bet ne Dievui, nes Dievui viskas įmanoma.“

[28] Tada Petras sakė Jam: „Štai mes viską palikome ir nusekėme paskui Tave.“

[29] Paragintas atsakyti, Jėzus tarė: „Iš tiesų sakau jums: nėra nė vieno, kuris paliko namus ar brolius, ar seseris, ar tėvą, ar motiną, ar žmoną, ar vaikus, ar laukus dėl manęs ir gerosios žinios,

[30] ir kuris jau dabar, šiuo metu, negautų šimteriopai namų ir brolių, ir seserų, ir motinų, ir vaikų, ir laukų kartu su persekiojimais, o ateinančiame amžiuje – amžinojo gyvenimo.

[31] Tačiau didieji, kurie yra pačiame priekyje, bus paskutiniai, o tie, kurie yra paskutiniai, bus pačiame priekyje.“

[32] Jiems kylant aukštyn keliu į Jeruzalę, Jėzus ėjo priešakyje. Mokiniai buvo apimti nerimo ir sekdami paskui Jį, baiminosi. Vėl pasišaukęs dvylika, Jis pradėjo jiems pasakoti, kas Jam turės nutikti:

[33] „Štai mes kylame keliu aukštyn į Jeruzalę, ir Žmogaus Sūnus bus išduotas aukštiesiems kunigams bei Rašto aiškintojams, o tie nuteis Jį mirti ir atiduos pagonims.

[34] Tuomet tie tyčiosis iš Jo, nuplaks Jį rimbais, apspjaudys ir be jokio gailesčio nužudys, bet trečią dieną Jis bus prikeltas.“

[35] Prie Jėzaus priėjo Zebediejaus sūnūs Jokūbas bei Jonas ir tarė: „Mokytojau, mes norime, kad Tu padarytum mums tai, ko tik mes Tavęs paprašysime!“

[36] Jis paklausė jų: „Ko norite, kad jums padaryčiau?“

[37] Jie tarė Jam: „Leisk mums, kad tavo šlovėje sėdėtume vienas Tau iš dešinės, o kitas –Tau iš kairės!“

[38] Tada Jėzus jiems tarė: „Jūs nežinote, ko prašote. Ar galite gerti taurę, kurią Aš geriu, ir krikšte, kuriame Dievas mane nardina, būti nardinamais?“

39 Jie atsakė Jam: „Galime.“ Jėzus jiems tarė: „Taurę, kurią Aš geriu, jūs
tikrai gersite ir krikšte, kuriame Dievas mane nardina, jūs būsite
nardinami,

40 bet vietą sėdėti man iš dešinės ar iš kairės, ne Aš duodu. Tai bus duota
tiems, kuriems tai paruošta.“

41 Tai išgirdę, kiti dešimt labai supyko ant Jokūbo ir Jono.

42 Tuomet Jėzus, pasikvietęs juos, tarė: „Jūs gerai žinote, kad tie, kurie
laikomi pagonių valdovais yra jų viešpačiai ir galingieji juos valdo,

43 bet tarp jūsų neturi taip būti. Jei tik kuris iš jūsų norėtų būti didis, tas
tebūnie jūsų tarnas,

44 ir jei tik kuris iš jūsų norėtų būti pačiame priekyje, jis tebūnie visų vergas.

45 Juk ir Žmogaus Sūnus atėjo ne tam, kad Jį aptarnautų, bet pats patarnauti
ir savo sielos atiduoti kaip išpirkos už tuos, kurie brangiai kainuoja.“

46 Jie atėjo į Jerichą. Kai Jis su savo mokiniais ir didele minia ėjo iš Jericho,
prie kelio sėdėjo aklasis Bartimiejus, Timiejaus sūnus, prašydamas
išmaldos.

47 Išgirdęs, kad pro šalį eina Jėzus Nazarietis, jis pradėjo šaukti, sakydamas:
„Jėzau, Dovydo Sūnau, pasigailėk manęs!“

48 Daugelis liepė jam nutilti, bet jis dar garsiau šaukė: „Dovydo Sūnau,
pasigailėk manęs!“

49 Jėzus sustojo ir įsakė jį pašaukti. Tuomet žmonės pašaukė akląjį, jam
sakydami: „Būk drąsus, kelkis, Jis tave šaukia!“

50 Tas, nusimetęs savo apsiaustą, atsistojo ir atėjo pas Jėzų.

51 Paragintas atsakyti, Jėzus paklausė jo: „Ko nori, kad tau padaryčiau?“
Aklasis Jam atsakė: „Mano Mokytojau, kad praregėčiau!“

52 Tada Jėzus jam tarė: „Eik, tavo tikėjimas išgelbėjo tave.“ Jis tuojau pat praregėjo ir nusekė paskui Jį keliu.

MK 11

1 Besiartinant prie Jeruzalės, palei Betfagę ir Betaniją, prie Alyvmedžių kalno, Jėzus pasiuntė du savo mokinius,

2 sakydamas: „Eikite į priešais jus esantį kaimą, ir vos įėję į jį, rasite pririštą asiliuką, ant kurio dar joks žmogus nebuvo užsėdęs. Atriškite jį ir atveskite.

3 O jeigu tik kas nors klaustų: ‘Kodėl tai darote?’ – atsakykite: ‘Jo reikia Viešpačiui, ir Jis tuojau pat jį grąžins atgal.’“

4 Nuėję jie rado skersgatvyje asiliuką, pririštą lauke prie vartų, ir atrišo jį.

5 Ir kai kurie ten stovėjusieji klausė: „Ką darote? Kodėl atrišate asiliuką?“

6 Mokiniai atsakė jiems taip, kaip Jėzus buvo įsakęs, ir tie leido jiems eiti.

7 Tuomet jie atvedė asiliuką pas Jėzų ir uždėjo ant jo savo apsiaustus, o Jis užsėdo ant jo.

8 Daugelis ant kelio tiesė savo apsiaustus, o kiti kirto nuo medžių sulapojusias šakas ir klojo jas ant kelio.

9 Iš priekio ir iš paskos einantys garsiai šaukė: „Išgelbėk mus! Palaimintas Tas, kuris ateina Viešpaties vardu!“

10 Palaiminta mūsų tėvo Dovydo karalystė, ateinanti Viešpaties vardu! Išgelbėk mus aukštybėse!“

11 Taip Jėzus įžengė į Jeruzalę ir į šventyklą. Viską apžiūrėjęs, Jis drauge su dvylika išėjo į Betaniją, nes buvo jau vėlyva valanda.

12 Rytojaus dieną, kai jie išėjo iš Betanijos, Jėzus išalko.

13 Pamatęs iš tolo sulapojusį figmedį, Jis priėjo pažiūrėti, gal ką nors ant jo ras. Tačiau, priėjęs prie jo, Jis nieko nerado, tik lapus, nes dar nebuvo figų metas.

14 Tuomet, paragintas atsakyti, Jėzus tarė medžiui: „Per amžius niekas tenevalgo nuo tavęs vaisiaus!“ Ir Jo mokiniai tai girdėjo.

15 Jie atėjo į Jeruzalę. Jėzus įėjo į šventyklą ir pradėjo varyti lauk parduodančius ir perkančius šventykloje. Jis išvartė pinigų keitėjų stalus ir balandžių pardavėjų suolus

16 ir neleido, kad kas nors neštų kokį nors daiktą per šventyklą.

17 Jis mokė, sakydamas jiems: „Argi neparašyta: ‘Mano namai bus vadinami maldos namais visoms tautoms’, o jūs padarėte juos plėšikų lindyne?!“

18 Tai išgirdo Rašto aiškintojai bei aukštieji kunigai ir pradėjo ieškoti būdo, kaip galėtų Jį pražudyti. Juk jie bijojo Jėzaus, nes minia, klausydama Jo mokymo, buvo labai nustebinta.

19 Atėjus vakarui, Jis išėjo iš miesto.

20 Anksti rytą, eidami pro šalį, jie pamatė figmedį, išdžiovintą iki pat šaknų.

21 Ir kai Petrui buvo apie jį priminta, jis tarė Jėzui: „Mano Mokytojau, žiūrėk! Figmedis, kurį Tu prakeikei, išdžiovintas!“

22 Paragintas atsakyti, Jėzus jiems tarė: „Turėkite tokį tikėjimą, kokį turi Dievas!

23 Juk iš tiesų sakau jums: kas įsakytų šitam kalnui: ‘Būk pakeltas ir įmestas į jūrą’ ir jo širdyje nebūtų sukelta abejonė, bet jis patikėtų, kad vyksta tai, ką jis įsako, tai bus jam taip, ką tik jis beįsakytų.

24 Todėl sakau jums: tikėkite, kad visa tai, ko tik meldžiate ir prašote Dievo, jau gaunate, ir jūs tai turėsite.

25 Ir kiekvieną kartą, kai stovėdami nuolat meldžiatės Dievui, atleiskite, jei turite ką nors prieš kitus, kad ir jūsų Tėvas, esantis dangaus aukštybėse,

jums atleistų jūsų nusižengimus.

26 Bet jeigu jūs neatleidžiate, tai nė jūsų Tėvas, esantis dangaus aukštybėse, neatleis jūsų nusižengimų.“

27 Tuomet jie vėl atėjo į Jeruzalę. Jam vaikščiojant šventykloje, prie Jo priėjo aukštieji kunigai, Rašto aiškintojai bei vyresnieji

28 ir klausė Jo: „Kieno įgaliotas, Tu tai darai? Kas Tau suteikė valdžią, kad tai darytum?“

29 Paragintas atsakyti, Jėzus jiems tarė: „Ir Aš užduosiu jums vieną klausimą. Jei atsakysite man, tai ir Aš jums pasakysiu, kieno įgaliotas, tai darau.

30 Kas įgaliojo Joną, kad jis krikštytų, panardindamas vandenyje? Dangus ar žmonės? Atsakykite man!“

31 Ir jie svarstė tarpusavyje, sakydami: „Jei tik mes sakysime – ‘Dangus’, Jis mums sakys: ‘Taigi kodėl juo nepatikėjote?’

32 O kas būtų, jei mes sakytume: ‘Žmonės’?“ Tačiau jie bijojo minios, nes visi buvo įsitikinę, kad Jonas yra tikras pranašas.

33 Paraginti atsakyti, jie tarė Jėzui: „Mes nežinome.“ Tuomet, paragintas atsakyti, Jėzus jiems tarė: „Tai ir Aš jums nesakysiu, kieno įgaliotas tai darau.“

MK 12

1 Tada Jėzus pradėjo jiems kalbėti palyginimais. „Vienas žmogus pasodino vynuogyną, aptvėrė jį tvora, iškasė jame vynuogių spaustuvą bei pastatė bokštą, išnuomojo jį žemdirbiams ir iškeliavo į tolimą šalį.

2 Kai priartėjo nustatytas metas, jis pasiuntė pas žemdirbius vergą, kad tas paimtų iš žemdirbių dalį derliaus.

3 Tačiau tie, jį pagriebę, žiauriai sumušė ir išsiuntė tuščiomis.

4 Tada jis vėl pasiuntė pas juos kitą vergą. Tą, jie apmėtė akmenimis,
sužeidė jį į galvą ir paniekinę išsiuntė tuščiomis.

5 Po to jis pasiuntė dar vieną vergą, bet ir tą žemdirbiai be jokio gailesčio
nužudė; ir dar daugelį kitų vergų, kurių vienus jie žiauriai mušė, o kitus be
jokio gailesčio žudė.

6 Jis dar turėjo vieną sūnų, kurį mylėjo pasiaukojančia meile. Tą jis pasiuntė
pas juos paskutinį, sakydamas: ‘Jie gerbs mano sūnų’.

7 Tuomet žemdirbiai ėmė tarpusavyje tartis: ‘Šitas yra paveldėtojas. Ateikite
čionai, be jokio gailesčio nužudykime jį, ir jo paveldas bus mūsų’.

8 Jie nutvėrė jį, be jokio gailesčio nužudė ir išmetė iš vynuogyno.

9 Taigi ką gi padarys vynuogyno šeimininkas? Jis ateis ir nužudys
žemdirbius, o vynuogyną atiduos kitiems.

10 Ar jūs neskaitėte šios Rašto vietos: ‘Akmuo, kuris statytojų buvo
pripažintas netinkamu, tas buvo padarytas kertiniu akmeniu?

11 Jis atėjo nuo Viešpaties ir yra nuostabus mūsų akims.’“

12 Jie ieškojo progos Jį suimti, bet buvo įbauginti minios. Juk jie suprato,
kad šį palyginimą Jėzus taikė jiems. Tad, palikę Jį, nuėjo.

13 Tuomet jie pasiuntė pas Jėzų kelis fariziejus ir Erodo sekėjus, kad tie
sugautų Jį kalboje.

14 Šitie atėję Jam tarė: „Mokytojau, mes žinome, kad Tu esi teisingas ir tau
nerūpi nė vieno žmogaus nuomonė, nes Tu neatsižvelgi į asmenis, bet
mokai Dievo kelio laikydamasis tiesos! Ar Dievas leidžia mokėti cezariui
mokestį, ar ne?

15 Ar mes turėtume mokėti, ar nemokėti?“ Supratęs jų klastą, Jis tarė:
„Kodėl mane gundote? Atneškite man sidabrinį, kad jį pamatyčiau.“

16 Ir jie atnešė. Jėzus jų paklausė: „Kieno šis atvaizdas ir įrašas?“ Jie atsakė
Jam: „Cezario.“

17 Paragintas atsakyti, Jėzus jiems tarė: „Kas cezario, atiduokite cezariui, o
kas Dievo – Dievui.“ Ir jie su nuostaba žiūrėjo į Jį.

18 Tada pas Jį atėjo sadukiejai, kurie sako, kad nėra prikėlimo iš mirusių. Ir
jie paklausė Jo, sakydami:

19 „Mokytojau! Mozė mums parašė: ‘Jei tik kieno nors brolis mirtų ir
paliktų žmoną, bet nepaliktų vaikų, kad jo brolis vestų jo žmoną ir ji
pagimdytų mirusiajam palikuonį’.

20 Buvo septyni broliai. Pirmasis vedė moterį, bet mirdamas nepaliko
palikuonio.

21 Tuomet ją vedė antrasis ir numirė, bet taip pat nepaliko palikuonio. Taip
pat ir trečiasis.

22 Ją vedė visi septyni, bet nepaliko palikuonio. Visų paskiausiai numirė ir ta
moteris.

23 Taigi prikėlime iš mirusiųjų, kai jie bus prikelti, kurio iš jų žmona ji bus?
Juk visi septyni ją turėjo kaip žmoną.“

24 Paragintas atsakyti, Jėzus jiems tarė: „Ar ne dėl to jūs esate klaidinami,
kad nepažįstate Raštų nei stebuklingos Dievo galios?

25 Juk mirusiųjų prikėlime nei kas ves, nei kuri bus išleista už vyro, bet jie
bus kaip angelai dangaus aukštybėse.

26 Ar nesate skaitę Mozės knygoje apie mirusiuosius, kad jie yra prikeliami,
kaip Mozei Dievas pasakė iš erškėčių krūmo, tardamas: ‘Aš esu Dievas
Abraomo, Dievas Izaoko ir Dievas Jokūbo’?

27 Jis nėra mirusiųjų Dievas, bet gyvųjų Dievas. Taigi jūs esate labai
paklaidinti.“

28 Tuomet prisiartino vienas Rašto aiškintojas, kuris girdėjo juos ginčijantis.
Matydamas, kaip teisingai Jėzus jiems atsakė, jis paklausė Jo: „Koks
įsakymas yra visų svarbiausias?“

29 Jėzus jam atsakė: „Svarbiausias iš visų įsakymų yra šis: ‘Atidžiai klausyk, Izraeli! Viešpats, mūsų Dievas, yra vienintelis Viešpats,

30 tad pasiaukojančia meile mylėk Viešpatį, savo Dievą, ir visa savo širdimi, ir visa savo siela, ir visu savo protu, ir visomis savo jėgomis’. Šitas yra svarbiausias įsakymas.

31 Antrasis panašus į jį: ‘Pasiaukojančia meile mylėk savo artimą, kaip save patį’. Nėra jokio kito įsakymo, svarbesnio už šiuodu.“

32 Tuomet Rašto aiškintojas Jam tarė: „Gerai, Mokytojau, Tu pasakei tiesą, nes Jis yra vienintelis Dievas ir be Jo nėra kito!

33 Ir pasiaukojančia meile mylėti Jį visa širdimi, ir visu protu, ir visa siela, ir visomis jėgomis bei pasiaukojančia meile mylėti savo artimą kaip save patį yra svarbiau už visas deginamąsias ir kitokias aukas.“

34 Jėzus pamatęs, kad jis protingai atsakė, tarė jam: „Tu esi netoli nuo Dievo karalystės!“ Ir niekas daugiau nebedrįso Jo klausinėti.

35 Ir, paragintas atsakyti, Jėzus mokė šventykloje, kalbėdamas: „Kodėl Rašto aiškintojai sako, kad Kristus yra Dovydo sūnus?

36 Juk pats Dovydas, Šventosios Dvasios įkvėptas, pasakė: ‘Viešpats tarė mano Viešpačiui: sėskis mano dešinėje, kol Aš padėsiu Tavo priešus tarsi pakojį po Tavo kojomis’.

37 Taigi pats Dovydas vadina Jį Viešpačiu, tai kaip Jis tad gali būti jo sūnus?“ Ir didelė minia su malonumu Jo klausėsi.

38 Mokydamas Jis kalbėjo: „Saugokitės Rašto aiškintojų, kurie mėgsta vaikščioti apsirengę ilgais drabužiais ir pasveikinimus turgaus aikštėse,

39 pirmąsias vietas judėjų maldos namuose ir garbingiausias vietas pokyliuose.

40 Jie ryja našlių namus ir dėl akių ilgai meldžiasi Dievui, todėl jų laukia dar griežtesnis teismo nuosprendis.“

41 Atsisėdęs priešais iždinę, Jėzus stebėjo, kaip minia meta į iždinę varinius pinigus. Daugelis turtingųjų įmetė daug.

42 Tuomet atėjo viena elgetaujanti našlė ir įmetė dvi smulkias varines monetas, tai yra menkavertį pinigėlį.

43 Pasišaukęs savo mokinius, Jėzus jiems tarė: „Iš tiesų sakau jums, kad ši elgetaujanti našlė įmetė į iždinę daugiau už visus metusius.

44 Juk visi metė iš to, kas atlieka, bet ji iš savo nepritekliaus įmetė visa, ką tik turėjo, – visą savo pragyvenimą.“

MK 13

1 Jėzui išeinant iš šventyklos, vienas Jo mokinys Jam sakė: „Mokytojau, pažiūrėk, kokie akmenys ir kokie pastatai!“

2 Paragintas atsiliepti, Jėzus jam tarė: „Ar matai šituos didžiulius pastatus? Čia nebus palikta akmens ant akmens, kuris nebūtų nuverstas žemyn.“

3 Jam besėdint ant Alyvmedžių kalno, priešais šventyklą, Petras, Jokūbas, Jonas ir Andriejus asmeniškai klausė Jo:

4 „Pasakyk mums, kada tai įvyks? Ir koks bus atpažinimo ženklas, kad visa tai bus įvykdyta?“

5 Tuomet Jėzus, paragintas atsakyti, pradėjo kalbėti: „Saugokitės, kad kas nors jūsų nesuklaidintų!

6 Juk įžymieji ateis prisidengdami mano vardu ir sakys: ‘Aš esu Kristus!’, ir suklaidins daugelį.

7 Kai tik jūs išgirsite apie karus ir karų gandus, nebūkite įbauginti. Juk visa tai privalo įvykti, bet tai dar ne pabaiga.

8 Bus pakelta tauta prieš tautą ir karalystė prieš karalystę. Tuomet įvairiose vietose bus žemės drebėjimų, badmečių ir neramumų. Tačiau tai tik gimdymo skausmų pradžia.

9 Tad jūs saugokitės, nes jie perduos jus teismams ir jūs būsite plakami
judėjų maldos namuose rimbais. Dėl manęs jūs būsite statomi prieš
valdytojus ir karalius, kad jiems galėtumėte liudyti.

10 Tačiau pirmiausia visoms tautoms turi būti paskelbta geroji žinia.

11 Kai išdavikai jus ves pas juos, nesirūpinkite ir neplanuokite iš anksto, ką
jūs kalbėsite, bet kalbėkite tik tai, kas tą valandą jums bus duota. Juk
kalbėsite ne jūs, bet Šventoji Dvasia.

12 Tuomet brolis išduos mirčiai brolį, o tėvas – vaiką. Bus sukurstyti vaikai
prieš tėvus ir juos žudys.

13 Jūs būsite visų nekenčiami dėl mano vardo, bet kas liks ištikimas iki galo,
tas bus išgelbėtas.

14 Kai tik jūs pamatysite nusiaubimo šlykštybę, apie kurią buvo paskelbta
per pranašą Danielių, stovinčią ten, kur jos neturi būti, skaitantis
tesuvokia, ir tuomet tie, kurie Judėjoje, tebėga į kalnus.

15 Tas, kuris bus ant plokščiastogio, tenenulipa žemyn į namus ir teneįeina
pasiimti ko nors iš savo namų,

16 o tas, kuris yra laukuose, tenegrįžta pasiimti savo apsiausto.

17 Vargas nėščioms ir maitinančioms krūtimi tomis dienomis!

18 Todėl melskitės Dievui, kad jums netektų bėgti žiemą!

19 Juk tomis dienomis bus toks didelis suspaudimas, kokio dar nebuvo nuo
Dievo sukurtos kūrinijos pradžios iki dabar, ir tokio niekuomet nebebus.

20 Ir, jeigu Viešpats tų dienų nebūtų sutrumpinęs, tai nebūtų išgelbėtas nė
vienas kūnas. Tačiau dėl išrinktųjų, kuriuos Jis išsirinko, Jis tas dienas
sutrumpino.

21 Jei tuomet jums kas nors sakytų: ‘Štai, čia Kristus!’, arba ‘Štai ten!’, jūs
netikėkite.

22 Juk bus pakelti netikri kristūs ir netikri pranašai, ir darys didžius įrodymo
ženklus bei stebuklus tam, kad suklaidintų, jei įmanoma, net išrinktuosius.

23 Todėl jūs saugokitės! Štai Aš jums iš anksto visa tai paskelbiau.

24 Tomis dienomis, po ano suspaudimo, bus aptemdyta saulė, mėnulis
nebeduos savo šviesos,

25 žvaigždės kris iš dangaus ir dangaus galybės bus supurtytos.

26 Tada žmonės pamatys Žmogaus Sūnų, ateinantį debesyse su didžia galia
ir šlove.

27 Tuomet Jis pasiųs savo angelus, ir jie surinks Jo išrinktuosius iš keturių
žemės pusių, nuo žemės pakraščio iki dangaus pakraščio.

28 Tad supraskite palyginimą apie figmedį: juk kai tik jo šaka suminkštėja ir
išleidžia lapus, jūs žinote, kad arti vasara.

29 Taip pat ir jūs, kai tik visa tai pamatysite vykstant, žinokite, kad Jis jau
arti, prie durų.

30 Iš tiesų sakau jums: ši karta nepraeis, iki visa tai įvyks.

31 Dangus ir žemė išnyks, bet mano žodžiai niekuomet neišnyks.

32 Tačiau tos dienos ir valandos niekas nežino, nei dangaus angelai, nei
Sūnus, tik Tėvas.

33 Bukite labai atidūs, budėkite ir melskitės Dievui, nes jūs nežinote, kada
ateis tinkamas laikas!

34 Bus kaip su žmogumi, kuris iškeliavo į tolimą šalį, paliko savo namus,
suteikė savo vergams įgaliojimus ir kiekvienam paskyrė darbą, o vartų
prižiūrėtojui įsakė, kad nuolat budėtų.

35 Todėl budėkite, nes nežinote, kurią valandą pareis namų šeimininkas:
vėlai vakare, ar vidurnaktį, ar gaidžiui giedant, ar anksti ryte,

36 kad, netikėtai sugrįžęs, jis nerastų jūsų miegančių.

37 Ką sakau jums, Aš sakau ir visiems: budėkite!“

MK 14

1 Po dviejų dienų turėjo būti Paschos ir Neraugintos duonos šventė. Aukštieji kunigai ir Rašto aiškintojai ieškojo būdo, kaip galėtų Jėzų klasta suimti ir be jokio gailesčio nužudyti.

2 Todėl jie įsakė: „Tik ne per šventę, kad tautoje nekiltų sąmyšis.“

3 Jėzui esant Betanijoje, Simono Raupsuotojo namuose, ir sėdint pusiaugula prie stalo, atėjo moteris, kuri atsinešė alebastrinį, labai brangaus gryno nardo aliejaus, indelį. Sudaužiusi indelį, ji išliejo aliejų ant Jo galvos.

4 Tuomet kai kurie ten esantys pasipiktino ir tarpusavyje kalbėjosi: „Kam taip eikvoti aliejų?

5 Juk jį buvo galima parduoti daugiau nei už tris šimtus sidabrinių ir pinigus išdalyti elgetoms!“ Ir jie priekaištavo jai.

6 Tada Jėzus tarė: „Palikite ją ramybėje! Kam ją skaudinate? Ji man padarė gerą darbą.

7 Juk elgetų visuomet šalia savęs turite ir, kada tik norite, jūs galite daryti jiems gera, o mane ne visuomet turėsite.

8 Ji padarė, ką turėjo padaryti, iš anksto patepdama mano kūną laidotuvėms.

9 Iš tiesų sakau jums: visame pasaulyje, kur tik bus skelbiama ši geroji žinia, jos atminimui bus skelbiama ir tai, ką ji padarė.“

10 Judas Iskariotas, vienas iš dvylikos, nuėjo pas aukštuosius kunigus, kad jiems išduotų Jėzų.

11 Tai išgirdę, jie buvo labai pradžiuginti ir pažadėjo jam sidabrinių. Tuomet jis ėmė ieškoti patogios progos, kad galėtų Jį išduoti.

12 Pirmąją Neraugintos duonos dieną, kai buvo pjaunamas Paschos avinėlis,
Jėzaus mokiniai klausė Jo: „Kur nori, kad mes nueitume ir Tau
paruoštume valgyti Paschos avinėlį?“

13 Jis pasiuntė du savo mokinius, sakydamas: „Eikite į miestą, ir ten jus
sutiks žmogus, nešinas moliniu vandens ąsočiu. Sekite paskui jį

14 ir, kur tik jis įeitų, sakykite namų šeimininkui: ‘Mokytojas klausia: kur
yra svečių kambarys, kuriame Aš su savo mokiniais galėčiau valgyti
Paschos avinėlį?’

15 Ir jis parodys jums didelį viršutinį kambarį, išklotą kilimais ir paruoštą.
Ten mums ir paruoškite.“

16 Jo mokiniai išėjo ir atėję į miestą rado taip, kaip Jėzus jiems buvo sakęs,
ir paruošė Paschos avinėlį.

17 Atėjus vakarui, Jis atėjo su dvylika.

18 Tuomet, kai jie sėdėjo pusiaugula prie stalo ir valgė, Jėzus tarė: „Iš tiesų
sakau jums, kad vienas iš jūsų, valgantis drauge su manimi, išduos mane.“

19 Jie buvo apimti sielvarto ir vienas po kito pradėjo Jo klausinėti: „Nejaugi
aš?“ Ir kitas: „Nejaugi aš?“

20 Paragintas atsakyti, Jis tarė jiems: „Tai padarys vienas iš dvylikos, kuris
drauge su manimi dubenyje mirko kąsnį.

21 Juk Žmogaus Sūnus iš tiesų išeina, kaip apie Jį parašyta, bet vargas tam
žmogui, per kurį Žmogaus Sūnus išduodamas! Tam žmogui būtų geriau,
jei jis nebūtų pagimdytas.“

22 Jiems bevalgant, Jėzus paėmė duonos paplotį ir palaiminęs jį sulaužė, ir
duodamas jį mokiniams tarė: „Imkite ir valgykite: tai yra mano kūnas!“

23 Paskui, paėmęs taurę, padėkojo ir padavė jiems, ir jie visi iš jos gėrė.

24 Tuomet Jis tarė jiems: „Tai yra mano kraujas, Naujosios Sandoros
kraujas, išliejamas už tuos, kurie brangiai kainuoja.

25 Iš tiesų sakau jums: nuo šiol Aš jau nebegersiu vynmedžio vaisiaus iki tos dienos, kai gersiu jį naują Dievo karalystėje.“

26 Ir pagiedoję gyriaus giesmes, jie išėjo į Alyvmedžių kalną.

27 Tada Jėzus jiems tarė: „Šią naktį jūs visi dėl manęs būsite papiktinti, nes parašyta: ‘Aš smogsiu ganytojui, ir kaimenės avys bus išsklaidytos’.

28 Bet po to, kai būsiu prikeltas iš mirusių, Aš pirma jūsų nueisiu į Galilėją.“

29 Tačiau Petras Jam tvirtino: „Net jei visi kiti būtų papiktinti, bet tik ne aš!“

30 Jėzus jam tarė: „Iš tiesų sakau tau: šiandien, šią naktį, dar gaidžiui dukart nepragydus, tu tris kartus manęs išsižadėsi.“

31 Tačiau Petras su dar didesniu ryžtu tvirtino: „Jei man reikėtų net mirti drauge su Tavimi, aš nė už ką Tavęs neišsižadėsiu.“ Taip pat kalbėjo ir visi kiti mokiniai.

32 Ir jie atėjo į vietą, vadinamą Getsemane. Tuomet Jėzus savo mokiniams sako: „Sėdėkite čia iki tol, kol Aš melsiuosi Dievui.“

33 Pasiėmęs su savimi Petrą, Jokūbą ir Joną, Jėzus buvo baimės apimtas ir pradėjo sielvartauti.

34 Jis sakė jiems: „Mano siela mirtinai nuliūdusi. Pasilikite čia ir budėkite!“

35 Paėjęs šiek tiek pirmyn, Jis parpuolė ant žemės ir meldėsi Dievui, kad, jei įmanoma, Jį aplenktų ta valanda.

36 Jis sakė: „Tėveli, Tėve, Tau viskas įmanoma! Teaplenkia mane šita taurė! Tačiau teįvyksta ne kaip Aš noriu, bet kaip Tu.“

37 Po to Jėzus sugrįžta ir randa juos miegančius. Jis klausia Petro: „Simonai, tu miegi!? Neįstengei nė vienos valandos pabudėti?

38 Budėkite ir melskitės, kad nepasiduotumėte pagundai, nes dvasia visuomet pasiruošusi nugalėti, bet kūnas silpnas.“

39 Tada Jis vėl nuėjo ir meldėsi Dievui, sakydamas tuos pačius žodžius.

40 Sugrįžęs Jis vėl rado juos miegančius, nes jų akys buvo užmerktos, ir jie
nežinojo, ką galėtų Jam atsakyti.

41 Jis sugrįžo trečią kartą ir sakė jiems: „Vis dar miegate ir ilsitės? Gana!
Atėjo valanda! Štai Žmogaus Sūnus atiduodamas į nusidėjėlių rankas.

42 Kelkitės, eikime! Štai mano išdavėjas jau prisiartino.“

43 Ir tuojau pat, Jam dar tebekalbant, priėjo Judas – vienas iš dvylikos, o
drauge su juo didelė minia, ginkluota kalavijais ir vėzdais, pasiųsta
aukštųjų kunigų, Rašto aiškintojų ir tautos vyresniųjų.

44 Jo išdavėjas buvo nurodęs jiems sutartinį ženklą, sakydamas: „Kurį aš
švelniai pabučiuosiu kaip draugą, tai Tas. Jį suimkite ir saugiai
nuveskite!“

45 Ir tuojau pat prisiartinęs prie Jėzaus, jis tarė: „Mano Mokytojau! Mano
Mokytojau!“ – ir Jį kaip draugą švelniai pabučiavo.

46 Tuomet jie čiupo Jį ir suėmė.

47 Vienas iš šalia stovėjusiųjų, išsitraukė kalaviją, smogė vyriausiojo kunigo
vergui ir nukirto jam ausį.

48 Paragintas atsakyti, Jėzus jiems tarė: „Kaip prieš plėšiką išėjote su
kalavijais ir vėzdais suimti manęs.

49 Kiekvieną dieną Aš buvau su jumis šventykloje mokydamas, bet manęs
jūs nesuėmėte. Tačiau tai atsitiko, kad būtų įvykdyti Raštai.“

50 Tada, palikę Jį, visi mokiniai pabėgo.

51 Tik vienas jaunuolis, susisupęs savo nuogą kūną lininiu audeklu, sekė
Jam iš paskos. Tuomet jauni vyrai jį čiupo,

52 bet jis paliko lininį audeklą ir nuogas pabėgo nuo jų.

53 Jie nuvedė Jėzų pas vyriausiąjį kunigą. Pas jį susirinko visi aukštieji kunigai, vyresnieji ir Rašto aiškintojai.

54 Petras sekė Jį iš tolo iki pat vyriausiojo kunigo vidinio kiemo, ir atsisėdęs su tarnais jis šildėsi prie ugnies.

55 Aukštieji kunigai ir visas aukščiausiasis teismas ieškojo prieš Jėzų melagingo liudijimo, kad galėtų Jį nužudyti, bet nerado.

56 Juk daugelis melagingai liudijo prieš Jį, bet jų liudijimai nesutapo.

57 Kai kurie atsistojo ir melagingai liudijo prieš Jį, sakydami:

58 „Mes girdėjome Jį sakant: ‘Aš sugriausiu šitą žmogaus rankomis pastatytą šventyklą ir per tris dienas pastatysiu kitą, ne žmogaus rankų darbo.’“

59 Ir šis jų liudijimas taip pat nesutapo.

60 Tuomet vyriausiasis kunigas atsistojo į vidurį ir Jo paklausė: „Kodėl Tu nieko neatsakai į tai, ką šitie prieš Tave liudija?“

61 Tačiau Jėzus tylėjo ir nieko neatsakė. Tada vyriausiasis kunigas vėl Jo paklausė, tardamas: „Ar Tu esi Kristus, Palaimintojo Sūnus?!“

62 Jėzus atsakė: „Aš esu. Jūs matysite Žmogaus Sūnų, sėdintį Galybės dešinėje ir ateinantį dangaus debesyse.“

63 Tuomet vyriausiasis kunigas persiplėšė savo drabužius ir paklausė: „Kam mums dar reikia liudytojų?

64 Ar jūs išgirdote piktžodžiavimą? Kaip jums atrodo?“ Jie visi nusprendė, kad Jis nusipelnė mirties.

65 Tada kai kurie pradėjo ant Jo spjaudyti, dangstyti Jam veidą, daužyti kumščiais ir Jam sakyti: „Pranašauk!“ Po to tarnai Jį mušė, suduodami stiprius smūgius delnais per veidą.

66 Petrui esant žemai kieme, atėjo viena vyriausiojo kunigo vergė.

67 Pamačiusi besišildantį Petrą ir įsižiūrėjusi į jį tarė: „Ir tu buvai drauge su Jėzumi Nazariečiu.“

68 Jis paneigė, sakydamas: „Aš nepažįstu šito žmogaus, nei suprantu, apie kurį tu kalbi.“ Tada Petras išėjo laukan į prieškiemį, ir pragydo gaidys.

69 Pamačiusi jį, vergė vėl pradėjo sakyti šalia stovėjusiems: „Šitas yra iš jų!“

70 Petras vėl tai paneigė. Kiek vėliau šalia stovintieji vėl sakė Petrui: „Tu tikrai esi vienas iš jų, juk ir tu esi galilėjietis, ir tavo tarmė yra panaši.“

71 Tuomet jis pradėjo save prakeikinėti ir prisiekinėti: „Aš nepažįstu šito žmogaus, apie kurį jūs kalbate!“

72 Gaidys pragydo antrąjį kartą. Petrui buvo priminti Jėzaus ištarti žodžiai: „Dar gaidžiui du kart nepragydus, tu tris kartus manęs išsižadėsi.“ Ir jis puolė raudoti.

MK 15

1 Ir tuojau pat, ankstų rytą, aukštieji kunigai drauge su vyresniaisiais, Rašto aiškintojais ir visu aukščiausiuoju teismu pasitarė ir, surišę Jėzų, nuvedė Jį ir perdavė Pilotui.

2 Pilotas paklausė Jo: „Ar Tu esi žydų karalius?“ Paragintas atsakyti, Jėzus tarė: „Tu pats tai sakai.“

3 Tuo tarpu aukštieji kunigai Jam pateikė daug kaltinimų.

4 Pilotas vėl Jo klausė: „Kodėl Tu nieko neatsakai? Pažiūrėk, kiek daug kaltinimų jie Tau pateikia?“

5 Tačiau Jėzus daugiau nieko neatsakė, todėl Pilotas stebėjosi.

6 Per tą šventę jis paleisdavo jiems vieną kalinį, kurio jie prašydavo.

7 Buvo vienas kalinys, vadinamas Barabu, sukaustytas kartu su maišto bendrininkais, kurie maišto metu buvo nužudę žmogų.

[8] Tuomet minia, garsiai šaukdama, pradėjo prašyti Piloto, kad jis padarytų taip, kaip visuomet jiems darydavo.

[9] Pilotas paklausė: „Ar norite, kad jums paleisčiau žydų karalių?“

[10] Juk jis žinojo, kad aukštieji kunigai Jėzų buvo perdavę jam iš pavydo.

[11] Tada aukštieji kunigai sukurstė minią, kad ji reikalautų, jog verčiau jis paleistų jiems Barabą.

[12] Pilotas, paragintas atsakyti, dar kartą jų klausė: „Tai ką turėčiau padaryti Tam, kurį jūs vadinate žydų karaliumi?“

[13] Jie ir vėl šaukė: „Nukryžiuok Jį ant kryžiaus!“

[14] Pilotas jų klausė: „Ką bloga Jis padarė?“ Tačiau jie dar garsiau šaukė: „Nukryžiuok Jį ant kryžiaus!“

[15] Norėdamas, kad minia būtų patenkinta, Pilotas paleido jiems Barabą, o Jėzų nuplakdino rimbu ir atidavė, kad būtų nukryžiuotas ant kryžiaus.

[16] Kariai nusivedė Jį į provincijos valdytojo rūmų vidinį kiemą ir ten sušaukė visą būrį.

[17] Tuomet apvilko Jį purpurine mantija ir, nupynę erškėčių vainiką, uždėjo Jam ant galvos.

[18] Jie pradėjo Jį sveikinti: „Sveikas, žydų karaliau!“

[19] Jie daužė Jo galvą nendrine lazda ir spjaudė ant Jo, ir priklaupdami Jį garbino.

[20] Pasityčioję iš Jo, kariai nuvilko nuo Jo purpurinę mantiją ir apvilko Jo paties drabužiais. Po to jie išvedė Jėzų, kad Jis būtų nukryžiuotas ant kryžiaus.

[21] Jie privertė kažkokį Simoną Kirėnietį, Aleksandro ir Rufo tėvą, grįžtantį iš laukų ir einantį pro šalį, kad jis neštų Jo kryžių.

22 Ir jie nuvedė Jį į Golgotą, į vietą, kuri išvertus reiškia: „Kaukolės vieta“.

23 Kariai davė Jam gerti su mira sumaišyto vyno, bet Jis jo negėrė.

24 Nukryžiavę Jį ant kryžiaus, ir mesdami burtą, jie dalijosi Jo drabužius, kas ką turėtų pasiimti.

25 Kai Jis buvo nukryžiuotas, buvo devinta valanda ryto.

26 Tuomet buvo užrašytas Jo kaltinimo užrašas: „Žydų karalius“.

27 Drauge su Juo buvo nukryžiuoti ir du plėšikai: vienas Jam iš dešinės pusės, o kitas iš kairės.

28 Taip buvo įvykdytas Raštas, kuris sako: „Ir Jis buvo priskaičiuotas prie tų, kurie nepaiso įstatymų.“

29 Praeinantys pro šalį piktžodžiavo Jam, kraipydami savo galvas ir sakydami: „Ak Tu, kuris sugriauni šventyklą ir per tris dienas atstatai.

30 Išgelbėk save ir nuženk nuo kryžiaus!“

31 Panašiai tyčiojosi ir aukštieji kunigai drauge su Rašto aiškintojais ir vyresniaisiais. Jie kalbėjosi tarpusavyje, sakydami: „Kitus išgelbėjo, bet pats savęs išgelbėti negali.

32 Tegul Kristus, Izraelio karalius, dabar nužengia nuo kryžiaus, kad mes pamatytume ir įtikėtume.“ Ir tie, kurie buvo drauge su Juo nukryžiuoti, keikė Jį.

33 Dvyliktai dienos valandai atėjus, visą šalį apgaubė tamsa iki trečios valandos.

34 Atėjus trečiai valandai Jėzus garsiu balsu sušuko, sakydamas: „Eloi, Eloi, lama sabachtani!?“ Tai išvertus reiškia: „Mano Dieve, mano Dieve, kodėl Tu mane palikai!?“

35 Tai išgirdę, kai kurie iš ten stovinčių, sakė: „Žiūrėk, šitas šaukiasi Elijo.“

36 Tuomet vienas nubėgęs ir primirkęs kempinę acto, užmovė ją ant nendrės
ir davė Jam gerti, sakydamas: „Palaukite! Pažiūrėkime, ar ateis Elijas Jo
nuimti.“

37 Ir Jėzus, garsiai sušukęs, išleido dvasią.

38 Tada šventyklos uždangą Dievas perplėšė pusiau – nuo viršaus iki
apačios.

39 Kai priešais Jėzų stovėjęs šimtininkas pamatė, kad Jis taip garsiai sušukęs
išleido dvasią, tarė: „Tikrai šitas žmogus buvo Dievo Sūnus!“

40 Ten buvo ir moterys, kurios stebėjo iš toli. Tarp jų buvo Marija
Magdalietė, Marija – Jokūbo Jaunesniojo ir Jozės motina, bei Salomė.

41 Kai Jėzus buvo Galilėjoje, jos sekė paskui Jį ir Jam patarnavo. Ten buvo
ir kitų uolių moterų, kartu su Juo atėjusių į Jeruzalę.

42 Ir atsitiko taip, kad vakarui atėjus, kadangi tai buvo Pasirengimo diena,
tai yra diena prieš poilsio dieną,

43 atvyko Juozapas iš Arimatėjos, įtakingas aukščiausiojo teismo narys,
kuris ir pats laukė Dievo karalystės. Jis įsidrąsinęs atėjo pas Pilotą ir
paprašė Jėzaus kūno.

44 Pilotas stebėjosi, kad Jis jau buvo miręs. Pasišaukęs šimtininką, jis
paklausė jo, ar seniai Jis yra miręs.

45 Sužinojęs tai iš šimtininko, jis atidavė Juozapui kūną.

46 Nupirkęs lininį audinį ir, nuėmęs Jėzų nuo kryžiaus, Juozapas įvyniojo Jį
į lininį audinį, ir paguldė kapo rūsyje, kuris buvo iškirstas uoloje, o kapo
rūsio įėjimą užritino akmeniu.

47 Marija Magdalietė ir Jozės motina Marija matė, kur Jis buvo paguldytas.

MK 16

[1] Poilsio dienai pasibaigus, Marija Magdalietė, Marija, Jokūbo motina ir Salomė turguje nupirko kvapnių tepalų, kad nuėjusios galėtų Jį patepti.

[2] Labai anksti ryte, pirmąją dieną po poilsio, saulei tekant, jos atėjo prie kapo rūsio.

[3] Jos viena kitos klausė: „Kas mums nuritins akmenį nuo kapo rūsio įėjimo?“

[4] Tuomet jos pažvelgė ir pamatė, kad akmuo nuristas. Juk jis buvo labai didelis.

[5] Įėjusios į kapo rūsį, jos išvydo jaunuolį, sėdintį dešinėje pusėje, vilkintį ilgą baltą drabužį, ir jas apėmė baimė.

[6] Jis tarė joms: „Nebūkite įbaugintos! Jūs ieškote Jėzaus Nazariečio, kuris buvo nukryžiuotas ant kryžiaus. Jis buvo prikeltas iš mirusių, Jo čia nebėra. Štai vieta, kur Jį paguldė.

[7] Eikite, pasakykite Jo mokiniams ir Petrui, kad Jis pirma jūsų eina į Galilėją. Ten Jį ir pamatysite, kaip Jis yra jums sakęs.“

[8] Tuomet jos išėjo ir greitai bėgo nuo kapo rūsio. Juk jas buvo apėmęs drebulys ir nuostaba, todėl jos niekam nieko nesakė, nes bijojo.

[9] Ankstų rytą, pirmąją dieną po poilsio, kai Jėzus buvo prikeltas iš mirusių, Dievas Jį pirmiausia parodė Marijai Magdalietei, iš kurios Jėzus buvo išvaręs septynis demonus.

[10] Dievo nuvesta, ji pranešė apie tai tiems, kurie buvo kartu su Jėzumi, o dabar sielvartavo ir raudojo.

[11] Tie išgirdę, kad Jėzus yra gyvas ir jai buvo parodytas, netikėjo.

[12] Po to Dievas Jį parodė dviem iš jų, kai jie keliavo į kaimą, tačiau kitokiu pavidalu.

[13] Jie nuėję pranešė apie tai kitiems, bet net tais anie netikėjo.

14 Vėliau Dievas Jį parodė vienuolikai, kai jie sėdėjo pusiaugula prie stalo. Jėzus griežtai juos barė už jų netikėjimą ir širdies kietumą, nes jie netikėjo tais, kurie buvo matę Jį prikeltą.

15 Tuomet Jis įsakė jiems: „Dievo nuvesti, skelbkite gerąją žinią visam pasauliui ir visai kūrinijai.

16 Tas, kuris įtikės ir bus pakrikštytas panardinant vandenyje, bus išgelbėtas, bet tas, kuris neįtikės, bus pasmerktas.

17 Įtikėjusius lydės šie atpažinimo ženklai: mano vardu jie išvarinės demonus, kalbės naujomis kalbomis,

18 ims gyvates, ir jei išgertų ką nors nuodingo, tai jiems niekaip nepakenks. Jie dės rankas ant sergančiųjų, ir tie pasveiks.“

19 Taigi, po to, kai Viešpats jiems tai ištarė, Jis buvo paimtas į dangų ir atsisėdo Dievo dešinėje.

20 Tada jie ėjo ir visur skelbė, Viešpačiui veikiant drauge su jais ir patvirtinant jų žodį lydinčiais atpažinimo ženklais. Amen.

EVANGELIJA PAGAL LUKĄ

LK 1

1 Kadangi daugelis ėmėsi surašyti pasakojimą apie pas mus buvusius
įvykius, dėl kurių tikrumo mes buvome visiškai įtikinti,

2 nes apie juos mums papasakojo tie, kurie nuo pat pradžios savo akimis tai
matė ir tapo žodžio tarnais.

3 Tai paragino ir mane, viską dar kartą ištirti ir tiksliai, paeiliui surašyti tau,
labai gerbiamas Teofili,

4 kad tu neabejotum tikrumu žodžių, kurių tu buvai išmokytas!

5 Ir atsitiko taip, kad Judėjos karaliaus Erodo dienomis gyveno kunigas,
vardu Zacharijas, iš Abijos skyriaus, o jo žmona buvo iš Aarono dukrų,
vardu Elžbieta.

6 Jie abu buvo teisūs Dievo akivaizdoje, nepriekaištingai vykdydami visus
Viešpaties įsakymus bei potvarkius.

7 Jie neturėjo vaikų, nes Elžbieta buvo nevaisinga, ir abu jau buvo sulaukę
senyvo amžiaus.

8 Ir atsitiko taip, kad atėjus jo skyriaus eilei, ir Dievo akivaizdoje jam einant
kunigo pareigas,

9 pagal kunigų tarnystės paprotį, burtas teko jam, įėjus į Viešpaties
šventyklą, smilkyti smilkalus.

10 Tuo metu, smilkymo valandą, visa žmonių daugybė lauke meldėsi Dievui.

11 Tada jam buvo parodytas Viešpaties angelas, stovintis smilkalų aukuro
dešinėje pusėje.

12 Pamatęs angelą, Zacharijas buvo sukrėstas, ir jį apėmė baimė.

13 Tuomet angelas jam tarė: „Nebijok, Zacharijau, nes tavo prašymą Dievas išklausė! Tavo žmona Elžbieta pagimdys tau sūnų, o tu jį pavadinsi Jonu.

14 Tau bus džiaugsmas ir džiūgavimas, ir jo gimimas pradžiugins daugelį,

15 nes jis bus didis Viešpaties akivaizdoje. Jis niekados negers nei vyno, nei stipraus gėrimo. Ir nuo pat motinos įsčių jis bus pripildytas Šventosios Dvasios,

16 ir daugelį Izraelio sūnų jis nukreips į Viešpatį, jų Dievą.

17 Su Elijo dvasia ir jėga jis eis Viešpaties priekyje, kad nukreiptų tėvų širdis į vaikus ir neklusniuosius į teisiųjų mąstyseną, ir parengtų Viešpačiui paruoštą tautą.“

18 Tuomet Zacharijas paklausė angelo: „Kaip tai įvyks? Juk aš esu senas, ir mano žmona jau nebejauna.“

19 Paragintas atsakyti, angelas jam tarė: „Aš esu Gabrielius, stovintis Dievo akivaizdoje. Jis mane siuntė, kad ištarčiau tau šiuos žodžius ir praneščiau tau šią gerąją žinią.

20 Štai tu būsi nebylys ir negalėsi kalbėti iki pat tos dienos, kurią tai įvyks, nes nepatikėjai mano žodžiais, kurie bus įvykdyti savo laiku.“

21 Tuo tarpu tauta laukė Zacharijo ir stebėjosi, kad jis taip ilgai užtrunka šventykloje.

22 Išėjęs jis negalėjo jiems nieko pasakyti, ir jie suprato, kad jis šventykloje matė regėjimą. Jis aiškinosi jiems ženklais ir pasiliko nebylys.

23 Ir atsitiko taip, kad kai jo tarnavimo dienos buvo užbaigtos, jis sugrįžo į savo namus.

24 Po tų dienų, jo žmona Elžbieta tapo nėščia ir penkis mėnesius slėpėsi, sakydama:

25 „Štai ką man padarė Viešpats, kuris šiomis dienomis mane aplankė, kad pašalintų mano gėdą, kurią kenčiau tarp žmonių.“

[26] Šeštąjį mėnesį angelas Gabrielius buvo Dievo pasiųstas į Galilėjos miestą, kuris vadinamas Nazaretu,

[27] pas mergelę, sužieduotą su vyru, vardu Juozapas, iš Dovydo namų, o mergelės vardas buvo Marija.

[28] Atėjęs pas ją, angelas tarė: „Sveika, malonėmis apdovanotoji! Viešpats drauge su tavimi! Palaiminta tu esi tarp moterų!“

[29] Jį pamačiusi, Marija buvo labai sutrikdyta dėl jo žodžių ir galvojo, ką toks pasveikinimas reiškia.

[30] Tuomet angelas jai tarė: „Nebijok, Marija, juk tu radai malonę pas Dievą!

[31] Štai tu tapsi nėščia ir pagimdysi Sūnų, kurį pavadinsi Jėzumi.

[32] Jis bus didis ir bus vadinamas Aukščiausiojo Sūnumi. Viešpats Dievas duos Jam Jo tėvo Dovydo sostą.

[33] Jis karaliaus Jokūbo namuose per amžius, ir Jo karalystei nebus galo.“

[34] Tada Marija paklausė angelo: „Kaip tai bus, nes aš nepažįstu vyro?“

[35] Ir, paragintas atsakyti, angelas jai tarė: „Šventoji Dvasia įeis į tave ir Aukščiausiojo jėga apgaubs tave šešėliu. Todėl Tas Šventasis, kurį Jis dabar tavyje pradeda, bus vadinamas Dievo Sūnumi.

[36] Štai tavo giminaitė Elžbieta, kurią žmonės vadina nevaisinga, pradėjo sūnų savo senatvėje, ir šis mėnuo jai yra šeštasis.

[37] Juk neįmanoma, kad Dievas ištartų žodį, kurio Jis negalėtų įvykdyti.“

[38] Tuomet Marija tarė: „Štai aš Viešpaties vergė, tebūnie man pagal tavo ištartą žodį.“ Ir angelas nuo jos pasitraukė.

[39] Tomis dienomis Marija pakilo ir Dievas ją skubiai nuvedė į kalnuotą vietovę, į Judo miestą.

[40] Ji įėjo į Zacharijo namus ir pasveikino Elžbietą.

41 Ir atsitiko taip, kad vos tik Elžbieta išgirdo Marijos sveikinimą, šoktelėjo
kūdikis jos įsčiose ir Elžbieta buvo pripildyta Šventosios Dvasios.

42 Ji garsiu balsu sušuko: „Palaiminta tu tarp moterų, ir palaimintas tavo
įsčių vaisius!

43 Už ką man tokia garbė, kad mano Viešpaties motina atėjo pas mane?!

44 Štai vos tik tavo pasveikinimas pasiekė mano ausis, kūdikis mano įsčiose
šoktelėjo džiūgaudamas.

45 Palaiminta ta, kuri patikėjo, kad bus įvykdyta tai, ką Viešpats jai
paskelbė.“

46 Tuomet Marija tarė: „Mano siela aukština Viešpatį,

47 ir mano dvasia šokinėja iš džiaugsmo akivaizdoje Dievo, mano Gelbėtojo,

48 nes Jis įdėmiai pažvelgė į savo vergės nuolankumą. Štai nuo dabar
palaiminta mane vadins visos kartos,

49 nes didingų dalykų padarė man Galingasis, ir šventas yra Jo vardas!

50 Juk per kartų kartas Jis gailestingas tiems, kurie pagarbiai Jo bijo.

51 Jo ranka laimėjo pergalę ir išsklaidė tuos, kurie išdidžiai mąsto savo
širdyse.

52 Jis nuvertė valdovus nuo sostų ir išaukštino nuolankiuosius.

53 Alkstančius gėrybėmis pripildė, o turtinguosius tuščiomis išvarė.

54 Jis atėjo į pagalbą savo vaikui Izraeliui, kad primintų jam savąjį
gailestingumą,

55 apie kurį Jis yra kalbėjęs mūsų protėviams – Abraomui ir jo palikuoniui
per amžius.“

56 Tuomet Marija pasiliko pas Elžbietą apie tris mėnesius ir po to sugrįžo į savo namus.

57 Atėjus Dievo nustatytam laikui gimdyti, Elžbieta pagimdė sūnų.

58 Kai jos kaimynai ir giminės išgirdo, kad Viešpats jai parodė savo didį gailestingumą, jie džiaugėsi drauge su ja.

59 Ir atsitiko taip, kad aštuntąją dieną jie atėjo apipjaustyti vaikelio ir norėjo jį pavadinti jo tėvo vardu – Zachariju,

60 bet, paraginta atsiliepti, jo motina tarė: „O, ne! Jis bus pavadintas Jonu.“

61 Tačiau jie jai sakė: „Juk nėra nė vieno tavo giminėje, kuris būtų vadinamas šituo vardu.“

62 Tada jie ženklais paklausė jo tėvo, kaip jis norėtų pavadinti kūdikį.

63 Jis paprašė rašymo lentelės ir duodamas vardą, užrašė: „Jo vardas – Jonas“. Ir jie visi nustebo.

64 Tuojau pat Dievas atvėrė jo burną, atrišo liežuvį, ir jis prakalbo, šlovindamas Dievą.

65 Visus jų kaimynystėje gyvenančius apėmė baimė ir apie visus tuos įvykius buvo pasakojama visoje kalnuotoje Judėjos vietovėje.

66 Visi, kurie išgirdo, dėjosi tai į savo širdis, sakydami: „Kas gi bus šis vaikelis?“ Ir Viešpaties ranka buvo drauge su juo.

67 Vaikelio tėvas Zacharijas buvo pripildytas Šventosios Dvasios ir pranašavo, sakydamas:

68 „Tebūna pagarbintas Viešpats, Izraelio Dievas, nes Jis aplankė savo tautą ir ją atpirko.

69 Jis pakėlė mums išgelbėjimo ragą savo vaiko Dovydo namuose,

70 kaip nuo senų senovės Jis skelbė savo šventųjų pranašų burna,

71 kad išgelbės mus nuo mūsų priešų ir nuo rankos visų tų, kurie mūsų nekenčia.

72 Jis parodė mūsų protėviams gailestingumą ir priminė savo šventąją sandorą –

73 priesaiką, kuria prisiekė mūsų tėvui Abraomui, kad Jis leis mums,

74 išvaduotiems iš mūsų priešų rankos, be baimės Jam tarnauti

75 dievotai ir teisiai Jo akivaizdoje, per visas mūsų gyvenimo dienas.

76 Tu, vaikeli, būsi vadinamas Aukščiausiojo pranašu, nes tu eisi pirma Viešpaties veido Jam kelių paruošti,

77 kad Jo tauta pažintų išgelbėjimą per jų nuodėmių atleidimą,

78 ir gailestingą mūsų Dievo širdį! Todėl ir aplankė mus aušra iš aukštybės,

79 kad apšviestų gyvenančius tamsoje ir mirties šešėlyje, ir nukreiptų mūsų kojas į ramybės kelią.“

80 Taigi vaikelis augo, o Dievas stiprino jo dvasią. Jis gyveno nuošaliose vietose iki pat savo viešo pasirodymo Izraeliui dienos.

LK 2

1 Ir atsitiko taip, kad tomis dienomis išėjo cezario Augusto įsakas, kad būtų surašyti visi Romos imperijos gyventojai.

2 Toks pirmasis surašymas įvyko, kai Kvirinas buvo Sirijos valdytoju.

3 Todėl visi keliavo, kad būtų įrašyti į gyventojų sąrašą, kiekvienas į savąjį miestą.

4 Taip pat ir Juozapas iš Galilėjos, iš Nazareto miesto, ėjo į Judėją, į Dovydo miestą, kuris vadinamas Betliejumi, nes jis buvo kilęs iš Dovydo namų ir giminės.

5 Jis ėjo užsirašyti drauge su Marija, pažadėta jam į žmonas moterimi, kuri buvo nėščia.

6 Ir atsitiko taip, kad jiems ten esant, jai atėjo Dievo nustatytas laikas gimdyti.

7 Ten ji pagimdė savo pirmagimį Sūnų, suvystė Jį ir paguldė ėdžiose, nes jiems nebuvo vietos svečių kambaryje.

8 Tame krašte, po atviru dangumi, gyveno piemenys, kurie, eidami nakties sargybas, saugojo savo kaimenę.

9 Ir štai prisiartino prie jų Viešpaties angelas. Tuomet iš visų pusių juos apšvietė Viešpaties šlovė ir juos apėmė didelis išgąstis,

10 bet angelas jiems tarė: „Nebijokite! Štai aš skelbiu jums gerąją žinią ir didį džiaugsmą, kuris bus visai tautai.

11 Šiandien Dovydo mieste jums buvo pagimdytas Gelbėtojas, kuris yra Viešpats – Kristus.

12 Toks jums bus atpažinimo ženklas: jūs rasite kūdikį, suvystytą ir paguldytą ėdžiose.“

13 Staiga šalia angelo pasirodė gausi dangaus kareivija, šlovinanti Dievą ir sakanti:

14 „Šlovė Dievui aukštybėse, o žemėje ramybė ir palankumas žmonėms!“

15 Ir atsitiko taip, kad kai angelai nuo jų pasitraukė į dangų, piemenys tarpusavyje kalbėjosi: „Tuojau pat eikime į Betliejų, kad pamatytume, kaip išsipildė ištartas žodis, kurį Viešpats mums paskelbė.“

16 Nuskubėję jie rado Mariją, Juozapą ir kūdikį, paguldytą ėdžiose.

17 Juos pamatę, jie su visomis smulkmenomis papasakojo apie tai, kas įvyko ir ką Viešpaties angelas jiems paskelbė apie šitą vaikelį.

18 Tuomet visi tie, kurie tai išgirdo, stebėjosi tuo, ką Dievas per piemenis
jiems paskelbė.

19 Ir Marija saugojo visus tuos ištartus žodžius, mąstydama apie juos savo
širdyje.

20 Paskui piemenys sugrįžo atgal, šlovindami ir girdami Dievą už visa, ką
buvo išgirdę ir pamatę, ir kad įvyko taip, kaip jiems buvo paskelbta.

21 Kai buvo užbaigtos aštuonios dienos, atėjo metas apipjaustyti vaikelį. Jam
buvo duotas Jėzaus vardas, kurį Dievas buvo nurodęs per angelą, kai Jis
dar nebuvo pradėtas įsčiose.

22 Tuo laiku, kai pagal Mozės Įstatymą buvo užbaigtos jų apsivalymo
dienos, jie nunešė Jėzų į Jeruzalę, kad perduotų Viešpačiui, –

23 kaip parašyta Viešpaties Įstatyme: „Kiekvienas berniukas, kuris atveria
įsčias, bus pavadintas pašvęstu Viešpačiui“, –

24 ir kad aukotų auką pagal tai, kas pasakyta Viešpaties Įstatyme: „Porą
purplelių arba du karvelių jauniklius“.

25 Ir štai Jeruzalėje gyveno žmogus, vardu Simeonas. Jis buvo teisus ir
dievobaimingas vyras, kuris laukė Izraelio paguodos ir Šventoji Dvasia
buvo ant jo.

26 Dievas per Šventąją Dvasią jam buvo apreiškęs, kad jis nepamatys mirties
tol, kol pamatys Viešpaties Kristų.

27 Dvasios vedamas, jis atėjo į šventyklą. Tėvams įnešus kūdikį Jėzų, kad
pasielgtų su Juo taip, kaip reikalauja Įstatymas,

28 Simeonas paėmė Jį į savo rankas ir pagarbinęs Dievą tarė:

29 „Dabar, Valdove, Tu pagal savo ištartą žodį leidi, kad Tavo vergas su
ramybe išeitų.

30 Juk mano akys išvydo Tą, per kurį Tu suteiksi išgelbėjimą,

31 kurį Tu paruošei visų tautų akivaizdoje,

32 šviesą pagonims apšviesti ir Tavo tautos Izraelio šlovę!“

33 Juozapas ir Jėzaus motina stebėjosi tuo, kas apie Jį buvo skelbiama.

34 Juos palaiminęs, Simeonas tarė Marijai, Jo motinai: „Štai šitą Dievas paskyrė daugelio Izraelyje nuopuoliui ir atsikėlimui. Jis yra atpažinimo ženklas, kuriam bus prieštaraujama.

35 Tavo pačios sielą persmeigs kalavijas, kad būtų atskleistos daugelio širdžių mintys.“

36 Ten buvo ir pranašė Ona, Fanuelio dukra iš Asero giminės. Ji buvo labai sena ir po savo mergystės išgyveno su vyru septynerius metus.

37 Ji buvo aštuoniasdešimt ketverių metų sulaukusi našlė, kuri neatsitraukė nuo šventyklos, tarnaudama Dievui per dienas ir naktis pasninkais bei maldomis.

38 Ir ji, tuo pačiu metu prisiartinusi, viešai dėkojo Viešpačiui ir kalbėjo apie kūdikį visiems, kurie Jeruzalėje laukė atpirkimo.

39 Kai Juozapas ir Marija įvykdė visus įsakymus, kaip reikalavo Viešpaties Įstatymas, jie sugrįžo į Galilėją, į savo miestą Nazaretą.

40 Taigi vaikelis augo, Dievas stiprino Jo dvasią, Jis nuolat buvo pripildomas išminties, ir Jo malonė buvo Jame.

41 Jo tėvai kasmet keliaudavo į Jeruzalę, į Paschos šventę.

42 Tuo laiku, kai Jėzui buvo dvylika metų, pagal šventės paprotį jie atkeliavo į Jeruzalę.

43 Pasibaigus šventės dienoms ir jiems grįžtant atgal, vaikas Jėzus pasiliko Jeruzalėje, bet Juozapas ir Jo motina to nepastebėjo.

44 Pamanę, kad Jėzus yra keliauninkų draugijoje, jie, nuėję dienos kelią, ieškojo Jo tarp giminaičių ir pažįstamų,

45 bet nesurado. Todėl Jo beieškodami, jie sugrįžo atgal į Jeruzalę.

46 Ir atsitiko taip, kad pagaliau po trijų dienų rado Jį šventykloje, sėdintį tarp mokytojų, jų besiklausantį ir juos beklausinėjantį.

47 Visi, kurie Jo klausėsi, stebėjosi Jo supratimu ir atsakymais.

48 Jį pamatę, jie buvo nustebinti, ir Jo motina Jam tarė: „Vaike, kodėl mums taip padarei!? Štai Tavo tėvas ir aš, apimti liūdesio, ieškojome Tavęs.“

49 Jis atsakė jiems: „Kodėl manęs ieškojote? Ar nežinojote, kad Aš privalau būti savo Tėvo reikaluose?“

50 Tačiau jie nesuprato to pasakymo, kurį Jis jiems ištarė.

51 Tuomet Jis iškeliavo drauge su jais ir sugrįžo į Nazaretą; ir Jis buvo jiems klusnus. Jo motina saugojo visus tuos ištartus žodžius savo širdyje.

52 Jėzus augo išmintimi, amžiumi ir malone Dievo bei žmonių akyse.

LK 3

1 Penkioliktais cezario Tiberijaus valdymo metais, Poncijui Pilotui esant Judėjos valdytoju, o Erodui esant Galilėjos valdytoju ir jo broliui Pilypui – Iturėjos bei Trachonitidės krašto valdytoju, o Lisanijui – Abilenės valdytoju,

2 Anui ir Kajafui esant vyriausiaisiais kunigais, Dievo ištartas žodis pasiekė Zacharijo sūnų Joną dykumoje.

3 Jis ėjo per visą Pajordanę skelbdamas žmonėms, kad reikia atgailauti ir krikštytis panardinant vandenyje tam, kad būtų atleistos nuodėmės,

4 kaip parašyta pranašo Izaijo žodžių knygoje, kuris sakė „Dykumoje šaukiančiojo balsas: ‘Paruoškite Viešpaties kelią, darykite lygius Jo takus!

5 Kiekviena praraja bus užpilta, ir kiekvienas kalnas bei kalva bus nulyginta. Kreivi keliai bus ištiesinti, o nelygūs keliai bus išlyginti.

[6] Ir kiekvienas kūnas regės Tą, per kurį Dievas suteiks išgelbėjimą.’“

[7] Tuomet Jonas kalbėjo minioms, kurios ėjo pas jį, kad jis, panardindamas vandenyje, jas pakrikštytų: „Jūs, angių palikuonys, kas patarė jums bėgti nuo ateinančios rūstybės!?

[8] Todėl duokite vaisių, vertų atgailos! Ir nemanykite savyje tarti: ‘Mūsų tėvas – Abraomas’. Juk aš sakau jums, kad iš šitų akmenų, Dievas gali pridėti Abraomui vaikų.

[9] Kirvis jau pridėtas prie medžių šaknų. Todėl kiekvienas medis, kuris neduoda gerų vaisių, yra kertamas ir į ugnį metamas.“

[10] Minios jo klausinėjo: „Ką gi mums daryti?“

[11] Paragintas atsakyti, Jonas tarė: „Turintis dvejus marškinius, teduoda neturinčiam, o turintis maisto, taip pat tedaro.“

[12] Atėjo ir mokesčių rinkėjai, kad būtų pakrikštyti panardinant vandenyje. Jie klausė Jono: „Mokytojau, ką mums daryti!?“

[13] Tada jis tarė jiems: „Nereikalaukite daugiau, išskyrus tai, kas jums yra nurodyta.“

[14] Jo klausė ir kariai, sakydami: „O ką mums daryti?“ Jis atsakė jiems: „Nė vieno neapiplėškite ir melagingai neapkaltinkite, tenkinkitės savo maisto daviniu.“

[15] Tautai laukiant ir svarstant savo širdyse apie Joną, ar tik ne jis yra Kristus,

[16] Jonas visiems atsakė, tardamas: „Aš, tiesa, jus krikštiju, panardindamas vandenyje, bet po manęs ateina daug galingesnis už mane, kuriam aš nesu vertas nė Jo sandalų dirželio atrišti. Jis krikštys jus, panardindamas Šventojoje Dvasioje ir ugnyje.

[17] Jo rankoje – vėtyklė: Jis kruopščiai išvalys savo klojimą, kviečius surinks į aruodą, o pelus sudegins neužgesinamoje ugnyje.“

18 Ir šitaip jis ragino tautą, skelbdamas gerąją žinią ir kitus svarbius nurodymus.

19 Šalies ketvirtos dalies valdytojas Erodas, kurį Dievas per Joną apkaltino dėl jo brolio Pilypo žmonos Erodijados ir dėl visų piktų darbų, kuriuos Erodas buvo padaręs,

20 prie visų tų pridėjo dar ir tai, kad uždarė Joną į kalėjimą.

21 Ir atsitiko taip, kad kai visa tauta buvo pakrikštyta panardinant vandenyje, buvo pakrikštytas ir Jėzus. Tuomet Jis meldėsi Dievui ir Dievas atvėrė Jam dangų,

22 ir Šventoji Dvasia kūnišku pavidalu, lyg balandis, nusileido ant Jo, o iš dangaus pasigirdo balsas, sakantis: „Tu esi mano Sūnus, kurį myliu pasiaukojančia meile, ir Tavimi Aš esu patenkintas!“

23 Pats Jėzus buvo maždaug trisdešimties metų, kai Jis pradėjo savo tarnystę. Jis buvo, kaip apie Jį manė, sūnus Juozapo, Helio,

24 Matato, Levio, Melchio, Janajo, Juozapo,

25 Matatijo, Amoso, Naumo, Heslio, Nagajo,

26 Maato, Matatijo, Semeino, Josecho, Jodos,

27 Joanano, Resos, Zorobabelio, Salatielio, Nerio,

28 Melchio, Adijo, Kosamo, Elmodamo, Ero,

29 Jėzaus, Eliezero, Jorimo, Matato, Levio,

30 Simeono, Judo, Juozapo, Jonamo, Eliakimo,

31 Melėjo, Menos, Matatos, Natano, Dovydo,

32 Jesės, Jobedo, Boozo, Salmono, Naasono,

33 Aminadabo, Aramo, Esromo, Fareso, Judo,

34 Jokūbo, Izaoko, Abraomo, Taros, Nachoro,

35 Serucho, Ragaujo, Faleko, Ebero, Salos,

36 Kainano, Arfaksado, Semo, Nojaus, Lamecho,

37 Matuzalio, Enocho, Jareto, Maleleelio, Kainano,

38 Enoso, Seto, Adomo, Dievo.

LK 4

1 Tuomet, pripildytas Šventosios Dvasios, Jėzus sugrįžo nuo Jordano ir buvo Dvasios vedžiojamas po dykumą,

2 kad keturiasdešimt dienų Jis būtų per velnią bandomas. Tomis dienomis Jis nieko nevalgė, o po to, kai jos buvo užbaigtos, Jis išalko.

3 Tuomet velnias Jam tarė: „Jei Tu esi Dievo Sūnus, įsakyk šitam akmeniui, kad jis pavirstų duonos papločiu.“

4 Jėzus atsakė: „Parašyta: ‘Žmogus maitinsis ne vien duonos papločiu, bet kiekvienu Dievo ištartu žodžiu.’“

5 Tada velnias, užvedęs Jį į aukštą kalną, per vieną akimirką parodė Jam visas pasaulio karalystes.

6 Velnias Jam tarė: „Duosiu Tau visą šitų karalysčių valdžią ir jų šlovę, nes ji man atiduota, o aš duodu ją tam, kam noriu.

7 Jei Tu, mano akivaizdoje, mane pagarbinsi, jos visos bus Tavo.“

8 Paragintas atsakyti, Jėzus jam tarė: „Tu atsitrauk atgal nuo manęs, šėtone! Juk parašyta: ‘Viešpatį, savo Dievą garbinsi ir Jam vieninteliam tetarnausi!’“

9 Tuomet velnias nuvedė Jį į Jeruzalę, pastatė ant šventyklos stogo krašto ir tarė: „Jei Tu esi Dievo Sūnus, meskis nuo čia žemyn,

10 nes parašyta: ‘Jis įsakys savo angelams, kad jie rūpestingai saugotų Tave,

11 ir jie neš Tave ant rankų, kad nesusitrenktum kojos į akmenį.’“

12 Paragintas atsakyti, Jėzus jam tarė: „Ištarta: ‘Negundysi Viešpaties, savo Dievo!’“

13 Baigęs visaip bandyti, velnias atsitraukė nuo Jo iki patogios progos.

14 Dvasios jėgos pripildytas, Jėzus sugrįžo į Galilėją, ir po visą tą apylinkę, pasklido garsas apie Jį.

15 Jis mokė judėjų maldos namuose, ir buvo visų gerbiamas.

16 Tuomet Jis atėjo į Nazaretą, kur buvo užaugintas. Poilsio dieną, kaip buvo pratęs, Jis nuėjo į judėjų maldos namus ir atsistojo skaityti.

17 Jam buvo paduotas pranašo Izaijo knygos ritinys. Atvyniojęs ritinį, Jis surado tą vietą, kur buvo parašyta:

18 „Viešpaties Dvasia ant manęs, nes Jis patepė mane, kad skelbčiau gerąją žinią elgetoms. Jis pasiuntė mane išgydyti tų, kurių širdys sudaužytos, skelbti belaisviams laisvės ir akliesiems praregėjimo, išleisti į laisvę sugniuždytuosius,

19 ir paskelbti laiką, kurį nustatė Viešpats.“

20 Suvyniojęs knygos ritinį, Jėzus sugrąžino jį patarnautojui ir atsisėdo. Visų judėjų maldos namuose esančių akys buvo įsmeigtos į Jį.

21 Jis pradėjo jiems sakyti: „Šiandien buvo įvykdyti šitie, ką tik girdėti, Rašto žodžiai.“

22 Tuomet visi Jam pritarė ir stebėjosi maloniais žodžiais, kurie sklido iš Jo burnos. Ir jie sakė: „Argi Jis ne Juozapo sūnus?!“

23 Jėzus jiems atsakė: „Jūs, be abejo, man ištarsite šią patarlę: ‘Gydytojau, pagydyk save!’ – padaryk ir čia, savo tėviškėje, darbų, apie kuriuos girdėjome, kad jie buvo padaryti Kafarnaume.“

24 Tada Jis tarė: „Iš tiesų sakau jums, kad joks pranašas nepriimamas savo tėviškėje.“

25 Aš sakau jums tiesą: „Izraelyje, Elijo dienomis, buvo susikrimtusių našlių, kai tris metus ir šešis mėnesius buvo uždarytas dangus, ir kai visoje šalyje kilo didelis badas.

26 Tačiau nė pas vieną iš jų nebuvo siųstas Elijas, tik pas našlę į Sidono miestą Sareptą.

27 Taip pat Izraelyje, pranašo Eliziejaus laikais, buvo ilgai sergančių raupsais, bet nė vienas iš jų nebuvo apvalytas, tik siras Naamanas.“

28 Visi, esantys judėjų maldos namuose, tai girdėdami, buvo apimti pykčio.

29 Tuomet jie pakilo ir išvarė Jėzų iš miesto. Jie nuvedė Jį iki stataus kalno šlaito, ant kurio buvo pastatytas jų miestas, ir norėjo nustumti Jį žemyn.

30 Tačiau Jėzus praėjo tarp jų ir nuėjo savo keliu.

31 Nuėjęs į Galilėjos miestą Kafarnaumą, Jis kiekvieną poilsio dieną mokė žmones.

32 Girdėdami Jo mokymą, jie buvo labai nustebinti, nes Jo žodžiai buvo su valdžia.

33 Judėjų maldos namuose buvo žmogus, kurį buvo apsėdusi netyrojo demono dvasia. Jis garsiu balsu sušuko:

34 „Palik mus ramybėje! Ko tau iš mūsų reikia, Jėzau Nazarieti?! Ar Tu atėjai mūsų pražudyti? Aš gerai pažįstu Tave, Tu esi Dievo Šventasis!“

35 Tuomet Jėzus jį griežtai sudraudė, įsakydamas: „Tebūnie tau užčiaupta burna! Išeik iš jo!“ Nusviedęs žmogų į judėjų maldos namų vidurį, demonas išėjo iš jo, nė kiek jo nesužeidęs.

36 Visi buvo nustebinti ir tarpusavyje svarstė, sakydami: „Kas tai per žodis? Juk Jis turi valdžią ir galią griežtai įsakyti netyrosioms dvasioms, ir tos išeina.“

37 Tad garsas apie Jį sklido po visą tą apylinkę.

38 Išėjęs iš judėjų maldos namų, Jis įėjo į Simono namus. Simono uošvė buvo kamuojama stiprios karštligės, ir jie prašė, kad Jėzus jai padėtų.

39 Prisiartinęs prie jos, Jėzus sudraudė karštligę, ir ta ją paleido. Ji tuojau pat atsikėlė ir jiems patarnavo.

40 Saulei leidžiantis, visi, kurie turėjo įvairiomis ligomis sergančių, atvedė juos pas Jėzų, o Jis dėjo ant kiekvieno iš jų rankas ir išgydė juos.

41 Taip pat iš daugelio išėjo ir demonai, garsiai šaukdami: „Tu esi Kristus, Dievo Sūnus!“ Tačiau Jėzus jiems griežtai draudė ir neleido kalbėti, nes jie žinojo, kad Jis yra Kristus.

42 Dienai išaušus, Jis iškeliavo. Iš ten, Dievo vedamas, Jis atkeliavo į negyvenamą vietą. Minios Jo ieškojo ir, atėjusios pas Jėzų, bandė sulaikyti Jį, kad jų nepaliktų.

43 Tačiau Jėzus jiems tarė: „Ir kitiems miestams Aš privalau skelbti Dievo karalystės gerąją žinią, nes tam esu siųstas.“

44 Ir Jis skelbė gerąją žinią Galilėjos judėjų maldos namuose.

LK 5

1 Ir atsitiko taip, kad kartą Jėzus stovėjo prie Genezareto užutėkio. Jis buvo iš visų pusių spaudžiamas minios, nes žmonės norėjo išgirsti Dievo žodį.

2 Tuomet palei užutėkio krantą Jis pamatė stovinčius du laivus. Žvejai buvo išlipę iš jų ir plovė savo tinklus.

3 Įlipęs į vieną laivą, kuris buvo Simono, Jėzus paprašė jį truputį atsistumti nuo kranto ir atsisėdęs mokė minias iš laivo.

4 Baigęs kalbėti, Jis tarė Simonui: „Plauk į gilumą, ir užmeskite savo tinklus valksmui.“

5 Tada, paragintas atsakyti, Simonas Jam tarė: „Vadove, visą naktį sunkiai
dirbę, mes nieko nesugavome, bet dėl Tavo ištarto žodžio užmesiu
tinklą!“

6 Tai padarę, jie sugavo tokią didelę daugybę žuvų, kad net jų tinklas buvo
plėšomas.

7 Tada jie pamojo savo bendradarbiams, buvusiems kitame laive, kad
atplauktų ir jiems padėtų. Tie atplaukė ir pripildė abu laivus taip, kad juos
pradėjo gramzdinti.

8 Tai matydamas, Simonas Petras parpuolė prie Jėzaus kojų ir sakė:
„Pasitrauk nuo manęs, Viešpatie, nes aš esu nuodėmingas vyras!“

9 Juk jį ir visus, drauge su juo buvusius, buvo apėmusi nuostaba dėl to
laimikio žuvų, kurias jie sugavo,

10 taip pat Zebediejaus sūnus Jokūbą ir Joną, kurie buvo Simono
bendradarbiai. Tada Jėzus tarė Simonui: „Nebijok, nuo šiol tu žmones
žvejosi, kad jie būtų gyvi!“

11 Išvilkę savo laivus į sausumą ir viską palikę, jie nusekė paskui Jį.

12 Ir atsitiko taip, kad Jam esant viename mieste, štai atėjo vyras, visas
raupsuotas. Pamatęs Jėzų, jis parpuolė ant žemės ir Dievo paragintas Jį
maldvo, sakydamas: „Viešpatie, jei tik nori, Tu gali mane apvalyti!“

13 Jėzus, ištiesęs ranką, palietė Jį, sakydamas: „Aš noriu, būk apvalytas!“ Ir
raupsai tuojau pat nuo jo pasitraukė.

14 Jėzus jam įsakė: „Niekam apie tai nepasakok, bet eik, parodyk save
kunigui ir paaukok už savo apvalymą Mozės įsakytą auką, kuri jiems bus
paliudijimas.“

15 Tačiau žinia apie Jį buvo skleidžiama vis plačiau, ir didelės minios
žmonių rinkdavosi Jo pasiklausyti, ir kad per Jį, Dievas pagydytų juos
nuo ligų.

16 Jėzus dažnai pasitraukdavo į negyvenamas vietas ir melsdavosi Dievui.

17 Ir atsitiko taip, kad vieną dieną, kai Jėzus mokė, ten sėdėjo fariziejai ir
Įstatymo mokytojai, kurie buvo atkeliavę iš visų Galilėjos ir Judėjos
kaimų bei iš Jeruzalės. Ir stebuklinga Viešpaties galia buvo ten, kad Jis
gydytų žmones.

18 Ir štai vyrai ant gulto atnešė paralyžiuotą žmogų. Jie stengėsi jį įnešti į
vidų ir paguldyti priešais Jėzų,

19 bet dėl minios jie nerado pro kur galėtų jį įnešti. Tuomet jie užlipo ant
namo stogo, praardė plyteles ir nuleido jį ant gulto žemyn į vidurį, tiesiai
Jėzui prieš akis.

20 Pamatęs jų tikėjimą, Jis tarė paralyžiuotajam: „Žmogau, tavo nuodėmės
tau atleistos!“

21 Tada Rašto aiškintojai ir fariziejai pradėjo svarstyti, klausdami: „Kas yra
šitas? Jis ištaria šventvagiškus žodžius. Kas gali atleisti nuodėmes, jei ne
vienintelis Dievas?“

22 Žinodamas jų mintis ir paragintas atsakyti, Jėzus tarė: „Kodėl taip
svarstote savo širdyse?

23 Kas yra lengviau – ar pasakyti: ‘Tavo nuodėmės tau atleistos’, ar įsakyti:
‘Kelkis ir vaikščiok’?

24 Tačiau žinokite, kad Žmogaus Sūnus turi žemėje valdžią atleisti
nuodėmes.“ Jis tarė paralyžiuotajam: „Aš sakau tau: kelkis, imk savo
gultą ir eik į savo namus!“

25 Tas, tuojau pat jų akivaizdoje atsikėlė, pasiėmė gultą ir, šlovindamas
Dievą, nuėjo į savo namus.

26 Tuomet juos visus apėmė nuostaba, jie šlovino Dievą, ir pripildyti
pagarbios Dievo baimės, kalbėjo: „Šiandien matėme neįtikėtinų dalykų!“

27 Iš ten išėjęs Jėzus pamatė mokesčių rinkėją, vardu Levis, sėdintį
mokesčių surinkimo vietoje, ir jam tarė: „Sek paskui mane!“

28 Tas, viską palikęs, atsikėlė ir nusekė paskui Jį.

29 Levis savo namuose iškėlė Jam didelį pokylį. Drauge su jais, pusiaugula
prie stalo, sėdėjo gausus būrys mokesčių rinkėjų ir kitų svečių.

30 Tuomet Rašto aiškintojai ir fariziejai murmėjo prieš Jo mokinius,
sakydami: „Kodėl jūs valgote ir geriate drauge su mokesčių rinkėjais ir
nusidėjėliais?“

31 Paragintas atsakyti, Jėzus jiems tarė: „Gydytojo reikia ne sveikiesiems,
bet sergantiesiems.

32 Aš atėjau šaukti į atgailą ne teisiųjų, bet nusidėjėlių.“

33 Tada jie sakė Jam: „Kodėl Jono mokiniai dažnai pasninkauja ir meldžiasi,
taip pat ir fariziejų mokiniai, o Tavieji valgo ir geria?“

34 Jėzus jiems atsakė: „Ar galite vestuvininkus priversti pasninkauti, kol
drauge su jais yra jaunikis?

35 Ateis dienos, kai jaunikis iš jų bus atimtas, ir tada, tomis dienomis, jie
pasninkaus.“

36 Jėzus dar pasakė jiems palyginimą: „Niekas neplėšia lopo iš naujo
drabužio ir nesiuva jo ant susidėvėjusio, kitaip jis suplėšytų naująjį, o
susidėvėjusiam netiktų lopas iš naujojo.

37 Taip pat niekas nepila jauno vyno į senus odinius vynmaišius, kitaip
jaunas vynas suplėšytų odinius vynmaišius ir išsilietų, o odiniai
vynmaišiai būtų prarasti.

38 Todėl jaunas vynas pilamas tik į naujus odinius vynmaišius, ir tada abeji
bus išsaugoti.

39 Ir niekas, išgėręs seno vyno, tuojau pat nenori naujo. Jis sako: ‘Senasis
yra daug geresnis!’“

LK 6

[1] Ir atsitiko taip, kad, po Paschos, antrąją poilsio dieną, kai Jėzus, Dievo vedamas, ėjo per apsėtus javų laukus, Jo mokiniai skabė javų varpas, trynė jas tarp delnų ir valgė.

[2] Kai kurie iš fariziejų jų klausė: „Kodėl darote tai, ko Dievas neleidžia daryti poilsio dieną?!“

[3] Paragintas atsakyti, Jėzus jiems tarė: „Ar neskaitėte, ką darė Dovydas, kai buvo išalkęs, jis ir tie, kurie buvo drauge su juo?

[4] Jis įėjo į Dievo namus, ėmė ir valgė Dievui paaukotos padėtinės duonos, kurios niekam neleistina valgyti, tik vieninteliams kunigams, ir davė tiems, kurie buvo drauge su juo!“

[5] Tuomet Jis tarė jiems: „Žmogaus Sūnus yra ir poilsio dienos Viešpats.“

[6] Ir atsitiko taip, kad kitą poilsio dieną Jis įėjo į judėjų maldos namus ir mokė. Ten buvo žmogus, kurio dešinė ranka buvo paralyžiuota.

[7] Rašto aiškintojai ir fariziejai atidžiai stebėjo Jėzų, ar Jis gydys jį poilsio dieną, kad galėtų Jį apkaltinti.

[8] Tačiau Jis, žinodamas jų mintis, tarė žmogui, kurio ranka buvo paralyžiuota: „Kelkis ir stok į vidurį.“ Tas pakilo ir atsistojo.

[9] Tada Jėzus jiems tarė: „Aš klausiu jūsų: ar poilsio dienomis Dievas leidžia daryti gera ar daryti bloga? Gelbėti sielą ar pražudyti?“

[10] Ir, apžvelgęs visus aplinkui, Jis tarė tam žmogui: „Ištiesk savo ranką!“ Kai jis tai padarė, jo ranka buvo išgydyta ir tapo sveika kaip ir kita.

[11] Tuomet jie buvo pripildyti įniršio ir tarėsi tarpusavyje, ką galėtų Jėzui padaryti.

[12] Ir atsitiko taip, kad tomis dienomis Jėzus užkopė į kalną melstis Dievui. Ten Jis praleido visą naktį, melsdamasis Dievui.

[13] Išaušus rytui, Jis pasišaukė savo mokinius ir iš jų išsirinko dvylika, kuriuos Jis pavadino apaštalais:

14 Simoną, kurį Jis pavadino Petru ir jo brolį Andriejų, Jokūbą ir Joną,
Pilypą ir Baltramiejų,

15 Matą ir Tomą, Alfiejaus sūnų Jokūbą ir Simoną, vadinamą Uoliuoju,

16 Jokūbo sūnų Judą ir Judą Iskariotą, kuris tapo išdaviku.

17 Nusileidęs su jais nuo kalno, Jis sustojo lygumoje. Ten buvo gausybė Jo
mokinių ir didelė minia žmonių iš visos Judėjos ir Jeruzalės, iš Tyro ir
Sidono pajūrio. Jie atėjo Jo pasiklausyti ir, kad būtų išgydyti nuo savo
ligų.

18 Buvo išgydomi net tie, kurie buvo kankinami netyrųjų dvasių.

19 Visa minia stengėsi Jį paliesti, nes iš Jo sklido stebuklinga galia ir visus
gydė.

20 Tuomet, pakėlęs akis į savo mokinius, Jis tarė: „Palaiminti, elgetos, nes
jūsų yra Dievo karalystė.

21 Palaiminti, kurie dabar alkstate, nes jūs būsite pasotinti. Palaiminti, kurie
dabar raudate, nes jūs juoksitės.

22 Palaiminti esate, kai žmonės jūsų nekęs ir kai atskirs jus, ir jus šmeiš, ir
atmes jūsų vardą kaip blogą dėl Žmogaus Sūnaus.

23 Būkite linksmi tą dieną ir šokinėkite iš džiaugsmo, nes štai jūsų laukia
didelis atlygis danguje. Juk tą patį darė jų protėviai pranašams.

24 Vargas jums, turtingieji, nes jūs jau dabar su kaupu atsiimate savo
paguodą!

25 Vargas jums, kurie dabar esate pripenėti iki soties, nes kęsite alkį! Vargas
jums, kurie dabar juokiatės, nes jūs gedėsite ir verksite!

26 Vargas jums, kai visi žmonės jus girs, nes ir jų protėviai taip gyrė netikrus
pranašus!

27 Tačiau jums, kurie klausotės, sakau: mylėkite pasiaukojančia meile savo
priešus, darykite gera tiems, kurie jūsų nekenčia.

28 Laiminkite tuos, kurie jus prakeikia, ir melskitės Dievui už tuos, kurie jus
įžeidinėja.

29 Smogiančiam tau per skruostą, pasiūlyk ir antrąjį, o tam, kuris atima tavo
apsiaustą, netrukdyk paimti ir tavo marškinius.

30 Duok kiekvienam, kuris tavęs prašo, ir iš to, kuris ima tai, kas tavo,
nereikalauk to atgal.

31 Kaip norite, kad žmonės jums darytų, taip pat ir jūs darykite jiems.

32 Jei pasiaukojančia meile mylite tik tuos, kurie pasiaukojančia meile myli
jus, tai koks jūsų atlygis? Juk ir nusidėjėliai pasiaukojančia meile myli
tuos, kurie pasiaukojančia meile myli juos.

33 Ir jei jūs darote gera tiems, kurie jums gera daro, tai koks jūsų atlygis?
Juk ir nusidėjėliai tą patį daro.

34 Ir jei skolinate tik tiems, iš kurių tikitės susigrąžinti, tai koks jūsų atlygis?
Juk ir nusidėjėliai skolina nusidėjėliams, kad susigrąžintų tiek pat.

35 Tad pasiaukojančia meile mylėkite savo priešus ir darykite gera, ir
skolinkite nieko nesitikėdami susigrąžinti. Tuomet jūsų atlygis bus
didelis, ir jūs būsite Aukščiausiojo sūnūs, nes Jis yra geras
nedėkingiesiems ir piktiesiems.

36 Todėl visuomet būkite gailestingi, kaip ir jūsų Tėvas yra gailestingas.

37 Neteiskite, kad nebūtumėt teisiami, nesmerkite, kad nebūtumėt pasmerkti.
Atleiskite, ir jums bus atleista.

38 Duokite, ir jums bus duota; saiką gerą, prikimštą ir perpiltą per kraštus,
supils jums į sterblę. Juk kokiu saiku seikite, tokiu pat bus atseikėta ir
jums.“

39 Tuomet Jėzus pasakė jiems palyginimą: „Juk negali aklas vesti aklą. Argi
ne abu jie įkris į duobę?

40 Mokinys nėra viršesnis už savo mokytoją. Todėl kiekvienas, gerai
išmokytas mokinys, bus kaip jo mokytojas.

41 Kokį mažą krislelį tu įžvelgi savo brolio akyje, bet nepastebi rąsto
savojoje?

42 Arba kaip gali sakyti savo broliui: ‘Broli! Leisk, kad aš išimčiau krislelį iš
tavo akies’, – pats nematydamas savo akyje esančio rąsto? Apsimetėli!
Pirma išsiimk rąstą iš savo akies, o tuomet aiškiai matysi, kaip išimti
krislelį iš brolio akies.

43 Juk nėra gero medžio, kuris veda blogą vaisių, nei blogo medžio, kuris
veda gerą vaisių,

44 nes kiekvienas medis atpažįstamas iš jo vaisiaus. Juk nuo erškėčių niekas
nerenka figų, o nuo gervuogių krūmo nenupjauna vynuogių kekės.

45 Geras žmogus iš gero savo širdies lobyno išneša tai, kas gera, o blogas
žmogus iš blogo lobyno išneša tai, kas bloga. Juk jo burna kalba apie tai,
ko pertekusi širdis.

46 Kodėl vadinate mane: ‘Viešpatie, Viešpatie’, o nedarote to, ką įsakau!?

47 Taigi kiekvienas, kuris ateina pas mane, girdi mano įsakymus ir juos
vykdo, – Aš parodysiu jums, į ką jis panašus.

48 Jis panašus į namą statantį žmogų, kuris iškasė gilią duobę ir padėjo
pamatą ant uolos. Užėjus potvyniui išsiliejo iš krantų upė, bet ji neįstengė
to namo pajudinti, nes jo pamatas buvo pastatytas ant uolos.

49 Tačiau tas, kuris išgirdo mano įsakymus, bet jų nevykdo, panašus į
žmogų, kuris pastatė namą be pamato, ant žemės. Išsiliejus iš krantų upei,
jis bematant sugriuvo, ir to namo griuvimas buvo staigus.“

LK 7

[1] Kai žmonėms klausantis, Jėzus baigė visus savo pamokymus, Jis įėjo į Kafarnaumą.

[2] Vienas šimtininko branginamas vergas sirgo, ir buvo ant mirties slenksčio.

[3] Išgirdęs apie Jėzų, šimtininkas pasiuntė pas Jį žydų vyresniuosius, prašydamas, kad Jis ateitų ir išgelbėtų jo vergą.

[4] Atėję pas Jėzų, jie nedelsdami Jo prašė: „Jis vertas, kad jam tai padarytum,

[5] nes pasiaukojančia meile jis myli mūsų tautą ir mums yra pastatęs judėjų maldos namus.“

[6] Tuomet Jėzus nuėjo su jais. Tačiau Jam esant netoli tų namų, šimtininkas pasiuntė pas Jį mylimus draugus, sakydamas: „Viešpatie, nebūk varginamas! Juk aš nesu vertas, kad Tu įeitum po mano stogu.

[7] Dėl to ir nelaikiau savęs vertu ateiti pas Tave, bet tik tark žodį, ir mano vergas bus išgydytas.

[8] Juk ir aš esu pavaldus žmogus, ir turiu sau pavaldžių karių. Aš įsakau vienam: ‘Eik’ – ir jis eina; kitam: ‘Ateik’ – ir jis ateina, o savo vergui: ‘Padaryk tai’ – ir jis daro.“

[9] Kai Jėzus išgirdo jo žodžius, Jis buvo be galo nustebintas. Tuomet, Dievo paragintas, Jis atsigręžė ir iš paskos einančiai miniai tarė: „Iš tiesų sakau jums, net Izraelyje neradau tokio stipraus tikėjimo!“

[10] Kai pasiuntiniai sugrįžo į namus, jie rado sirgusį vergą jau pasveikusį.

[11] Ir atsitiko taip, kad kiek vėliau, Jėzus keliavo į miestą, kuris vadinamas Nainu. Drauge su Juo keliavo daugelis Jo mokinių ir didelė minia.

[12] Kai Jis prisiartino prie miesto vartų, štai buvo išnešamas numirėlis, – vienintelis motinos sūnus, o ji buvo našlė. Drauge su ja iš miesto ėjo ir nemaža minia.

[13] Pamatęs ją, Viešpats buvo apimtas gailesčio ir jai tarė: „Neraudok!“

14 Tuomet priėjęs Jis palietė neštuvus. Nešėjai sustojo, o Jis tarė: „Jaunuoli, sakau tau: teprikelia tave Dievas!“

15 Mirusysis atsisėdo ir pradėjo kalbėti. Tada Jėzus jį atidavė jo motinai.

16 Visus apėmė pagarbi Dievo baimė ir jie šlovino Dievą, sakydami: „Didis pranašas buvo pakeltas tarp mūsų“, ir: „Dievas aplankė savo tautą.“

17 Ta žinia apie Jį pasklido po visą Judėją ir visą apylinkę.

18 Visa tai pranešė Jonui jo mokiniai.

19 Tuomet Jonas, pasišaukęs du savo mokinius, pasiuntė juos pas Jėzų, klausdamas: „Ar Tu esi Tas, kuris turi ateiti, ar mums laukti kito?“

20 Atėję pas Jį, tie vyrai tarė: „Jonas Krikštytojas mus pasiuntė pas Tave, klausdamas: ‘Ar Tu esi Tas, kuris turi ateiti, ar mums laukti kito?’“

21 Tą valandą Jėzus išgydė nuo ilgai trunkančių ligų bei negalių, išvarė piktąsias dvasias ir daugeliui aklųjų dovanojo regėjimą.

22 Paragintas atsakyti, Jėzus jiems tarė: „Nuėję, praneškite Jonui apie tai, ką girdėjote ir matėte: aklieji praregi, raišieji vaikščioja, raupsuotieji apvalomi, kurtieji girdi, mirusieji prikeliami ir elgetoms skelbiama geroji žinia.

23 Ir palaimintas tas, kuris nebūtų papiktintas dėl manęs.“

24 Kai Jono pasiuntiniai nuėjo, Jėzus pradėjo kalbėti minioms apie Joną: „Ko išėjote į dykumą pamatyti? Ar vėjo linguojamos nendrės?

25 Tai ko gi išėjote pamatyti? Ar švelniais drabužiais apvilkto žmogaus? Štai tie, kurie puošnius drabužius vilki ir prabangiai gyvena, yra karalių rūmuose.

26 Tai ko gi išėjote pamatyti? Ar pranašo? Taip, sakau jums, daug didesnio nei pranašas.

27 Juk jis yra tas, apie kurį parašyta: ‘Štai Aš siunčiu pirma Tavęs savo pasiuntinį, kuris Tavo akivaizdoje paruoš Tau kelią’.

28 Iš tiesų sakau jums: tarp tų, kuriuos pagimdė moterys, nėra buvę didesnio pranašo už Joną Krikštytoją, bet ir pats mažiausias Dievo karalystėje didesnis už jį.

29 Jį išgirdusi, visa tauta ir mokesčių rinkėjai pripažino, kad Dievas teisingas, ir buvo pakrikštyti Jono krikštu panardinant vandenyje.

30 Tik fariziejai ir Įstatymo žinovai atstūmė jiems siųstą Dievo sprendimą, ir todėl Jonas jų nepakrikštijo, panardindamas vandenyje.“

31 Tuomet Viešpats tarė: „Su kuo galėčiau palyginti šios kartos žmones? Į ką jie panašūs?

32 Jie panašūs į mažus vaikus, kurie sėdi turgaus aikštėje ir vieni kitiems šaukia: ‘Mes jums grojome fleitomis, bet jūs nešokote, mes jums giedojome laidotuvių giesmes, bet jūs neraudojote!’

33 Juk atėjo Jonas Krikštytojas nei duonos valgantis, nei vyno geriantis, bet jūs sakote: ‘Jis demono apsėstas’.

34 Atėjo Žmogaus Sūnus, valgantis ir geriantis, o jūs sakote: ‘Štai žmogus besotis ir girtuoklis, mokesčių rinkėjų ir nusidėjėlių mylimas draugas’.

35 Tačiau išmintis yra vertinama pagal jos vaikų nuopelnus.“

36 Vienas fariziejus pasikvietė Jėzų, kad Jis valgytų drauge su juo. Įėjęs į fariziejaus namus, Jėzus buvo pasodintas pusiaugula prie stalo.

37 Ir štai moteris, žinoma mieste nusidėjėlė, sužinojusi, kad Jėzus fariziejaus namuose sėdi pusiaugula prie stalo, atsinešė alebastrinį indelį miros tepalo

38 ir, verkdama priėjo Jam iš nugaros, pasilenkė prie Jo kojų, ir pradėjo jas vilgyti ašaromis, šluostyti savo galvos plaukais, bučiuoti Jo kojas ir tepti jas mira.

39 Tai pamatęs, fariziejus, kuris buvo Jį pasikvietęs, savyje svarstė,
sakydamas: „Jei Jis būtų pranašas, atpažintų, kas ir kokia ta moteris, kuri
Jį liečia, nes ji – nusidėjėlė!“

40 Paragintas atsakyti, Jėzus jam tarė: „Simonai, turiu tau kai ką pasakyti!“
Tas atsiliepė: „Sakyk, Mokytojau!“

41 „Du žmonės buvo skolingi vienam skolintojui: vienas buvo skolingas
penkis šimtus sidabrinių, o kitas – penkiasdešimt.

42 Jiems neturint iš ko sugrąžinti skolą, jis dovanojo abiem. Taigi pasakyk,
kuris iš jų labiau jį mylės pasiaukojančia meile?“

43 Paragintas atsakyti, Simonas tarė: „Manau, kad tas, kuriam jis daugiau
dovanojo.“ Jėzus jam tarė: „Tu teisingai nusprendei.“

44 Dievo paragintas, Jėzus atsigręžė į moterį, ir tarė Simonui: „Matai šitą
moterį? Aš įėjau į tavo namus, bet tu nedavei man net vandens kojoms
nusiplauti, o ji mano kojas suvilgė savo ašaromis ir jas nušluostė savo
galvos plaukais.

45 Tu manęs nepabučiavai kaip draugo, bet ji, nuo to laiko, kai Aš įėjau į
tavo namus, nesiliauja švelniai bučiavusi mano kojų.

46 Tu aliejumi man galvos nepatepei, o ji mira patepė man kojas.

47 Todėl sakau tau: jos gausios nuodėmės jai atleistos, nes ji labai pamilo
pasiaukojančia meile. Kam mažai atleidžiama, tas mažai myli
pasiaukojančia meile.“

48 Jis tarė jai: „Tavo nuodėmės tau atleistos.“

49 Tuomet tie, kurie drauge su Jėzumi buvo susėdę pusiaugula prie stalo,
pradėjo savyje svarstyti: „Kas gi Jis toks, kad net ir nuodėmes atleidžia?“

50 Tada Jėzus tarė moteriai: „Tavo tikėjimas išgelbėjo tave. Eik su ramybe!“

LK 8

[1] Ir atsitiko taip, kad po to Jėzus ėjo per kiekvieną miestą ir kaimą,
pamokslaudamas ir skelbdamas Dievo karalystės gerąją žinią. Drauge su
Juo buvo dvylika,

[2] ir kai kurios moterys, kurios buvo išvaduotos nuo piktųjų dvasių bei
negalių: Marija, vadinama Magdaliete, iš kurios išėjo septyni demonai,

[3] ir Erodo ūkvedžio Chūzo žmona Joana, Zuzana, ir daug kitų, kurios Jam
patarnavo iš to, kas joms priklausė.

[4] Besirenkant gausiai miniai ir žmonėms iš visų miestų einant pas Jį, Jėzus
pasakė jiems palyginimą:

[5] „Sėjėjas išėjo sėti sėklos. Jam besėjant, vieni grūdai krito palei kelią, buvo
sutrypti, ir dangaus paukščiai juos sulesė.

[6] Kiti grūdai krito ant uolos ir buvo sudaiginti, bet kadangi nebuvo drėgmės,
jie buvo išdžiovinti.

[7] Kiti grūdai krito tarp erškėčių, ir tie, kartu su jais išauginti, nustelbė juos.

[8] Dar kiti grūdai krito į gerą žemę, buvo sudaiginti ir davė šimteriopą
derlių.“ Tai ištaręs, Jis sušuko: „Kas turi ausis girdėti – teišgirsta!“

[9] Jėzaus mokiniai klausė Jo, sakydami: „Ką reiškia šis palyginimas?“

[10] Jėzus atsakė: „Jums buvo leista pažinti Dievo karalystės paslaptis, bet
kitiems jos skelbiamos palyginimais, kad ‘žiūrėdami nematytų ir
girdėdami nesuprastų’.

[11] Palyginimas štai ką reiškia: sėkla yra Dievo žodis.

[12] Palei kelią pasėtieji – tai tie, kurie girdi, bet po to ateina velnias ir išrauna
žodį iš jų širdies, kad jie nepatikėtų ir nebūtų išgelbėti.

[13] Ant uolos pasėtieji – tai tie, kurie, išgirdę žodį, su džiaugsmu priima, bet
neturi šaknies. Kurį laiką jie tiki, bet išbandymo metu atsitraukia.

14 Tarp erškėčių nukritę – tai tie, kurie išgirdo žodį, bet juos, einančius gyvenimo keliu, nusmelkia rūpesčiai, turtas bei malonumai ir jie neduoda subrendusio vaisiaus.

15 Nukritę į gerą žemę – tai tie, kurie išgirdę žodį, saugo jį tinkamoje ir geroje širdyje ir duoda vaisių kantrumu.

16 Nė vienas, uždegęs žiburį, neuždengia jo indu ir nekiša po lova, bet stato jį ant žibintuvo, kad įeinantys matytų šviesą.

17 Juk nėra nieko paslėpta, kas nebus atskleista, nei nieko uždengta, kas netaps žinoma ir nebus iškelta aikštėn.

18 Taigi žiūrėkite, kaip klausotės. Juk turinčiam bus duota, o iš neturinčio bus atimta ir tai, ką jis mano turįs.“

19 Tuomet pas Jėzų atėjo motina ir Jo broliai, bet dėl minios negalėjo su Juo susitikti.

20 Jam buvo pranešta: „Štai Tavo motina ir Tavo broliai stovi lauke ir nori Tave pamatyti.“

21 Paragintas atsakyti, Jis tarė: „Mano motina ir mano broliai yra tie, kurie klausosi Dievo žodžio ir jį vykdo.“

22 Ir atsitiko taip, kad vieną dieną Jėzus drauge su savo mokiniais įlipo į laivą ir liepė, kad jie persikeltų į kitą jūros pusę. Tuomet jie buvo nuplukdyti į atvirą jūrą.

23 Jiems beplaukiant, Jėzus užmigo. Tuo metu ant jūros nusileido viesulas, juos užliejo bangos ir jie atsidūrė pavojuje.

24 Pripuolę jie ėmė žadinti Jį, šaukdami: „Mokytojau, Mokytojau, mes žūvame!“ Prikeltas Jis griežtai sudraudė vėją ir šėlstančias bangas. Jos nurimo, ir įsiviešpatavo tyla.

25 Tada Jėzus tarė jiems: „Kur jūsų tikėjimas?“ Apimti baimės ir nustebę jie vieni kitų klausinėjo: „Kas gi yra šitas, kad griežtai įsako net vėjams ir vandeniui, ir tie Jam paklūsta?“

26 Jie atplaukė į Gadarėnų kraštą, tą, kuris yra priešingame Galilėjai krante.

27 Jėzui išlipus į krantą, Jį pasitiko vienas vyras iš miesto. Jau ilgą laiką jis buvo demonų apsėstas, nedėvėjo drabužių ir negyveno namuose, bet kapuose.

28 Pamatęs Jėzų ir sušukęs, jis parpuolė prieš Jį ir garsiai šaukė: „Ko nori iš manęs, Jėzau?! Aukščiausiojo Dievo Sūnau, aš maldauju, nekankink manęs!“

29 Juk Jis buvo įsakęs netyrajai dvasiai išeiti iš to žmogaus. Dvasia dažnai jį sugriebdavo ir, nors jį saugojo surakintą grandinėmis ir supančiotą geležiniais kojų pančiais, jis viską sutraukydavo ir demonas jį varydavo į dykumą.

30 Jėzus jo paklausė: „Koks tavo vardas?“ Jis atsakė: „Legionas.“ Mat į jį buvo įėję galingi demonai.

31 Tuomet Legionas prašė Jėzų, kad Jis neįsakytų jiems eiti į bedugnę.

32 Tenai ant kalno buvo ganoma didelė banda kiaulių. Demonai prašė Jį, kad leistų jiems įeiti į jas. Ir Jėzus jiems leido.

33 Tada demonai, išėję iš žmogaus, įėjo į kiaules. Banda metėsi žemyn nuo stataus šlaito į jūrą ir buvo paskandinta.

34 Pamatę tai, kas buvo padaryta, ganantys kiaules pabėgo ir pranešė apie tai mieste ir kaimuose.

35 Tuomet žmonės išėjo pažiūrėti, kas atsitiko. Atėję pas Jėzų, jie rado žmogų, iš kurio buvo išėję demonai, sėdintį prie Jėzaus kojų, aprengtą ir sveiko proto. Ir juos apėmė baimė.

36 Tie, kurie matė, papasakojo jiems apie tai, kaip buvo išgelbėtas demonų apsėstasis.

37 Tada visa Gadarėnų krašto minia prašė, kad Jėzus pasišalintų nuo jų, nes jie buvo apimti didelės baimės. Todėl Jėzus sugrįžo atgal ir įlipo į laivą.

38 Vyras, iš kurio buvo išėję demonai, maldavo, kad galėtų pasilikti su Juo.
Tačiau Jėzus liepė jam eiti, sakydamas:

39 „Grįžk į savo namus ir su visomis smulkmenomis papasakok, kiek daug
tau padarė Dievas.“ Jis nuėjo ir skelbė po visą miestą, kiek daug jam
padarė Jėzus.

40 Ir atsitiko taip, kad kai Jėzus iš ten sugrįžo, minia džiaugsmingai Jį
sutiko, nes visi Jo laukė.

41 Ir štai atėjo vyras, vardu Jayras, jis buvo judėjų maldos namų vadovas.
Parpuolęs prie Jėzaus kojų, jis maldavo, kad Jis ateitų į jo namus.

42 Mat jo vienintelė, maždaug dvylikos metų dukra, buvo ant mirties
slenksčio. Jėzui einant, minios spaudė Jį iš visų pusių.

43 Tuomet moteris, dvylika metų serganti kraujoplūdžiu ir iššvaisčiusi
gydytojams visas savo pragyvenimo lėšas, – bet nė vienas neįstengė jos
išgydyti, –

44 prisiartinusi Jėzui iš už nugaros, palietė Jo drabužio kraštą, ir bematant
kraujas liovėsi plūdęs.

45 Jėzus paklausė: „Kas mane palietė?“ Visiems besiginant, Petras ir drauge
su juo esantys tarė: „Mokytojau! Minios Tave iš visų pusių spaudžia, o Tu
klausi: ‘Kas mane palietė?’“

46 Tačiau Jėzus tarė: „Mane kažkuri palietė, nes pajutau, kad iš manęs išėjo
stebuklinga galia.“

47 Moteris, pamačiusi, kad neliko nepastebėta, drebėdama atėjo ir parpuolusi
prie Jėzaus kojų, visos tautos akivaizdoje papasakojo, dėl kokios
priežasties ji palietė Jį ir kaip tuoj pat buvo išgydyta.

48 Tuomet Jėzus jai tarė: „Būk drąsi, dukra. Tavo tikėjimas išgelbėjo tave.
Eik su ramybe!“

49 Jam tebekalbant, atėjo kažkas iš judėjų maldos vadovo namų ir jam
pranešė: „Tavo dukra numirė. Nevargink Mokytojo.“

50 Tai išgirdęs, Jėzus jam tarė: „Nebijok, tik tikėk, ir ji bus išgelbėta.“

51 Atėjęs į judėjų maldos vadovo namus, Jis neleido niekam su Juo įeiti, vien tik Petrui, Jokūbui, Jonui ir mergaitės tėvui bei motinai.

52 Visi verkė ir apraudodami ją, mušėsi sau į krūtinę. Bet Jis tarė: „Neverkite, nes mergaitė nenumirė, o tik miega.“

53 Ir jie tyčiojosi iš Jo, gerai žinodami, kad ji mirusi.

54 Tuomet Jėzus juos visus išvarė laukan, ir pačiupęs ją už rankos, sušuko: „Mergaite, teprikelia tave Dievas!“

55 Jos dvasia sugrįžo, ir ji tuojau pat buvo prikelta. Jėzus įsakė duoti jai valgyti.

56 Jos tėvai buvo apstulbinti, bet Jis įsakė jiems, kad niekam nepasakotų apie tai, kas įvyko.

LK 9

1 Sukvietęs dvylika savo mokinių, Jėzus suteikė jiems stebuklingą galią ir valdžią išvarinėti visus demonus bei gydyti ligas.

2 Po to Jis pasiuntė juos skelbti Dievo karalystės ir gydyti ligonių.

3 Jis įsakė jiems: „Nieko neimkite kelionei: nei lazdų, nei kelionmaišio, nei duonos, nei sidabrinių. Neturėkite nė dviejų marškinių.

4 Į kuriuos tik namus įeisite, ten pasilikite ir iš ten keliaukite toliau.

5 Ir jei kas jūsų nepriims, išeidami iš to miesto, nusikratykite net dulkes nuo savo kojų kaip liudijimą prieš juos.“

6 Taigi išėję jie keliavo per kaimus, visur skelbdami gerąją žinią ir gydydami.

7 Šalies ketvirtos dalies valdytojas Erodas išgirdo apie viską, ką Dievas per Jėzų darė, ir nežinojo ką manyti. Mat vieni buvo raginami sakyti, kad

Jonas buvo prikeltas iš mirusių,

8 o kiti, kad buvo parodytas Elijas, dar kiti, kad buvo prikeltas vienas iš senovės pranašų.

9 Tačiau Erodas sakė: „Jonui aš nukirsdinau galvą, bet kas yra šitas, apie kurį girdžiu tokius dalykus?“ Ir jis labai norėjo pamatyti Jėzų.

10 Sugrįžę apaštalai, su visomis smulkmenomis, papasakojo Jėzui, ką buvo nuveikę. Pasiėmęs juos, Jis pasitraukė į nuošalią ir negyvenamą vietovę, esančią netoli miesto, vadinamo Betsaida.

11 Minios, tai sužinojusios, nusekė Jam iš paskos. Priėmęs žmones, Jis kalbėjo jiems apie Dievo karalystę ir gydė tuos, kuriems reikėjo gydymo.

12 Kai diena pakrypo vakarop, priėjo dvylika ir Jam tarė: „Paleisk minią, kad jie nuėję į aplinkinius miestelius bei kaimelius susirastų nakvynę ir maisto. Juk mes esame čia, nuošalioje vietoje.“

13 Tačiau Jėzus jiems tarė: „Jūs duokite jiems valgyti.“ Tie atsakė: „Mes nieko daugiau neturime, tik penkis duonos papločius ir dvi žuvis. Nebent nueitume ir nupirktume maisto visiems šitiems žmonėms.“

14 Juk ten buvo apie penkis tūkstančius vyrų. Tuomet Jis įsakė savo mokiniams: „Liepkite jiems susėsti būriais po penkiasdešimt.“

15 Jie taip ir padarė – visi susėdo.

16 Tuomet, paėmęs penkis duonos papločius bei dvi žuvis, Jėzus pažvelgė į dangų, palaimino, laužė ir davė mokiniams, kad jie paduotų žmonėms.

17 Visi valgė ir buvo pasotinti. Ir buvo surinkta dar dvylika pintinių likusių gabaliukų.

18 Ir atsitiko taip, kad kai Jėzus nuošaliai meldėsi Dievui ir drauge su Juo buvo Jo mokiniai, Jis paklausė jų: „Kuo žmonės mane laiko?“

19 Paraginti atsakyti, jie tarė: „Vieni Jonu Krikštytoju, kiti – Eliju, dar kiti sako, kad buvo prikeltas vienas iš senovės pranašų.“

[20] Tuomet Jis paklausė: „O jūs kuo mane laikote?“ Paragintas atsakyti,
Petras tarė: „Tu esi Dievo Pateptasis.“

[21] Jėzus griežtai juos įspėjo įsakydamas, kad niekam to nepasakotų.

[22] Jis kalbėjo jiems: „Žmogaus Sūnus privalo nekaltai kentėti dideles
kančias, būti vyresniųjų, aukštųjų kunigų ir Rašto aiškintojų atmestas, be
jokio gailesčio nužudytas, ir trečią dieną prikeltas.“

[23] Tada Jėzus ėmė visiems kalbėti: „Jei kas nori sekti paskui mane, tas
teišsižada savęs, teima kasdien savo kryžių ir teseka paskui mane.

[24] Juk jei kas norėtų išsaugoti savo gyvybę, tas ją pražudys, o kas pražudytų
savo gyvybę dėl manęs, tas ją išsaugos.

[25] Kokią naudą gautų žmogus, jei jis laimėtų visą pasaulį, bet save
pražudytų arba jį nubaustų Dievas?

[26] Juk jei kuris būtų sugėdintas dėl manęs ir mano žodžių, tą sugėdins ir
Žmogaus Sūnus, kai Jis ateis savo Tėvo ir šventųjų angelų šlovėje.

[27] Tiesą sakau jums, kad yra kai kurie iš čia stovinčių, kurie niekuomet
nepatirs mirties, kol pamatys Dievo karalystę.“

[28] Ir atsitiko taip, kad po šitų žodžių, praslinkus maždaug aštuonioms
dienoms, Jėzus pasiėmė Petrą, Joną bei Jokūbą ir užkopė į kalną melstis
Dievui.

[29] Tuomet, kai Jis meldėsi Dievui, Jo veido išvaizda pasikeitė, o Jo drabužis
tapo baltas ir spindintis.

[30] Ir štai du vyrai kalbėjosi su Juo. Tai buvo Mozė ir Elijas.

[31] Dievas juos parodė šlovėje ir jie kalbėjo apie Jo išėjimą, kuris turi įvykti
Jeruzalėje.

[32] Tuo tarpu Petrą ir su juo esančius buvo apėmęs miegas. Pabudę jie
pamatė Jo šlovę ir šalia Jo stovinčius du vyrus.

33 Ir atsitiko taip, kad tiems nuo Jėzaus tolstant, Petras Jam tarė: „Mokytojau, gera mums čia būti! Mes galėtume pastatyti čia tris palapines: vieną Tau, vieną Mozei ir vieną Elijui.“ Jis nesuvokė, ką kalbąs.

34 Jam tai besakant, užėjo debesis, kuris pridengė juos šešėliu. Kai jie paniro į debesį, juos apėmė baimė.

35 Tuomet iš debesies pasigirdo balsas: „Šitas yra mano Sūnus, kurį Aš myliu pasiaukojančia meile, Jo atidžiai klausykite!“

36 Balsui nuskambėjus, Jėzus buvo rastas vienas. Tomis dienomis jie tylėjo ir niekam nieko nepasakojo apie tai, ką buvo regėję.

37 Ir atsitiko taip, kad kitą dieną, jiems nusileidus nuo kalno, Jėzų pasitiko didelė minia.

38 Ir štai vyras iš minios sušuko, sakydamas: „Mokytojau, prašau Tavęs, atkreipk dėmesį į mano sūnų ir pasigailėk jo, nes jis mano vienintelis!

39 Kuomet dvasia jį pačiumpa, jis staiga ima šaukti, o jos užvaldytas net apsiputoja. Iškankinusi jį, dvasia tik vargais negalais nuo jo atstoja.

40 Aš prašiau Tavo mokinių, kad ją išvarytų, bet jiems nebuvo suteikta galia.“

41 Paragintas atsakyti, Jėzus tarė: „O netikinti ir iškrypusi karta! Kaip ilgai turėsiu būti kartu su jumis ir jus kęsti? Atvesk čionai savo sūnų!“

42 Dar jam besiartinant, demonas pradėjo jį kankinti ir sukėlė smarkius viso kūno traukulius. Tuomet Jėzus griežtai sudraudė netyrąją dvasią, išgydė vaiką ir sugrąžino jį tėvui.

43 Išvydę tokią Dievo didybę, visi buvo apstulbinti. Visiems stebintis tuo, ką Jėzus padarė, Jis savo mokiniams tarė:

44 „Gerai įsidėmėkite šituos žodžius: Žmogaus Sūnus turi būti atiduotas į žmonių rankas.“

45 To ištarto pasakymo mokiniai nesuprato, nes jo reikšmė buvo paslėpta
nuo jų, kad jos nesuvoktų, ir jie bijojo apie tai Jo klausti.

46 Tuomet tarp jų kilo ginčas, kuris iš jų esąs didesnis.

47 Žinodamas, ką širdyje jie svarsto, Jėzus paėmė vaikelį, ir pasistatęs jį
šalia savęs,

48 tarė jiems: „Kuris tik priimtų šį vaikelį dėl mano vardo, mane priimtų, o
kuris jei tik mane priimtų, priimtų Tą, kuris mane siuntė. Juk tas, kuris
tarp jūsų mažiausias, tas yra didis.“

49 Paragintas atsiliepti, Jonas tarė: „Mokytojau, mes matėme vieną žmogų,
kuris Tavo vardu išvarinėja demonus! Mes jam draudėme tai daryti,
kadangi jis neseka paskui mus.“

50 Jėzus jam atsakė: „Nedrauskite jam, nes kas nėra prieš mus, tas už mus.“

51 Ir atsitiko taip, kad buvo priartintos dienos, kai Jėzus turėjo būti paimtas į
dangų. Tuomet Jis ryžtingai nukreipė savo žingsnius Jeruzalės link, kad į
ją keliautų.

52 Jis išsiuntė pirma savęs pasiuntinius. Tie buvo nuvesti į vieną samariečių
kaimą, kad paruoštų Jam vietą apsistoti.

53 Tačiau jie nepriėmė Jėzaus, nes Jis buvo vedamas Jeruzalės link.

54 Tai pamatę, Jo mokiniai Jokūbas ir Jonas tarė: „Viešpatie! Ar nori, kad
mes įsakytume ugniai nusileisti iš dangaus ir juos sunaikinti, kaip ir Elijas
padarė?“

55 Dievo paragintas, Jėzus atsigręžė į juos ir griežtai sudraudė, tardamas:
„Ar nežinote, kokios dvasios jūs esate valdomi?

56 Juk Žmogaus Sūnus atėjo ne pražudyti žmonių sielų, bet išgelbėti.“ Tada
jie buvo nuvesti į kitą kaimą.

57 Ir atsitiko taip, kad jiems einant keliu, vienas žmogus Jėzui tarė:
„Viešpatie, aš seksiu paskui Tave, kad ir kur tik Tu eitum!“

58 Jėzus atsiliepė: „Lapės turi olas, dangaus paukščiai – lizdus, o Žmogaus Sūnus neturi kur galvos padėti.“

59 Dar kitam Jis sakė: „Sek paskui mane!“, bet tas prašė: „Viešpatie, leisk man pirmiau nueiti ir palaidoti savo tėvą!“

60 Tada Jėzus jam įsakė: „Palik mirusiems laidoti savo mirusius, o tu eik ir visur skelbk Dievo karalystę!“

61 Dar vienas tarė: „Viešpatie, aš seksiu paskui Tave, bet leisk man pirmiau nueiti į mano namus ir atsisveikinti!“

62 Jėzus jam atsakė: „Nė vienas, kuris uždeda savo ranką ant arklo ir žvalgosi atgal, netinka Dievo karalystei.“

LK 10

1 Po to Viešpats išsirinko dar kitus septyniasdešimt mokinių, ir išsiuntė juos po du pirma savęs į kiekvieną miestą ir vietą, kur Jis pats ketino vykti.

2 Jis įsakė jiems: „Derlius tikrai gausus, bet darbininkai tik keli. Todėl, paraginti, melskite pjūties Šeimininką, kad Jis siųstų darbininkų į savo pjūtį.

3 Eikite! Štai Aš siunčiu jus kaip avinėlius tarp vilkų.

4 Nesineškite nei piniginės, nei kelionmaišio, nei sandalų ir nieko kelyje nesveikinkite.

5 Į kuriuos tik namus įeisite, pirmiausia tarkite: ‘Ramybė šiems namams!’

6 Ir jei ten bus ramybės sūnus, jūsų ramybė tegul ilsėsis ant jo, o jei ne, – sugrįš pas jus.

7 Tuomet pasilikite tuose namuose, valgykite ir gerkite tai, kas duodama, nes darbininkas vertas savo užmokesčio. Nesikilnokite iš namų į namus.

8 Jei į kurį miestą įeisite ir jus priims, valgykite tai, kas jums siūloma.

9 Gydykite jame esančius ligonius ir sakykite jiems: ‘Prie jūsų prisiartino
Dievo karalystė!’

10 Jei į kurį miestą įeisite ir jūsų nepriims, išeikite į jo gatves ir sakykite:

11 ‘Mes nusikratome prieš jus net jūsų miesto dulkes, prilipusias mums prie
kojų. Tačiau žinokite tai, kad prie jūsų prisiartino Dievo karalystė!’

12 Sakau jums, kad aną dieną Sodomos žemei bus lengviau negu tam
miestui.

13 Vargas tau, Chorazine! Vargas tau, Betsaida! Jei Tyre ir Sidone būtų įvykę
tokių stebuklų, kokie padaryti pas jus, jie jau seniai būtų atgailavę su
ašutine ir apsibarstę galvas pelenais.

14 Todėl sakau jums: Tyrui ir Sidonui teismo dieną bus lengviau negu jums!

15 Ir tu, Kafarnaume, kuris esi išaukštintas iki dangaus, būsi nustumtas
žemyn iki pragaro!

16 Kas jums paklūsta, tas man paklūsta. Kas jums nepaklūsta, tas man
nepaklūsta, o kas man nepaklūsta, tas nepaklūsta Tam, kuris mane siuntė.“

17 Tuomet septyniasdešimt su džiaugsmu sugrįžo, sakydami: „Viešpatie,
mums dėl Tavo vardo Dievas pavergia net demonus!“

18 Jėzus jiems tarė: „Aš mačiau šėtoną, kaip žaibą nukritusį iš dangaus.

19 Štai Aš suteikiu jums valdžią užminti ant gyvačių bei skorpionų, ir ant
visos priešo jėgos, ir niekas jums jokiu būdu nepakenks.

20 Tačiau džiaukitės ne tuo, kad Dievas jums pavergia dvasias, bet verčiau
džiaukitės tuo, kad jūsų vardai yra įrašyti dangaus aukštybėse.“

21 Tą valandą Jėzus pradžiugo dvasioje ir tarė: „Aš pritariu Tau, Tėve,
dangaus ir žemės Viešpatie, nes Tu paslėpei tai nuo išmintingųjų ir viską
žinančiųjų, ir apreiškei mažiesiems! Iš tiesų, Tėve, taip išsipildė Tavo
troškimas!

22 Visa man perdavė mano Tėvas. Niekas neatpažįsta Sūnaus, tik Tėvas, ir
Tėvo niekas neatpažįsta, tik Sūnus, ir tas, kuriam Sūnus nori Jį apreikšti.“

23 Dievo paragintas, Jėzus atsigręžė į mokinius, ir vien tik jiems tarė:
„Palaimintos akys, kurios regi tai, ką jūs regite.

24 Sakau jums: didieji pranašai ir karaliai troško pamatyti tai, ką jūs matote,
bet nepamatė, ir išgirsti tai, ką jūs girdite, bet neišgirdo.“

25 Ir štai atsistojo vienas Įstatymo žinovas ir, mėgindamas Jį, paklausė:
„Mokytojau! Ką padaręs aš paveldėsiu amžinąjį gyvenimą?“

26 Jėzus jo paklausė: „Kas parašyta Įstatyme, kurį tu skaitai?“

27 Paragintas atsakyti, tas tarė: „‘Pasiaukojančia meile mylėk Viešpatį, savo
Dievą, ir visa savo širdimi, ir visa savo siela, ir visomis savo jėgomis, ir
visu savo protu, ir savo artimą kaip save patį.’“

28 Jėzus jam tarė: „Teisingai atsakei. Tai vykdyk, ir gyvensi.“

29 Norėdamas pateisinti save, jis paklausė Jėzaus: „O kas gi yra mano
artimas?“

30 Tuomet tęsdamas Jėzus tarė: „Vienas žmogus leidosi žemyn keliu iš
Jeruzalės į Jerichą ir pakliuvo į plėšikų rankas. Tie išrengė jį, sumušė ir
vos gyvą palikę, nuėjo.

31 Atsitiktinai tuo keliu leidosi žemyn vienas kunigas, bet, pamatęs jį, apėjo
kita kelio puse.

32 Panašiai ir levitas, priėjęs tą vietą ir jį pamatęs, apėjo kita kelio puse.

33 Tačiau vienas keliaujantis samarietis užtiko jį. Pamatęs jį, samarietis buvo
apimtas gailesčio.

34 Priėjęs jis aprišo jo žaizdas, užpildamas alyvuogių aliejaus ir vyno. Po to
užkėlė jį ant savo nešulinio gyvulio, nugabeno į užeigą ir rūpinosi juo.

35 Kitą dieną iškeliaudamas jis išsiėmė du sidabrinius ir padavė juos užeigos
šeimininkui, tardamas: ‘Pasirūpink juo, o jei ką išleisi viršaus, grįždamas
tau sugrąžinsiu’.

36 Taigi, kuris iš šitų trijų tau atrodo tapęs artimu tam, kuris pateko į plėšikų
rankas?“

37 Įstatymo žinovas atsakė: „Tas, kuris pasielgė su juo gailestingai.“ Tada
Jėzus jam tarė: „Eik ir tu taip pat daryk!“

38 Ir atsitiko taip, kad jiems bekeliaujant, Jėzus užsuko į vieną kaimą. Viena
moteris, vardu Morta, pakvietė Jį pasisvečiuoti savo namuose.

39 Ji turėjo seserį, kuri buvo vadinama Marija. Ši, prisėdusi prie Jėzaus kojų,
klausėsi Jo žodžių.

40 Tuomet Morta, apsunkinta ilgai trunkančio patarnavimo, priėjo prie
Jėzaus ir tarė: „Viešpatie, ar Tau nerūpi, kad mano sesuo paliko mane
vieną patarnauti!? Todėl liepk jai, kad man padėtų.“

41 Paragintas atsakyti, Jėzus jai tarė: „Morta, Morta, tu nerimauji ir esi
varginama dėl svarbių dalykų,

42 bet tau tereikia vienintelio! Marija pasirinko gerąją dalį, tą, kuri nebus iš
jos atimta.“

LK 11

1 Ir atsitiko taip, kad kartą Jėzus vienoje vietoje meldėsi Dievui. Jam baigus
melstis, vienas iš Jo mokinių paprašė: „Viešpatie, išmokyk mus melstis
Dievui taip, kaip ir Jonas išmokė savo mokinius!“

2 Tuomet Jėzus jiems tarė: „Kai meldžiatės Dievui, sakykite: ‘Tėve mūsų,
kuris esi dangaus aukštybėse, tebūnie pašventintas Tavo vardas. Teateinie
Tavo karalystė. Tebūnie įvykdyta Tavo valia kaip danguje, taip ir ant
žemės.

3 Kasdieninės mūsų duonos duok mums kiekvieną dieną

4 ir atleisk mums mūsų kaltes, kaip ir mes atleidžiame kiekvienam, kuris
mums kaltas. Ir neįvesk mūsų į išbandymą, bet išgelbėk mus nuo
piktojo.’“

5 Jis kalbėjo jiems: „Jei kas iš jūsų turėtų draugą, pas kurį nueitų vidurnaktį,
ir sakytų jam: ‘Drauge, paskolink man tris duonos papločius,

6 nes mano draugas iš kelionės atvyko pas mane, bet aš neturiu nieko, ką
galėčiau jam pasiūlyti’.

7 O tas, paragintas atsiliepti, iš vidaus jam tartų: ‘Nevargink manęs! Durys
jau uždarytos, o aš ir mano vaikučiai jau lovoje. Todėl negaliu keltis ir tau
duoti’.

8 Aš sakau jums: jeigu jis nesikels ir neduos jam duonos dėl to, kad jis yra
jo draugas, tai dėl jo įkyrumo prikeltas, jis duos jam tiek, kiek tik jam
reikia.

9 Todėl ir Aš jums sakau: prašykite, ir jums bus duota; ieškokite, ir jūs
rasite; nepaliaujamai belskite, ir jums bus atidaryta.

10 Juk kiekvienas prašantis gauna, ieškantis randa ir nepaliaujamai
beldžiančiam bus atidaryta.

11 Kuris iš jūsų, būdamas tėvas, duonos papločio prašančiam sūnui paduotų
akmenį?! Jei jis prašys žuvies, ar vietoj žuvies paduotų jam gyvatę?

12 Arba jei jis prašys kiaušinio, ar paduotų jam skorpioną?

13 Taigi jei jūs, būdami blogi, gerai žinote, kad savo vaikams reikia duoti tai,
kas gera, tai juo labiau jūsų Tėvas iš dangaus duos Šventąją Dvasią tiems,
kurie Jo prašo.“

14 Kartą Jėzus išvarė nebylumo demoną. Ir atsitiko taip, kad demonui išėjus,
nebylys prakalbo, ir minios nustebo.

15 Tuomet kai kurie iš jų sakė: „Jis išvaro demonus demonų valdovo
Belzebulo galia.“

16 Kiti, mėgindami Jį, reikalavo, kad Jis parodytų atpažinimo ženklą iš dangaus.

17 Tačiau Jėzus, gerai žinodamas jų mintis, tarė jiems: „Kiekviena karalystė, kurios vienybė bus suardyta, sunaikinama, ir namai griaunami.

18 Jeigu ir šėtonas pats su savimi nesutaria, tai kaip tuomet jis išlaikys savo karalystę? O jūs sakote, kad Aš išvarau demonus Belzebulo galia.

19 Jeigu Aš išvarau demonus Belzebulo galia, tai kieno galia išvaro jūsų sūnūs? Todėl jie bus jūsų teisėjai.

20 Bet jei Aš išvarau demonus Dievo pirštu, tai tikrai pas jus atėjo Dievo karalystė.

21 Kol apginkluotas galiūnas saugoja savo kiemą, tol jo nuosavybė saugi.

22 Tačiau kai jį užpuola stipresnis ir nugali, jis atima visus jo ginklus, kuriais tas pasitikėjo, ir išdalina tai, ką iš jo pagrobė.

23 Kas ne su manimi, tas yra prieš mane, ir kas kartu su manimi nerenka, tas veltui eikvoja (švaisto) jėgas.

24 Kai netyroji dvasia išeina iš žmogaus, ji eina per bevandenes vietas, ieškodama poilsio, bet neranda. Tuomet ji sako: ‘Aš sugrįšiu į savo namus, iš kur išėjau’.

25 Sugrįžusi ji randa juos iššluotus ir sutvarkytus.

26 Tada ji eina, pasiima kitas septynias dvasias, dar blogesnes už save, ir įėjusios jos ten įsikuria. Ir ano žmogaus paskutinė būsena pasidaro dar blogesnė nei buvusi prieš tai.“

27 Ir atsitiko taip, kad Jėzui bekalbant apie tai, viena moteris iš minios Jam garsiai sušuko: „Palaimintos įsčios, kurios Tave išnešiojo, ir krūtys, kurias Tu žindai!“

28 Jis tarė: „Teisingiau sakant, palaiminti tie, kurie girdi Dievo žodį ir jį vykdo.“

29 Tuomet, kai buvo renkamos minios, Jis pradėjo kalbėti: „Ši karta yra
priešiškai nusiteikusi karta. Ji reikalauja atpažinimo ženklo, bet jai nebus
duotas joks atpažinimo ženklas, kaip tik pranašo Jonos ženklas.

30 Juk kaip Jona tapo atpažinimo ženklu nineviečiams, taip ir Žmogaus
Sūnus bus šiai kartai.

31 Pietų šalies karalienė bus pastatyta teisme kartu su šios kartos vyrais ir
juos pasmerks, nes ji atvyko nuo žemės pakraščių pasiklausyti Saliamono
išminties, o štai čia esantis, svarbesnis nei Saliamonas.

32 Vyrai nineviečiai atsistos teisme kartu su šia karta ir ją pasmerks, nes,
išgirdę Jonos pamokslą, nineviečiai atgailavo, o štai čia esantis,
svarbesnis nei Jona.

33 Juk nė vienas žmogus, uždegęs žiburį, nededa jo į slėptuvę ar po saiku,
bet stato jį ant žibintuvo, kad įeinantys matytų šviesą.

34 Kūno žiburys yra akis. Jei tik tavo akis sveika, visas tavo kūnas bus pilnas
šviesos, bet jeigu tavo akis nesveika, visas tavo kūnas bus pilnas tamsos.

35 Todėl atidžiai stebėk, ar tavyje esanti šviesa nėra tamsa.

36 Taigi, jei visas tavo kūnas pilnas šviesos ir nėra jame jokios tamsios
dalies, tai visas tavo kūnas bus tarsi žiburio, ar žaibo tvykstelėjimo
apšviestas.“

37 Jėzui tebekalbant, vienas fariziejus pakvietė, kad Jis kartu su juo
papietautų. Tad įėjęs į jo namus, Jėzus atsisėdo pusiaugula prie stalo.

38 Tai pamatęs, fariziejus nustebo, kad Jėzus prieš pietus pirmiausia
neapiplovė rankų.

39 Viešpats jam tarė: „Dabar jūs, fariziejai, valote taurės ir dubens išorę, bet
jūsų vidus pripildytas plėšikavimo ir klastos!

40 Kvailiai, argi Tas, kuris sukūrė išorę, nėra sukūręs ir vidaus!?

41 Verčiau tai, kas yra viduje, atiduokite kaip išmaldą ir tuomet jums visa
bus tyra.

42 Vargas jums, fariziejai! Jūs mokate dešimtinę nuo mėtų, rūtų ir visų kitų
daržo augalų, bet nekreipiate dėmesio į Dievo teisingumą ir Jo
pasiaukojančią meilę. Tų privalote tvirtai laikytis ir anų neatmesti!

43 Vargas jums, fariziejai! Jūs mėgstate pirmąsias vietas judėjų maldos
namuose ir sveikinimus turgaus aikštėse.

44 Vargas jums, apsimetėliai Rašto aiškintojai ir fariziejai! Jūs esate lyg
nematomi kapai, kuriuos žmonės mindžioja, net jų nepastebėdami.“

45 Tuomet, paragintas atsiliepti, vienas Įstatymo žinovas Jam tarė:
„Mokytojau, taip kalbėdamas, Tu įžeidi ir mus!“

46 Jėzus atsakė: „Vargas ir jums, Įstatymo žinovai! Jūs apkraunate žmones
nepakeliamomis naštomis, bet patys jų nenorite nė vienu pirštu paliesti.

47 Vargas jums! Jūs statote pranašams antkapius, o jūsų protėviai juos be
jokio gailesčio nužudė.

48 Taigi jūs liudijate, kad pritariate savo protėvių darbams. Jie pranašus
nužudė, o jūs statote jiems antkapius.

49 Todėl Dievo išmintis ir pasakė: ‘Aš siųsiu pas juos pranašų ir apaštalų,
bet jie vienus be jokio gailesčio žudys, o kitus persekios,

50 kad iš šitos kartos būtų išreikalautas visų pranašų kraujas, kuris buvo
pralietas nuo pasaulio sukūrimo,

51 pradedant krauju Abelio ir baigiant krauju Zacharijo, kuris buvo
nužudytas tarp aukuro ir šventyklos’. Taip, Aš sakau jums: jis bus
išreikalautas iš šitos kartos!

52 Vargas jums, Įstatymo žinovai, nes jūs atėmėte iš žmonių pažinimo raktą!
Jūs patys neįėjote ir užkirtote kelią tiems, kurie nori įeiti.“

53 Jam tai tebekalbant, Rašto aiškintojai ir fariziejai pradėjo su Juo įnirtingai
ginčytis bei kamantinėti Jį dėl daugelio dalykų,

54 spęsdami Jam pinkles ir siekdami ką nors išgirsti iš Jo burnos, kad galėtų
Jį apkaltinti.

LK 12

1 Tuo metu buvo surinkta daugiatūkstantinė minia, kad net vieni kitus trypė.
Pirmiausia Jėzus pradėjo kalbėti savo mokiniams: „Saugokitės fariziejų
raugo, kuris yra veidmainystė!

2 Nėra nieko uždengta, kas nebus atidengta, ir nieko paslėpta, kas nebus
padaryta žinoma.

3 Todėl tai, ką kalbėjote tamsoje, bus išgirsta šviesoje, ir ką šnibždėjote į
ausį nuošaliuose kambariuose, bus paskelbta nuo plokščiastogių.

4 Taip pat sakau jums, mano mylimiems draugams: nebūkite įbauginti tų,
kurie žudo kūną, bet po to negali daugiau nieko padaryti.

5 Aš priminsiu jums apie Tą, kuris turėtų sukelti jums baimę: tesukelia jums
baimę Tas, kuris nužudęs turi galią įmesti į pragarą. Taip, sakau jums, Tas
tesukelia baimę.

6 Argi ne penki žvirbliai parduodami už du varinius pinigėlius? Tačiau nė
vienas iš jų Dievo akivaizdoje nėra pamirštas.

7 Juk net visi jūsų galvos plaukai yra suskaičiuoti. Todėl nebijokite, nes jūs
vertesni už daugybę žvirblių.

8 Taip pat jums sakau: kiekvienas, kuris viešai išpažins mane žmonių
akivaizdoje, tą ir Žmogaus Sūnus viešai išpažins Dievo angelų
akivaizdoje.

9 Tačiau tas, kuris pripažins mane netinkamu žmonių akivaizdoje, tas bus
pripažintas netinkamu Dievo angelų akivaizdoje.

10 Kiekvienam, kuris tars žodį prieš Žmogaus Sūnų, tam bus atleista, bet kuris piktžodžiaus Šventajai Dvasiai, tam nebus atleista.

11 Kai jus ves į judėjų maldos namus ar pas valdytojus ir valdžias, nesirūpinkite iš anksto, kaip ar ką apsigindami atsakysite ir ką kalbėsite,

12 nes Šventoji Dvasia tą pačią valandą pamokys jus, ką privalote kalbėti.“

13 Vienas iš minios Jam tarė: „Mokytojau, įsakyk mano broliui pasidalinti su manimi palikimą!“

14 Jėzus jam atsakė: „Žmogau, kas gi mane paskyrė būti jūsų teisėju ar turtų dalytoju!?“

15 Tuomet Jėzus jiems tarė: „Būkite atidūs ir saugokitės godumo, nes žmogaus gyvybė nepriklauso nuo jo turtų pertekliaus.“

16 Jis pasakė jiems palyginimą: „Vieno turtingo žmogaus laukas gausiai užderėjo.

17 Tada jis savyje svarstė, sakydamas: ‘Ką turėčiau daryti, nes neturiu kur sukrauti savo derliaus?’

18 Jis tarė: ‘Štai ką padarysiu: aš nugriausiu savo saugyklas, pastatysiu didesnes ir į jas sugabensiu visus savo javus ir gėrybes.

19 Tuomet sakysiu savo sielai: ‘Siela, tu turi daug gėrybių, sukrautų daugeliui metų. Ilsėkis, prisivalgyk, prisigerk ir būk linksminama!’

20 Tačiau Dievas jam tarė: ‘Kvaily, dar šią naktį iš tavęs Aš pareikalausiu tavo sielos! Kam gi atiteks tai, ką tu paruošei?’

21 Taip atsitinka tam, kuris kaupia turtus sau, bet Dievo akivaizdoje nėra turtingas.“

22 Tada Jėzus kalbėjo savo mokiniams: „Todėl sakau jums: nesirūpinkite savo gyvybe, ką valgysite arba ką gersite, nė savo kūnu, kuo apsirengsite.

23 Argi gyvybė ne vertingesnė už maistą, o kūnas už drabužį?

24 Išmokite iš varnų: nei jie sėja, nei pjauna, nei į aruodus renka, bet Dievas
juos maitina. Argi jūs ne vertingesni už paukščius?!

25 Kuris gi iš jūsų nerimaudamas gali pridėti bent valandėlę prie savo
amžiaus?

26 Tad jei jūs neįstengiate padaryti net tokio menkniekio, tai kodėl
nerimaujate dėl kitų dalykų?

27 Atidžiai įsižiūrėkite kaip auga lauko lelijos: nei jos sunkiai dirba, nei
verpia, bet sakau jums, kad net Saliamonas visoje savo šlovėje būdamas,
neapsirengė kaip viena iš jų.

28 Jeigu Dievas taip aprengia laukų žolę, šiandien esančią, o rytoj metamą į
krosnį, argi ne daug geriau aprengs jus, kurie Juo nepasitikite?!

29 Todėl neieškokite, ką jūs valgysite arba ką gersite, kad tai nesukeltų jums
nerimo!

30 Juk visų šių dalykų ieško pasaulio tautos, o jūsų Tėvas juk žino, kad viso
to jums reikia.

31 Todėl uoliai ieškokite Dievo karalystės, o visa tai Jis jums pridės.

32 Nebijok, mažoji kaimene, nes jūsų Tėvas panorėjo duoti jums karalystę!

33 Parduokite tai, ką turite, ir pinigus išdalinkite kaip išmaldą. Paruoškite
sau piniginių, kurios nesudūlėja, nenykstantį indėlį dangaus aukštybėse,
kur vagis neprieina ir kandys nesuėda.

34 Juk ten, kur yra jūsų indėlis, ten bus ir jūsų širdis.

35 Tebūnie jūsų strėnos visuomet sujuostos ir žibintai uždegti.

36 Būkite panašūs į žmones, kurie laukia sugrįžtančio savo šeimininko, kad
jam parvykus iš vestuvių ir pasibeldus, jie tuoj pat jam atidarytų.

37 Palaiminti tie vergai, kuriuos sugrįžęs šeimininkas ras budinčius. Iš tiesų
sakau jums: jis susijuos, pasodins juos pusiaugula prie stalo ir priėjęs

patarnaus jiems.

38 Ir jeigu jis grįžtų antrosios sargybos metu, kuri trunka nuo devintos
valandos vakaro iki vidurnakčio ar trečiosios nakties sargybos metu, kuri
trunka nuo vidurnakčio iki trečios valandos nakties ir rastų juos
budinčius, palaiminti tie vergai!

39 Taigi supraskite štai ką: jei namų šeimininkas žinotų, kurią valandą ateis
vagis, tai jis budėtų ir neleistų jam įsilaužti į savo namus.

40 Todėl ir jūs būkite pasiruošę, nes Žmogaus Sūnus ateis tą valandą, kurią
nemanote.“

41 Tada Petras paklausė: „Viešpatie, ar šį palyginimą sakai tik mums, ar ir
visiems!?“

42 Viešpats atsakė: „Kas yra tas ištikimas ir išmintingas ūkvedys, kurį
šeimininkas paskyrė tarnauti savo šeimynai, kad nustatytu laiku jis duotų
jiems skirtą maisto dalį?

43 Palaimintas tas vergas, kurį sugrįžęs šeimininkas ras taip darantį.

44 Iš tiesų sakau jums: jis paskirs jį valdyti visų savo turtų.

45 Tačiau jeigu tik vergas tartų savo širdyje: ‘Mano šeimininkas neskuba
sugrįžti’, ir pradėtų mušti kitus vergus ir verges, valgyti bei gerti, kad būtų
nugirdytas,

46 tai to vergo šeimininkas sugrįš tą dieną, kurią jis nelaukia ir valandą,
kurios jis nežino, perkirs jį pusiau ir paskirs jam dalį kartu su
neištikimaisiais.

47 Tas vergas, kuris suprato savo šeimininko valią, bet nepasiruošė ir jo
valios neįvykdė, bus smarkiai nuplaktas rimbu.

48 O tas, kuris nesuprato, ir padarė tai, kas verta kirčių, bus mažai nuplaktas
rimbu. Iš kiekvieno, kuriam daug duota, iš to bus daug pareikalauta, ir
kuriam daug patikėta, iš to bus daug išieškota.

49 Aš atėjau sviesti į žemę ugnies ir noriu, kad ji jau būtų uždegta!

50 Juk mane Dievas turi panardinti krikšte ir kaip tai mane iš visų pusių
spaudžia, kol Jis tai įvykdys!

51 Ar manote, kad Aš atėjau atnešti žemėn taikos? Ne, sakau jums, ne
taikos, o nesantaikos.

52 Nuo dabar penki vienuose namuose bus atskirti: trys prieš du ir du prieš
tris.

53 Tėvas bus atskirtas nuo sūnaus, o sūnus nuo tėvo, motina nuo dukros, o
dukra nuo motinos, anyta nuo savo marčios, o marti nuo savo anytos.“

54 Tuomet Jėzus kalbėjo ir minioms: „Jei matote iš vakarų kylantį debesį,
tuojau pat sakote: ‘Artinasi liūtis’, ir taip atsitinka.

55 O kai pučia pietų vėjas, sakote: ‘Bus kaitra’, ir taip įvyksta.

56 Apsimetėliai! Jūs gerai žinote kaip atpažinti žemės ir dangaus paviršių, tai
kodėl gi neatpažįstate šio Dievo nustatyto laiko?

57 Kodėl patys nenusprendžiate, kas teisinga?

58 Kai eini su savo priešininku pas valdovą, dar kelyje atiduok jam uždarbį,
kad būtum išlaisvintas ir jis nenutemptų tavęs pas teisėją, o teisėjas
neperduotų tavęs teismo nuosprendžių vykdytojui, o teismo nuosprendžių
vykdytojas neįmestų tavęs į kalėjimą.

59 Aš sakau tau, kad tu niekuomet neišeisi iš ten tol, kol nesugrąžinsi
paskutinio pinigėlio.“

LK 13

1 Tuomet priėjo keli žmonės ir pasakojo Jam apie galilėjiečius, kurių kraują
Pilotas sumaišė su jų aukomis.

[2] Paragintas atsakyti, Jėzus jiems tarė: „Ar jūs manote, kad tie galilėjiečiai buvo labiau nusidėję už visus kitus galilėjiečius, kad būtent taip nukentėjo?

[3] Ne, sakau jums, bet jei neatgailausite, visi panašiai pražūsite.

[4] Arba anie aštuoniolika, ant kurių užgriuvo Siloamo bokštas ir juos užmušė; ar jūs manote, kad jie buvo didesni nusidėjėliai nei visi kiti Jeruzalės gyventojai?

[5] Ne, sakau jums, bet jei neatgailausite, visi panašiai pražūsite.“

[6] Tada Jėzus pasakė palyginimą: „Vienas žmogus turėjo savo vynuogyne pasodintą figmedį. Jis atėjęs ilgai ieškojo ant jo vaisiaus, bet nerado.

[7] Tuomet jis tarė vynuogyno darbininkui: ‘Štai jau treji metai, kai ateinu ieškodamas ant šio figmedžio vaisiaus ir nerandu. Nukirsk jį, kam jis dar žemę alina?’

[8] Tačiau anas, paragintas atsakyti, jam tarė: ‘Šeimininke! Palik jį dar ir šiais metais, kad galėčiau aplink jį sukasti žemę ir patręšti mėšlu’.

[9] Tuomet šeimininkas įsakė: ‘Jei jis duos vaisių, – gerai, o jei ne, tu iškirsk jį!’“

[10] Ir atsitiko taip, kad poilsio dieną Jėzus mokė vienuose judėjų maldos namuose.

[11] Ir štai ten buvo moteris, kurią aštuoniolika metų vargino ligų dvasia. Ji buvo susikūprinusi ir negalėjo visiškai išsitiesti.

[12] Ją pamatęs, Jėzus pasišaukė ir tarė: „Moterie, tu jau esi išlaisvinta iš savo ligos!“

[13] Tuomet Jis uždėjo ant jos rankas, ji tuojau pat buvo atitiesinta ir pradėjo šlovinti Dievą.

[14] Tačiau judėjų maldos namų vadovas supyko, kad Jėzus išgydė ją poilsio dieną ir, paragintas atsiliepti, tarė žmonėms: „Pridera dirbti šešias dienas.

Tad ateikite jomis ir būkite gydomi, o ne poilsio dieną!“

15 Tada Viešpats jam atsakė: „Apsimetėli! Kuris iš jūsų poilsio dieną
neatriša savo jaučio ar asilo nuo ėdžių ir nenuveda jo pagirdyti?

16 Štai šitą moterį, Abraomo dukrą, šėtonas laikė sukaustęs aštuoniolika
metų. Ar nereikėjo jos išlaisvinti iš šios nelaisvės poilsio dieną?“

17 Dar Jėzui tai tebekalbant, visi tie, kurie Jam prieštaravo buvo sugėdinti, o
minia džiaugėsi visais šlovingais darbais, kuriuos Dievas per Jį buvo
padaręs.

18 Tuomet Jėzus tarė: „Į ką panaši Dievo karalystė? Arba su kuo ją galėčiau
palyginti?

19 Ji panaši į garstyčios grūdelį, kurį žmogus paėmė ir pasėjo savo darže.
Kai jis išaugo ir tapo dideliu medžiu, dangaus paukščiai susisuko lizdus jo
šakose.“

20 Jis vėl tarė: „Su kuo Aš palyginsiu Dievo karalystę?

21 Ji panaši į raugą, kurį paėmusi moteris įmaišė keturiasdešimtyje litrų
miltų, ir jis visą maišymą įraugino.“

22 Keliaudamas į Jeruzalę Jėzus ėjo per miestus bei kaimus ir mokė.

23 Kažkas Jo paklausė: „Viešpatie, ar Dievas gelbsti tik mažuosius!?“
Tuomet Jėzus jiems atsakė:

24 „Iš visų jėgų stenkitės įeiti per siaurus vartus. Sakau jums: didieji norės
įeiti, bet neįstengs.

25 Kai namų Šeimininkas bus prikeltas ir užrakins duris, jūs, stovėdami
lauke pradėsite belsti į duris ir sakyti: ‘Viešpatie, Viešpatie, atidaryk
mums!’ Paragintas atsiliepti, Jis tars: ‘Aš nepažįstu jūsų. Iš kur jūs?’

26 Tuomet jūs pradėsite sakyti: ‘Mes valgėme ir gėrėme Tavo akivaizdoje,
Tu mokei mūsų gatvėse’.

27 Tačiau Jis tars: ‘Sakau jums: Aš nepažįstu jūsų. Iš kur jūs esate? Pasitraukite nuo manęs visi, darantys neteisybę!’

28 Ten bus raudojimas ir dantų griežimas, kai pamatysite Abraomą, Izaoką, Jokūbą ir visus pranašus Dievo karalystėje, o jūs būsite išmesti laukan.

29 Ateis žmonės iš rytų, vakarų, iš šiaurės ir pietų, ir bus pasodinti pusiaugula prie stalo Dievo karalystėje.

30 Ir štai yra paskutinių, kurie bus pačiame priekyje, ir yra esančių pačiame priekyje, kurie bus paskutiniai.“

31 Tą pačią dieną atėjo keli fariziejai ir perspėjo Jį: „Tu išeik ir keliauk iš čia, nes Erodas nori Tave nužudyti.“

32 Jėzus jiems atsakė: „Eikite ir pasakykite tam lapinui: ‘Štai šiandien ir rytoj Aš išvarinėju demonus ir baigiu gydyti, o trečią dieną viskas bus užbaigta’.

33 Tačiau šiandien, rytoj ir poryt turiu keliauti, nes Dievas neleidžia, kad pranašas žūtų už Jeruzalės ribų.

34 Jeruzale, Jeruzale, kuri be jokio gailesčio žudai pranašus ir užmėtai akmenimis tuos, kurie pas tave pasiųsti! Kiek kartų Aš norėjau surinkti tavo vaikus kaip višta surenka savo viščiukus po sparnais, bet jūs nenorėjote!

35 Štai jūsų namai jums paliekami tušti. Iš tiesų sakau jums, kad nuo dabar manęs nebematysite, kol neateis laikas, kai tarsite: ‘Palaimintas Tas, kuris ateina Viešpaties vardu!’“

LK 14

1 Ir atsitiko taip, kad poilsio dieną Jėzus atėjo į vieno fariziejų vadovo namus valgyti duonos, o ten susirinkusieji atidžiai Jį stebėjo.

2 Ir štai ten, Jo akivaizdoje, buvo vienas vandenlige sergantis žmogus.

3 Tuomet, paragintas atsiliepti, Jėzus kreipėsi į Įstatymo žinovus ir
fariziejus, jų klausdamas: „Ar poilsio dieną Dievas leidžia gydyti?“

4 Tačiau tie tylėjo. Tada Jis išgydė jį ir paleido.

5 Jėzus, paragintas atsakyti, jų paklausė: „Jei kurio iš jūsų asilas ar jautis
poilsio dieną įkristų į šulinį, argi jis tuojau pat jo neištrauktų?“

6 Ir jie negalėjo Jam dėl tų žodžių prieštarauti.

7 Atidžiai stebėdamas, kaip pakviestieji renkasi pirmąsias vietas prie stalo,
Jėzus pasakė jiems palyginimą:

8 „Kai tave kas nors pakvies į vestuves, kad nebūtum pasodintas pusiaugula
prie stalo garbingiausioje vietoje. Gal būt atsiras kitas, garbingesnis už
tave, kurį šeimininkas taip pat pakvietė.

9 Tad atėjęs tas, kuris tave ir jį pakvietė, tars tau: ‘Užleisk jam vietą!’
Tuomet tu būsi sugėdintas ir turėsi atsisėsti pusiaugula prie stalo
paskutinėje vietoje.

10 Kai tu būsi pakviestas, nuėjęs atsisėsk pusiaugula prie stalo paskutinėje
vietoje, kad tas, kuris tave pakvietė, atėjęs galėtų tau pasakyti: ‘Drauge,
persėsk į garbingesnę vietą!’ Tuomet tau bus garbė akivaizdoje tų, kurie
su tavimi sėdi pusiaugula prie stalo.

11 Kiekvienas, kuris save aukština, bus pažemintas, o tas, kuris nusižemina,
bus išaukštintas.“

12 Tada Jėzus tarė ir tam, kuris Jį pakvietė: „Kai ruoši pietus ar vakarienę,
nekviesk savo mylimų draugų nei savo brolių, nei savo giminaičių, nei
savo turtingų kaimynų, kad jie savo ruožtu nepakviestų tavęs, ir tau
nebūtų atlyginta.

13 Kai ruoši puotą, pasikviesk elgetų, luošų, raišų, aklų

14 ir tu būsi palaimintas, nes jie negali tau atsilyginti. Tuomet tau bus
atlyginta teisiųjų prikėlime.“

15 Tai išgirdęs, vienas iš sėdinčių pusiaugula su Juo prie stalo, Jam tarė:
„Palaimintas tas, kuris valgys duoną Dievo karalystėje!“

16 Tuomet Jėzus jam pasakė: „Vienas žmogus iškėlė didelę puotą ir pakvietė
garsių svečių.

17 Atėjus puotos metui, jis pasiuntė savo vergą pasakyti pakviestiesiems:
‘Ateikite, nes viskas jau paruošta’.

18 Tačiau jie visi paeiliui pradėjo išsisukinėti. Pirmasis jam tarė: ‘Aš
nusipirkau žemės sklypą ir būtinai turiu eiti jį apžiūrėti. Prašau mane
pateisinti’.

19 Tuomet kitas sakė: ‘Aš nusipirkau penkias poras jaučių ir einu jų
išmėginti. Prašau mane pateisinti’.

20 Dar kitas teisinosi: ‘Aš vedžiau moterį, todėl negaliu ateiti’.

21 Vergas sugrįžęs viską pranešė šeimininkui. Tuomet namų šeimininkas
buvo užrūstintas. Jis tarė savo vergui: ‘Skubiai eik į miesto gatves ir
skersgatvius ir vesk čionai elgetas, luošus, šlubus ir aklus’.

22 Vergas vėl pranešė: ‘Šeimininke, padaryta, kaip tu įsakei, bet vis dar yra
vietos!’

23 Tuomet šeimininkas tarė vergui: ‘Eik į kelius bei patvorius ir, ką tik
sutiksi, priversk juos ateiti, kad mano namai būtų pripildyti.

24 Todėl sakau jums, kad nė vienas iš anų pakviestų vyrų neragaus mano
pietų.’“

25 Prie Jo buvo surinktos didelės minios. Tuomet, Dievo paragintas, Jėzus
atsigręžė į žmones ir jiems tarė:

26 „Jei kas nors ateina pas mane ir nelaiko neapykantoje savo tėvo, motinos,
žmonos, vaikų, brolių, seserų ir netgi savo gyvybės, tas negali būti mano
mokinys.

27 Ir kas neneša savo kryžiaus ir neseka paskui mane, tas negali būti mano mokinys.

28 Juk kas iš jūsų, norėdamas pastatyti bokštą, pirmiau atsisėdęs nepaskaičiuoja išlaidų, ar jis turės iš ko užbaigti?

29 Kad kartais, padėjus pamatą ir neįstengus iki galo užbaigti, visi tie, kurie tai stebėjo nepradėtų tyčiotis iš jo,

30 sakydami: ‘Šitas žmogus pradėjo statyti, bet neįstengė užbaigti’.

31 Arba koks karalius, prieš pradėdamas kariauti su kitu karaliumi, pirmiau atsisėdęs nepasitaria, ar, turėdamas dešimt tūkstančių karių, bus pajėgus pasipriešinti tam, kuris ateina prieš jį su dvidešimčia tūkstančių?

32 Jei ne, tai, anam dar toli esant, siunčia pasiuntinius ir tariasi dėl taikos.

33 Taip pat kiekvienas iš jūsų, kuris neatsižada visų savo nuosavybių, tas negali būti mano mokinys.

34 Druska – naudinga, bet jei tik druska būtų padaryta beskonė, kuo ją reikėtų pasūdyti?

35 Ji jau nebetinka nei dirvai, nei mėšlui, bet ją išmeta laukan. Kas turi ausis girdėti, tas teišgirsta!“

LK 15

1 Tuomet prie Jėzaus artinosi visi mokesčių rinkėjai ir nusidėjėliai Jo pasiklausyti.

2 Todėl fariziejai ir Rašto aiškintojai murmėjo, sakydami: „Šitas priima nusidėjėlius ir kartu su jais valgo.“

3 Tada Jėzus pasakė jiems tokį palyginimą:

4 „Kuris iš jūsų, turėdamas šimtą avių ir praradęs vieną iš jų, nepalieka negyvenamoje vietoje devyniasdešimt devynių ir neina paskui

prapuolusią tol, kol ją suranda?

5 Suradęs ją, su džiaugsmu užsideda ant pečių

6 ir, sugrįžęs namo, sukviečia draugus bei kaimynus, sakydamas: ‘Džiaukitės drauge su manimi, nes aš radau savo avį, kuri buvo prapuolusi!’

7 Sakau jums, taip pat ir danguje bus daugiau džiaugsmo dėl vieno atgailaujančio nusidėjėlio negu dėl devyniasdešimt devynių teisiųjų, kuriems nebereikia atgailos.

8 Arba kuri moteris, turėdama dešimt sidabrinių ir vieną pametusi, neužsidega žiburio, nešluoja namų ir rūpestingai neieško iki tol, kol jį suranda.

9 Jį suradusi sukviečia savo drauges ir kaimynes, sakydama: ‘Džiaukitės drauge su manimi, nes aš radau savo sidabrinį, kurį buvau pametusi!’

10 Taip pat sakau jums, kad ir Dievo angelai džiaugiasi dėl vieno atgailaujančio nusidėjėlio.“

11 Tada Jis tęsė toliau: „Vienas žmogus turėjo du sūnus.

12 Kartą jaunesnysis tarė savo tėvui: ‘Tėve, duok man priklausančią turto dalį!’ Ir tėvas padalino sūnums tai, ką turėjo pragyvenimui.

13 Praėjus kelioms dienoms, jaunesnysis sūnus viską susirinko, iškeliavo į užsienį, į tolimą šalį ir ten palaidai gyvendamas, iššvaistė savo turtą.

14 Kai jis viską iššvaistė, toje šalyje kilo didelis badas, ir jis pradėjo stokoti.

15 Tuomet jis nuėjo pas vieną tos šalies pilietį ir tas jį priglaudė. Po to jis buvo pasiųstas į jo laukus ganyti kiaulių.

16 Jis geidė prikimšti savo pilvą bent saldžiavaisio pupmedžio ankštimis, kurias ėdė kiaulės, bet ir tų niekas jam nedavė.

17 Tada, atėjęs į protą, jis tarė: ‘Kiek mano tėvo samdinių apsčiai turi
duonos, o aš čia mirštu iš bado!

18 Kelsiuos, eisiu pas savo tėvą ir sakysiu jam: Tėve, nusidėjau dangaus ir
tavo akivaizdoje!

19 Jau daugiau nebesu vertas, kad būčiau vadinamas tavo sūnumi, laikyk
mane vienu iš savo samdinių!’

20 Ir pakilęs jis iškeliavo pas savo tėvą. Dar jam toli esant, jo tėvas pamatė jį
ir, apimtas gailesčio, greitai pribėgęs puolė jam ant kaklo ir švelniai
pabučiavo.

21 Tuomet sūnus jam tarė: ‘Tėve, nusidėjau dangaus ir tavo akivaizdoje! Jau
daugiau nebesu vertas, kad būčiau vadinamas tavo sūnumi’.

22 Tačiau tėvas įsakė savo vergams: ‘Atneškite ilgą, tokį pat, kaip anksčiau
drabužį ir apvilkite jį. Užmaukite jam ant piršto žiedą ir apaukite kojas
sandalais!

23 Atveskite ir paaukokite nupenėtą veršį! Valgykime ir būkime
pralinksminti,

24 nes šis mano sūnus buvo miręs, bet atgijo, buvo pražuvęs, bet Dievas jį
surado’. Ir juos pradėjo linksminti.

25 Tuo metu vyresnysis jo sūnus buvo laukuose. Grįždamas ir jau būdamas
netoli namų, jis išgirdo muzikos ir šokių garsus.

26 Pasikvietęs vieną savo tarną, jis paklausė: ‘Kas čia vyksta?’

27 Tas atsakė: ‘Tavo brolis sugrįžo, todėl tavo tėvas paaukojo nupenėtą veršį,
nes atgavo jį sveiką’.

28 Tuomet jis buvo apimtas pykčio ir nenorėjo eiti vidun. Tėvas išėjo ir ėmė
jį kviesti.

29 Tačiau jis savo tėvui tarė: ‘Štai tiek daug metų aš tarnauju tau kaip vergas
ir nė karto tavo įsakymo neperžengiau, o tu man nė karto nedavei nė

ožiuko, kad su savo draugais aš būčiau pralinksmintas.

30 Tačiau kai tik sugrįžo šitas tavo sūnus, kuris su save pardavinėjančiomis moterimis prarijo tai, ką turėjai pragyvenimui, tu paaukojai už jį nupenėtą veršį’.

31 Tėvas atsakė: ‘Vaike, tu visada esi kartu su manimi, ir visa tai, ką aš turiu, yra ir tavo!

32 Juk tai turėjo tave pralinksminti ir pradžiuginti, nes šis tavo brolis buvo miręs, bet atgijo, buvo pražuvęs, bet Dievas jį surado!’“

LK 16

1 Jėzus kalbėjo ir savo mokiniams: „Buvo vienas turtingas žmogus, kuris turėjo prievaizdą. Ir tas buvo jam apskųstas, kad švaisto jo turtą.

2 Todėl šeimininkas pasišaukė jį ir tarė: ‘Ką aš girdžiu apie tave šnekant? Pateik man namų valdymo ataskaitą, nes jau nebegalėsi valdyti namų’.

3 Tada prievaizdas savyje svarstė: ‘Ką turėčiau daryti? Juk mano šeimininkas atima iš manęs namų valdymo pareigas. Kasti nepajėgiu, o prašyti išmaldos man yra gėda.

4 Jau žinau, ką darysiu, kad žmonės mane priimtų į savo namus, kai būsiu atleistas iš namų valdymo pareigų’.

5 Tuomet prievaizdas, pasikvietęs po vieną savo šeimininko skolininkus, klausė pirmojo: ‘Kiek esi skolingas mano šeimininkui?’

6 Šis atsakė: ‘Du tūkstančius du šimtus litrų alyvų aliejaus’. Tada prievaizdas jam tarė: ‘Imk savo skolos raštą, sėsk ir nedelsdamas rašyk: tūkstantį šimtą litrų’.

7 Paskui klausė kito: ‘O kiek tu skolingas?’ Tas atsakė: ‘Dvidešimt du tūkstančius litrų kviečių’. Prievaizdas jam tarė: ‘Imk savo skolos raštą ir rašyk: septyniolika tūkstančių šešis šimtus litrų’.

[8] Šeimininkas pagyrė neištikimąjį prievaizdą, kad jis gudriai pasielgė. Mat
šio pasaulio sūnūs savo kartoje sumanesni už šviesos sūnus.

[9] Aš jums sakau: darykitės bičiulių neteisiosios Mamonos dėka, kad, kai tik
jos nebeliks, jie priimtų jus į amžinąsias buveines.

[10] Kas patikimas mažame dalyke, tas patikimas ir dideliame, o kas
nepatikimas mažame, tas nepatikimas ir dideliame.

[11] Todėl jei buvote nepatikimi tvarkydami nuodėmingąją Mamoną, tai kas
jums patikės tikruosius turtus?

[12] Ir jeigu jūs nepatikimai elgėtės su svetimu turtu, tai kas jums duos tai, kas
priklauso jums?

[13] Nė vienas tarnas negali tarnauti kaip vergas dviem šeimininkams: arba jis
vieno nekęs, o kitą mylės pasiaukojančia meile, arba vienam bus
atsidavęs, o kitą niekins. Jūs negalite tarnauti kaip vergai Dievui ir
Mamonai.“

[14] Visa tai girdėjo mėgstantys pinigus fariziejai ir Jį piktai išjuokė.

[15] Todėl Jėzus jiems pasakė: „Jūs žmonių akivaizdoje pateisinate save, bet
Dievas gerai žino, kas yra jūsų širdyse. Juk tai, ką žmonės aukština, Dievo
akyse yra stabmeldystė.

[16] Įstatymas ir Pranašai buvo iki Jono. Nuo to laiko skelbiama Dievo
karalystė, ir kiekvienas nori ją užimti per prievartą.

[17] Lengviau dangui ir žemei išnykti, negu vienam Įstatymo brūkšneliui
prapulti.

[18] Kiekvienas, kuris išsiskiria su savo žmona ir veda kitą, tas svetimauja. Ir
kiekvienas, kuris veda tą, kuri buvo išskirta su vyru, tas svetimauja.

[19] Gyveno vienas turtingas žmogus. Jis vilkėjo purpurinę mantiją bei plonos
drobės drabužius ir kasdien buvo ištaigingai linksminamas.

20 O prie jo vartų buvo paguldytas, neužgyjančiomis žaizdomis padengtas
elgeta, vardu Lozorius.

21 Jis troško, kad jį pamaitintų bent trupiniais, kurie nukrisdavo nuo
turtuolio stalo, bet tik šunys atbėgdavo ir laižydavo jo neužgyjančias
žaizdas.

22 Ir atsitiko taip, kad elgeta mirė ir buvo angelų nuneštas į Abraomo
prieglobstį. Taip pat mirė ir turtuolis ir buvo palaidotas.

23 Kęsdamas nepakeliamas kančias pragare, jis pakėlė savo akis ir iš tolo
pamatė Abraomą ir jo prieglobstyje esantį Lozorių.

24 Tuomet jis ėmė šaukti, sakydamas: ‘Tėve Abraomai, pasigailėk manęs!
Atsiųsk Lozorių, kad suvilgęs vandenyje savo piršto galiuką, atvėsintų
mano liežuvį, nes aš esu kankinamas šioje liepsnoje’.

25 Tačiau Abraomas tarė: ‘Tebūnie tau priminta, vaike, kad tu gyvendamas
atsiėmei savo gėrybes, o Lozorius – blogybes! Taigi dabar čia jis
guodžiamas, o tu kankinamas.

26 Be viso to, tarp mūsų ir jūsų yra atverta plati bedugnė, kad norintys
negalėtų nei iš čia pereiti pas jus, nei iš ten, kad persikeltų pas mus’.

27 Turtuolis prašė: ‘Tad meldžiu tave, tėve, kad nusiųstum Lozorių į mano
tėvo namus,

28 nes aš turiu penkis brolius! Jis pateikdamas jiems įtikinančius įrodymus
tepaliudija, kad ir jie nepatektų į šią nepakeliamos kančios vietą’.

29 Abraomas atsakė: ‘Jie turi Mozę ir Pranašus, tegul jų ir klauso!’

30 Turtuolis tarė: ‘Ne, tėve Abraomai! Jei tik kas iš mirusiųjų nueitų pas
juos, jie atgailautų!’

31 Tuomet Abraomas jam tarė: ‘Jeigu jie neklauso Mozės ir Pranašų, tai
nebus įtikinti, net jei kas nors iš mirusių būtų prikeltas.’“

LK 17

1 Tada Jėzus savo mokiniams pasakė: „Suklupimo akmenų neįmanoma
išvengti, bet vargas tam žmogui, per kurį jie padedami!

2 Jam būtų naudingiau, kad ant jo kaklo būtų pakabintas asilo sukamų girnų
akmuo, o jis būtų įmestas jūron, negu kad padėtų suklupimo akmenį
vienam iš šitų mažųjų.

3 Atkreipkite dėmesį į tai, kaip jūs elgiatės! Jei tik tavo brolis tau nusidėtų,
griežtai įspėk jį, ir, jeigu tik jis atgailautų, atleisk jam.

4 Jei septynis kartus per dieną jis tau nusidėtų ir septynis kartus per dieną
kreiptųsi į tave, sakydamas: ‘Atgailauju’, – atleisk jam.“

5 Tada apaštalai tarė Viešpačiui: „Sustiprink mūsų tikėjimą.“

6 Viešpats atsakė: „Jei turėtumėte tikėjimą kaip garstyčios grūdelį, jūs
įsakytumėte šitam šilkmedžiui: ‘Būk išrautas su šaknimis ir pasodintas
jūroje’ – ir jis jums paklustų.

7 Kas iš jūsų, turėdamas ariantį ar ganantį vergą, jam grįžus iš lauko, sako:
‘Ateik ir tuojau pat atsisėsk pusiaugula prie stalo’?

8 Argi nesakys jam: ‘Paruošk man ką nors, kad pavakarieniaučiau.
Susijuosk ir man patarnauk, kol aš pavalgysiu ir išgersiu, o paskui tu
pavalgysi ir išgersi’?

9 Argi vergui dėkoja, kad jis įvykdė tai, kas jam įsakyta? Nemanau.

10 Taip ir jūs, kai įvykdysite visa tai, kas jums įsakyta, sakykite: ‘Esame
nenaudingi vergai ir padarėme tai, ką privalėjome padaryti.’“

11 Ir atsitiko taip, kad kai Jėzus keliavo į Jeruzalę, Jis ėjo tarp Samarijos ir
Galilėjos.

12 Jam įėjus į vieną kaimelį, Jį pasitiko dešimt raupsuotų vyrų. Jie stovėjo
atokiai

13 ir garsiai šaukė, sakydami: „Jėzau, Mokytojau, pasigailėk mūsų!“

14 Juos pamatęs, Jis tarė: „Eikite ir pasirodykite kunigams.“ Ir atsitiko taip, kad jiems beeinant, jie buvo apvalyti.

15 Vienas iš jų, pamatęs, kad buvo išgydytas, sugrįžo garsiai šlovindamas Dievą

16 ir dėkodamas parpuolė veidu žemyn prie Jėzaus kojų. Tas vyras buvo samarietis.

17 Paragintas atsiliepti, Jėzus paklausė: „Argi ne dešimt buvo apvalyti? Kur gi dar devyni?

18 Ar neatsirado nė vieno, kuris sugrįžęs atiduotų Dievui šlovę, išskyrus šitą svetimtautį?“

19 Ir Jėzus tarė jam: „Kelkis ir eik! Tavo tikėjimas išgelbėjo tave.“

20 Fariziejų paklaustas, kada ateis Dievo karalystė, Jėzus jiems atsakė, tardamas: „Dievo karalystė neateina žmonėms stebint.

21 Juk niekas nesakys: ‘Žiūrėk, ji čia!’, arba: ‘Žiurėk, ji ten!’ Nes štai Dievo karalystė yra tarp jūsų.“

22 Jis tarė mokiniams: „Ateis dienos, kai norėsite išvysti bent vieną Žmogaus Sūnaus dieną, bet nepamatysite.

23 Jums sakys: ‘Žiūrėkite, Jis čia!’, arba: ‘Žiūrėkite, Jis ten!’ – nenueikite šalin ir nesekite paskui juos.

24 Kaip tvykstelėjęs žaibas nušviečia viską nuo vieno padangės krašto iki kito, taip bus ir tą dieną, kai ateis Žmogaus Sūnus.

25 Juk pirmiau Jis turi daug nekaltai iškentėti ir būti šitos kartos atmestas.

26 Kaip buvo Nojaus dienomis, taip bus ir Žmogaus Sūnaus dienomis.

27 Žmonės be saiko valgydavo ir pasigerdavo, vesdavo, o moterys buvo
išleidžiamos už vyrų iki tos dienos, kurią Nojus įžengė į arką. Tuomet
užėjo tvanas ir visus sunaikino.

28 Panašiai buvo ir Loto dienomis: žmonės be saiko valgydavo ir
pasigerdavo, pirkdavo turguje, pardavinėdavo, sodindavo ir statydavo.

29 Tačiau tą dieną, kai Lotas išėjo iš Sodomos, Dievas iš dangaus liejo ugnį
bei sierą ir juos visus sunaikino.

30 Taip bus ir tą dieną, kai bus parodytas Žmogaus Sūnus.

31 Tas, kuris bus tą dieną ant plokščiastogio, o jo daiktai namuose,
tenenulipa žemyn jų pasiimti. Taip pat ir tas, kuris laukuose, tenegrįžta
atgal.

32 Prisiminkite Loto žmoną!

33 Jei tik kas trokš išgelbėti savo gyvybę, tas ją pražudys, bet kas ją
pražudys, tas ją išgelbės.

34 Sakau jums: tą naktį du bus vienoje lovoje, vienas bus paimtas, o kitas
paliktas.

35 Bus dvi kartu malančios girnomis: viena bus paimta, o kita palikta.

36 Bus du lauke, vienas bus paimtas, o kitas paliktas.“

37 Tuomet, paraginti atsakyti, jie paklausė: „Kur, Viešpatie?!“ Jis atsakė:
„Kur yra lavonas, ten bus surinkti ir maitvanagiai.“

LK 18

1 Jėzus pasakė jiems palyginimą apie tai, kad reikia visuomet melstis Dievui
ir nenusiminti,

2 tardamas: „Viename mieste gyveno teisėjas, kuris nebijojo Dievo ir
nepaisė žmonių.

3 Tame mieste gyveno našlė, kuri vis eidavo pas jį ir prašydavo: ‘Apgink
mane nuo mano priešininko!’

4 Jis kurį laiką nenorėjo, bet po to tarė sau: ‘Nors Dievo aš nebijau ir
žmogaus nepaisau,

5 bet kadangi šita našlė man kelia rūpestį, aš apginsiu ją, kad vėl neateitų ir
galų gale man neuždėtų paakyje mėlynės.’“

6 Tuomet Viešpats tarė: „Išgirskite, ką sako neteisusis teisėjas.

7 Tad ar Dievas neapgins savo išrinktųjų, kurie Jo šaukiasi dieną ir naktį,
nors Jis kol kas delsia?

8 Sakau jums: Jis apgins jų teises netrukus. Tik ar atėjęs Žmogaus Sūnus
beras žemėje tikėjimą?“

9 Tiems, kurie buvo įsitikinę, kad jie teisūs, o kitus niekino, Jėzus pasakė
palyginimą:

10 „Du žmonės atėjo į šventyklą melstis Dievui: vienas – fariziejus, o kitas –
mokesčių rinkėjas.

11 Fariziejus stovėjo ir meldėsi už save, sakydamas: ‘Dieve, dėkoju Tau, kad
aš nesu toks, kaip kiti žmonės – godūs, neteisingi, svetimautojai – arba
kaip šis mokesčių rinkėjas.

12 Aš pasninkauju dukart iki poilsio dienos ir duodu dešimtinę nuo visko, ką
įsigyju’.

13 Tačiau mokesčių rinkėjas, atokiai stovėdamas, negalėjo nė akių į dangų
pakelti, tik mušdamasis sau į krūtinę, maldavo: ‘Dieve, būk gailestingas
man nusidėjėliui!’

14 Sakau jums: šitas nuėjo į savo namus pripažintas teisiu, o ne anas.
Kiekvienas, kuris save aukština, tas bus pažemintas, o kuris save
pažemina, tas bus išaukštintas.“

15 Tuomet žmonės nešė Jėzui kūdikius, kad Jis juos paliestų. Tačiau Jo mokiniai, tai matydami, jiems draudė.

16 Jėzus pasikvietęs juos tarė: „Leiskite mažus vaikus atnešti pas mane ir netrukdykite jiems, nes būtent tokių yra Dievo karalystė.

17 Iš tiesų sakau jums: jei tik kas nepriims Dievo karalystės kaip mažas vaikas, tas niekada neįeis į ją!“

18 Vienas iš vyresniųjų Jo paklausė: „Gerasis Mokytojau! Ką turėčiau padaryti, kad paveldėčiau amžinąjį gyvenimą?“

19 Jėzus jo paklausė: „Kodėl vadini mane geru? Nė vieno nėra gero, tik vienintelis Dievas.

20 Įsakymus žinai: ‘Nesvetimauk, nežudyk, nevok, melagingai neliudyk, gerbk savo tėvą ir motiną.’“

21 Tas Jam atsakė: „Visa tai vykdžiau nuo pat savo jaunystės.“

22 Tai išgirdęs, Jėzus jam tarė: „Tau trūksta dar vieno dalyko: parduok visa, ką turi, ir pinigus išdalink elgetoms, ir turėsi indėlį danguje. Po to ateik čionai ir sek paskui mane!“

23 Išgirdęs tuos žodžius, jis labai nuliūdo, nes buvo labai turtingas.

24 Matydamas jį labai nuliūdusį, Jėzus tarė: „Kaip sunkiai tie, kurie turi turtų, įeis į Dievo karalystę!

25 Lengviau kupranugarį prakišti pro adatos skylutę, negu turtingąjį įvesti į Dievo karalystę.“

26 Girdėjusieji tai paklausė: „O kas gali išgelbėti?“

27 Jis atsakė: „Kas neįmanoma žmonėms, įmanoma Dievui.“

28 Tada Petras tarė: „Štai mes viską palikome ir nusekėme paskui Tave.“

29 Jėzus atsakė jiems: „Iš tiesų sakau jums: nėra nė vieno, kuris paliko namus ar tėvus, ar brolius, ar žmoną, ar vaikus dėl Dievo karalystės

30 ir kuris jau šiuo metu negautų daug daugiau, o ateinančioje amžinybėje – amžinojo gyvenimo.“

31 Tuomet Jėzus pasikvietė dvylika ir tarė: „Štai mes kylame keliu aukštyn į Jeruzalę, ir ten bus įvykdyta visa, kas buvo parašyta per pranašus apie Žmogaus Sūnų.

32 Jis bus perduotas pagonims, išjuoktas, paniekintas ir apspjaudytas.

33 Tie Jį nuplaks rimbais ir be jokio gailesčio nužudys, bet trečią dieną Jis bus prikeltas.“

34 Tačiau jie nieko nesuprato, nes šito ištarto pasakymo prasmė buvo nuo jų paslėpta, ir jie nesuvokė, apie ką buvo kalbama.

35 Ir atsitiko taip, kad Jam artinantis prie Jericho, pakelėje sėdėjo neregys ir elgetavo.

36 Išgirdęs pro šalį einančios minios šurmulį, jis pradėjo klausinėti: „Kas čia vyksta?“

37 Jam pranešė, kad pro šalį eina Jėzus Nazarietis.

38 Tuomet jis ėmė šaukti, sakydamas: „Jėzau, Dovydo Sūnau, pasigailėk manęs!“

39 Einantys priekyje draudė jam sakydami, kad nutiltų, bet jis dar garsiau šaukė: „Dovydo Sūnau, pasigailėk manęs!“

40 Dievo sustabdytas, Jėzus liepė atvesti neregį. Jam prisiartinus, Jis paklausė jo,

41 sakydamas: „Ko nori, kad tau padaryčiau?“ Neregys atsakė: „Viešpatie, kad praregėčiau!“

42 Tuomet Jėzus jam tarė: „Praregėk! Tavo tikėjimas išgelbėjo tave.“

43 Neregys tuoj pat praregėjo ir šlovindamas Dievą nusekė paskui Jėzų. Tai matydami, visi žmonės garbino Dievą.

LK 19

1 Įžengęs į Jerichą, Jėzus ėjo per jį.

2 Ir štai ten buvo vyras, vadinamas Zachiejumi, mokesčių rinkėjų viršininkas ir turtuolis.

3 Jis troško pamatyti Jėzų, kas Jis esąs, bet negalėjo dėl minios, nes buvo žemo ūgio.

4 Tad pabėgėjęs priekin jis įlipo į šilkmedį, kad galėtų pamatyti Jėzų, nes Jis turėjo pro ten praeiti.

5 Atėjęs į tą vietą, Jėzus pažvelgė aukštyn ir, pamatęs jį, tarė: „Zachiejau! Skubiai lipk žemyn, nes šiandien Aš turiu pasilikti tavo namuose.“

6 Tuomet jis skubiai nulipo žemyn ir džiaugsmingai Jį priėmė.

7 Tai pamatę, visi ėmė murmėti, sakydami: „Pas nuodėmingą vyrą Jis užėjo nakvoti.“

8 Dievo paragintas, Zachiejus atsistojo ir tarė Viešpačiui: „Štai dabar, Viešpatie, pusę savo turto atiduodu elgetoms ir, jei ką nors grasindamas atėmiau, grąžinu keturgubai!“

9 Tuomet Jėzus jam tarė: „Šiandien į šiuos namus atėjo išgelbėjimas, nes ir jis yra Abraomo sūnus.

10 Juk Žmogaus Sūnus atėjo ieškoti ir išgelbėti to, kuris pražuvęs.“

11 Jiems besiklausant, Jėzus pasakė palyginimą. Mat Jis buvo arti Jeruzalės, ir žmonės manė, jog tuojau pat bus parodyta Dievo karalystė.

12 Taigi Jis kalbėjo: „Vienas kilmingas žmogus buvo nuvestas į tolimą šalį, kad ten būtų paskelbtas karaliumi ir po to sugrįžtų.

13 Jis pasišaukė dešimt savo vergų ir jiems davė tūkstantį sidabrinių,
tardamas: ‘Leiskite juos į apyvartą, kol aš sugrįšiu’.

14 Tačiau piliečiai jo nekentė ir nusiuntė jam iš paskos pasiuntinius,
sakydami: ‘Mes nenorime, kad jis mus valdytų’.

15 Ir atsitiko taip, kad gavęs karaliaus valdžią, jis sugrįžo ir įsakė pakviesti
tuos vergus, kuriems buvo davęs sidabrą, kad sužinotų, kiek kuris
uždirbo.

16 Tuomet atėjo pirmasis, sakydamas: ‘Valdove, tavo šimtas sidabrinių
uždirbo tūkstantį!’

17 Jis atsakė: ‘Gerai, esi geras vergas! Kadangi buvai ištikimas labai
mažame dalyke, tu gauni valdyti dešimtį miestų’.

18 Atėjo ir antrasis, sakydamas: ‘Valdove, tavo šimtas sidabrinių uždirbo
penkis šimtus!’

19 Taip pat ir tam jis pasakė: ‘Ir tu valdyk penkis miestus’.

20 Atėjo dar vienas ir tarė: ‘Valdove! Štai tavo šimtas sidabrinių, kuriuos
laikiau suvyniotus į skepetą,

21 nes aš bijojau tavęs, kadangi esi griežtas žmogus. Tu imi tai, ko
nepadėjai, ir pjauni tai, ko nepasėjai’.

22 Tuomet šeimininkas jam tarė: ‘Pagal tavo paties burnos žodžius teisiu
tave, nes esi blogas vergas! Tu gerai žinojai, kad aš griežtas žmogus,
imantis tai, ko nepadėjau ir pjaunantis tai, ko nepasėjau.

23 Tai kodėl nepadėjai mano sidabro ant pinigų keitėjų stalo, kad sugrįžęs
atsiimčiau jį su didelėmis palūkanomis?’

24 Šalia stovėjusiems jis įsakė: ‘Atimkite iš jo šimtą sidabrinių ir duokite
tam, kuris turi tūkstantį’.

25 Tie atsakė jam: ‘Valdove, jis jau turi tūkstantį sidabrinių!’

26 Šeimininkas tarė: ‘Sakau jums, kad kiekvienam, kuris turi, bus duota, o iš
to, kuris neturi, bus atimta ir tai, ką turi.

27 Atveskite čionai mano priešus, kurie nenorėjo, kad juos valdyčiau, ir
nužudykite juos mano akivaizdoje!’“

28 Tai pasakęs, Jėzus ėjo visų priešakyje, kildamas keliu aukštyn į Jeruzalę.

29 Ir atsitiko taip, kad prisiartinęs prie Betfagės ir Betanijos, prie
vadinamojo Alyvmedžių kalno, Jis pasiuntė du savo mokinius,

30 sakydamas: „Eikite į priešais jus esantį kaimą ir įėję rasite pririštą
asiliuką, ant kurio joks žmogus dar niekada nebuvo sėdėjęs. Atriškite jį ir
atveskite.

31 Jeigu tik kas jūsų paklaustų: ‘Kodėl jį atrišate?’, atsakykite: ‘Jo reikia
Viešpačiui.’“

32 Pasiųstieji nuėjo ir rado taip, kaip Jėzus buvo jiems sakęs.

33 Atrišant asiliuką, šeimininkai jų klausė: „Kodėl atrišate asiliuką?“

34 Tuomet jie atsakė: „Jo reikia Viešpačiui.“

35 Jie atvedė asiliuką pas Jėzų, užmetė ant jo savo apsiaustus ir užsodino
Jėzų ant jo.

36 Jėzui jojant, žmonės tiesė ant kelio savo apsiaustus.

37 Besiartinant prie Alyvmedžių kalno šlaito, visa mokinių daugybė pradėjo
garsiai džiūgauti ir garbinti Dievą už visus galingus darbus, kuriuos jie
buvo matę.

38 Jie šaukė: „Tebūnie palaimintas karalius, kuris ateina Viešpaties vardu!
Ramybė danguje ir šlovė aukštybėse!“

39 Kai kurie fariziejai iš minios Jam sakė: „Mokytojau, sudrausk savo
mokinius!“

40 Paragintas atsakyti, Jėzus jiems tarė: „Sakau jums: jei šitie nutiltų, tai akmenys šauks!“

41 Kai Jėzus prisiartino prie miesto ir jį pamatė, Jis pradėjo raudoti dėl jo,

42 sakydamas: „O kad tu bent šiandien būtum atpažinęs Tą, kuris tau atneša ramybę! Deja, tai buvo paslėpta nuo tavo akių.

43 Tave užklups dienos, kai tavo priešai apjuos tave sustiprintu pylimu ir apsups tave, ir suspaus tave iš visų pusių.

44 Jie sulygins tave su žeme ir tavo vaikus tavyje, ir nepaliks tavyje akmens ant akmens, nes tu neatpažinai savo aplankymo meto.“

45 Jėzus įėjo į šventyklą ir pradėjo varyti laukan tuos, kurie joje pardavinėjo ir pirko.

46 Jis sakė jiems: „Parašyta: ‘Mano namai yra maldos namai’, bet jūs padarėte juos plėšikų urvu.“

47 Ir Jėzus kasdien mokė šventykloje. O tuo tarpu, aukštieji kunigai, Rašto aiškintojai ir tautos vyresnieji planavo sąmokslą, nes norėjo Jį nužudyti,

48 bet nesugalvojo, kaip tai galėtų padaryti, nes visi žmonės neatsitraukdami Jo klausėsi.

LK 20

1 Ir atsitiko taip, kad vieną iš tų dienų, kai Jėzus mokė žmones šventykloje ir skelbė gerąją žinią, prie Jo prisiartino aukštieji kunigai, Rašto aiškintojai ir vyresnieji.

2 Jie klausė Jo, sakydami: „Pasakyk mums, kieno įgaliotas Tu tai darai? Ir kas yra Tas, kuris Tau suteikė šitą valdžią?“

3 Paragintas atsakyti, Jėzus jiems tarė: „Ir Aš užduosiu jums vieną klausimą. Atsakykite man:

[4] kas įgaliojo Joną, kad jis krikštytų, panardindamas vandenyje? Dangus ar žmonės?“

[5] Tuomet jie svarstė tarpusavyje, sakydami: „Jei mes sakysime – ‘Dangus’, Jis klaus: ‘Taigi kodėl juo nepatikėjote?’

[6] Tačiau jei sakysime – ‘Žmonės’, tai visa tauta mus užmėtys akmenimis, nes ji yra įtikinta, kad Jonas buvo pranašas.“

[7] Ir jie atsakė, kad nežino iš kur.

[8] Tada Jėzus jiems tarė: „Tai ir Aš nesakysiu jums, kieno įgaliotas tai darau.“

[9] Jėzus, pradėdamas pasakoti žmonėms dar vieną palyginimą, tarė: „Vienas žmogus įveisė vynuogyną, išnuomojo jį žemdirbiams ir ilgam laikui iškeliavo į tolimą šalį.

[10] Priartėjus nustatytam metui, jis pasiuntė pas žemdirbius vergą, kad tie atiduotų jam priklausančią vynuogyno derliaus dalį. Tačiau žemdirbiai žiauriai sumušė jį ir išvarė tuščiomis.

[11] Jis vėl siuntė kitą vergą, bet ir tą jie žiauriai sumušė, išniekino ir išvarė jį tuščiomis.

[12] Tuomet jis vėl siuntė trečią, bet jie ir tą sužeidę išmetė laukan.

[13] Tada vynuogyno šeimininkas tarė: ‘Ką turėčiau daryti? Aš siųsiu pas juos savo sūnų, kurį myliu pasiaukojančia meile. Gal būt jį pamatę, žemdirbiai bus priversti susigėsti’.

[14] Pamatę jį, žemdirbiai ėmė tarpusavyje tartis, sakydami: ‘Šitas yra paveldėtojas. Ateikite čionai, be jokio gailesčio nužudykime jį, ir paveldas bus mūsų’.

[15] Tuomet jie išmetė jį iš vynuogyno ir be jokio gailesčio nužudė. Tad ką gi jiems padarys vynuogyno šeimininkas?

16 Jis ateis ir nužudys žemdirbius, o vynuogyną atiduos kitiems.“ Tai girdėjusieji tarė: „Teneįvyksta tai!“

17 Atidžiai stebėdamas juos, Jėzus tarė: „O kas yra Tas, apie kurį parašyta: ‘Akmuo, kuris statytojų buvo pripažintas netinkamu, tas buvo padarytas kertiniu akmeniu?’

18 Kiekvienas, kuris pargrius ant to akmens, tas bus sudaužytas, o ant kurio jis užgrius, tą jis sutrins į dulkes.“

19 Aukštieji kunigai ir Rašto aiškintojai norėjo dar tą pačią valandą Jį suimti, bet buvo įbauginti žmonių. Juk jie suprato, kad šį palyginimą Jėzus taikė jiems.

20 Todėl jie atidžiai stebėjo Jį ir siuntė šnipus, kurie apsimetinėjo, jog jie yra teisūs, kad išgirdę kokį nors Jo žodį, jie galėtų Jį perduoti valdytojo valdžiai ir teismui.

21 Taigi jie paklausė Jo, sakydami: „Mokytojau! Mes gerai žinome, kad Tu kalbi ir mokai teisingai. Tu neatsižvelgi į asmenis, bet mokai Dievo kelio, laikydamasis tiesos.

22 Ar Dievas leidžia mums mokėti cezariui mokesčius, ar ne?“

23 Pastebėjęs jų klastą, Jis tarė jiems: „Kodėl mane gundote?

24 Parodykite man sidabrinį. Kieno šitas atvaizdas ir įrašas?“ Paraginti atsakyti, jie tarė Jam: „Cezario.“

25 Tuomet Jis atsakė jiems: „Taigi, kas cezario, atiduokite cezariui, o kas Dievo – Dievui.“

26 Taip jie negalėjo tautos akivaizdoje sugauti Jo ištartoje kalboje. Ir stebėdamiesi Jo atsakymu, jie nutilo.

27 Tada pas Jį atėjo sadukiejai, kurie prieštaraudami sako, kad mirusiųjų prikėlimo nebus. Jie paklausė Jo,

28 tardami: „Mokytojau! Mozė mums parašė: ‘Jei tik kieno brolis, turėdamas
žmoną, mirtų bevaikis, tuomet jo brolis tegul veda jo žmoną, kad ji
pagimdytų mirusiajam palikuonį’.

29 Taigi buvo septyni broliai. Pirmasis vedė tą moterį ir mirė bevaikis.

30 Tuomet antrasis vedė tą moterį, ir tas mirė bevaikis.

31 Paskui ją vedė trečiasis. Taip atsitiko su visais septyniais, ir jie mirė,
nepalikę vaikų.

32 Paskiausiai, po jų visų, numirė ir ta moteris.

33 Taigi kurio iš septynių ji bus žmona mirusiųjų prikėlime? Juk ji buvo visų
septynių žmona.“

34 Paragintas atsakyti, Jėzus jiems tarė: „Šio pasaulio sūnūs veda ir dukterys
išleidžiamos už vyrų,

35 bet tie, kurie bus palaikyti vertais turėti dalį aname pasaulyje ir mirusiųjų
prikėlime, nei jie ves, nei jos bus išleidžiamos už vyrų.

36 Jie jau nebegalės mirti, nes jie bus panašūs į angelus. Todėl jie bus
prikėlimo vaikai ir Dievo vaikai.

37 Juk, kad Dievas prikelia mirusiuosius, nurodė ir Mozė pasakojime apie
erškėčių krūmą, vadindamas Viešpatį ‘Dievu Abraomo, Dievu Izaoko ir
Dievu Jokūbo’.

38 Taigi Dievas nėra mirusiųjų Dievas, bet gyvųjų, nes visi Jam gyvena.“

39 Tuomet, paraginti atsiliepti, kai kurie Rašto aiškintojai sakė: „Mokytojau,
Tu gerai pasakei!“

40 Ir daugiau jie jau nebedrįso Jo nieko klausti.

41 Jis paklausė jų: „Kodėl sako, kad Kristus yra Dovydo sūnus?

42 Juk pats Dovydas Psalmių knygoje sako: ‘Viešpats tarė mano Viešpačiui:
sėskis mano dešinėje,

43 kol Aš padėsiu Tavo priešus tarsi pakojį po Tavo kojomis’.

44 Jeigu Dovydas Jį vadina Viešpačiu, tai kaip tuomet Jis gali būti jo
sūnus?“

45 Visai tautai besiklausant, Jėzus tarė savo mokiniams:

46 „Saugokitės Rašto aiškintojų, kuriems patinka vilkėti ilgus drabužius ir
kai juos maloniai sveikina turgaus aikštėse. Jie mėgsta užimti pirmąsias
vietas judėjų maldos namuose ir garbingiausias vietas pokyliuose.

47 Jie suryja našlių namus ir dėl akių ilgai meldžiasi Dievui. Todėl jų laukia
dar griežtesnis pasmerkimas.“

LK 21

1 Pažvelgęs aukštyn, Jėzus pamatė turtuolius, dedančius savo dovanas į
iždinę.

2 Tuomet Jis pamatė ir vieną elgetaujančią našlę, kuri įmetė į iždinę du
smulkius varinius pinigėlius.

3 Jis tarė: „Iš tiesų sakau jums, kad ši elgetaujanti našlė įmetė daugiau už
visus.

4 Juk visi šitie metė dovanas Dievui iš to, kas atlieka, bet ji iš savo
nepritekliaus įmetė viską, ką turėjo pragyvenimui.“

5 Kai kuriems kalbant apie šventyklą, kad ji išpuošta gražiais akmenimis bei
paaukotomis dovanomis, Jėzus tarė:

6 „Ateis dienos, kai iš to, ką matote, nebus paliktas akmuo ant akmens, kuris
nebus nuverstas žemyn.“

7 Tuomet jie klausė Jo, sakydami: „Mokytojau, kada visa tai įvyks!? Ir koks
bus atpažinimo ženklas, kai visa tai turės įvykti?“

8 Jėzus jiems atsakė: „Saugokitės, kad niekas jūsų nesuklaidintų. Mat
įžymieji ateis prisidengdami mano vardu, ir sakys: ‘Aš esu Kristus!’- ir:
‘Nustatytas laikas jau priartėjo!’ Nebūkite paskui juos nuvesti.

9 Kai tik jūs išgirsite apie karus ir neramumus, kad tai jums nesukeltų
baimės, nes visa tai privalo pirmiau įvykti, bet tai dar ne pabaiga.“

10 Tada Jis kalbėjo jiems: „Bus pakelta tauta prieš tautą ir karalystė prieš
karalystę.

11 Įvairiose vietose bus didelių žemės drebėjimų, badmečių, maro
epidemijų, bus baisių reginių ir reikšmingų atpažinimo ženklų iš dangaus.

12 Tačiau prieš tai jie suims jus ir dėl mano vardo jus persekios, perduos į
judėjų maldos namus ir kalėjimus, ir ves jus pas karalius bei valdytojus.

13 Tai bus jums proga liudyti.

14 Taigi įsidėkite sau į širdis, kad iš anksto negalvotumėte, kas jus apgins
teisme,

15 nes Aš jums duosiu tokios iškalbos ir išminties, kuriai negalės prieštarauti
ir pasipriešinti nė vienas jūsų priešininkas.

16 Jūs būsite išduoti per tėvus, brolius, giminaičius ir mylimus draugus, ir
kai kuriuos iš jūsų jie nužudys.

17 Jūs būsite visų nekenčiami dėl mano vardo.

18 Tačiau nė plaukas nuo jūsų galvos nenukris.

19 Savo ištverme įsigykite savo sielas.

20 Kai tik pamatysite, kad Jeruzalė apsupama kariuomenių, žinokite, kad
prisiartino jos suniokojimas.

21 Tada tie, kurie bus Judėjoje, tebėga į kalnus, o kurie mieste, teneišeina iš
jo, o tie, kurie laukuose, teneįeina į ją,

22 nes tai bus pelnytos bausmės dienos, kad būtų įvykdyta visa tai, kas
užrašyta.

23 Vargas nėščioms ir maitinančioms krūtimi tomis dienomis! Mat šalį ištiks
didelė nelaimė, o šitą tautą – rūstybė.

24 Žmonės kris nuo kalavijo ašmenų ir bus vedami nelaisvėn į visas tautas, o
Jeruzalė bus pagonių trypiama tol, kol bus užbaigti pagonių laikai.

25 Tuomet bus atpažinimo ženklų saulėje, mėnulyje ir žvaigždėse, o žemėje
sielvartaus nerasdamos išeities tautos, jūrai šniokščiant ir banguojant.

26 Žmonės alps iš baimės ir nuogąstaus dėl to, kas užklups pasaulį, nes
dangaus galybės bus supurtytos.

27 Tada jie pamatys Žmogaus Sūnų, ateinantį debesyje su galia ir didžia
šlove.

28 Taigi kai tai pradės vykti, atsitieskite ir pakelkite savo galvas, nes artinasi
jūsų atpirkimas.“

29 Ir Jis pasakė jiems palyginimą: „Stebėkite figmedį ir visus kitus medžius.

30 Kai tik jie išleidžia pumpurus, jūs matote ir suprantate, kad vasara jau
visai čia pat.

31 Taip ir jūs, kai tik pamatysite tai vykstant, žinokite, kad Dievo karalystė
jau visai čia pat.

32 Iš tiesų sakau jums: ši karta nepraeis, kol visa tai įvyks.

33 Dangus ir žemė išnyks, bet mano žodžiai niekuomet neišnyks.

34 Saugokitės, kad jūsų širdys nebūtų apsunkintos nesaikingumo,
girtuoklystės ir kasdieninių rūpesčių, kad toji diena neužkluptų jūsų
netikėtai.

35 Juk kaip žabangai ji užgrius ant visų tų, kurie gyvena visos žemės paviršiuje.

36 Todėl visuomet budėkite ir prašykite, kad būtumėt palaikyti vertais išvengti viso to, kas įvyks, ir būtumėt pastatyti Žmogaus Sūnaus akivaizdoje.“

37 Dienomis Jėzus buvo šventykloje ir mokė, o išėjęs iš ten nakvodavo ant vadinamojo Alyvmedžių kalno.

38 Ir nuo ankstyvo ryto, visa tauta eidavo pas Jį į šventyklą, kad galėtų Jo pasiklausyti.

LK 22

1 Artėjo Neraugintos duonos šventė, vadinama Pascha.

2 Aukštieji kunigai ir Rašto aiškintojai ieškojo būdo, kaip galėtų nužudyti Jėzų, bet bijojo tautos.

3 Tuomet šėtonas įėjo į Judą, vadinamą Iskariotu, kuris buvo vienas iš dvylikos.

4 Tas nuėjęs tarėsi su aukštaisiais kunigais ir šventyklos apsaugos viršininkais, kaip galėtų jiems išduoti Jėzų.

5 Jie buvo pradžiuginti ir pažadėjo duoti jam sidabrinių.

6 Ir sutaręs su jais, Judas ėmė ieškoti palankios progos, kad galėtų išduoti Jėzų, kai minia to nematys.

7 Atėjo Neraugintos duonos diena, kai reikėjo pjauti Paschos avinėlį.

8 Tuomet Jėzus pasiuntė Petrą ir Joną, sakydamas: „Kai būsite nuvesti, paruoškite mums Paschos avinėlį, kad mes jį valgytume.“

9 Jie paklausė: „Kur nori, kad mes paruoštume?“

10 Jis atsakė jiems: „Štai jums įėjus į miestą, jus pasitiks žmogus, nešantis
molinį vandens indą. Sekite paskui jį iki tų namų, į kuriuos jis įeis.

11 Tada sakykite namų šeimininkui: ‘Mokytojas tavęs klausia: kur svečių
kambarys, kuriame galėčiau su savo mokiniais valgyti Paschos avinėlį?’

12 Jis parodys jums didelį, nuklotą kilimais, aukštutinį kambarį, ten ir
paruoškite.“

13 Kai jie nuėjo, rado viską, kaip Jėzus sakė, ir paruošė Paschos avinėlį.

14 Atėjus valandai, Jis atsisėdo pusiaugula prie stalo. Drauge su Juo atsisėdo
pusiaugula ir dvylika apaštalų.

15 Tuomet Jis tarė jiems: „Dar prieš nekaltai kentėdamas, Aš trokšte troškau
valgyti drauge su jumis šį Paschos avinėlį.

16 Aš sakau jums, kad nebevalgysiu jo iki tol, kol Pascha nebus užbaigta
Dievo karalystėje.“

17 Paėmęs taurę, Jis padėkojo ir tarė: „Imkite tai ir pasidalinkite tarpusavyje.

18 Sakau jums: Aš jau nebegersiu vynmedžio vaisiaus iki tol, kol ateis Dievo
karalystė.“

19 Paėmęs duonos paplotį, Jis padėkojo, laužė jį, ir padavė jiems,
sakydamas: „Tai yra mano kūnas, kuris už jus atiduodamas, tai darykite
mano atminimui.“

20 Lygiai taip pat po vakarienės Jis paėmė taurę, sakydamas: „Ši taurė yra
Naujoji Sandora mano kraujyje, kuris už jus išliejamas.

21 Tačiau štai mane išduodančio ranka yra kartu su manąja ant stalo.

22 Juk Žmogaus Sūnus eina, kaip Jam iš anksto buvo nulemta, bet vargas
tam žmogui, per kurį Jis išduodamas!“

23 Tada jie pradėjo vienas kito klausinėti, kas iš jų yra tas, kuris ketina tai
padaryti.

[24] Ir atsitiko taip, kad tarp jų kilo ginčas, kuris iš jų esąs didesnis.

[25] Tuomet Jėzus jiems tarė: „Tautų karaliai viešpatauja joms ir tie, kurie jas valdo, vadinami geradariais,

[26] bet jūs tokie nebūkite. Kas tarp jūsų didžiausias, tebūna kaip mažiausias, o tas, kuris vadovauja, tebūna kaip tas, kuris tarnauja.

[27] Juk kuris didesnis – ar tas, kuris pasodintas pusiaugula prie stalo, ar tas, kuris patarnauja? Argi ne tas, kuris pasodintas pusiaugula prie stalo? Tačiau Aš tarp jūsų esu kaip Tas, kuris patarnauja.

[28] Jūs nuolat pasiliekate su manimi mano išbandymuose,

[29] todėl Aš jums perduodu savo karalystę, kaip ir man yra perdavęs mano Tėvas,

[30] kad mano karalystėje jūs valgytumėte ir gertumėte už mano stalo ir sėdėtumėte sostuose, teisdami dvylika Izraelio giminių.“

[31] Tuomet Viešpats tarė: „Simonai, Simonai! Štai šėtonas pareikalavo, kad jūs būtumėte persijoti tarsi kviečiai.

[32] Todėl Aš buvau paragintas melstis už tave, kad tavo tikėjimas nesusvyruotų, ir kai tu sugrįši atgal pas Dievą, stiprink savo brolius.“

[33] Tačiau Petras Jam tarė: „Viešpatie, aš pasiruošęs kartu su Tavimi eiti ir į kalėjimą, ir į mirtį!“

[34] Tuomet Jėzus atsakė: „Sakau tau, Petrai, šiandien, anksčiau nei gaidys pragys, tu tris kartus išsiginsi, kad mane pažįsti!“

[35] Jis paklausė jų: „Ar jūs ko nors stokojote, kai jus siunčiau be piniginės, be kelionmaišio ir be sandalų?“ Jie atsakė: „Nieko.“

[36] Tuomet Jis tarė jiems: „Bet dabar, kas turi piniginę, tepasiima ją, taip pat ir kelionmaišį, o kas neturi kalavijo, teparduoda savo viršutinį rūbą ir tenusiperka.

37 Sakau jums, kad manyje turi būti įvykdyta tai, kas parašyta: ‘Ir Jis buvo priskaitytas prie tų, kurie nesilaiko Įstatymo’. Juk tai, kas parašyta apie mane, jau eina į pabaigą.“

38 Jie tarė: „Viešpatie, štai čia du kalavijai!“ Jis atsakė: „Pakanka.“

39 Tuomet Jėzus išėjo ir, kaip buvo pratęs, Jis buvo Dievo nuvestas į Alyvmedžių kalną. Paskui Jį nusekė ir mokiniai.

40 Atėjęs į vietą, Jis tarė jiems: „Nepaliaujamai melskitės Dievui, kad nepatektumėte į pagundą.“

41 Tada Jis buvo atitolintas nuo jų maždaug per akmens metimą ir atsiklaupęs meldėsi Dievui,

42 sakydamas: „Tėve, jei Tu nori, tai pašalink šitą taurę nuo manęs! Tačiau tebūnie įvykdyta ne mano valia, bet Tavo.“

43 Ir Jam buvo parodytas iš dangaus atsiųstas angelas, kuris Jį sustiprino.

44 Vidinės kančios draskomas, Jis dar karščiau meldėsi Dievui, o Jo prakaitas buvo kaip dideli, varvantys žemėn, tiršto kraujo lašai.

45 Pakilęs po maldos, Jis atėjo pas mokinius ir rado juos iš sielvarto užmigusius.

46 Jis tarė jiems: „Kodėl miegate? Kelkitės ir nepaliaujamai melskitės Dievui, kad nepatektumėte į pagundą.“

47 Jam dar tebekalbant, štai pasirodė minia ir vienas iš dvylikos, vadinamas Judu. Jis ėjo priekyje jų ir prisiartino prie Jėzaus, kad Jį draugiškai pabučiuotų.

48 Jėzus jam tarė: „Judai, draugišku pabučiavimu tu išduodi Žmogaus Sūnų!“

49 Esantieji aplink Jį, matydami, kas bus, paklausė: „Viešpatie, ar mums kirsti kalaviju!?“

50 Tuomet vienas iš jų smogė vyriausiojo kunigo vergui ir nukirto jam
dešinę ausį.

51 Paragintas atsiliepti, Jėzus tarė: „Leiskite mane prie jo.“ Ir palietęs vergo
ausį, Jis išgydė jį.

52 Atėjusiems aukštiesiems kunigams, šventyklos apsaugos viršininkams ir
vyresniesiems Jis pasakė: „Kaip prieš plėšiką išėjote prieš mane su
kalavijais ir vėzdais.

53 Kai buvau kasdien su jumis šventykloje, jūs nepakėlėte prieš mane
rankos, bet atėjo jūsų valanda ir tamsos valdžia.

54 Tuomet Jėzus buvo suimtas, nuvestas ir įvestas į vyriausiojo kunigo
namus. O Petras sekė paskui Jį iš tolo.

55 Susikūrę ugnį kiemo viduryje, jie susėdo. Petras sėdėjo tarp jų.

56 Viena jauna vergė, pamačiusi jį sėdintį palei ugnį, atidžiai įsižiūrėjusi į
Petrą, tarė: „Šitas irgi buvo kartu su Juo.“

57 Tuomet jis išsigynė Jėzaus, sakydamas: „Moterie, aš nepažįstu Jo!“

58 Šiek tiek vėliau jį pamatė kažkas kitas ir tarė: „Ir tu esi vienas iš jų.“
Tačiau Petras atsakė: „Ne, žmogau, nesu!“

59 Praėjus maždaug vienai valandai, dar kitas atkakliai tvirtino, sakydamas:
„Tikrai šitas buvo su Juo, nes ir jis galilėjietis!“

60 Tačiau Petras atsakė: „Žmogau, aš nežinau, apie ką tu kalbi!“ Ir tuoj pat,
dar jam tebekalbant, pragydo gaidys.

61 Dievo paragintas, Viešpats atsigręžė ir įdėmiai pažvelgė į Petrą. Tuomet
jis prisiminė, ką Viešpats jam buvo sakęs: „Anksčiau nei gaidys pragys, tu
tris kartus manęs išsiginsi.“

62 Ir, išėjęs laukan, Petras karčiai pravirko.

63 Vyrai, kurie saugojo Jėzų, tyčiojosi iš Jo ir žiauriai Jį mušė.

64 Uždengę akis, jie daužė Jam per veidą ir klausinėjo, sakydami:
„Pranašauk, kuris Tave mušė!“

65 Ir dar daug ką Jam piktžodžiaudami kalbėjo.

66 Rytui išaušus, buvo sušaukta vyresniųjų taryba, aukštieji kunigai ir Rašto
aiškintojai. Atvedę Jėzų į savo aukščiausiąjį teismą, jie sakė:

67 „Jei Tu esi Kristus, tai pasakyk mums!“ Tuomet Jėzus atsiliepė: „Jeigu
jums pasakysiu, jūs niekaip nepatikėsite.

68 Ir jeigu jūsų paklausiu, man neatsakysite, nei mane paleisite.

69 Nuo dabar Žmogaus Sūnus nuolat sėdės Dievo Galybės dešinėje.“

70 Tuomet jie visi klausė: „Taigi Tu esi Dievo Sūnus?“ Jis atsakė: „Jūs
sakote, kad Aš esu.“

71 Jie tarė: „Ar mums dar reikalingas liudijimas? Juk mes tai išgirdome iš Jo
paties burnos.“

LK 23

1 Tada visa jų daugybė pakilo ir nuvedė Jėzų pas Pilotą.

2 Jie pradėjo Jį kaltinti, sakydami: „Mes išsiaiškinome, kad šitas veda iš
kelio tautą ir draudžia mokėti cezariui mokesčius. Jis vadina save
karaliumi Kristumi.“

3 Pilotas Jo paklausė, sakydamas: „Ar Tu esi žydų karalius?“ Paragintas
atsakyti, Jėzus jam patvirtino: „Tu tai sakai.“

4 Tuomet Pilotas tarė aukštiesiems kunigams ir minioms: „Aš neradau, kad
šitame žmoguje būtų kokia nors kaltė.“

5 Tačiau jie atkakliai tvirtino, sakydami: „Jis kursto tautą, mokydamas
visoje Judėjoje, pradedant nuo Galilėjos ir net iki čia.“

6 Išgirdęs apie Galilėją, Pilotas paklausė, ar tas žmogus yra galilėjietis.

7 Sužinojęs, kad Jėzus yra iš Erodo valdų, Pilotas nusiuntė Jį pas Erodą,
kuris pats tomis dienomis taip pat buvo Jeruzalėje.

8 Išvydęs Jėzų, Erodas buvo labai pradžiugintas. Juk jis jau seniai troško Jį
pamatyti, nes buvo daug apie Jį girdėjęs, ir tikėjosi išvysti per Jį daromą
kokį nors atpažinimo ženklą.

9 Erodas Jo klausė daugybės klausimų, bet Jėzus nė į vieną jam neatsakė.

10 Tuo tarpu aukštieji kunigai ir Rašto aiškintojai stovėjo ir įnirtingai Jį
kaltino.

11 Tuomet Erodas su savo kariais Jėzų paniekino ir pasityčiojo iš Jo. Po to
aprengė Jį puošniu drabužiu ir pasiuntė atgal Pilotui.

12 Tą pačią dieną Pilotas ir Erodas tapo draugais, nes iki tol jie vienas kitam
buvo priešiški.

13 Tuomet Pilotas sukvietė aukštuosius kunigus, vadovus ir tautą.

14 Jis tarė: „Jūs atvedėte man šitą žmogų kaltindami, kad Jis kursto tautą.
Štai aš, jūsų akivaizdoje Jį kruopščiai apklausiau, bet neradau šitame
žmoguje nė vienos jūsų nurodytos kaltės.

15 Taip pat ir Erodas nerado. Juk aš siunčiau jus pas jį, bet net jis neįvykdė
Jam mirties bausmės, nes Jis nėra padaręs nieko, kas būtų verta mirties
bausmės.

16 Tad aš Jį nubausiu ir paleisiu.“

17 Kadangi per šventę Pilotas turėjo paleisti jiems vieną kalinį,

18 todėl jie visi kartu ėmė šaukti, sakydami: „Temiršta Jis! Paleisk mums
Barabą!“

19 Barabas buvo įmestas į kalėjimą už sukeltą mieste maištą ir žmogžudystę.

20 Taigi norėdamas paleisti Jėzų, Pilotas dar kartą kreipėsi į juos,

21 bet jie šaukė, sakydami: „Nukryžiuok Jį ant kryžiaus! Nukryžiuok Jį ant kryžiaus!“

22 Tuomet trečią kartą jis tarė jiems: „Ką bloga Jis padarė? Aš neradau Jame jokios kaltės, už kurią Jis būtų vertas mirties, todėl nubaudęs Jį paleisiu.“

23 Tačiau garsiai šaukdami, jie nesiliovė reikalauti, kad Jis būtų nukryžiuotas ant kryžiaus, ir jų bei aukštųjų kunigų balsai ėmė viršų.

24 Taigi Pilotas nusprendė patenkinti jų reikalavimą.

25 Tuomet jis paleido jiems tą, kurio jie reikalavo, kuris buvo įmestas į kalėjimą už maištą ir žmogžudystę, o Jėzų atidavė jų valiai.

26 Vesdami Jį, jie nutvėrė Simoną iš Kirėnės, einantį iš laukų, ir uždėjo jam ant pečių kryžių, kad neštų jį paskui Jėzų.

27 Paskui Jį sekė didelė minia žmonių. Minioje buvo ir moterų, kurios sielvartaudamos mušėsi į krūtinę ir apraudojo Jį.

28 Dievo paragintas, Jėzus atsigręžė į jas ir tarė: „Jeruzalės dukros! Raudokite ne dėl manęs, bet dėl savęs ir dėl savo vaikų!

29 Nes štai ateina dienos, kai sakys: ‘Palaimintos nevaisingosios ir įsčios, kurios negimdė, ir krūtys, kurių nežindė’.

30 Tada ims sakyti kalnams: ‘Griūkite ant mūsų!’ ir kalvoms: ‘Paslėpkite mus!’

31 Jei taip daro žaliam medžiui, tai kas turėtų atsitikti sausam?“

32 Kartu su Juo buvo vedami žudyti ir du piktadariai.

33 Tuomet jie atėjo į vietą, kuri vadinama „Kaukolė“. Ten jie nukryžiavo ant kryžiaus Jį ir piktadarius – vieną iš dešinės pusės, o kitą iš kairės.

34 Jėzus tarė: „Tėve, atleisk jiems, nes jie nežino, ką daro!“ Tada jie, mesdami burtą, pasidalijo Jo drabužius,

35 o žmonės stovėjo ir stebėjo. Vadovai kartu su jais šaipydamiesi kalbėjo: „Kitus gelbėjo, tegul pats išsigelbėja, jei Jis yra Kristus, Dievo išrinktasis!“

36 Iš Jo tyčiojosi ir kariai, prieidami prie Jo, siūlydami Jam vynuogių acto

37 ir sakydami: „Jei Tu esi žydų karalius – išgelbėk save!“

38 Virš Jo galvos buvo užrašas, užrašytas graikiškomis, lotyniškomis ir hebrajiškomis raidėmis: „Šitas yra žydų karalius.“

39 Tuomet vienas iš nukryžiuotųjų piktadarių užgauliojo Jį, sakydamas: „Jei Tu esi Kristus, išgelbėk save ir mus!“

40 Paragintas atsiliepti, antrasis nepritarė jam, tardamas: „Ar tu nebijai Dievo, pats būdamas taip pat nuteistas?!

41 Juk mes nuteisti teisingai ir verti to, ką gauname už savo darbus, bet šitas žmogus nepadarė nieko blogo.“

42 Ir jis tarė Jėzui: „Viešpatie, prisimink mane, kai Tu ateisi į savo karalystę!“

43 Tuomet Jėzus jam atsakė: „Iš tiesų sakau tau šiandien: tu kartu su manimi būsi rojuje.“

44 Buvo maždaug dvylikta dienos valanda, kai visoje žemėje pasidarė tamsu, ir taip buvo iki trečios valandos.

45 Tuomet Dievas aptemdė saulę, ir perplėšė pusiau vidinę šventyklos uždangą.

46 Jėzus garsiu balsu sušuko, tardamas: „Tėve, į Tavo rankas atiduodu savo dvasią!“ Ir tai pasakęs, atidavė dvasią.

47 Šimtininkas, pamatęs, kas atsitiko, pagarbino Dievą, sakydamas: „Tikrai šitas žmogus buvo teisus!“

48 Ir visa minia, kuri buvo susirinkusi pažiūrėti šio reginio, pamačiusi tai, kas įvyko, pasuko atgal, mušdamasi į krūtinę.

49 Visi Jėzaus pažįstami ir moterys, kurios sekė paskui Jį nuo Galilėjos, stovėjo ir iš tolo visa tai stebėjo.

50 Ir štai atėjo vyras, vardu Juozapas, aukščiausiojo teismo narys, geras ir teisus vyras,

51 kuris nepritarė aukščiausiojo teismo nuosprendžiui. Jis buvo iš žydų miesto Arimatėjos ir laukė Dievo karalystės.

52 Jis nuėjo pas Pilotą ir paprašė Jėzaus kūno.

53 Nuėmęs Jį nuo kryžiaus, įvyniojo į lininį audinį ir paguldė uoloje iškirstame kapo rūsyje, kuriame dar niekas niekada nebuvo palaidotas.

54 Tai buvo Pasiruošimo diena ir artinosi poilsio diena.

55 Tuomet moterys, kurios buvo atėjusios su Jėzumi iš Galilėjos, atsekė iš paskos, stebėjo kapo rūsį ir matė, kur buvo paguldytas Jo kūnas.

56 Sugrįžusios jos paruošė kvepalų ir tepalų, o poilsio dieną, kaip įsakyta, ilsėjosi.

LK 24

1 Pirmąją dieną po poilsio, labai anksti ryte, nešinos paruoštais kvepalais, jos ir kai kurios kitos moterys, kartu atėjo prie kapo rūsio.

2 Jos rado akmenį nuritintą nuo kapo rūsio angos,

3 ir įėjusios vidun, neberado Viešpaties Jėzaus kūno.

4 Ir atsitiko taip, kad tai pamačiusios, jos buvo apstulbintos. Ir štai prie jų prisiartino du vyrai, dėvintys spindinčius drabužius.

5 Jos išsigando ir nuleido žemyn akis, o tie vyrai joms tarė: „Kodėl ieškote gyvojo tarp mirusiųjų?

6 Čia Jo nebėra, nes Jis prikeltas! Tebūnie jums priminta tai, ką Jis, būdamas
dar Galilėjoje, jums kalbėjo,

7 sakydamas: ‘Žmogaus Sūnus turi būti atiduotas į nuodėmingų žmonių
rankas, nukryžiuotas ant kryžiaus ir trečią dieną prikeltas!’“

8 Kai joms buvo priminti Jėzaus ištarti žodžiai,

9 jos sugrįžo nuo kapo rūsio ir visa tai pranešė vienuolikai bei visiems
kitiems.

10 Tai buvo Marija Magdalietė, Joana, Jokūbo motina Marija, ir kitos kartu
su jomis, kurios papasakojo apie tai apaštalams.

11 Tačiau jų ištarti žodžiai jiems nuskambėjo kaip nesąmonė, ir jie
moterimis nepatikėjo.

12 Tuomet Petras pakilo ir nubėgo prie kapo rūsio ir pasilenkęs pamatė vien
tik padėtus lininius aprišalus. Jis grįžo atgal, labai stebėdamasis savyje
tuo, kas įvyko.

13 Ir štai tą pačią dieną du iš jų ėjo į kaimą, vadinamą Emausu, esantį
maždaug vienuolika kilometrų nuo Jeruzalės atstumu.

14 Jie kalbėjosi tarpusavyje apie visa tai, kas buvo įvykę.

15 Ir atsitiko taip, kad jiems besikalbant ir besvarstant, prisiartino pats Jėzus
ir ėjo drauge su jais,

16 bet jų akys buvo uždengtos, kad tie Jo neatpažintų.

17 Jis paklausė jų: „Apie ką jūs kalbatės? Kodėl esate nuliūdę?“

18 Tuomet, paragintas atsakyti, vienas iš jų, vardu Kleopas, tarė: „Ar Tu esi
vienintelis, kuris keliauji į Jeruzalę ir nežinai, kas joje šiomis dienomis
atsitiko?“

19 Jėzus paklausė: „Kas būtent?“ Jie tarė Jam: „Jėzus iš Nazareto buvo vyras
pranašas, galingas darbais ir žodžiais Dievo ir visos tautos akivaizdoje.

20 Jis buvo aukštųjų kunigų ir mūsų vadovų perduotas, kad Jam būtų paskelbtas mirties nuosprendis ir Jis būtų nukryžiuotas ant kryžiaus.

21 O mes vylėmės, kad Jis bus Tas, kuris atpirks Izraelį. Taigi šiandien jau trečia diena, kai visa tai įvyko.

22 Tačiau, kai kurios mūsiškės moterys mus labai nustebino. Anksti rytą jos nuėjo prie kapo rūsio,

23 bet Jėzaus kūno ten nerado. Sugrįžusios pasakojo, kad regėjo angelus, kurie sakė, jog Jis yra gyvas.

24 Taip pat, kai kurie iš mūsiškių nuėjo prie kapo rūsio ir rado taip, kaip moterys sakė, bet Jo paties jie nematė.“

25 Tada Jėzus jiems tarė: „O jūs, neišmanėliai! Kokios nenuovokios jūsų širdys tikėti visu tuo, ką ištarė pranašai!

26 Argi neprivalėjo Kristus viso to nekaltai kentėti ir po to įeiti į savo šlovę?“

27 Ir pradėjęs nuo Mozės bei visų pranašų, Jis nuodugniai aiškino jiems, kas visuose Raštuose apie Jį parašyta.

28 Taip jie priartėjo prie kaimo, į kurį ėjo, o Jis dėjosi, kad keliauja toliau,

29 bet jie sulaikė Jį, sakydami: „Pasilik su mumis, nes tuoj vakaras, ir diena jau baigiasi.“ Tuomet Jėzus įėjo į kaimą ir pasiliko su jais.

30 Ir atsitiko taip, kad kai Jėzus buvo pasodintas pusiaugula prie stalo, Jis paėmė duonos paplotį, palaimino jį, laužė ir davė jiems.

31 Tuomet jų akys buvo atvertos, ir jie atpažino Jėzų, bet Jis jiems tapo nematomas.

32 Jie vienas kitam sakė: „Argi mūsų širdys mumyse nebuvo uždegtos, kai Jis kelyje mums kalbėjo ir kai mums suprantamai paaiškino Raštus?“

33 Tada jie tuojau pat pakilo ir sugrįžo į Jeruzalę. Ten jie rado Dievo surinktus vienuolika ir kitus mokinius kartu su jais.

34 Tie sakė: „Viešpats tikrai prikeltas ir Dievas Jį parodė Simonui!“

35 Tuomet jie su smulkmenomis papasakojo, kas atsitiko kelyje, ir kaip jie atpažino Jėzų, kai Jis laužė duonos paplotį.

36 Jiems apie tai tebekalbant, pats Jėzus atsistojo tarp jų, sakydamas: „Ramybė jums!“

37 Baimės apimti ir drebėdami, jie tarėsi matą dvasią.

38 Tada Jis paklausė: „Kodėl jūs sutrikdyti? Kodėl jūsų širdyse kyla abejonės?

39 Apžiūrėkite mano rankas ir mano kojas, nes tai Aš esu! Palieskite mane ir pamatykite, nes dvasia neturi kūno nei kaulų, kaip matote mane turint.“

40 Tai pasakęs, Jis parodė jiems rankas ir kojas.

41 Jiems iš džiaugsmo vis dar netikint ir stebintis, Jėzus paklausė: „Ar turite čia ko nors valgomo?“

42 Jie padavė Jam gabalą keptos žuvies ir korį medaus.

43 Jis paėmęs tai valgė jų akivaizdoje.

44 Tuomet Jis tarė jiems: „Tie žodžiai, kuriuos jums kalbėjau, kai dar buvau su jumis, kurie parašyti apie mane Mozės Įstatyme, Pranašuose ir Psalmėse, visi jie turi būti įvykdyti.“

45 Tada Jis atvėrė jiems protą, kad jie galėtų suprasti Raštus,

46 ir tarė jiems: „Taip parašyta, kad Kristus turėjo nekaltai kentėti ir trečią dieną būti prikeltas iš mirusių

47 ir, kad pradedant nuo Jeruzalės, Jo vardu visoms tautoms bus skelbiama atgaila ir nuodėmių atleidimas.

48 Jūs esate šių dalykų liudytojai.

49 Ir štai Aš atsiųsiu jums savo Tėvo pažadą. Jūs pasilikite Jeruzalės mieste, kol apsivilksite stebuklinga galia iš aukštybių.“

50 Tuomet Jėzus nusivedė juos iki Betanijos ir, iškėlęs rankas, juos palaimino.

51 Ir atsitiko taip, kad kai Jis juos laimino, Jis buvo atskirtas nuo jų ir pakeltas į dangų.

52 Jie pagarbino Jį ir su dideliu džiaugsmu sugrįžo į Jeruzalę.

53 Jie nuolat buvo šventykloje, garbindami ir girdami Dievą. Amen.

EVANGELIJA PAGAL JONĄ

JN 1

1 Pradžioje buvo Žodis, ir Tas Žodis buvo pas Dievą, ir Tas Žodis buvo Dievas.

2 Jis buvo pradžioje pas Dievą.

3 Visa per Jį atsirado, ir be Jo neatsirado nieko, kas yra atsiradę.

4 Jame buvo gyvybė, ir ta gyvybė buvo žmonių šviesa.

5 Šviesa šviečia tamsoje, bet tamsa jos nesulaikė.

6 Dievas siuntė žmogų, jo vardas – Jonas.

7 Jis atėjo kaip liudytojas, kad paliudytų apie šviesą ir kad visi per jį įtikėtų.

8 Jis nebuvo šviesa, bet buvo siųstas tam, kad paliudytų apie šviesą.

9 Buvo tikroji šviesa, kuri apšviečia kiekvieną žmogų, kuris ateina į pasaulį.

10 Jis buvo pasaulyje, ir pasaulis per Jį atsirado, bet pasaulis Jo neatpažino.

11 Jis atėjo pas savuosius, bet savieji Jo nepriėmė.

12 Tačiau tiems, kurie Jį priėmė, Jis suteikė išskirtinę teisę tapti Dievo vaikais, nes jie tiki Jo vardą.

13 Jie buvo pagimdyti ne iš kraujo, ne iš kūno norų ir ne iš vyro norų, bet juos pagimdė Dievas.

14 Tas Žodis tapo kūnu ir apsigyveno tarp mūsų. Mes matėme Jo šlovę, šlovę – Tėvo viengimio, pilno malonės ir tiesos.

15 Jonas apie Jį liudijo ir garsiai šaukė, sakydamas: „Jis yra Tas, apie kurį aš kalbėjau: ‘Tas, kuris po manęs ateina, pirma manęs yra, nes Jis buvo anksčiau už mane!’

16 Iš Jo pilnatvės, dėl Jo parodytos malonės, mes visi gavome ir malonę.

17 Juk Įstatymą Dievas davė per Mozę, bet malonę ir tiesą mes gavome per Jėzų Kristų.

18 Dievo niekas niekada nėra matęs, tik viengimis Sūnus, Tėvo prieglobstyje esantis, – Tas su visomis smulkmenomis apie Jį papasakojo.“

19 Toks buvo Jono liudijimas, kai žydai iš Jeruzalės siuntė kunigų ir levitų, kad jį paklaustų: „Kas tu esi?“

20 Jis atvirai prisipažino ir neprieštaraudamas patvirtino: „Aš nesu Kristus.“

21 Jie klausė jo: „Tuomet kas? Gal tu esi Elijas?“ Jis atsakė: „Ne.“ „Ar tu esi pranašas?“ Jonas atsakė: „Ne.“

22 Tada jie vėl klausė: „Kas tu esi, kad mes galėtume atsakyti tiems, kurie mus siuntė? Ką tu apie save sakai?“

23 Jonas iškilmingai pareiškė: „Aš esu dykumoje šaukiančiojo balsas: ‘Ištiesinkite Viešpačiui kelią!’, kaip skelbė pranašas Izaijas.“

24 O atsiųstieji buvo iš fariziejų.

25 Jie klausė jo: „Tai kas gi tu esi, kad krikštiji, panardindamas vandenyje, jei nesi nei Kristus, nei Elijas, nei pranašas?“

26 Jonas jiems atsakė: „Aš krikštiju, panardindamas vandenyje, bet tarp jūsų stovi Tas, kurio jūs nepažįstate.

27 Jis yra Tas, kuris po manęs ateina, kuris pirma manęs buvo, kuriam aš nesu vertas atrišti sandalo dirželio.“

28 Tai atsitiko Betabaroje, anapus Jordano, kur Jonas krikštijo, panardindamas vandenyje.

29 Kitą dieną, Jonas matydamas pas jį ateinantį Jėzų, tarė: „Štai Dievo
Avinėlis, kuris pašalina pasaulio nuodėmę!

30 Jis yra Tas, apie kurį sakiau: ‘Po manęs ateina vyras, kuris buvo pirma
manęs, nes Jis yra pirmesnis už mane’.

31 Aš Jo nepažinojau, bet tam, kad Jis būtų parodytas Izraeliui, aš atėjau
krikštyti, panardindamas vandenyje.“

32 Jonas paliudijo, sakydamas: „Aš aiškiai mačiau Dvasią, lyg balandį
nusileidžiančią iš dangaus, ir Ji pasiliko ant Jo.

33 Aš Jo nepažinojau, bet Tas, kuris mane siuntė krikštyti panardinant
vandenyje, man sakė: ‘Ant kurio pamatysi nusileidžiančią Dvasią ir
pasiliekančią ant Jo, tai yra Tas, kuris krikštija, panardindamas Šventojoje
Dvasioje’.

34 Aš tai mačiau ir paliudijau, kad šitas yra Dievo Sūnus.“

35 Kitą dieną vėl stovėjo Jonas ir du jo mokiniai.

36 Išvydęs ateinantį Jėzų, jis tarė: „Štai Dievo Avinėlis!“

37 Išgirdę jį sakantį tuos žodžius, du jo mokiniai nusekė paskui Jėzų.

38 Dievo paragintas, Jėzus atsigręžė ir pamatęs, kad jie eina iš paskos, jų
paklausė: „Ko ieškote?“ Jie atsakė Jam: „Rabi – tai išvertus reiškia
„Mano Mokytojau“ – kur Tu gyveni?“

39 Jis tarė jiems: „Ateikite ir patys pamatykite.“ Jie nuėjo ir pamatė, kur Jis
gyvena, ir tą dieną pasiliko pas Jį. Tuo metu buvo maždaug ketvirta
dienos valanda.

40 Vienas iš dviejų, išgirdusių Jono žodžius ir nusekusių paskui Jėzų buvo,
Andriejus, Simono Petro brolis.

41 Jis pirmas surado savo brolį Simoną ir jam sakė: „Mes radome Mesiją!“,
kuris išvertus reiškia: „Kristus.“

42 Tuomet jis atvedė jį pas Jėzų. Pamatęs atvestąjį, Jėzus tarė: „Tu esi Simonas, Jonos sūnus, bet nuo dabar tu būsi vadinamas Kefu“, kuris išvertus reiškia „Akmuo“.

43 Kitą dieną Jėzus panoro keliauti į Galilėją. Jis surado Pilypą ir tarė jam: „Sek paskui mane!“

44 Pilypas buvo iš Betsaidos, iš Andriejaus ir Petro miesto.

45 Tuomet Pilypas surado Natanaelį ir jam sakė: „Mes radome Jėzų, apie kurį Įstatyme rašė Mozė ir pranašai, Juozapo sūnų iš Nazareto.“

46 Natanaelis jo paklausė: „Ar iš Nazareto gali būti kas nors tinkamas?“ Pilypas jam atsakė: „Ateik ir pats pamatyk!“

47 Pamatęs pas Jį ateinantį Natanaelį, Jėzus jam tarė: „Štai tikras izraelitas, kuriame nėra klastos!“

48 Natanaelis Jo klausė: „Iš kur Tu mane pažįsti?“ Jėzus jam atsakė: „Dar prieš tai, kai tave pakvietė Pilypas, Aš mačiau tave stovintį po figmedžiu.“

49 Natanaelis sušuko Jam, tardamas: „Mano Mokytojau, Tu esi Dievo Sūnus, Tu esi Izraelio karalius!“

50 Jėzus atsakė: „Tu tiki dėl to, kad pasakiau tau: ‘Aš mačiau tave stovintį po figmedžiu’. Tu pamatysi dar didesnių dalykų už šiuos.“

51 Ir Jis dar pasakė: „Iš tiesų, iš tiesų sakau jums: nuo dabar jūs matysite nuolat atvertą dangų ir Dievo angelus, pakylančius ir nusileidžiančius ant Žmogaus Sūnaus.“

JN 2

1 Trečią dieną Galilėjos Kanoje buvo vestuvių puota. Ten buvo ir Jėzaus motina.

2 Į vestuvių puotą buvo pakviestas ir Jėzus, ir Jo mokiniai.

3 Pritrūkus vyno, Jėzaus motina Jam pranešė: „Jie nebeturi vyno.“

4 Jėzus jai atsakė: „Ar man ir tau tai turėtų rūpėti? Moterie, dar kol kas neatėjo mano valanda!“

5 Tuomet Jo motina tarė tarnams: „Ką tik Jis jums įsakys, tai darykite.“

6 Ten buvo padėti šeši akmeniniai indai, kurie buvo skirti žydų ritualiniams apsiplovimams. Kiekviename inde tilpo apie aštuoniasdešimt arba šimtą dvidešimt litrų vandens.

7 Jėzus jiems įsakė: „Pripildykite indus vandens.“ Ir tie pripildė juos sklidinus.

8 Tuomet Jėzus jiems liepė: „Dabar pasemkite ir nuneškite puotos vadovui.“ Ir jie nunešė.

9 Puotos vadovas paragavo vynu paversto vandens, bet nežinojo, iš kur jis yra, nors tarnai, kurie pasėmė vandenį, žinojo. Tada puotos vadovas pasišaukė jaunikį

10 ir jam tarė: „Kiekvienas žmogus pirmiau padeda gerąjį vyną, o kai svečiai nugirdomi, tuomet silpnesnį, bet tu išsaugojai gerąjį vyną iki šiol.“

11 Tokią atpažinimo ženklų pradžią Jėzus padarė Galilėjos Kanoje ir taip parodė savo šlovę, ir Jo mokiniai įtikėjo Jį.

12 Po to Jis, Jo motina, Jo broliai ir Jo mokiniai nukeliavo į Kafarnaumą ir ten pasiliko keletą dienų.

13 Artėjant žydų Paschai, Jėzus nukeliavo į Jeruzalę.

14 Šventykloje Jis rado tuos, kurie pardavinėjo jaučius, avis ir karvelius. Ten sėdėjo ir pinigų keitėjai.

15 Nusiviję iš virvučių rimbą, Jėzus išvarė juos visus iš šventyklos su jų avimis ir jaučiais. Jis išbarstė pinigų keitėjų monetas ir apvertė jų stalus,

16 o karvelių pardavėjams Jis tarė: „Pasiimkite juos iš čia, ir mano Tėvo namų nedarykite prekybos namais!“

17 O Jo mokiniams buvo priminta, kad yra parašyta: „Uolumas dėl Tavo namų suėdė mane.“

18 Tuomet žydai Jo paklausė: „Kokį atpažinimo ženklą Tu mums parodysi, kad esi įgaliotas taip elgtis?“

19 Jėzus jiems atsakė: „Sugriaukite šitą šventyklą ir per tris dienas Aš ją atstatysiu.“

20 Tada žydai sakė: „Šita šventykla buvo statoma keturiasdešimt šešerius metus, o Tu atstatysi ją per tris dienas?!“

21 Tačiau Jėzus kalbėjo jiems apie savo kūno šventyklą.

22 Kai Jis buvo prikeltas iš mirusių, Jo mokiniams buvo priminta, kad apie tai Jėzus jiems buvo kalbėjęs. Tuomet jie patikėjo Raštu ir Jėzaus ištartu žodžiu.

23 Jam būnant Jeruzalėje, Paschos šventėje, daugelis įtikėjo Jo vardą, nes matė Jo daromus atpažinimo ženklus.

24 Pats Jėzus jais nepasitikėjo, nes Jis apie visus viską žinojo.

25 Jam nereikėjo, kad kas nors paliudytų apie žmogų, nes Jis pats gerai žinojo, kas yra žmoguje.

JN 3

1 Buvo fariziejus, vardu Nikodemas, žydų vadovas.

2 Jis atėjo naktį pas Jėzų ir Jam tarė: „Mano Mokytojau! Mes žinome, kad Tu esi Mokytojas, atėjęs nuo Dievo, nes niekas negali daryti tokių atpažinimo ženklų, kuriuos Tu darai, jeigu Dievas nebūtų kartu su juo.“

[3] Atsakydamas jam, Jėzus tarė: „Iš tiesų, iš tiesų sakau tau: jei tik kuris nebus pagimdytas iš aukštybių, tas negalės regėti Dievo karalystės.“

[4] Nikodemas paklausė Jo: „Ar įmanoma pagimdyti žmogų, jeigu jis yra senas? Negali jis antrą kartą įeiti į savo motinos įsčias, kad jį vėl galėtų pagimdyti.“

[5] Jėzus atsakė: „Iš tiesų, iš tiesų sakau tau: jei tik kuris nebūtų pagimdytas iš vandens ir Dvasios, tas negali įeiti į Dievo karalystę.

[6] Pagimdytas iš kūno, yra kūnas, o tas, kurį pagimdė Dvasia, yra dvasia.

[7] Nesistebėk, kad pasakiau tau: ‘jus būtina pagimdyti iš aukštybių’.

[8] Dvasia dvelkia ten kur nori ir tu Jos balsą girdi, bet nežinai, iš kur Ji ateina ir kur link nueina. Taip yra su kiekvienu, kurį pagimdė Dvasia.“

[9] Nikodemas paklausė: „Kaip tai gali įvykti?“

[10] Jėzus atsakė jam, tardamas: „Tu esi Izraelio mokytojas ir to nesupranti?

[11] Iš tiesų, iš tiesų sakau tau: mes kalbame apie Tą, kurį pažįstame ir liudijame apie Tą, kurį esame matę, bet jūs mūsų liudijimo nepriimate.

[12] Jei jūs netikite, kai Aš kalbu apie žemiškuosius dalykus, tai kaip tikėsite, jei kalbėčiau jums apie dangiškuosius?

[13] Niekas nėra pakilęs į dangų, tik Tas, kuris nužengė iš dangaus, – Žmogaus Sūnus, esantis danguje.

[14] Kaip dykumoje Mozė iškėlė gyvatę, taip privalo iškelti ir Žmogaus Sūnų,

[15] kad kiekvienas, kuris Jį tiki, nepražūtų, bet turėtų amžinąjį gyvenimą.

[16] Juk Dievas pasiaukojančia meile pamilo pasaulį taip, jog atidavė savo viengimį Sūnų, kad kiekvienas, kuris Jį tiki, nepražūtų, bet turėtų amžinąjį gyvenimą.

17 Dievas gi nesiuntė savo Sūnaus į pasaulį tam, kad Jis pasaulį teistų, bet kad pasaulis per Jį būtų išgelbėtas.

18 Tas, kuris tiki Jį, neteisiamas, bet tas, kuris netiki, jau yra nuteistas, nes netikėjo Dievo viengimio Sūnaus vardu.

19 Teismo nuosprendis yra toks: šviesa atėjo į pasaulį, bet žmonės pamilo pasiaukojančia meile tamsą, labiau nei šviesą, nes jų darbai buvo blogi.

20 Juk kiekvienas, kuris nuolat daro blogus darbus, neapkenčia šviesos ir neina pas šviesą, kad Dievas jo darbų neatskleistų.

21 Tačiau kas nuolat vykdo tiesą, tas eina pas šviesą, kad Dievas jo darbus atskleistų, nes jie yra atlikti pagal Jo valią.“

22 Po to Jėzus ir Jo mokiniai atėjo į Judėjos kraštą. Ten su jais Jis apsistojo ir krikštijo, panardindamas vandenyje.

23 Enone, netoli Salimo, panardindamas vandenyje, krikštijo ir Jonas, nes ten buvo gilūs vandenys. Žmonės ėjo pas juos, o tie juos krikštijo, panardindami vandenyje.

24 Tada Jonas dar nebuvo įmestas į kalėjimą.

25 Kilo ginčas tarp Jono mokinių ir žydų dėl ritualinio apsivalymo.

26 Jie atėjo pas Joną ir jam tarė: „Mūsų mokytojau! Tas, kuris buvo su tavimi anapus Jordano ir apie kurį tu esi paliudijęs, štai šitas krikštija, panardindamas vandenyje, ir visi eina pas Jį.“

27 Jonas atsakė: „Žmogus nieko negali pasiimti, jeigu jam tai nebūtų duota iš dangaus.

28 Jūs patys esate man paliudiję, jog aš sakiau: ‘Aš nesu Kristus, bet esu siųstas pirma Jo’.

29 Kas turi nuotaką, tas yra jaunikis, o jaunikio draugas šalia stovėdamas ir klausydamas jo balso, džiaugiasi jaunikio balsu. Taigi aš esu to džiaugsmo pripildytas.

30 Jis turi didėti, o aš turiu būti mažinamas.

31 Juk Tas, kuris ateina iš aukštybių, yra už visus viršesnis, o kuris yra iš
žemės, iš žemės yra ir apie žemiškus dalykus kalba. Tas, kuris ateina iš
dangaus, Tas yra už visus viršesnis.

32 Ką Jis yra matęs ir išgirdęs, apie tai Jis liudija, bet Jo liudijimo niekas
nepriima.

33 O kas Jo liudijimą priima, tas patvirtina, kad Dievas sako tiesą.

34 Juk Tas, kurį Dievas siuntė, Tas kalba Dievo ištartus žodžius, nes Dievas
teikia Dvasią saiku nematuodamas.

35 Tėvas myli pasiaukojančia meile Sūnų ir visa yra atidavęs į Jo rankas.

36 Tas, kuris tiki Sūnų, turi amžinąjį gyvenimą. Tačiau tas, kuris Sūnumi
netiki, tas gyvenimo nematys, nes ant jo pasilieka Dievo rūstybė.“

JN 4

1 Kai Viešpats sužinojo, jog fariziejai išgirdo, kad Jis turi daugiau mokinių
nei Jonas ir krikštija, panardindamas vandenyje,

2 nors pats Jėzus nekrikštijo, bet Jo mokiniai,

3 Jis paliko Judėją ir vėl išėjo į Galilėją.

4 Jam reikėjo eiti per Samariją.

5 Jis atėjo į Samarijos miestą, vadinamą Sicharu, netoli žemės sklypo, kurį
Jokūbas davė savo sūnui Juozapui.

6 Ten buvo Jokūbo šulinys. Kelionėje pavargęs, Jėzus sėdėjo prie šulinio.
Buvo maždaug dvylikta dienos valanda.

7 Tuomet iš Samarijos atėjo moteris, kad pasisemtų vandens. Jėzus jai tarė:
„Duok man gerti.“

[8] Tuo tarpu Jo mokiniai buvo nuėję į miestą, kad nupirktų maisto.

[9] Moteris samarietė Jo klausė: „Kaip Tu, būdamas žydas, prašai manęs, moters samarietės, gerti? Juk žydai nebendrauja su samariečiais.“

[10] Jėzus jai atsakė: „Jei tu pažintum Dievo dovaną ir kas yra Tas, kuris tau sako: ‘Duok man gerti’, tu būtum Jo prašiusi, ir Jis tau būtų davęs gyvenimą teikiančio vandens.“

[11] Moteris Jam tarė: „Viešpatie, Tu neturi net semtuvo, o šulinys gilus! Tad iš kur Tu gali turėti gyvenimą teikiančio vandens?

[12] Juk Tu nesi didesnis už mūsų tėvą Jokūbą, kuris paliko mums šitą šulinį ir gėrė iš jo pats, jo sūnūs ir jo gyvuliai?“

[13] Jėzus jai atsakė: „Kiekvienas, kuris geria šitą vandenį, tas vėl trokš.

[14] Tačiau kas gers vandens, kurį Aš jam duosiu, tas nebetrokš daugiau per amžius, ir vanduo, kurį jam duosiu, bus jame versme vandens, kuris trykšta tam, kad jis turėtų amžinąjį gyvenimą.“

[15] Tada moteris Jam tarė: „Viešpatie, duok man to vandens, kad aš nebetrokščiau ir nebeateičiau čionai jo semtis!“

[16] Jėzus jai tarė: „Eik, pakviesk savo vyrą ir sugrįžk čionai.“

[17] Moteris atsakė: „Aš neturiu vyro.“ Jėzus jai tarė: „Gerai pasakei: ‘Neturiu vyro’.

[18] Juk tu jau esi turėjusi penkis vyrus, ir tas, kurį dabar turi, nėra tavo vyras. Tu pasakei tiesą.“

[19] Moteris Jam tarė: „Viešpatie, aš matau, kad Tu esi pranašas!

[20] Mūsų tėvai garbino ant šito kalno, o jūs sakote, kad ta vieta, kur reikia garbinti, yra Jeruzalėje.“

[21] Jėzus jai atsakė: „Tikėk manimi, moterie! Ateina valanda, kai garbinsite Tėvą ne ant šito kalno ir ne Jeruzalėje.

22 Jūs garbinate Tą, kurio nepažįstate, o mes garbiname Tą, kurį gerai
pažįstame, nes išgelbėjimas yra iš žydų.

23 Tačiau ateina valanda, – ir jau dabar ji yra, – kai tikrieji garbintojai
garbins Tėvą dvasioje ir tiesoje. Juk būtent tokių, Jį garbinančių, Tėvas
ieško.

24 Dievas yra Dvasia, ir Jį garbinantys privalo garbinti dvasioje ir tiesoje.“

25 Moteris Jam sako: „Aš tiksliai žinau, kad ateina Mesijas, kuris vadinamas
Kristumi. Kai Jis ateis, Jis mums viską paskelbs.“

26 Jėzus jai tarė: „Jis – tai Aš esu, kuris su tavimi kalbu!“

27 Pasibaigus pokalbiui sugrįžo Jo mokiniai. Jie nustebo, kad Jis kalbasi su
moterimi, tačiau nė vienas nepaklausė: „Ką Tu sau galvoji?“ arba: „Apie
ką su ja kalbi?“

28 Tuomet, palikusi savo ąsotį, moteris nuėjo į miestą ir sakė žmonėms:

29 „Eikite ir patys pamatykite žmogų, kuris pasakė man viską, ką esu
padariusi! Ar tik ne šitas yra Kristus?“

30 Tuomet jie, išėję iš miesto, ėjo pas Jį.

31 Mokiniai Jį prašė, sakydami: „Mūsų Mokytojau, valgyk!“

32 Tačiau Jis jiems atsakė: „Aš turiu valgyti maistą, apie kurį jūs nežinote.“

33 Tuomet mokiniai vieni kitų klausinėjo: „Nejaugi kas nors atnešė Jam
valgyti?“

34 Jėzus jiems tarė: „Mano maistas yra, kad įvykdyčiau valią To, kuris mane
siuntė ir užbaigčiau Jo darbą.

35 Argi jūs nesakote: ‘Dar keturi mėnesiai ir ateina pjūtis’? Štai Aš sakau
jums: pakelkite akis ir atidžiai pažiūrėkite į laukus – jie jau boluoja
pjūčiai.

36 Jau pjovėjas gauna darbo užmokestį ir renka derlių amžinajam
gyvenimui, kad kartu džiaugtųsi ir tas, kuris sėja, ir tas, kuris pjauna.

37 Juk šitas žodis yra teisingas: ‘Vienas yra tas, kuris sėja, o kitas tas, kuris
pjauna’.

38 Aš pasiunčiau jus nuimti derliaus, į kurį jūs neįdėjote jokių pastangų, kiti
sunkiai dirbo, o jūs tapote jų triūso dalininkais.“

39 Daug samariečių iš ano miesto įtikėjo Jėzų dėl moters žodžių, kuri
liudijo: „Jis pasakė man viską, ką esu padariusi.“

40 Atėję pas Jėzų, samariečiai prašė Jį, kad pas juos pasiliktų. Ir Jis pasiliko
ten dvi dienas.

41 Tuomet dar daugiau žmonių įtikėjo dėl Jo žodžių.

42 Moteriai jie sakė: „Dabar mes tikime ne dėl tavo kalbos. Juk mes patys
išgirdome ir pažinome, kad Jis tikrai yra Kristus, pasaulio Gelbėtojas.“

43 Po dviejų dienų Jis išėjo iš ten ir atėjo į Galilėją.

44 Juk pats Jėzus liudijo: „Pranašas negerbiamas savo tėviškėje.“

45 Kai Jis atėjo į Galilėją, galilėjiečiai Jį priėmė, nes buvo matę visus
atpažinimo ženklus, kuriuos Jis padarė per šventę Jeruzalėje, nes ir jie
buvo nuėję į tą šventę.

46 Taigi Jėzus vėl atėjo į Galilėjos Kaną, kur buvo vandenį pavertęs vynu.
Kafarnaume buvo vienas artimas karaliui žmogus, kurio sūnus sirgo.

47 Išgirdęs, kad Jėzus iš Judėjos sugrįžo į Galilėją, jis atkeliavo pas Jį ir
prašė, kad ateitų ir išgydytų jo sūnų, nes jis buvo ant mirties slenksčio.

48 Tuomet Jėzus jam tarė: „Jei tik jūs nepamatysite atpažinimo ženklų ir
stebuklų, niekaip nepatikėsite.“

49 Artimas karaliui žmogus Jo prašė: „Viešpatie, ateik anksčiau nei mano
vaikas numirs!“

50 Jėzus jam tarė: „Eik, tavo sūnus gyvas.“ Žmogus patikėjo Jėzaus ištartais
žodžiais ir iškeliavo.

51 Jį, keliaujantį namo, pasitiko jo vergai ir pranešė: „Tavo vaikas gyvas.“

52 Tuomet jis sužinojo, kurią valandą pagerėjo jo vaiko savijauta, nes jie
pranešė: „Vakar pirmą valandą dienos jam atslūgo karštis.“

53 Kai vaiko tėvas sužinojo, kad tai buvo būtent ta valanda, kurią Jėzus
pasakė jam: „Tavo sūnus gyvas“, įtikėjo jis pats ir visi jo namai.

54 Tai buvo antrasis atpažinimo ženklas, kurį Jėzus padarė, sugrįžęs iš
Judėjos į Galilėją.

JN 5

1 Paskui buvo žydų šventė, ir Jėzus nukeliavo į Jeruzalę.

2 Jeruzalėje, prie Avių vartų, yra maudyklė, hebrajiškai vadinama Betezda,
turinti penkis atvirus prieangius su kolonomis.

3 Juose gulėjo daugybė ilgai sergančių ligonių. Jie buvo akli, šlubi ir su
paralyžiuotomis galūnėmis. Jie laukė kol maudyklės vanduo sujudės,

4 nes tuo metu, kai virš maudyklės leisdavosi angelas ir sujudindavo jos
vandenį, vandeniui subangavus, pirmas įlipęs į maudyklę pasveikdavo,
kad ir kokios ligos jis būtų užvaldytas.

5 Ten buvo vienas žmogus, kuris sirgo trisdešimt aštuonerius metus.

6 Pamatęs jį gulintį ir sužinojęs, kad jau ilgą laiką jis serga, Jėzus jo
paklausė: „Ar nori pasveikti?“

7 Ligonis Jam atsakė: „Viešpatie, aš neturiu žmogaus, kuris, kai tik vanduo
būtų sujudintas, mane įmestų į maudyklę! O kol aš pats ateinu, kitas
greičiau už mane į ją įlipa.“

8 Tada Jėzus jam tarė: „Kelkis, imk savo gultą ir vaikščiok!“

9 Žmogus tuojau pat pasveiko, pasiėmė savo gultą ir pradėjo vaikščioti, o ta diena buvo poilsio diena.

10 Tuomet žydai priekaištavo išgydytajam: „Šiandien poilsio diena, todėl Dievas neleidžia tau nešti gulto.“

11 Jis atsakė: „Tas, kuris mane išgydė, man liepė: ‘Imk savo gultą ir vaikščiok!’“

12 Taigi jie klausė jo: „Kas yra Tas žmogus, kuris tau liepė: ‘Imk savo gultą ir vaikščiok’?“

13 Tačiau išgydytasis nežinojo, kas Jis, kadangi Jėzus pasitraukė nuo minios, esančios toje vietoje.

14 Vėliau Jėzus jį surado šventykloje ir tarė: „Štai tu esi sveikas, daugiau nebenusidėk, kad tau neatsitiktų kas nors blogiau!“

15 Tuomet žmogus nuėjo ir pranešė žydams, kad Jėzus yra Tas, kuris jį išgydė.

16 Žydai dėl to persekiojo Jėzų ir troško Jį be jokio gailesčio nužudyti, nes Jis tai darė poilsio dieną.

17 Jėzus jiems sakė: „Mano Tėvas iki šiol dirba, ir Aš dirbu.“

18 Dėl to žydai dar labiau troško Jį be jokio gailesčio nužudyti, nes Jis ne tik atšaukė poilsio dieną, bet ir Dievą vadino savo Tėvu, darydamas save lygiu Dievui.

19 Jėzus jiems tarė: „Iš tiesų, iš tiesų sakau jums: Sūnus nieko negali daryti iš savęs, bet tik tai, ką mato darant Tėvą. Juk tai, ką Jis daro, tą patį daro ir Sūnus.

20 Todėl Tėvas švelniai myli Sūnų ir rodo Jam visa, ką pats daro, ir parodys Jam darbus, didesnius už šituos, kad jūs stebėsitės.

21 Juk kaip Tėvas prikelia mirusius ir įkvepia gyvybę, taip ir Sūnus įkvepia gyvybę tiems, kuriems nori.

22 Tėvas nė vieno neteisia, bet visą teismą yra pavedęs Sūnui,

23 kad visi garbintų Sūnų taip, kaip garbina Tėvą. Kas negarbina Sūnaus, tas negarbina ir Jį siuntusio Tėvo.

24 Iš tiesų, iš tiesų sakau jums: tas, kuris mano žodžiui paklūsta ir tiki Tą, kuris mane siuntė, tas turi amžinąjį gyvenimą. Jis neina į teismą, bet iš mirties yra perėjęs į gyvenimą.

25 Iš tiesų, iš tiesų sakau jums: ateina valanda, – ir dabar ji jau yra atėjusi, – kai mirusieji išgirs Dievo Sūnaus balsą, ir tie, kurie paklus, bus gyvi.

26 Juk kaip Tėvas turi savyje gyvybę, taip ir Sūnui Jis davė turėti savyje gyvybę.

27 Jis suteikė Jam valdžią teisti, nes Jis – Žmogaus Sūnus.

28 Nesistebėkite tuo, kad ateina valanda, kai visi, esantys kapuose, išgirs Jo balsą,

29 bus prikelti ir išeis iš kapų: tie, kurie darė gera, kad gyventų, o tie, kurie nuolat darė bloga, kad būtų nuteisti.

30 Iš savęs Aš nieko negaliu daryti. Aš teisiu, kaip girdžiu, ir mano teismas teisingas, nes Aš ieškau ne savo valios, bet valios Tėvo, kuris mane siuntė.

31 Jei tik Aš apie save patį liudyčiau, tuomet mano liudijimas nebūtų patikimas.

32 Apie mane liudija kitas, ir Aš gerai žinau, kad Jo liudijimas apie mane yra patikimas.

33 Jūs siuntėte pasiuntinius pas Joną, ir jis paliudijo apie tiesą.

34 Tačiau man nėra svarbus žmogaus liudijimas. Aš visa tai kalbu tam, kad jūs būtumėte išgelbėti.

35 Jonas buvo uždegtas ir šviečiantis žibintas. Nepaisant to, jūs tik akimirką
norėjote, kad jus pradžiugintų jo šviesa.

36 Tačiau mano liudijimas svarbesnis už Jono liudijimą. Juk darbai, kuriuos
man pavedė Tėvas, kad juos užbaigčiau, patys darbai, kuriuos Aš darau,
liudija apie mane, kad mane siuntė Tėvas.

37 Tėvas, kuris mane siuntė, pats paliudijo apie mane. Jūs niekada nesate nei
Jo balso girdėję, nei Jo pavidalo matę.

38 Todėl Jo žodis jumyse nepasilieka, nes jūs netikite Tuo, kurį Jis siuntė.

39 Jūs nuolat tyrinėjate Raštus, nes viliatės, kad juose rasite amžinąjį
gyvenimą. Nors Raštai liudija apie mane,

40 bet jūs nenorite ateiti pas mane, kad turėtumėte gyvenimą.

41 Šlovės iš žmonių Aš nepriimu.

42 Tačiau apie jus Aš žinau viską, ir kad jumyse nėra pasiaukojančios Dievo
meilės.

43 Aš atėjau savo Tėvo vardu, bet jūs manęs nepriimate. Jei tik kitas ateitų
savo paties vardu, tą jūs priimtumėte.

44 Kaip jūs galite tikėti, priimdami vieni iš kitų šlovę, o šlovės, kuri ateina iš
vienintelio Dievo, neieškote?

45 Nemanykite, kad Aš jus kaltinsiu Tėvo akivaizdoje. Tas, kuris jus kaltins
yra Mozė, kuriuo jūs pasitikite.

46 Juk jeigu jūs tikėtumėte Moze, jūs tikėtumėte ir manimi, nes jis rašė apie
mane.

47 Jeigu jūs netikite jo raštais, tai kaip jūs patikėsite mano ištartais
žodžiais?!“

JN 6

[1] Po šitų žodžių Jėzus nuvyko į kitą Galilėjos, arba Tiberiados, jūros krantą.

[2] Jam iš paskos sekė didelė minia, nes žmonės matė Jo stebuklus, kuriuos Jis darė gydydamas ligonius.

[3] Jėzus užkopė į kalną ir ten sėdėjo kartu su savo mokiniais.

[4] Artėjo žydų šventė Pascha.

[5] Tuomet Jėzus, pakėlęs akis ir pamatęs, kad didelė minia ateina pas Jį, tarė Pilypui: „Kur mes pirksime duonos papločių, kad jie galėtų pavalgyti?“

[6] Jis klausė, bandydamas Pilypą, nes pats puikiai žinojo, ką ketina daryti.

[7] Pilypas Jam atsakė: „Už du šimtus sidabrinių nupirktos duonos papločių neužteks, kad kiekvienas iš jų gautų nors po mažą kąsnelį.“

[8] Vienas iš mokinių, Simono Petro brolis Andriejus, Jam pranešė:

[9] „Čia yra vienas berniukas, kuris turi penkis miežinės duonos paplotėlius ir dvi žuveles, bet ką tai reiškia tokiai daugybei?!“

[10] Jėzus tarė: „Liepkite, kad žmonės susėstų!“ Toje vietoje buvo daug žolės, ir jie, maždaug penki tūkstančiai vyrų, susėdo.

[11] Po to Jėzus paėmė duonos paplotėlius ir padėkojęs išdalino mokiniams, o mokiniai – susėdusiems; vėliau taip pat ir žuveles, kiek kas norėjo.

[12] Tuomet, kai jie buvo pasotinti, Jėzus savo mokiniams tarė: „Surinkite likusius gabaliukus, kad nė vienas neprapultų.“

[13] Taigi jie surinko penkių miežinės duonos paplotėlių gabaliukus, kurie buvo atlikę nuo valgiusiųjų, ir pripildė jais dvylika pilnų pintinių.

[14] Kai žmonės pamatė, kad Jėzus padarė atpažinimo ženklą, jie pradėjo kalbėti: „Jis tikrai yra Tas pranašas, kuris turi ateiti į pasaulį.“

[15] Jėzus suprato, kad jie ketina atėję pagriebti Jį ir paskelbti karaliumi. Todėl Jis, pats vienas, vėl sugrįžo atgal į kalną.

16 Kai atėjo vėlus vakaras, Jo mokiniai nusileido žemyn prie jūros

17 ir, sulipę į laivą, jie išplaukė į kitą jūros krantą, į Kafarnaumą. Jau buvo tamsu, o Jėzus dar nebuvo pas juos atėjęs.

18 Tuomet, stipriam vėjui pučiant, jūroje buvo sukeltos bangos.

19 Nuplaukę maždaug penkis ar šešis kilometrus, mokiniai pamatė Jėzų. Jis žingsniavo jūros paviršiumi ir artinosi prie laivo, ir juos apėmė baimė.

20 Tada Jėzus jiems tarė: „Tai Aš esu, nebijokite!“

21 Jie norėjo Jį paimti į laivą, bet laivas tuojau pat priartėjo prie kranto, į kurį jie plaukė.

22 Kitą dieną minia, kuri buvo priešingame jūros krante, suprato, kad ten nebuvo kito laivo, tik tas, į kurį įlipo Jo mokiniai ir, kad Jėzus su jais neįlipo į laivą, bet mokiniai išplaukė vieni.

23 Iš Tiberiados atplaukė ir kiti laivai netoli tos vietos, kur, Viešpačiui padėkojus, žmonės buvo valgę duonos paplotėlių.

24 Kai žmonės pamatė, kad nei Jėzaus, nei Jo mokinių ten nėra, jie sulipo į laivus ir ieškodami Jėzaus, nuplaukė į Kafarnaumą.

25 Suradę Jį kitame jūros krante, jie klausė: „Mūsų Mokytojau, kada Tu čionai atvykai!?“

26 Jėzus jiems atsakė: „Iš tiesų, iš tiesų sakau jums: jūs ieškote manęs ne todėl, kad matėte atpažinimo ženklų, bet todėl, kad valgėte duonos paplotėlių ir buvote pasotinti.

27 Darbuokitės ne dėl maisto, kuris pražūva, bet dėl to, kuris išlieka amžinajam gyvenimui. Jo duos jums Žmogaus Sūnus, kurį Dievas Tėvas yra savo antspaudu patvirtinęs.“

28 Tuomet jie paklausė: „Ką mums daryti, kad mes visuomet dirbtume Dievo darbus?“

29 Jėzus atsakė: „Tai yra Dievo darbas: tikėkite Tą, kurį Jis siuntė.“

30 Jie tarė Jam: „Kokį atpažinimo ženklą Tu padarysi, kad mes pamatytume
ir Tavimi patikėtume? Ką Tu padarysi?

31 Mūsų tėvai dykumoje valgė maną, kaip parašyta: ‘Jis davė jiems valgyti
duonos iš dangaus.’“

32 Tuomet Jėzus jiems tarė: „Iš tiesų, iš tiesų sakau jums: ne Mozė davė
jums duonos iš dangaus, bet mano Tėvas duoda jums iš dangaus tikrosios
duonos.

33 Juk Dievo duona yra Tas, kuris nužengia iš dangaus ir duoda pasauliui
gyvybę.“

34 Tada jie tarė Jam: „Viešpatie, visuomet duok mums tos duonos!“

35 Jėzus jiems atsakė: „Aš esu gyvenimo duona, kas ateina pas mane,
niekuomet nebealks, ir kas tiki mane, niekuomet nebetrokš, niekuomet.

36 Juk Aš jums sakiau: nors jūs esate mane matę, tačiau netikite.

37 Kiekvienas, kurį man duoda Tėvas, ateis pas mane, ir ateinančio pas
mane Aš niekuomet neišvarysiu laukan,

38 nes Aš nužengiau iš dangaus, kad vykdyčiau ne savo valią, bet valią To,
kuris mane siuntė.

39 Mane siuntusio Tėvo valia yra ta, kad nepražudyčiau nė vieno, kurį Jis
man yra davęs, bet prikelčiau jį paskutiniąją dieną.

40 Tokia yra To, kuris mane siuntė valia, kad kiekvienas, kuris mato Sūnų ir
tiki Jį, turėtų amžinąjį gyvenimą; Aš jį prikelsiu paskutiniąją dieną.“

41 Tuomet žydai murmėjo prieš Jį, nes Jis pasakė: „Aš esu duona, nužengusi
iš dangaus aukštybių.“

42 Jie klausinėjo: „Argi Jis ne Jėzus, Juozapo sūnus? Juk mes pažįstame Jo
tėvą ir motiną. Tad kaip Jis gali sakyti: ‘Aš nužengiau iš dangaus’?“

43 Jėzus jiems atsakė: „Nemurmėkite tarpusavyje!

44 Niekas negali ateiti pas mane, jei mane siuntęs Tėvas jo nepatraukia, ir tą
Aš prikelsiu paskutiniąją dieną.

45 Pranašuose parašyta: ‘Ir visi bus mokomi Dievo’. Todėl kiekvienas, kuris
išgirdo iš Tėvo ir išmoko, ateina pas mane.

46 Ne todėl, kad kas nors yra matęs Tėvą; tik Tas, kuris yra iš Dievo, Tas yra
matęs Tėvą.

47 Iš tiesų, iš tiesų sakau jums: kas tiki mane, tas turi amžinąjį gyvenimą.

48 Aš esu gyvenimo duona.

49 Jūsų tėvai dykumoje valgė maną ir mirė.

50 Tačiau šita duona yra nužengusi iš dangaus, kad kiekvienas jos valgytų ir
nemirtų.

51 Aš esu gyvenimo duona, nužengusi iš dangaus. Jei tik kas nors valgytų
tos duonos, gyvens per amžius. Duona, kurią Aš duosiu, yra mano kūnas,
kurį Aš atiduosiu už pasaulio gyvybę.“

52 Tuomet žydai ėmė tarpusavyje ginčytis, sakydami: „Kaip šitas gali duoti
mums valgyti savo kūną?!“

53 Jėzus jiems tarė: „Iš tiesų, iš tiesų sakau jums: jei jūs nevalgysite
Žmogaus Sūnaus kūno ir negersite Jo kraujo, tai jūs neturėsite savyje
gyvybės!

54 Tas, kuris valgo mano kūną ir geria mano kraują, tas turi amžinąjį
gyvenimą, ir Aš jį prikelsiu paskutiniąją dieną.

55 Juk mano kūnas tikrai yra maistas, ir mano kraujas tikrai yra gėrimas.

56 Tas, kuris valgo mano kūną ir geria mano kraują, tas pasilieka manyje, ir
Aš jame.

57 Kaip mane siuntė gyvasis Tėvas, ir Aš gyvenu per Tėvą, taip ir valgantis
mane, gyvens per mane.

58 Šita yra duona, kuri nužengė iš dangaus. Ji ne tokia, kaip mana, kurią jūsų
tėvai valgė ir mirė. Kas valgo šitą duoną, tas gyvens per amžius.“

59 Šiuos žodžius Jis pasakė mokydamas judėjų maldos namuose,
Kafarnaume.

60 Tai išgirdę, daugelis Jo mokinių sakė: „Griežti šitie žodžiai! Kas gali Jo
klausytis?“

61 Jėzus, gerai žinodamas, kad mokiniai dėl to murma, paklausė: „Ar jus tai
piktina?

62 Tai kas būtų tada, jei pamatytumėte Žmogaus Sūnų pakylantį ten, kur Jis
buvo anksčiau?!

63 Dvasia įkvepia gyvybę, o kūnas neduoda jokios naudos. Žodžiai, kuriuos
jums tariu, yra dvasia ir gyvenimas,

64 bet kai kurie iš jūsų netiki.“ Juk Jėzus nuo pat pradžios žinojo, kurie
netiki, ir kuris Jį išduos.

65 Tuomet Jis kalbėjo: „Todėl Aš sakiau jums, kad niekas negali ateiti pas
mane, jei jam nebūtų duota mano Tėvo.“

66 Dėl to daug Jo mokinių pasitraukė ir daugiau su Juo nebevaikščiojo.

67 Tada Jėzus tarė dvylikai: „Nejaugi ir jūs norite pasitraukti?“

68 Simonas Petras atsakė: „Viešpatie, pas ką mes eisime!? Tu turi Dievo
ištartus amžinojo gyvenimo žodžius.

69 Mes įtikėjome ir pažinome, kad Tu esi Kristus, gyvojo Dievo Sūnus.“

70 Jėzus jiems atsakė: „Argi ne jus, dvylika, Aš išsirinkau? Tačiau vienas iš
jūsų yra velnias.“

71 Jis kalbėjo apie Judą, Simono sūnų, Iskarijotą. Juk šis, vienas iš dvylikos, ketino Jį išduoti.

JN 7

1 Po tų įvykių Jėzus keliavo po Galilėją, nes Jis nenorėjo eiti į Judėją, kadangi žydai troško Jį be jokio gailesčio nužudyti.

2 Artėjo žydų Palapinių šventė.

3 Todėl Jo broliai Jam kalbėjo: „Keliauk iš čia į Judėją, kad ir Tavo mokiniai pamatytų darbus, kuriuos Tu darai.

4 Juk nė vienas, kuris siekia viešumo, nieko nedaro slaptai. Jei tokius darbus darai, parodyk save pasauliui.“

5 Mat net Jo broliai Juo netikėjo.

6 Tuomet Jėzus jiems atsakė: „Man paskirtas laikas dar neatėjo, bet jums laikas visada yra tinkamas.

7 Pasaulis negali jūsų nekęsti, o manęs jis nekenčia, nes Aš liudiju apie jo piktus darbus.

8 Jūs eikite į šventę, o Aš kol kas į šitą šventę neisiu, nes man paskirtas laikas dar neatėjo.“

9 Jiems tai pasakęs, Jis pasiliko Galilėjoje.

10 Kai Jo broliai iškeliavo, tada ir Jis nuėjo į šventę, bet ne viešai, o tarsi slapčia.

11 Šventės metu žydai Jo ieškojo, klausinėdami: „Kur Jis?“

12 Dėl Jo miniose kilo didelis nepasitenkinimas, nes vieni sakė: „Jis geras“, o kiti kalbėjo: „Visai ne. Jis klaidina žmones.“

13 Tačiau nė vienas nekalbėjo apie Jį viešai, nes bijojo žydų.

14 Šventei įpusėjus, Jėzus nuėjo į šventyklą ir ėmė mokyti.

15 Žydai stebėjosi, sakydami: „Juk šitas niekur nesimokė, tad iš kur Jis žino Raštus?“

16 Jėzus jiems atsakė: „Manasis mokymas nėra mano, bet To, kuris mane siuntė.

17 Jei kas nori vykdyti Jo valią, tas supras, ar šitas mokymas yra iš Dievo, ar Aš tuščiai kalbu iš savęs.

18 Kas tuščiai kalba iš savęs, tas ieško sau šlovės, o kuris ieško šlovės To, kuris Jį siuntė, Tas sako tiesą, ir Jame nėra neteisybės.

19 Argi ne Mozė jums yra davęs Įstatymą? Tačiau nė vienas iš jūsų Įstatymo nevykdo. Kodėl norite mane nužudyti?“

20 Žmonės atsakė: „Tu demono apsėstas! Kas nori Tave nužudyti?“

21 Jėzus jiems tarė: „Aš padariau vieną darbą, o jūs visi stebitės.

22 Mozė jums davė apipjaustymą ne todėl, kad jis yra iš Mozės, bet iš protėvių, ir dėl to jūs apipjaustote žmogų poilsio dieną.

23 Jei žmogus apipjaustomas net poilsio dieną, kad nebūtų sulaužytas Mozės Įstatymas, tai kodėl pykstate ant manęs, kad poilsio dieną Aš išgydžiau visą žmogų?

24 Todėl nespręskite pagal išorę, bet jūsų išvada tebūna teisinga.“

25 Tuomet kai kurie Jeruzalės gyventojai ėmė klausinėti: „Ar čia tik ne Tas, kurį jie nori nužudyti?

26 Štai Jis drąsiai kalba, bet niekas nieko Jam nesako. Nejaugi vadovai nusprendė, kad Jis tikrai yra Kristus?

27 Tačiau mes gerai žinome iš kur Jis yra, o kai ateis Kristus, niekas nežinos, iš kur Jis.“

28 Tuomet Jėzus mokė šventykloje. Jis šaukė, sakydamas: „Jūs mane
pažįstate ir žinote, iš kur Aš esu! Ne nuo savęs Aš atėjau, bet tikras yra
Tas, kuris mane siuntė, ir kurio jūs nepažįstate!

29 Aš Jį gerai pažįstu, nes esu nuo Jo atėjęs, ir Jis mane siuntė!“

30 Tuomet jie norėjo Jėzų suimti, bet nė vienas nepakėlė prieš Jį rankos, nes
dar nebuvo atėjusi Jo valanda.

31 Daugelis iš minios įtikėjo Jį. Žmonės sakė: „Kai Kristus ateis, argi Jis
padarys didesnių atpažinimo ženklų už tuos, kuriuos šitas yra padaręs?“

32 Kai fariziejai išgirdo, kad minios taip apie Jį kalba, jie ir aukštieji kunigai
siuntė šventyklos sargybinius, kad Jį suimtų.

33 Tuomet Jėzus jiems tarė: „Dar trumpą laiką Aš būsiu kartu su jumis, o po
to eisiu pas Tą, kuris mane siuntė.

34 Jūs ieškosite manęs, bet nerasite, nes ten, kur Aš būsiu, jūs negalite
nueiti.“

35 Tuomet žydai ėmė kalbėtis tarpusavyje: „Kur šitas ketina keliauti, kad
mes Jo nerasime? Nejaugi Jis ketina keliauti pas išsklaidytuosius tarp
graikų ir mokyti graikus?

36 Ką reiškia Jo pasakymas: ‘Jūs ieškosite manęs, bet nerasite, nes ten, kur
Aš būsiu, jūs negalite nueiti’?“

37 Paskutiniąją didžiosios šventės dieną, Jėzus stovėjo ir šaukė, sakydamas:
„Jei tik kuris trokšta, teateina pas mane ir tegeria!

38 Kuris tiki mane, kaip Raštas sako: ‘Iš jo vidaus tekės gyvenimą teikiančio
vandens upės.’“

39 Jis kalbėjo apie Dvasią, kurią turėjo priimti Jį įtikėjusieji. Juk Šventoji
Dvasia dar nebuvo nužengusi, nes Jėzus dar nebuvo pašlovintas.

40 Tuomet daugelis iš minios, išgirdę tuos žodžius, kalbėjo: „Jis tikrai yra
pranašas!“

41 Kiti sakė: „Jis yra Kristus!“, dar kiti sakė: „Juk Kristus ateina ne iš
Galilėjos.

42 Ar Raštas nesako, kad Kristus kils iš Dovydo palikuonių, iš Betliejaus
miestelio, kur gyveno Dovydas?“

43 Taigi minioje kilo dėl Jo nesutarimas.

44 Kai kurie iš jų norėjo Jį sučiupti, bet nė vienas nepakėlė prieš Jį rankos.

45 Tuomet pas aukštuosius kunigus ir fariziejus atėjo šventyklos sargybiniai,
o anie jų klausė: „Kodėl jūs Jo neatvedėte?“

46 Sargybiniai atsakė: „Dar niekuomet joks žmogus taip nėra kalbėjęs, kaip
šitas!“

47 Fariziejai jų klausė: „Nejaugi ir jūs esate suklaidinti?

48 Ar įtikėjo Jį kas nors iš vadovų ar fariziejų?

49 Minia, kuri nesupranta Įstatymo, yra prakeikta.“

50 Tada vienas iš jų, Nikodemas, tas, kuris buvo atėjęs pas Jėzų nakčia,
jiems tarė:

51 „Argi mūsų Įstatymas leidžia nuteisti žmogų, kurio pirmiau niekas nebūtų
išklausęs ir nesužinojęs, ką jis yra padaręs?“

52 Jie jam atsakė: „Ar ir tu esi iš Galilėjos? Tu ištirk ir pamatyk, kad iš
Galilėjos Dievas nepakėlė jokio pranašo.“

53 Ir jie buvo Dievo išsklaidyti, kiekvienas į savo namus.

JN 8

1 Tuomet Jėzus, Dievo vedamas, nuėjo į Alyvmedžių kalną.

2 Anksti ryte Jis vėl atėjo į šventyklą. Visa tauta ėjo pas Jį, o Jis atsisėdęs
juos mokė.

[3] Tada Rašto aiškintojai ir fariziejai atvedė pas Jį moterį, kurią jie buvo
užklupę svetimaujant, ir, pastatę ją visų akivaizdoje,

[4] Jam tarė: „Mokytojau! Ši moteris buvo suvedžiota ir užklupta su įkalčiais.

[5] Mozė Įstatyme įsakė mums būtent tokias užmėtyti akmenimis. Ką Tu
sakai?“

[6] Jie tai sakė, Jį gundydami, kad turėtų kuo apkaltinti. Tačiau Jėzus
pasilenkė, ir, nekreipdamas dėmesio, ėmė rašyti pirštu ant žemės.

[7] Be perstojo Jį klausinėdami, jie laukė, ką Jis pasakys. Tuomet Jėzus
atsitiesė ir tarė jiems: „Kuris iš jūsų be nuodėmės, tegul pirmas meta į ją
akmenį.“

[8] Po to Jis vėl pasilenkė ir rašė ant žemės.

[9] Tada jie, tai išgirdę, buvo sąžinės apkaltinti. Todėl pradedant vyresniaisiais
ir užbaigiant paskutiniaisiais, jie vienas po kito pasitraukė. Buvo paliktas
tik Jėzus ir ten stovinti moteris.

[10] Atsitiesęs ir nė vieno nematydamas, tik moterį, Jėzus jos paklausė:
„Moterie, kur tavo kaltintojai? Ar nė vienas tavęs nepasmerkė?“

[11] Ji atsiliepė: „Nė vienas, Viešpatie!“ Jėzus jai tarė: „Ir Aš tavęs
nepasmerkiu. Eik ir daugiau nebenusidėk.“

[12] Tuomet Jėzus vėl kalbėjo jiems, sakydamas: „Aš esu pasaulio šviesa.
Kiekvienas, kuris seka paskui mane, niekada nebevaikščios tamsoje, bet
turės gyvenimo šviesą.“

[13] Tada fariziejai Jam sakė: „Tu pats apie save liudiji, todėl Tavo liudijimas
nėra patikimas.“

[14] Jėzus jiems tarė: „Net jei apie save Aš liudyčiau, mano liudijimas yra
patikimas, nes Aš tikrai žinau, iš kur atėjau ir kur einu, o jūs nežinote, iš
kur Aš atėjau, nei kur einu.

[15] Jūs teisiate pagal kūną, bet Aš neteisiu nė vieno.

16 Jei Aš teisčiau, mano teismas būtų teisingas, nes Aš esu ne vienas, bet Aš
ir mane siuntęs Tėvas.

17 Net jūsų Įstatyme yra parašyta, kad dviejų žmonių liudijimas yra
patikimas.

18 Aš esu Tas, kuris liudija apie save, ir apie mane liudija mane siuntęs
Tėvas.“

19 Tuomet jie klausė Jo: „Kur yra Tavo Tėvas?“ Jėzus atsakė: „Jūs
nepažįstate nei manęs, nei mano Tėvo, nes jei pažintumėte mane, tai
pažintumėte ir mano Tėvą.“

20 Tuos žodžius Jėzus ištarė mokydamas šventyklos iždinėje, ir niekas Jo
nesuėmė, nes dar nebuvo atėjusi Jo valanda.

21 Jėzus vėl jiems kalbėjo: „Aš išeinu, o jūs manęs ieškosite. Jūs mirsite
savo nuodėmėje, nes kur Aš einu, jūs negalite nueiti.“

22 Tuomet žydai ėmė klausinėti: „Nejaugi Jis nusižudys, nes sako: ‘Kur Aš
einu, jūs negalite nueiti’?“

23 Jėzus jiems atsakė: „Jūs esate iš žemės, o Aš – iš aukštybių. Jūs – iš šio
pasaulio, o Aš ne iš šio pasaulio.

24 Todėl Aš ir sakiau jums, kad mirsite savo nuodėmėse. Juk jei tik jūs
nepatikėsite, kad Aš esu, mirsite savo nuodėmėse.“

25 Jie klausė: „Kas Tu esi?“ Jėzus atsakė: „Tas, apie kurį nuo pradžios jums
skelbiu.

26 Daug ką turiu apie jus pasakyti ir jus teisti. Tas, kuris mane siuntė, sako
tiesą, ir tai ką išgirdau iš Jo, Aš skelbiu pasauliui.“

27 Tačiau jie nesuprato, kad Jis kalbėjo jiems apie Tėvą.

28 Tada Jėzus jiems tarė: „Kai būsite pašlovinę Žmogaus Sūnų, tuomet jūs
suprasite, kad Aš esu. Aš nieko nedarau iš savęs, bet skelbiu taip, kaip
mane išmokė mano Tėvas.

29 Tas, kuris mane siuntė, yra kartu su manimi. Tėvas nepaliko manęs vieno,
nes Aš visuomet darau tai, kas Jam patinka.“

30 Jam taip kalbant, daugelis įtikėjo Jį.

31 Tuomet Jėzus kalbėjo įtikėjusiems Jį žydams: „Jei jūs tvirtai laikotės
mano žodžio, tikrai esate mano mokiniai.

32 Tada jūs pažinsite tiesą, ir tiesa jus išlaisvins.“

33 Žydai Jam atsakė: „Mes esame Abraomo palikuonys ir niekada niekam
nesame vergavę, tai kodėl Tu sakai: ‘Jūs tapsite laisvi’?“

34 Jėzus jiems tarė: „Iš tiesų, iš tiesų sakau jums: kiekvienas, kuris nuolat
daro nuodėmę, yra nuodėmės vergas.

35 Juk vergas nepasilieka namuose per amžius, o Sūnus pasilieka per
amžius.

36 Jei tik Sūnus jus išlaisvins, jūs tikrai būsite laisvi.

37 Aš gerai žinau, kad jūs esate Abraomo palikuonys, bet jūs norite mane
nužudyti, nes mano žodžiui nėra jumyse vietos.

38 Aš kalbu apie tai, ką esu matęs pas savo Tėvą, bet jūs darote tai, ką esate
matę pas savo tėvą.“

39 Jie Jam atsakė: „Mūsų tėvas yra Abraomas!“ Tada Jėzus jiems tarė: „Jei iš
tikrųjų būtumėte Abraomo vaikai, jūs darytumėte Abraomo darbus.

40 Tačiau dabar jūs norite nužudyti mane – žmogų, kuris kalbėjo jums tiesą,
kurią Jis išgirdo iš Dievo, bet Abraomas taip nedarė!

41 Jūs darote savo tėvo darbus.“ Tuomet jie tarė Jam: „Mes nesame
pagimdyti iš paleistuvystės ir turime vieną Tėvą – Dievą.“

42 Jėzus jiems tarė: „Jei Dievas būtų jūsų Tėvas, tai jūs mylėtumėte mane
pasiaukojančia meile, nes Aš nuo Dievo išėjau ir atėjau. Juk ne nuo savęs
Aš atėjau, bet Jis mane siuntė.

43 Kodėl jūs nesuprantate, ką jums sakau? Todėl, kad negalite mano žodžių
išgirsti.

44 Jūs esate iš tėvo velnio, ir norite vykdyti savo tėvo troškimus. Jis nuo pat
pradžios buvo žmogžudys ir neišstovėjo tiesoje, nes jame nėra tiesos.
Kiekvieną kartą, kai tik jis kalba melą, jis iš savęs kalba, nes jis yra
melagis ir savojo melo tėvas.

45 Kadangi Aš kalbu tiesą, tai jūs netikite manimi.

46 Kas iš jūsų gali mane apkaltinti, kad Aš esu nusidėjęs? Tad jeigu Aš
sakau tiesą, tai kodėl jūs manimi netikite?

47 Kas yra iš Dievo, tas Dievo ištartiems žodžiams paklūsta, bet jūs
nepaklūstate, nes nesate iš Dievo.“

48 Tuomet žydai Jam tarė: „Argi mes ne teisingai sakome, kad Tu esi
samarietis ir demono apsėstas?“

49 Jėzus atsakė: „Aš nesu demono apsėstas. Aš visuomet gerbiu savo Tėvą,
o jūs mane niekinate.

50 Aš neieškau sau šlovės, bet yra Tas, kuris nepaliaujamai ieško ir nuolat
teisia.

51 Iš tiesų, iš tiesų sakau jums: jei tik kas nors vykdys mano žodį, tas
nepamatys mirties per amžius.“

52 Tuomet žydai Jam sakė: „Dabar mes tikrai žinome, kad Tu esi demono
apsėstas! Abraomas mirė ir pranašai, o Tu sakai: ‘Jei tik kas nors vykdys
mano žodį, tas neragaus mirties per amžius’.

53 Nejaugi Tu esi didesnis už mūsų tėvą Abraomą, tą, kuris mirė? Ir pranašai
mirė. Kuo Tu save laikai?“

54 Jėzus atsakė: „Jei tik Aš save šlovinu, mano šlovė yra niekas. Mane
šlovina mano Tėvas, apie kurį jūs sakote, kad Jis yra jūsų Dievas.

55 Tačiau jūs Jo nepažįstate, bet Aš Jį gerai pažįstu. Ir jei tik sakyčiau, kad Jo nepažįstu, būčiau toks pats, kaip jūsų melagis – velnias. Bet Aš Jį gerai pažįstu ir Jo žodį vykdau.

56 Jūsų tėvas Abraomas šokinėjo iš džiaugsmo, kad galės išvysti manąją dieną. Jis ją išvydo ir buvo pradžiugintas.“

57 Tuomet žydai Jam sakė: „Dar neturi nė penkiasdešimt metų, o esi matęs Abraomą?!“

58 Jėzus jiems tarė: „Iš tiesų, iš tiesų sakau jums: pirmiau, nei buvo Abraomas, Aš esu!“

59 Tuomet jie pakėlė akmenis, kad galėtų mesti į Jį, bet Jėzų Dievas nuo jų paslėpė ir, praeidamas tarp jų, Jis išėjo iš šventyklos ir nuėjo tolyn.

JN 9

1 Eidamas pro šalį, Jėzus pamatė žmogų, kuris buvo pagimdytas aklas.

2 Jo mokiniai paklausė, sakydami: „Mūsų Mokytojau! Kas nusidėjo, – jis ar jo tėvai, – kad jis buvo pagimdytas aklas?“

3 Jėzus atsakė: „Nei jis nusidėjo, nei jo tėvai, bet tai atsitiko, kad jame būtų apreikšti Dievo darbai.

4 Man reikia dirbti darbus To, kuris mane siuntė, kol yra diena. Ateina naktis, kai niekas negalės dirbti.

5 Tol, kol esu pasaulyje, esu pasaulio šviesa!

6 Tai pasakęs, Jis paspjovė ant žemės seilių ir padaręs purvo, patepė purvu aklojo akis.

7 Tada jam tarė: „Eik ir nusiplauk Siloamo tvenkinyje.“ Siloamas išvertus reiškia: „Pasiųstasis“. Tuomet jis nuėjo, nusiplovė ir sugrįžo regintis.

8 Kaimynai ir tie, kurie anksčiau matydavo jį aklą, kalbėjo: „Ar ne šitas
sėdėjo ir prašė išmaldos?“

9 Vieni sakė: „Tai jis.“ Kiti: „Jis tik panašus į jį.“ O jis pats tvirtino: „Tai aš
esu.“

10 Tuomet jie klausė jo: „Kaip buvo atvertos tavo akys?“

11 Jis atsakė: „Žmogus, vadinamas Jėzumi, padarė purvo ir juo užtepė mano
akis, ir liepė: ‘Eik į Siloamo tvenkinį ir nusiplauk’. Aš nuėjau,
nusiploviau ir praregėjau.“

12 Tada jie paklausė: „Kur Jis?“ Tas atsakė: „Aš nežinau.“

13 Jie nuvedė buvusį neregį pas fariziejus.

14 O ta diena, kai Jėzus padarė purvo ir atvėrė jam akis, buvo poilsio diena.

15 Tuomet jie ir fariziejai vėl klausė jo, kaip jis praregėjo. Tas atsakė jiems:
„Jis patepė mano akis purvu, aš nusiploviau, ir dabar regiu.“

16 Kai kurie iš fariziejų kalbėjo: „Tas žmogus nėra iš Dievo, nes Jis
nesilaiko poilsio dienos.“ Kiti prieštaravo: „Kaip gali nuodėmingas
žmogus daryti štai tokius atpažinimo ženklus?!“ Ir jie pradėjo tarpusavyje
ginčytis.

17 Jie vėl paklausė neregį: „Ką tu pats manai apie Jį, kadangi Jis atvėrė tau
akis?“ Tas atsakė: „Jis yra pranašas.“

18 Tačiau žydai juo netikėjo, kad jis buvo aklas ir praregėjo. Tuomet jie
pasišaukė praregėjusiojo tėvus

19 ir paklausė jų, sakydami: „Ar šitas yra jūsų sūnus, apie kurį jūs sakote,
kad jis buvo pagimdytas aklas? Tai kaip jis dabar regi?“

20 Jo tėvai jiems atsakė: „Mes tiksliai žinome, kad jis mūsų sūnus ir kad jis
buvo pagimdytas aklas,

21 bet kaip jis dabar regi, mes nežinome, nei kas jam atvėrė akis, nežinome.
Jis pilnametis, jo ir klauskite. Tegul jis pats apie save kalba.“

22 Jo tėvai taip kalbėjo, nes bijojo žydų. Juk žydai buvo susitarę, kad jei tik
kas nors pripažintų, kad Jėzus yra Kristus, tas būtų išvarytas iš judėjų
maldos namų.

23 Todėl jo tėvai pasakė: „Jis pilnametis, klauskite jį patį.“

24 Tuomet jie antrą kartą pasišaukė žmogų, kuris buvo aklas ir tarė jam:
„Šlovink Dievą! Mes tikrai žinome, kad Tas žmogus yra nuodėmingas.“

25 Žmogus atsakė: „Ar Jis nuodėmingas, aš nežinau. Vieną gerai žinau, kad
buvau aklas, o dabar regiu.“

26 Jie vėl klausė: „Ką Jis tau padarė? Kaip Jis atvėrė tavo akis?“

27 Jis jiems atsakė: „Aš jums jau sakiau, bet jūs neišgirdote. Ką norite vėl
išgirsti? Gal ir jūs norite tapti Jo mokiniais?“

28 Tuomet jie iškeikė jį ir tarė: „Tu esi Jo mokinys, o mes – Mozės mokiniai.

29 Mes žinome, kad Dievas kalbėjo Mozei, bet iš kur yra šitas, mes
nežinome.“

30 Žmogus jiems tarė: „Argi tai nenuostabu! Net jei jūs nežinote, iš kur Jis,
tačiau Jis atvėrė mano akis!

31 Mes gerai žinome, kad Dievas neišklauso nusidėjusių. Tačiau jei tik kas
nors garbina Dievą ir vykdo Jo valią, tą Jis išklauso.

32 Nuo amžių negirdėta, kad kas nors atvertų akis to, kuris buvo pagimdytas
aklas!

33 Jei šitas nebūtų iš Dievo, Jis nieko negalėtų padaryti.“

34 Jie tarė jam: „Tu esi visiškas nusidėjėlis ir dar mus mokai?!“ Ir jie išvarė
jį laukan.

35 Kai Jėzus išgirdo, kad jie išvarė jį laukan, surado jį ir paklausė: „Ar tu tiki
Dievo Sūnų?“

36 Tas atsakė: „Kas Jis, Viešpatie, kad aš Jį tikėčiau?!“

37 Jėzus jam tarė: „Tu esi Jį matęs, ir Jis yra Tas, kuris dabar su tavimi
kalba.“

38 Tuomet žmogus sušuko: „Tikiu, Viešpatie!“, ir pagarbino Jį.

39 Tada Jėzus pasakė: „Aš atėjau į šį pasaulį daryti teismo, kad neregintys
praregėtų, o regintys taptų akli.“

40 Kartu su Juo esantys fariziejai, tai išgirdę, paklausė: „Nejaugi ir mes
akli?“

41 Jėzus jiems atsakė: „Jei būtumėte akli, neturėtumėte nuodėmės, bet dabar
sakote: ‘Mes regime’, todėl jūsų nuodėmė pasilieka.“

JN 10

1 „Iš tiesų, iš tiesų sakau jums: kas įeina į avių kiemą ne pro vartus, bet įlipa
kitu keliu, tas yra vagis ir plėšikas.

2 Kas pro vartus įeina, tas yra avių ganytojas.

3 Jam vartų sargas atidaro, ir avys jo balsui paklūsta. Jis šaukia savąsias avis
vardais ir jas išveda.

4 Kai tik savąsias avis jis išvaro, jis eina jų priešaky, o avys seka paskui jį,
nes jos gerai pažįsta jo balsą.

5 Juk paskui svetimą jos niekuomet neseks, bet nuo jo bėgs, nes neatpažįsta
svetimųjų balso.“

6 Jėzus pasakė jiems šį palyginimą, bet buvusieji kartu su Juo nesuprato Jo
pasakytų žodžių.

7 Tuomet Jėzus kalbėjo jiems toliau: „Iš tiesų, iš tiesų sakau jums: Aš esu
avių vartai.

8 Visi, kurie pirma manęs atėjo, buvo vagys ir plėšikai, todėl avys nepakluso
jų balsui.

9 Aš esu vartai. Jei tik per mane kas nors įeis, tas bus išgelbėtas. Jis įeis,
išeis, ir ganyklą ras.

10 Vagis neateina vien tik tam, kad vogtų, bet, kad skerstų ir visiškai
sunaikintų. Tačiau Aš atėjau tam, kad jos turėtų gyvenimą, ir visuomet
būtų jo pertekusios.

11 Aš esu geras ganytojas. Geras ganytojas už avis atiduoda savo gyvybę.

12 Samdinys ir tas, kuris nėra ganytojas, kuriam avys nėra savos, mato
ateinantį vilką, palieka avis ir pabėga, o vilkas griebia avis, ir išsklaido.

13 Samdinys pabėga, nes jis samdinys, ir avys jam nerūpi.

14 Aš esu geras ganytojas. Aš pažįstu manąsias ir per manąsias esu
atpažįstamas.

15 Kaip mane pažįsta Tėvas, taip ir Aš pažįstu Tėvą, ir už avis atiduodu savo
gyvybę.

16 Aš turiu ir kitų avių, kurios nėra iš šio kiemo. Ir jas Aš turiu atvesti; jos
paklus mano balsui, ir bus viena kaimenė, ir vienintelis ganytojas.

17 Todėl Tėvas myli mane pasiaukojančia meile, nes Aš atiduodu savo
gyvybę, kad vėl ją atgaučiau.

18 Niekas jos iš manęs neatima, bet Aš pats ją atiduodu. Aš turiu laisvę ją
atiduoti ir turiu laisvę vėl ją atgauti. Tokį įsakymą Aš gavau iš savo
Tėvo.“

19 Dėl šitų žodžių žydai vėl ėmė tarpusavyje ginčytis.

[20] Daugelis iš jų sakė: „Jis demono apsėstas ir kalba nesąmones. Kam Jo klausote?“

[21] Kiti prieštaravo: „Argi demono apsėstasis gali ištarti tokius žodžius? Ar gali demonas atverti neregiams akis?!“

[22] Žiemos metu, Jeruzalėje vyko šventyklos atnaujinimo iškilmės.

[23] Tuomet Jėzus vaikščiojo šventykloje, Saliamono stoginėje.

[24] Apstoję ratu, žydai Jo klausinėjo: „Ar dar ilgai laikysi mus nežinomybėje? Jeigu Tu esi Kristus, tai pasakyk mums atvirai.“

[25] Jėzus jiems atsakė: „Aš jums sakiau, bet jūs netikite. Juk darbai, kuriuos Aš darau savo Tėvo vardu, tie liudija apie mane.

[26] Tačiau jūs netikite, nes jūs ne manosios avys, kaip jums Aš ir sakiau.

[27] Manosios avys paklūsta mano balsui, Aš jas pažįstu, ir jos seka paskui mane.

[28] Aš duodu joms amžinąjį gyvenimą ir jos nepražus per amžius, ir niekas jų neišplėš iš mano rankos.

[29] Mano Tėvas, kuris man jas davė, yra už visus galingesnis, ir niekas negali jų išplėšti iš mano Tėvo rankos.

[30] Aš ir Tėvas esame vienas.“

[31] Tuomet žydai vėl pakėlė akmenis, norėdami Jį užmėtyti akmenimis.

[32] Jėzus jų paklausė: „Daug gerų darbų esu jums padaręs savo Tėvo vardu. Tad už kurį gi darbą jūs užmėtysite mane akmenimis?“

[33] Žydai Jam atsakė: „Ne už gerą darbą mes užmėtysime Tave akmenimis, bet už Dievą niekinančius žodžius, nes Tu, būdamas žmogumi, laikai save Dievu.“

34 Jėzus jiems atsakė: „Ar jūsų Įstatyme neparašyta: ‘Aš tariau: jūs esate dievai’?

35 Jeigu tad Dievas pavadino dievais tuos, kuriems skirtas Jo žodis, o Raštas negali būti atšauktas,

36 tai kodėl jūs sakote Tam, kurį Tėvas pašventino ir pasiuntė į pasaulį: ‘Tu ištari Dievą niekinančius žodžius’, nes Aš pasakiau: ‘Aš esu Dievo Sūnus!’?

37 Jei Aš nedarau savo Tėvo darbų, netikėkite manimi!

38 Tačiau jeigu darau, tai, nors manimi ir netikite, tikėkite darbais, kad pažintumėte ir patikėtumėte, jog Tėvas yra manyje ir Aš Jame.“

39 Tuomet jie vėl norėjo Jį suimti, bet Jis ištrūko jiems iš rankų.

40 Jėzus vėl nukeliavo į kitą Jordano upės pusę, į vietą, kur Jonas anksčiau krikštijo, panardindamas vandenyje, ir ten pasiliko.

41 Daug žmonių atėjo pas Jį ir kalbėjo: „Juk Jonas nepadarė nė vieno atpažinimo ženklo, bet visi žodžiai, kuriuos sakė Jonas apie šitą, buvo tiesa.“

42 Ir daugelis ten Jį įtikėjo.

JN 11

1 Buvo vienas ligonis, vardu Lozorius, iš Betanijos, iš Marijos ir jos sesers Mortos miestelio.

2 Marija buvo ta, kuri patepė Viešpatį mira ir Jo kojas nušluostė savo plaukais. Jos brolis Lozorius sirgo.

3 Tuomet seserys siuntė pas Jį pasiuntinį, sakydamos: „Viešpatie! Štai tas, kurį Tu švelniai myli, serga!“

4 Tai išgirdęs, Jėzus tarė: „Šita liga ne mirčiai, bet Dievo šlovei, kad per ją
būtų pašlovintas Dievo Sūnus.“

5 Jėzus pasiaukojančia meile mylėjo Mortą, jos seserį ir Lozorių.

6 Tačiau, kai išgirdo, kad Lozorius serga, tuomet Jis dar dvi dienas pasiliko
toje vietoje, kurioje buvo.

7 Po to mokiniams Jis tarė: „Aš noriu, kad mes vėl eitume į Judėją.“

8 Mokiniai Jam atsakė: „Mūsų Mokytojau! Visai neseniai žydai norėjo
užmėtyti Tave akmenimis, o Tu vėl ten eini?“

9 Jėzus tarė: „Ar ne dvylika valandų turi diena? Jei tik kas nors vaikščioja
dieną, tas nesuklumpa, nes jis mato šio pasaulio šviesą.

10 O jei tik kas nors vaikščioja naktį, suklumpa, nes jame nėra šviesos.“

11 Tai pasakęs, Jis pridūrė: „Mūsų mylimą draugą Lozorių Dievas užmigdė,
bet Aš einu, kad jį pažadinčiau.“

12 Tuomet Jo mokiniai tarė: „Viešpatie, jeigu Dievas jį užmigdė, tai Jis ir
išgelbės!“

13 Jėzus kalbėjo apie jo mirtį, bet mokiniai manė, kad Jis kalba apie poilsio
miegą.

14 Tuomet Jėzus atvirai, nieko neslėpdamas, jiems pasakė: „Lozorius mirė.

15 Tačiau Aš džiaugiuosi, kad ten nebuvau, – dėl jūsų, kad jūs tikėtumėte, ir
mes eitume pas jį.“

16 Tada Tomas, vadinamas Dvyniu, tarė kartu su juo esantiems mokiniams:
„Eikime ir mes, kad drauge su Juo numirtume!“

17 Atėjęs Jėzus rado Lozorių jau keturias dienas gulintį kapo rūsyje.

18 Betanija buvo netoli Jeruzalės – maždaug trijų kilometrų atstumu.

19 Daug žydų buvo atėję pas Mortą ir Mariją, kad paguostų jas dėl brolio.

20 Kai tik Morta išgirdo, kad ateina Jėzus, ji pasitiko Jį, o Marija liko namuose.

21 Tuomet Morta tarė Jėzui: „Viešpatie, jei Tu būtum čia buvęs, mano brolis nebūtų miręs!

22 Tačiau net dabar žinau, kad ko tik prašysi Dievo, Jis Tau duos.“

23 Jėzus jai pasakė: „Tavo brolis bus prikeltas iš mirusiųjų!“

24 Morta Jam atsakė: „Aš žinau, kad jis bus prikeltas mirusiųjų prikėlime, paskutinę dieną.“

25 Jėzus jai tarė: „Aš esu prikėlimas ir gyvenimas. Kas tiki mane, net jei ir mirtų, bus gyvas.

26 Todėl kiekvienas, kuris gyvena ir tiki mane, daugiau nebemirs per amžius. Ar tuo tiki?“

27 Ji atsakė Jam: „Taip, Viešpatie! Aš esu įtikėjusi, kad Tu esi Kristus, Dievo Sūnus, Tas, kuris ateina į šį pasaulį.“

28 Tai pasakiusi, ji nuėjo ir pašaukė savo seserį Mariją, patyliukais pranešdama: „Mokytojas ateina ir kviečia tave.“

29 Kai tik ji tai išgirdo, ji buvo Dievo skubiai pakelta, ir nuėjo pas Jėzų.

30 Jis dar nebuvo įėjęs į miestelį, bet tebebuvo toje vietoje, kur Jį pasitiko Morta.

31 Žydai, kurie buvo su Marija namuose ir ją guodė, pamatę ją skubiai pakylant ir išeinant, nusekė paskui ją, sakydami: „Ji eina prie kapo rūsio, kad ten raudotų.“

32 Kai tik Marija atėjo ten, kur buvo Jėzus, ir Jį pamatė, ji puolė prie Jo kojų, sakydama: „Viešpatie, jei Tu būtum čia buvęs, mano brolis nebūtų miręs!“

33 Kai Jėzus pamatė ją raudančią ir su ja atėjusius žydus raudančius, Jis pasipiktino dvasioje ir susijaudino.

34 Tuomet Jis paklausė: „Kur jį paguldėte?“ Jie sakė Jam: „Viešpatie, ateik ir pažiūrėk!“

35 Jėzus apsiašarojo.

36 Tuomet žydai kalbėjo: „Štai kaip Jis jį mylėjo, – kaip draugą!“

37 Kai kurie iš jų sakė: „Ar Tas, kuris atvėrė neregiui akis, negalėjo padaryti taip, kad jis nemirtų?“

38 Vėl savyje pasipiktinęs, Jėzus atėjo prie kapo rūsio. Tai buvo ola, užrista akmeniu.

39 Jėzus liepė: „Nuriskite akmenį!“ Mirusiojo sesuo Morta Jam tarė: „Viešpatie, jis jau dvokia! Juk jau keturios dienos, kai jis guli kape.“

40 Jėzus jai tarė: „Ar nesakiau tau, kad jei tik tikėsi, pamatysi Dievo šlovę?!“

41 Taigi jie nurito akmenį nuo ten, kur gulėjo mirusysis. Tuomet Jėzus pakėlė akis aukštyn ir tarė: „Tėve, dėkoju Tau, kad Tu mane išgirdai!

42 Aš tikrai žinojau, kad Tu visuomet mane girdi. Tačiau Aš pasakiau tai dėl aplinkui stovinčios minios, kad jie patikėtų, jog Tu mane siuntei.“

43 Tai pasakęs, Jis garsiu balsu sušuko: „Lozoriau, išeik laukan!“

44 Ir mirusysis išėjo. Jo kojos ir rankos buvo apraišiotos laidojimo drobulėmis, o veidas buvo apvyniotas skara. Jėzus jiems liepė: „Išlaisvinkite jį ir leiskite jam eiti.“

45 Tuomet daugelis žydų, kurie buvo atėję pas Mariją ir matė, ką Jėzus padarė, įtikėjo Jį.

46 Kai kurie iš jų nuėjo pas fariziejus ir papasakojo jiems, ką Jėzus padarė.

47 Tada aukštieji kunigai ir fariziejai sušaukė aukščiausiąjį teismą ir svarstė:
„Ką mes darysime? Šitas žmogus daro galingus atpažinimo ženklus.

48 Jei taip Jį paliksime, visi Jį įtikės, ateis romėnai ir užgrobs mūsų
šventyklą bei tautą.“

49 Vienas iš jų, – Kajafas, kuris tuo laiku buvo vyriausiasis kunigas – jiems
tarė: „Jūs nieko nesuprantate

50 ir neprotaujate, kad mums naudingiau, jog vienas žmogus mirtų už tautą,
o ne visa tauta pražūtų.“

51 Jis tai pasakė ne iš savęs, bet būdamas tuo laiku vyriausiasis kunigas,
ištarė pranašystę, kad Jėzus turės mirti už tautą,

52 ir ne tik už tautą, bet, kad per Jį būtų surinkti išsklaidytieji Dievo vaikai.

53 Nuo tos dienos jie nusprendė Jį be jokio gailesčio nužudyti.

54 Todėl Jėzus nebevaikščiojo viešai tarp žydų, bet nuvyko iš ten į vietovę
netoli dykumos, į miestą, vadinamą Efraimu, ir ten pasiliko kartu su savo
mokiniais.

55 Artinosi žydų Pascha. Daug krašto žmonių prieš Paschą keliavo į
Jeruzalę, kad atliktų apsivalymo apeigas.

56 Jie ieškojo Jėzaus ir, stovėdami šventykloje, vieni kitų klausinėjo: „Ką jūs
manote? Ar gali būti taip, kad Jis neateis į šventę?“

57 Mat aukštieji kunigai ir fariziejai įsakė, kad jei kas sužinotų, kur yra
Jėzus, praneštų apie tai, ir jie galėtų Jį suimti.

JN 12

1 Likus šešioms dienoms iki Paschos, Jėzus atėjo į Betaniją, kur gyveno
Lozorius, kuris buvo miręs, ir kurį Jis prikėlė iš mirusių.

2 Tuomet ten paruošė Jam vakarienę. Morta patarnavo, o Lozorius buvo vienas iš tų, kurie kartu su Jėzumi sėdėjo pusiaugula prie stalo.

3 Paėmusi maždaug tris šimtus gramų kvapnaus tepalo – gryno nardo, nepaprastai brangaus, – Marija patepė juo Jėzaus kojas ir nušluostė jas savo plaukais. Namai buvo pripildyti malonaus tepalo kvapo.

4 Tuomet vienas Jo mokinys, Simono sūnus Judas Iskarijotas, kuris ketino Jį išduoti, paklausė:

5 „Kodėl tas kvapnusis tepalas nebuvo parduotas už tris šimtus sidabrinių ir pinigai nebuvo išdalinti elgetoms?“

6 Jis taip sakė ne todėl, kad jam rūpėjo elgetos, bet todėl, kad jis buvo vagis ir, turėdamas pinigų dėžutę, vogė į ją metamus pinigus.

7 Tačiau Jėzus tarė: „Palik ją ramybėje. Ji kvapnųjį tepalą išsaugojo mano laidotuvių dienai.

8 Juk elgetų visuomet bus šalia jūsų, o Aš ne visuomet būsiu su jumis.“

9 Tuomet didelė minia žydų sužinojo, kad Jis yra ten ir atėjo ne tik dėl Jėzaus, bet taip pat pamatyti ir Lozorių, kurį Jis prikėlė iš mirusių.

10 Aukštieji kunigai nutarė, kad reikėtų be jokio gailesčio nužudyti ir Lozorių,

11 nes daugybė žydų dėl jo pasitraukė nuo jų ir įtikėjo Jėzų.

12 Kitą dieną didžiausia minia atėjo į šventę. Išgirdę, kad Jėzus ateina į Jeruzalę,

13 žmonės ėmė palmių šakas ir išėjo su Juo susitikti. Jie šaukė: „Išgelbėk mus! Palaimintas Tas, kuris ateina Viešpaties vardu – Izraelio karalius!“

14 Radęs asiliuką, Jėzus užsėdo ant jo, kaip parašyta:

15 „Nebijok, Siono dukra! Tu pažiūrėk, atvyksta tavo karalius, sėdėdamas ant asilės jauniklio!“

16 Pačiame priekyje einantys Jo mokiniai to pasakymo nesuprato, bet kai Jėzus buvo pašlovintas, tuomet jiems buvo priminta, kad būtent taip buvo apie Jį parašyta ir kad jie buvo Jam tai padarę.

17 Tuomet liudijo minia, buvusi kartu su Juo, kai Jis pašaukė Lozorių iš kapo rūsio ir prikėlė jį iš mirusių.

18 Todėl minia ir išėjo Jo pasitikti, nes žmonės išgirdo, kad Jis buvo padaręs tą atpažinimo ženklą.

19 Fariziejai tarpusavyje kalbėjosi: „Matote skirtumą, kad iš mūsų nėra jokios naudos, o štai paskui Jį nusekė pasaulis!“

20 Tarp atėjusių per šventę pagarbinti Dievo, buvo ir graikų.

21 Tuomet jie priėjo prie Pilypo, kuris buvo iš Galilėjos miesto Betsaidos, ir prašė, sakydami: „Gerbiamasis, mes norime pamatyti Jėzų!“

22 Pilypas nuėjo ir apie tai pasakė Andriejui, tada Andriejus ir Pilypas tuos žodžius perdavė Jėzui.

23 Jėzus atsakė jiems: „Atėjo valanda, kad būtų pašlovintas Žmogaus Sūnus.

24 Iš tiesų, iš tiesų sakau jums: jei į žemę kritęs kviečio grūdas nemiršta, jis lieka vienas, bet jei miršta, jis duoda gausų derlių.

25 Kas myli savo gyvybę kaip geriausią draugą, tas ją pražudys, o kas nekenčia savo gyvybės šiame pasaulyje, tas išsaugos ją amžinajam gyvenimui.

26 Jei kas nors man tarnauja, teseka paskui mane, ir kur Aš esu, ten bus ir mano tarnas. Ir jei kas nors man tarnauja, tą pagerbs Tėvas.

27 Dabar mano siela sukrėsta. Ir ką Aš galėčiau pasakyti? Tėve, išgelbėk mane nuo šios valandos! Bet juk tam Aš ir atėjau į šią valandą.

28 Tėve, pašlovink savo vardą!“ Tuomet iš dangaus pasigirdo balsas: „Aš jį pašlovinau ir vėl pašlovinsiu!“

29 Ten stovėjusi ir tai girdėjusi minia sakė: „Tai buvo griaustinis.“ Kiti sakė: „Angelas Jam kalbėjo.“

30 Tačiau Jėzus atsakė: „Ne dėl manęs pasigirdo šitas balsas, bet dėl jūsų.

31 Dabar vyksta šito pasaulio teismas. Dabar šio pasaulio valdovas bus išmestas laukan.

32 Tuomet, kai Aš būsiu pakeltas nuo žemės, visus trauksiu prie savęs.“

33 Jis tai pasakė, nurodydamas, kokia mirtimi Jis yra pasirengęs mirti.

34 Minia Jam sakė: „Mes girdėjome iš Įstatymo, kad Kristus pasilieka per amžius. Kodėl Tu sakai, kad ‘Žmogaus Sūnus turi būti pakeltas aukštyn’? Kas gi tas Žmogaus Sūnus?“

35 Tuomet Jėzus jiems tarė: „Dar trumpą laiką šviesa yra kartu su jumis. Vaikščiokite, kol turite šviesą, kad tamsa jūsų nesulaikytų. Nes vaikščiojantis tamsoje, nežino, kur eina.

36 Kol turite šviesą, tikėkite šviesa, kad taptumėte šviesos sūnumis.“ Tai pasakęs, Jėzus nuėjo šalin ir Dievas Jį paslėpė nuo jų.

37 Nors Jis jų akivaizdoje padarė tiek daug atpažinimo ženklų, tačiau jie Juo netikėjo,

38 kad būtų įvykdyti žodžiai, kuriuos skelbė pranašas Izaijas: „Viešpatie, kas patikėjo mūsų žinia, ir kam buvo aiškiai apreikšta Viešpaties rankos galia!?“

39 Todėl jie neįstengė tikėti, nes Izaijas dar sakė:

40 „Jis apakino jų akis ir užkietino širdį, kad jie nematytų akimis ir nesuvoktų širdimi, ir pas Jį nebūtų sugrąžinti, o Jis jų neišgydytų.“

41 Izaijas tai ištarė, kai matė Jo šlovę ir kalbėjo apie Jį.

42 Tačiau nepaisant to, daugelis vadovų įtikėjo Jį, bet bijodami fariziejų, Jo atvirai nepripažino, kad nebūtų išvaryti iš judėjų maldos namų,

43 nes žmonių šlovę jie brangino labiau už Dievo šlovę.

44 O Jėzus šaukė, sakydamas: „Tikintis mane, tiki ne mane, bet Tą, kuris
mane siuntė.

45 Ir kas mane mato, mato Tą, kuris mane siuntė.

46 Aš esu šviesa. Aš atėjau į pasaulį, kad kiekvienas, kuris mane tiki,
nepasiliktų tamsoje.

47 Ir jei tik kas nors klausytų mano ištartų žodžių, bet jais netikėtų, Aš jo
neteisiu, nes atėjau ne dėl to, kad pasaulį teisčiau, bet, kad pasaulį
išgelbėčiau.

48 Kas mane atmeta ir mano ištartų žodžių nepriima, tas turi tą, kuris jį teis.
Žodis, kurį Aš kalbėjau, teis jį paskutiniąją dieną.

49 Juk Aš kalbėjau ne iš savęs, bet mane siuntęs Tėvas, pats man įsakė, ką
Aš turiu sakyti ir ką skelbti.

50 Aš gerai žinau, kad Jo įsakymas yra amžinasis gyvenimas. Todėl ką Aš
kalbu, kalbu taip, kaip man yra įsakęs Tėvas!“

JN 13

1 Prieš Paschos šventę Jėzus gerai žinojo, jog atėjo Jo valanda, kad iš šio
pasaulio Jis iškeliautų pas Tėvą. Jis mylėjo savuosius, esančius pasaulyje,
pasiaukojančia meile, ir jiems parodė savo pasiaukojančią meilę iki galo.

2 Vakarienės metu, velnias jau buvo įkvėpęs Simono sūnaus Judo Iskarioto
širdin, kad jis išduotų Jėzų.

3 Jėzus, gerai žinodamas, kad Tėvas visa yra atidavęs į Jo rankas ir kad Jis
atėjo nuo Dievo ir eina pas Dievą,

4 Jo pakeltas nuo stalo, Jis nusivilko viršutinius drabužius ir, paėmęs lininį
audinį, juo persijuosė.

5 Po to Jis įsipylė į dubenį vandens ir pradėjo plauti mokiniams kojas bei
šluostyti lininiu audiniu, kuriuo buvo persijuosęs.

6 Tuomet Jis priėjo prie Simono Petro, o tas Jo paklausė: „Viešpatie, ar Tu
plausi man kojas!?“

7 Jėzus jam atsakė: „Tu dabar nesupranti, ką Aš darau, bet vėliau suprasi.“

8 Petras paprieštaravo: „Tu neplausi man kojų per amžius!“ Jėzus jam
atsakė: „Jei nenuplausiu tavęs, tai tu neturėsi dalies su manimi.“

9 Tuomet Simonas Petras sušuko: „Viešpatie, ne tik mano kojas, bet ir
rankas, ir galvą!“

10 Jėzus jam tarė: „Kas apiplautas, to plauti daugiau nebereikia, nebent tik
kojas, nes jis visas švarus. Ir jūs esate švarūs, bet ne visi.“

11 Mat Jis žinojo, kuris Jį išduos, ir dėl to sakė: „Jūs ne visi esate švarūs.“

12 Nuplovęs mokinių kojas ir apsivilkęs viršutinius drabužius, Jis vėl
atsisėdo pusiaugula prie stalo ir jų paklausė: „Ar suprantate, ką Aš jums
padariau?

13 Jūs vadinate mane Mokytoju ir Viešpačiu, ir gerai sakote, nes Aš Tas ir
esu.

14 Jei Aš – Viešpats ir Mokytojas – nuploviau jums kojas, tai ir jūs privalote
vieni kitiems plauti kojas.

15 Aš jums parodžiau pavyzdį, kad ir jūs darytumėte taip, kaip ir Aš jums
padariau.

16 Iš tiesų, iš tiesų sakau jums: vergas ne didesnis už savo šeimininką, nei
apaštalas didesnis už savo siuntėją.

17 Jeigu tai supratote, palaiminti esate, kai tai darysite.

18 Ne apie jus visus tai sakau, nes Aš gerai pažįstu tuos, kuriuos pats
išsirinkau. Tačiau turi būti įvykdytas Raštas: ‘Tas, kuris valgo su manimi

duoną, pakėlė prieš mane savo kulną’.

19 Sakau jums jau dabar, prieš įvykstant, kad įvykus tikėtumėte, jog Aš esu.

20 Iš tiesų, iš tiesų sakau jums: jei tik kas priima tą, kurį Aš siunčiau, mane priima, o tas, kuris mane priima, priima Tą, kuris mane siuntė.“

21 Tai pasakęs, Jėzus buvo sujaudintas dvasioje ir paliudijo, tardamas: „Iš tiesų, iš tiesų sakau jums: vienas iš jūsų išduos mane!“

22 Tuomet mokiniai ėmė žvalgytis vieni į kitus, nesusigaudydami, apie kurį Jis taip sako.

23 Vienas iš Jo mokinių, tas, kurį Jėzus mylėjo pasiaukojančia meile, sėdėjo prisiglaudęs prie Jo krūtinės.

24 Tuomet Simonas Petras pamojo jam, kad jis paklaustų, kas yra tas, apie kurį Jis kalba.

25 Tas, kuris buvo prisiglaudęs prie Jėzaus krūtinės, Jo paklausė: „Kas jis, Viešpatie?!“

26 Jėzus atsiliepė: „Tai tas, kuriam pamirkęs paduosiu kąsnelį duonos.“ Tad pamirkęs kąsnelį, Jis padavė Simono sūnui, Judui Iskarijotui.

27 Ir tuojau pat po šio kąsnelio įėjo į jį šėtonas. Jėzus jam tarė: „Ką darai, daryk greičiau!“

28 Tačiau nė vienas iš sėdinčių pusiaugula prie stalo nesuprato, apie kurį Jėzus jam pasakė.

29 Kadangi Judo žinioje buvo pinigų dėžutė, tai kai kurie manė, kad Jėzus jam liepė: „Nupirk tai, ko mums reikia šventei“, arba kad jis duotų ką nors elgetoms.

30 Taigi, suvalgęs aną kąsnelį, jis tuojau pat išėjo. Buvo naktis.

31 Jam išėjus, Jėzus tarė: „Dabar Žmogaus Sūnus pašlovintas, ir Dievas pašlovintas Jame.

32 Jeigu Dievas pašlovintas Jame, tai ir Dievas pašlovins Jį savyje, ir tuojau pat Jį pašlovins.

33 Vaikeliai, Aš jau nebeilgai būsiu su jumis! Jūs manęs ieškosite, ir dabar jums sakau tą patį, ką esu sakęs žydams: ‘Kur Aš einu, jūs negalite dabar nueiti’.

34 Aš jums duodu naują įsakymą, kad jūs vieni kitus mylėtumėte pasiaukojančia meile; kaip Aš jus pamilau pasiaukojančia meile, kad ir jūs mylėtumėte vieni kitus pasiaukojančia meile.

35 Iš to visi atpažins, kad esate mano mokiniai, jei tik mylėsite vieni kitus pasiaukojančia meile.“

36 Simonas Petras Jo paklausė: „Viešpatie, kur Tu eini!?“ Jėzus jam atsakė: „Kur Aš einu, tu dabar negali paskui mane sekti, bet vėliau seksi paskui mane.“

37 Petras Jam tarė: „Viešpatie, kodėl gi dabar negaliu sekti paskui Tave!? Aš savo gyvybę už Tave atiduosiu!“

38 Jėzus jam atsakė: „Tu atiduosi už mane savo gyvybę? Iš tiesų, iš tiesų sakau tau: dar gaidžiui nepragydus, tu tris kartus manęs išsižadėsi!

JN 14

1 Niekas tenesukelia jūsų širdyse nerimo! Tikėkite Dievą, tikėkite ir mane.

2 Mano Tėvo namuose yra daug gyvenančių. Jeigu taip nebūtų, ar Aš būčiau sakęs, kad einu jums vietos paruošti?

3 Ir kai Dievas mane nuves, Aš paruošiu jums vietą. Po to vėl ateisiu ir jus pas save pasiimsiu, kad ir jūs būtumėte ten, kur Aš esu.

4 Kur Aš einu, jūs gerai žinote, ir kelią jūs gerai žinote.“

5 Tuomet Tomas Jo klausia: „Viešpatie, mes nežinome, kur Tu eini, tai kaip mes galime žinoti kelią!?“

6 Jėzus jam atsako: „Aš esu kelias, tiesa ir gyvenimas. Niekas neateina pas
Tėvą kitaip, kaip tik per mane.

7 Jei jūs pažinote mane, tai pažinote ir mano Tėvą. Nuo dabar Jį pažįstate ir
esate matę.“

8 Pilypas Jam sako: „Viešpatie, parodyk mums Tėvą ir mums to pakaks!“

9 Jėzus jam taria: „Taip ilgai Aš esu su jumis, o tu, Pilypai, vis dar manęs
nepažįsti!? Kas yra matęs mane, tas yra matęs ir Tėvą! Tai kodėl tu sakai:
‘Parodyk mums Tėvą’?

10 Argi tu netiki, kad Aš esu Tėve, o Tėvas yra manyje? Žodžius, kuriuos
jums skelbiu, Aš skelbiu ne iš savęs. Tai Tėvas, kuris nuolat pasilieka
manyje, – Jis daro savo darbus.

11 Tikėkite manimi, kad Aš esu Tėve ir Tėvas manyje, bet jei netikite,
tikėkite manimi dėl pačių darbų!

12 Iš tiesų, iš tiesų sakau jums: tikintis mane darys darbus, kuriuos Aš darau,
ir dar didesnių už šiuos darys, nes Aš einu pas savo Tėvą.

13 Ir ko tik prašysite mano vardu, Aš padarysiu, kad Tėvas būtų pašlovintas
Sūnuje.

14 Jei ko tik prašysite mano vardu, Aš padarysiu.

15 Jei tik mylite mane pasiaukojančia meile, vykdykite mano įsakymus.

16 Ir Aš prašysiu Tėvą, ir Jis duos jums kitą Užtarėją, kad Jis pasiliktų su
jumis per amžius, –

17 tiesos Dvasią, kurios pasaulis negali priimti, nes Jos nemato ir nepažįsta.
Jūs Ją pažįstate, nes Ji nuolat pasilieka su jumis ir bus jumyse.

18 Aš nepaliksiu jūsų našlaičiais, bet vėl pas jus ateisiu.

19 Dar trumpa valandėlė, ir pasaulis manęs jau nebematys, bet jūs mane
matysite, nes Aš gyvenu ir jūs gyvensite.

20 Tą dieną jūs suprasite, kad Aš esu savo Tėve, o jūs manyje, ir Aš jumyse.

21 Tas, kuris žino mano įsakymus ir juos vykdo, tas myli mane pasiaukojančia meile, o kas myli mane pasiaukojančia meile, tą pasiaukojančia meile mylės mano Tėvas, ir Aš jį mylėsiu pasiaukojančia meile, ir pats jam pasirodysiu.“

22 Tuomet Judas – ne Iskarijotas – Jo paklausė: „Viešpatie, kas atsitiko, kad Tu ketinti pasirodyti mums, o ne pasauliui!?“

23 Jėzus jam atsakė: „Jei tik kas nors mane myli pasiaukojančia meile, tas vykdys mano žodį ir mano Tėvas jį mylės pasiaukojančia meile, ir mes pas jį ateisime ir pasistatysime buveinę.

24 Kas manęs nemyli pasiaukojančia meile, tas mano žodžių nevykdo, nes žodis, kurį jūs girdite, ne mano, bet mane siuntusio Tėvo.

25 Aš jums tai paskelbiau, dar būdamas su jumis.

26 Kai ateis Užtarėjas – Šventoji Dvasia, kurį Tėvas atsiųs mano vardu, – Jis išmokys jus visko, ir primins visus žodžius, kuriuos Aš jums kalbėjau.

27 Aš palieku jums ramybę, duodu jums savo ramybę. Aš ją duodu jums ne taip, kaip pasaulis duoda. Niekas tenesukelia jūsų širdyse nerimo ir tenesibaimina jos.

28 Jūs girdėjote, ką jums sakiau, kad ‘Aš išeinu, bet vėl sugrįšiu pas jus’. Jei jūs mane mylėtumėte pasiaukojančia meile, tai jūs būtumėte pradžiuginti, kad Aš pasakiau, jog ‘Einu pas Tėvą’, nes mano Tėvas yra už mane galingesnis.

29 Ir dabar, anksčiau nei tai įvyks, Aš jums tai paskelbiau, kad jūs tikėtumėte, kai tai įvyks.

30 Jau nebeilgai su jumis kalbėsiu, nes ateina šio pasaulio valdovas ir Aš su juo neturiu nieko bendro.

31 Pasaulis težino, jog Aš myliu Tėvą pasiaukojančia meile ir darau taip, kaip Jis man yra įsakęs. Kelkitės ir eikime iš čia!

JN 15

[1] Aš esu tikrasis vynmedis, o mano Tėvas – žemdirbys.

[2] Kiekvieną mano šaką, kuri neduoda vaisiaus, Jis pašalina, o kiekvieną duodančią vaisių, apvalo, kad ji duotų didesnį derlių.

[3] Jūs jau esate švarūs dėl žodžio, kurį jums paskelbiau.

[4] Pasilikite manyje, tai ir Aš pasiliksiu jumyse. Kaip šaka negali duoti vaisiaus pati iš savęs, jei tik ji nepasilieka vynmedyje, – taip ir jūs, jei tik nepasiliksite manyje.

[5] Aš esu vynmedis, o jūs šakos. Tas, kuris nuolat pasilieka manyje ir Aš jame, tas duoda didelį derlių. Juk be manęs jūs negalite nieko nuveikti.

[6] Jei tik kas nors nepasiliks manyje, tas bus išmestas laukan kaip šaka ir bus sudžiovintas. Tokias šakas surenka, meta į ugnį, ir degina.

[7] Jei tik jūs pasiliksite manyje ir mano ištarti žodžiai pasiliks jumyse, – tuomet jūs prašysite, ko tik norėsite, ir tai jums bus duota.

[8] Tuo bus pašlovintas mano Tėvas, kai jūs duosite didelį derlių ir būsite mano mokiniai.

[9] Kaip Tėvas mane pamilo pasiaukojančia meile, taip ir Aš jus pamilau pasiaukojančia meile. Taip ir jūs pasilikite mano pasiaukojančioje meilėje!

[10] Jei tik jūs vykdysite mano įsakymus, jūs pasiliksite mano pasiaukojančioje meilėje, kaip ir Aš vykdau savo Tėvo įsakymus ir pasilieku Jo pasiaukojančioje meilėje.

[11] Tai paskelbiau jums, kad manasis džiaugsmas jumyse pasiliktų ir kad jūs būtumėte pripildyti džiaugsmo.

[12] Tai yra mano įsakymas: mylėkite vieni kitus pasiaukojančia meile, kaip ir Aš jus pamilau pasiaukojančia meile.

13 Niekas neturi didesnės pasiaukojančios meilės kaip tas, kuris savo gyvybę
atiduoda už mylimus draugus.

14 Jūs esate mano mylimi draugai, jei vykdote tai, ką jums įsakau.

15 Jau nebevadinu jūsų vergais, nes vergas nežino, ką veikia jo šeimininkas.
Aš pavadinau jus mylimais draugais, nes jums paskelbiau visa, ką
išgirdau iš savo Tėvo.

16 Ne jūs mane išsirinkote, bet Aš jus išsirinkau ir paskyriau, kad eitumėte ir
duotumėte derlių, ir jūsų derlius pasiliktų, – kad tai, ko prašytumėte Tėvą
mano vardu, Jis jums duotų.

17 Aš jums tai įsakau: mylėkite vieni kitus pasiaukojančia meile!

18 Jei pasaulis jūsų nekenčia, tai žinokite, kad manęs jis nekentė pirmiau
negu jūsų.

19 Jei jūs būtumėte iš pasaulio, tai pasaulis jus mylėtų kaip draugus ir
savuosius. Kadangi jūs ne iš pasaulio, bet Aš jus išsirinkau iš pasaulio,
todėl pasaulis jūsų nekenčia.

20 Niekuomet nepamirškite žodžių, kuriuos jums sakiau: ‘Vergas nėra
didesnis už savo šeimininką!’. Jei jie persekiojo mane, tai persekios ir jus.
Jeigu jie vykdė mano žodį, tai vykdys ir jūsų.

21 Tačiau visa tai jie darys jums dėl mano vardo, nes nepažįsta To, kuris
mane siuntė.

22 Jei Aš nebūčiau atėjęs ir jiems pranešęs, jie neturėtų nuodėmės, bet dabar
jie negali savo nuodėmės pateisinti.

23 Nekenčiantis manęs, nekenčia ir mano Tėvo.

24 Jeigu nebūčiau padaręs tarp jų darbų, kurių niekas kitas nepadarė, jie
neturėtų nuodėmės. Tačiau dabar jie juos matė ir nekenčia manęs, ir mano
Tėvo.

25 Juk turi būti įvykdytas žodis, kuris yra užrašytas jų Įstatyme: ‘Jie nekentė manęs be priežasties’.

26 Kai ateis Užtarėjas, kurį jums atsiųsiu nuo Tėvo, – tiesos Dvasia, kuri išeina iš Tėvo, – Jis liudys apie mane.

27 Tuomet ir jūs liudysite, nes nuo pradžios buvote su manimi.“

JN 16

1 Visa tai Aš jums paskelbiau, kad niekas jūsų nepapiktintų.

2 Jie išvarys jus iš judėjų maldos namų, nes ateina valanda, kai kiekvienas, kuris jus nužudys, manys, jog jis tarnauja Dievui.

3 Jie jums tai darys, nes nepažino nei Tėvo, nei manęs.

4 Dėl to jums visa tai paskelbiau, kad tai valandai atėjus, prisimintumėte, jog tai jums pasakiau. Aš jums to nesakiau iš pradžių, nes buvau kartu su jumis.

5 Tačiau dabar einu pas Tą, kuris mane siuntė, ir niekas iš jūsų manęs neklausia: ‘Kur Tu eini?’

6 Kadangi jums apie tai paskelbiau, tai jūsų širdis pripildė liūdesys.

7 Aš sakau jums tiesą, jums naudingiau, kad Aš išeinu, nes jei neišeičiau, pas jus neateitų Užtarėjas. Bet kai būsiu pakeltas aukštyn, Aš Jį pas jus atsiųsiu.

8 Atėjęs Jis įtikins pasaulį dėl nuodėmės, dėl teisumo ir dėl teismo.

9 Dėl nuodėmės, nes pasaulis netiki manimi.

10 Dėl teisumo, nes Aš einu pas savo Tėvą ir jūs manęs jau nebematysite.

11 Dėl teismo, nes šio pasaulio valdovas yra nuteistas.

12 Dar daug ką turiu jums pasakyti, bet dabar jūs negalite to priimti.

13 Tačiau kai ateis Užtarėjas, tiesos Dvasia, Jis įves jus į visą tiesą. Juk Jis
nekalbės iš savęs, bet kalbės tik tai, ką išgirs, ir paskelbs jums apie
ateinančius įvykius.

14 Jis pašlovins mane, nes Jis ims iš manęs, ir jums tai paskelbs.

15 Visa tai, ką turi Tėvas, yra mano. Todėl Aš pasakiau, kad Jis ims iš
manęs, ir jums tai paskelbs.

16 Prabėgus trumpai valandėlei, jūs manęs nebematysite, o po trumpos
valandėlės, vėl mane pamatysite, nes Aš einu pas Tėvą.“

17 Tada kai kurie Jo mokiniai ėmė vieni kitų klausinėti: „Ką tai reiškia?
Kodėl Jis mums sako: ‘Prabėgus trumpai valandėlei, jūs manęs
nebematysite, o po trumpos valandėlės, vėl mane pamatysite’, ir: ‘Aš einu
pas Tėvą’?“

18 Jie klausinėjo: „Ką tai reiškia? Kodėl Jis mums sako: ‘trumpa valandėlė’?
Mes nesuprantame, apie ką Jis kalba.“

19 Supratęs, kad jie norėjo Jo klausti, Jėzus jiems tarė: „Kodėl jūs
klausinėjate vieni kitų dėl mano žodžių: ‘Prabėgus trumpai valandėlei, jūs
manęs nebematysite, o po trumpos valandėlės, vėl mane pamatysite’?

20 Iš tiesų, iš tiesų sakau jums: jūs raudosite ir gedėsite, bet pasaulis bus
pradžiugintas. Jūs būsite nuliūdinti, bet jūsų liūdesys pavirs džiaugsmu.

21 Kai moteris gimdo, ji kenčia skausmą, nes atėjo jos valanda. Tačiau kai
tik ji pagimdo kūdikį, iš džiaugsmo ji to skausmo nebeprisimena, nes
pasauliui buvo pagimdytas žmogus.

22 Taip ir jūs dabar liūdite, bet kai Aš vėl jus pamatysiu, jūsų širdis bus
pradžiuginta, ir jūsų džiaugsmo niekas iš jūsų jau nebeatims.

23 Ir tą dieną jūs manęs nieko neklausinėsite. Iš tiesų, iš tiesų sakau jums: jei
ko tik prašysite Tėvą mano vardu, Jis jums duos.

24 Iki šiol jūs nieko neprašėte mano vardu. Prašykite ir gausite, kad
būtumėte pripildyti džiaugsmo.

25 Aš jums kalbėjau apie tai palyginimais, bet ateina valanda, kai jums kalbėsiu jau be palyginimų, bet atvirai apie Tėvą jums skelbsiu.

26 Tą dieną jūs prašysite mano vardu, ir Aš nesakau jums, kad Aš prašysiu Tėvą už jus, –

27 kadangi pats Tėvas jus švelniai myli, nes jūs pamilote mane kaip geriausią draugą ir įtikėjote, jog Aš atėjau nuo Dievo.

28 Aš išėjau nuo Tėvo ir atėjau į pasaulį, bet vėl palieku pasaulį ir einu pas Tėvą.“

29 Jo mokiniai Jam sakė: „Štai dabar Tu mums atvirai kalbi, be jokio palyginimo.

30 Dabar mes matome, kad Tu viską žinai ir Tau nereikia, jog kas nors Tave nuolat klausinėtų. Ir todėl mes tikime, kad Tu esi atėjęs nuo Dievo.“

31 Jėzus jiems atsakė: „Dabar tikite?

32 Štai ateina valanda, – ir dabar ji jau yra atėjusi,- kai būsite išsklaidyti kas sau ir paliksite mane vieną, bet Aš nesu vienas, nes kartu su manimi yra Tėvas.

33 Aš jums tai paskelbiau, kad manyje jūs turėtumėte ramybę. Pasaulyje jūs turėsite priespaudą, bet būkite drąsūs – Aš nugalėjau pasaulį!“

JN 17

1 Tai ištaręs, Jėzus pakėlė savo akis į dangų ir prabilo: „Tėve, jau atėjo valanda! Pašlovink savo Sūnų, kad ir Tavo Sūnus pašlovintų Tave.

2 Tu davei Jam valdžią kiekvienam kūnui, kad kiekvienam, kurį Tu Jam davei, Jis duotų amžinąjį gyvenimą.

3 Tai yra amžinasis gyvenimas, kad jie pažintų Tave, vienintelį tikrąjį Dievą, ir Tą, kurį Tu siuntei – Jėzų Kristų.

4 Aš pašlovinau Tave žemėje ir užbaigiau darbą, kurį Tu man buvai
pavedęs, kad Aš atlikčiau.

5 Dabar Tu, Tėve, pašlovink mane savo šlove, kurią pas Tave Aš turėjau dar
prieš pasaulio sukūrimą!

6 Tavo vardą Aš atskleidžiau žmonėms, kuriuos Tu man davei iš pasaulio,
nes jie buvo Tavo, ir Tu man juos davei, ir jie vykdė Tavo žodį.

7 Dabar jie suprato, kad visi ištarti žodžiai, kuriuos Tu man davei, yra iš
Tavęs,

8 nes ištartus žodžius, kuriuos Tu man davei, Aš perdaviau jiems. Jie juos
priėmė ir tikrai atpažino, kad Aš atėjau nuo Tavęs, ir jie įtikėjo, kad Tu
mane siuntei.

9 Aš prašau už juos, ne už pasaulį prašau, bet už tuos, kuriuos Tu man davei,
nes jie yra Tavo!

10 Visi, kurie yra mano, yra Tavo, o kurie yra Tavo, yra mano, ir Aš
pašlovintas juose.

11 Aš jau nebesu pasaulyje, bet jie yra pasaulyje, o Aš sugrįžtu pas Tave.
Šventasis Tėve! Tu išsaugok juos savo vardu – tuos, kuriuos Tu man
davei, kad jie būtų vienas, kaip ir mes.

12 Tuo laiku, kai buvau su jais pasaulyje, Aš išsaugojau Tavo vardu tuos,
kuriuos Tu man davei. Aš juos išsaugojau, ir nė vienas iš jų nepražuvo, tik
pražūties sūnus, kad būtų įvykdytas Raštas.

13 Tačiau dabar sugrįžtu pas Tave ir tai kalbu pasaulyje, kad jie būtų pilni
manojo džiaugsmo.

14 Aš jiems perdaviau Tavo žodį, ir pasaulis jų nekentė, nes jie nėra iš
pasaulio, kaip ir Aš nesu iš pasaulio.

15 Aš neprašau, kad juos paimtum iš pasaulio, bet kad saugotum juos nuo
piktojo.

16 Jie nėra iš pasaulio, kaip ir Aš nesu iš pasaulio.

17 Pašventink juos savo tiesoje! Tavo žodis yra tiesa.

18 Kaip Tu mane siuntei į pasaulį, taip ir Aš juos pasiunčiau į pasaulį.

19 Ir dėl jų Aš pašventinu save, kad ir jie būtų pašventinti tiesoje.

20 Ne vien už juos Aš prašau, bet ir už tuos, kurie per jų žodį mane įtikės, –

21 kad jie visi būtų kaip vienas. Kaip Tu, Tėve, manyje ir Aš tavyje, kad ir jie būtų kaip vienas mumyse, ir pasaulis įtikėtų, jog Tu mane siuntei.

22 Ir tą šlovę, kurią man davei, Aš daviau jiems, kad jie būtų kaip vienas, kaip ir mes esame vienas:

23 Aš juose, o Tu manyje, kad jie vienybėje būtų subrandinti, ir kad pasaulis atpažintų, jog Tu mane siuntei ir pamilai juos pasiaukojančia meile taip, kaip pasiaukojančia meile pamilai mane.

24 Tėve, Aš noriu, kad tie, kuriuos Tu man esi davęs, būtų kartu su manimi ten, kur Aš esu, kad jie matytų mano šlovę, kurią Tu man davei, nes pamilai mane pasiaukojančia meile dar prieš pasaulio sukūrimą!

25 Teisingasis Tėve! Nors pasaulis Tavęs nepažino, bet Aš Tave pažinau ir šitie atpažino, kad Tu mane siuntei.

26 Aš padariau jiems žinomą Tavo vardą, ir darysiu žinomu, kad pasiaukojanti meilė, kuria Tu mane pamilai, būtų juose ir Aš juose.“

JN 18

1 Tai ištaręs, Jėzus su savo mokiniais išėjo į kitą Kedrono upelio pusę, kur buvo sodas, į kurį įėjo Jis ir Jo mokiniai.

2 Jo išdavėjas Judas taip pat gerai žinojo tą vietą, nes Jėzų ir Jo mokinius Dievas dažnai ten surinkdavo.

3 Taigi Judas, pasiėmęs būrį karių bei aukštųjų kunigų ir fariziejų tarnų,
atėjo į tą vietą su deglais, žibintais ir ginklais.

4 Pamatęs tuos, kurie ateina prieš Jį, Jėzus išėjo į priekį ir jiems tarė: „Ko
ieškote?“

5 Jie atsakė: „Jėzaus Nazariečio.“ Jėzus jiems tarė: „Tai Aš esu.“ Kartu su
jais stovėjo ir Jo išdavėjas Judas.

6 Kai tik Jėzus ištarė: „Aš esu“, jie atsitraukė atgal ir parpuolė ant žemės.

7 Tuomet Jis vėl jų paklausė: „Ko ieškote?“ Jie atsakė: „Jėzaus Nazariečio.“

8 Jėzus atsiliepė: „Aš jums sakiau, kad tai Aš esu. Jei tad manęs ieškote, tai
leiskite, kad šitie pasišalintų“, –

9 kad būtų įvykdytas žodis, kurį Jis pasakė: „Iš tų, kuriuos Tu man davei, Aš
nepražudžiau nė vieno.“

10 Tuomet Simonas Petras, kuris turėjo kalaviją, išsitraukė jį, smogė
vyriausiojo kunigo vergui ir nukirto jam dešinę ausį. Vergo vardas buvo
Malkus.

11 Tačiau Jėzus Petrui tarė: „Kišk savo kalaviją į makštį! Argi Aš neišgersiu
taurės, kurią Tėvas man yra davęs?“

12 Karių būrys, tūkstantininkas ir žydų tarnai suėmė Jėzų, surišo Jį

13 ir nuvedė pirmiausia pas Aną, kuris tuo laiku buvo vyriausiojo kunigo
Kajafo uošvis.

14 Tai buvo tas pats Kajafas, kuris žydams patarė, jog būtų naudingiau, kad
vienas žmogus mirtų už tautą.

15 Paskui Jėzų nusekė Simonas Petras ir kitas mokinys. Tą mokinį gerai
pažinojo vyriausiasis kunigas, todėl jis įėjo kartu su Jėzumi į vyriausiojo
kunigo kiemą,

16 o Petras liko stovėti lauke prie vartų. Tada tas mokinys, kuris buvo gerai
pažįstamas vyriausiajam kunigui, išėjo laukan, pasikalbėjo su vartų sarge,
ir įsivedė Petrą vidun.

17 Vergė, kuri saugojo vartus, tarė Petrui: „Ar tik ir tu nesi vienas iš to
žmogaus mokinių?“ Šis atsakė: „Ne!“

18 Ten stovėjo vergai ir sargybiniai, kurie buvo užsikūrę laužą ir šildėsi, nes
buvo šalta. Kartu su jais stovėjo Petras ir taip pat šildėsi.

19 Tuomet aukštasis kunigas paklausė Jėzaus apie Jo mokinius ir Jo
mokymą.

20 Jėzus jam atsakė: „Aš viešai skelbiau pasauliui ir visuomet mokiau judėjų
maldos namuose bei šventykloje, kur nuolat susirenka žydai, ir nieko
neskelbiau slaptai.

21 Kodėl tad manęs klausi? Paklausk girdėjusių, ką jiems skelbiau. Štai šitie
gerai žino, ką Aš sakiau.“

22 Kai tik Jėzus tai ištarė, vienas iš šalia stovinčių sargybinių sudavė Jam
stiprų smūgį per veidą, tardamas: „Tu šitaip atsakai aukštajam kunigui?!“

23 Jėzus jam atsakė: „Jei Aš kalbėjau neteisingai, tu paliudyk apie tai, kas
neteisinga, bet jei teisingai, tai kodėl mane muši?!“

24 Tuomet Anas pasiuntė Jį surištą pas vyriausiąjį kunigą Kajafą.

25 Tuo tarpu Simonas Petras stovėjo ir šildėsi. Tada aplinkiniai jį paklausė:
„Ar tik ir tu nesi vienas iš Jo mokinių?“ Jis tai paneigdamas tarė: „Ne!“

26 Vienas iš vyriausiojo kunigo vergų, giminaitis to, kuriam Petras nukirto
ausį, paklausė: „Argi aš nemačiau tavęs sode kartu su Juo?“

27 Tuomet Petras vėl tai paneigė, ir tuojau pat pragydo gaidys.

28 Iš Kajafo namų jie nuvedė Jėzų į provincijos valdytojo rūmus. Buvo
ankstus rytas. Tačiau patys į provincijos valdytojo rūmus jie neįėjo, kad
nebūtų rituališkai suteršti ir galėtų valgyti Paschos avinėlį.

29 Todėl Pilotas išėjo pas juos ir tarė: „Kuo kaltinate šitą žmogų?“

30 Jie atsakė: „Jeigu Jis nebūtų piktadarys, mes nebūtume Jo tau perdavę.“

31 Pilotas jiems tarė: „Pasiimkite Jį ir teiskite pagal savo Įstatymą.“ Žydai jam sakė: „Mums neleidžiama nieko bausti mirtimi“, –

32 kad būtų įvykdyti Jėzaus žodžiai, kuriuos Jis ištarė nurodydamas, kokia mirtimi turės mirti.

33 Tuomet Pilotas vėl įėjo į provincijos valdytojo rūmus ir pasišaukęs Jėzų paklausė: „Ar Tu esi žydų karalius?“

34 Jėzus jam atsakė: „Ar nuo savęs to klausi, ar kiti tau apie mane pasakė?“

35 Pilotas tarė: „Juk aš ne žydas?! Tavoji tauta ir aukštieji kunigai man Tave perdavė. Ką Tu padarei?“

36 Jėzus atsakė: „Mano karalystė ne iš šio pasaulio. Jei mano karalystė būtų iš šio pasaulio, mano tarnai kovotų, kad nebūčiau perduotas žydams. Taigi mano karalystė ne iš čia.“

37 Tuomet Pilotas Jam tarė: „Vadinasi, Tu esi karalius?“ Jėzus atsakė: „Tu pats sakai, kad Aš esu karalius. Aš tam buvau pagimdytas ir tam atėjau į pasaulį, kad paliudyčiau apie tiesą. Kiekvienas, kuris priklauso tiesai, tas paklūsta mano balsui.“

38 Pilotas Jo paklausė: „Kas yra tiesa?!“ Tai pasakęs, jis vėl išėjo pas žydus ir jiems tarė: „Aš nerandu Jame jokios kaltės.

39 Jūs turite paprotį, kad per Paschą paleisčiau jums vieną suimtąjį. Ar norite, kad paleisčiau jums žydų karalių?“

40 Tada jie visi vėl šaukė, sakydami: „Ne šitą, bet Barabą!“ O Barabas buvo plėšikas.

JN 19

[1] Tuomet Pilotas įsakė, kad Jėzus būtų nuplaktas rimbu.

[2] Paskui kariai, nupynę vainiką iš erškėčių, uždėjo Jam ant galvos, apvilko
Jį purpuriniu drabužiu

[3] ir sakė: „Būk sveikas, žydų karaliau!“, ir vis daužė Jam per veidą.

[4] Tuomet Pilotas vėl išėjo laukan ir jiems kalbėjo: „Štai jums išvedu Jį
laukan, kad žinotumėte, jog nerandu Jame jokios kaltės.“

[5] Jėzus išėjo laukan su erškėčių vainiku ir purpuriniu drabužiu. Tada Pilotas
jiems tarė: „Štai žmogus!“

[6] Kai Jį pamatė aukštieji kunigai ir sargybiniai, jie ėmė šaukti, sakydami:
„Nukryžiuok Jį ant kryžiaus! Nukryžiuok Jį ant kryžiaus!“ Tuomet Pilotas
jiems tarė: „Jūs imkite Jį ir nukryžiuokite ant kryžiaus, nes aš nerandu
Jame jokios kaltės!“

[7] Žydai jam atsakė: „Mes turime Įstatymą, ir pagal mūsų Įstatymą Jis
privalo mirti, nes laikė save Dievo Sūnumi.“

[8] Kai tik Pilotas išgirdo tuos žodžius, jis buvo apimtas dar didesnės baimės.

[9] Jis vėl įėjo į provincijos valdytojo rūmus ir paklausė Jėzaus: „Iš kur Tu
esi?“ Tačiau Jėzus jam neatsakė.

[10] Tuomet Pilotas Jo paklausė: „Tu man neatsakai? Ar nežinai, kad aš turiu
valdžią Tave nukryžiuoti ant kryžiaus ir turiu valdžią Tave paleisti?“

[11] Jėzus atsakė: „Tu neturėtum prieš mane jokios valdžios, jeigu ji tau
nebūtų duota iš dangaus. Todėl dar didesnė nuodėmė tam, kuris mane tau
išdavė.“

[12] Tuomet Pilotas norėjo Jį paleisti, bet žydai šaukė, sakydami: „Jei tik Jį
paleisi, tu nesi cezario draugas! Juk kiekvienas, kuris skelbia save
karaliumi, tas priešinasi cezariui!“

[13] Išgirdęs tuos žodžius, Pilotas išvedė Jėzų laukan ir atsisėdo teisėjo
pakyloje. Ta vieta buvo vadinama „Akmeninis grindinys“, o hebrajiškai –

Gabata.

14 Buvo pasirengimas Paschai, maždaug dvylikta dienos valanda. Tuomet
Pilotas tarė žydams: „Štai jūsų karalius!“

15 Tačiau jie šaukė: „Mirtis Jam! Mirtis Jam! Nukryžiuok Jį ant kryžiaus!“
Pilotas jiems tarė: „Jūsų karalių aš nukryžiuosiu ant kryžiaus.“ Aukštieji
kunigai atsakė: „Mes neturime karaliaus, tik cezarį.“

16 Tada Pilotas jiems perdavė Jį, kad Jis būtų nukryžiuotas ant kryžiaus. Jie
pasiėmė Jėzų ir nusivedė.

17 Nešdamas savo kryžių, Jis išėjo į vadinamąją Kaukolės vietą, kuri
hebrajiškai vadinama Golgota.

18 Ten Jį nukryžiavo ant kryžiaus, ir kartu su Juo kitus du – vieną iš vienos
pusės, kitą iš kitos, o Jėzų viduryje.

19 Tuomet Pilotas užrašė Jo titulą ir pritvirtino jį prie kryžiaus. Ten buvo
parašyta: „Jėzus Nazarietis, žydų karalius“.

20 Daug žydų tą titulą perskaitė, nes vieta, kur Jėzų nukryžiavo ant kryžiaus,
buvo netoli miesto, o parašyta buvo hebrajiškai, graikiškai ir lotyniškai.

21 Tada žydų aukštieji kunigai Pilotui sakė: „Nerašyk: ‘Žydų karalius.’“
Tačiau Pilotas jiems atsakė: „Juk Jis sakė: ‘Aš esu žydų karalius.’“

22 Jis dar pridūrė: „Ką parašiau, parašiau!“

23 Nukryžiavę Jėzų ant kryžiaus, kariai paėmė Jo drabužius ir padalijo į
keturias dalis, kiekvienam kariui po dalį. Jie pasiėmė ir apatinį drabužį.
Jis buvo be siūlės: nuo viršaus iki apačios ištisai išaustas.

24 Todėl jie vienas kitam sakė: „Neplėšykime jo, bet meskime dėl jo burtą,
kad pamatytume, kuriam jis atiteks“, – kad būtų įvykdytas Raštas,
sakantis: „Jie pasidalijo mano drabužius tarpusavyje, ir dėl mano apatinio
drabužio metė burtą.“ Būtent tai kariai ir įvykdė.

25 Prie Jėzaus kryžiaus stovėjo Jo motina ir Jo motinos sesuo, Kleopo
žmona Marija ir Marija Magdalietė.

26 Pamatęs savo motiną ir šalia jos stovintį mokinį, kurį Jis mylėjo
pasiaukojančia meile, Jėzus tarė savo motinai: „Moterie, štai tavo sūnus!“

27 Paskui Jis tarė mokiniui: „Štai, tavo motina!“ Ir nuo tos valandos
mokinys nusivedė ją pas savuosius.

28 Tada, gerai žinodamas, kad visi darbai jau yra užbaigti, kad būtų
įvykdytas Raštas, Jėzus ištarė: „Aš trokštu!“

29 Ten stovėjo indas, pilnas acto. Primirkę kempinę acto ir užmovę ant
yzopo, jie prinešė ją prie Jo burnos.

30 Paragavęs acto, Jėzus tarė: „Sumokėta!“, ir nulenkęs galvą, atidavė
dvasią.

31 Kadangi buvo Pasirengimo diena, žydai nenorėjo, kad kūnai pasiliktų ant
kryžiaus poilsio dieną, nes ta poilsio diena buvo didi diena, todėl jie prašė
Piloto, kad nukryžiuotiesiems būtų sulaužyti blauzdikauliai ir jų kūnai
būtų nuimti.

32 Tada atėjo kariai ir sulaužė blauzdikaulius tiems, kurie buvo su Juo
nukryžiuoti – vienam ir kitam.

33 Priėję prie Jėzaus ir pamatę, kad Jis jau miręs, Jo blauzdikaulių jie
nebelaužė.

34 Tuomet vienas karys ietimi perdūrė Jo šoną, ir tuojau pat ištekėjo kraujas
ir vanduo.

35 Tai matęs paliudijo, ir jo liudijimas neabejotinas, nes jis žino, jog skelbia
patikimus žodžius, kad jūs tikėtumėte.

36 Juk tai atsitiko, kad būtų įvykdytas Raštas: „Nė vienas Jo kaulas nebus
sulaužytas.“

37 Ir vėl kitoje vietoje Raštas sako: „Jie spoksos į Tą, kurį perdūrė.“

38 Po to Juozapas iš Arimatėjos, kuris buvo slaptas Jėzaus mokinys, nes bijojo žydų, paprašė Piloto, kad jis leistų nuimti Jėzaus kūną. Pilotas leido. Tuomet jis nuėjo ir nuėmė Jėzaus kūną.

39 Atėjo ir Nikodemas, kuris pirmiau buvo atėjęs pas Jėzų naktį. Jis atsinešė apie trisdešimt du kilogramus miros ir alavijo mišinio.

40 Taigi jie paėmė Jėzaus kūną ir suvyniojo į lininius aprišalus kartu su kvepalais, kaip reikalavo žydų ruošimo laidotuvėms paprotys.

41 Toje vietoje, kur Jis buvo nukryžiuotas ant kryžiaus, buvo sodas, o sode naujas kapo rūsys, kuriame dar niekas nebuvo palaidotas.

42 Ten jie paguldė Jėzų, nes buvo žydų Pasirengimo diena, o kapo rūsys buvo arti.

JN 20

1 Po poilsio, pirmąją savaitės dieną, anksti rytą, dar tebesant tamsai, Marija Magdalietė atėjo prie kapo rūsio ir pamatė, kad akmuo nuo kapo rūsio nuristas.

2 Tuomet ji nubėgo pas Simoną Petrą ir kitą mokinį, kurį Jėzus švelniai mylėjo, ir jiems pranešė: „Paėmė Viešpatį iš kapo rūsio, ir nežinau, kur Jį padėjo.“

3 Tai išgirdę, Petras ir kitas mokinys nuskubėjo prie kapo rūsio.

4 Jie bėgo abu kartu, bet kitas mokinys bėgo greičiau nei Petras ir pirmas pasiekė kapo rūsį.

5 Pasilenkęs jis pamatė gulinčius lininius aprišalus, tačiau į vidų nėjo.

6 Sekdamas jam iš paskos atskubėjo ir Simonas Petras. Įėjęs į kapo rūsį jis pamatė gulinčius lininius aprišalus,

7 ir skarą, buvusią ant Jėzaus galvos, ne su lininiais aprišalais gulinčią, bet suvyniotą atskirai, ir padėtą kitoje vietoje.

8 Tada įėjo ir kitas mokinys, kuris pirmas buvo atbėgęs prie kapo rūsio ir tai
pamatęs, jis įtikėjo.

9 Juk jie dar nebuvo supratę Rašto, kad Jis turi būti prikeltas iš mirusių.

10 Tuomet mokiniai vėl sugrįžo į savo namus.

11 Tačiau Marija stovėjo lauke palei kapo rūsį ir verkė. Verkdama ji
pasilenkė ir pažvelgė kapo rūsio vidun

12 ir ten, kur buvo gulėjęs Jėzaus kūnas, pamatė du angelus, apsirengusius
baltais drabužiais, vieną sėdintį galvūgalyje, o kitą prie kojų.

13 Jie paklausė jos: „Moterie, kodėl tu verki?!“ Ji atsakė: „Todėl, kad paėmė
mano Viešpatį ir aš nežinau, kur Jį padėjo.“

14 Kai ji tai pasakė, Dievo paraginta, ji atsigręžė atgal ir pamatė stovintį
Jėzų, bet neatpažino, kad tai Jėzus.

15 Tuomet Jėzus jos paklausė: „Moterie, kodėl tu verki!? Ko ieškai?“
Manydama, kad tai sodo sargas, Marija tarė: „Gerbiamasis, jei Jį paėmei,
pasakyk man, kur Jį padėjai, ir aš Jį pasiimsiu!?“

16 Jėzus jai tarė: „Marija!“ Dievo paraginta, ji atsigręžė ir sušuko:
„Rabuni!“, tai reiškia: „Mano Mokytojau!“

17 Jėzus jai tarė: „Tu manęs neliesk! Aš dar nepakilau aukštyn pas savo
Tėvą, bet eik pas mano brolius ir pasakyk jiems: ‘Aš kylu aukštyn pas
savo Tėvą ir jūsų Tėvą, savo Dievą ir jūsų Dievą.’“

18 Marija Magdalietė nuėjo ir pranešė mokiniams, kad ji mačiusi Viešpatį, ir
ką Jis jai sakęs.

19 Po poilsio, pirmosios savaitės dienos vakare, Dievas surinko Jėzaus
mokinius kartu. Durys buvo užrakintos, nes jie bijojo žydų. Tuomet atėjo
Jėzus, atsistojo tarp jų ir tarė: „Ramybė jums!“

20 Tai pasakęs, Jis parodė jiems savo rankas ir šoną. Pamatę Viešpatį,
mokiniai buvo pradžiuginti.

21 Jėzus vėl tarė: „Ramybė jums! Kaip mane siuntė Tėvas, taip ir Aš jus siunčiu.“

22 Tai pasakęs, Jis kvėpė į juos ir tarė: „Priimkite Šventąją Dvasią.

23 Kam jūs atleisite nuodėmes, tam jos bus atleistos, o kam jas sulaikysite, tam jos bus sulaikytos.“

24 Kai Jėzus atėjo, Tomo – vieno iš dvylikos, vadinamo Dvyniu, kartu su jais nebuvo.

25 Todėl kiti mokiniai jam kalbėjo: „Mes matėme Viešpatį!“ Tačiau jis atsakė jiems: „Jeigu aš nepamatysiu Jo rankose vinių dūrių žymių ir neįleisiu į jas savo piršto, ir nepaliesiu savo ranka Jo šono, tai nė už ką nepatikėsiu.“

26 Po aštuonių dienų Jo mokiniai vėl buvo viduje, ir Tomas buvo kartu su jais. Durys buvo užrakintos. Tuomet atėjo Jėzus ir atsistojęs tarp jų tarė: „Ramybė jums!“

27 Paskui Jis tarė Tomui: „Pridėk savo pirštą čia ir pamatyk mano rankas. Ištiesk savo ranką ir paliesk mano šoną. Nebūk netikintis, bet būk tikintis.“

28 Tomas sušuko: „Mano Viešpats, ir mano Dievas!“

29 Jėzus jam tarė: „Tomai, tu patikėjai, nes mane pamatei. Palaiminti tie, kurie nematė, bet patikėjo!“

30 Savo mokinių akivaizdoje Jėzus padarė ir kitų svarbių atpažinimo ženklų, kurie nėra surašyti šitoje knygoje.

31 Tačiau šitie surašyti tam, kad jūs tikėtumėte, jog Jėzus yra Kristus, Dievo Sūnus, ir kad tikėdami Jo vardą, turėtumėte gyvenimą.

JN 21

[1] Vėliau Jėzus vėl pasirodė mokiniams prie Tiberiados jūros. Jis pasirodė taip.

[2] Drauge buvo Simonas Petras, Tomas, vadinamas Dvyniu, Natanaelis iš Galilėjos Kanos, Zebediejaus sūnūs ir kiti du Jėzaus mokiniai.

[3] Simonas Petras jiems tarė: „Einu žvejoti.“ Jie pasisiūlė: „Ir mes einame su tavimi.“ Jie išėjo ir tuojau pat sulipo į laivą, bet tą naktį nieko nesugavo.

[4] Ankstyvam rytui auštant, ant pakrantės pasirodė stovįs Jėzus, bet mokiniai neatpažino, kad tai buvo Jis.

[5] Tuomet Jėzus jų paklausė: „Vaikeliai, ar turite kokio nors maisto?!“ Jie atsakė: „Ne.“

[6] Jis tarė jiems: „Užmeskite tinklą dešinėje laivo pusėje ir sugausite.“ Tada jie užmetė tinklą ir dėl žuvų daugybės jau nebepajėgė jo ištraukti.

[7] Tuomet mokinys, kurį Jėzus mylėjo pasiaukojančia meile, sako Petrui: „Tai Viešpats!“ Išgirdęs, kad tai Viešpats, Simonas Petras apsivilko žvejo apsiaustu, nes jis buvo pusnuogis, ir metėsi į jūrą.

[8] Kiti gi mokiniai atplaukė laivu, tempdami tinklą su žuvimis, nes jie buvo netoli kranto, maždaug devyniasdešimt metrų atstumu.

[9] Kai tik jie išlipo į sausumą, pamatė rusenančias žarijas, ir ant jų padėtą žuvį bei duonos paplotį.

[10] Jėzus jiems tarė: „Atneškite žuvis, kurias ką tik sugavote.“

[11] Tuomet Simonas Petras pakilo ir ištraukė į krantą tinklą. Jis buvo pilnas didelių žuvų. Jų buvo šimtas penkiasdešimt trys. Ir nors jų buvo tokia gausybė, tačiau tinklas nebuvo suplėšytas.

[12] Jėzus jiems tarė: „Ateikite šen, papusryčiaukite!“ Nė vienas iš mokinių neišdrįso Jo paklausti: „Kas Tu esi?“, nes jie gerai žinojo, kad tai Viešpats.

13 Tuomet Jėzus priėjo, paėmė duonos paplotį ir davė jiems, taip pat ir
žuvies.

14 Tai buvo jau trečias kartas, kai Dievas Jėzų parodė Jo mokiniams po to,
kai Jis buvo prikeltas iš mirusių.

15 Tuomet, kai jie papusryčiavo, Jėzus tarė Simonui Petrui: „Simonai, Jonos
sūnau! Ar tu myli mane labiau negu šitie, taip, kad galėtum pasiaukoti?“
Tas atsiliepė: „Taip, Viešpatie! Tu gerai žinai, kad aš Tave myliu kaip
geriausią draugą.“ Jėzus jam tarė: „Maitink mano avinėlius.“

16 Tada Jis vėl jo paklausė antrą kartą: „Simonai, Jonos sūnau! Ar tu myli
mane taip, kad galėtum pasiaukoti?“ Jis atsakė Jam: „Taip, Viešpatie! Tu
gerai žinai, kad aš Tave myliu kaip geriausią draugą.“ Jėzus jam tarė:
„Ganyk mano avis.“

17 Jėzus paklausė jo trečią kartą: „Simonai, Jonos sūnau! Ar tu myli mane
kaip geriausią draugą?“ Tuomet Petras buvo nuliūdintas, kad Jėzus jo
paklausė trečią kartą: „Ar tu myli mane kaip geriausią draugą?“ Ir jis Jam
atsakė: „Taip, Viešpatie, Tu viską gerai žinai. Tu žinai, kad aš Tave myliu
kaip geriausią draugą!“ Jėzus jam tarė: „Ganyk mano avis.“

18 Iš tiesų, iš tiesų sakau tau: kai tu buvai jaunesnis, tu pats susijuosdavai ir
vaikščiojai, kur norėjai, bet kai pasensi, tu ištiesi savo rankas ir kitas tave
sujuos ir ves, kur tu nenori.“

19 Jis tai pasakė, nurodydamas, kokia mirtimi Petras pašlovins Dievą. Ir tai
ištaręs, jam įsakė: „Sek paskui mane!“

20 Tuomet, Dievo paragintas, Petras atsigręžė ir pamatė iš paskos sekantį
mokinį, kurį Jėzus mylėjo pasiaukojančia meile, kuris vakarienės metu
buvo prisiglaudęs prie Jo krūtinės ir klausė: „Viešpatie, kuris Tave
išduos!?“

21 Jį pamatęs, Petras tarė Jėzui: „Viešpatie, o kas bus šitam!?“

22 Jėzus atsakė: „Jei Aš noriu, kad jis pasiliktų, kol ateisiu, kas gi tau? Tu
sek paskui mane!“

[23] Tuomet pasklido šis žodis tarp brolių, kad tas mokinys nemirs. Tačiau Jėzus jam nesakė, kad jis nemirs, tik: „Jei Aš noriu, kad jis pasiliktų, kol ateisiu, o kas gi tau?“

[24] Tai yra tas mokinys, kuris apie tai liudija ir užrašė šiuos žodžius, ir mes gerai žinome, kad jo liudijimas yra patikimas.

[25] Yra dar daug kitų darbų, kuriuos Jėzus padarė. Ir jeigu tik po vieną jie būtų paeiliui surašyti, aš manau, kad net pats pasaulis nesutalpintų visų knygų, kurios apie tai būtų parašytos. Amen.

APAŠTALŲ DARBAI

APD 1

[1] Pirmojoje knygoje, Teofili, aš parašiau apie viską, ką Jėzus pradėjo daryti
ir mokyti

[2] iki pat tos dienos, kurią Jis buvo paimtas į dangų! Prieš tai Jėzus davė savo
išrinktiems apaštalams įsakymą, kad jie lauktų Šventosios Dvasios.

[3] Po savo kančios Jis pateikė jiems daug įrodymų, kad yra gyvas,
rodydamasis jiems keturiasdešimt dienų ir kalbėdamas apie Dievo
karalystę.

[4] Jiems, Dievo surinktiems kartu, Jėzus įsakė: „Nesitraukite iš Jeruzalės, bet
laukite Tėvo pažado, apie kurį jūs girdėjote iš manęs.

[5] Jonas krikštijo, panardindamas vandenyje, bet jūs po kelių dienų būsite
pakrikštyti panardinant Šventojoje Dvasioje.“

[6] Susirinkę kartu jie klausė Jo, sakydami: „Viešpatie, ar Tu šiuo metu vėl
atkursi Izraelio karalystę!?“

[7] Tuomet Jis tarė jiems: „Ne jūsų reikalas žinoti laikus ar aplinkybes, kurias
Tėvas nustatė savo valdžia.

[8] Kai jūs priimsite į jus įėjusios Šventosios Dvasios stebuklingą galią, jūs
būsite mano liudytojais Jeruzalėje, visoje Judėjoje, Samarijoje ir iki pat
tolimiausių žemės pakraščių.“

[9] Jam tai pasakius ir jiems bežiūrint, Jėzus buvo pakeltas aukštyn. Kylantis
debesis nusinešė Jį, ir Jis buvo paslėptas nuo jų akių.

[10] Kol jie žiūrėjo į dangun žengiantį Jėzų, šalia jų Dievas pastatė du baltais
drabužiais vilkinčius vyrus.

11 Jie tarė: „Vyrai galilėjiečiai! Ko stovite ir žiūrite į dangų? Tas Jėzus, kuris
iš jūsų tarpo buvo paimtas į dangų, sugrįš tokiu pat būdu, kokiu matėte Jį
žengiant į dangų.“

12 Tuomet nuo vadinamojo Alyvmedžių sodo kalno, kuris yra netoli
Jeruzalės, poilsio dienos kelionės atstumu, jie pasuko atgal į Jeruzalę.

13 Sugrįžę jie pakilo į aukštutinį kambarį ir ten pasiliko, – Petras ir Jokūbas,
Jonas ir Andriejus, Pilypas ir Tomas, Baltramiejus ir Matas, Alfiejaus
sūnus Jokūbas ir Simonas Uolusis bei Jokūbo brolis Judas.

14 Jie visi kartu su moterimis ir Jėzaus motina Marija bei Jo broliais nuolat
atsidavė vieningai maldai ir prašymui.

15 Tomis dienomis, atsistojęs tarp mokinių, – buvo surinkta drauge apie
šimtas dvidešimt žmonių, – Petras tarė:

16 „Vyrai broliai! Privalėjo, kad būtų įvykdyti šitie Rašto žodžiai, kuriuos
Šventoji Dvasia išpranašavo Dovydo lūpomis apie Judą, kuris tapo Jėzaus
suėmėjų vedliu.

17 Jis buvo priskaičiuotas prie mūsų ir gavo šios tarnystės dalį.

18 Būtent jis, už nedorybės užmokestį įsigijo žemės sklypą, po to krito
žemyn galva, sprogo jo pilvas ir visi jo viduriai išvirto.

19 Tai tapo žinoma visiems Jeruzalės gyventojams, todėl anas žemės sklypas
jų vietine tarme buvo pavadintas Hakeldamachu, – tai reiškia: ‘Kraujo
sklypas’.

20 Juk Psalmių knygoje parašyta: ‘Jo buveinė tebūnie tuščia, ir tegul niekas
joje nebegyvena’, ir: ‘Tegul kitas perima jo vyskupystės pareigas’.

21 Taigi būtina, kad vienas iš tų vyrų, kurie atėjo drauge su mumis ir buvo
visą laiką, kai Viešpats Jėzus buvo tarp mūsų,

22 pradedant nuo Jono krikšto panardinant vandenyje iki tos dienos, kai
Jėzus buvo paimtas iš mūsų tarpo į dangų, – kad vienas iš jų, esantis kartu
su mumis, taptų Jo prikėlimo liudytoju.“

[23] Ir jie pasiūlė du: Juozapą, vadinamą Barsabu, kuris buvo pravardžiuojamas Justu, ir Motiejų.

[24] Paskui meldėsi Dievui, sakydami: „Tu, Viešpatie, visų širdžių žinove, parodyk, kurį iš tų dviejų esi išsirinkęs,

[25] kad priimtų šios tarnystės ir apaštalystės dalį, nuo kurios Judas nusuko į priešingą pusę, kad būtų nuvestas į savąją vietą!“

[26] Jie metė jų burtus ir burtas krito Motiejui, ir jis buvo priskaičiuotas prie vienuolikos apaštalų.

APD 2

[1] Atėjus Sekminių dienai, jie visi vieningai buvo susirinkę vienoje vietoje.

[2] Staiga iš dangaus pasigirdo ūžesys, tarsi pūstų šėlstantis vėjas, ir pripildė visą namą, kur jie sėdėjo.

[3] Dievas jiems parodė lyg liepsnos liežuvius, kuriuos Jis padalino ir Šventoji Dvasia nusileido į kiekvieną iš jų.

[4] Jie visi buvo pripildyti Šventosios Dvasios ir pradėjo kalbėti kitomis kalbomis, kaip Dvasia jiems leido ištarti.

[5] Jeruzalėje gyveno žydai, dievobaimingi vyrai, iš kiekvienos tautos, esančios po dangumi.

[6] Pasigirdus ūžesiui, susirinko minia. Ji buvo nustebinta, nes kiekvienas girdėjo juos kalbančius jų tarme.

[7] Visi buvo apstulbinti ir nesuprasdami, kas atsitiko, vieni kitų klausinėjo: „Argi visi šitie kalbantys nėra galilėjiečiai?

[8] Tai kaipgi mes kiekvienas juos girdime kalbančius mūsų gimtąja tarme?

[9] Partai, medai, elamitai ir gyvenantys Mesopotamijoje, Judėjoje, Kapadokijoje, Ponte, Azijoje,

10 Frigijoje, Pamfilijoje, Egipte ir Libijos pakraščiuose palei Kirėnę, ir
atvykstantys bei apsigyvenantys romėnai, žydai ir prisijungusieji prie
judaizmo,

11 kretiečiai ir arabai – girdime, kad jie mūsų kalbomis skelbia didingus
Dievo darbus.“

12 Visi jie stebėjosi ir nesusigaudydami, vieni kitų klausinėjo: „Ką tai
reiškia?“

13 Kiti išjuokdami sakė: „Juos apsvaigino saldus jaunas vynas.“

14 Tuomet, Dievo paragintas, atsistojo Petras ir kartu su juo vienuolika. Jis
pakeltu balsu garsiai paskelbė: „Judėjos vyrai ir visi, kurie gyvenate
Jeruzalėje, tebūnie jums tai žinoma ir atidžiai išklausykite mano ištartus
žodžius!

15 Šitie vyrai nėra, kaip jūs manote, girti, nes tebėra tik devinta ryto valanda.

16 Juk vyksta tai, kas buvo ištarta per pranašą Joelį:

17 ‘Ir paskutinėmis dienomis įvyks, – sako Dievas, – Aš siųsiu savo Dvasią į
kiekvieną kūną, ir jūsų sūnūs bei dukros kalbės mano įkvėpti, jūsų
jaunuoliai matys regėjimus, o jūsų seniesiems bus siųsti sapnai.

18 Į savo vergus ir verges tomis dienomis Aš siųsiu savo Dvasią ir jie kalbės
mano įkvėpti.

19 Aš parodysiu pranašiškus ženklus aukštai danguje ir stebuklus žemai, ant
žemės: kraują, ugnį bei rūkstančius dūmus.

20 Tuomet saulė bus paversta tamsa, o mėnulis – krauju, pirmiau nei ateis
reikšminga ir nuostabi Viešpaties diena.

21 Ir kiekvienas, kuris šauksis Viešpaties vardo, bus išgelbėtas’.

22 Izraelio vyrai, išgirskite šiuos žodžius! Jėzus Nazarietis, kaip jūs patys
žinote, buvo Dievo patvirtintas vyras, per kurį tarp jūsų Dievas darė
nuostabius darbus, pranašiškus ženklus ir stebuklus.

[23] Jį, išankstiniu Dievo sprendimu paskirtą ir Jo numatymu atiduotą, jūs
ėmėte ir piktadarių rankomis prikaldami prie kryžiaus, nužudėte.

[24] Tačiau Dievas Jį prikėlė ir išlaisvino iš nepakeliamų mirties kančių, nes
buvo neįmanoma, kad Jis per mirtį būtų nugalėtas.

[25] Juk Dovydas apie Jį sako: ‘Aš visuomet matau Viešpatį priešais save, Jis
yra mano dešinėje, kad niekas manęs nepriverstų abejoti.

[26] Todėl buvo pradžiuginta mano širdis, šokinėjo iš džiaugsmo mano
liežuvis, ir mano kūnas suras prieglaudą viltyje,

[27] nes Tu nepaliksi mano sielos pragarui ir neleisi savo Šventajam matyti
supuvimo.

[28] Tu man leidai pažinti gyvenimo kelius ir savo veido akivaizdoje Tu
pripildysi mane džiaugsmo’.

[29] Vyrai broliai! Leiskite man atvirai pasakyti jums apie protėvį Dovydą. Jis
mirė, buvo palaidotas, ir jo kapas tebėra pas mus iki pat šios dienos.

[30] Būdamas pranašas jis suprato, kad Dievas jam paliudydamas prisiekė, jog
iš jo palikuonių pagal kūną Jis pakels Kristų, kurį pasodins jo soste.

[31] Tai numatydamas, jis paskelbė apie Kristaus prikėlimą, kad ‘Jo siela
nebus palikta pragarui ir Jo kūnas nepamatys supuvimo’.

[32] Tą Jėzų Dievas prikėlė, ir mes visi esame Jo liudytojai.

[33] Dievo dešinės išaukštintas, Jis gavo iš Tėvo Šventosios Dvasios pažadą ir
išliejo tai, ką jūs dabar matote ir girdite.

[34] Juk Dovydas nepakilo į dangaus aukštybes, bet jis skelbia: „Viešpats tarė
mano Viešpačiui: ‘Sėskis mano dešinėje,

[35] kol Aš padėsiu Tavo priešus tarsi pakojį po Tavo kojomis’.

[36] Todėl tvirtai žinokite, visi Izraelio namai, kad Tą Jėzų, kurį jūs
nukryžiavote ant kryžiaus, Dievas padarė ir Viešpačiu, ir Kristumi.“

37 Jiems tai išgirdus, jų širdys buvo sugraudintos. Todėl jie klausė Petro ir kitų apaštalų: „Ką mums daryti, vyrai broliai?!“

38 Petras jiems tarė: „Atgailaukite, ir kiekvienas iš jūsų tebūnie pakrikštytas panardinant vardan Jėzaus Kristaus, kad būtų atleistos jūsų nuodėmės ir jūs gausite Šventosios Dvasios dovaną.

39 Juk šitas pažadas yra skirtas jums ir jūsų vaikams bei visiems toli esantiems, kuriuos tik pašauks Viešpats mūsų Dievas.“

40 Ir dar daugeliu kitų žodžių jis liudijo jiems pateikdamas įtikinančius įrodymus ir ragino juos, sakydamas: „Dievas teišgelbsti jus iš šios iškrypusios kartos!“

41 Taigi tie, kurie nuoširdžiai priėmė jo žodį, buvo pakrikštyti panardinant vandenyje ir tą dieną prie jų Dievas pridėjo apie tris tūkstančius sielų.

42 Jie ištikimai laikėsi apaštalų mokymo, bendravo, drauge laužė duonos paplotį ir meldėsi.

43 Pagarbi baimė apėmė kiekvieną sielą, nes per apaštalus Dievas darė didelių stebuklų ir atpažinimo ženklų.

44 Visi įtikėjusieji buvo kartu ir, visa, ką jie turėjo, buvo bendra.

45 Jie pardavinėjo savo turtus bei nuosavybes ir dalijo visiems tiek, kiek kam reikėjo.

46 Kiekvieną dieną jie ištikimai ir vieningai rinkosi šventykloje. Jie laužė duonos paplotį tai vienuose, tai kituose namuose ir su džiugesiu bei atvira širdimi dalijosi maistu,

47 šlovindami Dievą ir turėdami palankumą visos tautos akivaizdoje. O Viešpats kiekvieną dieną pridėdavo prie surinkimo tuos, kuriuos Jis išgelbėdavo.

APD 3

[1] Petras ir Jonas ėjo drauge į šventyklą melstis, nes buvo trečia dienos valanda.

[2] Ten nešdavo ir vieną vyrą, luošą nuo pat motinos įsčių ir kasdien jį sodindavo prie šventyklos vartų, vadinamų Gražiaisiais, kad iš įeinančių į šventyklą jis prašytų išmaldos.

[3] Matydamas, kad Petras ir Jonas tuojau pat įeis į šventyklą, jis paprašė išmaldos.

[4] Tačiau Petras su Jonu įdėmiai pažvelgė į jį ir tarė: „Pažvelk į mus.“

[5] Jis bandė juos sulaikyti, nes tikėjosi iš jų ką nors gauti.

[6] Tuomet Petras tarė: „Sidabras ir auksas man negali padėti, bet Tą, kurį turiu, tau duodu: Jėzaus Kristaus Nazariečio vardu kelkis ir vaikščiok!“

[7] Taigi nedelsdamas, Petras pačiupo luošąjį už dešinės rankos ir jį pakėlė. Ir Dievas tuojau pat sustiprino jo pėdas ir kulkšnis.

[8] Tas pašokęs atsistojo ir ėmė vaikščioti. Įėjęs kartu su apaštalais į šventyklą, jis vaikščiojo ir pasišokinėdamas garbino Dievą.

[9] Kai visi žmonės pamatė jį vaikščiojantį ir garbinantį Dievą,

[10] jie atpažino, kad čia tas, kuris nuolat sėdėdavo prie šventyklos Gražiųjų vartų ir prašydavo išmaldos. Visi buvo apstulbinti ir nustebinti dėl to, kas jam buvo atsitikę.

[11] Matydami, kad išgydytasis luošys nesitraukia nuo Petro ir Jono, prie jų į vadinamąją Saliamono stoginę subėgo visi žmonės, nes juos buvo apėmusi nuostaba.

[12] Tai pamatęs, Petras tarė žmonėms: „Vyrai izraelitai! Kodėl jūs tuo stebitės ir ko taip spoksote į mus, tarsi mes savo jėga ar dievobaimingumu būtume padarę, kad jis vaikščiotų?!

[13] Abraomo, Izaoko ir Jokūbo Dievas, mūsų tėvų Dievas, pašlovino savo Sūnų Jėzų, kurį jūs išdavėte ir pripažinote netinkamu Piloto akivaizdoje,

kai tas buvo nusprendęs Jį paleisti.

14 Jūs pripažinote netinkamu Šventąjį bei Teisųjį ir reikalavote, kad jums būtų padovanotas žmogžudys.

15 Jūs be jokio gailesčio nužudėte gyvybės Kūrėją, kurį Dievas prikėlė iš mirusių, ir mes esame Jo liudytojai.

16 Dėl tikėjimo Jėzaus vardu, šį žmogų, kurį jūs matote ir pažįstate, Dievas sustiprino, o iš Jėzaus kylantis tikėjimas, visų jūsų akivaizdoje dovanojo jam tobulą sveikatą.

17 Ir dabar, broliai, žinau, kad jūs taip padarėte iš nežinojimo, kaip ir jūsų vadai!

18 Ką Dievas iš anksto paskelbė visų savo pranašų lūpomis, kad Kristus turės nekaltai kentėti, tą Jis ir įvykdė.

19 Taigi atgailaukite ir sugrįžkite pas Dievą, kad Jis atleistų jūsų nuodėmės, ir nuo Viešpaties veido ateitų atgimimo laikai,

20 ir kad Jis atsiųstų jums iš anksto paskelbtąjį Jėzų Kristų.

21 Jį privalo priimti dangus iki visų dalykų atkūrimo meto. Dievas tai nuo amžių paskelbė visų savo šventųjų pranašų lūpomis.

22 Juk Mozė tėvams kalbėjo: ‘Viešpats, jūsų Dievas, iš jūsų brolių tarpo pakels jums Pranašą kaip mane. Ir todėl ką tik Jis jums paskelbs, Jo visame kame atidžiai klausykite.

23 Kiekviena siela, kuri to Pranašo neklausys, bus išnaikinta iš tautos’.

24 Visi pranašai, kurie skelbė nuo Samuelio laikų ir po jo, iš anksto skelbė apie šias dienas.

25 Jūs esate sūnūs pranašų ir tos sandoros, kurią Dievas sudarė su mūsų tėvais, tardamas Abraomui: ‘Per tavo palikuonį bus palaimintos visos žemės giminės’.

[26] Todėl Dievas pirmiausia jums prikėlė ir pasiuntė savo Sūnų Jėzų, kad Jis palaimintų jus ir kiekvieną iš jūsų nugręžtų nuo nuodėmių.“

APD 4

[1] Jiems tai skelbiant tautai, prie jų prisiartino kunigai, šventyklos apsaugos viršininkas ir sadukiejai.

[2] Jie buvo pasipiktinę, nes apaštalai mokė tautą ir skelbė, kad prikėlimas iš mirusių yra Jėzuje.

[3] Todėl jie suėmė juos ir uždarė iki kitos dienos į kalėjimą, nes jau buvo vakaras.

[4] Tačiau daugelis tų, kurie išgirdo žodį, įtikėjo. Ir Dievas padidino įtikėjusių vyrų skaičių maždaug iki penkių tūkstančių.

[5] Ir atsitiko taip, kad rytojaus dieną Jeruzalėje buvo surinkti jų vadovai, vyresnieji, Rašto aiškintojai,

[6] vyriausiasis kunigas Anas, Kajafas, Jonas, Aleksandras ir visi, kurie buvo iš vyriausiojo kunigo giminės.

[7] Pasistatę apaštalus viduryje, jie klausinėjo: „Kokia galia ir kieno vardu jūs tai padarėte?“

[8] Tuomet Petras, pripildytas Šventosios Dvasios, jiems tarė: „Tautos vadovai ir Izraelio vyresnieji!

[9] Ar mes šiandien esame tardomi už luošam žmogui padarytą geradarystę? Juk jos dėka jis buvo išgelbėtas.

[10] Todėl tebūnie jums visiems ir visai Izraelio tautai žinoma, kad vardu Jėzaus Kristaus Nazariečio, kurį jūs nukryžiavote ant kryžiaus, ir kurį Dievas prikėlė iš mirusių, Jo dėka šis vyras jūsų akivaizdoje stovi sveikas.

[11] Jėzus yra ‘akmuo, kuris per jus, statytojai, buvo paniekintas ir kuris tapo kertiniu akmeniu’.

12 Ir niekame kitame nėra išgelbėjimo, nes neduota žmonėms po dangumi
kito vardo, per kurį mes būtume išgelbėti.“

13 Matydami Petro ir Jono drąsą ir pastebėję, kad tai bemoksliai, paprasti
žmonės, jie stebėjosi. Be to atpažino, kad jie buvo kartu su Jėzumi,

14 bet, matydami kartu su jais stovintį išgydytąjį, jie negalėjo tam
prieštarauti.

15 Tuomet jie įsakė apaštalams išeiti iš aukščiausiojo teismo ir ėmė
tarpusavyje tartis:

16 „Ką darysime su šitais žmonėmis? Juk visi Jeruzalės gyventojai sužinojo,
kad per juos buvo padarytas akivaizdus ir šlovingas atpažinimo ženklas, ir
mes to negalime paneigti.

17 Tačiau kad tai dar labiau nebūtų išplatinta tautoje, jiems prigrasinkime,
kad jie nė vienam žmogui daugiau nekalbėtų apie šitą vardą.“

18 Ir pasišaukę juos, jie įsakė jiems išvis neskelbti ir nemokyti apie Jėzaus
vardą.

19 Tuomet, paraginti atsakyti, Petras ir Jonas jiems tarė: „Pagalvokite, ar
teisinga Dievo akivaizdoje jūsų klausyti labiau nei Dievo?!

20 Juk mes negalime nekalbėti apie tai, ką matėme ir išgirdome.“

21 Taigi jie dar labiau prigrasino ir juos paleido, nes nerado už ką galėtų
nubausti, taip pat dėl žmonių, nes visi šlovino Dievą už tai, ką Jis buvo
padaręs.

22 Juk žmogui, kurį Dievas stebuklingai išgydė, buvo daugiau nei
keturiasdešimt metų.

23 Paleisti jie atėjo pas savuosius ir papasakojo, ką jiems įsakė aukštieji
kunigai ir vyresnieji.

24 Tai išgirdę jie vieningai pakėlė savo balsus į Dievą ir sakė: „Valdove, Tu
esi Dievas, kuris sukūrei dangų, žemę, jūrą ir visa, kas juose yra!

25 Tu, kuris kalbėjai savo vaiko Dovydo lūpomis: ‘Kodėl šėlsta pagonys ir tautos siekia tuštybių?

26 Žemės karaliai atėjo ir valdovai buvo kartu surinkti prieš Viešpatį ir prieš Jo Kristų’.

27 Juk prieš Tavo šventąjį Sūnų Jėzų, kurį Tu patepei, iš tiesų buvo surinkti Erodas, Poncijus Pilotas kartu su pagonimis ir Izraelio žmonės,

28 kad įvykdytų tai, ką Tavo ranka ir Tavo sumanymas iš anksto buvo nulėmę įvykti.

29 Todėl dabar, Viešpatie, pažvelk į jų grasinimus ir suteik savo vergams didžios drąsos ištarti Tavo žodį!

30 Tu ištiesk savo ranką išgydymui ir atpažinimo ženklams bei stebuklams, kurie būtų daromi Tavo šventojo Sūnaus Jėzaus vardu.“

31 Po to, kai Dievo paraginti jie pasimeldė, Jis sudrebino tą vietą, kurioje jie buvo Jo surinkti. Jie visi buvo pripildyti Šventosios Dvasios ir drąsiai skelbė Dievo žodį.

32 Visa įtikėjusiųjų daugybė buvo vienos širdies ir vienos sielos. Nė vienas, kuris ką nors turėjo nesakė, kad tai yra jo nuosavybė, bet visa jiems buvo bendra.

33 Apaštalai su didele galia liudijo apie Viešpaties Jėzaus prikėlimą, ir didelė malonė buvo ant jų visų.

34 Tarp jų nebuvo nė vieno stokojančio, nes visi, kurie turėjo žemės sklypų ar namų, juos parduodavo ir gautą pelną nešė

35 ir dėjo prie apaštalų kojų, ir kiekvienam buvo dalijama tiek, kiek kam reikėjo.

36 Jozė, kuris per apaštalus buvo Dievo pavadintas Barnabu, išvertus tai reiškia „Paguodos sūnus“, levitas, kilęs iš Kipro,

37 turėjo savo žemės sklypą. Pardavęs jį, jis atnešė didelę pinigų sumą ir
padėjo juos prie apaštalų kojų.

APD 5

1 Vienas vyras, vardu Ananijas, su savo žmona Sapfyra pardavė nuosavybę.

2 Jo žmonai apie tai žinant, jis nuslėpė vieną dalį pelno, o kitą dalį atnešė ir
padėjo prie apaštalų kojų.

3 Tuomet Petras paklausė: „Ananijau, kodėl šėtonas pripildė tavo širdį, kad
tu meluotum Šventajai Dvasiai ir nuslėptum dalį pelno, kurį tu gavai už
parduotą nuosavybę!?

4 Argi ne tavo valdžioje pasiliko tai, ką tu pardavei? Kodėl savo širdyje
sumanei taip pasielgti? Tu pamelavai ne žmonėms, bet pačiam Dievui!“

5 Girdėdamas tuos žodžius, Ananijas susmuko ir išleido dvasią. Tuomet
visi, kurie tai girdėjo, buvo apimti didelės baimės.

6 Atsikėlę keli jaunuoliai, apvyniojo jį lininiais aprišalais ir išnešę palaidojo.

7 Ir atsitiko taip, kad maždaug po trijų valandų atėjo ir jo žmona, kuri
nežinojo, kas buvo atsitikę.

8 Petras ir jos paklausė: „Pasakyk man, ar už tiek pardavėte nuosavybę?“ Ji
atsakė: „Taip, už tiek.“

9 Tada Petras jai tarė: „Kodėl susitarėte gundyti Viešpaties Dvasią? Štai prie
durų girdisi žingsniai tų, kurie palaidojo tavo vyrą, jie išneš ir tave.“

10 Ji akimirksniu susmuko prie jo kojų ir išleido dvasią. Įėję jaunuoliai rado
ją negyvą ir išnešę palaidojo šalia jos vyro.

11 Ir atsitiko taip, kad didelė baimė apėmė visą surinkimą ir visus apie tai
girdinčius.

12 Per apaštalų rankas tautoje vyko galingų atpažinimo ženklų ir stebuklų. Visi jie vieningai rinkdavosi Saliamono stoginėje.

13 Ir nė vienas pašalinis nedrįso prie jų prisijungti, tačiau žmonės juos labai gerbė.

14 Įtikėjusių Viešpatį skaičius gausėjo, nes Dievas pridėjo vis didesnį būrį vyrų ir moterų.

15 Žmonės į aikštes nešdavo sergančius ir guldydavo juos ant gultų bei čiužinių, kad, Petrui einant pro šalį, bent jo šešėlis kristų ant kurio nors iš jų.

16 Iš aplinkinių miestų į Jeruzalę rinkosi minios žmonių, kurie nešė sergančius ir netyrųjų dvasių varginamus, ir visi jie buvo išgydyti.

17 Tuomet pakilo vyriausiasis kunigas ir visi kartu su juo esantys, – sadukiejų sekta, nes juos buvo apėmęs pavydas.

18 Suėmę apaštalus, jie uždarė juos viešame kalėjime.

19 Tačiau Viešpaties angelas naktį atidarė kalėjimo vartus ir, išvedęs juos, tarė:

20 „Eikite ir, Dievo pastatyti šventykloje, skelbkite žmonėms visus ištartus šio Gyvenimo žodžius.“

21 Tai išklausę, jie paryčiui įėjo į šventyklą ir ėmė mokyti. Tuomet atvyko vyriausiasis kunigas ir jo šalininkai. Jie sušaukė aukščiausiąjį teismą bei visą Izraelio sūnų vyresniųjų tarybą ir pasiuntė į kalėjimą tarnus, kad būtų atvesti apaštalai.

22 Tarnai nuėjo į kalėjimą, bet apaštalų ten nerado. Sugrįžę jie pranešė,

23 sakydami: „Kalėjimą radome saugiai užrakintą ir sargybinius stovinčius lauke prie vartų, bet atidarę nieko viduje neradome.“

24 Tai išgirdę, vyriausiasis kunigas, šventyklos apsaugos viršininkas ir aukštieji kunigai, stebėjosi, svarstydami, kas dabar bus.

25 Tuomet kažkas atėjo ir jiems pranešė, sakydamas: „Štai vyrai, kuriuos pasodinote į kalėjimą, stovi šventykloje ir moko žmones.“

26 Tuomet šventyklos apsaugos viršininkas su tarnais nuėjo ir atsivedė juos be prievartos, nes bijojo žmonių, kad nebūtų užmėtyti akmenimis.

27 Atvedę apaštalus, jie pastatė juos aukščiausiasiojo teismo akivaizdoje. Vyriausiasis kunigas jų paklausė:

28 „Argi mes jums neįsakėme nemokyti apie šį vardą, o štai jūs pripildėte Jeruzalę savo mokymu ir dar norite apkaltinti mus dėl šito žmogaus kraujo?“

29 Tada, paragintas atsakyti, Petras kartu su kitais apaštalais tarė: „Privalu paklusti Dievui labiau negu žmonėms.

30 Mūsų tėvų Dievas prikėlė iš mirusių Jėzų, kurį jūs savo rankomis nužudėte, pakabindami ant medžio.

31 Dievas Jį išaukštino savo dešine kaip vyriausiąjį Vadovą ir Gelbėtoją, kad suteiktų Izraeliui atgailą ir nuodėmių atleidimą.

32 Mes esame šitų Jo ištartų žodžių liudytojai, taip pat ir Šventoji Dvasia, kurią Dievas suteikė tiems, kurie Jam paklūsta.“

33 Tai išgirdę, jie buvo apimti pykčio ir nutarė juos nužudyti.

34 Tuomet aukščiausiajame teisme atsistojo vienas fariziejus, vardu Gamalielis, visos tautos gerbiamas Įstatymo mokytojas. Jis įsakė trumpam išvesti apaštalus,

35 o susirinkusiems tarė: „Vyrai izraelitai! Atkreipkite dėmesį į tai, kaip ketinate pasielgti su šitais žmonėmis.

36 Juk prieš kurį laiką sukilo Teudas, kuris save laikė kažin kuo ir prie jo buvo pridėta maždaug keturi šimtai vyrų, bet jis buvo nužudytas ir visi, kurie buvo jo įtikinti, buvo išsklaidyti bei paversti niekuo.

37 Po jo, gyventojų surašymo dienomis, sukilo Judas Galilėjietis ir sukurstė
didelį tautos maištą. Tačiau ir jis žuvo, o visi, kurie buvo jo įtikinti, buvo
išsklaidyti.

38 Todėl dabar jums sakau: atsitraukite nuo šitų žmonių ir paleiskite juos. Jei
šis sumanymas ir šis darbas iš žmonių, tai Dievas jį sužlugdys,

39 bet jeigu tai iš Dievo, tai jūs negalėsite to sužlugdyti. Saugokitės, kad
nebūtumėte rasti kovojantys su Dievu!“

40 Ir jie buvo įtikinti. Pasišaukę apaštalus ir nuplakdinę juos, jie įsakė
neskelbti apie Jėzaus vardą ir paleido.

41 Jie ėjo iš aukščiausiojo teismo džiaugdamiesi, kad buvo palaikyti vertais
dėl Jo vardo patirti paniekinimą.

42 Kiekvieną dieną šventykloje ir namuose jie nesiliovė mokyti bei skelbti
gerąją žinią apie Jėzų Kristų.

APD 6

1 Tomis dienomis, mokinių skaičiui didėjant, graikiškai kalbantys pradėjo
murmėti prieš žydus, nes kasdieninėje šalpoje buvo aplenkiamos jų
našlės.

2 Tuomet dvylika apaštalų sušaukė mokinių daugybę ir tarė: „Nepriimtina
mums, palikusiems Dievo žodį, patarnauti prie stalų.

3 Taigi, broliai, išsirinkite iš savo tarpo septynis vyrus, apie kuriuos gerai
liudija kiti, pripildytus Šventosios Dvasios ir išminties! Juos ir paskirsime
tam darbui,

4 o mes patys nuolat atsidėsime maldai ir žodžio tarnavimui.“

5 Visai mokinių daugybei toks sprendimas patiko, ir jie išsirinko Steponą,
vyrą pripildytą tikėjimo ir Šventosios Dvasios, Pilypą, Prochorą,
Nikanorą, Timoną, Parmeną, ir Mikalojų, ateivį iš Antiochijos.

6 Jie pastatė juos apaštalų akivaizdoje, o tie, pasimeldę Dievui, uždėjo ant jų rankas.

7 Dievo žodis plito, o mokinių skaičių Jeruzalėje Dievas labai didino. Ir didelis kunigų būrys pakluso tikėjimui.

8 Steponas, kurį Dievas pripildė tikėjimo ir stebuklingos galios, žmonių akivaizdoje darė didžių stebuklų ir atpažinimo ženklų.

9 Tuomet pakilo kai kurie žmonės iš maldos namų, kurie vadinami paleistųjų į laisvę maldos namais, ir kartu su kirėniečiais, aleksandriečiais ir atvykėliais iš Kilikijos bei Azijos, jie ėmė prieštarauti Steponui.

10 Tačiau jie neįstengė pasipriešinti išminčiai ir Dvasiai, kurios įkvėptas jis kalbėjo.

11 Tada jie sukurstė vyrus, kurie, melagingai liudydami, sakė: „Mes aiškiai girdėjome, kai jis ištarė žodžius, kuriais šmeižė Mozę ir Dievą.“

12 Sukurstę tautą, vyresniuosius ir Rašto aiškintojus, jie prisiartino prie Stepono, pagriebė jį ir nuvedė į aukščiausiąjį teismą.

13 Tuomet pastatė melagingus liudytojus, kurie sakė: „Šitas žmogus nesiliauja kalbėjęs žodžių, kuriais šmeižia šventąją vietą ir Įstatymą.

14 Mes išgirdome, kai jis sakė, kad Jėzus Nazarietis sugriaus šią vietą ir pakeis mums Mozės perduotus papročius.“

15 Visi sėdintys aukščiausiajame teisme spoksojo į jį ir matė, kad jo veidas buvo lyg angelo veidas.

APD 7

1 Tuomet vyriausiasis kunigas paklausė: „Ar visa tai tiesa?“

2 Steponas tarė: „Vyrai broliai ir tėvai, atidžiai paklausykite! Šlovės Dievas leido, kad mūsų tėvas Abraomas pamatytų Jį dar tebebūdamas Mesopotamijoje, prieš jam apsigyvenant Charane,

3 ir jam įsakė: ‘Išeik iš savo krašto, palik savo giminę ir eik į šalį, kurią Aš
tau parodysiu!’

4 Tuomet jis išėjo iš chaldėjų šalies ir apsigyveno Charane. Iš ten, jo tėvui
mirus, Dievas jį perkėlė į šitą šalį, kurioje jūs dabar gyvenate.

5 Tačiau joje Dievas jam nedavė jokio paveldo, nė pėdos žemės, o tik
pažadėjo, kad duos ją valdyti jam ir jo palikuonims po jo, nors jis dar
neturėjo sūnaus.

6 Be to, Dievas kalbėjo, kad jo palikuonys bus ateiviai svetimoje šalyje, jie
bus pavergti ir kęs priespaudą keturis šimtus metų.

7 ‘Todėl tą tautą, kuriai jie vergaus, Aš teisiu, – tarė Dievas, bet po to jie
išeis ir tarnaus, garbindami mane šitoje vietoje’.

8 Tuomet Dievas davė Abraomui apipjaustymo sandorą. Kai Abraomui
buvo pagimdytas Izaokas, jis apipjaustė jį aštuntąją dieną, Izaokas –
Jokūbą, o Jokūbas – dvylika giminių pradininkų.

9 Giminių pradininkai, apimti pavydo, pardavė Juozapą į Egiptą, bet pats
Dievas buvo drauge su juo.

10 Jis išgelbėjo jį iš visų vargų ir suteikė jam palankumo bei išminties Egipto
karaliaus – faraono akivaizdoje, paskirdamas, kad Juozapas valdytų
Egiptą ir visus jo namus.

11 Vėliau į visą Egipto šalį ir Kanaaną atėjo badas bei didelis vargas, todėl
mūsų protėviai negalėjo rasti sau maisto.

12 Išgirdęs, kad Egipte yra javų, Jokūbas išsiuntė ten mūsų protėvius pirmą
kartą,

13 o antrą kartą Dievas leido atpažinti Juozapą jo broliams, ir faraonui
paaiškėjo Juozapo kilmė.

14 Tuomet Juozapas pasiuntė ir pasikvietė savo tėvą Jokūbą bei visą savo
giminę – septyniasdešimt penkias sielas.

15 Taip Jokūbas iškeliavo į Egiptą ir ten užbaigė gyvenimą jis pats ir mūsų protėviai.

16 Visi jie buvo pargabenti į Sichemą ir palaidoti kapo rūsyje, kurį Abraomas buvo nusipirkęs už sidabrą iš Emoro sūnų Sicheme.

17 Kai priartėjo laikas, kad būtų ištesėtas pažadas, kurį Dievas su priesaika buvo davęs Abraomui, tauta Egipte išaugo, nes Dievas ten ją padaugino.

18 Tada šalį pradėjo valdyti kitas karalius, kuris nieko nežinojo apie Juozapą.

19 Jis pergudravo mūsų giminę ir vertė mūsų tėvus, kad jie išmestų savo naujagimius kūdikius, kad tie neišliktų gyvi.

20 Tuo metu buvo pagimdytas Mozė, kuris buvo mielas Dievui. Tris mėnesius jis buvo maitinamas savo tėvo namuose,

21 o kai buvo išmestas, jį įsivaikino faraono dukra ir augino kaip savo sūnų.

22 Mozė buvo išmokytas visos egiptiečių išminties ir buvo galingas žodžiais bei darbais.

23 Kai Mozei Dievas leido sulaukti keturiasdešimties metų, jo širdyje kilo noras aplankyti savo brolius, Izraelio sūnus.

24 Pamatęs, kad vienas jų skriaudžiamas, Mozė apgynė tą, kuris buvo engiamas ir keršydamas užmušė egiptietį.

25 Jis manė, kad jo broliai supras, jog Dievas jo ranka jiems dovanos išgelbėjimą, bet jie to nesuprato.

26 Kitą dieną, Dievas Mozės žvilgsnį vėl nukreipė į besimušančius tautiečius. Jis ragino juos susitaikyti, sakydamas: ‘Vyrai, jūs esate broliai! Kodėl vieni kitus skriaudžiate?’

27 Tačiau tas, kuris skriaudė savo artimą, atstūmė jį, sakydamas: ‘Kas tave paskyrė mūsų valdovu ir teisėju?

28 Ar tu nori mane nužudyti taip, kaip vakar nužudei egiptietį?’

29 Tai išgirdęs Mozė pabėgo ir buvo ateivis Madiano krašte. Ten jam buvo pagimdyti du sūnūs.

30 Kai Dievas užbaigė keturiasdešimties metų laikotarpį, Sinajaus kalno dykumoje, degančio erškėčių krūmo liepsnoje Jis parodė Mozei Viešpaties angelą.

31 Tai pamatęs, Mozė su nuostaba žiūrėjo į tą reginį. Kai jis artinosi, kad galėtų geriau tai apžiūrėti, pasigirdo Viešpaties balsas:

32 ‘Aš esu tavo tėvų Dievas, Dievas Abraomo, Dievas Izaoko ir Dievas Jokūbo’. Tuomet Mozė buvo apimtas baimės ir nebedrįso ilgiau į tą krūmą atidžiai žiūrėti.

33 Tada Viešpats jam tarė: ‘Nusiauk sandalus nuo savo kojų, nes vieta, kurioje tu stovi, yra šventa žemė.

34 Aš pažvelgiau ir pamačiau savo tautos priespaudą Egipte, Aš išgirdau jos dejavimą ir nužengiau žemyn jos išlaisvinti. Dabar eik šen, nes Aš tave siųsiu į Egiptą!’

35 Mozę, kurį jie atmetė, sakydami: ‘Kas tave paskyrė valdovu ir teisėju?’ – tą Dievas siuntė kaip vadą ir išlaisvintoją ranka angelo, kurį Jis buvo parodęs jam erškėčių krūme.

36 Jis išvedė juos, padaręs stebuklus ir atpažinimo ženklus Egipto žemėje, prie Raudonosios jūros ir keturiasdešimt metų dykumoje.

37 Tas pats Mozė, Izraelio sūnums pasakė: ‘Viešpats, jūsų Dievas, pakels jums iš jūsų brolių tarpo Pranašą, tokį kaip mane, Jo atidžiai klausysite’.

38 Mozė, esant surinkimui dykumoje, buvo tarpininku tarp angelo, kuris kalbėjo jam Sinajaus kalne, ir tarp mūsų tėvų. Ten jis gavo gyvenimą teikiančius žodžius ir mums juos perdavė.

39 Jam mūsų tėvai nenorėjo paklusti, todėl atstūmė jį ir jų širdys buvo nukreiptos į Egiptą.

40 Jie tarė Aaronui: ‘Padaryk mums dievų, kurie eitų mūsų priekyje, nes mes
nežinome, kas nutiko Mozei, kuris išvedė mus iš Egipto žemės’.

41 Tomis dienomis jie pasidarė veršio stabą, aukojo stabui auką ir buvo
pradžiuginti tuo darbu, kurį jie buvo padarę savo rankomis.

42 Todėl Dievas nuo jų nusisuko ir leido, kad jie tarnautų, garbindami
dangaus kariuomenę, kaip Pranašų knygoje parašyta: ‘Izraelio namai! Ne
man keturiasdešimt metų dykumoje jūs aukojote paskerstus gyvulius ir
aukas.

43 Jūs pasiėmėte Molocho palapinę ir jūsų dievo Refano žvaigždę, – stabus,
kuriuos pasidarėte, kad juos garbintumėte. Todėl Aš ištremsiu jus anapus
Babilono’.

44 Mūsų tėvai dykumoje turėjo liudijimo palapinę, kaip buvo nurodęs Tas,
kuris kalbėjo Mozei, kad ji būtų padaryta pagal pavyzdį, kurį jis buvo
regėjęs.

45 Mūsų tėvai ją pasiėmė ir atsigabeno, kai kartu su Jozue atėjo užvaldyti
pagonių, kuriuos Dievas išvijo iš mūsų tėvų akivaizdos. Taip buvo iki
Dovydo dienų.

46 Dovydas rado malonę Dievo akivaizdoje ir maldavo, kad galėtų pastatyti
buveinę Jokūbo Dievui.

47 Tuomet Saliamonas pastatė Jam namus.

48 Tačiau Aukščiausiasis neapsigyvena žmogaus rankomis pastatytose
šventyklose. Juk pranašas sako:

49 ‘Dangus – mano sostas, o žemė – mano kojų pakojis. Kokius namus man
statysite? – klausia Viešpats, – arba kokia mano poilsio vieta?

50 Argi ne mano ranka visa tai padarė?’

51 Kietasprandžiai, neapipjaustytomis širdimis ir ausimis! Jūs nepaliaujamai
priešinatės Šventajai Dvasiai, – kaip jūsų tėvai, taip ir jūs.

52 Kurio iš pranašų nepersekiojo jūsų tėvai? Jie be jokio gailesčio žudė tuos, kurie iš anksto skelbė Teisiojo atėjimą. Jo išdavikais ir žudikais dabar esate padaryti jūs,

53 kurie gavote Įstatymą, per angelų įsakymus, bet jo nevykdėte.“

54 Kai jie tai išgirdo, jų širdys buvo pripildytos pykčio, ir jie griežė ant jo dantimis.

55 Tuomet Steponas buvo pripildytas Šventosios Dvasios ir nukreipęs savo žvilgsnį į dangų, jis išvydo Dievo šlovę ir Jėzų, stovintį Dievo dešinėje.

56 Jis tarė: „Štai aš matau atvertas dangaus aukštybes ir Žmogaus Sūnų, stovintį Dievo dešinėje.“

57 Tada, garsiai šaukdami, jie užsikimšo ausis ir visi vieningai jį puolė.

58 Ištempę už miesto ribų, jie svaidė į jį akmenis. Liudytojai sudėjo savo apsiaustus prie kojų jaunuolio, kuris buvo vadinamas Sauliumi.

59 Jie svaidė akmenis į Steponą, kuris šaukdamas sakė: „Viešpatie Jėzau, priimk mano dvasią!“

60 Tuomet atsiklaupęs jis garsiai sušuko: „Viešpatie, neįskaityk jiems šitos nuodėmės!“ Ir, kai jis tai ištarė, Dievas jį užmigdė.

APD 8

1 Saulius pritarė Stepono nužudymui. Tuo metu prasidėjo didelis Jeruzalės surinkimo persekiojimas. Visi, išskyrus apaštalus, buvo išsklaidyti po Judėjos ir Samarijos apylinkes.

2 Dievobaimingi vyrai palaidojo Steponą ir, mušdamiesi sau į krūtinę, jį labai apraudojo.

3 Tuo tarpu, Saulius niokojo surinkimą, įeidamas į namus, vilkdamas iš jų vyrus ir moteris, jis perdavė juos į kalėjimą.

4 Tuomet tie, kurie buvo išsklaidyti, išsiskirstė ir skelbė gerosios žinios
žodį.

5 Antai Pilypas atvyko į Samarijos miestą ir ėmė skelbti jiems Kristų.

6 Minių dėmesys buvo nukreiptas į žodžius, kuriuos Dievas tarė per Pilypą,
nes jos ne tik girdėjo žodžius, bet ir matė jo daromus atpažinimo ženklus.

7 Iš daugelio apsėstųjų, garsiu balsu šaukdamos, išėjo netyrosios dvasios ir
daug paralyžiuotų bei luošų buvo išgydyti.

8 Ir to miesto žmonės tuo labai džiaugėsi.

9 Mieste buvo vienas vyras, vardu Simonas. Jau ilgą laiką jis užsiiminėjo
burtininkavimu ir stebino Samarijos gyventojus tvirtindamas, kad jis esąs
galingas.

10 Visi – nuo mažiausio iki didžiausio – kreipė į jį dėmesį, sakydami: „Jis
yra didelė Dievo jėga.“

11 Jie kreipė dėmesį į jį todėl, kad jis jau ilgą laiką stebino juos savo burtais.

12 Tačiau kai žmonės patikėjo Pilypu, kuris jiems skelbė gerąją žinią apie
Dievo karalystę ir Jėzaus Kristaus vardą, buvo pakrikštyti panardinant
vandenyje vyrai ir moterys.

13 Taip pat įtikėjo ir pats Simonas ir buvo pakrikštytas panardinant
vandenyje. Jis pasiliko su Pilypu, nes stebėjosi, matydamas daromus
atpažinimo ženklus ir didžius stebuklus.

14 Kai Jeruzalėje esantys apaštalai išgirdo, kad Samarija priėmė Dievo žodį,
jie siuntė pas juos Petrą ir Joną.

15 Tie atvykę meldėsi Dievui, kad samariečiai gautų Šventąją Dvasią,

16 nes Ji dar nebuvo nužengusi nė į vieną iš jų. Juk jie buvo pakrikštyti vien
tik Viešpaties Jėzaus vardu.

17 Tuomet apaštalai dėjo ant jų rankas, ir jie gavo Šventąją Dvasią.

18 Simonas, pamatęs, kad per apaštalų rankų uždėjimą Dievas suteikia
Šventąją Dvasią, pasiūlė jiems pinigų,

19 sakydamas: „Duokite ir man šią galią, kad tas, ant kurio aš uždėsiu
rankas, gautų Šventąją Dvasią.“

20 Tačiau Petras jam tarė: „Tepražūva tavo sidabras kartu su tavimi, nes tu
manei, kad Dievo dovaną galima įsigyti už pinigus!

21 Šioje tarnystėje tu neturi nei jokios dalies, nei jokio paveldo, nes tavo
širdis Dievo akivaizdoje neteisi.

22 Taigi atgailauk dėl šio savo nusikaltimo ir maldauk Dievą, kad tau būtų
atleistas tavo širdies sumanymas,

23 nes matau, kad tu esi karčios tulžies ir neteisybės pančiuose.“

24 Tuomet, paragintas atsakyti, Simonas tarė: „Prašykite už mane Viešpatį,
kad manęs neužkluptų tai, ką jūs sakėte.“

25 Pateikę įtikinančius įrodymus, paliudiję ir paskelbę Viešpaties žodį, jie
pasuko atgal į Jeruzalę, skelbdami gerąją žinią daugelyje samariečių
kaimų.

26 Viešpaties angelas tarė Pilypui, sakydamas: „Kelkis ir eik į pietus keliu,
kuris eina žemyn iš Jeruzalės į Gazą, jis visiškai tuščias.“

27 Kai jis pakilo, Dievas jį nuvedė link ten. Ir štai važiuoja etiopas eunuchas,
etiopų karalienės Kandakės valdininkas, viso jos iždo valdytojas. Jis buvo
atvykęs į Jeruzalę pagarbinti Dievo,

28 o dabar buvo begrįžtąs namo. Sėdėdamas savo vežime, jis skaitė pranašą
Izaiją.

29 Dvasia liepė Pilypui: „Prieik prie vežimo ir neleisk, kad kas nors tave nuo
jo patrauktų.“

30 Pilypas pribėgo prie vežimo ir išgirdo, kad eunuchas skaito pranašą
Izaiją. Tuomet jis paklausė: „Ar bent supranti tai, ką skaitai?“

31 Eunuchas atsakė: „Kaip aš galėčiau tai suprasti? Nebent kas nors man paaiškintų!“ Tada jis paprašė Pilypą, kad tas įliptų į vežimą ir atsisėstų šalia jo.

32 Rašto vieta, kurią jis skaitė, buvo ši: „Kaip avis Jis buvo atvestas į skerdyklą ir kaip avinėlis bebalsis prieš tą, kuris Jį kerpa, taip ir Jis neatvėrė savo burnos.

33 Jis buvo pažemintas ir nuo Jo buvo pašalintas teisingas nuosprendis. Kas su visomis smulkmenomis papasakos apie Jo kilmę? Juk Jo gyvybė žemėje atimama.“

34 Paragintas atsiliepti, eunuchas tarė Pilypui: „Prašau tavęs, paaiškink, apie ką čia pranašas kalba, ar apie save, ar apie ką kitą?“

35 Atvėręs savo burną ir pradėjęs nuo tos Rašto vietos, Pilypas jam paskelbė gerąją žinią apie Jėzų.

36 Keliaudami keliu jie privažiavo prie vandens. Tuomet eunuchas tarė: „Štai vanduo! Ar Dievas leidžia, kad aš būčiau pakrikštytas panardinant vandenyje?“

37 Pilypas atsakė: „Jei iš visos širdies tiki, tai Dievas leidžia.“ Paragintas atsiliepti, eunuchas tarė: „Tikiu, kad Jėzus Kristus yra Dievo Sūnus.“

38 Ir jis įsakė sustabdyti vežimą. Tuomet jie abu – Pilypas ir eunuchas – įbrido į vandenį, ir Pilypas pakrikštijo jį, panardindamas vandenyje.

39 Kai jie išbrido iš vandens, Viešpaties Dvasia patraukė Pilypą ir eunuchas daugiau jo nebematė. Jis džiūgaudamas keliavo savo keliu.

40 Tuomet Dievas patraukė Pilypą į Azotą. Ir eidamas per visus miestus jis skelbė gerąją žinią, kol atėjo į Cezarėją.

APD 9

1 Saulius, vis dar tebealsuodamas grasinimais ir norėdamas iššudyti Viešpaties mokinius, nuėjo pas vyriausiąjį kunigą

[2] ir išprašė iš jo įgaliojimus suteikiančių laiškų, kad nuvykęs į Damasko
judėjų maldos namus ir radęs tam Keliui priklausančius vyrus bei moteris,
galėtų juos surakintus atvesti į Jeruzalę.

[3] Ir atsitiko taip, kad jam keliaujant ir artėjant prie Damasko, staiga aplinkui
jį suspindėjo šviesa iš dangaus.

[4] Kritęs ant žemės Saulius išgirdo balsą, jam sakantį: „Sauliau! Sauliau!
Kodėl tu mane persekioji?“

[5] Tuomet jis paklausė: „Kas Tu esi, Viešpatie?!“ Viešpats atsakė: „Aš esu
Jėzus, kurį tu persekioji. Skaudu tau spardyti į akstinus!“

[6] Virpėdamas iš baimės ir apstulbęs, jis tarė: „Viešpatie, ką Tu nori, kad aš
daryčiau!?“ Tada Viešpats jam tarė: „Kelkis, įeik į miestą, ir ten tau bus
pasakyta, ką tu privalai daryti.“

[7] Kartu su juo keliaujantys vyrai stovėjo be žado: jie girdėjo balsą, bet nieko
nematė.

[8] Saulius buvo pakeltas nuo žemės, ir nors jo akys buvo atmerktos, bet jis
nieko nebematė. Todėl jo palydovai paėmė jį už rankos ir įvedė į
Damaską.

[9] Tris dienas jis išbuvo neregintis, nevalgantis ir negeriantis.

[10] Damaske buvo vienas mokinys, vardu Ananijas. Viešpats tarė jam
regėjime: „Ananijau!“ Tas atsiliepė: „Štai aš, Viešpatie!“

[11] Tada Viešpats jam įsakė: „Kelkis, ir tu būsi nuvestas į siaurą gatvelę,
vadinamą Tiesiąja. Ten, Judo namuose, suieškok tarsietį, vardu Saulius,
nes štai jis meldžiasi Dievui.

[12] Jis regėjime pamatė vyrą, vardu Ananijas, kuris įėjo ir uždėjo ant jo savo
rankas, kad jis vėl atgautų regėjimą.“

[13] Ananijas atsakė: „Viešpatie, iš daugelio esu girdėjęs apie šitą vyrą, kiek
daug blogio jis yra padaręs Tavo šventiesiems Jeruzalėje!

14 Ir čia jis turi aukštųjų kunigų įgaliojimus, kad surakintų visus tuos, kurie
šaukiasi Tavo vardo.“

15 Tuomet Viešpats jam tarė: „Eik, nes jis yra mano išrinktasis indas, kad
skelbtų mano vardą pagonių, karalių ir Izraelio sūnų akivaizdoje.

16 Aš jam parodysiu, kiek daug jis turės nekaltai iškentėti dėl mano vardo.“

17 Ananijas nuėjo, įžengė į tuos namus ir uždėjęs ant jo savo rankas, tarė:
„Broli Sauliau! Viešpats Jėzus, kurį Dievas tau parodė kelyje, kuriuo tu
ėjai, atsiuntė mane, kad tu atgautum regėjimą ir būtum pripildytas
Šventosios Dvasios.“

18 Tuojau pat jam nuo akių nukrito lyg žvynai, jis akimirksniu praregėjo,
atsistojo ir buvo pakrikštytas panardinant vandenyje.

19 Paskui pavalgęs jis sustiprėjo. Kelias dienas Saulius buvo kartu su
Damaske esančiais mokiniais.

20 Jis tuojau pat ėmė skelbti judėjų maldos namuose Kristų, kad Jis yra
Dievo Sūnus.

21 Visi, kurie jį girdėjo, buvo apstulbinti ir klausinėjo: „Argi ne jis naikino
tuos, kurie Jeruzalėje šaukiasi šito vardo ir čia atvyko, kad juos surakintus
nuvestų pas aukštuosius kunigus?!“

22 Tuo tarpu, Dievas Saulių vis labiau ir labiau stiprino. Įrodinėdamas, kad
Jėzus yra Kristus, jis piktino Damaske gyvenančius žydus.“

23 Po to, kai buvo užbaigtos ilgai trukusios jo ten buvimo dienos, žydai
nusprendė Saulių nužudyti.

24 Tačiau Sauliui buvo atskleistas jų sąmokslas. Dieną ir naktį jie stebėjo
vartus, kad galėtų jį nužudyti.

25 Tuomet naktį mokiniai nuleido jį virvėmis žemyn, per miesto sieną,
pintinėje.

26 Atvykęs į Jeruzalę, Saulius dėjo visas pastangas, kad būtų pridėtas prie mokinių, bet visi jo bijojo, nes netikėjo, kad jis yra mokinys.

27 Todėl Barnabas, paėmęs jį, atvedė pas apaštalus ir su visomis smulkmenomis papasakojo jiems, kaip kelyje Saulius regėjo Viešpatį ir kad Jis jam kalbėjo, ir kaip Damaske jis be baimės skelbė Jėzaus vardą.

28 Tada jis pasiliko kartu su mokiniais Jeruzalėje. Jis įeidavo į ją ir iš jos išeidavo. Saulius drąsiai kalbėjo apie Viešpaties Jėzaus vardą

29 ir ginčijosi su graikiškai kalbančiais, o tie kėsinosi jį nužudyti.

30 Tai sužinoję, broliai nuvedė jį į Cezarėją ir išsiuntė į Tarsą.

31 Tuomet surinkimai visoje Judėjoje, Galilėjoje ir Samarijoje turėjo ramybę, buvo Dievo mokomi, gyveno pagarbioje Viešpaties baimėje, buvo Šventosios Dvasios guodžiami ir dauginami.

32 Ir atsitiko taip, kad visur keliaudamas Petras atvyko ir pas šventuosius, kurie gyveno Lydoje.

33 Ten jis rado vieną žmogų, vardu Enėjas, kuris jau aštuonerius metus gulėjo patale, nes buvo paralyžiuotas.

34 Tuomet Petras jam tarė: „Enėjau, Jėzus Kristus tave išgydo! Kelkis ir pasiklok savo patalą!“ Ir jis tuojau pat atsikėlė.

35 Tai pamatę,visi Lydos bei Šarono gyventojai atsigręžė į Viešpatį.

36 Jopėje gyveno viena mokinė, vardu Tabita, kuris išvertus reiškia Antilopė. Ji darė daug gerų darbų ir davė dosnių išmaldų.

37 Ir atsitiko taip, kad tomis dienomis ji susirgo ir mirė. Tada ją nuprausė ir paguldė aukštutiniame kambaryje.

38 Kadangi Lyda buvo šalia Jopės, mokiniai, išgirdę, kad mieste yra Petras, pasiuntė pas jį du vyrus, prašydami, kad jis nedelsdamas pas juos ateitų.

39 Tuomet Petras pakilo ir nuėjo kartu su jais. Kai jis atėjo, jie užvedė jį į
aukštutinį kambarį. Ten visos našlės raudodamos apstojo jį ir rodė jam
apatinius bei viršutinius rūbus, kuriuos Antilopė siūdavo būdama drauge
su jomis.

40 Petras išvarė visus laukan ir atsiklaupęs meldėsi Dievui. Tada jis atsisuko
į mirusiąją ir tarė: „Tabita, kelkis!“ Ji atmerkė savo akis ir, pamačiusi
Petrą, atsisėdo.

41 Padavęs jai savo ranką, Petras ją pakėlė ir pakvietęs šventuosius bei
našles, ją perdavė jiems gyvą.

42 Tai tapo žinoma visoje Jopėje, ir daugelis įtikėjo Viešpatį.

43 Dar daug dienų Petras pasiliko Jopėje pas vieną kailiadirbį, vardu
Simonas.

APD 10

1 Cezarėjoje gyveno vienas vyras, vardu Kornelijus, vadinamojo itališkojo
būrio šimtininkas.

2 Jis buvo dievotas žmogus ir kartu su visais savo namiškiais pagarbiai
bijojo Dievo, davė žmonėms daug išmaldų ir nepaliaujamai meldėsi
Dievui.

3 Kartą, apie trečią dienos valandą, jis regėjime aiškiai išvydo pas jį įėjusį
Dievo angelą, kuris jam tarė: „Kornelijau!“

4 Pažvelgęs į jį, Kornelijus išsigando ir paklausė: „Kas yra, viešpatie?!“ Tas
jam atsakė: „Tavo maldos ir tavo išmaldos pakilo Dievo akivaizdon kaip
priminimas.

5 Todėl dabar pasiųsk vyrus į Jopę ir pasikviesk Simoną, kuris pramintas
Petru.

6 Jis apgyvendintas pas Simoną kailiadirbį, kurio namai yra palei jūrą, ir
Petras paskelbs tau, ką tu privalai daryti.“

7 Kai tik jam kalbėjęs angelas pasišalino, Kornelijus pasikvietė jam
atsidavusius du savo namų tarnus ir dievotą karį

8 ir, viską jiems išaiškinęs, jis pasiuntė juos į Jopę.

9 Rytojaus dieną, kai jie keliaudami artinosi prie miesto, apie dvyliktą
dienos valandą Petras užlipo ant plokščiastogio melstis Dievui.

10 Ir atsitiko taip, kad jis buvo labai alkanas ir norėjo užvalgyti, bet kol jam
buvo ruošiamas maistas, jį apėmė nuostaba,

11 nes jis pamatė atvertą dangų bei nusileidžiantį pas jį kažkokį indą, tarsi
didelę lininę drobulę, pririštą už keturių kampų, nuleidžiamą ant žemės.

12 Jame buvo visokių žemės keturkojų, laukinių žvėrių, roplių ir dangaus
paukščių.

13 Ir atsitiko taip, kad jis išgirdo balsą: „Kelkis, Petrai, pjauk ir valgyk!“

14 Petras tarė: „Jokiu būdu, Viešpatie! Juk niekuomet nesu valgęs nieko
netyro ar nešvaraus.“

15 Balsas antrą kartą tarė: „Kurį Dievas apvalė, tu nevadink netyru!“

16 Ir atsitiko taip, kad tai pasikartojo tris kartus, ir indas vėl buvo pakeltas į
dangų.

17 Petras buvo labai nustebintas ir svarstė savyje, ką jo matytas regėjimas
galėtų reikšti. Ir štai Kornelijaus siųsti vyrai, išklausinėję, kur Simono
namai, atėjo prie jo namų vartų.

18 Šūktelėję jie teiravosi: „Ar Simonas, kuris pramintas Petru, čia yra
apgyvendintas?“

19 Petrui tebemąstančiam apie tą regėjimą, Dvasia tarė: „Štai trys vyrai ieško
tavęs.

20 Kelkis, lipk žemyn ir keliauk su jais nė kiek neabejodamas, nes Aš juos
siunčiau.“

21 Taigi Petras nulipo žemyn pas Kornelijaus siųstus vyrus ir tarė: „Štai aš
esu tas, kurio jūs ieškote. Dėl kokios priežasties jūs čia atvykote?“

22 Jie tarė: „Šimtininkui Kornelijui, teisiam ir pagarbiai Dievo bijančiam
vyrui, apie kurį gerai liudija visa žydų tauta, jam per šventąjį angelą
Dievas davė nurodymą pasikviesti tave į savo namus ir išklausyti per tave
ištartų Jo žodžių.“

23 Tuomet Petras pakvietė juos vidun ir priėmė kaip svečius, o rytojaus
dieną jis iškeliavo kartu su jais. Su Petru kartu keliavo ir kai kurie broliai
iš Jopės.

24 Kitą dieną jie atvyko į Cezarėją. Kornelijus jų laukė, susikvietęs savo
gimines ir artimus draugus.

25 Ir atsitiko taip, kad Petrui įėjus, Kornelijus jį sutiko parpuldamas prie jo
kojų ir jį pagarbindamas.

26 Bet Petras jį pakėlė, sakydamas: „Kelkis, aš taip pat esu žmogus!“

27 Ir, su juo kalbėdamasis, jis įėjo vidun ir rado ten daug susirinkusių.

28 Petras jiems tarė: „Jūs gerai žinote, kad pagal Įstatymą žydas negali
bendrauti su svetimtaučiu arba prie jo artintis. Tačiau pats Dievas man
parodė, kad nė vieno žmogaus negaliu vadinti netyru ar nešvariu.

29 Todėl pakviestas aš nedelsdamas atvykau. Taigi noriu sužinoti, dėl kokios
priežasties jūs mane pakvietėte?“

30 Tuomet Kornelijus tarė: „Nuo to laiko iki šios valandos praslinko keturios
dienos, kai aš savo namuose pasninkavau ir trečią dienos valandą
meldžiausi Dievui. Ir štai prieš mane atsistojo vyras, kuris vilkėjo
spindinčius drabužius

31 ir tarė: ‘Kornelijau, tavo maldą Dievas išklausė, ir Jo akivaizdoje buvo
primintos tavo duotos išmaldos!

32 Todėl pasiųsk pasiuntinius į Jopę ir pasikviesk Simoną, kuris pramintas
Petru. Jis apgyvendintas pas Simoną kailiadirbį, kurio namai yra palei

jūrą. Atvykęs, jis ištars tau mano žodžius’.

33 Taigi aš nedelsdamas pasiunčiau pas tave, o tu gerai padarei, kad atvykai. Todėl dabar mes visi esame čia, Dievo akivaizdoje, kad išgirstume visa tai, ką Dievas tau yra įsakęs.“

34 Atvėręs burną, Petras tarė: „Iš tiesų suvokiu, kad Dievas nėra šališkas.

35 Tačiau Jam yra priimtinas bet kurios tautos žmogus, kuris pagarbiai Jo bijo ir daro tai, kas teisu.

36 Dievas pasiuntė žodį Izraelio sūnums ir per Jėzų Kristų, kuris yra visų Viešpats, Jis paskelbė gerąją taikos žinią.

37 Jūs žinote, kas įvyko visoje Judėjoje, ir kas prasidėjo Galilėjoje po Jono skelbtojo krikšto panardinant vandenyje.

38 Jėzų iš Nazareto pats Dievas patepė Šventąja Dvasia ir stebuklinga galia, todėl Jis vaikščiojo, darydamas gera ir gydydamas visus velnio engiamuosius, nes pats Dievas buvo kartu su Juo.

39 Mes esame liudytojai visko, ką Jis padarė žydų šalyje ir Jeruzalėje. Jie Jėzų nužudė, pakabindami ant medžio.

40 Tačiau trečią dieną Dievas Jį prikėlė iš mirusių ir leido Jį pamatyti,

41 ne visai tautai, bet Dievo iš anksto išrinktiems liudytojams, mums, kurie valgėme ir gėrėme drauge su Juo, po Jo prikėlimo iš mirusių.

42 Jis mums įsakė skelbti tautai ir pateikiant įtikinančius įrodymus paliudyti, kad Jis yra Dievo paskirtasis gyvųjų ir mirusiųjų teisėjas.

43 Apie Jį liudija visi pranašai, kad kiekvienas Jį tikintis, gauna per Jo vardą nuodėmių atleidimą.“

44 Petrui dar tariant tuos žodžius, Šventoji Dvasia nužengė į visus girdinčius tą kalbą.

45 Tikintieji iš apipjaustytųjų, kurie atvyko kartu su Petru, buvo labai nustebinti, kad ir pagonims buvo siųsta Šventosios Dvasios dovana.

46 Mat jie girdėjo juos kalbančius kalbomis ir aukštinančius Dievą. Tuomet Petras tarė:

47 „Ar kas nors gali uždrausti, kad nebūtų pakrikštyti panardinant vandenyje – tie, kurie, kaip ir mes, gavo Šventąją Dvasią?“

48 Ir Petras įsakė juos pakrikštyti Viešpaties vardu. Tuomet jie prašė jį pasilikti pas juos dar keletą dienų.

APD 11

1 Apaštalai ir broliai, buvę Judėjoje, išgirdo, kad ir pagonys priėmė Dievo žodį.

2 Kai Petras atvyko į Jeruzalę, apipjaustytieji ėmė jam priekaištauti,

3 sakydami: „Tu nuėjai pas neapipjaustytus vyrus ir su jais valgei!“

4 Tuomet Petras pradėjo jiems paeiliui aiškinti, sakydamas:

5 „Būdamas Jopės mieste aš meldžiausi Dievui. Mane apėmė nuostaba, nes regėjime aš pamačiau iš dangaus nusileidžiantį kažkokį indą, tarsi didelę lininę drobulę, pririštą už keturių kampų, nuleidžiamą ant žemės ir jis nusileido iki pat manęs.

6 Į jį žvelgdamas ir atidžiai stebėdamas, pamačiau jame žemės keturkojus, laukinius žvėris, roplius ir dangaus paukščius.

7 Aš išgirdau balsą, man sakantį: ‘Kelkis, Petrai, pjauk ir valgyk!’

8 Tada aš atsakiau: ‘Jokiu būdu, Viešpatie! Juk niekuomet nesu valgęs nieko netyro ar nešvaraus’.

9 Tuomet balsas iš dangaus tarė antrą kartą: ‘Kurį Dievas apvalė, tu nevadink netyru!’

10 Tai pasikartojo tris kartus, ir vėl viskas buvo pakelta į dangų.

11 Ir štai tuojau pat prie namų, kuriuose buvau, atėjo trys vyrai. Jie buvo
pasiųsti pas mane iš Cezarėjos.

12 Dvasia man liepė eiti kartu su jais ir nė kiek neabejoti. Kartu su manimi
ėjo ir šitie šeši broliai, ir mes įėjome į to vyro namus.

13 Jis mums papasakojo, kaip savo namuose jis regėjo Dievo siųstą angelą.
Angelas jam liepė: ‘Pasiųsk vyrus į Jopę ir pasikviesk Simoną, kuris
vadinamas Petru.

14 Jis paskelbs tau Dievo ištartus žodžius, kuriais būsi išgelbėtas tu ir visi
tavo namai’.

15 Man pradėjus kalbėti, Šventoji Dvasia nužengė į juos taip, kaip ir
pradžioje į mus.

16 Tuomet man buvo primintas Viešpaties ištartas žodis. Juk Jis sakė: ‘Jonas
krikštijo, panardindamas vandenyje, bet jūs būsite panardinti Šventojoje
Dvasioje’.

17 Jei tad Dievas davė jiems tokią pačią dovaną kaip ir mums, įtikėjusiems
Viešpatį Jėzų Kristų, tai kas aš esu, kad galėčiau trukdyti Dievui?!“

18 Tai išgirdę, jie nusiramino ir šlovino Dievą, sakydami: „Vadinasi, Dievas
ir pagonims leido atgailauti, kad jie gyventų.“

19 O tie, kurie buvo išsklaidyti persekiojimo, kuris buvo kilęs dėl Stepono,
nukeliavo iki Finikijos, Kipro ir Antiochijos. Jie skelbė žodį vien tik
žydams.

20 Kai kurie iš jų, kipriečiai ir kirėniečiai, atvykę į Antiochiją, pamokslavo
graikiškai kalbantiesiems, skelbdami jiems gerąją žinią apie Viešpatį Jėzų.

21 Viešpaties ranka buvo kartu su jais, todėl didelis skaičius žmonių įtikėjo
ir atsigręžė į Viešpatį.

22 Žinia apie juos pasiekė Jeruzalės surinkimą ir jie išsiuntė Barnabą, kad jis keliautų į Antiochiją.

23 Atvykęs ir pamatęs Dievo palankumą, jis buvo pradžiugintas ir ragino visus, kad jų širdys būtų ryžtingos ir jie liktų ištikimi Viešpačiui.

24 Barnabas buvo geras vyras, pripildytas Šventosios Dvasios ir tikėjimo, todėl prie Viešpaties buvo pridėta didelė minia žmonių.

25 Tuomet Barnabas išvyko į Tarsą ieškoti Sauliaus

26 ir, suradęs jį, atsivedė į Antiochiją. Ir atsitiko taip, kad ištisus metus Dievas surinkdavo surinkimą ir ten jie išmokė gausų būrį žmonių. Antiochijoje pirmą kartą mokiniai buvo pavadinti Kristaus sekėjais.

27 Tomis dienomis iš Jeruzalės į Antiochiją atvyko pranašai.

28 Vienas iš jų, vardu Agabas, atsistojo ir Dvasios įkvėptas iš anksto pranešė, kad visą Romos imperiją ištiks didelis badas, tas, kuris ir kilo cezariui Klaudijui valdant.

29 Tada mokiniai, kiekvienas pagal savo išgales, nusprendė nusiųsti paramą Judėjoje gyvenantiems broliams.

30 Jie taip ir padarė, per Barnabo bei Sauliaus rankas nusiųsdami tai vyresniesiems.

APD 12

1 Tuo metu karalius Erodas pakėlė ranką, kad pakenktų kai kuriems surinkimo žmonėms.

2 Jis nužudė kalaviju Jono brolį Jokūbą.

3 Pamatęs, kad tai patinka žydams, jis suėmė ir Petrą. Buvo Neraugintos duonos dienos.

4 Suėmęs jį, jis pasodino į kalėjimą ir perdavė saugoti keturiems karių
ketvertams, ketindamas po Paschos išvesti jį miniai.

5 Todėl Petras ir buvo saugojamas kalėjime, o surinkimas nepaliaujamai
meldėsi už jį Dievui.

6 Kai Erodas buvo pasirengęs Petrą išvesti, tą naktį, surakintas dviem
grandinėmis, jis buvo paguldytas tarp dviejų karių, o prie durų pastatyti
sargybiniai saugojo kalėjimą.

7 Ir štai pasirodė Viešpaties angelas, ir kalėjime suspindėjo šviesa. Jis
sudavė Petrui į šoną ir pažadino jį, sakydamas: „Greitai kelkis!“ Ir nuo jo
rankų nukrito grandinės.

8 Angelas jam liepė: „Susijuosk ir apsiauk savo sandalus!“ Petras taip ir
padarė. Angelas vėl tarė: „Apsivilk savo apsiaustą ir sek paskui mane!“

9 Petras išėjo ir sekė paskui jį, bet nesuprato, kad tai, ką angelas daro, yra
tikra, nes jis manė matąs regėjimą.

10 Praėję pro pirmą ir antrą sargybą, jie atėjo prie geležinių vartų, vedančių į
miestą, tų, kurie jiems buvo netikėtai atidaryti. Išėję pro vartus, jie
pasiekė vieną siaurą gatvelę, ir angelas tuojau pat nuo jo pasišalino.

11 Petras atsipeikėjęs tarė: „Dabar tikrai žinau, kad Viešpats siuntė savo
angelą ir išplėšė mane iš Erodo rankos ir iš viso to, ko tikėjosi žydų
tauta.“

12 Tai supratęs, jis atėjo prie Marijos namų. Ji buvo Jono, kurį vadina
Morkumi, motina. Namuose Dievas buvo surinkęs daug, Jam
besimeldžiančių, žmonių.

13 Kai tik Petras pasibeldė į vartų duris, tarnaitė, vardu Rodė, priėjo, kad
galėtų atsiliepti.

14 Atpažinusi Petro balsą, ji iš džiaugsmo neatidarė vartų, bet įbėgo vidun ir
pranešė, kad prie vartų stovi Petras.

15 Žmonės jai sakė: „Tu išprotėjai!“, bet ji ir toliau tai ryžtingai tvirtino. Tuomet jie tarė: „Tai jo angelas.“

16 Tačiau Petras nesiliovė belsti. Atidarę vartus, jie pamatė jį ir nustebo.

17 Pamojęs ranka ir juos nutildęs, Petras su visomis smulkmenomis papasakojo jiems, kaip Viešpats išvedė jį iš kalėjimo ir pridūrė: „Eikite ir praneškite tai Jokūbui bei broliams.“ Jam iš ten išėjus, Dievas jį nuvedė į kitą vietą.

18 Dienai išaušus, tarp karių kilo nemažas sąmyšis dėl to, kas atsitiko Petrui.

19 Erodas, ieškojęs jo ir neradęs, ištardė sargybinius ir įsakė, kad jiems būtų įvykdyta mirties bausmė. Atvykęs iš Judėjos į Cezarėją, jis ten pasiliko.

20 Erodas labai pyko ant Tyro ir Sidono gyventojų, bet jie susitarę atvyko pas jį ir, įkalbėję karaliaus rūmų valdytoją Blastą, prašė taikos, nes jų kraštą maitino karalius.

21 Paskirtą dieną Erodas, apsivilkęs karališkais drabužiais ir atsisėdęs teisėjo pakyloje, sakė jiems kalbą.

22 Liaudis šaukė: „Tai dievo, o ne žmogaus balsas!“

23 Ir tuoj pat jam smogė Viešpaties angelas už tai, kad jis neatidavė Dievui šlovės. Todėl jis buvo kirminų suėstas ir mirė.

24 O Dievo žodis darė įtaką ir buvo skleidžiamas.

25 Barnabas ir Saulius, atlikę savo tarnavimą ir pasiėmę su savimi Joną, vadinamą Morkumi, sugrįžo iš Jeruzalės.

APD 13

1 Antiochijoje esančiame surinkime buvo pranašų ir mokytojų: Barnabas, Simeonas, vadinamas Juoduoju, Liucijus Kirėnietis, Manaenas, augęs kartu su šalies ketvirtos dalies valdytoju Erodu, ir Saulius.

2 Jiems tarnaujant Viešpačiui ir pasninkaujant, Šventoji Dvasia įsakė:
„Išskirkite man tuojau pat Barnabą ir Saulių darbui, kuriam Aš juos
pašaukiau.“

3 Tuomet jie papasninkavę, pasimeldę Dievui ir uždėję ant jų savo rankas,
juos išsiuntė.

4 Šventosios Dvasios pasiųsti jie atvyko į Seleukiją, o iš ten laivu išplaukė į
Kiprą.

5 Būdami Salamine, jie skelbė Dievo žodį judėjų maldos namuose, o jų
padėjėjas buvo Jonas.

6 Perėję skersai salą iki pat Pafo, jie sutiko vieną burtininką, netikrą pranašą
žydą, kurio vardas buvo Barjėzus.

7 Jis buvo drauge su provincijos valdytoju Sergijumi Pauliumi, protingu
vyru. Šis pasikvietė Barnabą ir Saulių, nes labai norėjo išgirsti Dievo
žodį.

8 Tačiau jiems priešinosi burtininkas Elimas, nes taip verčiamas jo vardas,
siekdamas nukreipti provincijos valdytoją nuo tikėjimo.

9 Tuomet Saulius, kuris vadinamas Pauliumi, buvo pripildytas Šventosios
Dvasios ir įdėmiai į jį žvelgdamas,

10 tarė: „Ak tu, visokios klastos bei visokios apgavystės pilnas velnio vaike,
bet kokio teisingumo prieše! Ar nesiliausi kraipęs tiesių Viešpaties kelių?

11 Štai dabar ant tavęs Viešpaties ranka: tu būsi aklas ir kurį laiką
nebematysi saulės.“ Ir akimirksniu ant jo nusileido migla bei tamsa, o jis
ėjo tai šen, tai ten, ieškodamas, kad kas jį vestų už rankos.

12 Pamatęs tai, kas atsitiko, provincijos valdytojas buvo apstulbintas
Viešpaties mokymo ir įtikėjo.

13 Paskui Paulių ir jo palydovus Dievas išplukdė iš Pafo ir jie atvyko į
Pergę, Pamfilijoje. Tuomet Jonas pasitraukė nuo jų ir pasuko atgal į
Jeruzalę.

14 Perėję Pergę, jie atvyko į Pisidijos Antiochiją. Poilsio dieną jie nuėjo į
judėjų maldos namus ir ten atsisėdo.

15 Po Įstatymo ir Pranašų skaitymo judėjų maldos namų vadovai kreipėsi į
juos, sakydami: „Vyrai broliai! Jei jumyse yra paraginimo žodis tautai,
kalbėkite.“

16 Tuomet Paulius atsistojo, pamojo ranka, ir tarė: „Vyrai izraelitai ir
pagarbiai Dievo bijantys žmonės, atidžiai paklausykite!

17 Šios Izraelio tautos Dievas išsirinko mūsų tėvus ir išaukštino juos, kai jie
gyveno svetimame krašte, Egipto žemėje, ir iškelta ranka juos iš ten
išvedė.

18 Ir nuo to laiko, keturiasdešimt metų, Jis pakentė jų elgesį dykumoje.

19 Sunaikinęs Kanaano žemėje septynias tautas, Jis burtu paskirstė jiems anų
žemę.

20 Po to, maždaug keturis šimtus penkiasdešimt metų, Jis davė jiems teisėjus
iki pranašo Samuelio.

21 Vėliau jie pareikalavo karaliaus, ir Dievas davė jiems Saulių, Kišo sūnų,
vyrą iš Benjamino giminės, keturiasdešimčiai metų.

22 Pašalinęs jį, Dievas paskyrė jiems karaliumi Dovydą, kuriam
paliudydamas sakė: ‘Aš radau Dovydą, Jesės sūnų, vyrą pagal savo širdį,
kuris įvykdys visus mano norus’.

23 Iš jo palikuonių, pagal savo pažadą, Dievas pakėlė Izraeliui Gelbėtoją
Jėzų.

24 Prieš Jo atėjimą, Jonas visai Izraelio tautai iš anksto paskelbė atgailos
krikštą panardinant vandenyje.

25 Baigdamas savo gyvenimo kelią, Jonas sakė: ‘Aš ne tas, kuo jūs mane
laikote, bet štai po manęs ateina Tas, kuriam aš nesu vertas atrišti kojų
sandalo dirželio’.

26 Vyrai broliai, Abraomo giminės sūnūs ir tarp jūsų esantys tie, kurie pagarbiai bijo Dievo! Ši išgelbėjimo žinia atsiųsta jums.

27 Tačiau Jeruzalės gyventojai ir jų vadovai neatpažino Jėzaus ir, Jį pasmerkdami, įvykdė pranašų žodžius, kurie yra skaitomi kiekvieną poilsio dieną.

28 Nors jie nesurado Jame jokios kaltės, už kurią būtų baudžiama mirtimi, nepaisant to, jie prašė Piloto, kad Jis būtų nužudytas.

29 Įvykdę visa tai, kas apie Jį buvo parašyta, jie nuėmė Jį nuo medžio ir paguldė į kapo rūsį.

30 Tačiau Dievas prikėlė Jį iš mirusių.

31 Daugelį dienų Dievas Jį rodė tiems, kurie buvo kartu su Juo atėję iš Galilėjos į Jeruzalę, tiems, kurie yra Jo liudytojai tautai.

32 Mes skelbiame jums gerąją žinią, tėvams duotąjį pažadą,

33 kurį Dievas įvykdė mums, jų vaikams, prikeldamas iš mirusių Jėzų, kaip ir parašyta antroje psalmėje: ‘Tu esi mano Sūnus, šiandien Aš Tave pagimdžiau!’

34 Kadangi Kristus buvo prikeltas iš mirusių, todėl Jis nebus sugrąžintas supuvimui, nes pats Dievas yra ištaręs: ‘Aš duosiu jums kaip Dovydui šventus ir patikimus pažadus’.

35 Todėl ir kitoje psalmėje sakoma: ‘Tu neleisi savo Šventajam supūti’.

36 Juk Dovydas, kuris patarnavo savo kartai ir įvykdė Dievo valią, buvo Jo užmigdytas. Dovydą Dievas pridėjo prie jo tėvų ir jis supuvo,

37 bet Tas, kurį Jis prikėlė iš mirusių, nesupuvo.

38 Vyrai broliai! Tebūnie jums žinoma, kad per Jėzų jums skelbiamas nuodėmių atleidimas.

39 Ir kiekvienas, kuris tiki, per Jį išteisinamas nuo viso to, nuo ko negalėjo
jūsų išteisinti Mozės Įstatymas.

40 Todėl saugokitės, kad jūsų neištiktų tai, kas buvo ištarta per Pranašus:

41 ‘Pamatykite, niekintojai, stebėkitės ir būkite sunaikinti, nes jūsų dienomis
Aš darau darbą, kuriuo jūs niekaip nepatikėsite, net jei kas nors jums apie
jį su smulkmenomis papasakos!’“

42 Žydams išeinant iš judėjų maldos namų, pagonys prašė, kad ir kitą poilsio
dieną jiems vėl būtų paskelbti tie Dievo ištarti žodžiai.

43 Kai judėjų maldos namų susirinkimas buvo paleistas, daugelis žydų ir
prie judaizmo prisijungusių dievobaimingų žmonių sekė paskui Paulių ir
Barnabą, o jie kalbėdami įtikinėjo, kad tie pasiliktų ištikimi Dievo
malonei.

44 Atėjus poilsio dienai, buvo surinktas beveik visas miestas tam, kad
žmonės išgirstų Dievo žodį.

45 Pamatę minias, žydai buvo apimti pavydo ir piktžodžiaudami prieštaravo
tam, ką Dievas kalbėjo per Paulių.

46 Todėl Paulius ir Barnabas drąsiai pareiškė: „Pirmiausia jums buvo būtina
paskelbti Dievo žodį, bet kadangi jūs jį atmetate ir laikote save nevertais
amžinojo gyvenimo, tai Dievas mus kreipia pas pagonis.

47 Juk taip mums įsakė Viešpats: ‘Aš paskyriau tave šviesa pagonims ir tu
būsi išgelbėjimu iki pat tolimiausių žemės pakraščių.’“

48 Tai girdėdami, pagonys džiaugėsi ir šlovino Viešpaties žodį. Tuomet
įtikėjo visi, kuriuos Dievas buvo paskyręs amžinajam gyvenimui.

49 Ir Viešpaties žodis buvo skelbiamas po visą šalį.

50 Tada žydai sukurstė religingas moteris ir gerbiamus bei įžymius
miestiečius, ir sukėlė Pauliaus bei Barnabo persekiojimą ir išvijo juos iš
savo žemių.

51 Tie, nusipurtę prieš juos nuo kojų dulkes, atvyko į Ikonijų.

52 Nepaisant to, mokiniai buvo nuolat pripildomi džiaugsmo ir Šventosios Dvasios.

APD 14

1 Ir atsitiko taip, kad Ikonijuje jie įėjo į judėjų maldos namus ir pamokslavo taip, jog įtikėjo didelė daugybė žydų ir graikų.

2 Tačiau netikintys žydai sukurstė pagonis ir jų sielose sukėlė apmaudą prieš brolius.

3 Nepaisant to, jie pasiliko ten ilgą laiką ir drąsiai kalbėjo Viešpaties vardu, kuris patvirtino savo malonės žodį ir leido, kad per jų rankas būtų daromi atpažinimo ženklai bei stebuklai.

4 Miesto gyventojai buvo padalinti: vieni palaikė žydus, o kiti apaštalus.

5 Kai pagonys ir žydai su savo vadovais užpuolė juos, kad pasityčiotų ir užmėtytų akmenimis,

6 tai supratę, jie pabėgo į Likaonijos miestus Listrą ir Derbę bei jų apylinkes,

7 ir ten skelbė gerąją žinią.

8 Listroje gyveno vienas vyras, kurio kojos buvo nesveikos. Jis buvo luošas nuo pat savo motinos įsčių ir dar niekada nebuvo vaikščiojęs.

9 Jis klausėsi Pauliaus kalbos, o šis įdėmiai į jį pažvelgęs ir pamatęs, kad jis turi tikėjimą, jog būtų išgydytas,

10 garsiai tarė: „Stokis ant savo kojų ir būk tiesus!“ Tas pašoko ir ėmė vaikščioti.

11 Kai minios pamatė, ką Paulius padarė, jos pakėlė savo balsus likaoniškai šaukdamos: „Dievai, panašūs į žmones, nusileido pas mus!“

12 Barnabą jie vadino Dzeusu, o Paulių – Hermiu, nes jis vadovavo kalbai.

13 Dzeuso žynys, gyvenantis netoli jų miesto, atgabeno prie vartų jaučių bei vainikų ir kartu su miniomis norėjo paaukoti auką.

14 Išgirdę apie tai, apaštalai Barnabas ir Paulius persiplėšė savo drabužius ir įbėgo į minios vidurį, šaukdami:

15 „Vyrai, ką jūs darote!? Juk mes tokie patys žmonės kaip ir jūs. Mes jums skelbiame gerąją žinią, kad nuo šitų tuštybių grįžtumėtės į gyvąjį Dievą, kuris sukūrė dangų ir žemę, ir jūrą, ir visa, kas juose yra.

16 Praėjusiais amžiais Jis leido, kad visi pagonys eitų savais keliais.

17 Nepaisant to, Jis nepaliko savęs nepaliudyto, darydamas gera, duodamas mums lietaus iš dangaus, derlingų metų bei maisto ir pripildydamas mūsų širdis džiaugsmingos nuotaikos.“

18 Taip kalbėdami, jie vos ne vos sulaikė minias, kad jiems neaukotų aukos.

19 Iš Antiochijos ir Ikonijaus atvykę žydai palenkė į savo pusę minias ir užmėtė Paulių akmenimis. Po to išvilko jį už miesto ribų, manydami, kad jis yra miręs.

20 Mokinių apsuptas, Paulius atsistojo ir įėjo į miestą, o rytojaus dieną kartu su Barnabu išvyko į Derbę.

21 Paskelbę tame mieste gerąją žinią ir išmokinę didelį būrį mokinių, jie pasuko atgal į Listrą, Ikonijų ir Antiochiją.

22 Ten jie stiprino mokinių sielas, ragino juos pasilikti tikėjime ir sakė: „Per ilgai trunkančius ir sunkius išmėginimus mes turime įeiti į Dievo karalystę.“

23 Kiekviename surinkime kartu su malda Dievui ir pasninkais, uždėdami rankas, jie paskyrė jiems vyresniuosius ir pavedė juos Viešpačiui, kurį jie buvo įtikėję.

24 Perėję Pisidiją, jie atvyko į Pamfiliją.

25 Paskelbę žodį Pergėje jie leidosi žemyn į Ataliją.

26 Iš ten išplaukė į Antiochiją, kur surinkimo jie buvo pavesti Dievo malonei ir darbui, kurį jie užbaigė.

27 Atvykę jie sukvietė surinkimą ir su smulkmenomis papasakojo, kiek daug Dievas drauge su jais nuveikė ir kaip Jis atvėrė pagonims tikėjimo duris.

28 Ir ten jie pasiliko kartu su mokiniais pakankamai ilgą laiką.

APD 15

1 Kai kurie, atvykę iš Judėjos, ėmė mokyti brolius: „Jei tik nebūsite apipjaustyti pagal Mozės paprotį, Dievas jūsų neišgelbės.“

2 Tuomet kilo nesutarimas ir gana didelis ginčas tarp jų bei Pauliaus ir Barnabo. Buvo įsakyta Pauliui, Barnabui bei kai kuriems kitiems iš jų vykti į Jeruzalę pas apaštalus ir vyresniuosius, kad būtų išspręstas šis klausimas.

3 Taigi surinkimo pasiųsti, jie ėjo per Finikiją ir Samariją, pasakodami apie pagonių atsigręžimą į Dievą, ir ta žinia labai pradžiugino visus brolius.

4 Atvykę į Jeruzalę, jie buvo priimti surinkimo, apaštalų bei vyresniųjų ir pranešė jiems, kiek daug darbų Dievas drauge su jais nuveikė.

5 Kai kurie įtikėjusieji iš fariziejų sektos pakilo ir sakė: „Juos būtina apipjaustyti ir įsakyti, kad vykdytų Mozės Įstatymą.“

6 Tuomet buvo surinkti apaštalai ir vyresnieji, kad jie apsvarstytų šį klausimą.

7 Kilus dideliam ginčui, Petras atsistojo ir jiems tarė: „Vyrai broliai! Jūs žinote, kad Dievas nuo senų dienų išsirinko mane iš jūsų, kad per mano burną pagonys išgirstų gerosios žinios žodį ir įtikėtų.

8 Pats širdžių žinovas, Dievas, paliudijo jiems, priimdamas juos ir duodamas jiems Šventąją Dvasią kaip ir mums.

9 Jis nepadarė jokio skirtumo tarp mūsų ir jų, tikėjimu apvalydamas jų
širdis.

10 Taigi kodėl dabar gundote Dievą, dėdami ant mokinių sprando jungą,
kurio nei mūsų tėvai, nei mes patys negalėjome panešti?

11 Juk mes tikime, kad dėl Viešpaties Jėzaus Kristaus malonės, mes būsime
išgelbėti tokiu pat būdu, kaip ir jie.“

12 Tada visa minia nutilo ir klausėsi Barnabo bei Pauliaus pasakojimo,
kokius atpažinimo ženklus ir stebuklus Dievas per juos padarė tarp
pagonių.

13 Po to, kai jie nutilo, Jokūbas atsakė, tardamas: „Vyrai broliai, atidžiai
paklausykite manęs!

14 Simeonas papasakojo, kaip Dievas pirmą kartą aplankė pagonis, kad
įsigytų iš jų savo vardui tautą.

15 Ir tam tinka pranašų žodžiai, kaip parašyta:

16 ‘Paskui Aš sugrįšiu ir vėl atstatysiu sugriuvusią Dovydo palapinę. Tai,
kas yra nugriauta, Aš atstatysiu ir ją išskleisiu,

17 kad garbintų Viešpatį ir kiti žmonės, visi pagonys, kuriuos esu pavadinęs
savo vardu, – sako Viešpats, visa tai darantis’.

18 Dar prieš šio pasaulio sukūrimą, Dievas jau žinojo visus savo darbus.

19 Todėl aš darau išvadą, kad į Dievą besigręžiantiems pagonims nereikia
kelti nerimo,

20 bet liepti, kad jie susilaikytų nuo to, kas suteršia: to, kas paaukota
stabams, paleistuvystės, pasmaugtų gyvulių mėsos ir kraujo.

21 Juk Mozė kiekviename mieste nuo senų laikų turi jį skelbiančiųjų, kurie
kiekvieną poilsio dieną jį skaito judėjų maldos namuose.“

22 Tuomet apaštalams ir vyresniesiems kartu su visu surinkimu atrodė
teisinga pasiųsti iš savo tarpo išrinktus vyrus į Antiochiją kartu su
Pauliumi ir Barnabu, – Judą, pramintą Barsabu ir Silą, – vyrus, kurie buvo
vadovaujantys tarp brolių.

23 Ir savo ranka jie parašė štai tokius žodžius: „Apaštalai, vyresnieji ir
broliai sveikina brolius, kilusius iš pagonių Antiochijoje, Sirijoje bei
Kilikijoje.

24 Išgirdome, kad kai kurie iš mūsų atvykę pas jus, nors mes to jiems
neįsakėme, savo šnekomis sukėlė nerimą, nuliūdindami jūsų sielas, nes
jums sakė: ‘Jūs turite būti apipjaustyti ir vykdyti Įstatymą’.

25 Todėl mes, visi drauge susirinkę, nusprendėme, kad būtų teisinga pas jus
pasiųsti išrinktus vyrus, kartu su Barnabu ir Pauliumi, kuriuos mylime
pasiaukojančia meile,

26 kurie yra pavedę savo sielas mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus vardui.

27 Taigi siunčiame kartu su jais Judą ir Silą, kurie tai praneš žodžiu.

28 Mat Šventajai Dvasiai ir mums atrodė teisinga neuždėti jums jokios
didesnės naštos, išskyrus tą, kuri būtina:

29 susilaikyti nuo to, kas paaukota stabams ir kraujo, nuo pasmaugtų gyvulių
mėsos ir paleistuvystės. Jūs gerai pasielgsite, jei saugositės šitų dalykų.
Tesustiprina jus Dievas!“

30 Taigi atvykę į Antiochiją, pasiųstieji sukvietė surinkimą ir perdavė laišką.

31 Perskaitę laišką, šie buvo pradžiuginti ir paguosti.

32 Judas ir Silas, būdami pranašai, pranešdami šią svarbią žinią, padrąsino ir
sustiprino brolius.

33 Pabuvę ten kurį laiką, jie buvo brolių pasiųsti atgal su ramybe pas
apaštalus.

34 Tačiau Silas nusprendė ten pasilikti.

35 Paulius ir Barnabas taip pat pasiliko Antiochijoje, kartu su daugeliu kitų
mokydami ir skelbdami gerąją žinią bei Viešpaties žodį.

36 Po kiek laiko Paulius tarė Barnabui: „Grįžkime, aplankykime mūsų
brolius kiekviename mieste, kuriame skelbėme Viešpaties žodį, ir
pažiūrėkime, kaip jiems sekasi.“

37 Barnabas nutarė pasiimti su savimi Joną, vadinamą Morkumi,

38 bet Paulius reikalavo, kad Barnabas neimtų tokio su savimi, kuris
Pamfilijoje nuo jų pasitraukė ir nesidarbavo kartu su jais.

39 Ir atsitiko taip, kad kilo toks ginčas, kad jie vieni nuo kitų buvo atskirti.
Tada Barnabas pasiėmė kartu su savimi Morkų ir išplaukė į Kiprą,

40 o Paulius pasirinko Silą ir, brolių patikėtas Dievo malonei, iškeliavo.

41 Jis ėjo per Siriją ir Kilikiją, stiprindamas surinkimus.

APD 16

1 Tuomet Paulius atvyko į Derbę ir Listrą. Ir štai ten buvo vienas mokinys,
vardu Timotiejus. Jis buvo tikinčios žydės sūnus, o jo tėvas – graikas.

2 Apie jį gerai liudijo Listroje ir Ikonijuje gyvenantys broliai.

3 Paulius panorėjo, kad Timotiejus kartu su juo keliautų. Todėl paėmęs
apipjaustė jį dėl tose vietose gyvenančių žydų, nes jie visi žinojo, kad jo
tėvas buvo graikas.

4 Keliaudami per miestus jie perduodavo, kad būtų vykdomi nutarimai,
kuriuos Dievas išaiškino per Jeruzalėje esančius apaštalus ir
vyresniuosius.

5 Taip surinkimai buvo stiprinami tikėjimu ir kasdien augo skaičiumi.

6 Kai jie perėjo Frygiją ir Galatijos šalį, tuomet Šventoji Dvasia jiems
draudė skelbti žodį Azijoje.

7 Atvykę į Myziją jie bandė keliauti į Bitiniją, bet Dvasia jiems neleido.

8 Aplenkę Myziją, jie nuėjo žemyn į Troadę.

9 Naktį Pauliui buvo parodytas regėjimas. Jis išvydo makedonietį, kuris jį maldavo, sakydamas: „Atvykęs į Makedoniją padėk mums!“

10 Jam pamačius regėjimą, mes tuojau pat puolėme ieškoti galimybės išvykti į Makedoniją, nes padarėme išvadą, kad Viešpats mus pašaukė ten skelbti gerąją žinią.

11 Dievo išplukdyti iš Troadės, mes atplaukėme tiesiai į Samotrakę, o rytojaus dieną į Neapolį.

12 Iš ten nuvykome į Filipus – didžiausią šios Makedonijos dalies miestą ir koloniją. Šiame mieste mes pasilikome kelias dienas.

13 Poilsio dieną mes išėjome pro miesto vartus prie upės į vietą, kuri buvo laikoma maldos vieta. Ten atsisėdę mes kalbėjome susirinkusioms moterims.

14 Viena Dievą garbinanti moteris, kilusi iš Tiatyrų miesto, vardu Lidija, prekiautoja purpuru, klausėsi mūsų. Viešpats plačiai atvėrė jos širdį ir ji atkreipė dėmesį į tai, ką Jis kalbėjo per Paulių.

15 Kai ji ir jos šeima buvo pakrikštyta panardinant vandenyje, Lidija mus maldavo: „Jei jūs manote, kad aš esu Viešpaties tikinčioji, ateikite į mano namus ir ten pasilikite.“ Ir ji mus įtikino.

16 Ir atsitiko taip, kad kartą, einant į maldos vietą, mus pasitiko jauna vergė, turinti Pitono – ateities spėjimo – dvasią. Spėdama ateitį ji daug uždirbdavo savo šeimininkams.

17 Ji sekė paskui Paulių ir mus, šaukdama: „Šitie žmonės yra aukščiausiojo Dievo vergai, kurie skelbia mums išgelbėjimo kelią!“

18 Taip ji darė daug dienų. Tuomet Paulius pasipiktino ir atsigręžęs tarė dvasiai: „Aš įsakau tau Jėzaus Kristaus vardu išeiti iš jos!“ Ir dvasia tą pačią akimirką išėjo.

19 Jos šeimininkai pamatę, kad jų pasipelnymo viltis žlugo, nutvėrė Paulių
bei Silą ir nutempė į turgaus aikštę pas vadovus.

20 Atvedę juos pas teismo pareigūnus, jie sakė: „Šitie žmonės, mūsų mieste
kelia neramumus. Jie yra žydai

21 ir skelbia papročius, kurių mums, romėnams, neleidžiama nei priimti, nei
laikytis.“

22 Prieš juos sukilo ir minia. Teismo pareigūnai nuplėšė nuo jų drabužius ir
įsakė juos mušti lazdomis.

23 Sudavę jiems daug kirčių, įmetė juos į kalėjimą, įsakydami kalėjimo
prižiūrėtojui saugiai juos saugoti.

24 Gavęs būtent tokį įsakymą, jis įmetė juos į vidinį kalėjimą, o jų kojas
įtvėrė į šiekštą.

25 Apie vidurnaktį Paulius ir Silas meldėsi Dievui bei giedojo Jam šlovės
himnus, o kaliniai jų įdėmiai klausėsi.

26 Staiga kilo toks stiprus žemės drebėjimas, kad buvo sudrebinti net
kalėjimo pamatai. Nedelsdamas, Dievas atvėrė visas kalėjimo duris ir
atlaisvino visų pančius.

27 Pabudęs ir pamatęs kalėjimo duris atvertas, kalėjimo prižiūrėtojas
išsitraukė savo kalaviją ir ketino nusižudyti, manydamas, kad kaliniai
pabėgo.

28 Tuomet Paulius garsiai sušuko, sakydamas: „Nedaryk sau nieko bloga!
Mes visi esame čia!“

29 Paprašęs šviesos, kalėjimo prižiūrėtojas greitai įbėgo vidun ir drebėdamas
krito prie Pauliaus bei Silo kojų.

30 Po to išsivedęs juos laukan, paklausė: „Gerbiamieji, ką aš turiu daryti,
kad būčiau išgelbėtas!?“

31 Jie atsakė: „Tikėk Viešpatį Jėzų Kristų ir būsi išgelbėtas tu ir tavo namai.“

32 Ir jie paskelbė Viešpaties žodį jam ir visiems, kurie buvo jo namuose.

33 Tą pačią nakties valandą kalėjimo prižiūrėtojas pasikvietė juos ir apiplovė sumuštas vietas. Nedelsdami jie pakrikštijo, panardindami vandenyje, jį patį ir visus jo namiškius.

34 Atsivedęs juos į savo namus, kalėjimo prižiūrėtojas pasiūlė jiems maisto ir su visais savo namiškiais džiūgavo, kad įtikėjo Dievą.

35 Dienai atėjus, teismo pareigūnai pasiuntė tvarkos prižiūrėtojus, sakydami: „Paleisk tuos žmones!“

36 Kalėjimo prižiūrėtojas perdavė tuos žodžius Pauliui: „Teismo pareigūnai yra pasiuntę pas jus tvarkos prižiūrėtojus, kad jūs būtumėte paleisti, todėl dabar išėję keliaukite su ramybe.“

37 Tačiau Paulius jiems atsakė: „Mus, Romos piliečius, nenuteistus žmones, viešai primušė ir įmetė į kalėjimą, o dabar mus slapta išvaro? Ne, to nebus! Tegul jie patys ateina ir mus išveda!“

38 Tvarkos prižiūrėtojai perdavė jų ištartus žodžius teismo pareigūnams. Kai teismo pareigūnai išgirdo, kad jie yra Romos piliečiai, juos apėmė baimė.

39 Tuomet jie atėjo, maldavo juos ir išvedę prašė, kad išvyktų iš miesto.

40 Išėję iš kalėjimo, jie užsuko į Lidijos namus. Ten pasimatė su broliais, padrąsino juos ir išvyko.

APD 17

1 Perėję Amfipolį ir Apoloniją, jie atvyko į Tesaloniką, kur buvo judėjų maldos namai.

2 Kaip buvo įpratęs, Paulius ėjo pas juos ir tris poilsio dienas pamokslavo jiems iš Raštų,

3 suprantamai aiškindamas ir įrodinėdamas, kad Kristus privalėjo nekaltai kentėti ir būti prikeltas iš mirusių. Jis sakė: „Šitas Kristus yra Jėzus, kurį

aš jums skelbiu.“

4 Kai kuriuos iš jų Dievas įtikino ir pridėjo prie Pauliaus bei Silo. Taip pat
Jis pridėjo ir didelę daugybę dievobaimingų graikų bei nemažai įžymių
moterų.

5 Apimti pavydo, netikintys žydai, surinko turgaus aikštėje priešiškai
nusiteikusius vyrus bei minią ir sukėlė mieste sąmyšį. Jie atėjo prie
Jasono namų ir ten ieškojo Pauliaus bei Silo, nes norėjo išvesti juos
liaudies teismui.

6 Jų neradę, jie nutempė Jasoną ir kai kuriuos brolius pas miesto vadovus,
šaukdami: „Tie, kurie apvertė pasaulį aukštyn kojom, yra atvykę ir čia,

7 o Jasonas svetingai juos priėmė! Visi šitie elgiasi ne pagal cezario
įsakymus, bet skelbia, kad yra kitas karalius, Jėzus!“

8 Taip jie privertė nerimauti jų klausiusią minią ir miesto vadovus.

9 Tačiau šie, gavę iš Jasono ir kitų pakankamą užstatą, juos paleido.

10 Broliai tuojau pat, nakčia, išsiuntė Paulių ir Silą į Berėją. Ten atvykę, jie
nuėjo į judėjų maldos namus.

11 Berėjiečiai buvo kilmingesni už tesalonikiečius. Jie suprato žodį, nes
kasdien su visu stropumu tyrinėjo Raštus, ar taip yra juose parašyta.

12 Todėl daugelis iš jų įtikėjo, taip pat nemažai gerbiamų graikų moterų ir
vyrų.

13 Kai Tesalonikos žydai sužinojo, kad ir Berėjoje per Paulių buvo
paskelbtas Dievo žodis, jie atvyko ten, kurstydami minias.

14 Tada broliai nedelsdami išsiuntė Paulių, kad jis keliautų link jūros, o Silas
ir Timotiejus pasiliko ten.

15 Pauliaus palydovai nuvedė jį iki Atėnų. Gavę įsakymą pranešti Silui ir
Timotiejui, kad kuo greičiau atvyktų pas jį, jie iškeliavo atgal.

16 Pauliui Atėnuose jų belaukiant, jo dvasia jame buvo suerzinta, nes jis
matė, kad miestas yra pilnas stabų.

17 Jis pamokslavo judėjų maldos namuose žydams ir dievobaimingiems
žmonėms, o turgaus aikštėje kasdien tiems, kuriuos ten sutikdavo.

18 Tuomet kai kurie filosofai – epikūrininkai, vertinantys malonumus ir
stoikai, praktikuojantys susivaldymą, jį kritikavo, o kai kurie klausinėjo:
„Ką šitas tauškalius nori pasakyti?“ Dar kiti: „Atrodo, jis yra svetimų
dievaičių skelbėjas.“ Mat jis skelbė jiems gerąją žinią apie Jėzų ir
prikėlimą iš mirusių.

19 Jie paėmė jį ir nusivedė į Areopagą. Jie klausė: „Ar galime sužinoti, koks
naujas mokymas per tave yra skelbiamas?

20 Juk mūsų ausys girdi, kad tu siūlai stebinančius dalykus, todėl mes
norime sužinoti, ką jie galėtų reikšti?“

21 Mat visi atėniečiai bei ten atvykę ir gyvenantys svetimšaliai leido
laisvalaikį vien tik tam, kad ką nors pasakotų arba išgirstų nauja.

22 Dievo pastatytas Areopago viduryje, Paulius tarė: „Vyrai atėniečiai! Aš
matau, kad visais atžvilgiais jūs esate labiau prietaringi nei kiti.

23 Vaikščiodamas ir atidžiai apžiūrinėdamas jūsų garbinamas šventenybes,
aš radau aukurą, ant kurio buvo išraižytas įrašas: ‘Nežinomam Dievui’.
Taigi Tą, kurį jūs nepažindami garbinate, Jį aš jums ir skelbiu.

24 Dievas, kuris sukūrė pasaulį ir visa, kas jame yra, būdamas dangaus ir
žemės Viešpats, negyvena žmonių rankomis pastatytose šventyklose

25 ir ne per žmonių rankas Jis aptarnaujamas, nei ko nors Jis stokoja, bet Jis
pats visiems dovanoja gyvybę ir kiekvieną įkvėpimą bei iškvėpimą.

26 Iš vieno kraujo Jis sukūrė visą žmonių giminę ir apgyvendino visame
žemės paviršiuje. Jis nustatė iš anksto paskirtus laikus ir žmonių
apgyvendinimo ribas,

27 kad žmonės ieškotų Viešpaties tam, kad kaip nors Jį apčiuoptų ir surastų,
nors Jis yra netoli nuo kiekvieno iš mūsų,

28 kad mes Jame gyventume, būtume keičiami ir Jam priklausytume, kaip ir
yra pasakę kai kurie jūsų poetai: ‘Juk mes esame Jo šeima’.

29 Būdami Dievo šeima, mes neturime manyti, kad dieviškas Asmuo yra
panašus į auksinę, sidabrinę ar akmeninę skulptūrą, kuri yra žmogaus
minties kūrinys.

30 Ir štai Dievas, kuris nekreipė dėmesio į anuos neišmanymo laikus, dabar
įsako visur ir visiems žmonėms atgailauti.

31 Juk Jis nustatė dieną, kurią pasirengęs teisingai teisti pasaulį per vyrą,
kuriam tai paskyrė ir prikeldamas Jį iš mirusių, visiems garbės žodį davė,
kad tai įvyks.“

32 Išgirdę apie mirusių prikėlimą, vieni šaipėsi, o kiti sakė: „Apie tai
pasiklausysime tavęs kitą kartą.“

33 Šitaip Paulius išėjo iš jų tarpo.

34 Tačiau kai kuriuos vyrus Dievas pridėjo prie jo ir jie įtikėjo. Tarp jų buvo
Dionizas Areopagietis ir moteris, vardu Damaridė, ir kiti kartu su jais.

APD 18

1 Po to, kai Dievas Paulių išvedė iš Atėnų, jis atvyko į Korintą.

2 Ten jis surado vieną žydą gimusį Ponte, vardu Akvilą, ir jo žmoną Priscilę,
neseniai atvykusius iš Italijos. Mat Klaudijus buvo įsakęs, kad visi žydai
būtų pašalinti iš Romos. Paulius prisijungė prie jų,

3 nes išmanė tą patį amatą. Todėl jis pasiliko pas juos ir darbavosi, mat jie
buvo palapinių gamintojai.

4 Kiekvieną poilsio dieną jis pamokslavo judėjų maldos namuose ir įtikinėjo
žydus bei graikus.

5 Kai tik Silas su Timotiejumi atvyko iš Makedonijos, Paulius, Dvasios
raginamas, ėmė liudyti žydams, pateikdamas jiems įtikinančius įrodymus
apie Jėzų Kristų.

6 Kadangi jie prieštaravo jam ir piktžodžiavo, jis nusipurtė viršutinius
drabužius ir tarė: „Jūsų kraujas tepasilieka ant jūsų pačių galvų! Aš esu
nekaltas ir nuo dabar eisiu pas pagonis.“

7 Ir, išėjęs iš ten, jis atėjo į vieno Dievą garbinančio vyro, vardu Justas,
namus, kurio namai ribojosi su judėjų maldos namais.

8 Judėjų maldos namų vadovas Krispas kartu su visais savo namiškiais
įtikėjo Viešpatį. Ir daugelis korintiečių, klausydamiesi Pauliaus įtikėjo ir
buvo krikštijami panardinant vandenyje.

9 Naktį Viešpats regėjime įsakė Pauliui: „Nebijok! Kalbėk ir nenutilk!

10 Aš esu kartu su tavimi, todėl niekas tavęs neužpuls, kad tau kenktų, nes
mano tauta šiame mieste yra gausi.“

11 Ten pasilikęs metus ir šešis mėnesius, Paulius mokė juos Dievo žodžio.

12 Galionui būnant Achajos provincijos valdytoju, žydai vieningai sukilo
prieš Paulių ir nuvedė jį prie teisėjo pakylos,

13 sakydami: „Šitas įtikinėja žmones, kad jie garbintų Dievą Įstatymui
priešingu būdu.“

14 Kai tik Paulius ketino atverti burną, Galionas tarė žydams: „Jei tai iš
tikrųjų būtų nusikaltimas ar kokia nors niekšinga apgavystė, žydų vyrai,
aš išklausyčiau jūsų skundą!

15 Tačiau, jei tarp jūsų kyla ginčas dėl žodžio, vardų ir Įstatymo,
išsiaiškinkite patys, nes būti tokių dalykų teisėjas aš nenoriu.“

16 Ir jis pavarė juos nuo teisėjo pakylos.

17 Tuomet visi graikai pačiupo judėjų maldos namų vadovą Sosteną ir mušė
jį priešais teisėjo pakylą. Tačiau Galionui nė vienas iš jų nerūpėjo.

18 Pasilikęs Korinte dar ilgesnį laiką, Paulius atsisveikino su broliais ir kartu
su Priscile bei Akvilu iš ten laivu išplaukė į Siriją. Kenchrėjoje jis
nusiskuto savo galvą, nes padarė nazarėno įžadą.

19 Atvykęs į Efezą, Paulius juos paliko mieste. Jis pats nuėjo į judėjų maldos
namus ir, Dievo paragintas, pamokslavo žydams.

20 Tie prašė jį pasilikti pas juos ilgiau, bet jis nesutiko.

21 Jis atsisveikino su jais, tardamas: „Ateinančią šventę aš būtinai privalau
švęsti Jeruzalėje. Jei Dievas norės, tai aš vėl sugrįšiu pas jus.“ Dievo
išvestas iš Efezo,

22 jis atvyko į Cezarėją. Ten būdamas, jis nuėjo ir, pasveikinęs surinkimą,
patraukė į Antiochiją.

23 Jis pasiliko ten kurį laiką, o po to iškeliavo. Eidamas per visą Galatijos
kraštą ir Frygiją, Paulius pakeliui stiprino visus mokinius.

24 Vienas žydas, vardu Apolas, kilęs iš Aleksandrijos, iškalbingas ir gerai
išmanantis Raštus vyras, atvyko į Efezą.

25 Jis buvo pamokytas Viešpaties kelio ir liepsnodamas dvasia uoliai skelbė
bei mokė apie Viešpatį, nors tepažinojo tik Jono krikštą panardinant
vandenyje.

26 Apolas pradėjo drąsiai kalbėti judėjų maldos namuose. Jį išklausę,
Akvilas ir Priscilė pasikvietė pas save ir su visomis smulkmenomis
išaiškino jam Dievo kelią.

27 Kai jis ketino keliauti į Achają, broliai parašė mokiniams, ragindami jį su
džiaugsmu priimti. Ten nuvykęs, Apolas daug padėjo tiems, kurie buvo
įtikėję per malonę,

28 nes jis, visų akivaizdoje, nenuginčijamai įtikindavo žydus, iš Raštų
įrodydamas, kad Kristus yra Jėzus.

APD 19

[1] Ir atsitiko taip, kad Apolui būnant Korinte, Paulius, perėjęs aukštutines
sritis, atvyko į Efezą. Suradęs ten kelis mokinius,

[2] paklausė: „Ar įtikėję jūs gavote Šventąją Dvasią?“ Tie jam atsakė: „Jei yra
Šventoji Dvasia, tai mes apie Ją net nesame girdėję.“

[3] Tuomet jis paklausė jų: „Kokiu krikštu jūs buvote pakrikštyti?“ Jie atsakė:
„Jono krikštu panardinant vandenyje.“

[4] Paulius tarė: „Jonas krikštijo atgailos krikštu, panardindamas vandenyje, ir
kalbėdamas tautai apie Tą, kuris ateis po jo, kad žmonės tikėtų Juo, būtent
Kristumi Jėzumi.“

[5] Tai išgirdę, jie buvo pakrikštyti Viešpaties Jėzaus vardu.

[6] Kai tik Paulius uždėjo ant jų rankas, į juos įėjo Šventoji Dvasia ir jie ėmė
kalbėti kalbomis ir pranašauti.

[7] Iš viso jų buvo apie dvylika vyrų.

[8] Įėjęs į judėjų maldos namus Paulius tris mėnesius drąsiai kalbėjo,
pamokslavo ir įtikinėjo apie Dievo karalystę.

[9] Tačiau kai kurių širdys buvo užkietintos, ir netikėdami, jie daugybės
akivaizdoje ėmė šmeižti tą Kelią. Tuomet Paulius pasitraukė nuo jų,
atskyrė mokinius ir kasdien jiems pamokslavo Tirano mokykloje.

[10] Tai truko dvejus metus, ir visi Azijoje gyvenantys žydai ir graikai išgirdo
Viešpaties Jėzaus žodį.

[11] Pauliaus rankomis Dievas darė nepaprastų stebuklų,

[12] taip, kad jo kūną lietusios skepetėlės bei prijuostės buvo dedamos ant
ligonių ir jie buvo išlaisvinami iš ligų, ir piktosios dvasios išeidavo iš jų.

[13] Tuomet ir kai kurie keliaujantys žydų egzorcistai, bandė Viešpaties Jėzaus
vardu iš apsėstųjų išvaryti piktąsias dvasias, sakydami: „Mes jums
įsakome Jėzaus vardu, kurį skelbia Paulius.“

14 Taip darė ir vieno žydo, vyresniojo kunigo, vardu Skėvas, septyni sūnūs.

15 Tačiau piktoji dvasia, paraginta atsakyti, jiems tarė: „Jėzų gerai pažįstu ir
Paulių žinau, o kas jūs tokie?“

16 Tuomet žmogus, kuriame buvo piktoji dvasia, užpuolė juos ir nugalėjo.
Kai jis juos įveikė, tai jie nuogi ir sužeisti išbėgo iš anų namų.

17 Apie tai sužinojo visi Efezo gyventojai, – žydai ir graikai. Visus juos
apėmė pagarbi Dievo baimė, o Viešpaties Jėzaus vardas buvo
aukštinamas.

18 Daug įtikėjusiųjų ateidavo, išpažindavo ir atskleisdavo savo darbus.

19 Daugelis tų, kurie nuolat užsiiminėjo burtininkavimu, sunešė savo knygas
ir visų akivaizdoje jas sudegino. Jie apskaičiavo, kad jų knygos buvo
vertos penkiasdešimt tūkstančių sidabrinių.

20 Taip Dievo žodis sparčiai plito ir darė įtaką.

21 Kai Dievas tai užbaigė, Paulius dvasioje nusprendė, kad, perėjęs per
Makedoniją ir Achają, keliaus į Jeruzalę. Jis sakė: „Ten apsilankęs, aš
privalau pamatyti ir Romą.“

22 Tada jis pasiuntė į Makedoniją du, jam patarnaujančius, Timotiejų ir
Erastą, o jis pats kurį laiką pasiliko Azijoje.

23 Tuo metu kilo nemažas sąmyšis dėl Kelio.

24 Vienas sidabrakalys, vardu Demetrijas, gamino sidabrines Artemidės
šventyklėles ir per jį amatininkai gaudavo nemažą pelną.

25 Surinkęs juos kartu su kitais panašaus verslo amatininkais, jis tarė:
„Vyrai! Jūs gerai žinote, kad nuo šito amato priklauso mūsų gerovė.

26 Bet jūs matote ir girdite, kad tas Paulius ne tik Efeze, bet beveik visoje
Azijoje įtikino ir perkalbėjo daug žmonių, sakydamas, kad tie, kurie yra
daromi rankomis, nėra dievai.

27 Gresia pavojus, kad bus paniekintas ne vien mūsų amatas, bet bus
paniekinta ir didžiosios deivės Artemidės šventykla ir sunaikinta didybė
tos, kurią garbina visa Azija bei gyvenama žemė.“

28 Tai išgirdę, jie be galo įniršo ir šaukė, sakydami: „Didi efeziečių
Artemidė!“

29 Tada visame mieste buvo sukeltas sąmyšis. Pagriebę Pauliaus
bendrakeleivius, makedoniečius Gajų ir Aristarchą, jie visi kartu bėgo į
teatrą.

30 Pauliui panorėjus eiti pas minią, mokiniai jo neleido.

31 Taip pat ir keli jam draugiški Azijos vadovai, pasiuntę pas jį pasiuntinius
prašė, kad jis neleistų savęs išstatyti viešai pajuokai.

32 Juk vieni šaukė viena, o kiti – kita. Susirinkimas buvo taip įaudrintas, kad
daugelis net nežinojo, dėl ko jie buvo susirinkę.

33 Taigi iš minios buvo išstumtas į priekį Aleksandras, kurį žydai buvo
iškėlę savo kandidatu. Aleksandras, pamojęs ranka, norėjo liaudžiai
pasakyti apsigynimo kalbą.

34 Tačiau, kai žmonės atpažino, kad jis žydas, jie visi vienu balsu maždaug
apie dvi valandas šaukė: „Didi efeziečių Artemidė!“

35 Tuomet miesto raštininkas, nutildęs minią, ėmė kalbėti: „Vyrai efeziečiai!
Ar yra toks žmogus, kuris nežinotų, kad efeziečių miestas yra didžiosios
deivės Artemidės ir Diopeto, iš dangaus nukritusio Dzeuso atvaizdo,
garbintojas?

36 Tai nenuginčijamas faktas, todėl privalau jus nutildyti, kad nieko
neapgalvotai nedarytumėte.

37 Jūs atvedėte šituos vyrus, kurie nėra nei šventyklų plėšikai, nei mūsų
deivės niekintojai.

38 Jei Demetrijas ir kartu su juo esantys amatininkai turi prieš ką nors
skundą, tai turgaus aikštėje yra provincijos valdytojai, kurie ir priima

teismo sprendimus. Tegul ten ir tepateikia vieni kitiems savo reikalavimus.

39 Tačiau jeigu jūs siekiate ko nors kito, tai bus išspręsta teisėtame piliečių susirinkime.

40 Juk mums gresia pavojus, kad būsime patraukti teisman dėl šios dienos maišto, nes nėra jokios priežasties, kuria mes galėtume pateisinti šį sąmyšį.“

41 Tai pasakęs, jis paleido susirinkimą.

APD 20

1 Sąmyšiui pasibaigus, Paulius sukvietė mokinius ir atsisveikinęs iškeliavo, nes jis buvo Dievo vedamas į Makedoniją.

2 Keliaudamas per tuos kraštus, jis drąsino mokinius daugeliu žodžių. Atvykęs į Graikiją,

3 jis pasiliko ten tris mėnesius. Kai jis buvo pasirengęs plaukti į Siriją, žydai surengė prieš jį sąmokslą, todėl jam kilo mintis sugrįžti atgal per Makedoniją.

4 Iki pat Azijos jį lydėjo Sopatras iš Berėjos, Aristarchas ir Sekundas iš Tesalonikos, Gajus iš Derbės ir Timotiejus, Tichikas ir Trofimas iš Azijos.

5 Šitie išvyko pirmiau ir laukė mūsų Troadėje.

6 Po Neraugintos duonos dienų mes išplaukėme iš Filipų ir per penkias dienas atvykome pas juos į Troadę. Ten mes pasilikome septynias dienas.

7 Po poilsio, pirmąją savaitės dieną, kai mokiniai buvo surinkti laužyti duonos papločio, Paulius pamokslavo jiems, nes rytojaus dieną jis ketino išvykti, todėl ir užtęsė savo kalbą iki pat vidurnakčio.

8 Viršutiniame kambaryje, kur jie buvo surinkti, degė daug žibintų.

9 Vienas jaunuolis, vardu Eutichas, sėdėjo ant palangės ir buvo gilaus miego apimtas. Pauliui ilgiau pamokslaujant, jis miego apimtas, iš trečio aukšto nukrito žemyn. Kai jį pakėlė, jis buvo jau nebegyvas.

10 Nulipęs žemyn, Paulius puolė ant jo ir, apglėbęs jį, tarė: „Nebūkite nuliūdinti, nes jo siela yra jame.“

11 Vėl užlipęs aukštyn, jis sulaužė duonos paplotį ir valgė. Dar ilgai jis bendravo, iki pat aušros, ir tada išvyko.

12 O jaunuolis buvo atvestas gyvas, ir tai juos labai paguodė.

13 Mes sėdome į laivą ir Dievas mus nuplukdė į Asą. Iš ten ketinome pasiimti kartu su savimi Paulių, nes jis buvo taip nurodęs, mat jis ruošėsi keliauti pėsčiomis.

14 Kai jis susitiko su mumis Ase, mes pasiėmėme jį ir atvykome į Mitilėnę.

15 Iš ten išplaukę, rytojaus dieną mes atvykome palei Chiją. Kitą dieną pasiekėme Samą ir, Dievo sulaikyti Trogilione, dar po dienos atvykome į Miletą.

16 Paulius buvo nusprendęs aplenkti Efezą, kad jam netektų užsibūti Azijoje. Jis skubėjo, nes norėjo, kad jei tik įmanoma, Sekminių dieną būti Jeruzalėje.

17 Iš Mileto Paulius pasiuntė į Efezą pasiuntinius ir pasikvietė surinkimo vyresniuosius.

18 Kai tie pas jį atvyko, jis tarė: „Jūs žinote, kad nuo pirmosios dienos, kai aš įžengiau į Aziją, kaip visą laiką pas jus elgiausi,

19 tarnaudamas Viešpačiui kaip vergas su visu nuolankumu ir daugybe ašarų bei išbandymų, kurie ištiko mane dėl žydų sąmokslų.

20 Aš nevengiau jums paskelbti tai, kas naudinga, mokiau jus viešai ir panamiui,

21 liudijau pateikdamas žydams ir graikams įtikinančius įrodymus apie Dievą, atgailą ir tikėjimą mūsų Viešpačiu Jėzumi Kristumi.

22 Ir štai dabar aš, Dvasios sukaustytas, keliauju į Jeruzalę, nežinodamas, kaip ten mane sutiks,

23 nepaisant to, kad Šventoji Dvasia kiekviename mieste, pateikdama man įtikinančius įrodymus liudija, sakydama, jog manęs laukia pančiai ir sunkūs išmėginimai.

24 Tačiau ne aš pats priimu šį sprendimą ir nevertinu savo gyvybės, kad tik su džiaugsmu užbaigčiau savo bėgimą ir tarnavimą, kurį priėmiau iš Viešpaties Jėzaus, ir kad pateikdamas įtikinančius įrodymus, paliudyčiau Dievo malonės gerąją žinią.

25 Ir štai dabar aš žinau, kad jūs visi, su kuriais kartu buvau skelbdamas Dievo karalystę, jau daugiau nebematysite mano veido.

26 Todėl šiandien jums liudiju, jog esu nekaltas dėl jūsų visų kraujo.

27 Juk aš nevengiau jums paskelbti visos Dievo valios.

28 Tad būkite dėmesingi sau ir visai kaimenei, kurioje Šventoji Dvasia paskyrė jus tvarkos prižiūrėtojais, kad ganytumėte Dievo Surinkimą, kurį Jis įsigijo savuoju krauju.

29 Nes aš gerai žinau tai, kad po mano išvykimo, pas jus įsibraus žiaurūs vilkai, kurie nepagailės kaimenės.

30 Net ir iš jūsų pačių tarpo kils vyrai, kurie iškraipys tiesą, kad nuviliotų paskui save mokinius.

31 Todėl budėkite ir prisiminkite, kad trejus metus, dieną ir naktį, aš nepaliaudamas, su ašaromis įspėdavau kiekvieną iš jūsų.

32 O dabar, broliai, pavedu jus Dievui ir Jo malonės žodžiui, kuris turi galią jus pamokyti ir suteikti paveldą tarp visų pašventintųjų!

33 Aš netroškau niekieno sidabro nei aukso, nei drabužio.

34 Jūs patys žinote, kad mano ir buvusių kartu su manimi reikmėms tarnavo
šitos rankos.

35 Ir jums visiems aš buvau pavyzdys, kad taip plušėdami, privalome
paremti skurstančius ir neužmiršti Viešpaties Jėzaus pasakytų žodžių:
‘Labiau palaimintas yra tas, kuris duoda, nei tas, kuris ima.’“

36 Tai pasakęs jis atsiklaupė ir kartu su jais visais pasimeldė Dievui.

37 Tuomet visi ėmė garsiai raudoti ir, puldami Pauliui ant kaklo, jį vėl ir vėl
bučiavo.

38 Juos labiausiai nuliūdino jo pasakyti žodžiai, kad jau daugiau jie
nebematys jo veido. Po to jie palydėjo Paulių į laivą.

APD 21

1 Ir atsitiko taip, kad galiausiai Dievas mus nuo jų atskyrė, ir mes buvome
išplukdyti. Mes atvykome tiesiai į Kosą, po to į Rodą, o iš ten į Patarą.

2 Radę laivą, kuris plaukė į Finikiją, mes įlipome į jį ir Dievas mus iš ten
išplukdė.

3 Išvydę Kiprą ir palikę jį kairėje, mes plaukėme į Siriją. Ir laivas buvo
prišvartuotas Tyre, nes ten reikėjo iškrauti jo krovinį.

4 Suradę mokinius, mes ten pasilikome septynias dienas. Dvasios paraginti,
jie prašė, kad Paulius nevyktų į Jeruzalę.

5 Ir atsitiko taip, kad pasibaigus toms dienoms, mes išėjome ir keliavome
toliau. Jie visi kartu su žmonomis ir vaikais išlydėjo mus už miesto ribų.
Pajūryje mes atsiklaupėme ir pasimeldėme Dievui.

6 Vieni su kitais atsisveikinę, sulipome į laivą, o jie sugrįžo pas savuosius.

7 Taigi užbaigę kelionę jūra, iš Tyro atvykome į Ptolemaidę. Ten
pasveikinome brolius ir pasilikome pas juos vieną dieną.

8 Kitą dieną drauge su Pauliumi iškeliavome ir atvykome į Cezarėją. Ten
nuėjome į gerosios žinios skelbėjo Pilypo, kuris buvo vienas iš septynių
diakonų, namus ir pas jį pasilikome.

9 Jis turėjo keturias dukras, mergeles, kurios pranašavo.

10 Pas Pilypą pasilikome ilgesnį laiką. Tuomet iš Judėjos atvyko pranašas,
vardu Agabas.

11 Atėjęs pas mus, jis paėmė Pauliaus diržą ir, susirišęs juo savo rankas bei
kojas, pasakė: „Štai taip sako Šventoji Dvasia: ‘Vyrą, kuriam priklauso
šitas diržas, tokiu būdu Jeruzalėje surakins žydai ir perduos jį į pagonių
rankas.’“

12 Kai tai išgirdome, mes ir vietiniai prašėme, kad jis nekeliautų į Jeruzalę.

13 Tuomet Paulius atsakė: „Kodėl jūs raudate ir liūdinate mano širdį? Juk
dėl Viešpaties Jėzaus vardo aš pasiruošęs ne tik būti surakintas Jeruzalėje,
bet ir numirti!“

14 Tačiau kai jis nesidavė įtikinamas, mes nurimome ir tarėme: „Teįvyksta
Viešpaties valia!“

15 Po tų dienų mes susiruošėme ir išvykome į Jeruzalę.

16 Kartu su mumis vyko ir kai kurie mokiniai, lydintys mus iš Cezarėjos. Jie
nuvedė mus pas vieną kiprietį Mnasoną, seną mokinį, pas kurį Dievas
mus apgyvendino.

17 Kai atvykome į Jeruzalę, broliai mus džiaugsmingai priėmė.

18 Kitą dieną Paulius kartu su mumis nuėjo pas Jokūbą. Ten buvo atvykę ir
visi vyresnieji.

19 Juos pasveikinęs, jis su smulkmenomis papasakojo visa, ką Dievas padarė
pagonyse per jo tarnystę.

20 Tai išgirdę, jie šlovino Viešpatį ir jam tarė: „Tu matai, broli, kokia
nesuskaitoma daugybė yra įtikėjusių žydų ir jie visi yra uolūs Įstatymo

šalininkai!

21 Jiems buvo pranešta apie tave, kad tu mokai visus žydus, gyvenančius tarp pagonių, atsiskirti nuo Mozės, sakydamas, jog jiems nereikia apipjaustyti savo vaikų ir laikytis papročių.

22 Ką daryti? Minia būtinai susirinks, nes išgirs, kad tu esi atvykęs.

23 Todėl padaryk tai, ką mes tau sakome. Pas mus yra keturi vyrai, padarę nazarėno įžadą.

24 Pasiimk juos, ir kartu su jais atlik apsivalymo apeigas. Tu sumokėk vietoj jų pinigus, kad jie galėtų nusiskusti galvas ir visi sužinotų, jog tai, kas jiems apie tave buvo pranešta, nėra tiesa, bet kad tu pats laikaisi Įstatymo ir jį vykdai.

25 O įtikėjusiems pagonims mes esame įsakę per laišką ir išaiškinę, kad jie nieko panašaus nesilaikytų, tik saugotųsi to, kas paaukota stabams, kraujo, pasmaugtų gyvulių mėsos ir paleistuvystės.“

26 Tuomet Paulius pasiėmė tuos vyrus ir kitą dieną kartu su jais atlikęs apsivalymo apeigas įėjo į šventyklą. Ten jis pranešė apie apsivalymo dienų pabaigą, kol už kiekvieną iš jų bus paaukota auka.

27 Kai septynios dienos turėjo būti užbaigtos, žydai iš Azijos, pamatę Paulių šventykloje, sukurstė visą minią ir, nutvėrę jį,

28 ėmė šaukti: „Vyrai izraelitai, skubėkite į pagalbą! Šitas žmogus visur visus nuteikinėja prieš tautą, Įstatymą bei šią vietą. Jis įsivedė į šventyklą graikus ir išniekino šią šventą vietą.“

29 Juk anksčiau mieste jie buvo matę kartu su juo Trofimą iš Efezo, todėl manė, kad Paulius jį buvo įsivedęs į šventyklą.

30 Tuomet visame mieste buvo sukeltas sąmyšis. Subėgo žmonės, nutvėrė Paulių ir vilko jį iš šventyklos, ir jos vartai tuojau pat buvo užrakinti.

31 Kai jie ruošėsi jį užmušti, įgulos vadą – tūkstantininką pasiekė žinia, kad visoje Jeruzalėje sukeltas sąmyšis.

32 Pasiėmęs karių bei šimtininkų, jis tuoj pat nubėgo laiptais žemyn pas juos. Jie, pamatę tūkstantininką ir karius, liovėsi mušę Paulių.

33 Tuomet prisiartinęs tūkstantininkas suėmė jį ir įsakė surakinti dviem grandinėmis. Jis klausinėjo, kas jis yra ir ką yra padaręs.

34 Vieni minioje šaukė viena, kiti kažką kita. Dėl triukšmo negalėdamas nieko tikro apie jį sužinoti, tūkstantininkas įsakė nuvesti Paulių į tvirtovę.

35 Pauliui atėjus prie laiptų, minia taip įsismurtavo, kad kariams teko jį nešti,

36 nes žmonių minia sekė paskui jį, šaukdama: „Nužudyk jį!“

37 Kai Paulius buvo įvedamas į tvirtovę, jis paklausė tūkstantininko: „Ar aš galiu tau ką nors pasakyti?“ Tas atsakė: „Ar tu supranti graikiškai?

38 Taigi tu nesi tas egiptietis, kuris neseniai sukėlė sąmyšį ir išvedė į dykumą keturis tūkstančius samdomų žudikų?“

39 Paulius atsakė: „Aš esu žydas iš Kilikijos Tarso, žinomo miesto pilietis. Aš prašau tavęs, leisk man kalbėti žmonėms.“

40 Jam leidus, Paulius atsistojo ant laiptų ir pamojo ranka žmonėms. Po ilgai trukusios tylos, jis prabilo hebrajų tarme, sakydamas:

APD 22

1 „Vyrai broliai ir tėvai! Dabar atidžiai paklausykite mano apsigynimo kalbos.“

2 Išgirdę, kad jis kreipėsi į juos hebrajiškai, jie dar labiau nutilo. Paulius tarė:

3 „Aš esu žydas, pagimdytas Kilikijos Tarse, išauklėtas šitame mieste prie Gamalielio kojų ir išmokytas pagal griežtą protėvių Įstatymą. Aš buvau uolus Dievo šalininkas, kaip ir jūs visi šiandien esate.

4 Iki mirties aš persekiojau šį Kelią, sukaustydamas bei perduodamas į kalėjimus vyrus ir moteris.

5 Apie tai man gali paliudyti vyriausiasis kunigas ir visa vyresniųjų taryba. Iš jų aš buvau gavęs laiškus, kaltinančius brolius. Todėl ir keliavau į Damaską, kad ten esančius atvesčiau surakintus į Jeruzalę, ir jie būtų nubausti.

6 Ir atsitiko taip, kad man keliaujant ir artėjant prie Damasko, apie vidurdienį, staiga aplink mane suspindėjo ryški šviesa iš dangaus.

7 Aš kritau ant žemės ir išgirdau balsą, man sakantį: ‘Sauliau, Sauliau, kodėl tu mane persekioji?’

8 Aš paklausiau: ‘Kas Tu esi, Viešpatie?!’ Jis atsakė man: ‘Aš esu Jėzus Nazarietis, kurį tu persekioji’.

9 Kartu su manimi esantys matė šviesą ir išsigando, bet balso To, kuris man kalbėjo jie negirdėjo.

10 Aš vėl paklausiau: ‘Ką man daryti, Viešpatie?!’ Tada Viešpats man atsakė: ‘Atsikėlęs eik į Damaską ir ten tau bus paskelbta visa, kas tau įsakyta daryti’.

11 Kadangi, šviesos šlovės apakintas, nieko nebemačiau, tai tų, kurie buvo su manimi, vedamas, aš atėjau į Damaską.

12 Vienas vyras, vardu Ananijas, pagal Įstatymą dievobaimingas žmogus, apie kurį gerai liudijo visi ten gyvenantys žydai,

13 atėjęs pas mane ir prisiartinęs man tarė: ‘Broli Sauliau, praregėk!’ Ir tą pačią akimirką aš jį pamačiau.

14 Ananijas tarė: ‘Mūsų tėvų Dievas iš anksto išsirinko tave, kad pažintum Jo valią ir pamatytum Teisųjį, ir išgirstum iš Jo burnos balsą,

15 nes tu būsi Jo liudytojas visiems žmonėms, liudydamas apie tai, ką esi matęs ir girdėjęs.

16 Tad ko delsi? Kelkis, būk pakrikštytas panardinant vandenyje ir,
šaukdamasis Viešpaties vardo, nusiplauk savo nuodėmes!’

17 Ir atsitiko taip, kad man sugrįžus į Jeruzalę, aš meldžiausi šventykloje
Dievui. Mane apėmė nuostaba,

18 nes aš pamačiau Jėzų. Jis man tarė: ‘Skubėk ir greitai išeik iš Jeruzalės,
kadangi jie nepriims tavo liudijimo apie mane’.

19 Tuomet aš tariau: ‘Viešpatie, jie žino, kad aš sodinau į kalėjimą ir plakiau
rimbu kiekvienuose judėjų maldos namuose tuos, kurie Tave tiki!

20 Kai buvo praliejamas Tavo liudytojo Stepono kraujas, aš stovėjau ir
pritariau jo nužudymui bei saugojau jį žudančiųjų apsiaustus.

21 Tuomet Jis man tarė: ‘Eik, nes Aš siųsiu tave toli, pas pagonis.’“

22 Jie klausėsi Pauliaus iki šitų žodžių, o tada pakėlė savo balsus, sakydami:
„Pašalink, būtent tokį nuo žemės, nes jis neturi gyventi!“

23 Šaukdami jie metė šalin savo apsiaustus ir svaidė į orą dulkes.

24 Tūkstantininkas įsakė įvesti Paulių į tvirtovę ir liepė tardyti plakant
rimbais, kad sužinotų, dėl kokios priežasties jie taip jam šaukė.

25 Bet kai Paulius buvo pririštas odiniais diržais, jis paklausė šalia stovinčio
šimtininko: „Ar jums leista plakti rimbu žmogų, kuris yra Romos pilietis
ir dar nenuteistas?“

26 Tai išgirdęs, šimtininkas nuėjo pas tūkstantininką ir pranešė: „Atkreipk
dėmesį į tai, ką ketini daryti, tas žmogus yra Romos pilietis!“

27 Tūkstantininkas atėjęs jo paklausė: „Sakyk man, ar tu esi Romos
pilietis?“ Paulius patvirtino: „Taip.“

28 Tuomet tūkstantininkas tarė: „Aš šitą pilietybę įsigijau už didelę pinigų
sumą.“ Paulius atsakė: „O aš turiu ją nuo tada, kai buvau pagimdytas.“

29 Tuojau pat nuo jo pasitraukė tie, kurie ketino jį tardyti plakant, o tūkstantininkas buvo apimtas baimės, kai sužinojo, kad Paulius yra Romos pilietis, ir kad jį buvo surakinęs.

30 Rytojaus dieną, norėdamas gauti patikimą atsakymą, kuo Paulius žydų kaltinamas, tūkstantininkas išlaisvino jį iš pančių, įsakė susirinkti aukštiesiems kunigams bei visam jų aukščiausiajam teismui ir, atvedęs Paulių, pastatė jų akivaizdoje.

APD 23

1 Atidžiai žvelgdamas į aukščiausiąjį teismą, Paulius tarė: „Vyrai broliai! Iki pat šios dienos Dievo akivaizdoje aš elgiausi su visiškai tyra sąžine.“

2 Vyriausiasis kunigas Ananijas griežtai įsakė šalia jo stovintiesiems smogti jam per burną.

3 Tuomet Paulius jam tarė: „Tau smogs Dievas, tu, pabaltinta kalkėmis siena! Tu sėdi čia, kad mane teistum pagal Įstatymą, bet įsakai mane mušti nusižengdamas Įstatymui?“

4 Stovintys šalia tarė: „Tu užgaulioji vyriausiąjį Dievo kunigą?!“

5 Paulius atsakė: „Broliai, aš neatpažinau, kad jis yra vyriausiasis kunigas! Juk parašyta: ‘Nekalbėk blogai apie savo tautos vadovą’.

6 Supratęs, kad viena dalis yra sadukiejai, o kita – fariziejai, Paulius, aukščiausiojo teismo akivaizdoje, sušuko: „Vyrai broliai! Aš esu fariziejus, fariziejaus sūnus. Aš esu teisiamas dėl mirusiųjų vilties ir prikėlimo.“

7 Jam tai ištarus, tarp fariziejų ir sadukiejų kilo ginčas ir minia buvo padalinta.

8 Mat sadukiejai sako, kad nėra prikėlimo iš mirusių nei angelų, nei dvasios, bet fariziejai visa tai pripažįsta.

9 Taigi kilo didelis triukšmas. Pakilę fariziejų pusės Rašto aiškintojai
ginčijosi, sakydami: „Mes nerandame nieko blogo šitame žmoguje, bet jei
jam kalbėjo dvasia ar angelas, tai kad mes nebūtume tie, kurie kovoja
prieš Dievą!“

10 Kilus smarkiam ginčui, tūkstantininkas buvo apimtas baimės, kad jie
nesudraskytų Pauliaus į gabalus. Todėl per jį buvo duotas įsakymas
kariams nusileisti laiptais žemyn, išplėšti jį iš jų tarpo ir nuvesti į tvirtovę.

11 Kitą naktį jam pasirodė Viešpats ir tarė: „Būk drąsus, Pauliau! Kaip
pateikdamas įtikinančius įrodymus liudijai apie mane Jeruzalėje, taip tu
privalai liudyti ir Romoje.“

12 Atėjus dienai, žydai surengė slaptą sąmokslą. Jie susaistė save
prakeiksmu ir prisiekė, kad nei valgys, nei gers iki tol, kol be jokio
gailesčio nužudys Paulių.

13 Tokį sąmokslą surengė daugiau nei keturiasdešimt žmonių.

14 Jie atėjo pas aukštuosius kunigus bei vyresniuosius ir tarė: „Mes
susaistėme save prakeiksmu, kad nieko neparagausime iki tol, kol be
jokio gailesčio nužudysime Paulių.

15 Todėl dabar jūs kartu su aukščiausiuoju teismu prašykite tūkstantininko,
kad jis rytoj atvestų jį pas jus, tarsi ketintumėte ką nors detaliau apie jį
išsiaiškinti, o mes, jam dar tebesant kelyje, būsime pasiruošę jį nužudyti.“

16 Tačiau apie jų rengiamą pasalą išgirdo Pauliaus sesers sūnus. Jis atėjo į
tvirtovę ir apie tai pranešė Pauliui.

17 Tuomet Paulius pasikvietė vieną šimtininką ir tarė: „Nuvesk šį jaunuolį
pas tūkstantininką, nes jis turi jam kai ką pranešti.“

18 Taigi tas, paėmęs jį, nuvedė pas tūkstantininką ir tarė: „Kalinys Paulius
pasikvietęs mane prašė, kad atvesčiau pas tave šitą jaunuolį, nes jis turi
tau kai ką pranešti.“

19 Tuomet tūkstantininkas, paėmęs jį už rankos ir nusivedęs į šalį, jo
asmeniškai klausinėjo: „Kas tu esi ir ką turi man pranešti?“

20 Jis tarė: „Žydai susitarė prašyti tavęs, kad rytoj nuvestum Paulių į
aukščiausiąjį teismą, tarsi jie ketintų ką nors detaliau apie jį išsiaiškinti.

21 Nebūk jų įtikintas, nes prieš jį surengė pasalą daugiau nei keturiasdešimt
vyrų, kurie susaistė save prakeiksmu, kad jie nei valgys, nei gers iki tol,
kol jį nužudys. Jie jau dabar pasiruošę ir laukia tavo įsakymo.“

22 Vadas paleido jaunuolį ir įsakė: „Niekam neprasitark, kad apie tai man
pranešei.“

23 Tuomet, pasišaukęs du šimtininkus, jis tarė: „Parenkite du šimtus karių,
septyniasdešimt raitelių bei du šimtus ietininkų, kad devintą vakaro
valandą jie būtų vedami iki Cezarėjos.

24 Parūpinkite jiems nešulinių gyvulių, kad užsodinę Paulių jie saugiai
nugabentų jį pas valdytoją Feliksą.“

25 Ir jis parašė tokio turinio laišką:

26 „Klaudijus Lisijas, labai gerbiamam valdytojui Feliksui: būk pasveikintas.

27 Šitą vyrą žydai buvo sučiupę ir norėjo nužudyti, bet aš atėjau su kariais ir
jį išgelbėjau, nes sužinojau, kad jis yra Romos pilietis.

28 Norėdamas sužinoti, kuo jis kaltinamas, aš atvedžiau jį į jų aukščiausiąjį
teismą.

29 Radau, kad jis kaltinamas dėl jų Įstatymo ginčytinų klausimų, o ne dėl
kokio nors nusikaltimo, kuris būtų vertas mirties ar pančių.

30 Kai man buvo pranešta, kad prieš šitą vyrą žydai rengia sąmokslą, tai aš
tuojau pat pasiunčiau jį pas tave. Aš įsakiau ir jo kaltintojams, kad jie tavo
akivaizdoje pasakytų, kuo jį kaltina. Lik sveikas!“

31 Kariai, kaip jiems buvo įsakyta, paėmė Paulių ir nugabeno nakčia jį į
Antipatridę.

32 Rytojaus dieną raiteliams buvo leista keliauti kartu su juo toliau, o jie patys sugrįžo į tvirtovę.

33 Atvykę į Cezarėją, jie perdavė valdytojui laišką ir pristatė jam Paulių.

34 Perskaitęs laišką, valdytojas paklausė, iš kokios provincijos tas esąs. Ir sužinojęs, kad jis iš Kilikijos,

35 tarė: „Aš tave išklausysiu, kai atvyks tavo kaltintojai.“ Tuomet jis įsakė Paulių saugoti Erodo provincijos rūmuose.

APD 24

1 Po penkių dienų atvyko vyriausiasis kunigas Ananijas kartu su vyresniaisiais ir su iškalbingu kalbėtoju Tertulu. Jie įskundė Paulių valdytojui.

2 Kai buvo iškviestas Tertulas, jis pradėjo kaltinamąją kalbą, sakydamas: „Tavo dėka mes mėgaujamės ilgai trunkančia taika ir dėl tavo globos tautoje vykdomos pertvarkos.

3 Todėl mes, labai gerbiamas Feliksai, visada ir visur su didžiausiu dėkingumu tai pripažįstame!

4 Tačiau, kad tavęs ilgiau nevarginčiau, aš meldžiu tave, kad tu, būdamas maloningas, trumpai mus išklausytum.

5 Paaiškėjo, kad šitas vyras yra tarsi maras. Jis kursto maištą tarp visų žydų visoje Romos imperijoje ir yra nazariečių sektos vadeiva.

6 Jis mėgino išniekinti šventyklą, todėl sučiupome ir norėjome jį teisti pagal mūsų Įstatymą,

7 bet atėjo tūkstantininkas Lisijas ir su didele prievarta išplėšė jį iš mūsų rankų,

8 ir įsakė, kad jo kaltintojai atvyktų pas tave. Apie visa tai, kuo jį kaltiname, pats galėsi sužinoti iš jo, jį apklausęs.“

9 Tokiems kaltinimams pritarė ir žydai, tvirtindami, kad taip ir yra.

10 Po to, kai Pauliui valdytojas davė ženklą, kad kalbėtų, tas atsakė:
„Žinodamas, kad tu daug metų esi šios tautos teisėju, aš su džiaugsmu
sakau savo apsigynimo kalbą.

11 Tu gali sužinoti, jog praėjo ne daugiau nei dvylika dienų nuo tos dienos,
kai aš atvykau į Jeruzalę pagarbinti Dievo.

12 Niekas manęs neaptiko nei su kuo nors besiginčijančio šventykloje, nei
keliančio maištą minioje, nei judėjų maldos namuose, nei mieste.

13 Jie negali įrodyti to, kuo dabar mane kaltina.

14 Bet aš tau išpažįstu, kad tarnauju savo tėvų Dievui pagal Kelią, kurį jie
vadina sekta, tikėdamas viskuo, kas yra parašyta Įstatyme ir Pranašuose.

15 Dievo akivaizdoje aš turiu viltį, kurią ir jie patys pripažįsta, kad bus
prikėlimas mirusių – teisiųjų ir neteisiųjų.

16 Todėl visuomet stengiuosi, kad mano sąžinė būtų nepriekaištinga tiek
prieš Dievą, tiek ir prieš žmones.

17 Po daugelio metų aš atvykau, kad savo tautai duočiau gailestingumo
dovanų ir aukų.

18 Tai darantį, rado mane kai kurie Azijos žydai šventykloje, apvalytą, ne su
minia ir ne su triukšmu.

19 Jie privalo būti čia, tavo akivaizdoje, ir kaltinti, jei ką nors prieš mane
turi.

20 Arba jie patys tepasako, jeigu jie surado manyje kokią nors neteisybę, kai
aš stovėjau aukščiausiojo teismo akivaizdoje,

21 nebent dėl to vieno pasakymo, kai šaukiau, stovėdamas tarp jų: ‘Šiandien
per jus esu teisiamas, kad tikiu mirusiųjų prikėlimu!’“

22 Juos išklausęs Feliksas atidėjo bylos svarstymą, sakydamas: „Kai daugiau sužinosiu apie tą Kelią ir kai atvyks tūkstantininkas Lisijas, tuomet ir išspręsiu jūsų bylą.“

23 Jis įsakė šimtininkui saugoti Paulių, bet suteikti laisvės, kad nė vienam iš artimų žmonių nebūtų draudžiama jam patarnauti ar pas jį ateiti.

24 Po kelių dienų Feliksas atėjo kartu su savo žmona Druzila, kuri buvo žydė. Jis išsikvietė Paulių ir išklausė jo apie tikėjimą Kristumi.

25 Kai Paulius pamokslavo apie teisumą, susilaikymą ir būsimąjį teismą, Feliksas buvo apimtas baimės ir pasakė: „Dabar tu eik, bet kai bus tinkamas laikas, aš tave išsikviesiu.“

26 Kadangi, Feliksas tikėjosi, kad Paulius duos jam pinigų, kad jį paleistų, todėl vis dažniau jį išsikviesdavo ir su juo kalbėdavosi.

27 Prabėgus dvejiems metams, Felikso įpėdiniu tapo Porcijus Festas. Norėdamas pelnyti žydų palankumą, Feliksas paliko Paulių surakintą.

APD 25

1 Atvykęs į provinciją, po trijų dienų Festas iš Cezarėjos nuvyko į Jeruzalę.

2 Tuomet vyriausiasis kunigas ir žydų vyresnieji įskundė jam Paulių. Jie Festą įtikinėjo,

3 prašydami malonės, kad jis iškviestų Paulių į Jeruzalę, o jie, surengę pasalą, kelyje galėtų jį nužudyti.

4 Tačiau Festas atsakė, kad Paulius turi būti saugomas Cezarėjoje, ir kad jis pats ketina ten netrukus vykti.

5 Jis pridūrė: „Tie, kurie yra tarp jūsų įtakingi, tekeliauja kartu su manimi ir, jei šitas vyras yra padaręs kokią nors nedorybę, tekaltina jį.“

6 Pasilikęs tarp jų daugiau nei dešimt dienų, Festas nuvyko į Cezarėją. Kitą dieną jis atsisėdo teisėjo pakyloje ir įsakė atvesti Paulių.

7 Jam pasirodžius, apstojo jį iš Jeruzalės atvykę žydai, pateikdami Pauliui
daug sunkių kaltinimų, kurių jie negalėjo įrodyti.

8 Paulius gynėsi: „Nei prieš žydų Įstatymą, nei prieš šventyklą, nei prieš
cezarį, nei prieš ką nors aš nesu nusikaltęs.“

9 Norėdamas parodyti žydams palankumą, paragintas atsakyti, Festas
paklausė Pauliaus: „Ar tu nori keliauti į Jeruzalę ir ten mano akivaizdoje
būti teisiamas dėl šių dalykų?“

10 Tuomet Paulius tarė: „Aš stosiu prieš cezario teismo pakylą, kur ir būsiu
teisiamas. Aš nenuskriaudžiau nė vieno žydo, kaip ir tu pats puikiai žinai.

11 Jei tikrai neteisėtai elgiausi ir padariau tai, kas verta mirties, neatsisakau
mirti, bet jei kaltinimai kuriais mane kaltina nepagrįsti, niekas negali
jiems manęs išduoti. Aš kreipiuosi į cezarį!“

12 Tuomet Festas, pasitaręs su taryba, atsakė: „Tu kreipeisi į cezarį, pas
cezarį tu ir keliausi!“

13 Po keleto dienų, karalius Agripa ir Berenikė atvyko į Cezarėją Festo
pasveikinti.

14 Jiems užtrunkant ten nemažai dienų, Festas pranešė karaliui apie Paulių,
sakydamas: „Feliksas yra palikęs įkalintą vieną vyrą,

15 kurį, man būnant Jeruzalėje, aukštieji kunigai ir žydų vyresnieji įskundė
prašydami, kad jis būtų nuteistas.

16 Aš jiems atsakiau, kad romėnai neturi papročio nuteisti mirties bausme
kokį nors žmogų anksčiau nei kaltinamasis susitiks su savo kaltintojais ir
gaus galimybę gintis dėl kaltinimo.

17 Taigi, jiems čia atvykus, aš nedelsiau. Kitą dieną atsisėdau teisėjo
pakyloje ir įsakiau tą vyrą atvesti.

18 Aplink jį pastatyti kaltintojai nepateikė jokio kaltinimo, dėl kurio jį
įtariau.

19 Jie tik pateikė jam ginčytinus klausimus apie savo Dievo garbinimą ir apie kažkokį mirusį Jėzų, kurį Paulius tvirtino esant gyvą.

20 Nežinodamas, kaip man išspręsti šį ginčą, aš paklausiau, ar jis tebetrokšta keliauti į Jeruzalę, kad būtų ten dėl šitų dalykų teisiamas.

21 Tačiau Paulius pareikalavo, kad jis būtų saugomas iki Augusto sprendimo. Todėl įsakiau jį saugoti iki tol, kol pasiųsiu jį pas cezarį.“

22 Tuomet Agripa tarė Festui: „Aš ir pats noriu pasiklausyti to žmogaus.“ Tas atsakė: „Rytoj galėsi jo pasiklausyti.“

23 Taigi rytojaus dieną, Agripa ir Bernikė su didele prabanga įėjo į teismo posėdžių salę kartu su tūkstantininkais ir žymiausiais miesto vyrais. Festui įsakius, buvo atvestas Paulius.

24 Festas tarė: „Karaliau Agripa ir visi kartu su mumis esantys vyrai! Jūs matote tą vyrą, dėl kurio visa žydų daugybė kreipėsi į mane tiek Jeruzalėje, tiek ir čia. Jie šaukė prieš jį, kad jis neturi ilgiau gyventi.

25 Bet aš supratau, kad jis nėra padaręs nieko, kas verta mirties. Jis pats kreipėsi į Augustą, todėl aš nusprendžiau jį ten pasiųsti.

26 Tačiau apie jį negaliu nieko tikro parašyti valdovui. Todėl atvedžiau jį jūsų akivaizdon, o ypač prieš tave, karaliau Agripa, kad po įvykdytos apklausos, turėčiau ką parašyti!

27 Man atrodo, kad neprotinga siųsti kalinį ir nenurodyti kuo jis kaltinamas.“

APD 26

1 Tuomet Agripa tarė Pauliui: „Tau leidžiama pasiteisinti.“ Paulius ištiesė ranką ir pradėjo gynimosi kalbą:

2 „Karaliau Agripa! Aš esu laimingas, nes pasirengęs šiandien tavo akivaizdoje pasiteisinti dėl visko, kuo per žydus esu kaltinamas,

[3] juo labiau, kad tu esi visų žydų papročių ir ginčytinų klausimų žinovas. Todėl prašau tave kantriai manęs išklausyti.

[4] Juk visi žydai žino apie mano gyvenimą nuo pat jaunystės, ir koks jis buvo nuo pradžios mano tautoje ir Jeruzalėje.

[5] Tie, kurie pažįsta mane nuo senų laikų, jei tik jie norėtų, galėtų paliudyti, kad aš, būdamas fariziejus, gyvenau pagal griežčiausią mūsų religijos mokymą.

[6] Tačiau dabar aš stoviu ir esu teisiamas už tai, kad viliuosi pažadu, kurį Dievas yra davęs mūsų tėvams.

[7] Jo išsipildymo tikisi sulaukti mūsų dvylika giminių, kurios uoliai tarnauja Dievui dieną ir naktį. Karaliau Agripa! Dėl šitos vilties, aš ir esu per žydus kaltinamas.

[8] Kodėl jums atrodo neįtikėtina, kad Dievas prikelia mirusius?

[9] Juk ir aš maniau, kad privalau uoliai priešintis Jėzaus Nazariečio vardui.

[10] Tai ir dariau Jeruzalėje. Gavęs iš aukštųjų kunigų įgaliojimus, daug šventųjų uždariau kalėjimuose, o kai jie buvo žudomi, pritardavau, nuleisdamas žemyn apvalų akmenuką.

[11] Visose judėjų maldos namuose dažnai juos kankindavau ir versdavau piktžodžiauti. Be galo ant jų niršdamas, aš persekiojau juos net iki toli esančių miestų.

[12] Todėl aš ir keliavau į Damaską, turėdamas aukštųjų kunigų įgaliojimus ir leidimą.

[13] O karaliau! Vidurdienį kelyje aš pamačiau, kaip mane ir kartu su manimi keliaujančius apšvietė iš visų pusių šviesa iš dangaus, skaistesnė už saulės spindesį.

[14] Mums visiems parkritus ant žemės, aš išgirdau balsą hebrajų kalba man tariantį: ‘Sauliau! Sauliau! Kodėl tu mane persekioji? Skaudu tau į akstinus spardyti!’

15 Aš paklausiau: ‘Kas Tu esi, Viešpatie?!’ Jis atsakė: ‘Aš esu Jėzus, kurį tu
persekioji.

16 Dabar kelkis ir stokis ant savo kojų, nes Aš buvau tau parodytas, kad
paskirčiau tave tarnu bei liudytoju tų dalykų, kuriuos tu matei, ir tų,
kuriuos Aš tau dar leisiu pamatyti.

17 Aš gelbėsiu tave nuo tautiečių ir pagonių, pas kuriuos tave dabar siunčiu,

18 kad atvertum jų akis ir nukreiptum juos nuo tamsybės į šviesą, nuo šėtono
valdžios į Dievą, kad tikėdami mane jie gautų nuodėmių atleidimą ir
paveldą tarp pašventintųjų’.

19 Karaliau Agripa! Todėl aš nebuvau nepaklusnus dangiškajam regėjimui,

20 bet pirmiausia Damaske, Jeruzalėje, visoje Judėjos teritorijoje ir
pagonims skelbiau, kad jie atgailautų ir gręžtųsi į Dievą, darydami
atgailos vertus darbus.

21 Dėl to žydai sučiupo mane šventykloje ir kėsinosi nužudyti,

22 bet, Dievui padedant, aš iki šios dienos stoviu liudydamas mažam ir
dideliam, nekalbėdamas nieko kito, kaip tik tai, ką skelbė įvyksiant
pranašai ir Mozė,

23 kad Kristus bus pasmerktas kentėjimams, jog Jis pirmasis bus prikeltas iš
mirusių ir Jis paskelbs šviesą tautai bei pagonims.“

24 Kai jis gindamasis tai kalbėjo, Festas garsiai šaukė: „Pauliau, tu
išprotėjai, nes dideli mokslai nuvedė tave į beprotystę!“

25 Tačiau Paulius atsakė: „Aš nesu išprotėjęs, labai gerbiamas Festai, bet
skelbiu tiesos ir sveiko proto ištartus žodžius!

26 Juk apie tai žino ir karalius, kurio akivaizdoje aš taip drąsiai kalbu. Aš esu
įtikintas, kad nuo jo nėra nieko paslėpto, nes tai buvo padaryta ne
kokiame nors užkampyje.

27 Karaliau Agripa, ar tiki pranašais!? Žinau, kad tiki.“

28 Tuomet Agripa Pauliui atsakė: „Dar šiek tiek ir tu įtikinsi mane tapti Kristaus sekėju.“

29 Paulius tarė: „Aš teišreiškiau pageidavimą Dievui, kad ne tik tu, bet ir visi maži bei dideli, kurie manęs šiandien klausosi, būtų būtent tokie, koks ir aš esu, tik be šitų pančių!“

30 Jam tai pasakius, pakilo karalius ir valdytojas, Berenikė ir tie, kurie su jais drauge sėdėjo,

31 ir nuėję į šalį, jie vieni kitiems, sakė: „Šitas žmogus nedaro nieko, kas baustina mirtimi ar pančiais.“

32 Tada Agripa tarė Festui: „Būtų galima šitą žmogų išlaisvinti, jei jis nebūtų kreipęsis į cezarį.“

APD 27

1 Kai buvo nuspręsta, kad mes turime išplaukti į Italiją, Paulius ir kiti kaliniai buvo perduoti Augusto būrio šimtininkui, vardu Julijus.

2 Mes įlipome į Adramitijos laivą, nes ketinome plaukti palei Azijos pakrantes ir mes buvome išplukdyti. Kartu su mumis buvo ir makedonietis Aristarchas iš Tesalonikos.

3 Kitą dieną laivas buvo prišvartuotas Sidone. Julijus elgėsi su Pauliumi žmoniškai ir leido jam nueiti pas draugus, kad tie juo pasirūpintų.

4 Išplukdyti iš ten mes aplenkėme Kiprą, nes pūtė priešpriešiniai vėjai.

5 Perplaukę atvirą jūrą palei Kilikiją ir Pamfiliją, mes atvykome į Lykijos Miras.

6 Ir ten šimtininkas surado laivą iš Aleksandrijos, plaukiantį į Italiją, ir mes buvome įsodinti į jį.

7 Daug dienų mes plaukėme lėtai, ir vos ne vos atvykome palei Knidą. Kadangi pūtė nepalankus mums vėjas, todėl palei Salmonę mes

aplenkėme Kretą.

8 Vos ne vos ją aplenkę, mes atvykome į vietą, vadinamą „Gerieji uostai.“
Netoli tos vietos buvo Lasėjos miestas.

9 Prabėgo daug laiko, ir plaukti jau buvo pavojinga, nes jau buvo pasibaigęs
rudens pasninkas. Todėl Paulius juos įspėjo,

10 sakydamas: „Vyrai, aš sprendžiu, kad šis plaukiojimas gali būti
pavojingas ir labai nuostolingas ne tik kroviniui bei laivui, bet ir mūsų
gyvybėms!“

11 Tačiau šimtininkas labiau tikėjo vairininko ir laivo savininko žodžiais nei
tuo, kas buvo kalbama per Paulių.

12 Kadangi uostas buvo netinkamas žiemoti, todėl dauguma patarė iš ten
išplaukti ir kaip nors, jei būtų įmanoma, pasiekti Kretos uostą Finiką,
atvirą į pietvakarius bei šiaurės vakarus, ir ten peržiemoti.

13 Švelniai pučiant pietų vėjui, jie nutarė įvykdyti savo sumanymą ir, pakėlę
inkarą, plaukė palei Kretos krantus.

14 Tačiau netrukus laivą puolė audringas vėjas, vadinamas Šiauriaryčiu.

15 Vėjas pačiupo laivą ir tas nepajėgė jam priešintis, tad mes leidome, kad
jis būtų nešamas pavėjui.

16 Pasiekę kažkokią salelę, vadinamą Klauda, mes vos ne vos įstengėme
išsaugoti gelbėjimo valtį.

17 Kai valtis buvo užkelta, jūreiviai ėmė virves ir jomis apjuosė laivą.
Bijodami, kad laivas nebūtų išmestas ant Sirtės seklumų, jie nuleido burę
ir taip jis buvo vėjo nešamas toliau.

18 Mus smarkiai svaidė audra. Todėl kitą dieną teko išmesti į jūrą dalį
krovinio,

19 o trečią dieną savo rankomis išmetėme ir dalį laivo įrengimų.

20 Daugelį dienų mes nematėme nei saulės, nei žvaigždžių, nes mus buvo užgulusi smarki audra. Galiausiai iš mūsų buvo atimta bet kokia viltis, kad būsime išgelbėti.

21 Po ilgo pasninkavimo, Paulius buvo pastatytas tarp jų, ir tarė: „O vyrai! Juk reikėjo jums paklausyti manęs ir neplaukti iš Kretos, ir tada būtume išvengę šios žalos ir nuostolio.

22 Tačiau aš raginu jus nenusiminti, nes nė vienas iš jūsų nepraras gyvybės, pražus tik laivas.

23 Šią naktį man pasirodė angelas Dievo, kuriam aš priklausau ir tarnauju,

24 ir sakė: ‘Nebijok, Pauliau! Tave privalo pristatyti cezariui. Ir štai Dievas tau dovanoja visus, kurie plaukia kartu su tavimi’.

25 Todėl džiaukitės, vyrai! Aš tikiu Dievu, kad bus taip, kaip Jis man yra kalbėjęs.

26 Mes būsime išmesti į kokią nors salą.“

27 Atėjo keturiolikta naktis, o mes tebebuvome audros svaidomi Adrijos jūroje. Apie vidurnaktį jūreiviai pamanė, kad mes artėjame prie sausumos.

28 Išmatavus gylį, paaiškėjo, kad jis siekia trisdešimt septynis metrus. Dar šiek tiek paplaukę jie vėl išmatavo gylį ir berado dvidešimt aštuonis metrus.

29 Bijodami, kad nebūtų išmesti ant uolų, jie išmetė laivagalyje keturis inkarus ir meldė, kad ateitų diena.

30 Jūreiviai ieškojo galimybės pabėgti iš laivo. Todėl nuleido į jūrą gelbėjimo valtį apsimesdami, tarsi norėdami išmesti inkarus laivo priešakyje.

31 Tad Paulius tarė šimtininkui ir kariams: „Jeigu tik šitie nepasiliks laive, jūs nebūsite išgelbėti.“

32 Tuomet kariai nukapojo valties virves ir leido jai nuplaukti.

33 Dar dienai neišaušus, Paulius ragino visus valgyti, sakydamas: „Šiandien
yra keturiolikta diena, kai jūs laukiate ir pasiliekate be maisto, nieko
nevalgantys.

34 Todėl aš jus raginu valgyti, nes to reikia jūsų išgelbėjimui; nuo jūsų galvų
nenukris nė vienas plaukas!“

35 Tai ištaręs, jis paėmė duonos paplotį, visų akivaizdoje padėkojo Dievui ir
jį sulaužęs pradėjo valgyti.

36 Tada visi buvo padrąsinti ir pradėjo valgyti.

37 Laive iš viso buvo du šimtai septyniasdešimt šešios sielos.

38 Kai jie buvo pasotinti maistu, jie išmetė kviečius į jūrą ir taip palengvino
laivą.

39 Rytui išaušus, jūreiviai neatpažino tos žemės, bet pastebėjo nedidelę,
turinčią krantą įlanką, į kurią, jei bus įmanoma, jie ketino įsprausti laivą.

40 Jie pašalino inkarus ir paliko juos jūroje. Tuo pat metu jie atleido vairinių
irklų virves, iškėlė prieš vėją mažąją viršutinę burę ir laikė ją nukreipę į
krantą.

41 Kai jie pasiekė vietą, jūros skalaujamą iš abiejų pusių, tuomet užplukdė
laivą ant seklumos. Jo priekis tvirtai įstrigo į smėlį ir liko nepajudinamas,
o laivagalis buvo laužomas siautėjančių bangų.

42 Tuomet kariai sumanė iššudyti kalinius, kad kuris iš jų išplaukęs
nepabėgtų.

43 Tačiau šimtininkas, norėdamas išgelbėti Paulių, pasipriešino jų
sumanymui. Jis įsakė, kad mokantys plaukti pirmi šoktų į jūrą ir plauktų į
sausumą,

44 o likusieji – vieni ant lentų, o kiti ant laivo nuolaužų. Šitaip jie visi buvo
saugiai pristatyti į sausumą.

APD 28

1 Ir kai buvo išgelbėti, tuomet jie sužinojo, kad ši sala vadinama Malta.

2 Svetimšaliai su mumis elgėsi labai žmoniškai. Jie užkūrė ugnį ir mus visus
svetingai priėmė, nes lijo lietus ir buvo šalta.

3 Paulius pririnko glėbį žagarų ir uždėjo juos ant ugnies. Tuomet, pajutusi
kaitrą, iš laužo iššliaužė angis ir įsikibo jam į ranką.

4 Kai svetimšaliai pamatė ant Pauliaus rankos pakibusią gyvatę, jie vieni
kitiems ėmė kalbėti: „Šis žmogus tikrai yra žmogžudys. Ir nors jį
išgelbėjo iš jūros, bet teisingumo deivė Dikė neleidžia jam gyventi.“

5 Tačiau jis nupurtė gyvatę į ugnį ir nepatyrė jokio blogio.

6 Svetimšaliai stebėjo, kada jis ištins arba staiga kris negyvas. Ilgai stebėję,
bet nepamatę, kad jam atsitiktų koks nors blogis, jie pakeitė savo
nuomonę ir sakė, kad jis esąs dievas.

7 Netoli tos vietos buvo salos aukščiausiojo valdininko, vardu Publijus,
valdos. Jis mus svetingai priėmė ir tris dienas draugiškai vaišino.

8 Ir atsitiko taip, kad Publijaus tėvas susirgo karštine ir dizenterija. Paulius
įėjo pas jį, meldėsi Dievui, uždėjo ant jo savo rankas ir jį išgydė.

9 Taigi po šito įvykio ir kiti, sergantys salos gyventojai, ėjo pas Paulių ir
buvo išgydomi.

10 Žmonės dovanojo mums daug brangių daiktų, o mus išplukdančius, jie
aprūpino viskuo, ko reikėjo.

11 Po trijų mėnesių mes buvome išplukdyti žiemojusiu saloje Aleksandrijos
laivu, kuris buvo paženklintas Dioskūrų, – Dziauso dvynių Kastoro ir
Polideuko ženklu.

12 Nuplukdyti į Sirakūzus, mes pasilikome ten tris dienas.

13 Iš ten išplaukę atvykome į Regijų, o po vienos dienos, pučiant pietų vėjui,
kitą dieną mes pasiekėme Puteolus.

14 Ten mes suradome brolius ir buvome pakviesti septynias dienas pas juos
pasilikti. Taip mes atvykome į Romą.

15 Ten esantys broliai, išgirdę apie mus, atėjo iki Apijaus aikštės ir Trijų
tavernų mūsų pasitikti. Juos pamatęs Paulius padėkojo Dievui ir įgavo
drąsos.

16 Kai mes atvykome į Romą, šimtininkas perdavė kalinius sargybos vadui,
bet Pauliui buvo leista gyventi atskirai kartu su jį saugojančiu kariu.

17 Ir atsitiko taip, kad po trijų dienų Paulius sukvietė ten esančius žydų
vyresniuosius. Jiems susirinkus, jis tarė: „Vyrai broliai! Aš nesu priešiškas
nei tautai, nei mūsų tėvų papročiams. Aš esu kalinys iš Jeruzalės, ir buvau
perduotas į romėnų rankas.

18 Tie kruopščiai apklausę, ketino mane paleisti, nes nėra manyje jokios
mirties vertos kaltės.

19 Žydai tam prieštaravo ir aš buvau priverstas kreiptis į cezarį, bet ne tam,
kad kuo nors apkaltinčiau savo tautą.

20 Dėl tos priežasties aš ir pasikviečiau jus, kad su jumis pasimatyčiau ir
pasikalbėčiau, nes dėl Izraelio vilties aš esu surakintas šita grandine!“

21 Jie Pauliui atsakė: „Mes negavome apie tave jokių laiškų iš Judėjos, ir nė
vienas iš atvykusių brolių apie tave nieko blogo nepranešė ir nekalbėjo.

22 Mes labai norime išgirsti iš tavęs apie tai, ką tu galvoji apie šitą sektą,
kuri mums yra žinoma, kadangi prieš ją visur pasisako.“

23 Paskyrę jam dieną, jie dar gausesniu būriu ėjo pas jį į svečių kambarį.
Nuo ryto iki vakaro Paulius jiems aiškino ir liudijo apie Dievo karalystę,
pateikdamas įtikinančius įrodymus apie Jėzų iš Mozės Įstatymo ir
Pranašų.

24 Vieni buvo įtikinti tuo, kas buvo sakoma, bet kiti netikėjo.

25 Jiems tarpusavyje nesutariant ir besiskirstant Paulius tepasakė jiems
ištardamas tik tiek: „Teisingai Šventoji Dvasia yra prieš mūsų tėvus per
pranašą Izaiją ištarusi,

26 sakydama: ‘Kai būsi nuvestas pas šitą tautą, jai sakyk: jūs girdėsite
ausimis, bet nesuprasite, žiūrėsite akimis, bet nepamatysite.

27 Šitų žmonių širdys buvo padengtos storu riebalų sluoksniu. Jie sunkiai
girdėjo ausimis ir užmerkė akis, kad nepamatytų akimis ir neišgirstų
ausimis, nesuprastų širdimi ir nesugrįžtų pas mane, o Aš jų
nepagydyčiau’.

28 Taigi tebūna jums žinoma, kad šis Dievo išgelbėjimas yra pasiųstas
pagonims, ir jie išgirs.“

29 Jam pasakius tuos žodžius, žydai išėjo smarkai ginčydamiesi tarpusavyje.

30 Paulius ištisus dvejus metus gyveno savo išsinuomotame name ir
priimdavo visus, kurie pas jį ateidavo.

31 Jis netrukdomai ir su visa drąsa skelbė Dievo karalystę bei mokė apie
Viešpatį Jėzų Kristų.

LAIŠKAS ROMIEČIAMS

ROM 1

1 Paulius, Jėzaus Kristaus vergas, pašauktas apaštalas, paskirtas skelbti
Dievo gerąją žinią,

2 kurią Jis iš anksto pažadėjo per savo pranašus Šventuosiuose Raštuose,

3 apie Jo Sūnų, kūnu kilusį iš Dovydo sėklos,

4 ir šventumo Dvasios per prikėlimą iš mirusių pripažintą galingu Dievo
Sūnumi, – Jėzų Kristų, mūsų Viešpatį.

5 Per Jį mes gavome malonę ir apaštalystę, kad dėl Jo vardo padarytume
tikėjimui visiškai klusnias visas tautas,

6 tarp kurių ir jūs esate Jėzaus Kristaus pašaukti.

7 Visiems, kuriuos Dievas myli pasiaukojančia meile, gyvenantiems
Romoje, pašauktiesiems šventiesiems: malonė jums ir ramybė nuo Dievo,
mūsų Tėvo, ir Viešpaties Jėzaus Kristaus!

8 Pirmiausia aš dėkoju savo Dievui per Jėzų Kristų už jus visus, nes jūsų
tikėjimas yra viešai skelbiamas visame pasaulyje.

9 Mano liudytojas yra Dievas, kuriam aš tarnauju savo dvasia ir skelbiu Jo
Sūnaus gerąją žinią. Aš be paliovos jus prisimenu savo maldose,

10 visuomet prašydamas, jog jei būtų tokia Dievo valia, kad galų gale Jis
mano kelionę padarytų sėkmingą ir aš galėčiau pas jus atvykti.

11 Mat aš trokštu jus pamatyti, kad perduočiau jums kokią nors dvasinę
Dievo malonės dovaną ir jūs būtumėte sustiprinti,

12 ir kad mes visi būtume paguosti per bendrą jūsų ir mano tikėjimą.

13 Broliai! Aš noriu, kad jūs žinotumėte, jog daug kartų ketinau pas jus
atvykti, – bet iki šiol vis kas nors mane sutrukdydavo, – kad ir tarp jūsų
turėčiau šiek tiek vaisių, kaip ir kitose pagonių tautose.

14 Juk aš esu skolininkas graikams ir svetimšaliams, išmintingiems ir
neišmanėliams.

15 Todėl nuolat trokštu ir jums Romoje skelbti gerąją žinią.

16 Aš nesigėdiju Kristaus gerosios žinios, nes ji yra stebuklinga Dievo galia,
kad būtų išgelbėtas kiekvienas kuris tiki, pirma žydas, o paskui ir graikas.

17 Joje Dievas apreiškia išteisinimą, kuris kyla iš tikėjimo ir per tikėjimą,
kaip yra parašyta: „Teisusis gyvens per tikėjimą.“

18 Dievo rūstybė yra apreiškiama iš dangaus už visokią žmonių bedievystę ir
neteisumą, nes tiesą jie suvaržo neteisumu.

19 Juk tai, kas turi būti žinoma apie Dievą, jiems yra apreikšta, nes Dievas
jiems tai atskleidė.

20 Nuo pat pasaulio sukūrimo Dievas kreipia kūrinių dėmesį į savo
neregimąsias savybes, amžinąją jėgą ir dievystę, todėl Jis aiškiai mato,
kad jie yra nepateisinami.

21 Nors jie pažino Dievą, bet nešlovino Jo ir nedėkojo Jam kaip Dievui, bet
tuščiai svarstydami jie buvo apkvailinti, ir kvaila jų širdis buvo
aptemdyta.

22 Tvirtindami, kad yra išmintingi, jie buvo padaryti kvailais.

23 Ir nemirtingo Dievo šlovę jie iškeitė į mirtingo žmogaus, paukščių,
keturkojų ir roplių atvaizdus.

24 Todėl Dievas juos perdavė jų pačių širdžių geiduliams ir netyrumui, kad
jie niekintų savo kūnus.

25 Jie Dievo tiesą iškeitė į melą ir garbino kūrinį bei jam tarnavo, bet ne
Kūrėjui, kuris palaimintas per amžius. Amen!

[26] Dėl to Dievas perdavė juos gėdingų aistrų valiai. Jų moterys prigimtinius santykius pakeitė į priešingus prigimčiai.

[27] Panašiai ir vyrai, palikę savo prigimtinius santykius su moterimis, buvo aistros uždegti vienas kitam. Vyrai su vyrais šlykščiai elgėsi ir atsiėmė už savo paklydimą pelnytą atlygį.

[28] Kadangi jie nepripažino Dievo tinkamu, todėl Dievas perdavė juos iškreipto proto valdžion, kad jie darytų tai, kas nepridera.

[29] Jie buvo pripildyti visokios neteisybės, paleistuvystės, pagedimo, gobšumo, blogio. Jie pilni pavydo, žmogžudysčių, ginčų, klastos, paniekos, apkalbų.

[30] Tai šmeižikai, nekenčiantys Dievo, akiplėšos, išpuikėliai, pagyrūnai, blogybių išradėjai, nepaklusnūs tėvams,

[31] kvaili, neištikimi, nemylintys, priešiški, negailestingi.

[32] Jie žino, kad toks Dievo reikalavimas teisingas, ir kad būtent tie, kurie nuolat tai daro yra verti mirties, tačiau jie ne tik patys taip daro, bet ir pritaria tiems, kurie nuolat taip daro.

ROM 2

[1] Todėl kad ir kas bebūtum, žmogau, teisdamas kitą, tu esi nepateisinamas! Tu pasmerki save, nes teisdamas kitą, tu nuolat darai tą patį.

[2] Mes žinome, kad Dievo teismas bus teisingas tiems, kurie taip daro.

[3] Nejaugi manai, žmogau, kuris teisi taip darančius, kad tą patį darydamas, tu išvengsi Dievo teismo?!

[4] Gal tu niekini Jo gerumo, pakantumo ir atlaidumo turtus ir nežinai, kad Dievo gailestingumas veda tave į atgailą?

[5] Dėl savo užsispyrusios ir neatgailaujančios širdies tu sau pačiam kaupi rūstybę, kuri bus apreikšta Dievo teisingo teismo ir Jo rūstybės dieną.

6 Jis kiekvienam atlygins pagal jo darbus:

7 tiems, kurie ištvermingai daro gera, ieško šlovės, garbės ir nemirtingumo,
– amžinuoju gyvenimu,

8 o tiems, kurie rezga intrigas ir nepaklūsta tiesai, bet pasiduoda neteisybei,
– įtūžiu ir rūstybe.

9 Sunkus išmėginimas ir didžiulė nelaimė kiekvienai sielai žmogaus, kuris
daro bloga, pirma žydo, o po to ir graiko,

10 ir šlovė, garbė bei ramybė kiekvienam, kuris daro gera – pirmiausia
žydui, o po to ir graikui.

11 Juk Dievas neatsižvelgia į asmenis.

12 Tie, kurie nusidėjo be Įstatymo, be Įstatymo ir pražus, bet tuos, kurie
nusidėjo Įstatymui, Dievas teis pagal Įstatymą.

13 Juk Dievo akivaizdoje teisūs ne Įstatymo klausytojai, bet Jis išteisins
tuos, kurie Įstatymą vykdo.

14 Kai neturintys Įstatymo pagonys iš prigimties vykdo Įstatymo
reikalavimus, tai jie, neturintys Įstatymo, patys sau yra Įstatymas.

15 Jie įrodo, kad Įstatymo reikalavimai yra įrašyti jų širdyse. Apie tai liudija
jų sąžinė ir mintys, kurios juos kaltina arba teisina.

16 Vieną dieną, kaip aš skelbiu savo gerojoje žinioje, Dievas teis žmonių
slaptus darbus per Jėzų Kristų.

17 Štai tu esi vadinamas žydu, viliesi Įstatymu ir garsiai giriesi Dievu.

18 Tu žinai Jo valią, atskiri tai, kas geriau, nes Įstatymo esi pamokytas.

19 Tu įsitikinęs, kad esi aklųjų vedlys, šviesa esantiems tamsoje,

20 neišmanančių auklėtojas, mažamečių mokytojas, kuriam Įstatyme
atskleistas pažinimas ir tiesa.

21 Kodėl mokydamas kitą, nepamokai pats savęs? Kodėl pamokslaudamas, kad negalima vogti, pats vagi?

22 Kodėl sakydamas, kad draudžiama svetimauti, pats svetimauji? Kodėl bjaurėdamasis stabais, pats apiplėši jų šventyklas?

23 Kodėl garsiai giriesi Įstatymu, bet nusižengdamas Įstatymui, pats paniekini Dievą?

24 Juk parašyta: „Dėl jūsų pagonys niekina Dievo vardą.“

25 Jei vykdai Įstatymą, tai apipjaustymas tikrai naudingas, bet jeigu esi Įstatymo laužytojas, tai tavo apipjaustymas tampa neapipjaustymu.

26 Taigi, jei neapipjaustytasis laikosi Įstatymo reikalavimų, ar jo neapipjaustymas nebus įskaitytas apipjaustymu?

27 Tas, kuris nuo gimimo neapipjaustytas kūne, bet vykdo Įstatymą, teis tave pagal Įstatymo raidę, kaip apipjaustytą Įstatymo laužytoją.

28 Juk ne tas yra žydas, kuris tokiu laikomas dėl išorės, ir ne tas yra apipjaustymas, kuris yra išoriškai atliktas kūne.

29 Žydas yra tas, kuris toks viduje, ir širdies apipjaustymas yra tas, kurį atliko Dvasia, o ne Įstatymo raidė. Tokiam pagyrimas ne iš žmonių, bet iš Dievo.

ROM 3

1 Koks tada pranašumas būti žydu, arba kokia apipjaustymo nauda?

2 Visais atžvilgiais didelis! Pirmiausia tas, kad Dievas jiems patikėjo savo žodžius.

3 O kas, jei kai kurie iš jų tapo netikintys? Ar jų netikėjimas gali panaikinti Dievo ištikimybę?

4 Teneįvyksta taip! Dievas teišlieka teisingas, o kiekvienas žmogus –
melagis, kaip parašyta: „Kad būtum pripažintas teisus savo žodžiuose ir
laimėtum, kai esi teisiamas.“

5 Jei mūsų neteisybė įrodo, kad Dievas yra teisingas, – ką tad sakysime? Ar
Dievas elgiasi neteisingai, kai Jis rūstauja? Aš kalbu žmogiškai.

6 Teneįvyksta taip! Kaip tuomet Dievas galėtų teisti pasaulį?

7 Juk jeigu Dievo tiesa per mano melagystę dar labiau išryškėjo Jo šlovei,
tai kodėl esu teisiamas kaip nusidėjėlis?

8 Dėl to mes esame šmeižiami, nes kai kurie tvirtina, jog mes sakome:
„Darykime blogai, kad mums būtų gerai.“ Tokių pasmerkimas yra
teisingas.

9 Tai ką gi? Ar mes geresni už juos? Žinoma ne! Juk mes jau įrodėme, kad
žydai ir pagonys – visi yra nuodėmės valdžioje,

10 kaip ir parašyta: „Nėra nė vieno teisaus.

11 Nėra gerai išmanančio, nėra Dievo ieškančio.

12 Visi nukrypo nuo kelio, nes buvo padaryti beverčiais; nėra kas darytų
gera, nėra nė vieno!

13 Jų gerklė – atvertas kapas; savo liežuviais jie apgaudinėja, ir iš jų lūpų
veržiasi gyvačių nuodai.

14 Jų burna pilna prakeiksmo ir kartėlio,

15 jų kojos greitos kraują pralieti.

16 Jų keliuose sunaikinimas bei kančia,

17 ir taikos kelio jie nepažino.

18 Prieš jų akis nėra pagarbios Dievo baimės.“

19 Mes žinome, kad visa, ką Įstatymas sako, jis sako tiems, kurie yra Įstatymo valdžioje, kad kiekviena burna būtų užčiaupta ir visas pasaulis būtų kaltas prieš Dievą.

20 Juk Įstatymo darbais Dievo akivaizdoje nebus išteisintas nė vienas kūnas, nes per Įstatymą ateina tik nuodėmės pažinimas.

21 Tačiau dabar, nepriklausomai nuo Įstatymo, yra apreikštas Dievo teisumas, kuris buvo paliudytas per Įstatymą ir Pranašus.

22 Dievas savo teisumą, per tikėjimą Jėzumi Kristumi, suteikia visiems, – jis skirtas visiems tikintiesiems. Juk nėra jokio skirtumo,

23 nes visi nusidėjo ir buvo palikti be Dievo šlovės.

24 Dievas juos išteisina dovanai, Jo malone dėl atpirkimo, kuris yra Kristuje Jėzuje.

25 Dievas Jį paskyrė permaldavimo auka tiems, kurie tiki Jo pralieto kraujo galia. Kad mes esame išteisinti, Dievas įrodė tuo, jog atleido anksčiau padarytas mūsų nuodėmes.

26 Būdamas kantrus, Jis įrodė savo teisumą dabartiniu metu, pasirodydamas esąs teisus ir išteisinantis tą, kuris tiki Jėzų.

27 Ar yra priežastis girtis? Ji buvo pašalinta. Kokiu pagrindu? Ar per darbus? Ne, ne per darbus, bet taip, kaip buvo nurodyta, – per tikėjimą.

28 Todėl mes esame įsitikinę, kad Dievas žmogų išteisina per tikėjimą, be Įstatymo darbų.

29 Argi Dievas – tik žydų Dievas? Ne. Jis ir pagonių Dievas. Taip, ir pagonių,

30 nes yra vienintelis Dievas, kuris per tikėjimą išteisins apipjaustytus ir per tikėjimą – neapipjaustytus.

31 Ar per tikėjimą panaikiname Įstatymą? Teneįvyksta taip! Priešingai, mes Įstatymą įtvirtiname.

ROM 4

1 Ką tad pasakysime? Ką gavo Abraomas, – mūsų protėvis pagal kūną?

2 Jei Abraomas būtų išteisintas darbais, tai jis turėtų progą pasigirti, bet ne
prieš Dievą.

3 O ką sako Raštas? „Abraomas patikėjo Dievu, ir tai jam buvo įskaityta
teisumu.“

4 Tam, kuris dirba, alga mokama ne kaip padėka, bet kaip tai, kas jam
priklauso.

5 Tačiau tam, kuris nedirba, bet tiki Tą, kuris išteisina bedievį, jo tikėjimas
jam yra įskaitomas teisumu.

6 Taip ir Dovydas vadina palaimintu žmogų, kurį Dievas pripažįsta teisiu ne
dėl darbų:

7 „Palaiminti tie, kurių neteisybės atleistos ir kurių nuodėmės uždengtos.

8 Palaimintas žmogus, kuriam Viešpats neįskaito nuodėmės!“

9 Ar šis palaiminimas skirtas tik apipjaustytiems, ar ir neapipjaustytiems?
Juk mes sakėme: „Abraomui tikėjimas buvo įskaitytas teisumu.“

10 Kada buvo įskaitytas? Ar kai jis buvo apipjaustytas ar neapipjaustytas?
Ne, tuomet jis dar nebuvo apipjaustytas.

11 Apipjaustymo žymę jis gavo kaip antspaudą, kuris patvirtina, kad dar
būdamas neapipjaustytas, dėl tikėjimo, jis buvo paskelbtas teisiu. Taip jis
tapo tėvu visų tikinčiųjų, kurie neapipjaustyti, tam, kad ir jie būtų
pripažinti teisiais.

12 Taip pat ir apipjaustytųjų tėvu, kurie ne tik apipjaustyti, bet ir vaikšto
mūsų tėvo Abraomo tikėjimo pėdomis, kurį jis turėjo dar būdamas
neapipjaustytas.

13 Juk ne per Įstatymą Abraomas ir jo palikuonys gavo pažadą, kad jie bus pasaulio paveldėtojai, bet per tikėjimą, kuris išteisina.

14 Nes jei paveldėtojai būtų tie, kurie laikosi Įstatymo, tai tikėjimas būtų padarytas neveiksmingas, o pažadas būtų panaikintas.

15 Juk Įstatymas vykdo rūstybę, o kur nėra Įstatymo, ten nėra ir Įstatymo pažeidimo.

16 Todėl paveldėjimas priklauso nuo tikėjimo, kad būtų iš malonės ir pažadas būtų nekintantis kiekvienam palikuoniui, ne tik tam, kuris remiasi Įstatymu, bet ir tam, kuris turi tikėjimą Abraomo, esančio visų mūsų tėvu,

17 nes taip ir parašyta: „Aš padariau tave daugelio tautų tėvu.“ Jis tapo tėvu, akivaizdoje Dievo, kuriuo jis tikėjo, kuris atgaivina mirusius ir vadina dar nesančius dalykus, jau esančiais.

18 Nesant jokios vilties, Abraomas patikėjo viltimi, kad taptų daugelio tautų tėvu pagal tai, kas buvo pasakyta: „Tokie bus tavo palikuonys.“

19 Būdamas šimtametis, jis nenusilpo tikėti ir nelaikė savo kūno jau numarintu, nei Saros įsčių apmirusiomis.

20 Jam nebuvo sukeltos abejonės, kad netikėtų Dievo pažadu, bet, tikėjimo sustiprintas, jis atidavė Dievui šlovę,

21 nes buvo visiškai įtikintas, kad tai, ką Dievas pažadėjo, Jis pajėgs ir įvykdyti.

22 Ir todėl jam tai buvo įskaityta teisumu.

23 Ne tik dėl jo parašyta, kad tai jam buvo įskaityta,

24 bet ir dėl mūsų, kuriems tai bus įskaityta, tikintiems Tą, kuris prikėlė iš mirusių, Jėzų, mūsų Viešpatį.

25 Jis buvo atiduotas dėl mūsų nusikaltimų ir prikeltas tam, kad mes būtume išteisinti.

ROM 5

[1] Taigi, dėl tikėjimo paskelbti teisiais, mes esame taikoje su Dievu per mūsų Viešpatį Jėzų Kristų.

[2] Per Jį tikėjimu mes gavome ir priėjimą prie šios malonės, kurioje dabar tvirtai stovime ir giriamės Dievo šlovės viltimi.

[3] Ir ne tik tuo. Mes giriamės ir sunkiuose išmėginimuose, gerai žinodami, kad sunkus išmėginimas gimdo ištvermę,

[4] ištvermė – patirtį, patirtis – viltį,

[5] o viltis nesugėdina, nes pasiaukojanti Dievo meilė yra išlieta mūsų širdyse per mums duotą Šventąją Dvasią.

[6] Juk mums dar esant bejėgiams, Kristus skirtu laiku numirė už bedievius.

[7] Vargu ar kas norėtų mirti už teisųjį. Galbūt kas nors ryžtųsi numirti už gerąjį.

[8] Tačiau Dievas mums įrodė savo pasiaukojančią meilę tuo, kad mums, dar tebebūnant nusidėjėliais, Kristus numirė už mus.

[9] Tai juo labiau dabar, kai esame išteisinti dėl Jo kraujo, mes būsime per Jį išgelbėti nuo rūstybės.

[10] Juk jeigu, dar būdami priešai, mes buvome sutaikyti su Dievu per Jo Sūnaus mirtį, tai juo labiau dabar, kai jau esame sutaikyti, mes būsime išgelbėti per Jo gyvybę.

[11] Ir ne vien tik tuo mes giriamės, bet per mūsų Viešpatį Jėzų Kristų mes giriamės ir Dievu, nes Kristus dabar mus su Juo sutaikė.

[12] Todėl, kaip per vieną žmogų nuodėmė įėjo į pasaulį, o per nuodėmę mirtis, taip ir mirtis prasiskverbė į visus žmones, nes Adome visi nusidėjo.

13 Juk nuodėmė buvo pasaulyje iki Įstatymo, bet kai nėra Įstatymo, nuodėmė neįskaitoma.

14 Vis dėlto nuo Adomo iki Mozės mirtis viešpatavo net ir tiems, kurie nenusidėjo, nusikalsdami panašiai kaip Adomas, kuris yra pirmavaizdis To, kuris turėjo ateiti.

15 Tačiau ne tokia yra Dievo malonės dovana kaip nuodėmė. Jei dėl vieno žmogaus nuodėmės mirė daugelis, tai tuo labiau Dievo malonė ir jos dovana per vieną žmogų, Jėzų Kristų, su pertekliumi išsiliejo daugeliui.

16 Ne taip yra su dovana, kaip su vienu žmogumi, kuris nusidėjo. Juk teismas dėl vienos nuodėmės pasmerkė, bet per Dievo malonės dovaną, net padarę daugybę nuodėmių, mes buvome išteisinti.

17 Jei dėl vieno žmogaus nuodėmės mirtis įsiviešpatavo per vieną žmogų, tai juo labiau tie, kurie priima malonės ir teisumo dovanos perteklių, viešpataus gyvenime per vieną – Jėzų Kristų.

18 Taigi kaip per vieno žmogaus nuodėmę visi žmonės buvo pasmerkti, taip ir per vieno žmogaus teisumą visi žmonės buvo išteisinti, kad gyventų.

19 Kaip per vieno žmogaus nepaklusnumą daugelis buvo paskelbti nusidėjėliais, taip ir per vieno visišką paklusnumą daugelis bus išteisinti.

20 Po to buvo duotas Įstatymas, kad nusikaltimas dar labiau padidėtų. Tačiau, ten, kur nuodėmė dar labiau padidėjo, ten dar gausesnė tapo malonė,

21 kad kaip nuodėmė viešpatavo per mirtį, taip ir malonė viešpatautų per teisumą, dovanojantį amžinąjį gyvenimą per Jėzų Kristų, mūsų Viešpatį.

ROM 6

1 Tad ką gi sakysime? Gal mums pasilikti nuodėmėje, kad pagausėtų malonė?

2 Teneįvyksta taip! Mirę nuodėmei, ar vis dar gyvensime joje?

3 Ar nežinote, kad mes visi, kurie krikšto metu buvome panardinti į Jėzų Kristų, buvome panardinti į Jo mirtį?

4 Taigi per krikštą panardinti vandenyje, mes buvome palaidoti kartu su Juo mirtyje, kad kaip Kristų Tėvas prikėlė iš mirusių savo šlovei, taip ir mes gyventume naują gyvenimą.

5 Jei mes esame sujungti su Jo mirties atvaizdu, tai būsime sujungti ir su Jo prikėlimo atvaizdu,

6 žinodami tai, jog mūsų senasis žmogus buvo nukryžiuotas kartu su Jėzumi ant kryžiaus, kad būtų sunaikintas nuodėmės kūnas, ir kad mes daugiau nebevergautume nuodėmei.

7 Juk kas yra miręs, tas buvo išlaisvintas iš nuodėmės.

8 Jeigu esame mirę kartu su Kristumi, tikime, kad ir gyvensime kartu su Juo,

9 gerai žinodami, kad prikeltas iš mirusių Kristus jau daugiau nebemiršta, ir mirtis Jam jau nebeviešpatauja.

10 Juk kai Jis mirė, tai mirė nuodėmei kartą ir visiems laikams, o kad Jis gyvena, – gyvena Dievui.

11 Taip ir jūs nuolat laikykite save mirusiais nuodėmei, bet gyvais Dievui Kristuje Jėzuje, mūsų Viešpatyje.

12 Teneviešpatauja nuodėmė jūsų mirtingame kūne, kad jo geismų proveržyje jai paklustumėte.

13 Neduokite nuodėmei savo kūno narių kaip nedorybės ginklų, bet paveskite save Dievui kaip atgaivintus iš mirusiųjų ir savo kūno narius kaip teisumo ginklus.

14 Tuomet nuodėmė jums nebeviešpataus, nes jūs esate ne Įstatymo, bet malonės valdžioje.

15 Tai ką gi? Ar mes nusidėsime, kadangi esame ne Įstatymo, bet malonės valdžioje? Teneįvyksta taip!

16 Ar nežinote, kad pasiduodami kam nors vergauti, jūs tampate vergais to, kuriam paklūstate, ar tai būtų nuodėmė, gimdanti mirtį, ar visiškas paklusnumas, dovanojantis teisumą?

17 Aš dėkoju Dievui, kad jūs, kurie buvote nuodėmės vergais, iš širdies visiškai paklusote tam mokymo pavyzdžiui, kuris jums buvo perduotas.

18 Jūs buvote išlaisvinti iš nuodėmės ir padaryti teisumo vergais.

19 Kalbu žmogiškai, nes jūsų kūnas silpnas. Kaip buvote atidavę savo kūno narius vergauti netyrumui ir savivalei, kad elgtumėtės savavališkai, taip dabar atiduokite savo kūno narius vergauti teisumui, kad taptumėte šventi.

20 Kai jūs buvote nuodėmės vergai, jūs buvote nepriklausomi nuo teisumo.

21 Kokį gi vaisių turėjote tada? Dalykus, kurių dabar gėdijatės, nes jų pabaiga – mirtis.

22 Tačiau dabar, išlaisvinti iš nuodėmės ir padaryti Dievo vergais, turite kaip vaisių – jūsų šventumą, ir kaip apdovanojimą – amžinąjį gyvenimą.

23 Nuodėmės alga – mirtis, bet Dievo malonės dovana – amžinasis gyvenimas Kristuje Jėzuje, mūsų Viešpatyje.

ROM 7

1 Broliai! Ar nežinote, kad aš kalbu suprantantiems Įstatymą, – jog Įstatymas galioja žmogui tol, kol jis gyvas?

2 Juk ištekėjusi moteris Įstatymu yra sujungta tol, kol jos vyras gyvas. Tačiau jei tik vyras miršta, ji yra išlaisvinta nuo Įstatymo, kuris jungė ją su vyru.

3 Taigi, jei tik ji ištekėtų už kito vyro, kol jos vyras gyvas, ji bus vadinama svetimautoja. Tačiau jei tik jos vyras miršta, ji tampa laisva nuo Įstatymo, ir ištekėjusi už kito vyro, nebėra svetimautoja.

4 Taip ir jūs, mano broliai, per Kristaus kūną buvote numarinti Įstatymui,
kad priklausytumėte kitam, Tam, kuris buvo prikeltas iš mirusių, ir kad
mes neštume vaisių Dievui!

5 Kai mes gyvenome pagal kūną, mūsų kūno nariuose per Įstatymą veikė
nuodėmingos aistros, ir mes nešėme vaisių mirčiai.

6 Tačiau dabar, mes esame išlaisvinti iš Įstatymo, kad mirę Įstatymui, kuriuo
buvome surišti, mes nauju būdu tarnautume kaip vergai Dvasiai, o ne kaip
seniau – pasenusiai Įstatymo raidei.

7 Ką tad pasakysime? Ar Įstatymas yra nuodėmė? Teneįvyksta taip! Aš
nebūčiau pažinęs nuodėmės, jei ne per Įstatymą. Nebūčiau pažinęs
geidulio, jei Įstatymas nebūtų sakęs: „Negeisk!“

8 Bet nuodėmė, per įsakymą gavusi progą, sukėlė manyje visokius geismus,
nes be Įstatymo nuodėmė yra mirusi.

9 Kitados, be Įstatymo, aš buvau gyvas, bet, atėjus įsakymui, atgijo
nuodėmė, o aš numiriau.

10 Man buvo atskleista, kad įsakymas, kuris buvo skirtas gyvenimui,
pasmerkė mane myriop.

11 Juk nuodėmė per įsakymą gavusi progą mane suvedžiojo ir per jį mane be
jokio gailesčio nužudė.

12 Todėl Įstatymas tikrai yra šventas; įsakymas taip pat šventas ir teisingas,
ir geras.

13 Tai, kas gera, tapo man mirtimi. Teneįvyksta taip! Tačiau nuodėmė, kad ji
būtų atskleista, jog ji yra nuodėmė, per tai, kas gera, pagimdė manyje
mirtį, – kad per įsakymą nuodėmė taptų be galo nuodėminga.

14 Mes žinome, kad Įstatymas yra dvasinis, bet aš esu kūniškas, parduotas
nuodėmės vergystėn.

15 Juk aš nesuprantu, ką darau, nes nedarau to, ko noriu, bet nuolat darau tai,
ko nekenčiu.

16 Tačiau jei darau tai, ko nenoriu, aš besąlygiškai pritariu Įstatymui, kad jis yra geras.

17 Taigi dabar jau nebe aš tai darau, bet manyje gyvenanti nuodėmė.

18 Aš gerai žinau, kad manyje, tai yra mano nuodėmingoje prigimtyje, negyvena joks gėris. Juk aš noriu daryti gera, bet, kaip tai padaryti, nežinau.

19 Aš nedarau gėrio, kurio noriu, bet darau blogį, kurio nenoriu.

20 O jeigu darau tai, ko nenoriu, jau nebe aš tai darau, bet manyje gyvenanti nuodėmė.

21 Tuomet aš elgiuosi taip, kaip esu įpratęs, kad kai noriu daryti gera, darau bloga.

22 Juk mano vidinis žmogus gėrisi Dievo principais,

23 bet savo kūno nariuose matau kitą nuostatą, kuri kovoja prieš mano proto nuostatą. Ji padaro mane, mano kūno nariuose esančių nuodėmingų įpročių, belaisviu.

24 Nelaimingas aš žmogus! Kas išlaisvins mane iš šito kūno mirties?

25 Aš dėkoju Dievui – per Jėzų Kristų, mūsų Viešpatį, kad aš pats protu tarnauju kaip vergas Dievo principams, o kūnu – nuodėmingiems įpročiams.

ROM 8

1 Taigi dabar nėra jokio pasmerkimo tiems, kurie yra Kristuje Jėzuje, kurie gyvena paklusdami ne nuodėmingai žmogaus prigimčiai, bet Dvasiai,

2 nes gyvybės Dvasia per Kristų Jėzų išlaisvino mane iš nuodėmingų įpročių ir mirties.

3 Juk neįvykdomas ir silpnas Įstatymas negalėjo išgelbėti nuodėmingos
žmogaus prigimties, bet tai įvykdė Dievas. Jis atsiuntė savo Sūnų, panašų
į nuodėmingą prigimtį turintį žmogų, kad Jis būtų auka už nuodėmę. Jis
pasmerkė nuodėmingoje žmogaus prigimtyje esančią nuodėmę,

4 kad teisingas Įstatymo reikalavimas būtų įvykdytas mumyse, nes mes
gyvename paklusdami ne nuodėmingai žmogaus prigimčiai, bet Dvasiai.

5 Tie, kurie gyvena paklusdami nuodėmingai žmogaus prigimčiai, mąsto
kūniškai, o tie, kurie gyvena paklusdami Dvasiai, mąsto dvasiškai.

6 Kūniškas mąstymas yra mirtis, o dvasinis – gyvenimas ir ramybė.

7 Kūniškas mąstymas yra priešiškas Dievui, nes jis nepasiduoda, kad Dievo
Įstatymas jį pavergtų, juk ir negali.

8 Todėl tie, kurie turi nuodėmingą žmogaus prigimtį, negali patikti Dievui.

9 Tačiau jūs esate ne nuodėmingoje žmogaus prigimtyje, bet Dvasioje, jei
tik jumyse gyvena Dievo Dvasia. O jei kas nors neturi Kristaus Dvasios,
tas nėra Jo.

10 Jeigu Kristus yra jumyse, tai kūnas yra miręs dėl nuodėmės, bet Dvasia
teikia gyvybę dėl teisumo.

11 Jei jumyse gyvena Dvasia To, kuris prikėlė Jėzų iš mirusių, tai Tas, kuris
prikėlė Kristų iš mirusių, atgaivins ir jūsų mirtingus kūnus per savo
Dvasią, kuri gyvena jumyse.

12 Taigi, broliai, mes nesame nuodėmingos žmogaus prigimties skolininkai,
kad gyventume pagal jos norus!

13 Jei jūs gyvenate paklusdami nuodėmingai žmogaus prigimčiai, mirsite,
bet jei paklusdami Dvasiai marinate nuodėmingos žmogaus prigimties
darbus, gyvensite.

14 Visi, kurie yra Dievo Dvasios vedami, tie yra Dievo sūnūs.

15 Jūs gavote ne vergystės dvasią, kad vėl bijotumėte, bet gavote Dvasią, kuri padarė jus Dievo sūnumis ir kurios raginami šaukiame: „Tėveli, Tėve!“

16 Pati Dvasia liudija mūsų dvasiai, kad esame Dievo vaikai.

17 O jei esame vaikai, tai ir paveldėtojai, – Dievo paveldėtojai ir Kristaus bendrapaveldėtojai. Jeigu tik drauge su Juo kenčiame, tai drauge su Juo būsime ir pašlovinti.

18 Aš esu įsitikinęs, kad dabartinio laiko kentėjimai nėra verti dėmesio, lyginant juos su būsimąja šlove, kuri mums bus aiškiai apreikšta.

19 Juk kūrinija kantriai ir su ilgesiu laukia Dievo sūnų pasirodymo.

20 Mat kūrinija buvo atiduota tuštybės valdžion ne savo noru, bet per Tą, kuris atidavė ją vilčiai,

21 kad ir pati kūrinija būtų išlaisvinta iš sugedimo vergovės ir jai būtų suteikta šlovinga Dievo vaikų laisvė.

22 Mes gerai žinome, kad visa kūrinija iki šiol drauge dejuoja ir kenčia gimdymo kančias.

23 Ir ne tik kūrinija, bet ir mes patys, turintys pirmuosius Dvasios vaisius, ir mes patys savyje dejuojame, nes kantriai laukiame dienos, kol Dievas priims mus kaip sūnus, tai yra mūsų kūno atpirkimo.

24 Juk mes buvome išgelbėti vilčiai, bet parodyta viltis nėra viltis. Argi kas nors viliasi tuo, ką jis jau mato?

25 Tačiau jei viliamės tuo, ko nematome, tada su dideliu troškimu ištvermingai to laukiame.

26 Taip pat ir Dvasia ateina į pagalbą mūsų silpnybėms. Juk mes nežinome, ką reikėtų sakyti, kai meldžiamės Dievui, bet nežiūrint to, pati Dvasia užtaria mus, žodžiais neišsakomomis dejonėmis.

27 O Tas, kuris nuolat tiria širdis, gerai žino, kokia yra Dvasios mintis, nes Ji užtaria šventuosius pagal Dievo valią.

28 Juk mes gerai žinome, kad pasiaukojančia meile mylintiems Dievą, kurie yra Jo tikslui pašaukti, Jis visa sutvarko taip, kad išeitų į gera.

29 Nes tuos, kuriuos Jis iš anksto numatė, tuos Jis iš anksto ir paskyrė, kad jie būtų tokie patys kaip Jo Sūnaus atvaizdas, ir kad Jis būtų pirmagimis tarp daugelio brolių.

30 Kuriuos Jis iš anksto paskyrė, tuos Jis ir pašaukė, o kuriuos Jis pašaukė, tuos Jis ir išteisino, ir kuriuos Jis išteisino, tuos Jis ir pašlovino.

31 Tai ką gi tuomet apie tai pasakysime? Jei Dievas yra už mus, tai kas gi prieš mus?

32 Tas, kuris nepagailėjo savo Sūnaus, bet atidavė Jį už mus visus, kaipgi Jis ir visko nepadovanotų mums kartu su Juo?

33 Kas patrauks teisman Dievo išrinktuosius? Juk pats Dievas išteisina.

34 Kas yra tas, kuris nuolat smerkia? Juk Kristus mirė, tuo labiau kad Jis buvo prikeltas iš mirusių, Jis yra Dievo dešinėje ir užtaria mus.

35 Kas mus atskirs nuo pasiaukojančios Kristaus meilės? Ar priespauda, ar didžiulė nelaimė, ar persekiojimas, ar badas, ar nuogumas, ar pavojus, ar kalavijas?

36 Kaip parašyta: „Dėl Tavęs mes siunčiami myriop ištisą dieną, laikomi avimis skerdimui.“

37 Tačiau visuose šiuose dalykuose mes laimime lemiamą pergalę per Tą, kuris mus pamilo pasiaukojančia meile.

38 Todėl aš esu Dievo visiškai įtikintas, kad nei mirtis, nei gyvenimas, nei angelai, nei valdovai, nei galios, nei dabartis, nei ateitis,

39 nei aukštis, nei gylis, nei koks nors kitas kūrinys nepajėgs mūsų atskirti nuo pasiaukojančios Dievo meilės, kuri yra Kristuje Jėzuje, mūsų

Viešpatyje.

ROM 9

1 Sakau tiesą Kristuje, nemeluoju, nes tai man liudija ir mano sąžinė,
raginama Šventosios Dvasios,

2 kad aš labai liūdžiu ir dėl to man nepaliaujamai skauda širdį.

3 Aš maldavau, kad pats būčiau pasmerktas pražūčiai ir atskirtas nuo
Kristaus vietoj savo brolių, mano giminaičių pagal kūną,

4 tų, kurie yra izraelitai. Juos Dievas priėmė kaip sūnus, jiems priklauso
šlovė, sandoros, Įstatymo leidyba, tarnavimas Dievui ir pažadai.

5 Iš jų yra tėvai, ir iš jų pagal kūną kilo Kristus, kuris yra virš visų esantis
Dievas. Jis yra palaimintas per amžius. Amen!

6 Juk ne toks yra Dievo žodis, jis negali prarasti galios. Ne visi, kilę iš
Izraelio, yra Izraelis.

7 Ir ne visi jie yra vaikai vien tik dėl to, kad yra Abraomo palikuonys, nes
parašyta: „Per Izaoką bus pašaukti tau palikuonys.“

8 Ne kūno vaikai yra Dievo vaikai, bet pažado vaikai laikomi palikuonimis.

9 O pažado žodis yra toks: „Šiuo laiku Aš ateisiu, ir Sara turės sūnų.“

10 Ir ne vien tik ji, bet ir Rebeka, vedybų guolyje, tapo nėščia per vieną, per
mūsų tėvą Izaoką.

11 Juk dar jos vaikams negimus ir jiems nepadarius ko nors gero ar blogo,
kad Dievo sumanymas įvyktų ne dėl darbų, bet pagal išrinkimą, ir kiltų iš
To, kuris pašaukia,

12 jai buvo ištarta: „Vyresnysis tarnaus kaip vergas jaunesniajam“,

13 kaip ir parašyta: „Jokūbą Aš pamilau pasiaukojančia meile, bet Ezavo
neapkenčiau.“

14 Ką gi pasakysime? Ar Dievas neteisingas? Teneįvyksta taip!

15 Juk Mozei Jis sako: „Aš pasigailėsiu to, kurio norėsiu pasigailėti, ir būsiu gailestingas tam, kuriam norėsiu būti gailestingas.“

16 Taigi viskas priklauso ne nuo to, kuris to nori ir ne nuo to, kuris greitai bėga pirmyn, bet nuo Dievo, kuris pasigaili.

17 Juk Raštas sako faraonui: „Aš paaukštinau tave, kad tavyje parodyčiau savo valdžią ir kad mano vardas būtų skelbiamas visoje žemėje.“

18 Taigi Dievas pasigaili to, kurio nori pasigailėti, o kurį nori, tą užkietina.

19 Tuomet man sakysi: „Tai kodėl Jis dar priekaištauja? Juk kas galėtų pakeisti Jo sprendimą?“

20 Niekas. O, žmogau! Kas gi tu iš tiesų esi, kad drįsti prieštarauti Dievui? Argi molio lipdinys sako tam, kuris jį nulipdė: „Kodėl tu mane tokį padarei?“

21 Argi puodžius neturi valdžios, kad iš to paties molio gabalo padarytų vieną indą garbingam naudojimui, o kitą – negarbingam?

22 Todėl Dievas, norėdamas parodyti savo rūstybę ir apreikšti savo galią, su didžiu kantrumu pakentė pražūčiai nužiestus rūstybės indus,

23 kad pažintų Jo šlovės turtus gailestingumo indai, kuriuos Jis iš anksto paruošė šlovei.

24 Mus Jis pašaukė ne vien tik iš žydų, bet ir iš pagonių.

25 Per Ozėją Jis kalba: „Ne savo tautą Aš pavadinsiu savo tauta, ir tą, kurios nemyliu pasiaukojančia meile – tauta, kurią myliu pasiaukojančia meile.

26 Ir toje Rašto vietoje, kur jiems buvo ištarta: ‘Jūs ne mano tauta’, ten jie bus vadinami gyvojo Dievo sūnumis.“

27 Tačiau Izaijas apie Izraelį šaukia: „Jei Izraelio sūnų skaičius būtų kaip jūros smiltys, tai bus išgelbėtas tik likutis.

28 Juk Viešpats įvykdys galutinį, skubų ir teisingą sprendimą, Jis skubiai įvykdys savo sprendimą žemėje.“

29 Be to, Izaijas išpranašavo: „Jei kareivijų Viešpats nebūtų palikęs mums palikuonių, mes būtume padaryti kaip Sodoma ir būtume prilyginti Gomorai.“

30 Tai ką gi pasakysime? Pagonys, kurie nesiekė teisumo, pasiekė teisumą, būtent teisumą, kuris pasiekiamas per tikėjimą.

31 Tačiau Izraelis, kuris siekė teisumo per Įstatymą, per Įstatymą teisumo nepasiekė.

32 Kodėl? Todėl, kad to siekė ne per tikėjimą, bet per Įstatymo darbus. Jie atsitrenkė į suklupimo akmenį,

33 kaip parašyta: „Štai Aš dedu Sione suklupimo akmenį ir papiktinimo uolą, ir kas Jį tiki, tas nebus sugėdintas.“

ROM 10

1 Broliai, mano širdis trokšta ir aš prašau Dievo, kad Izraelis būtų išgelbėtas!

2 Aš jiems liudiju, kad jie uoliai ieško Dievo, bet Jo nepažįsta.

3 Nesuprasdami, kas yra Dievo dovanojamas teisumas ir siekdami įtvirtinti savąjį teisumą, jie buvo padaryti nepaklusniais Dievo dovanojamam teisumui.

4 Juk Įstatymo pabaiga yra Kristus, kad būtų išteisintas kiekvienas, kuris tiki.

5 Mozė rašo apie teisumą, kuris kyla iš Įstatymo: „Jį įvykdęs žmogus gyvens per jį.“

6 Tačiau teisumas, kuris kyla iš tikėjimo kalba taip: „Nesakyk savo širdyje: ‘Kas įžengs į dangų?’ – tai tie, kuriuos Kristus nuvedė žemyn.

7 Arba: ‘Kas nužengs į bedugnę?’ – tai tie, kuriuos Kristus atvedė prikeltus
iš mirusių aukštyn.“

8 Tad ką jis sako? – „Arti tavęs yra Dievo ištartas žodis; jis tavo burnoje ir
tavo širdyje“ – tai yra ištartas tikėjimo žodis, kurį mes skelbiame.

9 Jeigu savo burna išpažinsi Viešpatį Jėzų ir savo širdyje tikėsi, kad Dievas
Jį prikėlė iš mirusių, tu būsi išgelbėtas.

10 Kai žmogaus širdį Dievas įtikina, jam suteikiamas teisumas, o kai Jis
paragina burną viešai tai išpažinti, taip įgyjamas išgelbėjimas.

11 Juk Raštas sako: „Nė vienas, kuris Jį tiki, nebus sugėdintas.“

12 Nėra skirtumo tarp žydo ir graiko, nes tas pats visų Viešpats, turintis
gėrybių visiems, kurie Jo šaukiasi.

13 Taigi kiekvienas, kuris šauksis Viešpaties vardo, bus išgelbėtas.

14 Kaip žmonės šauksis To, kurio neįtikėjo? Ir kaip jie tikės Tą, apie kurį
nieko negirdėjo? Kaip jie išgirs be skelbėjo?

15 Ir kaip jie skelbs, jei nebus pasiųsti? Kaip parašyta: „Kaip malonu matyti
ateinant tuos, kurie skelbia gerąją taikos žinią ir tai, kas gera!“

16 Tačiau ne visi pakluso gerajai žiniai. Juk Izaijas sako: „Viešpatie, kas
patikėjo tuo, ką iš mūsų išgirdo!?“

17 Taigi tikėjimas kyla iš to, ką žmogus išgirsta, o tai ką jis išgirsta, kyla iš
Dievo ištarto žodžio.

18 Vis dėlto klausiu: ar jie negirdėjo? Priešingai, po visą žemę pasklido jų
balsas, ir jų ištarti žodžiai iki gyvenamos žemės pakraščių.

19 Vėl klausiu: ar Izraelis nesuprato? Mozė pirmas sako: „Aš sukelsiu jums
pavydą per tuos, kurie nėra tauta, ir sukelsiu pyktį per kvailą tautą.“

20 Izaijas įsidrąsina ir sako: „Aš buvau atrastas tų, kurie manęs neieškojo,
Aš pasirodžiau tiems, kurie apie mane neklausinėjo.“

21 Tačiau Izraeliui sako: „Ištisą dieną Aš laikiau ištiesęs savo rankas į
nepaklūstančią ir nuolat prieštaraujančią tautą.“

ROM 11

1 Tad aš klausiu: ar Dievas atstūmė savo tautą? Teneįvyksta taip! Juk ir aš
esu izraelitas, iš Abraomo palikuonių, iš Benjamino giminės.

2 Dievas neatstūmė savo tautos, kurią Jis iš anksto numatė. Ar nežinote, ką
Raštas sako apie Eliją, kai šis skundžiasi Dievui dėl Izraelio, sakydamas:

3 „Viešpatie, jie be jokio gailesčio iššudė Tavo pranašus ir nugriovė Tavo
aukurus. Aš vienintelis buvau paliktas, ir jie ieško mano sielos!“

4 O ką jam atsako Dievas? „Aš pasilikau sau septynis tūkstančius vyrų, tų,
kurie nesulenkė kelių prieš Baalą.“

5 Taip pat ir dabartiniu laiku yra dėl malonės išrinktas likutis.

6 Jei dėl malonės, tai ne dėl darbų, tuomet malonė jau nebūtų malonė.
Tačiau jeigu dėl darbų, tai ne dėl malonės, tuomet darbas jau nebūtų
darbas.

7 Tai ką gi? Ko Izraelis troško, to negavo. Gavo tik išrinktieji, o likusieji
buvo užkietinti,

8 kaip parašyta: „Dievas siuntė jiems snaudulio dvasią, kad jų akys neregėtų
ir jų ausys negirdėtų iki pat šios dienos.“

9 Ir Dovydas sako: „Jų stalas tebūnie paverstas spąstais ir medžiotojų tinklu,
susitrenkimo akmeniu ir atpildu.

10 Tebūnie aptemdytos jų akys, kad jie nematytų, ir jų nugara tebūnie
laikoma nuolat sulenkta.“

11 Tad aš klausiu: nejaugi izraelitai suklupo, kad pražūtų? Teneįvyksta taip!
Tačiau per jų nusižengimą buvo išgelbėti pagonys, kad izraelitus apimtų
pavydas.

12 Juk jeigu jie nusižengė tam, kad pasaulis būtų praturtintas, ir patyrė
nesėkmę, kad pagonys būtų praturtinti, tai dar labiau praturtins jų visų
išgelbėjimas.

13 Jums, pagonims, sakau: aš esu pagonių apaštalas ir savo tarnavimą aš
gerbiu,

14 kad kaip nors sukelčiau pavydą tiems, kurie yra mano kūnas, ir bent kai
kuriuos išgelbėčiau.

15 Juk jeigu jų atmetimas reiškia pasaulio sutaikinimą, tai ką reikš jų
priėmimas, jei ne gyvenimą, tiems, kurie bus atgaivinti iš mirusių?

16 Jei pirmojo derliaus duona šventa, tai ir visa tešla, ir jei šaknis šventa, tai
ir šakos.

17 Bet jeigu kai kurios šakos buvo nulaužtos, o tu, būdamas laukinis
alyvmedis, esi įskiepytas tarp jų ir tapai alyvmedžio šaknies bei syvų
dalininku,

18 tai nesididžiuok prieš kitas šakas. O jeigu didžiuojiesi, žinok, kad ne tu
išlaikai šaknį, bet šaknis tave.

19 Taigi tu sakysi: „Šakos buvo nulaužtos tam, kad aš būčiau įskiepytas.“

20 Gerai, jos buvo nulaužtos dėl netikėjimo, o tu stovi tikėjimu. Nemąstyk
išdidžiai, bet bijok!

21 Juk jei Dievas nepagailėjo prigimtinių šakų, tai Jis nepagailės ir tavęs.

22 Todėl pamatyk Dievo gerumą ir griežtumą: tiems, kurie suklupo –
griežtumas, bet tau – Dievo gerumas, jei tik pasiliksi Jo gerume, kitaip ir
tu būsi iškirstas.

23 Taip pat ir jie, jei nepasiliks netikėjime, bus įskiepyti, nes Dievas turi
galią ir vėl juos įskiepyti.

24 Tad jeigu tu buvai iškirstas iš prigimtinio laukinio alyvmedžio ir prieš
prigimtį buvai įskiepytas į gerąjį alyvmedį, tai juo labiau tie, kurie yra

prigimtinės šakos, bus įskiepyti savajame alyvmedyje.

25 Juk aš nenoriu, broliai, palikti jus nežinioje dėl šios paslapties, kad nebūtumėte išmintingi savo pačių akyse: dalis Izraelio užkietėjo iki tol, kol įeis pilnas pagonių skaičius!

26 Ir tuomet bus išgelbėtas visas Izraelis, kaip parašyta: „Iš Siono ateis Tas, kuris gelbsti ir nukreips bedievystes nuo Jokūbo.

27 Štai tokia bus su jais mano sandora, kai Aš pašalinsiu jų nuodėmes.“

28 Gerosios žinios atžvilgiu, jie yra priešai jūsų naudai, bet išrinkimo atžvilgiu, jie yra tie, kuriuos Dievas myli pasiaukojančia meile dėl protėvių.

29 Juk Dievo malonės dovanos ir asmeninis pašaukimas – neatšaukiami.

30 Kaip kadaise ir jūs nepaklusote Dievui, bet dabar dėl jų nepaklusnumo jūsų buvo pasigailėta,

31 taip ir jie dabar nepaklūsta, kad dėl jums suteikto pasigailėjimo ir jų pačių būtų pasigailėta.

32 Dievas juos visus drauge įkalino nepaklusnume, kad visų pasigailėtų.

33 O Dievo turtų, išminties ir pažinimo gelme! Kokie neištiriami Jo teismų sprendimai ir nepaaiškinami Jo keliai!

34 Kas gi pažino Viešpaties mintį ir kas buvo Jo patarėjas?

35 Arba kas Jam yra davęs pirmas, kad Viešpats jam atmokėtų?

36 Todėl iš Jo ir per Jį, ir Jam yra visa. Jam tebūna šlovė per amžius! Amen.

ROM 12

1 Dėl to, kad Dievas daug kartų pasigailėjo, aš prašau jus, broliai, aukoti savo kūnus kaip gyvą, pašvęstą ir Dievui priimtiną auką – jūsų sąmoningą tarnavimą!

2 Ir nebūkite sutapatinami su šiuo pasauliu, bet būkite neatpažįstamai keičiami per mąstymo atnaujinimą, kad atskirtumėte, kokia yra gera, priimtina ir tobula Dievo valia.

3 Juk dėl man suteiktos malonės, aš įsakau kiekvienam, esančiam tarp jūsų, nesididžiuoti, bet mąstyti apie save taip, kaip privalu, mąstyti apie save blaiviai, pagal kiekvienam Dievo skirtąjį tikėjimo saiką.

4 Juk kaip viename kūne turime daug kūno dalių, tačiau kiekviena kūno dalis neatlieka tos pačios veiklos,

5 taip ir mes daugelis esame vienas kūnas Kristuje, o pavieniui – vieni nuo kitų priklausomos kūno dalys.

6 Tačiau pagal mums suteiktą malonę turime skirtingas Dievo malonės dovanas. Jei tai pranašavimas, tai pranašaukite pagal jums duotą tikėjimo dydį,

7 jei tai tarnavimas, – tarnaukite, jei kas moko – temoko,

8 jei kas guodžia – teguodžia, kas dalijasi su kitais – tesidalija dosniai, kas vadovauja – tevadovauja su užsidegimu, kas daro gailestingumo darbus, tai tedaro nuoširdžiai.

9 Meilė tebūna pasiaukojanti ir neapsimestinė. Nekęskite, to kas bloga, bet tvirtai laikykitės to, kas gera.

10 Švelniai mylėkite vieni kitus broliška meile; pirmi parodykite vieni kitiems pagarbą.

11 Nebūkite tingūs, bet uolūs, būkite liepsnojančios dvasios, visuomet tarnaukite kaip vergai Viešpačiui.

12 Džiaukitės viltimi, atlaikykite sunkų išmėginimą, nuolatos melskitės.

13 Padėkite šventiesiems jų poreikiuose, būkite svetingi.

14 Laiminkite tuos, kurie jus persekioja, laiminkite ir nekeikite.

15 Džiaukitės su besidžiaugiančiais, raudokite su raudančiais.

16 Būkite vienminčiai tarpusavyje. Nemąstykite išdidžiai, bet sekite paskui nusižeminusius. Nebūkite išmintingi savo akyse.

17 Niekam neatmokėkite blogiu už blogį. Rūpinkitės tuo, kas gera visų žmonių akivaizdoje.

18 Kiek įmanoma ir kiek nuo jūsų priklauso, gyvenkite taikoje su visais žmonėmis.

19 Nekeršykite patys, kurie esate mylimi pasiaukojančia meile, bet palikite vietos Dievo rūstybei, juk parašyta: „Mano kerštas, Aš atmokėsiu, – sako Viešpats.“

20 Todėl jei tavo priešas alksta, pamaitink jį, jei trokšta, pagirdyk jį. Juk taip darydamas, tu sukrausi ant jo galvos liepsnojančias žarijas.

21 Tenenugali tavęs blogis, bet nugalėk blogį gerumu.

ROM 13

1 Kiekviena siela tebūna klusni aukštesnėms valdžioms. Juk nėra valdžios, kuri nebūtų iš Dievo. Esančios valdžios yra Dievo paskirtos.

2 Todėl, kas priešinasi valdžiai, priešinasi Dievo nustatytai tvarkai, o tie, kurie priešinasi, užsitrauks sau teismą.

3 Juk valdovų bijo ne gerus darbus darantys, bet blogus. Nori nebijoti valdžios? Daryk gera ir susilauksi iš jos pagyrimo.

4 Mat valdovas yra Dievo tarnas, kad tau gerai sektųsi. Tačiau jei tu nuolat darai blogį, bijok, nes jis ne veltui nešioja kalaviją. Juk jis yra Dievo tarnas, keršijantis, kad įvykdytų rūstybę tam, kuris nuolat daro blogį.

5 Todėl jums būtina paklusti ne vien tik bijant rūstybės, bet ir dėl sąžinės.

6 Juk todėl ir mokesčius mokate, nes valdovai yra Dievo tarnai, nuolat vykdantys savo pareigas.

7 Todėl atiduokite kiekvienam tai, kas priklauso: kam mokestis – mokestį, kam muitas – muitą, kam baimė – baimę, kam pagarba – pagarbą.

8 Nebūkite niekam nieko skolingi, išskyrus tai, kad vieni kitus mylėtumėte pasiaukojančia meile, nes kuris myli pasiaukojančia meile kitą, tas yra įvykdęs Įstatymą.

9 Juk įsakymai: „Nesvetimauk, nežudyk, nevok, melagingai neliudyk, negeisk“ ir bet kuris kitas įsakymas, yra apibendrinami šiuo posakiu: „Mylėk pasiaukojančia meile savo artimą kaip save patį.“

10 Pasiaukojanti meilė artimui blogio nedaro. Todėl Įstatymo įvykdymas yra pasiaukojanti meilė.

11 Tai darykite, gerai suprasdami, koks dabar laikas. Atėjo laikas mums pabusti iš miego. Juk dabar mūsų išgelbėjimas yra daug arčiau negu tuomet, kai įtikėjome.

12 Naktis praslinko, jau priartėjo diena. Todėl padėkime į šalį tamsos darbus ir apsiginkluokime šviesos ginklais.

13 Kaip dieną, elkimės padoriai: tenebūna vietos triukšmingiems puotavimams, girtuokliavimams, sanguliavimams, paleistuvystėms, ginčams ir pavyduliavimui.

14 Apsivilkite Viešpačiu Jėzumi Kristumi ir nesirūpinkite, kaip patenkinti kūno geidulius.

ROM 14

1 Silpno tikėjimo žmogų priimkite, tik venkite ginčų dėl skirtingų nuomonių.

2 Juk vienas visiškai įsitikinęs, kad gali valgyti viską, o silpnasis valgo tik daržoves.

[3] Tas, kuris valgo, teneniekina nevalgančio, o tas, kuris nevalgo, teneteisia valgančio, nes Dievas jį priėmė.

[4] Kas gi tu esi, kad teisi kitą tarną? Ar jis stovi, ar parpuola, – tai savajam Šeimininkui. Dievas jį pakels, nes Jis yra pajėgus jį pakeli.

[5] Juk vienas išskiria vieną dieną labiau nei kitą, o kitam visos dienos vienodos. Kiekvienas tebūnie Dievo įtikintas, kad jo asmeninė nuomonė yra teisinga.

[6] Kas vieną dieną laiko ypatinga, tas laikosi jos Viešpačiui, nelaikantis dienos ypatinga, nesilaiko jos Viešpačiui. Juk valgantis, valgo Viešpačiui ir dėkoja Dievui, o nevalgantis, nevalgo Viešpačiui ir dėkoja Dievui.

[7] Juk nė vienas iš mūsų negyvena sau, ir nė vienas sau nemiršta.

[8] Jei tik mes gyvename – Viešpačiui gyvename, o jeigu mes mirštame – Viešpačiui mirštame. Todėl jei mes gyvename, ir jei mirštame, mes esame Viešpaties nuosavybė.

[9] Juk tam Kristus ir mirė, ir buvo prikeltas, ir atgaivintas, kad būtų ir mirusiųjų, ir gyvųjų Viešpats.

[10] Kodėl tu teisi savo brolį? Arba kodėl tu niekini savo brolį? Juk mes visi stosime prieš Kristaus teismo pakylą,

[11] nes parašyta: „Kaip Aš gyvas, – sako Viešpats, – prieš mane priklaups kiekvienas kelis, ir kiekvienas liežuvis prisipažins Dievui.“

[12] Taigi kiekvienas iš mūsų atsiskaitys prieš Dievą už save.

[13] Todėl daugiau nebeteiskime vieni kitų, bet apsispręskime nepadėti broliui susitrenkimo akmens ar progos suklupti.

[14] Aš gerai žinau ir esu įtikintas Viešpatyje Jėzuje, kad nieko savaime nėra nešvaraus, bet tam, kuris ką nors laiko nešvariu, tam tai yra nešvaru.

[15] Todėl jei tavo brolis nuliūdinamas dėl maisto, kurį tu valgai, tai tu jau nebesielgi iš pasiaukojančios meilės. Savo valgiu nepražudyk to, už kurį

numirė Kristus.

16 Taigi tai, kas jums skanu, tenetampa galimybe piktžodžiauti.

17 Juk Dievo karalystė nėra maistas ir gėrimas, bet teisumas, ramybė ir
džiaugsmas Šventojoje Dvasioje.

18 Kas taip Kristui tarnauja kaip vergas, tas yra tinkamas Dievui ir
priimtinas žmonėms.

19 Tad siekime ramybės ir to, kas padeda, kad vieni kitus galėtume
pamokyti.

20 Nesugriauk Dievo darbo dėl maisto. Juk viskas yra tyra, bet blogai
žmogui, kuris valgo, o kiti dėl to suklumpa.

21 Gera nevalgyti mėsos, negerti vyno ir vengti visko, kame tavo brolis
nuolat suklumpa, ar yra nuolat papiktinamas, ar yra nuolat silpninamas.

22 Tu turi tikėjimą? Pasilaikyk jį sau Dievo akivaizdoje. Palaimintas, kuris
nesmerkia savęs už tai, ką jis mėgsta valgyti.

23 Juk kas valgo abejodamas, tas jau yra pasmerktas, nes jis valgo ne iš
visiško įsitikinimo. O visa tai, kas daroma ne iš visiško įsitikinimo, yra
nuodėmė.

ROM 15

1 Mes, stiprieji, privalome pakęsti silpnųjų silpnybes, o ne sau įtikti.

2 Todėl kiekvienas iš mūsų teįtinka savo artimui, jo labui ir pamokymui.

3 Juk ir Kristus ne sau įtiko, bet, kaip parašyta: „Tave šmeižiančiųjų
priekaištai krito ant manęs.“

4 Mat visa, kas anksčiau parašyta, parašyta mūsų pamokymui, kad būdami
ištvermingi ir Raštų paguosti, mes turėtume viltį.

5 O ištvermės ir paguodos Dievas tepadeda jums tarpusavyje būti vienos
minties, kad jūs elgtumėtės taip, kaip elgėsi Kristus Jėzus,

6 ir kad visi kartu, viena burna, jūs šlovintumėte Dievą, mūsų Viešpaties
Jėzaus Kristaus Tėvą.

7 Todėl priimkite vieni kitus, kaip ir Kristus jus priėmė į Dievo šlovę.

8 Aš sakau, kad Jėzus Kristus dėl Dievo tiesos tapo apipjaustytųjų tarnu, kad
patvirtintų tėvams duotus pažadus

9 ir kad už Jo gailestingumą pagonys šlovintų Dievą, kaip parašyta: „Todėl
viešai išpažinsiu Tave tarp pagonių, ir Tavo vardui giedosiu psalmes.“

10 Ir vėl pasakyta: „Būkite pradžiuginti, pagonys, drauge su Jo tauta!“

11 Ir dar: „Girkite Viešpatį, visi pagonys, ir nepaliaujamai garbinkite Jį, visi
žmonės.“

12 Ir Izaijas taip pat sako: „Bus Jesės šaknis, Tas, kuris kyla valdyti pagonių,
ir Juo pasitikės pagonys.“

13 Tegul vilties Dievas pripildo jus visokio džiaugsmo ir tikėjimo ramybės,
kad Šventosios Dvasios stebuklinga galia jūs būtumėte pertekę vilties.

14 Ir aš pats, mano broliai, esu Dievo įtikintas dėl jūsų, kad jūs esate kupini
gerumo, pripildyti visokio pažinimo ir galintys vieni kitus paprotinti.

15 Broliai! Apie kai kuriuos dalykus parašiau jums gal šiek tiek per drąsiai,
norėdamas dar kartą priminti jums, kad dėl man suteiktos Dievo malonės

16 esu pagonims Jėzaus Kristaus tarnas. Skelbdamas Dievo gerąją žinią, aš
atlieku šventas kunigo pareigas, kad pagonių auka būtų priimtina ir
pašventinta Šventojoje Dvasioje.

17 Taigi Kristuje Jėzuje aš galiu pasigirti tuo, kad tarnauju Dievui.

18 Juk nedrįsčiau ko nors pasakoti, ko Kristus nebūtų per mane nuveikęs,
kad pagonys visiškai paklustų tiek žodžiu, tiek ir darbu.

19 Veikiant galingiems atpažinimo ženklams, stebuklams ir stebuklingai
Dievo Dvasios galiai, nuo Jeruzalės ir aplinkui, iki pat Ilyrijos, aš iki galo
paskelbiau Kristaus gerąją žinią.

20 Aš stengiuosi skelbti gerąją žinią ne ten, kur Kristaus vardas jau buvo
paskelbtas, kad nestatyčiau ant svetimų pamatų,

21 bet kaip parašyta: „Pamatys tie, kuriems nebuvo apie Jį skelbta, ir supras
tie, kurie nebuvo girdėję.“

22 Todėl daug kartų man buvo sutrukdyta, kad aš pas jus neatvykčiau.

23 Bet dabar, kai šiuose kraštuose nebeliko vietos, kaip ir prieš daugelį metų
aš trokštu atvykti pas jus,

24 kad apsilankęs pas jus, aš keliaučiau į Ispaniją. Aš viliuosi, kad
keliaudamas pro šalį, pamatysiu jus ir būsiu jūsų išlydėtas link ten, ir kad
prieš tai iš jūsų gausiu šiek tiek paramos kelionei.

25 Tačiau dabar, patarnaudamas šventiesiems, aš keliauju į Jeruzalę.

26 Juk Makedonija ir Achaja panoro surinkti paramą Jeruzalės šventųjų
beturčiams.

27 Jos mielai tai padarė, nes jos yra jų skolininkės. Juk jeigu pagonys tapo jų
dvasinių gėrybių dalininkais, tai jų pareiga – patarnauti jiems daiktinėmis
gėrybėmis.

28 Tai užbaigęs ir jiems tą auką saugiai pristatęs, aš keliausiu pro jus į
Ispaniją.

29 Aš gerai žinau, kad atvykdamas pas jus, aš atvyksiu su pilnu Kristaus
gerosios žinios palaiminimų saiku.

30 Broliai! Raginu jus dėl mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus ir dėl Dvasios
pasiaukojančios meilės, kad drauge su manimi kovotumėte, kai už mane
melsitės Dievui,

31 kad būčiau išgelbėtas nuo netikinčiųjų Judėjoje, ir kad mano patarnavimas Jeruzalei būtų priimtinas šventiesiems,

32 ir jei bus tokia Dievo valia, kad atvykčiau pas jus su džiaugsmu, ir drauge su jumis atsigaivinčiau.

33 O Ramybės Dievas tebūna drauge su jumis visais! Amen.

ROM 16

1 Aš pristatau jums mūsų seserį Febę, kuri yra Kenchrėjų surinkimo diakonė.

2 Priimkite ją Viešpatyje, kaip dera šventiesiems, ir suteikite jai pagalbą, kokios tik jai iš jūsų beprireiktų. Juk ir ji pati yra buvusi daugelio, o taip pat ir mano, globėja.

3 Sveikinkite Priscilę ir Akvilą, mano bendradarbius Kristuje Jėzuje,

4 kurie guldė savo galvas už mano gyvybę. Jiems ne vien aš esu dėkingas, bet ir visi pagonių surinkimai.

5 Taip pat pasveikinkite surinkimą, kuris yra jų namuose. Sveikinkite pasiaukojančia meile mylimą Epenetą, kuris yra pirmasis Achajos vaisius Kristui.

6 Sveikinkite Mariją, tą, kuri daug dėl mūsų triūsė.

7 Sveikinkite Androniką ir Juniją, mano giminaičius ir kalėjusius drauge su manimi, kurie yra įžymūs tarp apaštalų ir kurie yra ilgiau už mane Kristuje.

8 Sveikinkite Ampliatą, kuris yra Viešpatyje ir kuris mylimas pasiaukojančia meile.

9 Sveikinkite mūsų bendradarbį Kristuje Urboną ir pasiaukojančia meile mylimą Stachį.

10 Sveikinkite Apelį, kuris yra išmėgintas Kristuje. Sveikinkite tuos, kurie yra iš Aristobulo šeimynos.

11 Sveikinkite mano giminaitį Erodioną. Sveikinkite esančius iš Narcizo šeimynos, kurie yra Viešpatyje.

12 Sveikinkite Trifeną ir Trifosą, kurios sunkiai darbuojasi Viešpatyje. Sveikinkite pasiaukojančia meile mylimą Persidę, kuri daug triūsė Viešpatyje.

13 Sveikinkite išrinktąjį Viešpatyje Rufą, taip pat jo bei mano motiną.

14 Sveikinkite Asinkritą, Flegontą, Hermį, Patrobą, Hermą ir drauge su jais esančius brolius.

15 Sveikinkite Filologą ir Juliją, Nerėją ir jo seserį, ir Olimpą, ir visus drauge su jais esančius šventuosius.

16 Sveikinkite vieni kitus šventu pabučiavimu. Jus sveikina visi Kristaus surinkimai.

17 Aš raginu jus, broliai, saugotis tų, kurie kelia susiskaldymus ir papiktinimus, prieštaraudami tam mokymui, kurio jūs išmokote. Šalinkitės jų!

18 Juk tokie žmonės tarnauja kaip vergai ne mūsų Viešpačiui Jėzui Kristui, bet savo pilvui. Ugninga kalba bei gražbyliavimu jie suvedžioja naiviųjų širdis.

19 Jūsų visiškas paklusnumas tapo žinomas visiems. Todėl džiaugiuosi jumis ir noriu, kad išmanytumėt apie tai, kas gera ir būtumėt nepriekaištingi blogio akivaizdoje.

20 O ramybės Dievas netrukus sutraiškys šėtoną po jūsų kojomis. Mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus malonė tebūna drauge su jumis!

21 Jus sveikina mano bendradarbis Timotiejus, taip pat mano tautiečiai Liucijus, Jasonas ir Sosipatras.

22 Aš, Tercijus, šito laiško užrašytojas, sveikinu jus Viešpatyje.

23 Jus sveikina Gajus, mano ir viso surinkimo šeimininkas. Jus sveikina miesto valdytojas Erastas ir brolis Kvartas.

24 Mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus malonė tebūna drauge su jumis visais. Amen.

25 Tam, kuris gali jus sustiprinti pagal mano gerąją žinią ir viešą Jėzaus Kristaus skelbimą bei apreiškimo paslaptį, nutylėtą nuo amžinųjų laikų,

26 bet dabar amžinojo Dievo įsakymu atskleistą per pranašų Raštus ir padarytą žinoma, kad visos tautos visiškai paklustų tikėjimui, –

27 vieninteliam išmintingajam Dievui per Jėzų Kristų tebūna šlovė per amžius! Amen.

PIRMASIS LAIŠKAS KORINTIEČIAMS

1KOR 1

1 Paulius, Dievo valia pašauktas Jėzaus Kristaus apaštalas, ir brolis Sostenas –

2 Dievo surinkimui, esančiam Korinte, pašventintiems Kristuje Jėzuje, pašauktiesiems šventiesiems kartu su visais, kurie kiekvienoje vietoje šaukiasi jų ir mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus vardo.

3 Malonė jums ir ramybė nuo Dievo, mūsų Tėvo, ir Viešpaties Jėzaus Kristaus.

4 Aš visuomet dėkoju už jus savo Dievui, kad Jis suteikė jums savo malonę Jėzuje Kristuje.

5 Jame jūs buvote praturtinti viskuo – visokiu žodžiu ir visu pažinimu, –

6 ir taip Kristaus liudijimas jumyse buvo patvirtintas.

7 Todėl jūs, kurie laukiate mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus pasirodymo, nestokojate jokios Dievo malonės dovanos.

8 Dievas tvirtai laikys jus iki galo, kad būtumėte be priekaišto mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus dieną.

9 Juk ištikimas yra Dievas, kuris pašaukė jus į savo Sūnaus, mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus, draugystę.

10 Mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus vardu raginu jus, broliai, kad visi vienaip kalbėtumėte ir tarp jūsų nebūtų susiskaldymų, bet kad jus tobulai suvienytų viena mintis ir viena nuomonė!

11 Mat per Chlojės namiškius man buvo pranešta apie jus, mano broliai, kad tarp jūsų yra ginčų!

12 Aš turiu omenyje tai, kad tarp jūsų yra tokių, kurie sako: „Aš esu Pauliaus, aš – Apolo, aš – Kefo, o aš – Kristaus.“

13 Ar Kristus buvo padalytas? Ar Paulius buvo už jus nukryžiuotas ant kryžiaus? Ar vardan Pauliaus jūs buvote pakrikštyti panardinant vandenyje?

14 Aš dėkoju Dievui, kad nė vieno iš jūsų nepakrikštijau, panardindamas vandenyje, išskyrus Krispą ir Gajų,

15 kad kas nors nesakytų, jog aš krikštijau, panardindamas vandenyje, savo paties vardu.

16 Tiesa, aš pakrikštijau, panardindamas vandenyje, ir Stepono namiškius, o daugiau nežinau, ar ką nors kitą pakrikštijau, panardindamas vandenyje.

17 Kristus nesiuntė manęs krikštyti panardinant vandenyje, bet skelbti gerosios žinios, – ne pasaulio išminties žodžių, kad Kristaus kryžius nebūtų padarytas bevertis.

18 Mat žinia apie kryžių tiems, kurie naikinami, yra kvailystė, bet mums, kurie gelbėjami, jis yra stebuklinga Dievo galia.

19 Juk parašyta: „Aš sunaikinsiu išmintingųjų išmintį ir niekais paversiu protingųjų sveiką protą.“

20 Kur išmintingasis? Kur Rašto aiškintojas? Kur šio pasaulio tyrinėtojas? Argi Dievas nepavertė šio pasaulio išminties kvailyste?

21 Kadangi pasaulis, kuris vadovaujasi savo išmintimi, Dievo išmintyje Jo neatpažino, tai pats Dievas panoro per skelbiamos žinios kvailumą išgelbėti tuos, kurie tiki.

22 Žydai reikalauja atpažinimo ženklų, o graikai ieško išminties,

23 bet mes skelbiame Kristų nukryžiuotą ant kryžiaus, kuris žydams yra susitrenkimo akmuo, o graikams – kvailystė.

[24] Tačiau pašauktiesiems žydams ir graikams mes skelbiame Kristų – Dievo galią ir Dievo išmintį.

[25] Mat Dievo kvailasis yra išmintingesnis už kitus žmones, o Dievo silpnasis yra galingesnis už kitus žmones.

[26] Todėl atidžiai pažvelkite į savo pašaukimą, broliai! Juk jūsų tarpe nedaug išmintingų pagal kūną, nedaug galingų, nedaug aukštos kilmės.

[27] Bet pats Dievas išsirinko pasaulio kvailuosius, kad sugėdintų išmintinguosius. Pats Dievas išsirinko ir pasaulio silpnuosius, kad sugėdintų galinguosius.

[28] Pats Dievas išsirinko pasaulio bekilmius, paniekintus ir tuos, kurie nėra laikomi ypatingais, kad paverstų beverčiais tuos, kurie laikomi ypatingais,

[29] kad Jo akivaizdoje nesigirtų joks kūnas.

[30] Jo dėka jūs esate Kristuje Jėzuje, kurį Dievas padarė mums savo išmintimi, teisumu, pašventinimu ir atpirkimu,

[31] kaip parašyta: „Kas giriasi, tesigiria, kad yra Viešpatyje.“

1KOR 2

[1] Kai aš atvykau pas jus, broliai, aš atėjau ne su iškalbos ar išminties persvara, bet skelbdamas jums Dievo liudijimą.

[2] Juk aš nusprendžiau, kad nekalbėsiu jums apie nieką kitą, tik apie Jėzų Kristų, ir Tą nukryžiuotą ant kryžiaus.

[3] Aš buvau pas jus silpnas, išsigandęs ir labai drebėjau.

[4] Tai, ką aš kalbėjau ir viešai skelbiau, buvo ne įtaigūs žmogiškos išminties žodžiai, bet akivaizdus Dvasios ir stebuklingos galios pasireiškimas,

[5] kad jūsų tikėjimas remtųsi ne žmonių išmintimi, bet stebuklinga Dievo galia.

6 Subrendusiems mes skelbiame išmintį, bet ne šio pasaulio išmintį, ir ne šio pasaulio valdovų, kuriuos Dievas paverčia į nieką.

7 Mes skelbiame paslaptingą ir paslėptą Dievo išmintį, kurią iš anksto, dar prieš amžius, Dievas paskyrė, kad mes būtume pašlovinti.

8 Jos nesuprato jokie šio pasaulio valdovai, nes, jei būtų supratę, jie nebūtų šlovės Viešpaties nukryžiavę ant kryžiaus.

9 Tačiau skelbiame, kaip parašyta: „Ko akis nematė ir ausis negirdėjo, ir kas į žmogaus širdį neatėjo, tai Dievas paruošė tiems, kurie Jį myli pasiaukojančia meile.“

10 Visa tai Dievas atskleidė mums per savo Dvasią, nes Dvasia visa ištiria, net Dievo gelmes.

11 Kuris žmogus žino žmogaus mintis, jei ne žmogaus dvasia, esanti jame? Taip pat ir Dievo minčių nežino niekas, tik Dievo Dvasia.

12 Juk mes gavome ne pasaulio dvasią, bet Dvasią iš Dievo, kad pilnai suvoktume, kas Dievo mums dovanota.

13 Apie tai ir skelbiame ne žodžiais, kurių moko žmogiškoji išmintis, bet kurių moko Šventoji Dvasia, dvasiniams žmonėms aiškindami dvasinius dalykus.

14 Sielinis žmogus nesupranta Dievo Dvasios apreikštų dalykų, juk tokiam jie yra kvailystė, ir jis neįstengia to suprasti, nes tai dvasiškai vertinama.

15 Tačiau dvasinis žmogus viską kruopščiai tiria, bet pats nė vieno žmogaus nėra tiriamas.

16 Kas gi suprato Viešpaties mintį? Kas galėtų Jį pamokyti? Juk mes mąstome taip pat, kaip ir Kristus.

1KOR 3

[1] Broliai! Man Dievas nesuteikė galios kalbėti jums kaip dvasiniams, bet
kaip kūniškiems, kaip kūdikiams Kristuje.

[2] Aš maitinau jus pienu, bet ne kietu maistu, kurio jūs dar negalėjote
valgyti, net ir dabar dar negalite.

[3] Juk jūs vis dar tebesate kūniški. Jei tarp jūsų yra pavydas, konkurencija ir
susiskaldymai, argi nesate kūniški ir ar nesielgiate žmogiškai?

[4] Kai vienas sako: „Aš esu Pauliaus“, o kitas: „Aš Apolo“, argi nesate
kūniški?

[5] Kas yra Paulius? Kas Apolas? Tik tarnai, per kuriuos jūs įtikėjote ir kurie
tarnavo tiek, kiek Viešpats kiekvienam skyrė.

[6] Aš sodinau, Apolas laistė, bet Dievas augino.

[7] Todėl nieko nereiškia nei sodintojas, nei laistytojas, bet augintojas Dievas.

[8] Sodintojas ir laistytojas darbuojasi dėl vieno tikslo, bet kiekvienas gaus
savo atlygį pagal tai, kaip jis triūsė.

[9] Mes esame Dievo bendradarbiai, o jūs esate Dievo dirva, Dievo statinys.

[10] Pagal man suteiktą Dievo malonę aš, kaip išmintingas statybos vadovas,
padėjau pamatą, o kitas stato ant jo. Tegul kiekvienas atidžiai žiūri, kaip
jis stato.

[11] Juk niekas negali dėti kito pamato šalia to, kuris jau padėtas, kuris yra
Jėzus Kristus.

[12] Vieni ant šio pamato stato iš aukso, sidabro, brangakmenių, o kiti – iš
rąstų, šieno ar šiaudų,

[13] bet ateis diena, kai kiekvieno darbas išaiškės ir bus atskleistas. Juk
kiekvieno darbas bus ištirtas ugnyje, o koks jis – ugnis patvirtins.

[14] Jei kieno statybos darbas išliks, tas gaus atlygį.

15 Jei kieno darbas bus sudegintas, tam bus padarytas nuostolis, bet jis pats bus išgelbėtas, tačiau taip, kaip per ugnį.

16 Ar nežinote, kad jūs esate Dievo šventykla ir jumyse gyvena Dievo Dvasia?

17 Jei kas naikina Dievo šventyklą, tą pats Dievas sunaikins, nes Dievo šventykla yra šventa, būtent tokie esate jūs.

18 Tegul niekas savęs neapgauna. Jei kas nors tarp jūsų mano esąs išmintingas šiame pasaulyje, tebūnie kvailas, kad taptų išmintingas,

19 nes šio pasaulio išmintis Dievo akivaizdoje yra kvailystė. Juk parašyta: „Jis sugauna išmintinguosius jų suktybėje.“

20 Ir vėl: „Viešpats pažįsta išmintingųjų samprotavimus, kad jie yra kvaili.“

21 Taigi niekas tenesigiria žmonėmis, nes visi jie yra jūsų;

22 ar tai Paulius, ar tai Apolas, ar tai Kefas, ar tai pasaulis, ar tai gyvenimas, ar tai mirtis, ar tai tie, kurie jau atėjo, ar tai besiruošiantys ateiti, – visi jie yra jūsų,

23 jūs patys – Kristaus, o Kristus – Dievo.

1KOR 4

1 Taigi žmonės telaiko mus Kristaus tarnais ir Dievo paslapčių skelbėjais.

2 Tačiau iš skelbėjų reikalaujama, kad kiekvienas iš jų būtų rastas ištikimas.

3 Nors jūs ar žmogiškas teismas mane teistų, man tai mažiausiai rūpi, nes aš pats savęs neteisiu.

4 Nors aš pats savęs niekuo nekaltinu, bet dėl to nesu išteisintas, nes mane teis Viešpats.

5 Todėl neteiskite nieko prieš laiką, iki ateis Viešpats, kuris ir apšvies slaptus tamsos darbus bei atskleis širdžių troškimus. Tuomet kiekvienam

teks pagyrimas iš Dievo.

6 Visa tai, broliai, ką aš pritaikiau sau ir Apolui, yra jūsų labui!
Pasimokykite iš mūsų negalvoti apie save daugiau negu užrašyta, tam,
kad išdidumas neužvaldytų ir vienų, ir kitų.

7 Kas gi tave išskiria iš kitų? Ką gi tu turi, ko nebūtum gavęs? O jei ką
gavai, tai kodėl giriesi, lyg nebūtum to gavęs?

8 Jūs jau esate pasotinti, jau praturtėjote, jau karaliaujate be mūsų. O, kad
jūs karaliautumėte, kad ir mes galėtume karaliauti drauge su jumis!

9 Aš manau, kad mus, apaštalus, Dievas paskyrė paskutiniais, tarsi mirčiai
pasmerktais. Jis padarė mus reginiu pasauliui, angelams ir žmonėms.

10 Mes kvaili dėl Kristaus, o jūs išmintingi Kristuje. Mes silpni, o jūs
stiprūs. Jūs gerbiami, o mes niekinami.

11 Iki pat šios akimirkos mes alkstame ir trokštame, esame nuogi ir
kumščiuojami, klajojame

12 ir pailstame, darbuodamiesi savo rankomis. Nuolat keikiami – laiminame,
persekiojami – kenčiame,

13 šmeižiami – maloniai kalbame. Iki šiol mes esame laikomi šio pasaulio
padugnėmis ir visų atmatomis.

14 Tai rašau, ne tam, kad jus sugėdinčiau, bet tam, kad jus paprotinčiau, kaip
savo vaikus, kuriuos aš myliu pasiaukojančia meile.

15 Nors turėtumėte dešimt tūkstančių auklėtojų Kristuje, tačiau neturėsite
daug tėvų, nes per gerąją žinią aš pagimdžiau jus Kristuje Jėzuje.

16 Todėl prašau jus: būkite mano sekėjai!

17 Dėl to ir pasiunčiau pas jus Timotiejų, kurį aš myliu pasiaukojančia
meile. Jis yra ištikimas vaikas Viešpatyje. Jis jums ir primins mano kelius
Kristuje, kurių aš mokau visur, kiekviename surinkime.

18 Kadangi pas jus aš neatvykstu, tai kai kuriuos užvaldė išdidumas.

19 Tačiau jei tik Viešpats panorės, aš netrukus pas jus atvyksiu. Tuomet ir patikrinsiu ne kalbas tų, kurie užvaldyti išdidumo, bet jų galią.

20 Juk Dievo karalystė yra ne kalboje, bet galioje.

21 Ko norite? Ar kad atvykčiau pas jus su lazda, ar su pasiaukojančia meile ir nuolankumo dvasia?

1KOR 5

1 Visur kalbama apie jūsų tarpe esančią paleistuvystę, būtent tokią paleistuvystę, apie kokią garsiai nekalbama net tarp pagonių, kad kažkas gyvena su savo tėvo žmona!

2 Užvaldyti išdidumo, jūs net per daug nenuliūdote, kad iš jūsų tarpo būtų pašalintas tas, kuris tai padarė.

3 Aš, nebūdamas kartu su jumis kūnu, bet būdamas dvasia, jau nuteisiau tą, kuris tai padarė, tarsi būdamas kartu su jumis.

4 Todėl jūs, surinkti mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus vardu ir dalyvaujant mano dvasiai, mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus suteikta valdžia,

5 atiduokite būtent tokį šėtonui, kad būtų sunaikintas kūnas, o dvasia būtų išgelbėta Viešpaties Jėzaus dieną.

6 Negerai, kad jūs tuo giriatės. Ar nežinote, kad mažas gabaliukas raugo įraugina visą tešlą?

7 Todėl išvalykite senąjį raugą, kad būtumėte nauja tešla. Juk esate nerauginti, nes už mus jau paaukotas mūsų Paschos Avinėlis, Kristus.

8 Tad švęskime šventę ne su senu blogybės raugu, ne su ištvirkimo raugu, bet su nerauginta tyrumo ir tiesos duona.

9 Aš rašiau jums laiške, kad nebendrautumėte su paleistuviais,

10 žinoma, ne su visais šio pasaulio paleistuviais ar gobšuoliais, ar plėšikais, ar stabmeldžiais, nes tada jums reikėtų iškeliauti iš šio pasaulio.

11 Bet dabar jums rašau, kad nebendrautumėte su tuo, kuris vadinamas broliu, bet yra paleistuvis ar gobšuolis, ar stabmeldys, ar keikūnas, ar girtuoklis, ar plėšikas. Būtent su tokiu net nevalgykite kartu prie bendro stalo.

12 Ar aš turėčiau teisti tuos, kurie yra pašaliečiai? Argi ir jūs ne tuos, kurie yra savieji, teisiate?

13 Juk pašaliečius teis Dievas. Todėl pašalinkite piktąjį iš savųjų tarpo.

1KOR 6

1 Kaip jūs, bylinėdamiesi su kitais, įsidrąsinate, kad jūsų bylą spręstų ne šventieji, bet neteisieji?

2 Ar nežinote, kad šventieji teis pasaulį? Tad jeigu per jus bus teisiamas pasaulis, tai kodėl nesugebate išspręsti menkų bylų?

3 Ar nežinote, kad mes teisime angelus? Tai kodėl negalite išspręsti kasdieninio gyvenimo reikalų?

4 Kodėl jūs, spręsdami kasdienines bylas, renkatės teisėjais tuos, kuriuos surinkimas laiko niekuo?

5 Taip kalbu, kad jus sugėdinčiau. Nejaugi tarp jūsų nėra nė vieno išmintingo žmogaus, kuris sugebėtų išspręsti savo brolio bylą?

6 Tačiau brolis kaltina brolį, ir tai daro netikinčiųjų akivaizdoje.

7 Todėl jūs, bylinėdamiesi su kitais, patiriate visišką pralaimėjimą. Ar ne geriau būti skriaudžiamais? Ar ne geriau būti apiplėšiamais?

8 Juk jūs skriaudžiate ir apiplėšiate, ir dar brolius.

9 Ar nežinote, kad tie, kurie neteisingai elgiasi, nepaveldės Dievo karalystės? Nebūkite klaidinami: nei paleistuviai, nei stabmeldžiai, nei svetimautojai, nei sumoterėję vyrai, nei sanguliautojai su vyrais,

10 nei vagys, nei gobšuoliai, nei girtuokliai, nei keikūnai, nei plėšikai nepaveldės Dievo karalystės.

11 Juk kai kurie iš jūsų buvote tokie, bet dabar esate nuplauti, pašventinti, paskelbti teisiais Viešpaties Jėzaus vardu ir mūsų Dievo Dvasia.

12 Viskas man leidžiama, bet ne viskas naudinga. Viskas man leidžiama, bet aš neleisiu, kad per kurį nors būčiau kontroliuojamas.

13 Valgiai yra pilvui, ir pilvas yra valgiams, bet Dievas sunaikins ir jį, ir juos. Tačiau kūnas skirtas ne paleistuvystei, bet Viešpačiui, o Viešpats – kūnui.

14 Kaip Dievas prikėlė iš mirusių Viešpatį, taip savo stebuklinga galia iš mirusių prikels ir mus.

15 Ar nežinote, kad jūsų kūnai yra Kristaus kūno dalys? Ar paėmęs Kristaus kūno dalis aš padarysiu jas save pardavinėjančios moters kūno dalimis? Teneįvyksta taip!

16 Ar nežinote, kad tas, kuris sujungiamas su save pardavinėjančia moterimi, tas tampa vienu kūnu su ja? Juk Dievas yra pasakęs, kad du taps vienu kūnu.

17 O tas, kuris sujungiamas su Viešpačiu, tas tampa viena dvasia su Juo.

18 Bėkite nuo paleistuvystės! Juk bet kuri kita nuodėmė, kurią žmogus daro yra kūno išorėje, ir nepaliečia kūno, o tas, kuris paleistuvauja, nusideda savo kūnui.

19 Ar nežinote, kad jūsų kūnas yra šventykla jumyse esančios Šventosios Dvasios, kurią jūs esate gavę iš Dievo, ir todėl nebepriklausote patys sau?

20 Juk jūs buvote nupirkti už didelę kainą. Tad tuojau pat šlovinkite Dievą savo kūne ir savo dvasioje, nes jie yra Dievo nuosavybė.

1KOR 7

[1] O dabar apie tai, ką jūs man rašėte. Gera vyrui neliesti moters.

[2] Tačiau tam, kad būtų išvengta paleistuvysčių, kiekvienas vyras teturi savo žmoną ir kiekviena moteris teturi savo vyrą.

[3] Vyras tebūna įpareigojamas atlikti santuokinę pareigą žmonai, taip pat ir žmona vyrui.

[4] Žmona neturi valdžios savo kūnui, bet vyras. Taip pat ir vyras neturi valdžios savo kūnui, bet žmona.

[5] Neatsitraukite vienas nuo kito, nebent abiems susitarus, kad turėtumėte laisvo laiko atsidėti pasninkui ir maldai. Po to vėl būkite drauge, kad šėtonas nesugundytų jūsų, ir jūs nesugebėtumėte savęs suvaldyti.

[6] Tai sakau leisdamas, o ne įsakydamas.

[7] Aš noriu, kad visi žmonės būtų tokie kaip aš, bet kiekvienas turi jam duotą Dievo malonės dovaną, vienas vienokią, o kitas kitokią.

[8] Taigi nesusituokusiems ir našlėms sakau: jie gerai padarys, jei tik pasiliks tokie kaip aš.

[9] Tačiau jei jie savęs nesuvaldo, tegul susituokia, nes geriau tuoktis, negu būti deginamam aistros ugnyje.

[10] Susituokusiems įsakau ne aš, bet Viešpats, kad žmona nebūtų atskirta nuo vyro,

[11] bet jei tik ji būtų atskirta, tepasilieka netekėjusi arba tebūnie sutaikyta su vyru. Taip pat ir vyras tenepalieka žmonos.

[12] O kitiems sakau aš, bet ne Viešpats: jei kuris brolis turi netikinčią žmoną ir ji sutinka gyventi kartu su juo, tenesiskiria su ja.

13 Moteris, turinti netikintį vyrą, kuris sutinka kartu su ja gyventi,
teneatstumia jo.

14 Juk netikintis vyras pašventinamas per jo žmoną, o netikinti žmona
pašventinama per jos vyrą; priešingu atveju jūsų vaikai būtų netyri, bet
dabar jie yra šventi.

15 Tačiau jei netikintis skiriasi, jis tebūnie išskiriamas. Tokiais atvejais brolis
ar sesuo nėra pavergti, nes Dievas mus pašaukė gyventi taikoje.

16 Ar tu tikrai žinai, žmona, kad išgelbėsi savo vyrą?! Arba, ar tu tikrai
žinai, vyre, kad išgelbėsi savo žmoną?!

17 Todėl, kaip Dievas kuriam paskyrė, kokį Viešpats ką pašaukė, taip jis ir
tegyvena. Taip aš įsakau visuose surinkimuose.

18 Kas buvo pašauktas apipjaustytas, tas tenebando panaikinti apipjaustymo
žymės. Kas buvo pašauktas neapipjaustytas, tenebūna apipjaustomas.

19 Apipjaustymas nieko nereiškia ir neapipjaustymas nieko nereiškia, bet
Dievo įsakymų vykdymas yra svarbus.

20 Kiekvienas tepasilieka tame pašaukime, kuriame buvo pašauktas.

21 Jei buvai pašauktas, kai buvai vergas, nesirūpink dėl to, bet jei gali tapti
laisvas, verčiau pasinaudok proga.

22 Juk Viešpatyje pašauktas vergas yra laisvas Viešpaties žmogus. Taip pat ir
pašauktas laisvasis yra Kristaus vergas.

23 Jūs buvote nupirkti už didelę kainą, todėl netapkite žmonių vergais.

24 Kiekvienas, broliai, kokioje būklėje buvote pašaukti, tokioje ir pasilikite
Dievo akivaizdoje.

25 Dėl mergelių neturiu Viešpaties įsakymo, bet pateikiu savo nuomonę,
kaip tas, kurio ištikimasis Viešpats pasigailėjo.

26 Taigi manau, kad tai yra gerai, atsižvelgiant į prasidėjusią priespaudą,
gerai žmogui pasilikti tokiam, koks jis yra.

27 Jei esi sujungtas su žmona, neieškok skyrybų. Jei esi atskirtas nuo
žmonos, neieškok žmonos.

28 Jei tu vedi, nenusidedi, ir jei tik mergelė išteka, nenusideda. Tačiau tokie
žmonės turės kūno vargų, o man jūsų gaila.

29 Sakau jums, broliai, kad artėjantis laikas yra sutrumpintas! Todėl tie,
kurie turi žmonas, tegyvena taip, tarsi jų neturėtų,

30 ir tie, kurie verkia, tarsi neverktų, ir tie, kurie džiaugiasi, tarsi
nesidžiaugtų, ir tie, kurie perka, tarsi neužvaldytų,

31 ir tie, kurie palaiko artimus ryšius su šiuo pasauliu, kad juo
nepiktnaudžiautų, nes šio pasaulio grožis praeina.

32 Aš noriu, kad jūs nebūtumėte susirūpinę. Nevedęs rūpinasi Viešpaties
reikalais, kaip patikti Viešpačiui,

33 o vedęs rūpinasi pasaulio reikalais, kaip patikti žmonai.

34 Dievas padarė skirtumą tarp žmonos ir mergelės. Netekėjusi rūpinasi
Viešpaties reikalais, kad būtų šventa ir Kūnui, ir Dvasiai. Tačiau ištekėjusi
rūpinasi pasaulio reikalais, kaip patikti vyrui.

35 Tai kalbu jūsų pačių labui, ne tam, kad užnerčiau jums kilpą, bet, kad
garbingai, nepaliaujamai ir be kliūčių tarnautumėte Viešpačiui.

36 Jei kas mano, kad su savo skaistybe jis elgiasi netinkamai, ar kad ji jau
yra perbrendusi, ir jei taip reikia, tedaro ką nori, jis nenusideda; jie
tesusituokia.

37 Tačiau tas, kuris savo širdyje yra tvirtai apsisprendęs, kuriam santuoka
nėra būtinybė, kuris yra savo valios šeimininkas ir savo širdyje yra
nutaręs, kad jis išsaugos savo skaistybę, tas gerai daro.

38 Taigi, kuris atsisako savo skaistybės, tas gerai daro, bet kuris nesituokia, tas daro geriausiai.

39 Žmona surišta Įstatymu tol, kol jos vyras gyvas, bet jei tik jos vyrą Dievas užmigdytų, tuomet ji yra laisva, kad būtų išleista už vyro, už kurio nori, tik Viešpatyje.

40 Tačiau, mano nuomone, ji bus laimingesnė, jei tik ji pasiliks tokia, kokia yra. Manau, kad ir aš turiu Dievo Dvasią.

1KOR 8

1 Apie paaukotas stabams aukas mes žinome, nes visi turime pažinimą. Pažinimas daro išdidžiu, bet pasiaukojanti meilė moko.

2 Jei kas mano, kad yra ką pažinęs, tai jis dar nieko nėra pažinęs taip, kaip privalu pažinti.

3 Tačiau jei kas Dievą myli pasiaukojančia meile, tas yra gavęs pažinimą iš Jo.

4 Taigi apie stabams paaukotų aukų valgymą mes žinome, kad stabas pasaulyje yra niekas ir nėra jokio kito Dievo, tik vienintelis.

5 Nors jei yra vadinamųjų dievų ar tai danguje, ar tai žemėje, kaip yra daug dievų ir daug viešpačių,

6 bet mes turime vienintelį Dievą Tėvą, iš kurio yra visa ir mes priklausome Jam, ir vienintelį Viešpatį – Jėzų Kristų, per kurį yra visa ir mes per Jį.

7 Tačiau ne visi turi tokį pažinimą. Todėl kai kurie su stabmeldiška sąžine iki šiol valgo maistą, kaip stabams paaukotą auką, ir jų silpna sąžinė suteršiama.

8 Maistas nepadaro mūsų tinkamais Dievui. Kai valgome, tai nesame dėl to geresni ir kai nevalgome, maistas nepadaro mūsų blogesniais.

9 Bet saugokitės, kad ši jūsų laisvė netaptų susitrenkimo akmeniu
silpniesiems.

10 Juk jei tave, turintį pažinimą, pamatytų silpnasis sėdintį pusiaugula prie
stalo stabų šventykloje, argi silpnojo sąžinė nebus paskatinta valgyti
stabams paaukoto maisto?

11 Ar ne dėl tavo pažinimo pražus silpnas brolis, už kurį numirė Kristus?

12 Taip nusidėdami broliams ir sužeisdami jų silpną sąžinę, jūs nusidedate
Kristui.

13 Todėl jei maistas veda į nuodėmę mano brolį, tai aš nebevalgysiu mėsos
per amžius, kad savo broliui nebūčiau suklupimo akmuo.

1KOR 9

1 Ar aš ne apaštalas? Ar aš ne laisvas? Ar nesu regėjęs Jėzaus Kristaus,
mūsų Viešpaties? Ar ne jūs esate mano darbo vaisius Viešpatyje?

2 Jei kitiems aš nesu apaštalas, bet jums esu, nes mano apaštalystės
antspaudas esate jūs Viešpatyje.

3 Manasis apsigynimas prieš tuos, kurie mane teisia, yra šis.

4 Ar mes neturime teisės prisivalgyti ir išgerti?

5 Ar mes neturime teisės vedžiotis su savimi sesės, žmonos, kaip kiti
apaštalai ir Viešpaties broliai bei Kefas?

6 Ar tik aš ir Barnabas neturime teisės nedirbti?

7 Kas gi žygiuoja į karą už savo paties pinigus? Kas sodina vynuogyną, o
nevalgo jo vaisių? Arba kas gano kaimenę, bet negeria kaimenės pieno?

8 Ar aš kalbu taip, kaip mąsto žmonės? Ar to paties nesako ir Įstatymas?

9 Juk Mozės Įstatyme parašyta: „Neužmauk apynasrio kuliančiam jaučiui!“
Argi Dievui rūpi tik jaučiai?

10 Argi ne mums Jis tai sako? Juk tai parašyta mums, kad ariantis privalo
arti su viltimi ir kuliantis privalo kulti su viltimi, jog už darbą gaus tai, ko
jis viliasi.

11 Jei mes pasėjome jums dvasinių gėrybių, tai ar didelis dalykas, kad pas
jus pjausime žemiškų gėrybių derlių?

12 Jei kiti turi teisę į jus dėl to kreiptis, tai ar ne juo labiau mes? Tačiau mes
nesinaudojame šia teise, bet viską pakenčiame, kad Kristaus gerajai žiniai
nepadėtume jokio kliuvinio.

13 Ar nežinote, kad tie, kurie atlieka šventas apeigas, valgo šventykloje
paaukotą maistą ir kurie nuolat tarnauja prie aukuro, gauna savo dalį nuo
aukuro?

14 Taip ir Viešpats įsakė, kad tie, kurie skelbia gerąją žinią, gyventų iš
gerosios žinios.

15 Tačiau nė viena šia teise aš nepasinaudojau. Apie tai rašau ne tam, kad
man taip būtų padaryta, nes man geriau numirti, negu leisti, kad kas nors
atimtų iš manęs šį pasigyrimą.

16 Jeigu skelbiu gerąją žinią, tai negaliu tuo pasigirti, nes Viešpats įpareigojo
mane būtinai tai daryti. Vargas man, jei gerosios žinios neskelbčiau!

17 Jeigu tai darau savo noru, aš turiu atlygį už tarnavimą, bet jei ne savo
noru, tai man yra patikėtos skelbėjo pareigos.

18 Tad koks yra mano atlygis už gerosios žinios skelbimą? Aš paskelbiau
Kristaus gerąją žinią nemokamai ir nepiktnaudžiavau savo teise, kurią
turiu, skelbdamas gerąją žinią.

19 Juk būdamas nuo nieko nepriklausomas, aš dėl visų save pavergiau, kad
tik laimėčiau kuo daugiau žmonių.

20 Taigi žydams buvau kaip žydas, kad laimėčiau žydus. Tiems, kurie
pavaldūs Įstatymui, tapau kaip pavaldus Įstatymui, kad laimėčiau tuos,
kurie pavaldūs Įstatymui.

21 Nesilaikantiems Įstatymo, buvau kaip tas, kuris nesilaiko Įstatymo.
Tačiau Dievui nesu kaip tas, kuris nesilaiko Įstatymo, bet pavaldus
Kristui, kad laimėčiau tuos, kurie nesilaiko Įstatymo.

22 Silpniesiems aš tapau silpnas, kad laimėčiau silpnuosius. Visiems aš tapau
viskuo, kad tiktai kai kuriuos išgelbėčiau.

23 Visa tai darau dėl gerosios žinios, kad būčiau jos dalininkas.

24 Argi nežinote, kad stadione visi bėgikai bėga greitai, bet tik vienas gauna
apdovanojimą? Bėkite taip, kad gautumėte ir jūs!

25 Kiekvienas, kuris nuolat kovoja, nuo visko susilaiko. Juk anie tai daro,
kad gautų greitai vystantį vainiką, o mes – nevystantį.

26 Todėl aš taip bėgu, kad pasiekčiau tikslą. Aš nesmūgiuoju netvirtai, taip
kaip į orą smogdamas,

27 bet talžau iki mėlynių savo kūną ir jį pavergiu, kad kitiems
pamokslaudamas, pats nebūčiau pripažintas netinkamas.

1KOR 10

1 Aš noriu, broliai, kad jūs žinotumėte, jog visi mūsų tėvai buvo po
debesimi ir visi perėjo jūrą!

2 Tam, kad būtų Mozės sekėjai, jie visi pasikrikštijo pasinerdami debesyje ir
jūroje.

3 Jie visi valgė tą patį dvasinį maistą,

4 ir visi gėrė tą patį dvasinį gėrimą. Jie gėrė iš dvasinės, paskui juos
sekančios uolos, o ta uola buvo pats Kristus.

5 Tačiau dauguma jų nepatiko Dievui, todėl jie buvo numarinti dykumoje.

6 Tie įvykiai mums buvo pateikti kaip perspėjantys pavyzdžiai, kad
negeistume to, kas veda į pražūtį, kaip anie geidė.

7 Nebūkite stabmeldžiai, kaip kai kurie iš jų, – kaip parašyta: „Tauta sėdosi,
kad prisivalgytų ir prisigertų, o paskui pakilo smagintis.“

8 Nepaleistuvaukime, kaip kai kurie iš jų paleistuvavo ir vieną dieną žuvo
dvidešimt trys tūkstančiai.

9 Negundykite Kristaus, kaip kai kurie iš jų gundė ir mirė nuo gyvačių.

10 Ir nemurmėkite, kaip kai kurie iš jų murmėjo ir žuvo nuo naikintojo.

11 Visa tai atsitiko jiems, ir kaip perspėjantys pavyzdžiai buvo užrašyti
mums, gyvenantiems amžių pabaigoje.

12 Todėl tas, kuris mano, kad stovi, tesisaugo, kad nepargriūtų.

13 Jus užklupęs išbandymas tėra tik žmogiškas, bet Dievas yra ištikimas. Jis
neleis jūsų bandyti virš jūsų jėgų, bet kartu su išbandymu duos ir išeitį,
kad įstengtumėte jį kantriai atlaikyti.

14 Todėl jūs, kuriuos aš myliu pasiaukojančia meile, bėkite nuo
stabmeldystės!

15 Kalbu jums kaip išmintingiems, įvertinkite tai, ką jums sakau.

16 Argi palaiminimo taurė, kurią laiminame, nėra bendrystė Kristaus
kraujyje? Argi duonos paplotys, kurį laužome, nėra bendrystė Kristaus
kūne?

17 Nors mūsų daug, mes esame vienas duonos paplotys ir vienas kūnas, nes
mes visi esame vieno duonos papločio dalininkai.

18 Pažvelkite į Izraelį pagal kūną: argi ne tie, kurie valgo aukas, yra aukuro
dalininkai?

19 Taigi ką aš sakau? Ar kad stabas ką nors reiškia? Ar kad paaukota
stabams auka ką nors reiškia?

20 Tačiau tai, ką pagonys degina ant aukuro, jie aukoja auką demonams, o ne
Dievui. Ir aš nenoriu, kad jūs būtumėte demonų bendrininkai.

21 Jūs negalite gerti iš Viešpaties taurės ir demonų taurės. Jūs negalite būti
dalininkai Viešpaties stalo ir demonų stalo.

22 Ar mes nekurstome Viešpaties pavydo? Ar mes esame už Jį galingesni?

23 Viskas man leidžiama, bet ne viskas yra naudinga, viskas man leidžiama,
bet ne viskas tinka pamokymui.

24 Niekas teneieško savo paties gerovės, bet kiekvienas teieško, kad kitam
būtų geriau.

25 Valgykite tai, kas parduodama mėsos turguje, sąžinės labui nieko
neklausinėdami.

26 Juk Viešpaties yra žemė ir tai, ko ji pilna.

27 Jeigu jus kviečia pas save koks nors netikintis ir jūs norite pas jį eiti,
valgykite viską, ką jis jums siūlo, sąžinės labui nieko neklausinėdami.

28 Tačiau jei tik kas nors jums sakytų: „Tai paaukota stabams“, tuomet
nevalgykite dėl to žmogaus, kuris jums tai pranešė, ir dėl sąžinės. Juk
Viešpaties yra žemė ir tai, ko ji pilna.

29 Aš kalbu ne apie tavo paties, bet apie kito sąžinę. Kodėl gi mano laisvė
turėtų būti teisiama kito sąžinės?

30 Jeigu aš esu malonės dalininkas, tai kodėl esu koneveikiamas už maistą,
už kurį dėkoju?

31 Taigi ar valgote, ar geriate, ar ką nors kita darote, visa tai darykite Dievo
šlovei.

32 Nebūkite susitrenkimo akmuo nei žydams, nei pagonims, nei Dievo
surinkimui,

33 kaip ir aš visiems viskuo įtinku, ieškodamas ne savo paties naudos, bet to,
kas naudinga daugeliui, kad jie būtų išgelbėti.

1KOR 11

1 Būkite mano sekėjai, kaip ir aš – Kristaus.

2 Aš giriu jus, broliai, kad prisimenate visus mano perduotus pamokymus ir
jų laikotės!

3 Aš noriu, kad jūs žinotumėte, jog kiekvieno vyro vadovas yra pats Kristus,
žmonos vadovas yra vyras, o Kristaus vadovas yra pats Dievas.

4 Kiekvienas vyras, kuris meldžiasi Dievui ar pranašauja apdengta galva, tas
paniekina savo vadovą – Kristų.

5 Kiekviena žmona, kuri meldžiasi Dievui ar pranašauja nepridengta galva,
ta paniekina savo vadovą – vyrą; tai tas pats, kas būti nuskustai.

6 Juk jei žmona nėra pridengiama šydu, tai tebūnie nukirpta, bet jei žmonai
gėda būti nukirptai ar nuskustai, tebūnie ji pridengta šydu.

7 Vyras neprivalo pridengti šydu galvos, nes jis yra Dievo atvaizdas ir šlovė,
o žmona yra vyro šlovė.

8 Juk ne vyras sukurtas iš moters, bet moteris iš vyro.

9 Vyras nebuvo sukurtas moteriai, bet moteris vyrui.

10 Todėl žmona privalo turėti ant galvos pavaldumo ženklą dėl tų, kurie
atvyksta iš kitur.

11 Tačiau Viešpatyje nei vyras atskirai nuo moters yra kas, nei moteris
atskirai nuo vyro.

12 Juk kaip moteris sukurta iš vyro, taip ir vyras gimsta per moterį, bet visa
tai yra iš Dievo.

13 Spręskite patys: ar tinka žmonai melstis Dievui neprisidengusiai?

14 Argi pati prigimtis jūsų nemoko, kad vyrui gėda auginti ilgus plaukus?

15 Tačiau moteriai auginti ilgus plaukus yra šlovė, nes plaukai jai yra duoti vietoj šydo.

16 O jei kas nors norėtų ginčytis, tai nei mes tokio papročio neturime, nei Dievo surinkimai.

17 Duodamas šiuos nurodymus, aš jūsų negiriu, nes kai jūs esate surenkami kartu, tai jūsų bendravimas neina geryn, bet blogyn.

18 Visų pirma girdžiu, kad, kai jūs esate surenkami kaip surinkimas, tarp jūsų kyla susiskaldymai, ir iš dalies tuo tikiu.

19 Juk tarp jūsų privalo būti ir tokių, kurie nukryps nuo tikėjimo, kad išaiškėtų tie, kurie iš jūsų yra tinkami.

20 Jūs esate surenkami kartu, bet ne Viešpaties vakarienės valgyti,

21 nes kiekvienas, aplenkdamas kitą, ima ryti savo maistą, todėl vienas lieka alkanas, o kitas pasigeria.

22 Negi neturite namų, kad galėtumėte pavalgyti ir išgerti? Kodėl niekinate Dievo surinkimą ir darote gėdą tiems, kurie nieko neturi? Ką turėčiau jums pasakyti? Ar dėl to turėčiau jus pagirti? Aš jūsų negirsiu.

23 Aš tai gavau iš Viešpaties ir perdaviau jums, kad Viešpats Jėzus tą naktį, kurią buvo išduotas, paėmė duonos paplotį

24 ir padėkojęs sulaužė bei tarė: „Imkite ir valgykite, nes tai mano kūnas, kuris už jus sulaužomas. Tai darykite mano atminimui.“

25 Taip pat po vakarienės Jis paėmė ir taurę, sakydamas: „Ši taurė yra Naujoji Sandora mano kraujyje. Kiek kartų gersite iš jos, tai darykite mano atminimui.

26 Taigi, kiek kartų jūs valgote šį duonos paplotį ir geriate iš šios taurės, jūs skelbiate Viešpaties mirtį, kol Jis ateis.“

27 Todėl jei kuris nevertai valgo šį duonos paplotį ar geria iš Viešpaties taurės, tas bus nusikaltęs Viešpaties kūnui ir kraujui.

28 Kruopščiai teištiria žmogus save ir tik po to tevalgo tos duonos ir tegeria
iš tos taurės.

29 Juk kas valgo ir geria nevertai, nesuvokdamas, kad tai Viešpaties kūnas,
tas valgo ir geria savo pasmerkimui.

30 Todėl tarp jūsų yra daug silpnų, sergančių ir daug tų, kurie marinami.

31 Jei mes patys save įvertintume, tai nebūtume teisiami.

32 Tačiau kai Viešpats mus teisia, tai mus auklėja bausdamas kaip vaikus,
kad nebūtume pasmerkti kartu su pasauliu.

33 Todėl, mano broliai, kai jūs susirenkate valgyti, palaukite vieni kitų!

34 O jeigu kas išalkęs, tepavalgo namie, kad nebūtumėt surinkti
pasmerkimui. Kitus reikalus sutvarkysiu atvykęs.

1KOR 12

1 Aš nenoriu, broliai, kad jūs neišmanytumėte apie dvasines dovanas!

2 Jūs gerai žinote, kad, kai buvote pagonys, jūs buvote viliojami ir vedami
pas nebylius stabus.

3 Todėl supraskite, kad nė vienas, kuris kalba Dievo Dvasios paragintas,
nesako, kad Jėzus yra pasmerktas pražūčiai. Ir nė vienas negali vadinti
Jėzaus Viešpačiu, jei ne Šventosios Dvasios paragintas.

4 Yra įvairių Dievo malonės dovanų, bet ta pati Dvasia.

5 Ir yra įvairių tarnavimų, bet tas pats Viešpats.

6 Yra įvairių veiksmų, bet yra tas pats Dievas, kuris visuomet veiksmingai
kiekviename veikia.

7 Tačiau kiekvienam dovanojamas gerai matomas Dvasios pasireiškimas,
kuris skirtas visų naudai.

[8] Juk vienam per Dvasią dovanojamas išminties žodis, kitam per tą pačią Dvasią – pažinimo žodis,

[9] kitam per tą pačią Dvasią – tikėjimas, dar kitam per tą pačią Dvasią – išgydymų dovanos,

[10] kitam – stebuklų darymas, kitam – pranašavimas, kitam – dvasių atpažinimas, kitam – įvairios kalbų rūšys, kitam – kalbų aiškinimas.

[11] Tačiau visa tai daro viena ir ta pati Dvasia, kuri skirsto jas kiekvienam atskirai taip, kaip Ji nori.

[12] Kaip kūnas yra vienas, bet sudarytas iš įvairių kūno dalių, taip visos to vieno kūno dalys, nors jų daug, yra vienas kūnas, taip ir Kristus.

[13] Juk vienoje Dvasioje mes visi buvome pakrikštyti panardinant į vieną kūną, ar tai žydai, ar tai graikai, ar tai vergai, ar tai laisvieji, mes visi buvome pagirdyti per vieną Dvasią.

[14] Juk kūną sudaro ne viena kūno dalis, bet daugybė.

[15] Jei koja sakytų: „Kadangi aš ne ranka, aš nepriklausau kūnui“ – tai argi dėl to ji nepriklausytų kūnui?

[16] Jeigu ausis sakytų: „Kadangi aš ne akis, aš nepriklausau kūnui“ – tai argi dėl to ji nepriklausytų kūnui?

[17] Jeigu visas kūnas būtų akis, tai kur būtų ausis? Jeigu visas kūnas būtų ausis, tai kur būtų nosis?

[18] Tačiau dabar Dievas sudėliojo kūne kiekvieną jo dalį taip, kaip panorėjo.

[19] Ir jei visi būtų viena kūno dalis, tai kur būtų kūnas?

[20] Juk dabar yra daug kūno dalių, o kūnas vienas.

[21] Taigi akis negali sakyti rankai: „Man tavęs nereikia“, ar galva kojoms: „Man jūsų nereikia.“

22 Tačiau daugeliui atrodančios silpnesnės kūno dalys, yra būtinos.

23 Tas kūno dalis, kurias mes laikome gėdingomis, joms skiriame didesnį dėmesį, ir mūsų gėdingosios kūno dalys įgyja daugiau padorumo,

24 o mūsų kūno malonios išvaizdos dalims to nereikia. Taigi, sujungdamas kūną kartu, Dievas suteikė daugiau dėmesio tai kūno daliai, kuri jo stokojo,

25 kad kūne nebūtų susiskaldymo, bet pačios kūno dalys vienos kitomis rūpintųsi.

26 Ir jei kenčia viena kūno dalis, kartu su ja kenčia visos kūno dalys, jei skiriamas dėmesys vienai kūno daliai, kartu su ja džiaugiasi visos kūno dalys.

27 Jūs esate Kristaus kūnas, o pavieniui – kūno dalys.

28 Juk vienus Dievas paskyrė surinkime: pirma – apaštalais, antra – pranašais, trečia – mokytojais; po to – stebuklingos galios, paskui – išgydymų dovanos, visokia pagalba, vadovavimai, įvairios kalbų rūšys.

29 Ne visi apaštalai, ne visi pranašai, ne visi mokytojai, ne visi stebuklų darytojai,

30 ne visi turi išgydymo dovanas, ne visi kalba kalbomis, ne visi jas aiškina.

31 Todėl trokškite geresnių Dievo malonės dovanų, o aš rodau jums dar pranašesnį kelią.

1KOR 13

1 Jeigu aš kalbėčiau žmonių ir angelų kalbomis, bet neturėčiau pasiaukojančios meilės, aš būčiau skambantis varis arba žvangantys cimbolai.

2 Ir jei man būtų duota pranašavimo dovana, kad suprasčiau visas paslaptis, ir jei turėčiau visą pažinimą bei visą tikėjimą, kad galėčiau perkelti

kalnus, bet neturėčiau pasiaukojančios meilės, aš būčiau niekas.

3 Ir jei išdalinčiau visus savo turtus, ir jeigu atiduočiau savo kūną sudeginti,
bet neturėčiau pasiaukojančios meilės, tai man iš to nebūtų jokios naudos.

4 Pasiaukojanti meilė ilgai kenčia, yra geraširdė, pasiaukojanti meilė
nepavydi, pasiaukojanti meilė nesigiria, nepadaro išpuikusio,

5 nesavivaliauja, neieško savo naudos, neerzina, nemąsto piktai,

6 nesidžiaugia neteisybe, bet džiaugiasi tiesa,

7 visus pridengia, visais tiki, viskuo viliasi, visa ištveria.

8 Pasiaukojanti meilė niekada nesusilpnėja. Net jei bus užbaigtos
pranašystės, net jei nutils kalbos, net jei bus panaikintas pažinimas,

9 nes mūsų pažinimas tik dalinis ir pranašavimas tik dalinis,

10 bet kai ateis Tobulasis, tuomet tai, kas netobula, bus panaikinta.

11 Kai buvau mažas vaikas, kalbėjau kaip vaikas, mąsčiau kaip vaikas,
vertinau kaip vaikas, bet kai tapau vyru, atsisakiau to, kas vaikiška.

12 Juk dabar Jį matome neaiškiai, lyg nenublizgintame bronziniame
veidrodyje, bet tuomet Jį matysime aiškiai, veidas į veidą. Dabar mano
pažinimas tik dalinis, bet tuomet Jį pažinsiu taip, kaip ir aš esu Jo
pažintas.

13 Dabar pasilieka tikėjimas, viltis ir pasiaukojanti meilė – šis trejetas, bet
svarbiausia iš jų yra pasiaukojanti meilė.

1KOR 14

1 Ieškokite pasiaukojančios meilės ir trokškite dvasinių dovanų, bet
labiausiai, kad pranašautumėte.

2 Tas, kuris kalba nesuprantama kalba, ne žmonėms kalba, bet Dievui. Juk
niekas jo nesupranta, nes Dvasiai jis kalba paslaptis.

[3] Tačiau tas, kuris pranašauja, kalba tai, kas žmones pamoko, paragina ir paguodžia.

[4] Kas kalba nesuprantama kalba, sustiprina save, bet kas pranašauja – pamoko surinkimą.

[5] Aš noriu, kad jūs visi kalbėtumėte kalbomis, bet labiausiai, kad pranašautumėte. Juk kas pranašauja, yra didesnis už tą, kuris kalba kalbomis, nebent jis aiškintų, kad būtų pamokytas surinkimas.

[6] Broliai, jei dabar ateičiau pas jus, kalbėdamas kalbomis, kokia jums būtų iš to nauda, jeigu neskelbčiau jums apreiškimo, pažinimo, pranašystės, ar mokymo!?

[7] Taip pat ir bedvasiai, skleidžiantys garsus instrumentai, ar tai būtų fleita, ar tai arfa, jei tik jie neskleistų skirtingų garsų, kaip atpažinsime, ar grojama fleita, ar skambinama arfa?

[8] Ir jeigu tik trimitas skleistų neaiškų garsą, kas ruoštųsi mūšiui?

[9] Taip pat ir jūs, jei tik liežuviu ištarsite nesuprantamus žodžius, kaip bus atpažinta tai, kas tariama? Juk jūs kalbėsite vėjams!

[10] Juk pasaulyje yra tiek daug įvairių rūšių garsų, bet nė vienas jų nėra bereikšmis.

[11] Todėl, jei nesuprantu kas sakoma, aš būsiu kalbančiajam svetimšalis, ir kalbantysis man bus svetimšalis.

[12] Taip ir jūs, kurie trokštate dvasinių dovanų, siekite jų gausos, kad surinkimas būtų pamokytas.

[13] Todėl, kas kalba nesuprantama kalba, nuolat tesimeldžia Dievui, kad galėtų ją aiškinti.

[14] Nes jei aš meldžiuosi Dievui nesuprantama kalba, mano dvasia meldžiasi Dievui, tačiau mano protas lieka bevaisis.

15 Ką gi tada daryti? Aš melsiuosi Dievui dvasia ir taip pat melsiuosi Dievui protu. Aš giedosiu psalmę dvasia ir taip pat giedosiu psalmę protu.

16 Nors tu dėkoji dvasia, kaip nemokytas žmogus, ištars tavo padėkai „Amen“, kadangi jis nesupranta, ką tu sakai?

17 Juk tu nuoširdžiai dėkoji, bet kitas nėra pamokomas.

18 Aš dėkoju mano Dievui, kad kalbu kalbomis daugiau už jus visus,

19 bet surinkime verčiau ištarsiu penkis žodžius savo protu, kad pamokyčiau kitus, negu dešimt tūkstančių žodžių nesuprantama kalba.

20 Broliai, protu nebūkite panašūs į vaikučius! Blogybe būkite kūdikiai, bet protu būkite kaip subrendę žmonės.

21 Įstatyme parašyta: „Per svetimkalbes priešų lūpas Aš kalbėsiu šiai tautai, bet ir tuomet ji manęs nepaklausys, – sako Viešpats.“

22 Todėl kalbos yra atpažinimo ženklas netikintiems, o pranašystė yra atpažinimo ženklas ne netikintiems, bet tikintiems.

23 Juk jei tik būtų surinktas kartu visas surinkimas ir visi kalbėtų kalbomis, ir įeitų nemokyti arba netikintys žmonės, argi jie nesakytų, kad jūs išprotėję?

24 Tačiau jeigu visi pranašautų ir įeitų koks nors netikintis ar nemokytas žmogus, jis būtų per visus įspėtas ir kruopščiai ištirtas.

25 Tuomet jo širdies slaptos mintys išaiškėtų, ir jis, puolęs veidu žemėn, pagarbintų Dievą, paliudydamas: „Dievas tikrai yra jumyse!“

26 Tai kaip bus broliai?! Kai jūs esate surenkami drauge, kiekvienas, kuris turi psalmę ar pamokymą, ar kalbą, ar apreiškimą, ar išaiškinimą, tedaro visa tai pamokymui.

27 Jei kas nors kalba nesuprantama kalba, tekalba du, daugiausia trys, ir paeiliui, o vienas teaiškina.

28 Tačiau jeigu nebūtų aiškintojo, tas surinkime tetyli ir tekalba sau ir Dievui.

29 Pranašai tekalba du ar trys, o kiti teįvertina.

30 Bet jei kas būtų apreikšta kitam, šalia sėdinčiam, pirmasis tenutyla.

31 Juk jūs galite visi paeiliui pranašauti, kad visi būtų mokomi ir nuolat guodžiami.

32 Pranašų dvasios visuomet paklūsta pranašams,

33 nes Dievas nėra netvarkos, bet ramybės Dievas. Kaip visuose šventųjų surinkimuose,

34 jūsų moterys tetyli, nes joms buvo įsakyta tylėti ir paklusti, kaip sako ir Įstatymas.

35 Tačiau jeigu jos nori ko nors išmokti, namuose teklausia savo vyrų, nes gėdinga yra moterims kalbėti surinkime.

36 Ar iš jūsų išėjo šis Dievo paliepimas? Ar tik jus vienus jis pasiekė?

37 Jei kas mano esąs pranašas ar dvasinis žmogus, tas tegul pripažįsta, kad tai, ką jums rašau, yra Viešpaties įsakymai.

38 Bet jei kas to nepripažįsta, tas ir pats nebus pripažintas.

39 Todėl, broliai, trokškite pranašauti ir nedrauskite kalbėti kalbomis!

40 Viskas tevyksta deramai ir tvarkingai.

1KOR 15

1 Broliai, aš primenu jums gerąją žinią, kurią jums paskelbiau, kurią jūs priėmėte, kurioje stovite,

2 ir per kurią jūs esate gelbėjami, – jeigu laikotės paskelbtojo gerosios žinios žodžio, bet jei ne, tai tuomet įtikėjote veltui!

3 Juk pirmiausia jums perdaviau tai, ką pats esu gavęs: kad Kristus numirė
už mūsų nuodėmes, pagal Raštus,

4 kad Jis buvo palaidotas ir buvo prikeltas trečią dieną, pagal Raštus.

5 Pirmiausia Dievas Jį parodė Kefui, o po to ir dvylikai.

6 Vėliau Jis buvo parodytas išsyk daugiau negu penkiems šimtams brolių,
kurių daugelis tebegyvena iki šiol, o kai kuriuos Dievas jau yra užmigdęs.

7 Paskui Jis buvo parodytas Jokūbui, o dar vėliau visiems apaštalams,

8 ir visų paskiausiai, lyg neišnešiotam kūdikiui, Jis buvo parodytas ir man.

9 Juk aš esu mažiausias iš apaštalų, nevertas, kad mane vadintų apaštalu, nes
persekiojau Dievo Surinkimą.

10 Tačiau Dievo malone esu, kas esu. Ir Jo suteikta malonė man nebuvo
bevaisė, bet aš dar daugiau triūsiau už juos visus, tiesa, ne aš, bet Dievo
malonė, esanti su manimi.

11 Taigi ar aš, ar jie, – taip mes skelbiame, ir taip jūs įtikėjote.

12 Jeigu apie Kristų yra skelbiama, kad Jis buvo prikeltas iš mirusių, tad
kodėl kai kurie iš jūsų skelbia, kad nėra mirusiųjų prikėlimo?!

13 Jeigu nėra mirusiųjų prikėlimo, tai ir Kristus nebuvo prikeltas,

14 o jei Kristus nebuvo prikeltas, tai beprasmis mūsų skelbimas ir beprasmis
jūsų tikėjimas.

15 Tuomet mes esame laikomi melagingais Dievo liudytojais, nes liudijome
apie Dievą, kad Jis prikėlė Kristų, kurio Jis neprikėlė, jeigu mirusieji
neprikeliami.

16 Taigi jei mirusieji neprikeliami, tai ir Kristus nebuvo prikeltas.

17 Jei Kristus nebuvo prikeltas, tai jūsų tikėjimas nebeduoda jokios naudos,
ir jūs vis dar tebesate savo nuodėmėse.

18 Tuomet ir tie, kuriuos Dievas užmigdė Kristuje, yra žuvę.

19 Jei vien šiame gyvenime mes vylėmės Kristumi, tai mes esame nelaimingiausi iš visų žmonių.

20 Bet dabar Kristus yra prikeltas iš mirusių ir Jis tapo pirmuoju vaisiumi iš tų, kuriuos Dievas užmigdė.

21 Kadangi per žmogų atsirado mirtis, tai per žmogų ir mirusiųjų prikėlimas.

22 Kaip Adome visi miršta, taip ir Kristuje visi bus atgaivinti,

23 bet kiekvienas pagal savo eilę: Kristus – pirmasis vaisius, o po to tie, kurie yra Kristaus, Jo atėjimo metu.

24 Po to ateis pabaiga, kai Jis perduos karalystę Dievui Tėvui, kai bus panaikintas bet koks viešpatavimas, bet kokia valdžia ir galia.

25 Mat Kristus turi karaliauti tol, kol po Jo kojomis bus padėti visi priešai.

26 Paskutinis priešas, kuris jau yra naikinamas, – mirtis.

27 Juk Dievas visus palenkė po Kristaus kojomis. Tačiau kai Jis sako, kad visi buvo po Juo palenkti, tai suprantama, kad išskyrus Tą, kuris Jam visus palenkė.

28 O kai Jam visi bus palenkti, tuomet ir pats Sūnus bus pavaldus Tam, kuris Jam visus palenkė, kad Dievas būtų visų valdovas.

29 Tačiau ką darys tie, kurie krikštijami panardinant vandenyje vietoj mirusiųjų? Jei iš viso mirusieji nebus prikelti, tai kam jie krikštijami panardinant vandenyje vietoj mirusiųjų?

30 Tai kodėl mes, kiekvieną akimirką, esame pavojuje?

31 Aš prisiekiu savo pasigyrimu, kurį turiu Kristuje Jėzuje, mūsų Viešpatyje, kad aš kasdien mirštu!

32 Jei kovojau Efeze su laukiniais žvėrimis tik kaip žmogus, tai kokia man iš
to nauda? Jeigu mirusieji nebus prikelti, „tai prisivalgykime ir
prisigerkime, nes rytoj mirsime“.

33 Nebūkite suklaidinti: „Blogi pamokslai gadina gerus įpročius!“

34 Išsiblaivykite, kaip pridera, ir nenusidėkite. Juk kai kurie nepažįsta Dievo.
Aš tai sakau jūsų gėdai.

35 Gal kas nors paklaus: „Kaip Dievas prikelia mirusiuosius? Koks bus jų
kūnas, kai Dievas juos atves?“

36 O neprotingas žmogau! Tai ką tu sėji, tas nėra atgaivinamas, jei pirmiau
jis nenumiršta.

37 Tai, ką sėji, tu sėji ne būsimąjį kūną, bet pliką grūdą, tarkim kviečio ar
kokį nors kitokį.

38 Tačiau pats Dievas jam duoda tokį kūną, koks Jam patinka – kiekvienai
sėklai skirtingą kūną.

39 Juk ne visi kūnai yra vienodi: vienoks žmonių kūnas, kitoks gyvulių
kūnas, dar kitoks žuvų ir paukščių.

40 Taip pat yra dangiškieji kūnai ir žemiškieji kūnai. Vienokia yra
dangiškųjų kūnų šlovė, o kitokia žemiškųjų kūnų šlovė.

41 Vienokia yra saulės šlovė, kitokia mėnulio šlovė ir dar kitokia žvaigždžių
šlovė. Juk žvaigždė nuo žvaigždės skiriasi šlove.

42 Taip ir mirusiųjų prikėlimas. Sėjamas gendantis kūnas, prikeliamas
negendantis.

43 Sėjamas negarbingas kūnas, prikeliamas šlovingas. Sėjamas silpnas
kūnas, prikeliamas galingas.

44 Sėjamas sielinis kūnas, prikeliamas dvasinis kūnas. Jeigu yra sielinis
kūnas, tai yra ir dvasinis kūnas.

45 Taip ir parašyta: „Pirmasis žmogus, Adomas, tapo gyva siela“;
paskutinysis Adomas – gyvybę įkvepiančia Dvasia.

46 Tačiau pirmiau ne dvasinis žmogus, bet sielinis, o tik po to dvasinis.

47 Pirmasis žmogus – iš žemės, žemiškasis, o antrasis žmogus – Viešpats iš
dangaus.

48 Koks žemiškasis žmogus, būtent tokie ir žemiškieji, ir koks dangiškasis
žmogus, būtent tokie ir dangiškieji.

49 Ir kaip nešiojome žemiškojo žmogaus atvaizdą, taip nešiosime ir
dangiškojo žmogaus atvaizdą.

50 Sakau jums, broliai, kad kūnas ir kraujas nepaveldės Dievo karalystės,
taip pat tai, kas genda, nepaveldės to, kas negenda!

51 Štai skelbiu jums paslaptį: ne visi būsime Dievo užmigdyti, bet visi
būsime perkeisti, –

52 staiga, akimirksniu, paskutiniam trimitui gaudžiant, mirusieji bus prikelti
negendantys, o mes būsime perkeisti.

53 Juk šis gendantis kūnas turi apsivilkti negendamumu, o šis mirtingas
kūnas apsivilkti nemirtingumu.

54 Kai šis gendantis kūnas apsivilks negendamumu, o šis mirtingas kūnas
apsivilks nemirtingumu, tada išsipildys užrašytas žodis: „Mirtis buvo
praryta tam, kad būtų laimėta pergalė!

55 Kur, mirtie, tavo geluonis? Kur, pragare, tavo pergalė?“

56 Mirties geluonis – nuodėmė, o nuodėmės galia – Įstatymas.

57 Bet ačiū Dievui, kuris duoda mums pergalę per mūsų Viešpatį Jėzų
Kristų!

58 Todėl, mano broliai, kuriuos aš myliu pasiaukojančia meile, būkite
nepajudinami, tvirti, visuomet pasiliekantys Viešpaties darbe, gerai

žinodami, kad jūsų sunkus darbas nėra bevaisis Viešpatyje!

1KOR 16

1 Dabar dėl rinkliavos šventiesiems: jūs darykite taip, kaip nurodžiau
Galatijos surinkimams.

2 Po poilsio, pirmąją savaitės dieną, kiekvienas iš jūsų teatideda pas save
taupydamas tai, kas jam buvo duota, kad jis klestėtų, ir nebūtų rinkliavų
tuomet, kai aš atvyksiu.

3 Kai atvyksiu, tai tuos, kuriuos jūs nutarsite esant tinkamus, su
palydimaisiais laiškais aš pasiųsiu, kad jie nugabentų jūsų dosnią dovaną į
Jeruzalę.

4 Jei pasirodys reikalinga, kad ir aš ten keliaučiau, tai jie keliaus drauge su
manimi.

5 Perėjęs Makedoniją, aš atvyksiu pas jus, nes vykstu per Makedoniją.

6 Pas jus atvykęs, aš pasiliksiu ar net peržiemosiu, kad jūs mane
išlydėtumėte, kai keliausiu kitur.

7 Nenoriu dabar su jumis pasimatyti tik prabėgomis. Tačiau tikiuosi, jei tik
Viešpats leis, kurį laiką pasiliksiu pas jus.

8 Efeze aš pasiliksiu iki Sekminių,

9 nes Dievas man atvėrė plačias duris, kad galėčiau našiai pasidarbuoti, nors
ten esantys priešininkai stiprūs.

10 Ir jeigu atvyks Timotiejus, žiūrėkite, kad jam pas jus netektų baimintis,
nes jis, kaip ir aš, dirba Viešpaties darbą.

11 Todėl niekas jo teneniekina. Išlydėkite jį ramybėje, kad atvyktų pas mane,
nes laukiu jo kartu su broliais.

12 Aš labai raginau brolį Apolą, kad jis kartu su broliais keliautų pas jus, bet dabar jis visiškai nebenori vykti. Taigi jis atvyks, kai tik ras laisvo laiko.

13 Budėkite, tvirtai stovėkite tikėjime, elkitės vyriškai ir Dievas tesustiprina jus!

14 Visa tebūna daroma su pasiaukojančia meile.

15 Aš prašau jūsų, broliai, nes jūs gerai pažįstate Stepono namus: jie yra Achajos pirmasis vaisius ir atsidavę tarnauja šventiesiems!

16 Būkite paklusnūs tokiems žmonėms ir kiekvienam, kuris padeda bei triūsia kartu su mumis.

17 Aš džiaugiuosi Stepono, Fortunato ir Achaiko atvykimu. Juk, esant reikmei, jie laikinai pavadavo jus,

18 ir atgaivino mano bei jūsų dvasią. Todėl pripažinkite tokius žmones!

19 Jus sveikina Azijos surinkimai. Jus nuoširdžiai sveikina Viešpatyje Akvilas su Priscile ir jų namuose esantis surinkimas.

20 Jus sveikina visi broliai. Sveikinkite vieni kitus šventu pabučiavimu.

21 Aš, Paulius, sveikinu jus savąja ranka.

22 Jei kas nemyli Viešpaties Jėzaus Kristaus kaip geriausio draugo, tas tebūna pasmerktas pražūčiai! Viešpatie, ateik!

23 Viešpaties Jėzaus Kristaus malonė tebūna kartu su jumis.

24 Mano pasiaukojanti meilė tebūna kartu su jumis visais Kristuje Jėzuje. Amen.

ANTRASIS LAIŠKAS KORINTIEČIAMS

2KOR 1

1 Paulius, Dievo valia Kristaus Jėzaus apaštalas, ir brolis Timotiejus, Dievo
surinkimui, esančiam Korinte, ir visiems šventiesiems, kurie gyvena
visoje Achajoje.

2 Malonė jums ir ramybė nuo Dievo, mūsų Tėvo, ir Viešpaties Jėzaus
Kristaus!

3 Tebūna palaimintas Dievas, mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus Tėvas, vis
pasigailintis Tėvas ir visokios paguodos Dievas,

4 guodžiantis mus visuose mūsų sielvartuose, kad ir mes galėtume guosti bet
kokio sielvarto prislėgtuosius, ta paguoda, kuria patys esame Dievo
guodžiami.

5 Nes kaip gausėja kentėjimai, kuriuos mes patiriame dėl Kristaus, taip per
Kristų gausėja ir mūsų paguoda.

6 Jeigu mes esame slegiami sielvarto, tai jūsų paguodai ir išgelbėjimui, kuris
suteikia stiprybės ištvermingai iškęsti tokius pat kentėjimus, kokius
kenčiame ir mes; o jeigu mes guodžiami, tai jūsų paguodai ir
išgelbėjimui.

7 Taigi mūsų viltis jumis yra tvirta, nes gerai žinome, kad būdami kentėjimų
dalininkai, būsite ir paguodos dalininkai.

8 Juk mes norime, broliai, kad jūs žinotumėte apie sunkų išmėginimą, kuris
mus ištiko Azijoje! Mes buvome be galo prislėgti, virš mūsų jėgų, kad
mums net buvo atimta viltis, jog mes išliksime gyvi.

9 Mes patys savyje suvokėme, jog mums skirtas mirties nuosprendis, kad
pasitikėtume ne savimi, bet Dievu, kuris prikelia mirusiuosius.

10 Jis išgelbėjo mus iš neišvengiamos mirties ir tebegelbsti. Juo mes viliamės, kad Jis mus gelbės ir ateityje,

11 dėl jūsų pagalbos, kai jūs už mus melsitės. Tai daugelio žmonių dovana suteikta mums, kad, per daugelį, už mus būtų padėkota Dievui.

12 Mes galime pasigirti ir mūsų sąžinė gali paliudyti, kad pasaulyje, o ypač pas jus, Dievo paraginti, mes elgėmės atvirai, su Jo teikiamu nuoširdumu, pasikliaudami ne kūniška išmintimi, bet Dievo malone.

13 Todėl mes nerašome jums nieko, kaip tik tai, ką jūs skaitote ir suprantate. Aš viliuosi, kad suprasite iki galo,

14 kaip iš dalies mus jau supratote, kad mūsų Viešpaties Jėzaus dieną mes būsime jūsų pasigyrimas, kaip ir jūs – mūsų.

15 Taip pasitikėdamas, aš norėjau pas jus atvykti anksčiau, kad dar kartą galėtumėte pasidžiaugti

16 ir pro jus keliauti į Makedoniją, o iš Makedonijos vėl grįžti pas jus, kad jūs mane išlydėtumėte į Judėją.

17 Argi taip nuspręsdamas, aš elgiausi lengvabūdiškai? Ar mano sprendimai buvo kūniški, kad mano „taip, taip“ galėtų reikšti ir „ne, ne“?

18 Dievas yra ištikimas, todėl mūsų žodis jums nebuvo „taip“ ir „ne“.

19 Nes Dievo Sūnus, Jėzus Kristus, kuris jums buvo paskelbtas per mane, Silvaną ir Timotiejų nebuvo „taip“ ir „ne“, bet Jame buvo „taip“.

20 Juk visi Dievo pažadai Jame yra „taip“ ir Jame „amen“, kad Dievas būtų pašlovintas per mus.

21 Tas, kuris mus kartu su jumis sutvirtino Kristuje ir mus patepė, yra Dievas.

22 Jis užantspaudavo mus ir į mūsų širdis įdėjo Dvasios užstatą.

23 Todėl šaukiuosi Dievą, kad Jis būtų mano sielai liudytoju, jog jūsų gailėdamas aš dar neatvykau į Korintą.

24 Mes juk neviešpataujame jūsų tikėjimui, bet esame jūsų džiaugsmo bendrininkai, nes jūsų tikėjimas išlieka tvirtas.

2KOR 2

1 Savo širdyje aš nusprendžiau, kad nebevyksiu pas jus, nes nenoriu jūsų dar kartą nuliūdinti.

2 Juk jei aš jus liūdinu, tai kas yra tas, kuris mane pradžiugins, jeigu ne tas, kurį aš esu nuliūdinęs?

3 Tai parašiau jums, kad atvykęs neturėčiau liūdėti dėl tų, kuriais turėčiau džiaugtis. Juk pasitikiu jumis visais ir esu įsitikinęs, kad mano džiaugsmas yra ir visų jūsų džiaugsmas.

4 Labai sielvartaudamas, su skaudančia širdimi ir liedamas gausias ašaras, aš parašiau jums, ne tam, kad jūs būtumėte nuliūdinti, bet kad pažintumėte, kaip be galo ir pasiaukojančiai jus myliu.

5 Jeigu kas nors, ką nuliūdino, tai nuliūdino ne vien mane, bet, – kad neperdėčiau, – iš dalies ir jus visus.

6 Tokiam žmogui pakanka per daugumą Dievo paskirtos bausmės.

7 Jūs verčiau jam atleiskite ir tokį paguoskite, kad jo neprarytų pernelyg didelis liūdesys.

8 Todėl raginu jus, kad jūs įrodytumėte jam savo pasiaukojančią meilę.

9 Tam aš ir parašiau, kad jus išmėginęs, aš sužinočiau, ar visiems raginimams jūs esate klusnūs.

10 Juk kam jūs atleidžiate, tam atleidžiu ir aš. O jei kam ką atleidau, tai padariau dėl jūsų Kristaus akivaizdoje,

11 kad šėtonas nepergudrautų mūsų, nes mums žinomi jo kėslai.

12 Kai atvykau į Troadę, kad skelbčiau Kristaus gerąją žinią, man Viešpats atvėrė duris,

13 bet neturėjau savo dvasioje ramybės, kadangi neradau ten savo brolio Tito. Todėl atsisveikinau su jais ir išvykau į Makedoniją.

14 Ačiū Dievui, kad Jis visada veda mus paskui save Kristaus pergalės eisenoje ir kiekvienoje vietoje per mus skleidžia savo malonų pažinimo kvapą.

15 Mes esame malonus Kristaus kvapas Dievui tarp tų, kurie gelbėjami ir tarp tų, kurie naikinami.

16 Vieniems – mirties kvapas mirčiai, o kitiems – gyvenimo kvapas gyvenimui. Ir kas tam yra tinkamas?

17 Mes nesame kaip daugelis tų, kurie iškraipo Dievo žodį, bet nuoširdžiai, kaip Dievo pasiųstieji, Dievo akivaizdoje, mes skelbiame Kristaus žodžius.

2KOR 3

1 Ar ir vėl mes pradedame jums prisistatinėti? Jeigu ne, tai ar mums būtina, kaip kitiems, jums įteikti rekomendacinius laiškus? Ar mums būtini rekomendaciniai laiškai iš jūsų?

2 Jūs esate mūsų laiškas, įrašytas mūsų širdyse, visų žmonių atpažįstamas ir skaitomas.

3 Akivaizdu, kad esate Kristaus laiškas, per mūsų tarnavimą parašytas ne juodu rašalu, bet gyvojo Dievo Dvasia, ne akmeninėse plokštėse, bet kūniškose širdžių plokštėse.

4 Tokį pasitikėjimą Dievo akivaizdoje mes turime per Kristų,

5 kad nemanytume, jog mūsų tinkamumas kyla iš mūsų pačių. Mūsų tinkamumas kyla iš Dievo,

6 nes Jis mus įgalino būti Naujosios Sandoros tarnais – ne raidės, bet Dvasios. Juk raidė be jokio gailesčio pasmerkia myriop, o Dvasia įkvepia gyvybę.

7 Jeigu tarnavimas, kuris pasmerkia myriop, išraižytas raidėmis akmenyse, buvo toks šlovingas, kad Izraelio sūnūs negalėjo įdėmiai pažvelgti į spindintį šlove Mozės veidą, – šlove, kuri buvo naikinama, –

8 tai kiek šlovingesnis bus Dvasios tarnavimas.

9 Ir jeigu tarnavimas, kuris neišvengiamai pasmerkia, buvo toks šlovingas, tai kiek šlovingesnis išlieka tarnavimas, kuris dovanoja teisumą.

10 Tas tarnavimas, kuris kadaise buvo laikomas šlovingu, nepaisant to, dabar visai nešlovingas, lyginant jį su visa pranokstančia šlove.

11 Jeigu tas, kuris dabar naikinamas buvo laikomas šlovingu, tai daug daugiau šlovingesnis yra tas, kuris nuolat pasilieka šlovėje.

12 Taigi, turėdami tokią viltį, mes kalbame labai drąsiai,

13 ne kaip Mozė, kuris savo veidą pridengdavo šydu, kad Izraelio sūnūs nepamatytų pabaigos to, kas yra naikinama,

14 nes jų protai buvo aptemdyti. Todėl iki pat šios dienos, kai skaitomas Senasis Testamentas, tas pats šydas lieka nenuimtas, nes jis panaikinamas Kristuje.

15 Iki pat šios dienos, kai skaitomas Mozės Įstatymas, jų širdis tebedengia šydas.

16 Bet vos tik žmogus atsigręžia į Viešpatį, šydas nuimamas.

17 Juk Viešpats yra Dvasia, o kur Viešpaties Dvasia, ten ir laisvė.

18 Mes visi, atidengtu veidu lyg bronziniame veidrodyje matome Viešpaties
šlovę, ir Viešpaties Dvasia neatpažįstamai mus keičia į tą patį atvaizdą, iš
šlovės į šlovę.

2KOR 4

1 Šį tarnavimą mes gavome iš Dievo, nes Jis mums buvo gailestingas, todėl
mes ir nepavargstame.

2 Atsisakę slaptų nedorumo darbų, mes nesielgiame klastingai ir
neiškraipome Dievo žodžio, bet, atskleisdami tiesą, Dievo akivaizdoje
nuolat pristatome save kiekvieno žmogaus sąžinei.

3 Jeigu mūsų geroji žinia ir yra paslėpta, tai ji paslėpta tiems, kurie
naikinami,

4 netikintiems, kuriems šio pasaulio dievas aptemdė protus, kad jiems
nešviestų Kristus, kuris yra Dievo atvaizdas ir gerosios žinios šlovės
šviesa.

5 Mes ne save skelbiame, bet Kristų Jėzų, kuris yra Viešpats, o mes esame
jūsų vergai dėl Jėzaus.

6 Juk Dievas, kuris įsakė iš tamsos nušvisti šviesai, suspindėjo mūsų
širdyse, kad mes pamatytume Dievo šlovės pažinimo šviesą, kuri yra
Jėzaus Kristaus veide.

7 Juk šitą lobį mes laikome moliniuose induose, kad neįsivaizduojama
galios gausybė būtų iš Dievo, o ne iš mūsų pačių.

8 Mes esame visaip spaudžiami, bet nesugniuždyti, sunkumus patiriantys,
bet nenusivylę,

9 persekiojami, bet nepalikti, parblokšti, bet nesunaikinti.

10 Mes visuomet nešiojame savo kūne Viešpaties Jėzaus mirtį, kad ir Jėzaus
gyvybė būtų atskleista mūsų kūne.

11 Nes mes, gyvieji, dėl Jėzaus nuolat atiduodami mirčiai, kad ir Jėzaus gyvybė būtų atskleista mūsų mirtingame kūne.

12 Todėl mumyse veikia mirtis, o jumyse gyvybė.

13 Mes turime tą pačią tikėjimo dvasią, apie kurią parašyta: „Įtikėjau, todėl ir kalbėjau.“ Štai todėl mes tikime ir kalbame,

14 nes žinome, kad Tas, kuris prikėlė Viešpatį Jėzų, per Jėzų prikels ir mus bei pastatys šalia Jo kartu su jumis.

15 Juk visa tai yra jūsų naudai, kad per daugybės žmonių padėką pagausėtų malonė ir išsilietų per kraštus Dievo šlovei.

16 Todėl mes nenuliūstame. Nors mūsų išorinis žmogus yra pamažu naikinamas, tačiau vidinis diena iš dienos atnaujinamas.

17 Juk tik akimirką trunkanti lengva mūsų priespauda ruošia mums visa pranokstančią amžinosios šlovės gausą.

18 Todėl mūsų žvilgsnis nėra sutelktas į tai, ką matome, bet nukreiptas į tai, ko nematome, nes tai, ką matome yra laikina, o tai, ko nematome – amžina.

2KOR 5

1 Mes gerai žinome, kad, kai tik mūsų žemiškasis namas, ši palapinė bus nugriauta, mes turime pastatą iš Dievo – ne žmogaus rankomis pastatytus amžinus namus dangaus aukštybėse.

2 Todėl šioje palapinėje būdami, mes dejuojame, labai trokšdami apsivilkti mūsų buveinę iš dangaus,

3 nes ją apsivilkę, mes nebūsime rasti nuogi.

4 Juk mes, esantys šioje palapinėje, iš visų pusių slegiami dejuojame, nes norime ne nusivilkti, bet apsivilkti, kad tai, kas mirtinga, būtų gyvenimo praryta.

5 Tam mus ir yra paruošęs Dievas, kuris davė mums Dvasios užstatą.

6 Todėl mes visuomet tvirtai tikime ir gerai žinome, kad kol gyvename kūne, mes gyvename toli nuo Viešpaties.

7 Juk mes gyvename per tikėjimą, bet ne per regėjimą.

8 Mes tvirtai tikime ir todėl mums labiau patiktų palikti kūną ir apsigyventi namuose pas Viešpatį.

9 Todėl, ar gyvendami namuose, ar būdami toli nuo jų, mes stengiamės, kad būtume Jam priimtini.

10 Juk mes visi privalėsime pasirodyti prieš Kristaus teismo pakylą, kad kiekvienas gautų atlygį pagal tai, ką jis gyvendamas kūne darė – gera ar bloga.

11 Taigi, pažindami pagarbią Viešpaties baimę, mes stengiamės įtikinti žmones. Dievui mes esame gerai pažįstami, ir viliuosi, kad esame pažįstami ir jūsų sąžinėms.

12 Mes neprisistatome jums iš naujo, bet suteikiame progą pasigirti mumis, kad turėtumėte ką atsakyti tiems, kurie giriasi išore, o ne širdimi.

13 Jei mes išprotėję – tai Dievui, o jei mes esame sveiko proto – tai dėl jūsų.

14 Juk pasiaukojanti Kristaus meilė sujungia mus, padariusius tokią išvadą: jei vienas mirė už visus, vadinasi ir visi yra mirę.

15 Jis mirė už visus, kad gyvieji jau nebe sau gyventų, bet Tam, kuris už juos mirė ir buvo prikeltas.

16 Todėl nuo dabar mes nė vieno nepažįstame pagal kūną. Jei mes ir pažinome Kristų pagal kūną, tai dabar Jo jau taip nebepažįstame.

17 Jei kas yra Kristuje, tas yra naujas kūrinys; nes tai, kas sena – mirė, ir štai visa tapo nauja.

18 Juk visa tai iš Dievo, kuris per Jėzų Kristų sutaikė mus su savimi ir
pavedė mums sutaikymo tarnavimą.

19 Taip Dievas Kristuje sutaikė su savimi pasaulį, nebeįskaitydamas
žmonėms jų nusižengimų, ir patalpino mumyse sutaikymo žodį.

20 Todėl mes esame pasiuntiniai vietoj Kristaus, tarsi pats Dievas per mus
prašytų, kad mes vietoj Kristaus maldautume: „Susitaikykite su Dievu!“

21 Juk Tas, kuris nepažino nuodėmės, buvo padarytas nuodėme vietoj mūsų,
kad Jame Dievas mus išteisintų.

2KOR 6

1 Būdami Jo bendradarbiai, mes prašome jus, kad nepriimtumėte Dievo
malonės veltui!

2 Juk Jis sako: „Nustatytam laikui atėjus, Aš maloningai tave išklausiau ir
išgelbėjimo dieną Aš padėjau tau. Štai dabar tinkamas laikas, štai dabar
išgelbėjimo diena!“

3 Mes niekam nepadedame jokio kliuvinio, kad mūsų tarnavimui nebūtų
priekaištaujama.

4 Todėl visokiais būdais įrodome, kad esame Dievo tarnai: didelėje
ištvermėje, sunkiuose išmėginimuose, nepritekliuose, sielvartuose,

5 plakimuose, kalėjimuose, sąmyšiuose, sunkiuose darbuose, naktiniuose
budėjimuose, pasninkuose,

6 nepriekaištingume, pažinime, pakantume, gerume, Šventojoje Dvasioje,
neapsimestinėje ir pasiaukojančioje meilėje,

7 tiesos žodyje, Dievo stebuklingoje galioje, su teisumo ginklais iš dešinės ir
iš kairės,

8 šlovėje ir gėdoje, šmeižtuose ir pagyrimuose, kaip apgavikai ir teisūs,

9 kaip nepažįstami ir atpažinti, kaip marinami, bet štai mes gyvi, kaip
baudžiami, bet nenužudomi,

10 kaip nuliūdinti, bet visuomet besidžiaugiantys, kaip elgetos, bet daugelį
praturtinantys, kaip nieko neturintys, bet visa valdantys.

11 O korintiečiai! Mes kalbame jums atvirai, ir mūsų širdys plačiai atvertos.

12 Ne mumyse apribojama jūsų laisvė, ji apribojama jūsų pačių širdyse.

13 Todėl atsilyginkite tuo pačiu, – kalbu kaip vaikams, – tebūnie plačiai
atvertos ir jūsų širdys.

14 Nebūkite įkinkyti į netinkamą jungą drauge su netikinčiais. Kas bendro
tarp teisumo ir nusikaltimo? Kas bendro tarp šviesos ir tamsos?

15 Kokia vienybė tarp Kristaus ir Beliaro? Arba, kokia dalis tikinčio su
netikinčiu?

16 Kaip suderinti Dievo šventyklą su stabais? Jūs esate gyvojo Dievo
šventykla, kaip Dievas yra pasakęs: „Aš apsigyvensiu juose ir vaikščiosiu
tarp jų; būsiu jų Dievas, o jie bus mano tauta.

17 Todėl nedelsdami išeikite iš jų tarpo ir būkite atskirti nuo jų, – sako
Viešpats, – ir nebelieskite to, kas netyra, ir Aš jus priimsiu,

18 ir būsiu jums Tėvas, o jūs būsite mano sūnūs ir dukros“, – sako Viešpats
Visavaldis.

2KOR 7

1 Taigi jūs, pasiaukojančia meile mylimieji, turėdami tokius pažadus,
apvalykite save nuo bet kokios kūno ir dvasios dėmės, tobulindami
šventumą pagarbioje Dievo baimėje.

2 Priimkite mus, nes mes nė vieno nenuskriaudėme, nė vieno nepražudėme,
nė vieno neišnaudojome.

3 Tai kalbu ne tam, kad jus pasmerkčiau. Juk jau anksčiau sakiau, jog esate
mūsų širdyse, kad kartu mirtume ir kartu gyventume.

4 Aš labai atvirai kalbu jums ir labai jumis didžiuojuosi. Aš esu pripildytas
paguodos ir visuose mūsų sunkiuose išmėginimuose esu pertekęs
džiaugsmo.

5 Mums atvykus į Makedoniją, mūsų kūnai neturėjo jokio poilsio, nes mes
buvome spaudžiami iš visų pusių: iš išorės spaudė kovos, o iš vidaus –
baimės.

6 Tačiau Dievas, prislėgtųjų guodėjas, paguodė mus Tito atvykimu.

7 Ir ne tik jo atvykimu, bet ir ta paguoda, kuria jis buvo paguostas per jus.
Mat jis papasakojo mums apie jūsų ilgesį, jūsų dejonę ir jūsų uolumą
man, tad aš dar labiau buvau pradžiugintas.

8 Todėl jeigu nuliūdinau jus laišku, tai aš neapgailestauju, nors ir
apgailestavau. Aš matau, kad tas laiškas jus nuliūdino, bet tik trumpam
laikui.

9 Dabar aš džiaugiuosi ne todėl, kad jūs buvote nuliūdinti, bet todėl, kad
nuliūdinti jūs persigalvojote. Jus nuliūdino Dievas, todėl mes nepadarėme
jums jokios žalos.

10 Mat liūdesys, kurį siunčia Dievas, padeda persigalvoti, kad būtume
išgelbėti. Juk pasaulio liūdesys numarina, o dėl išgelbėjimo, kūrį siunčia
Dievas, nereikia gailėtis.

11 Ir štai toks Dievo siųstas liūdesys pagimdė jumyse tokį didelį
susirūpinimą, pasiteisinimą, pasipiktinimą, pagarbią Dievo baimę,
troškimą, užsidegimą ir pelnytą bausmę! Jūs visais atžvilgiais įrodėte, kad
esate nekalti dėl tokio poelgio.

12 Taigi, nors ir parašiau jums, tai ne dėl neteisybę padariusiojo ir ne dėl
neteisybę patyrusiojo, bet, kad Dievo akivaizdoje būtų atskleista, kaip
nuoširdžiai elgetės su mumis.

13 Todėl ir mes, per jūsų paguodą, buvome Dievo paguosti. Ir dar labiau buvome pradžiuginti dėl Tito džiaugsmo, nes, per jus visus, Dievas atgaivino jo dvasią.

14 Nors pasigyriau jumis Titui, tačiau dėl to nelikau sugėdintas. Juk kaip ir visi žodžiai, kuriuos jums ištarėme buvo tiesa, taip ir mūsų pasigyrimas Titui buvo tiesa.

15 Ir jo širdis dar labiau prisirišo prie jūsų, nes jis prisimena jūsų visišką paklusnumą, kaip priėmėte jį su pagarbia Dievo baime ir drebėjimu.

16 Todėl džiaugiuosi, kad galiu jumis visiškai pasitikėti.

2KOR 8

1 Mes liudijame jums, broliai, apie Dievo malonę, kuri buvo suteikta Makedonijos surinkimams!

2 Dideliame varge bandomi, jie buvo pertekę džiaugsmo ir didžiausią jų skurdą pralenkė jų dosnumo gausa.

3 Aš liudiju, kad jie, pagal galimybes ir virš galimybių, savo noru,

4 ilgai maldavo ir prašė mus, kad mes priimtume jų dovaną ir auką, kuri būtų parama šventiesiems.

5 Ir ne taip, kaip mes tikėjomės, bet, visų pirma, jie atidavė save Viešpačiui, o paskui, pagal Dievo valią ir mums.

6 Todėl mes prašėme Titą, kad, kaip jis pradėjo pas jus šį malonės darbą, taip jį ir užbaigtų.

7 Jūs esate visa ko pertekę – tikėjimo, žodžio, pažinimo, visokeriopos paramos ir jūsų pasiaukojančios meilės mums, – būkite pertekę ir šiame malonės darbe.

8 Tai sakau ne įsakydamas, bet norėdamas, kad, per kitų paramą, būtų išbandytas jūsų pasiaukojančios meilės nuoširdumas.

9 Juk jūs pažįstate mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus malonę, jog Jis, būdamas turtingas, dėl jūsų nuskurdo, kad jūs per Jo skurdą taptumėte turtingi.

10 Aš tik noriu patarti, nes tai naudinga jums, kurie ne tik pradėjote daryti tai anksčiau, bet ir trokštate to nuo pernai.

11 Taigi dabar užbaikite šį darbą, kad jūsų nuoširdus troškimas būtų užbaigtas iš to, ką turite.

12 Juk jei yra troškimas, tai jis priimtinas pagal tai, ką žmogus turi, o ne pagal tai, ko jis neturi.

13 Aš nenoriu, kad kitiems būtų palengvinimas, o jums našta,

14 bet kad šiuo metu būtų lygybė: jūsų perteklius padėtų įveikti jų skurdą, o vėliau jų perteklius padėtų įveikti jūsų skurdą,

15 kaip parašyta: „Kas daug surinko, neturėjo pertekliaus, o kas surinko mažai, neturėjo stygiaus“.

16 Ačiū Dievui, kuris į Tito širdį įdėjo tokį rūpestį, kad jis rūpintųsi jumis.

17 Paklausęs mano raginimo ir būdamas dar uolesnis, jis išvyko pas jus savo noru.

18 Kartu su juo mes pasiuntėme brolį, kuris visuose surinkimuose yra giriamas dėl gerosios žinios skelbimo.

19 Be to, ant jo buvo uždėtos rankos, jis buvo paskirtas surinkimų pasiuntiniu, kad kartu su mumis būtų šios dovanos palydovu, kuri per mus patarnautų Viešpaties šlovei ir taip būtų patvirtinta jūsų ištikimybė.

20 Taip saugomės, kad niekas iš mūsų nebūtų apkaltintas dėl to, kaip šioje gausoje per mus yra patarnaujama.

21 Juk mes rūpinamės tuo, kas gera, ne vien tik Viešpaties, bet ir žmonių akivaizdoje.

22 Todėl kartu su jais pasiuntėme mūsų brolį, kurio uolumą įvairiais būdais
ir daugkart mes esame išmėginę. Dabar jis dar uolesnis, nes labai pasitiki
jumis.

23 Jei kiltų klausimų dėl Tito, tai jis yra mano bendrininkas ir jūsų
bendradarbis, o jei dėl mūsų brolių, tai jie yra surinkimų pasiuntiniai ir
Kristaus šlovė.

24 Taigi visų surinkimų akivaizdoje įrodykite jiems savo pasiaukojančią
meilę ir mūsų pasigyrimą jumis.

2KOR 9

1 Apie paramą šventiesiems man nėra reikalo jums rašyti,

2 nes aš žinau, kad jūs esate tam pasiryžę. Dėl to aš giriuosi jumis
makedoniečiams, sakydamas, kad Achaja nuo prėjusių metų yra paruošta
padėti, ir kad jūsų uolumas yra paskatinęs daugelį.

3 Todėl aš pasiunčiau brolius tam, jog mūsų pasigyrimas jumis šiame krašte
nebūtų padarytas tuščias ir kad jūs, kaip aš sakiau, būtumėte paruošti.

4 Jei kartu su manimi atvyktų makedoniečiai, kad nerastų jūsų
nepasiruošusių, ir mes, nekalbant apie jus, būtume sugėdinti dėl tokio
užtikrinto pasigyrimo.

5 Tad manau, kad būtina paraginti brolius, jog jie pirma mūsų nuvyktų pas
jus ir iš anksto paruoštų šį, jūsų pažadėtąjį palaiminimą, kad jis būtų
paruoštas kaip palaiminimas, o ne kaip šykšti dovana.

6 Štai ką aš manau: kas šykščiai sėja, tas šykščiai ir pjaus, o kas
palaiminimams sėja, tas palaiminimams ir pjaus.

7 Kiekvienas teaukoja taip, kaip yra apsisprendęs širdyje, ne liūdėdamas ar
verčiamas, nes Dievas myli pasiaukojančia meile noriai aukojantį davėją.

8 Juk Dievas pajėgus jus praturtinti visokeriopa malone, kad visais atvejais
ir visuomet būdami patenkinti savo būkle, turėtumėte su pertekliumi visa,

ko reikia, kad būtų dosniai paremtas kiekvienas geras darbas,

9 kaip parašyta: „Dievas visur išbarstė, Jis išdalijo vargšams; Jo geradarystė
išlieka per amžius.“

10 Tas, kuris nuolat parūpina sėklos sėjančiam ir duonos maistui, Jis
teaprūpina jus ir tepadaugina jūsų sėklą, ir teišaugina jūsų geradarystės
vaisius.

11 O jūs, būkite visokeriopai praturtinti ir dosnūs, kad per mus būtų
dėkojama Dievui.

12 Juk šis tarnavimas ne tik patenkina šventųjų reikmes, bet ir nuolat gausina
daugelio padėkas Dievui.

13 Patyrę tokią malonę, jie nepaliaujamai šlovins Dievą už jūsų paklusnumą
išpažįstamai Kristaus gerajai žiniai ir už dosnią pagalbą jiems bei visiems
kitiems.

14 Jie melsis už jus ir ilgėsis jūsų dėl visa pranokstančios ir jumyse esančios
Dievo malonės.

15 Ačiū Dievui už neapsakomą Jo dovaną!

2KOR 10

1 Aš pats, Paulius, maldauju jus dėl Kristaus romumo ir maloningumo – aš,
kuris tarp jūsų būdamas, išore atrodau apgailėtinas, o nebūdamas pas jus,
toks drąsus.

2 Aš prašau jus, dar nebūdamas pas jus, kad, kai atvyksiu pas jus, aš
nebūčiau per daug drąsus ir pasitikintis, vertindamas tuos, kurie mano, jog
mes elgiamės pagal kūną.

3 Nors mes gyvename kūne, bet kovojame ne pagal kūną.

4 Juk mūsų kovos ginklai nėra kūniški, bet galingi Dieve, griaunantys
tvirtoves.

5 Jais mes pažeminame visus samprotavimus ir bet kokį pasipūtimą, kuris
įkvepia pasididžiuoti prieš Dievo pažinimą. Mes paimame nelaisvėn
kiekvieną mintį, kad ji visiškai paklustų Kristui,

6 ir esame pasiruošę nubausti bet kokį neklusnumą, tam, kad jūsų
paklusnumas būtų ištobulintas.

7 Todėl nevertinkite vien tik pagal išorę. Jei kas įsitikinęs, kad jis yra
Kristaus, tai teįvertina save iš naujo – kaip jis yra Kristaus, taip ir mes
esame Kristaus.

8 Jei net per daug girčiausi mūsų valdžia, kurią Viešpats mums suteikė jūsų
pamokymui, o ne griovimui, tai dėl to nebūčiau sugėdintas.

9 Nenoriu, kad jūs manytumėte, jog savo laiškais aš noriu jus įbauginti.

10 Mat kai kas tvirtina, kad mano laiškai yra iš tiesų reikšmingi ir įtaigūs, bet
kūno išvaizda apgailėtina, o iškalba verta paniekos.

11 Štai tokie teįsidėmi, jog kokie esame per laiškus žodžiais, nebūdami pas
jus, tokie ir darbais, būdami pas jus.

12 Juk mes nedrįstame savęs gretinti ar lyginti su tais, kurie save gerai
įvertina. Juk matuodami save ir lygindami save su kitais, jie nėra
išmintingi.

13 O mes nesigirsime be saiko, bet tik iki Dievo mums paskirto saiko ribos,
tos, kuri pasiekė net jus.

14 Todėl mes nepersistengiame, – lyg nebūtume pasiekę jūsų, – nes
skelbdami Kristaus gerąją žinią, mes pasiekėme ir jus.

15 Mes be saiko nesigiriame kitų atliktais darbais, bet turime viltį, kad jūsų
tikėjimą Dievas augins ir su pertekliumi praplės tarp jūsų esančias
ligšiolines mūsų ribas tiek,

16 kad galėtume skelbti gerąją žinią ir už jūsų ribų, nesigirdami tuo, ką kiti
jiems nustatytose ribose jau atliko.

17 Todėl tas, kuris yra giriamas, tebūnie giriamas Viešpaties.

18 Juk bus pripažintas tinkamu ne tas, kuris pats save giria, bet tas, kurį pagiria Viešpats.

2KOR 11

1 O, kad būtumėte nors šiek tiek atlaidūs mano kvailystei, bet jūs ir esate atlaidūs!

2 Juk aš pavydžiu jūsų Dievo pavydu, nes sužiedavau jus su vienu vyru, Kristumi, kad Jam pristatyčiau jus kaip skaisčią mergelę.

3 Tačiau bijau, kad kaip gyvatė savo klasta apgavo Ievą, taip ir jūsų mintys nebūtų nukreiptos nuo nuoširdaus atsidavimo Kristui.

4 Mat jei kas ateina ir skelbia kitą Jėzų, kurio mes neskelbėme, arba jei jūs priimate kitokią dvasią, kurios nebuvote priėmę, arba kitokią gerąją žinią, kurios nebuvote išgirdę, jūs puikiausiai tokį pakenčiate.

5 Juk manau, kad nė trupučiuko nesu prastesnis už labai gerai žinomus apaštalus.

6 Ir jei esu nemokša kalboje, bet ne pažinime. Nepaisant to, Dievas, visaip ir visais atžvilgiais, jums tai akivaizdžiai atskleidė.

7 Ar nusidėjau save pažemindamas, kad jūs būtumėte išaukštinti, kadangi paskelbiau jums Dievo gerąją žinią nemokamai?

8 Aš apiplėšiau kitus surinkimus, paėmęs iš jų atlyginimą, kad galėčiau patarnauti jums.

9 O būdamas pas jus nuskurdintas, aš nė vieno neapsunkinau, nes mano nepriteklių užpildė iš Makedonijos atvykę broliai. Aš saugojausi ir visada saugosiuosi, kad jūsų neapsunkinčiau.

10 Kaip Kristaus tiesa yra manyje, taip šis pasigyrimas nebus atimtas iš manęs Achajos srityse.

11 Kodėl neapsunkinau? Ar todėl, kad jūsų nemyliu pasiaukojančia meile? Dievas gerai žino, kad aš jus myliu pasiaukojančia meile!

12 Aš taip darau ir darysiu toliau, kad nesuteikčiau progos tiems, kurie nuolat ieško galimybės pasigirti, ir kad tame, kuo giriasi, jie būtų atrasti tokie patys kaip ir mes.

13 Juk būtent tokie yra netikri apaštalai, apgaudinėjantys darbininkai, apsimetantys Kristaus apaštalais.

14 Ir nenuostabu, nes pats šėtonas apsimeta šviesos angelu.

15 Todėl nesistebėkime, kad savo tarnus jis paverčia tiesos tarnais. Tačiau jų galas bus pagal jų darbus.

16 Dar kartą sakau: nei vienas iš jūsų tenelaiko manęs kvailiu! O jeigu laikote, tai paklausykite manęs kaip kvailio, kad ir aš galėčiau bent truputį kuo nors pasigirti.

17 Tai, ką aš kalbu, kalbu ne pagal Viešpaties valią, bet lyg kvailiodamas, pasitikėdamas savo pasigyrimu.

18 Kadangi daug kas giriasi kūniškais dalykais, tai pasigirsiu ir aš.

19 Juk, būdami išmintingi, jūs mielai pakenčiate kvailius.

20 Nes jūs pakenčiate, kai jus pavergia, kai apryja, kai atima, kai išaukština save, kai jums daužo per veidą.

21 Aš sakau savo gėdai, kad mes buvome tam per silpni. Gal kas pats išdrįstų girtis, – tai kalbu kvailiodamas, – išdrįsiu ir aš.

22 Jie žydai? Ir aš. Jie izraelitai? Ir aš. Jie Abraomo palikuonys? Ir aš.

23 Jie Kristaus tarnai? Sakau kaip proto netekęs: aš juo labiau. Aš kur kas daugiau plušau sunkiuose darbuose, gavau kirčių be saiko, daug daugiau kalėjau, daugsyk buvau ant mirties slenksčio.

24 Per žydus gavau penkis kartus po keturiasdešimt be vieno kirčio.

25 Tris kartus buvau muštas lazdomis, vieną kartą buvau užmėtytas akmenimis, tris kartus patyriau laivo sudužimą, naktį ir dieną plūduriavau virš jūros gelmės.

26 Dažnai keliavau, patyriau pavojus upėse, pavojus nuo plėšikų, pavojus nuo tautiečių, pavojus nuo pagonių, pavojus mieste, pavojus dykumoje, pavojus jūroje, pavojus nuo netikrų brolių.

27 Kenčiau nuovargį ir išsekimą, dažnai budėjau, badavau ir troškau, dažnai pasninkavau, šalau ir buvau nuogas.

28 Be viso to, dar kiekvieną dieną maištas ir rūpestis dėl visų surinkimų.

29 Jei kas silpsta, argi aš nesilpstu? Jei kas papiktinamas, argi aš nedegu apmaudu?

30 Jei reikia girtis, tai girsiuosi savo silpnumu.

31 Dievas ir mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus Tėvas, kuriam priklauso garbė per amžius, tiksliai žino, kad aš nemeluoju.

32 Damaske karaliaus Areto srities valdytojas saugojo damaskiečių miestą, trokšdamas mane sučiupti,

33 bet buvau pro langą nuleistas pintinėje per miesto sieną ir taip ištrūkau iš jo rankų.

2KOR 12

1 Taigi man girti save nenaudinga, todėl eisiu prie Viešpaties regėjimų ir apreiškimų.

2 Aš gerai pažįstu žmogų Kristuje, kuris prieš keturiolika metų – ar tai kūne, ar be kūno, aš nežinau, bet Dievas gerai žino – buvo paimtas iki trečiojo dangaus.

3 Aš gerai pažįstu tokį žmogų – ar tai kūne, ar be kūno, aš nežinau, bet Dievas gerai žino –

4 kuris buvo paimtas į rojų ir girdėjo neišsakomus žodžius, kurių
neleidžiama žmogui ištarti.

5 Štai tokiu žmogumi girsiuosi, bet savimi nesigirsiu, nebent tik savo
silpnumais.

6 Net jei norėčiau girtis, nebūčiau kvailys, nes sakyčiau tiesą, bet
susilaikysiu, kad kas nors nepagalvotų apie mane daugiau nei tai, ką
manyje mato arba ką iš manęs girdi.

7 Tačiau dėl apreiškimų gausos, kad kas nors manęs neišaukštintų, mano
kūnui buvo duotas dyglys, šėtono pasiuntinys, kad mane jis smūgiuotų ir
kas nors manęs neišaukštintų.

8 Dėl to tris kartus maldavau Viešpatį, kad tas dyglys nuo manęs
pasitrauktų.

9 Bet Viešpats man atsakė: „Pakanka tau mano malonės, nes savo
stebuklingą galią Aš tobulinu silpnume.“ Todėl su didžiausiu malonumu
verčiau girsiuosi savo silpnumais, kad stebuklinga Kristaus galia
apsigyventų manyje.

10 Tad aš esu patenkintas silpnumuose, įžeidimuose, varguose,
persekiojimuose ir sielvartuose dėl Kristaus, ir nors nusilpstu, bet
nepaisant to, esu galingas.

11 Jūs mane privertėte ir aš besigirdamas tapau kvailiu. Juk jūs turėtumėte
mane girti, nes nė kiek nesu prastesnis už labai gerai žinomus apaštalus,
net jei esu niekas.

12 Juk jūsų akivaizdoje Dievas patvirtino mano apaštalystės atpažinimo
ženklus: visokeriopą kantrumą, ženklus, stebuklus ir galingus darbus.

13 Tad ko jums trūksta? Ar jūs buvote prastesni už kitus surinkimus? Nebent
to, kad aš jūsų neapsunkinau? Atleiskite man šitą neteisybę.

14 Štai aš ruošiuosi pas jus atvykti trečią kartą. Aš nebūsiu jums našta, nes
trokštu ne to, kas jūsų, bet jūsų pačių. Juk ne vaikai privalo kaupti turtą

gimdytojams, bet gimdytojai vaikams.

15 Todėl su didžiausiu malonumu išeikvosiu tai, kas mano, ir pats būsiu
eikvojamas jūsų sielų labui; nors kuo labiau jus myliu pasiaukojančia
meile, tuo esu mažiau mylimas pasiaukojančia meile.

16 Tebūnie taip, kad aš jūsų neapsunkinau, bet, būdamas gudrus, klasta jus
užgrobiau.

17 Ar pasinaudojau jumis per kurį nors iš tų, kuriuos pas jus esu siuntęs?

18 Aš prašiau Titą ir pasiunčiau kartu su juo kitą brolį. Ar Titas jus
išnaudojo? Ar ne ta pačia dvasia mes veikėme? Ar nevaikščiojome tomis
pačiomis pėdomis?

19 Gal jūs manote, kad mes prieš jus teisinamės? Mes kalbame tai Dievo
akivaizdoje, Kristuje, ir visa tai darome jūsų pamokymui, nes jus mylime
pasiaukojančia meile!

20 Mat bijau, kad atvykęs nerasčiau jūsų tokių, kokių nenoriu, ir aš pats
nebūčiau jūsų rastas toks, kokio nenorite. Noriu, kad tarp jūsų nebūtų
ginčų, pavydo, pykčio, intrigų, šmeižtų, gandų skleidimo, pasipūtimo ir
neramumų.

21 Aš baiminuosi, kad, kai vėl atvyksiu pas jus, mano Dievas manęs
nepažemintų ir man netektų apraudoti daugelio, kurie yra anksčiau
nusidėję, bet dar nėra pakeitę savo nuomonės dėl padarytų netyrumo,
paleistuvystės ir gašlumo darbų.

2KOR 13

1 Jau trečią kartą keliauju pas jus. Dviejų ar trijų liudininkų burna tebūna
įtvirtintas kiekvienas ištartas žodis.

2 Aš sakiau anksčiau ir sakau, kaip ir antrą kartą lankydamasis pas jus, nors
šiuo metu ir nesu, aš rašau tiems, kurie anksčiau nusidėjo, ir visiems
kitiems, – kad kai atvyksiu vėl, nepasigailėsiu.

3 Jūs ieškote įrodymo, kad manyje kalba Kristus, kuris jums nėra silpnas, bet yra galingas jumyse.

4 Nors Jis buvo nukryžiuotas ant kryžiaus dėl silpnumo, bet dabar, veikiant stebuklingai Dievo galiai, Jis gyvena. Nors mes esame silpni Jame, bet veikiant stebuklingai Dievo galiai, mes kartu su Juo, gyvensime dėl jūsų.

5 Kruopščiai ištirkite patys save, ar esate tikėjime, išbandykite save. Ar nesuvokiate savyje, kad jumyse gyvena Jėzus Kristus? Jeigu ne, tai esate netinkami.

6 Tačiau aš viliuosi, kad suprasite, jog mes nesame netinkami.

7 Aš prašau akivaizdoje Dievo, kad jūs nedarytumėte jokio blogio, – ne tam, kad mes pasirodytume tinkami, bet kad jūs darytumėte tai, kas gera, o mes būtume kaip netinkami.

8 Juk mes nieko negalime daryti prieš tiesą, bet tik už tiesą.

9 Mes džiaugiamės net tuomet, kai esame silpni, o jūs esate galingi. Todėl mes ir meldžiame Dievą, kad jūs tobulėtumėte.

10 Todėl, dar pas jus nebūdamas, rašau tai, kad, kai atvyksiu, nesielgčiau griežtai, naudodamas valdžią, kurią Viešpats man suteikė pamokymui, o ne griovimui.

11 Galiausiai, broliai, likite sveiki! Dievas tetobulina ir teguodžia jus. Būkite vienos minties, gyvenkite taikoje, o pasiaukojančios meilės ir ramybės Dievas bus kartu su jumis.

12 Sveikinkite vieni kitus šventu pabučiavimu.

13 Jus sveikina visi šventieji.

14 Viešpaties Jėzaus Kristaus malonė, pasiaukojanti Dievo meilė ir Šventosios Dvasios bendravimas tebūna kartu su jumis visais! Amen.

LAIŠKAS GALATAMS

GAL 1

[1] Paulius, apaštalas ne iš žmonių ir ne per žmogų, bet per Jėzų Kristų ir
Dievą Tėvą, kuris Jį prikėlė iš mirusių,

[2] ir visi kartu su manimi esantys broliai – Galatijos surinkimams.

[3] Malonė jums ir ramybė nuo Dievo Tėvo ir mūsų Viešpaties Jėzaus
Kristaus,

[4] kuris atidavė save už mūsų nuodėmes, kad pagal mūsų Dievo ir Tėvo valią
išplėštų mus iš keliančio pavojų pikto amžiaus.

[5] Jam šlovė per amžių amžius! Amen.

[6] Aš stebiuosi, kad nuo To, kuris jus pašaukė per Kristaus malonę, jūs taip
greitai pereinate prie kitokios gerosios žinios,

[7] kuri nėra kitokia, bet yra tie, kurie kelia jums nerimą ir trokšta iškraipyti
Kristaus gerąją žinią.

[8] Tačiau net jei mes ar angelas iš dangaus skelbtų jums gerąją žinią,
prieštaraujančią tai, kurią mes jums paskelbėme, tebūnie jis pasmerktas
pražūčiai!

[9] Kaip anksčiau jums esame sakę, taip ir dabar dar kartą sakau: jei kas nors
jums skelbia gerąją žinią, prieštaraujančią tai, kurią jūs priėmėte, tebūnie
jis pasmerktas pražūčiai!

[10] Ką aš dabar bandau įtikinti, žmones ar Dievą? Ar aš stengiuosi pataikauti
žmonėms? Jei vis dar pataikaučiau žmonėms, tai nebūčiau Kristaus
vergas.

[11] Aš noriu, kad jūs suprastumėt, broliai, kad per mane paskelbtoji geroji
žinia nėra kilusi iš žmogaus.

12 Juk ne iš žmogaus ją perėmiau, ir ne žmogus mane jos išmokė, bet ji man buvo apreikšta per Jėzų Kristų!

13 Jūs esate girdėję, kaip aš kadaise gyvenau išpažindamas judėjų religiją ir aršiai persekiodamas bei naikindamas Dievo Surinkimą.

14 Judėjų religijoje buvau žymiai sėkmingesnis nei daugelis mano kartos bendraamžių, ypač uolus Mozės Įstatymo sekėjas ir mano tėvų tradicijų šalininkas.

15 Bet kai Dievas, kuris išsirinko mane dar man negimus ir pašaukė savo malone, panoro

16 apreikšti manyje savo Sūnų, kad skelbčiau Jį pagonims, aš neskubėjau tartis su kūnu ir krauju,

17 ir nevykau į Jeruzalę pas buvusius iki manęs apaštalus, bet nuvykau į Arabiją ir po to vėl grįžau į Damaską.

18 Vėliau, po trejų metų, aš nuvykau į Jeruzalę aplankyti Petro, ir pasilikau pas jį penkiolika dienų.

19 Kitų apaštalų aš nemačiau, tik Viešpaties brolį Jokūbą.

20 Ką jums rašau, Dievo akivaizdoje prisiekiu, kad nemeluoju.

21 Po to aš atvykau į Sirijos ir Kilikijos sritis.

22 Iš veido aš buvau nepažįstamas Judėjos surinkimams, kurie yra Kristuje.

23 Jie tik girdėjo: „Tas, kuris mus kitados persekiojo, dabar skelbia tikėjimą, kurį kadaise naikino.“

24 Ir jie šlovino manyje esantį Dievą.

GAL 2

1 Paskui, po keturiolikos metų, vėl nuvykau į Jeruzalę su Barnabu, kartu pasiėmęs su savimi ir Titą.

[2] Apreiškimo paskatintas, aš nuvykau, ir tiems, kurie turi įtakos, asmeniškai
išdėsčiau gerąją žinią, kurią skelbiu pagonims. Tą dariau, kad įsitikinčiau,
jog bėgdamas nelenktyniavau tuščiai.

[3] Be to, graikas Titas, kuris buvo kartu su manimi, nebuvo verčiamas
apsipjaustyti.

[4] Tačiau tylomis įsiskverbusiems netikriems broliams, tiems, kurie slapčia
įslinko iššnipinėti mūsų laisvės, kurią turime Kristuje Jėzuje, kad mus
pavergtų,

[5] jiems nė akimirkai mes nepasidavėme ir nepaklusome, kad gerosios žinios
tiesa visuomet pasiliktų su jumis.

[6] Tačiau tie, kurie laikomi įtakingais, – kokie jie buvo anksčiau, man nėra
jokio skirtumo, nes Dievas neatsižvelgia į žmogaus asmenį, – tie, kurie
laikomi įtakingais, man nieko daugiau nepridėjo.

[7] Bet priešingai, pamatę, kad man yra patikėta skelbti gerąją žinią
neapipjaustytiesiems, kaip Petrui – apipjaustytiesiems,

[8] nes Tas, kuris padėjo Petrui apaštalauti apipjaustytiesiems, padėjo ir man
apaštalauti pagonims,

[9] ir atpažinę man suteiktą malonę, Jokūbas, Kefas ir Jonas, kurie buvo
laikomi įžymiais žmonėmis, padavė dešinę ranką man ir Barnabui, kaip
draugystės ženklą, kad mes eitume pas pagonis, o jie – pas
apipjaustytuosius.

[10] Jie tik paragino, kad mes prisimintume elgetas, – o aš ir stengiausi tai
daryti.

[11] Kai Petras atvyko į Antiochiją, aš jam pasipriešinau į akis, nes jame buvo
surasta kaltė.

[12] Prieš atvykstant kai kuriems nuo Jokūbo, jis valgė drauge su pagonimis,
bet kai jie atvyko, jis pradėjo vengti pagonių ir atsiskyrė, nes bijojo tų,
kurie buvo iš apipjaustytųjų.

13 Kartu su juo buvo paskatinti veidmainiauti ir kiti žydai, netgi Barnabas buvo jų veidmainystės suviliotas.

14 Pamatęs, kad jie elgiasi neteisingai, nesilaikydami gerosios žinios tiesos, tariau Petrui visų akivaizdoje: „Jei tu, būdamas žydas, gyveni kaip pagonis, o ne kaip žydas, tai kodėl verti pagonis laikytis žydų papročių?“

15 Mes iš prigimties esame žydai, o ne pagonys nusidėjėliai,

16 ir gerai žinome, kad žmogus išteisinamas ne per Įstatymo darbus, bet per tikėjimą Jėzumi Kristumi. Todėl mes įtikėjome Kristų Jėzų, kad būtume išteisinti per tikėjimą Kristumi, o ne per Įstatymo darbus, nes per Įstatymo darbus nebus išteisintas joks kūnas.

17 Mes, kurie ieškojome išteisinimo per Kristų, patys buvome rasti, jog esame nusidėjėliai. Ar Kristus dėl to yra nuodėmės tarnas? Teneįvyksta taip!

18 Nes jeigu iš naujo atstatau tai, ką buvau sugriovęs, aš pats save darau nusikaltėliu.

19 Juk per Įstatymą aš esu miręs Įstatymui, kad gyvenčiau Dievui.

20 Aš esu nukryžiuotas kartu su Kristumi, ir jau nebe aš gyvenu, bet manyje gyvena Kristus. Todėl dabar, gyvendamas kūne, gyvenu tikėdamas į Dievo Sūnų, kuris pamilo mane pasiaukojančia meile ir atidavė save už mane.

21 Aš neatmetu Dievo malonės, nes jei teisumas įgyjamas per Įstatymą, tai iš tikrųjų Kristus numirė veltui.

GAL 3

1 O neprotingi galatai! Kas jus užbūrė, kad jūsų neįtikintų tiesa? Jus, kurių akivaizdoje buvo paskelbtas Jėzus Kristus, lyg tarp jūsų nukryžiuotas ant kryžiaus.

[2] Aš tik noriu jūsų paklausti: ar Dvasią gavote per Įstatymo darbus, ar tuomet, kai patikėjote Tuo, apie kurį išgirdote?

[3] Ar jūs esate tokie neprotingi, kad, pradėję Dvasia, dabar užbaigiate kūnu?

[4] Ar tiek daug nekaltai iškentėjote veltui? Juk jei iš tiesų tai būtų veltui!

[5] Ar Tas, kuris duoda jums Dvasią ir daro jumyse galingus darbus, tai daro per Įstatymo darbus, ar tuomet, kai tikite Tuo, apie kurį išgirdote?

[6] Kadangi Abraomas patikėjo Dievu, tai buvo jam įskaityta teisumu.

[7] Todėl žinokite, kad Abraomo sūnūs yra tie, kurie tiki.

[8] Juk Raštas iš anksto yra numatęs, kad per tikėjimą bus išteisinti pagonys. Tad Dievas iš anksto paskelbė Abraomui gerąją žinią: „Tavyje bus palaimintos visos tautos.“

[9] Todėl tie, kurie tiki, yra laiminami drauge su tikinčiu Abraomu.

[10] Visi, kurie pasitiki Įstatymo darbais, priklauso pražūčiai, nes parašyta: „Pasmerktas pražūčiai kiekvienas, kuris nuolat nesilaiko visko, kas parašyta Įstatymo ritinyje, ir to nevykdo.“

[11] Aišku tai, kad per Įstatymą, Dievo akivaizdoje nebus išteisintas nė vienas žmogus, nes: „Teisusis gyvens per tikėjimą.“

[12] Juk Įstatymas nėra kilęs iš tikėjimo, bet: „Įvykdęs jį, gyvens per jį.“

[13] Kristus mus išpirko iš Įstatymo, kuris pasmerkia pražūčiai, kad vietoj mūsų taptų pasmerktu pražūčiai, nes parašyta: „Pasmerktas pražūčiai kiekvienas, kuris kybo ant medžio.“

[14] Taip įvyko, kad per Jėzų Kristų pagonims tektų Abraomo palaiminimas ir per tikėjimą mes gautume Dvasios pažadą.

[15] Broliai, aš kalbu žmogiškai! Taip pat žmogaus patvirtinto testamento niekas negali atšaukti nei papildyti.

16 Pažadai buvo ištarti Abraomui ir jo palikuoniui. Jis nesako: „Ir palikuonims“, kaip apie daugelį, bet kaip apie vieną: „Ir tavo palikuoniui“, kuris yra Kristus.

17 Todėl aš ir sakau, kad po keturių šimtų trisdešimt metų atsiradęs Įstatymas, nepadaro negaliojančios Dievo iš anksto Kristui patvirtintos sandoros ir pažado neatšaukia.

18 Jei paveldėjimas būtų iš Įstatymo, tai jau nebe iš pažado, bet Dievas dovanojo jį Abraomui duodamas pažadą.

19 Tai kam gi reikalingas Įstatymas? Dievas jį pridėjo dėl nusižengimų, kol ateis palikuonis, kuriam buvo duotas pažadas, perduotas per angelus, tarpininko ranka.

20 Tarpininkas nėra vieno tarpininkas, tačiau Dievas yra vienas.

21 O gal Įstatymas prieštarauja Dievo pažadams? Teneįvyksta taip! Jei buvo duotas Įstatymas, kuris gali įkvėpti gyvybę, tai iš tikrųjų teisumas būtų per Įstatymą.

22 Tačiau Raštas visa įkalino nuodėmėje, kad pažadas per tikėjimą Jėzumi Kristumi būtų duotas tiems, kurie tiki.

23 Prieš ateinant tikėjimui, mes buvome pasmerkti ir saugomi Įstatymo valdžioje, kol būsime pasirengę, ir bus apreikštas tikėjimas.

24 Todėl Įstatymas buvo tapęs mūsų auklėtoju iki Kristaus, kad per tikėjimą mes būtume išteisinti.

25 Tikėjimui atėjus, jau nebesame auklėtojo valdžioje.

26 Juk jūs visi esate Dievo sūnūs per tikėjimą Jėzumi Kristumi.

27 Visi, kurie buvote pakrikštyti panardinant į Kristų, apsivilkote Kristumi.

28 Nėra nei žydo, nei graiko, nėra vergo nei laisvojo, nėra nei vyro, nei moters: visi jūs esate viena Kristuje Jėzuje.

29 O jeigu priklausote Kristui, tai esate Abraomo palikuonys ir paveldėtojai pagal pažadą.

GAL 4

1 Sakau jums: visą laiką, kol paveldėtojas nepilnametis, jis niekuo nesiskiria nuo vergo. Nors jis pats yra visko šeimininkas,

2 bet yra globėjų ir prievaizdų valdžioje iki pat tos dienos, kurią iš anksto nustatė jo tėvas.

3 Taip ir mes: kol buvome nepilnamečiai, buvome pavergti pasaulio pradmenų.

4 Bet, kai atėjo laiko pilnatvė, Dievas atsiuntė savo Sūnų, moters pagimdytą, pavaldų Įstatymui,

5 kad Jis atpirktų esančius Įstatymo valdžioje ir mes taptume Dievo sūnumis.

6 Kadangi jūs esate sūnūs, tai Dievas atsiuntė į jūsų širdis savo Sūnaus Dvasią, kuri šaukia: „Tėveli, Tėve!“

7 Todėl tu jau daugiau nebesi vergas, bet sūnus, o jei sūnus, tai ir Dievo turtų paveldėtojas per Kristų.

8 Tuomet, kai dar nebuvote pažinę Dievo, jūs vergavote tiems, kurie esybe nėra dievai.

9 Tačiau dabar, pažinę Dievą, tikriau sakant, Dievo pažinti, kodėl vėl sugrįžtate prie silpnų ir elgetiškų pradmenų, kuriems vėl norite vergauti?

10 Jūs nepaliaujamai laikotės dienų ir mėnesių, laikų ir metų.

11 Aš baiminuosi dėl jūsų, kad nebūčiau pas jus veltui triūsęs.

12 Aš prašau jus, broliai, tapkite tokie kaip aš, nes ir aš tapau toks kaip jūs! Jūs manęs niekuo neįžeidėte.

13 Jūs žinote, kad, kai pirmą kartą jums skelbiau gerąją žinią, mano kūnas buvo pasiligojęs.

14 Tačiau mano išbandymo – kūne mano – jūs nepaniekinote ir neatmetėte, bet priėmėte mane kaip Dievo pasiuntinį, kaip Kristų Jėzų.

15 Koks tai buvo palaiminimas jums? Juk aš liudiju jums, kad, jei būtų buvę įmanoma, jūs savo akis būtumėte išsilupę ir atidavę man.

16 Ar kalbėdamas jums tiesą, aš tapau jūsų priešu?

17 Tie, kurie jus giria nesąžiningai, nori jus atskirti nuo manęs, kad jūs girtumėte juos.

18 Visuomet yra gera girti už tai, kas gera, o ne tik tuomet, kai aš esu pas jus.

19 Mano vaikeliai! Dėl jūsų aš ir vėl patiriu gimdymo kančias, kol jumyse bus padarytas aiškiai regimas Kristus.

20 Dabar noriu būti pas jus ir prabilti kitaip, nes dėl jūsų mane apėme abejonė.

21 Pasakykite man, norintys būti Įstatymo valdžioje, ar negirdite Įstatymo?

22 Juk parašyta, kad Abraomas turėjo du sūnus: vieną iš vergės, o kitą iš laisvosios.

23 Tas, kuris iš vergės, buvo pagimdytas pagal kūną, o kuris iš laisvosios – pagal pažadą.

24 Jos abi pavaizduotos perkeltine prasme. Tai dvi sandoros. Pirma nuo Sinajaus kalno, gimdanti vergystei, yra Hagara.

25 Hagara – Sinajaus kalnas Arabijoje. Ji atitinka dabartinę Jeruzalę, kuri dabar vergauja kartu su savo vaikais.

26 Tačiau aukštai esanti Jeruzalė yra laisva, ji ir yra visų mūsų motina,

27 nes parašyta: „Būk pralinksminta nevaisingoji, kuri negimdei!
Džiaugsmingai šauk ir dainuok, nepatyrusi gimdymo kančių, nes daug
vaikų turi apleistoji, daug daugiau negu turinčioji vyrą!“

28 Mes, broliai, esame pažado vaikai kaip ir Izaokas!

29 Ir kaip tada pagimdytas pagal kūną persekiojo pagimdytąjį pagal Dvasią,
taip yra ir dabar.

30 Tad ką sako Raštas? „Išvaryk vergę ir jos sūnų, kad vergės sūnus
nepaveldėtų palikimo kartu su laisvosios sūnumi.“

31 Taigi, broliai, mes nesame vergės vaikai, bet laisvosios!

GAL 5

1 Todėl tvirtai stovėkite laisvėje, kuriai Kristus mus išlaisvino, ir nebūkite
vėl įviliojami į vergystės jungą.

2 Štai aš, Paulius, sakau jums, kad jeigu tik būsite apipjaustyti, tai Kristus
nebus jums niekuo naudingas.

3 Kiekvienam, kuris apipjaustomas, aš dar kartą pareiškiu, kad jis privalo
vykdyti visą Įstatymą.

4 Jūs, kurie ieškote išteisinimo per Įstatymą, atsiskyrėte nuo malonės ir esate
atskirti nuo Kristaus.

5 Tačiau mes priklausome Dvasiai ir tikėdami kantriai laukiame teisumo
vilties.

6 Juk Kristuje Jėzuje nėra svarbus nei apipjaustymas, nei neapipjaustymas,
bet tikėjimas, kuris veiksmingai veikia per pasiaukojančią meilę.

7 Jūs taip gerai bėgote! Kas jus sustabdė ir įtikino, kad nepaklustumėte
tiesai?

8 Toks įtikinimas nėra iš To, kuris jus šaukia.

9 Net mažas gabaliukas raugo įraugina visą tešlą.

10 Aš pasitikiu jumis Viešpatyje, kad jūs nemąstysite kitaip, o tas, kuris tarp jūsų nuolat kelia sąmyšį, kad ir kas jis bebūtų, kęs pasmerkimą.

11 Jei aš, broliai, vis dar skelbiu apipjaustymą, tai už ką dar esu persekiojamas!? Tuomet kryžiaus papiktinimas yra panaikintas.

12 Norėčiau, kad tie, kurie kelia pas jus neramumus, išsikastruotų!

13 Jūs, broliai, buvote pašaukti laisvei! Tik tenebūna ši laisvė kaip proga kūnui, bet su pasiaukojančia meile tarnaukite vieni kitiems kaip vergai.

14 Juk visas Įstatymas yra įvykdomas, kai laikomės vienintelio paliepimo: „Mylėk pasiaukojančia meile savo artimą kaip save patį.“

15 Tačiau jeigu jūs kandžiojate ir ėdate vienas kitą, saugokitės, kad vieni kitų nebūtumėte sunaikinti!

16 Aš sakau: gyvenkite paklusdami Dvasiai, kad jūs jau daugiau nebetenkintumėte kūno geismų.

17 Juk kūnas geidžia priešingo Dvasiai, o Dvasia – priešingo kūnui. Jie vienas kitam priešinasi, todėl saugokitės, kad nedarytumėte to, ko norėtumėte.

18 Bet jei jus veda Dvasia, nebesate Įstatymo valdžioje.

19 Kūno darbai yra akivaizdūs. Tai paleistuvystė, sanguliavimas, netyrumas, įžūlus elgesys,

20 stabmeldystė, burtininkavimas, priešiškumai, ginčai, konkurencija, pykčio protrūkiai, pikti kėslai, nesutarimai, klaidatikystė,

21 pavyduliavimai, žmogžudystės, girtuokliavimai, triukšmingi pasilinksminimai ir panašūs į šiuos darbai. Apie tai jus įspėju iš anksto, kaip jau esu įspėjęs, kad tokius kūno darbus darantys, nepaveldės Dievo karalystės.

22 O Dvasios vaisius yra pasiaukojanti meilė, džiaugsmas, ramybė,
kantrybė, sąžiningumas, gerumas, ištikimybė,

23 nuolankumas, susivaldymas. Būtent tokiems dalykams Įstatymas
negalioja.

24 Juk kurie priklauso Kristui, tie nukryžiavo ant kryžiaus savo kūną su
aistromis ir geismais.

25 Jei mes gyvename paklusdami Dvasiai, Dvasiai ir priklausome.

26 Nebūkime išpuikusiais, neprovokuokime vieni kitų, nepavydėkime vieni
kitiems.

GAL 6

1 Broliai, jei žmogus būtų staiga užkluptas darantis kokį nors nusižengimą,
tai jūs, dvasiniai žmonės, atstatykite tokį su nuolankia dvasia! Būkite
atidūs ir saugokite save, kad ir jūs patys nebūtumėte sugundyti!

2 Nešiokite vieni kitų naštas, ir elgsitės taip, kaip elgėsi Kristus.

3 O jei kas, būdamas niekas, mano, kad esąs kažin kas, tas save apgaudinėja.

4 Teištiria kiekvienas savo darbą, ir tuomet jis galės pasigirti tik sau, o ne
kitam,

5 nes kiekvienas neš savo naštą.

6 Kas mokomas žodžio, tas tesidalija visokiomis gėrybėmis su tuo, kuris jį
moko.

7 Nebūkite suklaidinti: Dievas neišjuokiamas, nes ką žmogus sėja, tą ir
pjaus.

8 Sėjantis tai, kas patinka kūnui, iš kūno pjaus pražūtį, o sėjantis tai, kas
patinka Dvasiai, iš Dvasios pjaus amžinąjį gyvenimą.

9 Darydami gera, kad neliūdėtume, nes savo laiku pjausime derlių ir
nebūsime nuliūdinti!

10 Taigi, kol turime laiko, nepaliaujamai darykime gera visiems, o ypač
tikėjimo namiškiams.

11 Žiūrėkite, kokiomis didelėmis raidėmis jums parašiau savo ranka.

12 Visi, kurie nori padaryti gerą įspūdį kūnu, tie jus verčia apsipjaustyti tik
tam, kad jų nepersekiotų dėl Kristaus kryžiaus.

13 Tačiau net tie, kurie apipjaustyti, nevykdo Įstatymo, o tik nori jus
apipjaustyti, kad pasigirtų jūsų kūnu.

14 Tenenutinka man taip! Jei girtis, tai girsiuosi tik mūsų Viešpaties Jėzaus
Kristaus kryžiumi, per kurį man pasaulis yra nukryžiuotas, ir aš pasauliui.

15 Juk Kristuje Jėzuje nei apipjaustymas yra svarbus, nei neapipjaustymas,
bet svarbus yra naujas kūrinys.

16 Visiems, kurie laikysis šios taisyklės, teateinie ramybė ir gailestingumas,
taip pat ir Dievo Izraeliui!

17 Nuo šiol tegul niekas man nesukelia kentėjimų, nes aš savo kūne nešioju
Viešpaties Jėzaus randus.

18 Broliai, mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus malonė, tebūna kartu su jūsų
dvasia! Amen.

LAIŠKAS EFEZIEČIAMS

EF 1

[1] Paulius, Dievo valia Jėzaus Kristaus apaštalas, šventiesiems,
gyvenantiems Efeze, ir tikintiesiems Kristuje Jėzuje.

[2] Malonė jums ir ramybė nuo Dievo, mūsų Tėvo, ir Viešpaties Jėzaus
Kristaus.

[3] Palaimintas Dievas ir mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus Tėvas, kuris
palaimino mus Kristuje visais dvasiniais palaiminimais dangaus
aukštybėse.

[4] Dievas išsirinko mus Kristuje dar prieš pasaulio sukūrimą, kad Jo
akivaizdoje mes būtume šventi ir nepriekaištingi pasiaukojančioje
meilėje.

[5] Savo geros valios noru, per Jėzų Kristų, Dievas iš anksto paskyrė mus būti
Jo sūnumis,

[6] kad girtume Jo šlovingą malonę, kurios Jis mums su perteliumi suteikė
Tame, kuris mus myli pasiaukojančia meile.

[7] Kristuje mes turime atpirkimą per Jo kraują ir nuodėmių atleidimą dėl Jo
malonės gausos,

[8] kuria Jis mus dosniai praturtino, suteikdamas visą išmintį ir supratimą.

[9] Dievas paskelbė mums savo valios paslaptį, kurią iš savo palankumo Jis
atskleidė Kristuje,

[10] kad, laikų pilnatvei atėjus, visi, kurie yra dangaus aukštybėse ir ant
žemės, būtų suvienyti Jame.

[11] Mes buvome išrinkti Kristuje ir iš anksto paskirti paveldėtojais
sumanymu To, kuris visa daro taip, kaip yra nusprendęs pagal savo valią,

12 kad mes būtume Jo šlovės gyriui, nes mes nuo seno turėjome viltį Kristuje.

13 Jame ir jūs, išgirdę tiesos žodį – jūsų išgelbėjimo gerąją žinią – ir patikėję Juo, buvote užantspauduoti Šventąja pažado Dvasia,

14 kuri yra mūsų paveldėjimo užstatas, kol Jo šlovės gyriui bus atpirkta Jo nuosavybė.

15 Todėl ir aš, išgirdęs apie jūsų tikėjimą Viešpačiu Jėzumi ir apie pasiaukojančią meilę visiems šventiesiems,

16 nepaliauju dėkojęs už jus, prisimindamas jus savo maldose,

17 kad Dievas, mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus šlovės Tėvas, suteiktų jums išminties ir apreiškimo Dvasią, kad galėtumėte Jį gerai pažinti

18 ir apšviestų jūsų proto akis, kad tobulai pažintumėte, kokia yra Jo pašaukimo viltis, ir kokie Jo palikimo šlovės turtai šventuosiuose,

19 ir kokia beribė Jo galybės didybė mums, tikintiesiems, veikiant Jo stiprybės jėgai.

20 Ja Jis veiksmingai veikė Kristuje, kai prikėlė Jį iš mirusių ir pasodino savo dešinėje, dangaus aukštybėse,

21 virš kiekvienos karalystės ir valdžios, galios ir viešpatystės, ir kiekvieno vardo, tariamo ne tik šiame amžiuje, bet ir ateinančiame.

22 Dievas visa palenkė po Jo kojomis ir pastatė Jį virš visko, kad Jis būtų galva, kuri vadovauja Surinkimui,

23 kuris yra Jo kūnas ir pilnatvė To, kuris visa viskuo pripildo.

EF 2

1 Ir jūs buvote mirę dėl savo nusikaltimų ir nuodėmių,

2 kuriose kadaise gyvenote pagal šio pasaulio papročius, paklusdami oro
valdžios valdovui, dvasiai, kuri dabar veikia neklusnumo sūnuose.

3 Tarp jų kadaise ir mes visi buvome apgyvendinti ir vedami mūsų kūno
geidulių, vykdydami kūno ir minčių troškimus, prigimtimi buvome
rūstybės vaikai kaip ir kiti.

4 Tačiau Dievas, kuris yra labai gailestingas, iš savo didelės ir
pasiaukojančios meilės, kuria mus pasiaukojančiai pamilo,

5 mus, mirusius dėl nusikaltimų, atgaivino kartu su Kristumi, – malone jūs
esate išgelbėti, –

6 ir kartu prikėlė bei kartu pasodino dangaus aukštybėse, Kristuje Jėzuje,

7 kad ateinančiais amžiais savo gerumu Jis parodytų mums beribę savo
malonės gausą Kristuje Jėzuje.

8 Juk malone jūs esate išgelbėti per tikėjimą ir tai ne jūsų nuopelnas, bet
Dievo dovana,

9 ne dėl darbų, kad kas nors nesigirtų.

10 Mes esame Jo tobulas kūrinys, sukurti Kristuje Jėzuje geriems darbams,
kuriuos Dievas iš anksto paskyrė, kad mes juos atliktume.

11 Todėl atsiminkite, kad jūs kadaise buvote kūnu pagonys, vadinami
neapipjaustytaisiais, kuriuos taip vadino žmonių rankomis apipjaustytieji
kūne.

12 Tuomet jūs buvote be Kristaus, atskirti nuo Izraelio pilietybės, svetimi
pažado sandoroms, neturintys vilties ir bedieviai pasaulyje.

13 Bet dabar Kristuje Jėzuje, kadaise buvusieji toli, per Kristaus kraują, jūs
buvote padaryti Jam artimi.

14 Juk Jis yra mūsų taika, kuris iš abiejų padarė vieną ir sugriovė mus
skyrusią sieną.

15 Savo kūne Jis panaikino priešiškumą – Įstatymą su įsakymais ir potvarkiais, – kad darydamas taiką, iš dviejų Jis sukurtų savyje vieną naują žmogų,

16 ir per kryžių be jokio gailesčio pasmerkęs myriop priešiškumą, Jis viename kūne abejus sutaikytų su Dievu.

17 Atėjęs Jis skelbė taiką jums, kurie toli, ir tiems, kurie arti,

18 nes per Jį vieni ir kiti, būdami vienoje Dvasioje, mes galime prieiti prie Tėvo.

19 Todėl jūs jau nebesate svetimšaliai ir ateiviai, bet šventųjų bendrapiliečiai ir Dievo namiškiai,

20 pastatyti ant apaštalų ir pranašų pamato, kurio kertinis akmuo yra pats Jėzus Kristus,

21 ir ant kurio visas statinys kartu darniai jungiamas auga į šventą šventyklą Viešpatyje,

22 ant kurio ir jūs esate drauge statomi kaip Dievo buveinė Dvasioje.

EF 3

1 Todėl aš, Paulius, esu Kristaus Jėzaus kalinys dėl jūsų – pagonių.

2 Jūs girdėjote apie Dievo malonės prievaizdo pareigas, kurias man Jis pavedė pas jus atlikti.

3 Apreiškimu Dievas atskleidė man paslaptį, apie kurią aš ką tik trumpai jums rašiau.

4 Tai skaitydami, jūs galite pastebėti, kad aš suprantu Kristaus paslaptį,

5 kuri ankstesnėms žmonių sūnų kartoms nebuvo atskleista taip, kaip ji dabar per Dvasią buvo apreikšta Jo šventiesiems apaštalams ir pranašams,

6 kad pagonys yra bendrapaveldėtojai, kurie priklauso vienam kūnui ir
Kristuje yra Dievo pažado dalininkai per gerąją žinią,

7 kurios tarnu aš tapau pagal Dievo malonės dovaną, kuri man buvo suteikta
Jo stebuklingos galios veikimu.

8 Man, iš visų šventųjų mažiausiam, buvo suteikta ši malonė, kad pagonims
skelbčiau neištiriamus Kristaus turtus

9 ir atskleisčiau visiems, kaip turi išsipildyti paslaptis, kuri buvo paslėpta
nuo žmonių kartų Dieve, – viską sukūrusiame per Jėzų Kristų, –

10 kad dabar karalystėms ir valdžioms, esančioms dangaus aukštybėse, per
Surinkimą būtų atskleista visokeriopa Dievo išmintis.

11 Tai atitinka amžinąjį sumanymą, kurį Dievas įvykdė per Kristų Jėzų,
mūsų Viešpatį.

12 Tikėdami Kristumi mes esame drąsūs ir su pasitikėjimu galime prieiti prie
Tėvo.

13 Todėl prašau neliūdėti dėl mano persekiojimų, kurie vyksta jūsų naudai,
nes jie yra jūsų šlovė.

14 Dėl to aš klaupiuosi prieš mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus Tėvą,

15 kuris visai šeimai dangaus aukštybėse ir žemėje duoda vardą,

16 kad iš savo šlovės turtų gausos Jis duotų jums stebuklingos galios ir per
Jo Dvasią būtų sustiprintas vidinis žmogus,

17 kad Kristus per tikėjimą apsigyventų jūsų širdyse ir jūs, sustiprinti
pasiaukojančioje meilėje ir įtvirtinti ant pamato,

18 kartu su visais šventaisiais pajėgtumėte suvokti, koks yra plotis, ilgis,
gylis ir aukštis,

19 bei pažintumėte, pranokstančią pažinimą, pasiaukojančią Kristaus meilę
tam, kad būtumėte pripildyti visos Dievo pilnatvės.

[20] O Tam, kuris savo stebulinga galia, veikiančia mumyse, gali duoti nepalyginamai daugiau negu mes prašome ar suprantame,

[21] Jam tebūna šlovė Surinkime ir Kristuje Jėzuje per visas kartas amžių amžiais! Amen.

EF 4

[1] Taigi aš, kalinys Viešpatyje, maldauju jus elgtis, kaip dera jūsų pašaukimui, į kurį jūs buvote pašaukti.

[2] Su visu nuolankumu ir romumu, kantriai pakęsdami vieni kitus ir pasiaukojančiai mylėdami,

[3] atkakliai siekite išsaugoti Dvasios vienybę nenutraukiamu taikos ryšiu.

[4] Vienas kūnas ir viena Dvasia, kaip ir buvote pašaukti vienai jūsų pašaukimo vilčiai,

[5] vienas Viešpats, vienas tikėjimas, vienas krikštas panardinant,

[6] vienas Dievas ir visų Tėvas, kuris virš visų, per visus ir visuose jumyse.

[7] Tačiau kiekvienam iš mūsų duota malonė pagal Kristaus dovanos saiką.

[8] Todėl sakoma: „Pakilęs aukštyn, Jis paėmė į nelaisvę belaisvius ir davė žmonėms dovanų.“

[9] Ką reiškia „Jis pakilo“, jeigu ne tai, kad pirmiausia Jis nužengė į žemesniąsias žemės vietas?

[10] Tas, kuris nužengė žemyn, yra ir Tas, kuris pakilo virš visų dangaus aukštybių, kad visa pripildytų.

[11] Jis dovanojo apaštalus, pranašus, evangelistus, ganytojus ir mokytojus,

[12] šventųjų tobulinimui, tarnystės darbui ir Kristaus kūno pamokymui,

13 kol mes visi pasieksime tikėjimo vienybę ir Dievo Sūnaus pažinimą, ir
būsime kaip subrendęs vyras, pasiekęs Kristaus brandos pilnatvės saiką,

14 kad daugiau nebūtume kūdikiai, bangų šen ir ten mėtomi ir visur
nešiojami bet kokio mokymo vėjo, žmonių suktybės, klastos ir gudrios
apgaulės,

15 bet, kalbėdami tiesą su pasiaukojančia meile, mes visame kame augtume
ir būtume panašūs į Tą, kuris vadovauja ir kuris yra galva – Kristus.

16 Prie Jo visas kūnas darniai jungiamas kartu ir sutvirtinamas prisidedant
kiekvienai kūno daliai ir veikiant pagal savo saiką, kad augintų ir ugdytų
save pasiaukojančioje meilėje.

17 Aš tai sakau ir liudiju jums Viešpatyje, kad daugiau nebesielgtumėte taip,
kaip dėl savo proto tuštybės elgiasi ir kiti pagonys.

18 Jų protas aptemdytas, jie yra atitolinti nuo Dievo gyvenimo dėl juose
esančio neišmanymo ir jų širdies kietumo.

19 Praradę bet kokį gėdos jausmą, jie pasidavė palaidam gyvenimo būdui,
nepasotinamai darydami visokius nešvarius darbus,

20 bet jūs ne taip išmokote iš Kristaus.

21 Jei iš tiesų Jį išgirdote ir Jame buvote išmokyti, – nes tiesa yra Jėzuje, –

22 jog būtina atsisakyti savo ankstesniojo, senojo žmogaus, gyvenimo būdo,
kuris yra naikinamas apgaulinguose geiduliuose,

23 kad būtų nuolat atnaujinama jūsų proto dvasia,

24 ir jūs apsivilktumėte nauju žmogumi, sutvertu pagal Dievą teisume ir
tiesos šventume.

25 Todėl, atmetę melą, kiekvienas kalbėkite tiesą savo artimui, nes mes
esame vieni kitiems, vieno kūno dalys.

26 Net tuomet, kai jus užrūstina, nenusidėkite. Saulė tenenusileidžia jums
rūstaujant;

27 ir neduokite vietos velniui.

28 Vagiantis daugiau tenevagia, bet verčiau triūsia, dirbdamas savo rankomis
gerą darbą, kad turėtų kuo pasidalyti su tuo, kuris stokoja.

29 Joks bjaurus žodis teneišeina iš jūsų burnos, bet tik tas, kuris geras ir
būtinas pamokymui, kad klausytojams būtų suteikta malonė.

30 Ir neliūdinkite Šventosios Dievo Dvasios, kuria jūs buvote užantspauduoti
atpirkimo dienai.

31 Tebūnie pašalintas iš jūsų bet koks kartėlis, įniršis, rūstybė, riksmas ir
piktžodžiavimas kartu su visu blogiu.

32 Būkite vieni kitiems malonūs, užjaučiantys, vieni kitiems atlaidūs, kaip ir
Dievas Kristuje jums atleido.

EF 5

1 Todėl būkite Dievo sekėjai, kaip pasiaukojančia meile mylimi vaikai,

2 ir gyvenkite mylėdami pasiaukojančia meile, kaip ir Kristus mus pamilo
pasiaukojančia meile ir atidavė save už mus kaip dovaną ir kaip maloniai
kvepiančią auką Dievui.

3 Paleistuvystė, bet koks nepadorumas ar godumas tenebūna net minimi pas
jus, nes tai netinka šventiesiems.

4 Taip pat nešvankios ir kvailos šnekos, nei juokų krėtimas jums netinka, bet
verčiau tebūna dėkojimas.

5 Jūs žinote, kad joks paleistuvis, netyras žmogus ar gobšuolis, kuris yra
stabmeldys, neturi paveldėjimo Kristaus ir Dievo karalystėje.

6 Niekas tenesuklaidina jūsų tuščiomis kalbomis, nes dėl jų Dievo rūstybė
ištinka neklusnumo sūnus.

7 Todėl nebūkite jų bendrininkai!

8 Juk kadaise jūs buvote tamsa, bet dabar esate šviesa Viešpatyje. Todėl
elkitės kaip šviesos vaikai,

9 nes Dvasios vaisius, tai visokeriopas gerumas, teisumas ir tiesa.

10 Ištirkite, kas yra priimtina Viešpačiui,

11 ir nedalyvaukite nevaisinguose tamsos darbuose, o verčiau juos
atskleiskite.

12 Juk apie tai, kas per juos slaptai daroma, gėda net sakyti.

13 Tačiau visa tai, kas yra ištiriama ir atskleidžiama šviesoje, yra šviesa.

14 Todėl sakoma: „Pabusk, tas, kuris miegi, būk prikeltas iš mirusių ir tau
švies Kristus.“

15 Taigi žiūrėkite, kad apdairiai elgtumėtės, ne kaip kvaili, bet kaip
išmintingi,

16 išmintingai naudodami laiką, nes dienos yra piktos.

17 Todėl nebūkite neprotingi, bet suprantantys, kokia yra Viešpaties valia.

18 Ir nebūkite nugirdomi vynu, kuriame slypi palaidas gyvenimo būdas, bet
būkite nuolat pripildomi Dvasios,

19 kalbėdami vieni kitiems psalmes, himnus ir dvasines giesmes, savo
širdyse giedodami ir grodami Viešpačiui,

20 visuomet už viską dėkodami Dievui ir Tėvui mūsų Viešpaties Jėzaus
Kristaus vardu.

21 Pakluskite vieni kitiems pagarbioje Dievo baimėje.

22 Jūs, žmonos, būkite klusnios savo vyrams kaip Viešpačiui,

23 nes vyras yra žmonos vadovas, kaip ir Kristus yra Surinkimo vadovas, – Jis yra kūno Gelbėtojas.

24 Todėl kaip Surinkimas paklūsta Kristui, taip ir žmonos visame kame tepaklūsta savo vyrams.

25 Jūs, vyrai, pasiaukojančia meile mylėkite savo žmonas taip, kaip ir Kristus pasiaukojančia meile pamilo Surinkimą ir atidavė už jį save,

26 kad jį pašventintų, apvalęs nuo viso purvo apiplovimo vandeniu ir Dievo ištartu žodžiu,

27 Jūs, vyrai, pasiaukojančia meile mylėkite savo žmonas taip, kaip ir Kristus pasiaukojančia meile pamilo Surinkimą ir atidavė už jį save,

28 Taip ir vyrai privalo pasiaukojančia meile mylėti savo žmonas kaip savo kūnus. Kas pasiaukojančia meile myli savo žmoną, tas pasiaukojančia meile myli save patį.

29 Juk niekas niekada nėra nekentęs savo paties kūno, bet jį maitina ir šildo, kaip ir Viešpats Surinkimą,

30 nes mes esame Jo kūno dalys, iš Jo kūno ir iš Jo kaulų.

31 Todėl vyras paliks savo tėvą ir motiną ir bus sujungtas su savo žmona, ir du bus vienas kūnas.

32 Ši paslaptis yra didelė, – aš tai kalbu apie Kristų ir apie Surinkimą.

33 Taigi kiekvienas iš jūsų pasiaukojančia meile temyli savo žmoną kaip save patį, o žmona, kad pagarbiai bijotų vyro.

EF 6

1 Jūs, vaikai, pakluskite savo gimdytojams Viešpatyje, nes tai yra teisinga.

2 „Gerbk savo tėvą ir motiną“ – tai pirmasis įsakymas su pažadu,

3 kad tau gerai sektųsi ir tu būtum ilgaamžis žemėje.

4 Jūs, tėvai, neerzinkite savo vaikų, bet auklėkite juos bausdami ir perspėdami kaip Viešpats.

5 Jūs, vergai, pakluskite savo kūno šeimininkams su pagarbia baime ir drebėjimu, nuoširdžiai kaip Kristui,

6 ne dėl akių vergaudami, kaip žmonėms pataikaujantys, bet kaip Kristaus vergai, kurie sąmoningai vykdo Dievo valią.

7 Geranoriškai vergaukite kaip Viešpačiui, o ne kaip žmonėms,

8 žinodami, kad kiekvienas, ar jis būtų vergas, ar laisvasis, jei tik jis daro ką gera, tokį patį atlyginimą gaus iš Viešpaties.

9 Jūs, šeimininkai, tą patį darykite ir jiems. Liaukitės grasinę, žinodami, kad jūsų ir jų Šeimininkas yra danguje ir kad Jis neatsižvelgia į asmenis.

10 Galiausiai, mano broliai, nuolat testiprina jus Viešpats ir Jo galybės jėga!

11 Apsiginkluokite visa Dievo ginkluote, kad pajėgtumėte atsilaikyti prieš velnio klastas.

12 Juk mūsų atkakli kova vyksta ne su krauju ir kūnu, bet su karalystėmis, su valdžiomis, su šio amžiaus tamsos pasaulio valdovais, su dvasinėmis blogio jėgomis dangaus srityse.

13 Todėl apsiginkluokite visa Dievo ginkluote, kad pajėgtumėte blogą dieną pasipriešinti ir visa nugalėję, išstovėti.

14 Tad stovėkite, susijuosę savo strėnas tiesa, apsivilkę nepramušamu teisumo krūtinšarviu

15 ir apsiavę kojas pasiruošimu skelbti gerąją taikos žinią.

16 Svarbiausia, pasiimkite tikėjimo skydą, kuriuo galėsite sulaikyti visas uždegtas piktojo strėles,

17 ir pasiimkite išgelbėjimo šalmą bei Dvasios kalaviją, kuris yra Dievo
ištartas žodis.

18 Visuomet, visokeriopomis maldomis ir su prašymu, melskitės Dievui
Dvasioje. Ištvermingai budėkite, užtardami visus šventuosius,

19 ir mane, kad, man atvėrus burną, būtų duotas žodis drąsiai skelbti
gerosios žinios paslaptį,

20 dėl kurios aš pasiųstas pančiuose, kad juose būdamas aš drąsiai kalbėčiau,
kaip privalau kalbėti.

21 Kad jūs sužinotumėte apie mane ir ką aš veikiu, jums viską papasakos
pasiaukojančia meile mylimas brolis Tichikas, kuris yra ištikimas
Viešpaties tarnas.

22 Aš pasiunčiau jį pas jus dėl to, kad jūs sužinotumėte apie mus ir jis
paguostų jūsų širdis.

23 Tebūna broliams ramybė ir pasiaukojanti meilė su tikėjimu nuo Dievo
Tėvo ir Viešpaties Jėzaus Kristaus.

24 Tebūna malonė su visais, kurie pasiaukojančia meile myli mūsų
nemirtingąjį Viešpatį Jėzų Kristų! Amen.

LAIŠKAS FILIPIEČIAMS

FIL 1

1 Paulius ir Timotiejus, Jėzaus Kristaus vergai, visiems šventiesiems
Kristuje Jėzuje, gyvenantiems Filipuose, kartu su vyskupais ir diakonais.

2 Malonė jums ir ramybė nuo mūsų Dievo Tėvo ir Viešpaties Jėzaus
Kristaus.

3 Aš dėkoju savo Dievui, kai tik jus prisimenu.

4 Todėl kiekviename savo prašyme visuomet už jus visus su džiaugsmu
meldžiuosi,

5 ir už jūsų bendradarbiavimą gerosios žinios skelbime nuo pat pirmosios
dienos iki dabar.

6 Esu visiškai įsitikinęs, kad Tas, kuris pradėjo jumyse gerą darbą, jį ir
užbaigs iki Jėzaus Kristaus dienos.

7 Taip apie jus visus man manyti yra teisinga, nes jūs esate mano širdyje,
kadangi mano įkalinime, ir ginant bei įtvirtinant gerąją žinią, jūs visi esate
mano malonės dalininkai.

8 Juk mano liudytojas yra Dievas, kad aš jūsų visų nuoširdžiai ilgiuosi, taip,
kaip Jėzus Kristus.

9 Aš meldžiu Dievą, kad jūsų pasiaukojanti meilė vis labiau ir labiau augtų
pažinimu ir visokeriopu įžvalgumu,

10 kad jūs atpažintumėte tai, kas yra geriau, kad būtumėte kruopščiai ištirti ir
nepriekaištingi iki Kristaus dienos,

11 virš saiko pripildyti teisumo vaisių per Jėzų Kristų Dievo šlovei ir gyriui.

12 Aš noriu, kad jūs suprastumėte, broliai, jog tai, kas man atsitiko dar
labiau pasitarnavo gerosios žinios naudai!

13 Mano įkalinimas dėl Kristaus tapo žinomas visuose provincijos valdytojo
rūmuose ir visiems kitiems.

14 Todėl daugelis brolių Viešpatyje, mano pančių padrąsinti, dar labiau
įsidrąsina, be baimės skelbti žodį.

15 Tiesa, kai kurie skelbia Kristų iš pavydo ir noro varžytis, bet kiti
geranoriškai.

16 Anie skelbia Kristų, trokšdami garbės, nenuoširdžiai, manydami, kad taip
suverš mano pančius,

17 bet šitie iš pasiaukojančios meilės, gerai žinodami, kad Dievas paskyrė
mane tam, jog būtų ginama geroji žinia.

18 Na ką gi? Nepaisant to, visokiais būdais, ar apsimetant, ar iš tikrųjų
skelbiamas Kristus, – tuo aš ir džiaugiuosi. Ir Dievas mane dar labiau
pradžiugins,

19 nes žinau, kad jūsų maldos ir Jėzaus Kristaus Dvasios pagalba pasitarnaus
tam, kad aš būčiau išlaisvintas.

20 Todėl ištvermingai laukiu ir viliuosi, kad niekame nebūsiu sugėdintas, bet
kaip visuomet, taip ir dabar Kristus bus su visa drąsa išaukštintas mano
kūne, ar tai per gyvenimą, ar tai per mirtį.

21 Juk man gyvenimas yra Kristus, o mirtis – laimėjimas.

22 Bet jei man būtų leista gyventi kūne, tai tam, kad vaisingai
pasidarbuočiau. Tačiau ką pasirinksiu, aš nebežinau.

23 Aš esu spaudžiamas iš abiejų pusių, nors labiau trokštu iškeliauti ir būti
kartu su Kristumi, nes tai yra daug geriau.

24 Vis dėlto mano pasilikimas kūne reikalingesnis jums.

25 Esu tuo įsitikinęs ir todėl žinau, kad pasiliksiu ir būsiu su jumis visais
jūsų pažangai ir tikėjimo džiaugsmui,

26 kad jūs dar labiau galėtumėte pasigirti manimi Jėzuje Kristuje, kai aš vėl
atvyksiu pas jus.

27 Tik elkitės taip, kad būtumėte vertais Kristaus gerosios žinios piliečiais,
kad atvykęs pas jus pamatyčiau, ar nesant man su jumis, išgirsčiau apie
jus, jog kartu tvirtai stovite vienoje dvasioje ir viena siela kartu kovojate
už gerosios žinios tikėjimą

28 ir jokiu būdu nesiduodate per priešininkus įbauginami. Jiems tai pražūties
ženklas, o jums – išgelbėjimo, ir tai iš Dievo.

29 Nes jums buvo dovanota galimybė dėl Kristaus ne tik Jį tikėti, bet ir dėl
Jo kentėti,

30 kovojant tokią pat kovą, kokią matėte mane kovojant ir apie kokią dabar
girdite.

FIL 2

1 Taigi, jeigu yra Kristuje koks nors padrąsinimas, ar pasiaukojančios meilės
paguoda, jei yra kokia nors Dvasios bendrystė, gailestingumas ar
užuojauta,

2 tai padarykite mano džiaugsmą tobulą. Todėl būkite vienminčiai, mylintys
tokia pačia pasiaukojančia meile, vieningi ir vienodai mąstantys.

3 Nė vienas iš jūsų tenebūna savanaudis ir tenetrokšta tuščios garbės, bet su
nusižeminimu temąsto apie save ir telaiko kitus aukštesniais už save,

4 ir kiekvienas tesirūpina ne vien savimi, bet ir kitais.

5 Dievo raginami, mąstykite taip, kaip ir Kristus Jėzus.

6 Prigimtimi būdamas Dievas, Jis nesilygino su Dievu, bet būdamas lygus
Dievui,

7 Jis visko atsisakė ir išore tapo vergu, panašiu į žmones,

8 ir todėl išore buvo laikomas kaip žmogus. Jis pažemino save, tapdamas klusnus iki mirties, net iki mirties ant kryžiaus.

9 Todėl Dievas Jį labai išaukštino ir dovanojo Jam vardą, kuris aukštesnis už bet kokį kitą vardą,

10 kad prieš Jėzaus vardą priklauptų kiekvienas kelis dangaus aukštybėse, žemėje ir pragare,

11 ir kiekvienas liežuvis Dievo Tėvo šlovei, noromis ar nenoromis, pripažintų, kad Jėzus Kristus yra Viešpats.

12 Taigi jūs, kuriuos aš myliu pasiaukojančia meile, kaip visuomet paklusdavote, ne vien tik man pas jus esant, bet dar labiau dabar, kai nesu su jumis, – su pagarbia Dievo baime ir drebėjimu tobulinkite savo išgelbėjimą.

13 Juk pats Dievas veiksmingai veikia jumyse, kad jūs nepaliaujamai to trokštumėte ir nuolat tai darytumėte su pasitenkinimu.

14 Visa darykite be murmėjimų ir abejonių,

15 kad jūs būtumėte nepriekaištingi, nekalti ir nesutepti Dievo vaikai iškrypusioje ir sugadintoje kartoje, kurioje jūs nuolat spindite tarsi šviesuliai pasaulyje.

16 Tvirtai laikykitės gyvenimo žodžio, kad Kristaus dieną galėčiau pasigirti, jog ne veltui bėgau ir ne veltui sunkiai dirbau.

17 Net jei esu išliejamas kaip liejamoji vyno auka ant jūsų aukos ir ištikimo tarnavimo, tai aš esu linksmas ir džiaugiuosi kartu su jumis visais.

18 Todėl ir jūs būkite linksmi bei džiaukitės kartu su manimi.

19 Aš viliuosi Viešpačiu Jėzumi, kad greitai pasiųsiu pas jus Timotiejų, ir kai sužinosiu, kaip jums sekasi, mano siela bus paguosta.

20 Mat aš neturiu nė vieno taip atsidavusio, kuris taip nuoširdžiai jumis
rūpintųsi.

21 Juk visi kiti rūpinasi vien tik savo reikalais, bet ne Jėzaus Kristaus.

22 Jūs gerai žinote, kad Timotiejus, kaip sūnus tėvui, savo ištikimybę įrodė
tuo, kad skelbiant gerąją žinią, jis kartu su manimi tarnavo kaip vergas jos
naudai.

23 Todėl aš viliuosi jį greitai pasiųsti, kai tik bus atidžiai išnagrinėta mano
byla.

24 Aš esu įsitikinęs Viešpatyje, kad ir pats netrukus atvyksiu pas jus.

25 Taigi aš pamaniau, kad reikėtų pasiųsti pas jus Epafroditą – mano brolį ir
bendradarbį, bendražygį ir jūsų pasiuntinį, kuris patarnauja mano
reikmėse.

26 Jis jūsų visų labai ilgisi ir yra susikrimtęs, nes išgirdote, kad jis sirgo.

27 Jis išties sirgo ir buvo ant mirties slenksčio, bet Dievas jo pasigailėjo, ir
ne vien jo, bet ir manęs, kad nepatirčiau sielvarto po sielvarto.

28 Taigi aš skubiai jį siunčiu, kad, jį pamatę, jūs vėl būtumėte pradžiuginti ir
man tektų mažiau liūdėti.

29 Tad priimkite jį kaip Viešpaties tarną su visu džiaugsmu ir būtent tokius
žmones gerbkite.

30 Juk dėl Kristaus darbo jis buvo priartėjęs prie mirties, jo gyvybei grėsė
pavojus, kad patarnautų man ten, kur negalėjote patarnauti jūs.

FIL 3

1 Galiausiai, mano broliai, džiaukitės Viešpatyje! Vis tą patį rašyti jums man
tikrai nesunku, o jus tai apsaugos.

[2] Saugokitės šunų, saugokitės priešiškai nusiteikusių darbininkų, saugokitės tų, kurie žaloja kūną!

[3] Juk apipjaustytieji Dvasiai esame mes, kurie tarnaujame Dievui, giriamės Kristumi Jėzumi ir pasitikime ne kūnu,

[4] nors aš galėčiau pasitikėti ir kūnu! Jei kas nors kitas mano, kad jis gali pasitikėti kūnu, tai juo labiau aš.

[5] Aštuntą dieną apipjaustytas, iš Izraelio šeimos, Benjamino giminės, hebrajas iš hebrajų, Įstatymą vykdantis fariziejus,

[6] uolus Surinkimo persekiotojas, iš Įstatymo kylančio teisumo požiūriu nepriekaištingas.

[7] Tačiau visa tai, kas man buvo laimėjimai, dėl Kristaus palaikiau nuostoliu.

[8] Išties, aš visa tai laikau nuostoliu dėl Kristaus Jėzaus, mano Viešpaties pažinimo didybės. Dėl Jo aš praradau viską ir visa tai laikau išmatomis, kad laimėčiau Kristų

[9] ir būčiau rastas Jame, turėdamas ne savąjį teisumą iš Įstatymo, bet per tikėjimą Kristumi, teisumą iš Dievo, kylantį iš tikėjimo.

[10] Todėl aš noriu pažinti Kristų, Jo prikėlimo stebuklingą galią ir būti Jo nepakeliamų kentėjimų dalininku, kad būčiau sutapatintas su Jo mirtimi,

[11] ir kaip nors pasiekčiau prikėlimą iš mirusių.

[12] Ne todėl, kad jau esu tai gavęs ar esu ištobulintas, bet vejuosi, jog pagaučiau tai, dėl ko ir pats buvau per Kristų Jėzų pagautas.

[13] Broliai, aš nemanau, kad jau esu tai pasiekęs! Tačiau viena yra tikra: visiškai pamiršdamas tai, kas man už nugaros, skubu link to, kas prieš akis,

[14] aš veržiuosi link tikslo aukštybėse, siekiu, kad gaučiau apdovanojimą už Dievo pašaukimą Kristuje Jėzuje.

15 Taigi visi, kurie esame subrendę, kad apie tai mąstytume, o jeigu apie ką nors mąstote kitaip, tai Dievas jums ir tai apreikš.

16 Tačiau kad ir kiek bebūtume pasiekę, elkimės pagal tą pačią taisyklę ir mąstykime apie tą patį.

17 Broliai, būkite mano sekėjai ir atidžiai stebėkite tuos, kurie elgiasi pagal mūsų pavyzdį!

18 Juk daugelis – apie juos esu daug kartų jums kalbėjęs, bet dabar net verkdamas kalbu – elgiasi kaip Kristaus kryžiaus priešai.

19 Jų galas – pražūtis, jų dievas – pilvas, o jų šlovė – gėda, nes jie mąsto tik apie tai, kas žemiška.

20 Juk mūsų pilietybės šalis yra dangaus aukštybėse, ir iš ten mes kantriai laukiame Gelbėtojo, Viešpaties Jėzaus Kristaus.

21 Jis neatpažįstamai pakeis mūsų pažemintą kūną ir padarys jį panašų į savo šlovingą kūną ta stebuklinga galia, kuria Jis visa sau palenkia.

FIL 4

1 Taigi jūs, kuriuos aš myliu pasiaukojančia meile, mano trokštamieji broliai, mano džiaugsme ir vainike, – tvirtai stovėkite Viešpatyje, jūs, pasiaukojančia meile mylimieji!

2 Aš raginu Evodiją ir raginu Sintichę būti vienos minties Viešpatyje.

3 Taip pat prašau ir tave, tikrasis bendradarbi, visais įmanomais būdais padėk toms moterims, kurios kartu su manimi kovojo gerosios žinios skelbime kartu su Klemensu ir su kitais mano bendradarbiais, kurių vardai yra įrašyti gyvenimo knygos ritinyje!

4 Džiaukitės Viešpatyje visuomet, pakartotinai sakau: džiaukitės.

5 Jūsų nuolankumas tebūna padarytas žinomas visiems žmonėms. Viešpats yra arti.

6 Niekuo nebūkite susirūpinę, bet kiekvienoje maldoje ir reikmėje kartu su
padėka jūsų prašymai tebūna daromi žinomais Dievui.

7 Ir Dievo ramybė, pranokstanti bet kokį suvokimą, patikimai saugos jūsų
širdis ir mintis Kristuje Jėzuje.

8 Galiausiai, broliai, mąstykite apie tai, kas tikra, gerbiama, teisinga, tyra,
miela, džiaugsminga, apie visa tai, kas dora ir giriama!

9 Ką iš manęs išmokote, ką priėmėte, išgirdote ir matėte manyje, tai nuolat
darykite, ir ramybės Dievas bus kartu su jumis.

10 Labai buvau pradžiugintas Viešpatyje, kad pagaliau vėl pradėjote manimi
rūpintis. Jūs apie tai galvojote anksčiau, bet nebuvo tam palankios progos.

11 Juk tai sakau ne todėl, kad man ko trūktų, nes išmokau būti patenkintas
savo būkle.

12 Aš gerai žinau, ką reiškia skursti, aš gerai žinau ir ką reiškia visko apsčiai
turėti. Taip pat esu išmokytas, ką reiškia būti pasotintu ir kęsti alkį,
gyventi pertekliuje ir stokoti.

13 Aš visa tai įveikiu Kristuje, kuris mane stiprina.

14 Vis dėlto jūs gerai padarėte, tapdami mano priespaudos dalininkais.

15 Jūs, filipiečiai, žinote: kai, pradėjęs skelbti gerąją žinią, išvykau iš
Makedonijos, joks surinkimas man nepadėjo ir nieko nedavė, kad ką nors
gaučiau, tik jūs vieni!

16 Nes į Tesaloniką jūs siuntėte du kartus, kad mano reikmės būtų
patenkintos.

17 Aš nereikalauju dovanos, bet trokštu vaisiaus, kuris nuolat gausintų jūsų
sąskaitą.

18 Aš esu visko gavęs su kaupu ir esu viskuo aprūpintas. Juk per Epafroditą
aš gavau iš jūsų dovaną, Dievui priimtiną ir patinkančią malonaus kvapo
auką.

19 Todėl mano Dievas, per Jėzų Kristų, iš savo šlovingų turtų patenkins bet kokią jūsų reikmę.

20 Mūsų Dievui ir Tėvui tebūna šlovė per amžių amžius! Amen.

21 Maloniai sveikinkite kiekvieną šventąjį Kristuje Jėzuje. Jus sveikina kartu su manimi esantys broliai.

22 Jus sveikina visi šventieji, o ypač iš cezario namiškių.

23 Mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus malonė tebūna su jumis visais! Amen.

LAIŠKAS KOLOSIEČIAMS

KOL 1

1 Paulius, Dievo valia Jėzaus Kristaus apaštalas, ir brolis Timotiejus, –

2 šventiesiems ir tikintiesiems broliams Kristuje, gyvenantiems Kolosuose:
malonė ir ramybė jums nuo Dievo, mūsų Tėvo, ir Viešpaties Jėzaus
Kristaus!

3 Melsdamiesi už jus, mes visuomet dėkojame Dievui ir mūsų Viešpaties
Jėzaus Kristaus Tėvui,

4 nes išgirdome apie jūsų tikėjimą Kristumi Jėzumi ir apie pasiaukojančią
meilę visiems šventiesiems

5 dėl vilties, kuri jūsų laukia dangaus aukštybėse. Apie ją jūs iš anksto
išgirdote tiesos žodyje, gerojoje žinioje,

6 kuri pasiekė ir jus, ir kaip visame pasaulyje, taip ir pas jus duoda vaisių
nuo tos dienos, kai išgirdote ir pažinote Dievo malonę, esančią tiesoje.

7 To jūs išmokote iš mūsų bendradarbio Epafro, kurį mylime pasiaukojančia
meile, ir kuris jums yra ištikimas Kristaus tarnas.

8 Jis ir pranešė mums apie jūsų pasiaukojančią meilę Dvasioje.

9 Todėl nuo tos dienos, kai apie tai išgirdome, mes nesiliaujame už jus
melstis ir prašyti, kad jūs būtumėte pripildyti Dievo valios pažinimo,
visokios išminties ir dvasinio supratimo,

10 kad jūs elgtumėtės taip, kaip pridera Viešpaties akivaizdoje, visada Jam
patiktumėte, duodami vaisių kiekviename gerame darbe ir auginami
Dievo pažinime,

11 kad, stiprinami visokeriopa jėga, kuri kyla iš Jo šlovingosios galios, jūs
būtumėte visada ištvermingi ir kantrūs, ir su džiaugsmu

12 dėkotumėte Tėvui, kuris įgalino mus būti tinkamais šventųjų palikimo dalininkais šviesoje.

13 Jis išvadavo mus iš tamsybės valdžios ir perkėlė į savo Sūnaus pasiaukojančios meilės karalystę.

14 Jame mes turime atpirkimą per Jo kraują ir nuodėmių atleidimą.

15 Jis yra neregimojo Dievo atvaizdas, visos kūrinijos pirmagimis,

16 nes per Kristų buvo sukurta visa, kas yra dangaus aukštybėse ir žemėje, kas regima ir kas neregima, ar tai būtų sostai, ar viešpatystės, ar valdovai, ar valdžios, visa yra sukurta per Jį ir Jam.

17 Jis yra virš visko, ir visa per Jį drauge laikosi.

18 Ir Jis yra kūno, Surinkimo, galva, – jo vadovas. Jis yra pradžia ir pirmagimis iš mirusiųjų, kad visada būtų Tas, kuris pirmauja.

19 Juk Tėvui patiko Jame apgyvendinti visą pilnatvę,

20 ir per Jo kryžiaus kraują sudaryti taikos sutartį, ir per Kristų sutaikyti su savimi visa tai, kas yra žemėje, ir tai, kas dangaus aukštybėse.

21 Ir jus, kurie kadaise buvote nuo Jo atitolinti, priešiški savo protuose ir piktuose darbuose, Dievas dabar sutaikė

22 per savo žmogiškojo kūno mirtį, kad jūs pasirodytumėte Jo akivaizdoje šventi, nepriekaištingi ir nekalti,

23 jei jūs pasiliekate tikėjime ir esate pastatyti ant tvirto pamato, nepajudinami ir nenukreipiami nuo gerosios žinios vilties, kurią išgirdote, kuri buvo paskelbta visai kūrinijai po dangumi, kurios tarnu aš, Paulius, tapau.

24 Dabar džiaugiuosi, kad aš kenčiu už jus ir savo kūne papildau tai, ko dar trūksta Kristaus vargams dėl Jo kūno, kuris yra Surinkimas.

25 Surinkimo tarnu aš tapau gavęs prievaizdo pareigas, kurias Dievas man patikėjo jūsų labui, kad būtų užbaigtas Jo žodis, –

26 paslaptis, kuri buvo paslėpta nuo amžių ir kartų, o dabar Dievas ją atskleidė savo šventiesiems.

27 Jiems Dievas panorėjo atskleisti, kokie šios paslapties šlovės turtai pagonyse, kad Kristus jumyse – šlovės viltis.

28 Jį mes ir skelbiame, įspėdami kiekvieną žmogų ir mokydami kiekvieną žmogų su visa išmintimi, kad pristatytume kiekvieną žmogų subrendusį Kristuje Jėzuje.

29 Dėl to aš ir sunkiai dirbu, nuolat grumdamasis Jo suteikta stebuklinga galia, kuri galingai veikia manyje.

KOL 2

1 Aš noriu, kad jūs žinotumėte, kokią didžią kovą kovoju už jus, už esančius Laodikėjoje ir visus, kurie nėra matę mano veido,

2 kad būtų paguostos širdys tų, kurie yra tvirtai sujungti pasiaukojančia meile, kad jie pasiektų tobulą Dievo turtų gausos supratimą ir pažintų paslaptį Dievo ir Tėvo, ir Kristaus,

3 kuriame paslėpti visi išminties bei pažinimo lobiai.

4 Tai sakau, kad niekas jūsų nesuklaidintų įtikinančia kalba.

5 Nors nesu kartu su jumis kūnu, bet dvasia esu kartu su jumis ir džiaugiuosi, matydamas jūsų tvarką bei jūsų tikėjimo Kristumi tvirtumą.

6 Taigi, kaip priėmėte Viešpatį Jėzų Kristų, taip ir gyvenkite Jame.

7 Būkite Jame sustiprinti, statomi ant Jo ir sutvirtinami tikėjime, kaip buvote išmokyti, kupini padėkos.

[8] Žiūrėkite, kad kas nors, pasinaudodamas filosofija ir tuščia apgaule, nepaimtų jūsų į nelaisvę, nes toks gyvena laikydamasis žmonių tradicijų ir pasaulio principų, bet ne taip, kaip to nori Kristus.

[9] Jame kūniškai gyvena visa dievystės pilnatvė,

[10] o jūs esate pripildyti Jame, kuris yra kiekvienos viešpatystės ir valdžios vadovas.

[11] Jame jūs buvote apipjaustyti ne žmogaus rankomis atliktu apipjaustymu, bet jus apipjaustė Kristus, kuris pašalino jūsų kūno nuodėmes ir nuodėmingą žmogaus prigimtį.

[12] Kartu su Juo jūs buvote palaidoti krikšte, kuriame kartu ir buvote prikelti, tikėdami, kad veiksmingai veiks Dievas, kuris prikėlė Jį iš mirusių.

[13] Taip pat ir jus, kurie buvote mirę dėl savo nusikaltimų ir jūsų nodėmingos prigimties neapipjaustymo, Dievas atgaivino kartu su Kristumi. Jis atleido visus mūsų nusikaltimus

[14] ir panaikino mus kaltinančius Įstatymo įsakymus, ir mums priešišką skolos raštą, kurį pašalino iš mūsų tarpo ir prikalė jį prie kryžiaus.

[15] Jis nuginklavo viešpatystes bei valdžias ir išstatė jas viešai pajuokai, vesdamas jas paskui save triumfo eisenoje.

[16] Todėl niekas teneteisia jūsų dėl maisto ar gėrimo, ar šventės, ar jaunaties, ar poilsio dienų.

[17] Visa tai yra tik būsimųjų dalykų šešėlis, o kūnas yra Kristaus.

[18] Niekas teneatima jūsų pergalės tvirtindamas, kad jis yra nusižeminęs ir garbina angelus. Toks yra pasinėręs į regėjimus ir dėl savo kūniško mąstymo yra daromas be pagrindo išdidžiu

[19] ir neseka paskui Galvą, kuri vadovauja ir, iš kurios visas kūnas, per narius ir sausgysles palaikomas ir kartu sujungiamas auga taip, kaip jį augina Dievas.

20 Jei su Kristumi numirėte pasaulio pradmenims, tai kodėl jus, kaip gyvenančius pasaulyje, verčia paklusti paliepimams:

21 „Neimk! Neragauk! Nepaliesk!“?

22 Visi šitie dalykai naudojant pražūsta. Tai tik žmonių įsakymai ir pamokymai.

23 Net jei šie paliepimai atrodo išmintingi, bet tai tik neteisėtas garbinimas, tariamas nusižeminimas, kūno sekinimas ir neturintis jokios vertės nuodėmingos žmogaus prigimties tenkinimas.

KOL 3

1 Jeigu buvote prikelti kartu su Kristumi, tai uoliai ieškokite Tų, kurie aukštai, kur yra pats Kristus, pasodintas Dievo dešinėje.

2 Mąstykite apie Tuos, kurie aukštai, o ne apie tuos, kurie žemėje.

3 Juk jūs numirėte ir jūsų gyvenimas yra paslėptas kartu su Kristumi Dieve.

4 Kai Dievas parodys Kristų, gyvenimą mūsų, tada ir jūs kartu su Juo būsite parodyti šlovėje.

5 Todėl marinkite savo kūno nariuose tai, kas yra žemiška: paleistuvystę, netyrumą, aistrą, kenksmingą geidulį ir godumą, kuris yra stabmeldystė.

6 Dėl šių dalykų ateina Dievo rūstybė neklusnumo sūnums.

7 Ir jūs kadaise taip elgėtės, gyvendami tarp jų.

8 Tačiau dabar visa tai pašalinkite – pyktį, įniršį, blogį, piktžodžiavimą ir nešvankias kalbas nuo savo lūpų.

9 Neapgaudinėkite vieni kitų, nes nusivilkote senąjį žmogų kartu su jo darbais

10 ir apsivilkote naująjį, kuris yra nuolat atnaujinamas pažinimu pagal atvaizdą To, kuris jį sukūrė.

11 Čia jau nebėra nei graiko ir žydo, apipjaustyto ir neapipjaustyto,
svetimšalio, skito, vergo, laisvojo, bet visa ir visuose – Kristus.

12 Todėl, kaip Dievo išrinktieji, šventieji ir tie, kurie esate mylimi
pasiaukojančia meile, apsivilkite nuoširdžiu gailestingumu, gerumu,
nuolankumu, romumu ir kantrumu.

13 Pakęskite vieni kitus ir atleiskite vieni kitiems. Jei tik kuris nors iš jūsų
norėtų apkaltinti kitą, tai kaip Kristus jums atleido, taip ir jūs atleiskite.

14 Tačiau virš visų šitų yra pasiaukojanti meilė, kuri yra nenutraukiamas
tobulumo saitas.

15 Todėl jūsų širdyse teviešpatauja Dievo ramybė, į kurią buvote pašaukti
viename kūne. Ir būkite dėkingi.

16 Kristaus žodis tegyvena jumyse su pertekliumi. Mokykite vieni kitus su
visa išmintimi ir paprotinkite. Su dėkinga širdimi giedokite Viešpačiui
psalmes, himnus ir dvasines giesmes.

17 Ir visa, ką tik darytumėte žodžiu ar darbu, tai darykite Viešpaties Jėzaus
vardu, per Jį dėkodami Dievui ir Tėvui.

18 Jūs, žmonos, pakluskite savo vyrams, kaip dera Viešpatyje.

19 Jūs, vyrai, mylėkite savo žmonas pasiaukojančia meile ir nebūkite jų
suerzinami.

20 Jūs, vaikai, visada pakluskite savo tėvams, nes tai patinka Viešpačiui.

21 Jūs, tėvai, neerzinkite savo vaikų, kad jie nenusimintų.

22 Jūs, vergai, visada pakluskite savo žemiškiesiems šeimininkams, ne su
apsimestiniu darbštumu, kaip žmonėms pataikaujantys, bet nuoširdžiai ir
pagarbiai bijodami Dievo.

23 Ir visa, ką tik darytumėte, darykite iš visos sielos, kaip Viešpačiui, o ne
kaip žmonėms,

24 gerai žinodami, kad iš Viešpaties gausite palikimą kaip atlygį, nes jūs vergaujate Viešpačiui Kristui.

25 O kas daro neteisybę, tas gaus atlygį už tai, ką neteisingai padarė, ir nebus atsižvelgta į asmenis.

KOL 4

1 Jūs, šeimininkai, duokite vergams tai, kas yra privalu ir teisinga, gerai žinodami, kad ir jūs turite Šeimininką dangaus aukštybėse.

2 Be perstojo melskitės, budėdami maldoje ir dėkodami.

3 Tuo pat metu melskitės Dievui ir už mus, kad Jis mums atvertų žodžio duris skelbti Kristaus paslaptį, dėl kurios aš esu surakintas,

4 kad ją viešai paskelbčiau taip, kaip privalau skelbti.

5 Išmintingai elkitės su pašaliečiais ir protingai išnaudokite laiką.

6 Jūsų kalba visuomet tebūna maloni ir druska pasūdyta, kad žinotumėte, kaip turite kiekvienam atsakyti.

7 Apie mane jums viską praneš Tichikas, pasiaukojančia meile mylimas brolis, kuris yra ištikimas tarnas bei bendradarbis Viešpatyje.

8 Jį pasiunčiau pas jus, kad sužinotų apie jus ir paguostų jūsų širdis.

9 Jis kartu su Onesimu, ištikimu ir pasiaukojančia meile mylimu broliu, kuris yra vienas iš jūsų, papasakos jums visa tai, kas čia vyksta.

10 Jus sveikina kartu su manimi esantis kalinys Aristarchas ir Barnabo pusbrolis Morkus – dėl jo jūs jau esate gavę nurodymų; jei tik jis atvyktų pas jus, kad jį priimtumėte.

11 Taip pat jus sveikina ir Jėzus, vadinamas Justu. Visi jie yra iš apipjaustytųjų ir yra vieninteliai mano bendradarbiai dėl Dievo karalystės, kuriuos Jis padarė mano paguoda.

12 Jus sveikina jūsiškis Epafras, Kristaus vergas, kuris visuomet
nepaliaujamai kovoja už jus maldose, kad jūs būtumėte subrendę ir
pripildyti visos Dievo valios pažinimo.

13 Aš galiu paliudyti, kad jis labai stengiasi dėl jūsų ir tų, kurie Laodikėjoje
bei Hierapolyje.

14 Jus sveikina Lukas, pasiaukojančia meile mylimas gydytojas, ir Demas.

15 Sveikinkite brolius Laodikėjoje ir Nimfą bei jo namuose esantį surinkimą.

16 Kai šitas laiškas bus perskaitytas jums, pasirūpinkite, kad jis būtų
perskaitytas ir Laodikėjos surinkime, ir kad jūs perskaitytumėte laišką,
kuris ateis iš Laodikėjos.

17 Taip pat pasakykite Archipui: „Žiūrėk, kad atliktum tarnavimą, kurį tu
priėmei iš Viešpaties!“

18 Sveikinimas parašytas mano, Pauliaus, ranka. Prisiminkite mano pančius.
Malonė tebūna su jumis! Amen.

PIRMASIS LAIŠKAS TESALONIKIEČIAMS

1TES 1

1 Paulius, Silvanas ir Timotiejus tesalonikiečių surinkimui, kuris yra Dieve
Tėve ir Viešpatyje Jėzuje Kristuje. Tebūnie jums malonė ir ramybė nuo
Dievo, mūsų Tėvo ir Viešpaties Jėzaus Kristaus!

2 Mes visuomet dėkojame Dievui už jus visus, paminėdami jus savo
maldose,

3 nuolat prisimindami jūsų tikėjimo darbus, pasiaukojančios meilės triūsą ir
vilties pastovumą mūsų Viešpatyje Jėzuje Kristuje, mūsų Dievo ir Tėvo
akivaizdoje,

4 žinodami, broliai, kad Dievas jus myli pasiaukojančia meile ir kad Jis jus
išsirinko!

5 Juk mūsų geroji žinia jums buvo skelbiama ne vien tik žodžiais, bet su
stebuklinga galia, Šventąja Dvasia ir su visišku užtikrintumu. Jūs žinote,
kokiais mus Dievas padarė pas jus jūsų labui.

6 Jis padarė jus mūsų ir Viešpaties sekėjais. Jūs priėmėte žodį dideliame
suspaudime su Šventosios Dvasios teikiamu džiaugsmu,

7 kad taptumėte sektinais pavyzdžiais visiems Makedonijos ir Achajos
tikintiesiems.

8 Mat Viešpaties žodis per jus buvo garsiai paskelbtas ne tik Makedonijoje
ir Achajoje, bet jūsų tikėjimas Dievu pasklido visur taip, kad mums
nebūtina apie tai ką nors kalbėti.

9 Juk žmonės patys džiaugsmingai pasakoja, kaip mes pas jus atvykome ir
kaip nuo stabų jūs atsigręžėte į Dievą, kad tarnautumėte kaip vergai
gyvajam ir tikrajam Dievui

10 ir lauktumėte iš dangaus aukštybių Jo Sūnaus, kurį Jis prikėlė iš mirusių,
– Jėzaus, kuris gelbsti mus nuo ateinančios rūstybės.

1TES 2

1 Jūs patys, broliai, žinote, kad mūsų atvykimas pas jus nebuvo bevaisis!

2 Prieš tai, kaip žinote, nukentėję ir sužaloti Filipuose, mes kalbėjome
drąsiai savo Dievo akivaizdoje, kad skelbtume jums Dievo gerąją žinią,
nors pavojus buvo labai didelis.

3 Juk mes raginome jus ne dėl to, kad jus suklaidintume, ne iš netyrų
ketinimų ir ne su klasta,

4 nes pats Dievas pripažino mus tinkamais, kad mums būtų patikėta geroji
žinia. Todėl mes ją ir skelbiame taip, kad būtume priimtini ne žmonėms,
bet Dievui, kuris tiria mūsų širdis.

5 Jūs žinote, kad niekuomet nekalbėjome jums pataikaudami ir neieškojome
progos slaptai pasipelnyti. Dievas yra liudytojas,

6 kad nesiekėme, jog žmonės – jūs ar kiti – mus šlovintų. Būdami Kristaus
apaštalai, mes galėjome įsivaizduoti, kad esame svarbesni už jus,

7 tačiau pas jus, Dievas padarė mus švelnius, tarsi motiną, kuri maitina ir
globoja savo kūdikius.

8 Taip jūsų ilgėdamiesi, mes norėjome perduoti jums ne tik Dievo gerąją
žinią, bet ir savo sielas, nes Dievas padarė taip, kad mes jus pamiltume
pasiaukojančia meile.

9 Jūs, broliai, prisimenate mūsų triūsą ir išsekinantį darbą: dirbdami dieną ir
naktį, kad neapsunkintume kurio nors iš jūsų, mes skelbėme jums Dievo
gerąją žinią!

10 Jūs ir Dievas esate liudytojai, kaip šventai, teisingai ir nepriekaištingai
mes elgėmės su jumis, įtikėjusiais.

11 Jūs gerai žinote, kaip kiekvieną iš jūsų mes raginome, guodėme ir
prašėme, kaip tėvas savo vaikus,

12 kad elgtumėtės, kaip patinka Dievui, kuris jus šaukia į savo karalystę ir
šlovę.

13 Todėl mes nepaliaujamai dėkojame Dievui, kad jūs priėmėte Dievo žodį,
kurį išgirdote iš mūsų. Jūs priėmėte jį ne kaip žmonių žodį, bet kaip tokį,
koks jis yra iš tikrųjų, – kaip Dievo žodį, kuris veiksmingai veikia
jumyse, tikinčiuosiuose.

14 Juk jus, broliai, Dievas padarė sekėjais savo surinkimų, kurie yra
Judėjoje, tų, kurie yra Kristuje Jėzuje! Jūs tą patį iškentėjote nuo savo
tautiečių, kaip ir jie nuo žydų,

15 kurie be jokio gailesčio nužudė Viešpatį Jėzų, savo pranašus ir persekiojo
mus. Jie nepatinka Dievui ir visiems žmonėms yra priešiški,

16 nes trukdo mums skelbti gerąją žinią pagonims, kad Dievas juos
išgelbėtų. Jie nuolat pildo savo nuodėmių saiką, ir juos pasiekė galutinė
Dievo rūstybė.

17 Tačiau mes, broliai, trumpam laikui buvome atskirti nuo jūsų kūnu, bet ne
širdimi, todėl dėjome visas pastangas, nes labai troškome pamatyti jūsų
veidus!

18 Mes norėjome atvykti pas jus, – būtent aš, Paulius, norėjau vieną ir kitą
kartą, – bet mums sutrukdė pats šėtonas.

19 Kas gi yra mūsų viltis, džiaugsmas ar pasigyrimo vainikas? Argi ne jūs
mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus akivaizdoje, kai Jis ateis?

20 Juk jūs esate mūsų šlovė ir džiaugsmas!

1TES 3

1 Todėl, nebegalėdami ilgiau kęsti, nusprendėme, kad pasiliksime Atėnuose
vieni.

[2] Mes pasiuntėme Timotiejų, mūsų brolį ir Dievo tarną bei mūsų
bendradarbį, kuris yra Kristaus gerosios žinios skelbėjas, kad sustiprintų
jus ir paragintų pasilikti tikėjime,

[3] kad nė vienam šiuose suspaudimuose nebūtų sukeltos abejonės. Jūs patys
žinote, kad tam mes ir esame skirti.

[4] Dar būdami pas jus, mes išpranašavome, kad būsime spaudžiami, ir, kaip
žinote, taip ir atsitiko.

[5] Todėl ir aš, ilgiau nebegalėdamas kęsti, pasiunčiau pasiuntinį, kad
sužinotų apie jūsų tikėjimą, ar jūsų nesugundė gundytojas, ir ar mūsų
pastangos nenuėjo perniek.

[6] Dabar Timotiejus sugrįžo iš jūsų pas mus ir pranešė gerą žinią apie jūsų
tikėjimą ir pasiaukojančią meilę, kad jūs nuolat mus su malonumu
prisimenate

[7] Todėl, broliai, per jus ir dėl jūsų tikėjimo Dievas paguodė mus visuose
mūsų suspaudimuose ir varguose,

[8] kad nuo dabar mes gyvuotume, nes jūs tvirtai stovite Viešpatyje!

[9] Kaipgi galėtume atsidėkoti Dievui už jus ir už visą tą džiaugsmą, kurį mes
patiriame dėl jūsų mūsų Dievo akivaizdoje?

[10] Dieną ir naktį mes dar labiau maldaujame, kad galėtume išvysti jūsų
veidus ir papildyti tai, ko trūksta jūsų tikėjimui.

[11] Pats Dievas, mūsų Tėvas ir mūsų Viešpats Jėzus Kristus tenukreipia mūsų
kelią pas jus.

[12] Viešpats teaugina jus ir tepripildo pasiaukojančia meile, kad jūs
mylėtumėte vienas kitą bei visus žmones taip, kaip ir mes jus mylime
pasiaukojančia meile.

[13] Tebūnie sustiprintos jūsų širdys, kad jos būtų nepriekaištingos šventume
prieš Dievą, mūsų Tėvą, kai ateis mūsų Viešpats Jėzus Kristus kartu su
visais savo šventaisiais.

1TES 4

[1] Galiausiai, broliai, prašome ir raginame jus Viešpatyje Jėzuje, kaip perėmėte iš mūsų pamokymus, taip privalote ir elgtis, kad patiktumėte Dievui, darydami vis daugiau pažangos!

[2] Juk jūs žinote, kokių įsakymų jums davėme Viešpaties Jėzaus vardu.

[3] Štai tokia Dievo valia – jūsų pašventinimas, kad jūs būtumėte sulaikyti nuo paleistuvystės.

[4] Todėl kiekvienas iš jūsų težino, kaip nuolat išlaikyti savo sielos talpyklą šventume ir pagarboje,

[5] o ne aistringame geidulyje, kaip pagonys, kurie išvis nepažįsta Dievo.

[6] Ir kad nė vienas neperžengtų ribų ir šitame dalyke neapgaudinėtų savo brolio, nes Viešpats už visa tai keršija, kaip jau esame įspėję ir pateikdami įtikinančius įrodymus esame paliudiję.

[7] Juk Dievas pašaukė mus ne netyrumui, bet šventumui.

[8] Todėl kas tai paniekina, ne žmogų paniekina, bet Dievą, kuris ir davė mums savo Šventąją Dvasią.

[9] Apie brolišką meilę nėra būtinybės jums rašyti, nes jūs patys esate Dievo pamokyti pasiaukojančiai mylėti vieni kitus.

[10] Jūs taip ir elgiatės su visais broliais visoje Makedonijoje. Mes raginame jus, broliai, kad jūs darytumėte vis daugiau pažangos!

[11] Stenkitės gyventi ramiai, užsiimti savo reikalais ir dirbti savo rankomis, kaip jums įsakėme.

[12] Tinkamai elkitės pašalinių akivaizdoje ir jūs nieko nestokosite.

[13] Aš noriu, kad jūs, broliai, nebūtumėte palikti nežinioje dėl tų, kuriuos Dievas užmigdė ir kad nebūtumėte nuliūdinti kaip kiti, kurie nebeturi

vilties!

14 Jeigu mes tikime, kad Jėzus mirė ir buvo prikeltas, tai Dievas ir tuos, kuriuos Jis užmigdė Jėzuje, atves kartu su Juo.

15 Tai jums sakome remdamiesi Viešpaties žodžiu, jog mes, gyvieji, ir tie, kuriuos Dievas palieka iki Viešpaties atėjimo, niekuomet nepralenksime tų, kuriuos Jis užmigdė.

16 Įsakymui ir arkangelo balsui nuskambėjus, Dievo trimitui gaudžiant, pats Viešpats nužengs iš dangaus, ir mirusieji Kristuje bus prikelti pirmiausia.

17 Paskui mes, kuriuos Dievas paliko gyvus, būsime kartu su jais paimti į debesis, susitikti su Viešpačiu ore ir taip visuomet būsime kartu su Viešpačiu.

18 Todėl guoskite vieni kitus šiais žodžiais.

1TES 5

1 Apie amžius ir tinkamus laikus, broliai, nėra būtinybės jums rašyti!

2 Jūs patys gerai žinote, kad Viešpaties diena ateis lyg vagis naktį.

3 Kai žmonės sakys: „Ramybė ir saugumas“, tuomet juos ir užpuls nelaukta pražūtis, tarytum gimdymo skausmai nėščią moterį, ir jie jokiu būdu neišsigelbės.

4 Tačiau jūs, broliai, nesate tamsoje, kad toji diena jus užkluptų lyg vagis!

5 Jūs visi esate šviesos sūnūs ir dienos sūnūs. Mes nepriklausome nei nakčiai, nei tamsai.

6 Todėl nemiegokite kaip kiti, bet nuolat budėkite ir būkite blaivūs!

7 Mat tie, kurie miega, miega naktį, o tie, kurie yra nugirdomi, nugirdomi naktį.

[8] Tačiau mes, kurie priklausome dienai, būkime blaivūs, užsidėkime
nepramušamą tikėjimo ir pasiaukojančios meilės krūtinšarvį bei
išgelbėjimo vilties šalmą.

[9] Juk Dievas nepaskyrė mūsų rūstybei, bet kad įgytume išgelbėjimą per
mūsų Viešpatį Jėzų Kristų.

[10] Jis numirė už mus, kad mes ar budėdami, ar miegodami gyventume kartu
su Juo.

[11] Todėl guoskite ir pamokykite vieni kitus, kaip jūs ir darote.

[12] Prašome jus, broliai, pažinti tuos, kurie tarp jūsų sunkiai darbuojasi, ir
vadovauja jums Viešpatyje bei jus protina!

[13] Be galo gerbkite juos ir mylėkite pasiaukojančia meile dėl jų darbo!
Taikiai gyvenkite tarpusavyje!

[14] Raginame jus, broliai, įspėkite nepaklusniuosius, drąsinkite
neryžtinguosius, palaikykite silpnuosius, su visais būkite kantrūs!

[15] Žiūrėkite, kad kas neatsimokėtų kam nors blogu už bloga, bet visada
darykite gera vieni kitiems ir visiems.

[16] Visuomet džiaukitės!

[17] Nepaliaujamai melskitės Dievui!

[18] Už viską dėkokite, nes tokia jums yra Dievo valia Kristuje Jėzuje.

[19] Dvasios negesinkite!

[20] Pranašysčių neniekinkite!

[21] Visa kruopščiai ištyrinėkite ir to, kas gera, tvirtai laikykitės!

[22] Nuo bet kokio blogio susilaikykite!

[23] Pats ramybės Dievas tepašventina jus iki galo ir teišsaugo visiškai sveiką
jūsų dvasią, sielą ir kūną, kad būtų be priekaišto mūsų Viešpaties Jėzaus
Kristaus atėjimo metu.

[24] Ištikimas Tas, kuris jus šaukia, Jis tai ir įvykdys!

[25] Broliai, melskitės už mus Dievui!

[26] Sveikinkite visus brolius šventu pabučiavimu.

[27] Aš saikdinu jus Viešpačiu, kad šis laiškas būtų perskaitytas visiems
šventiesiems broliams.

[28] Mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus malonė tebūna su jumis! Amen.

ANTRASIS LAIŠKAS TESALONIKIEČIAMS

2TES 1

1 Paulius, Silvanas ir Timotiejus tesalonikiečių surinkimui Dieve, mūsų
Tėve, ir Viešpatyje Jėzuje Kristuje.

2 Malonė jums ir ramybė nuo Dievo, mūsų Tėvo, ir Viešpaties Jėzaus
Kristaus!

3 Mes privalome visuomet dėkoti Dievui už jus, broliai, kaip to vertus, nes
jūsų tikėjimas neįtikėtinai sparčiai auga ir jūsų pasiaukojanti meilė vienas
kitam stiprėja!

4 Todėl mes giriamės jumis Dievo surinkimuose – jūsų ištverme ir tikėjimu
visuose jūsų persekiojimuose ir sunkiuose išmėginimuose, kuriuos jums
tenka kantriai iškęsti.

5 Tai yra aiškus teisingo Dievo teismo atpažinimo ženklas, kad jūs būtumėte
palaikyti vertais Dievo karalystės, dėl kurios jūs nekaltai kenčiate.

6 Atsižvelgiant į tai, iš Dievo pusės yra teisinga atmokėti jūsų
prispaudėjams priespauda,

7 o jums, kurie esate spaudžiami, poilsiu drauge su mumis. Kai iš dangaus
pasirodys Viešpats Jėzus su savo galingais angelais,

8 liepsnojančioje ugnyje Jis atkeršys tiems, kurie nepažįsta Dievo ir
nepaklūsta mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus gerajai žiniai.

9 Jie bus nubausti neišvengiama amžinąja pražūtimi ir atskirti nuo
Viešpaties veido ir nuo Jo galybės šlovės,

10 kai Jis ateis, kad būtų pašlovintas savo šventuosiuose ir sukeltų
susižavėjimą visiems tiems, kurie Jį įtikėjo. Juk ir jus aną dieną, Dievas
įtikino per mūsų liudijimą.

11 Todėl mes visuomet meldžiamės už jus Dievui, kad mūsų Dievas palaikytų jus vertais pašaukimo ir galingai užbaigtų bet kokį gerą norą bei tikėjimo darbą,

12 kad mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus vardas būtų pašlovintas jumyse, o jūs Jame. Nes būtent tokia yra mūsų Dievo ir Viešpaties Jėzaus Kristaus malonė.

2TES 2

1 Mes prašome jus, broliai, dėl mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus atėjimo, kai mes būsime surinkti pas Jį:

2 neleiskite, kad kas nors taip greitai priverstų jūsų protą dvejoti nei įbaugintų per dvasią, nei per žodį, nei per laišką, kuris tarsi per mus būtų pasiųstas, kad Kristaus diena jau yra atėjusi!

3 Saugokitės, kad niekas jūsų kokiu nors būdu neapgautų! Juk pirmiausia turi ateiti pasitraukimas nuo tiesos, kad būtų atskleistas nuodėmės žmogus, pražūties sūnus,

4 kuris priešinasi ir yra išaukštinamas virš kiekvieno, kuris vadinamas Dievu ar šventenybe, todėl jis sėdasi Dievo šventykloje kaip Dievas, skelbdamas save, kad jis yra Dievas.

5 Ar neprisimenate, jog, dar tebebūdamas pas jus, jums tai sakiau?

6 Ir Tą, kuris dabar jį sulaiko jūs gerai pažįstate, kad jis būtų atskleistas savo laiku.

7 Juk savivalės paslaptis jau veikia, kol bus pašalintas Tas, kuris dabar jį sulaiko.

8 Tada bus viešai atskleistas nedorėlis, kurį Viešpats sunaikins savo burnos pūstelėjimu ir pavers jį į nieką savo atėjimo spindesiu.

9 Nedorėlio atėjimą, šėtonui galingai veikiant, lydės apgaulingi atpažinimo ženklai ir stebuklai,

10 ir visokia neteisumo apgaulė per tuos, kurie žūsta. Anais patikėję, jie
atmes pasiaukojančios meilės tiesą, ir už tai jie nebus išgelbėti.

11 Todėl Dievas jiems pasiųs stiprų paklydimą, kad jie tikėtų melu;

12 taip bus nuteisti visi, kurie netikėjo tiesa, bet surado pasitenkinimą
neteisybėje.

13 Mes privalome visuomet dėkoti Dievui už jus broliai, nes Viešpats jus
myli pasiaukojančia meile, ir pats Dievas jus nuo pat pradžios išsirinko
išgelbėjimui per pašventinimą Dvasia ir tikėjimą tiesa.

14 Tam Jis ir pašaukė jus per mūsų gerąją žinią, kad įgytumėte mūsų
Viešpaties Jėzaus Kristaus šlovę!

15 Taigi, broliai, tvirtai stovėkite ir laikykitės tradicijų, kurių buvote
išmokyti ar žodžiu, ar per mūsų laišką!

16 O pats mūsų Viešpats Jėzus Kristus ir Dievas, mūsų Tėvas, kuris mus
pamilo pasiaukojančia meile ir per malonę suteikė mums amžiną paguodą
bei gerą viltį,

17 tepaguodžia jūsų širdis ir tesustiprina jus kiekviename gerame žodyje ir
darbe!

2TES 3

1 Galiausiai, broliai, melskitės Dievui už mus, kad Viešpaties žodis sparčiai
plistų ir būtų šlovinamas, kaip ir pas jus,

2 ir kad mes būtume išgelbėti nuo netinkamų ir blogų žmonių, nes ne visi
turi tikėjimą!

3 Viešpats yra ištikimas – Jis sustiprins jus ir apsaugos nuo piktojo.

4 Mes pasitikime jumis Viešpatyje, kad jūs vykdote ir vykdysite tai, ką jums
įsakome.

5 Viešpats tenukreipia jūsų širdis į pasiaukojančią Dievo meilę ir Kristaus
ištvermę.

6 Viešpaties Jėzaus Kristaus vardu įsakome jums, broliai, šalintis kiekvieno
brolio, kuris nepaklūsta Dievo nustatytai tvarkai ir nesilaiko tradicijos,
kurią iš mūsų perėmė!

7 Juk patys žinote, kaip privalote mumis sekti, nes mes tarp jūsų nebuvome
tais, kurie nepaklusome Dievo nustatytai tvarkai

8 ir nevalgėme niekieno duonos veltui, bet naktį ir dieną darbavomės
triūsdami, kad kurio nors iš jūsų neapsunkintume.

9 Ne todėl, kad mes neturime teisės, bet kad būtume jums sektinas
pavyzdys, kad sektumėte mumis.

10 Pas jus būdami, įsakėme: jei kas nenori dirbti, tas tenevalgo!

11 Mes girdime, kad kai kurie iš jūsų nepaklūsta Dievo nustatytai tvarkai,
nieko nedirba, bet yra įkyrūs žmonės – lakstantys šen bei ten ir
besikišantys į kitų reikalus.

12 Būtent tokiems, Viešpaties Jėzaus Kristaus vardu mes įsakome ir juos
raginame, kad jie ramiai dirbdami valgytų savo pačių uždirbtą duoną.

13 Todėl jūs, broliai, nepailskite darydami gera!

14 Jeigu kas nepaklūsta mūsų laiško žodžiams, tokį įsidėmėkite ir
nebendraukite su juo, kad jis būtų sugėdintas.

15 Nelaikykite jo priešu, bet paprotinkite jį kaip brolį.

16 Pats ramybės Viešpats tesuteikia jums ramybę visuomet ir visais būdais.
Viešpats su jumis visais!

17 Sveikinimas parašytas mano, Pauliaus, ranka. Tai atpažinimo ženklas
kiekviename laiške: taip aš rašau.

18 Mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus malonė tebūna su jumis visais! Amen.

PIRMASIS LAIŠKAS TIMOTIEJUI

1TIM 1

1 Paulius, Jėzaus Kristaus apaštalas, Dievo, mūsų Gelbėtojo ir Viešpaties
Jėzaus Kristaus, mūsų vilties, įsakymu, –

2 Timotiejui, tikram vaikui tikėjime: malonė, gailestingumas ir ramybė nuo
Dievo, mūsų Tėvo ir Jėzaus Kristaus, mūsų Viešpaties!

3 Vykdamas į Makedoniją, aš prašiau tave pasilikti Efeze ir griežtai įsakyti
kai kuriems, kad jie neskleistų klaidingo mokymo

4 ir nekreiptų dėmesio į prasimanymus bei begalines giminystės eiles, kurios
greičiau sukelia ginčus, nes neturi nieko bendra su tuo, ką Dievas moko
per tikėjimą.

5 Įsakymo tikslas yra pasiaukojanti meilė iš tyros širdies, geros sąžinės ir
neapsimestinio tikėjimo.

6 Nuo šių dalykų atsitraukę, kai kurie buvo nukreipti į tuščiažodžiavimą.

7 Jie trokšta būti Įstatymo mokytojais, bet nesupranta nei ką kalba, nei ką
primygtinai tvirtina.

8 Tačiau mes gerai žinome, kad Įstatymas yra geras, jeigu tik kas nors juo
teisingai naudojasi,

9 puikiai suprasdamas tai, kad Įstatymas skirtas ne teisiajam, bet
nusikaltusiems ir neklusniems, bedieviams ir nusidėjusiems, nešventiems
ir šventvagiams, tėvažudžiams ir motinžudžiams, žmogžudžiams,

10 save pardavinėjantiems vyrams, sanguliautojams su vyrais, žmonių
pagrobėjams, melagiams, sulaužiusiems priesaiką ir visokiems kitokiems,
kurie priešinasi sveikam mokymui

11 pagal palaimintojo Dievo šlovės gerąją žinią, kurią Jis mane paskyrė skelbti.

12 Aš dėkoju mūsų Viešpačiui Kristui Jėzui, kuris įgalino mane, nes palaikė mane ištikimu, paskirdamas tarnavimui,

13 anksčiau buvusį piktžodžiautoją, persekiotoją ir smurtininką. Tačiau manęs buvo pasigailėta, nes taip elgiausi dėl neišmanymo ir netikėjimo.

14 Todėl man buvo suteikta nepaprastai gausi mūsų Viešpaties malonė kartu su tikėjimu ir pasiaukojančia meile Kristuje Jėzuje.

15 Patikimas žodis ir vertas visiško pritarimo, kad Kristus Jėzus atėjo į pasaulį išgelbėti nusidėjėlių, kurių didžiausias esu aš.

16 Manęs buvo pasigailėta, kad manyje pirmame Jėzus Kristus parodytų visą savo kantrybę kaip pavyzdį tiems, kurie yra skirti tam, kad Jį įtikėtų ir turėtų amžinąjį gyvenimą.

17 Amžių Karaliui, nemirtingajam, neregimajam, vieninteliam išmintingajam Dievui tebūna garbė ir šlovė per amžių amžius! Amen.

18 Šį įpareigojimą pavedu tau, vaike Timotiejau, pagal ankstesnes pranašystes, kurios apie tave buvo ištartos, kad, jų padrąsintas, kovotum gerą kovą,

19 turėdamas tikėjimą ir gerą sąžinę! Kai kurie ją atstūmė ir jų tikėjimo laivas sudužo.

20 Tokie yra Himenėjas ir Aleksandras, kuriuos aš atidaviau šėtonui, kad jie būtų pamokyti nepiktžodžiauti.

1TIM 2

1 Taigi visų pirma raginu, kad būtų prašoma, maldaujama, užtariama ir dėkojama už visus žmones,

2 už karalius ir visus valdžioje esančius, kad gyventume ramų, taikų, visais
atžvilgiais dievobaimingą ir garbingą gyvenimą.

3 Tai gera ir priimtina akivaizdoje Dievo, mūsų Gelbėtojo,

4 kuris trokšta visus žmones išgelbėti ir kad jie pažintų tiesą.

5 Mat yra vienintelis Dievas ir vienintelis Tarpininkas tarp Dievo ir žmonių
– žmogus Kristus Jėzus,

6 kuris atidavė save kaip išpirką už visus ir kaip liudijimą, kad būtų
paliudytas nustatytu laiku.

7 Tam Jis ir paskyrė mane šaukliu bei apaštalu, – sakau tiesą Kristuje,
nemeluoju, – pagonių mokytoju, kad skelbčiau jiems tikėjimą ir tiesą.

8 Taigi noriu melstis Dievui už vyrus, kurie visur meldžiasi, keldami
aukštyn šventas rankas, be pykčio ir ginčų.

9 Taip pat ir už moteris, kurios rengiasi padoriais drabužiais, puošia save
droviai ir kukliai, ne supintais plaukais ar auksu, ar perlais, ar labai
brangiais drabužiais,

10 bet tuo, kas dera moterims, kurios atvirai išpažįsta, kad Dievą garbina
gerais darbais.

11 Moteris tesimoko tyliai, su visišku paklusnumu.

12 Moteriai mokyti neleidžiu nei pasiglemžti vyro valdžią, ji tetyli.

13 Juk Adomą Dievas nulipdė pirmą, o po to – Ievą.

14 Ne Adomas buvo apgautas, o moteris buvo apgauta ir nusidėjo.

15 Tačiau Dievas ją išgelbės, vaikų gimdymo metu, jei tik ji pasiliks
tikėjime, pasiaukojančioje meilėje, šventume bei susivaldyme.

1TIM 3

[1] Tai patikimas žodis: jei kas nors siekia vyskupo tarnystės, tas trokšta gero darbo.

[2] Taigi vyskupas privalo būti be priekaišto: vienos žmonos vyras, atsargus, blaiviai mąstantis, kuklus, svetingas, gabus mokyti,

[3] neturintis polinkio vynui, ne mušeika, ne geidžiantis nešvaraus pelno, bet nuolaidus, taikus, negodus,

[4] gerai vadovaujantis savo namams, turintis klusnius bei visur ir visada paisančius dorovės normų vaikus.

[5] Jei kas nors nesugeba vadovauti savo namams, kaipgi jis pasirūpins Dievo surinkimu?

[6] Ne naujokas, kad apakintas išdidumo jis nebūtų velnio pasmerktas.

[7] Jis privalo turėti gerą liudijimą iš pašalinių, kad nebūtų jam priekaištaujama ir nepatektų į velnio pinkles.

[8] Taip pat ir diakonai tebūna verti pagarbos, ne dviliežuviai, negeriantys daug vyno, ne godūs,

[9] išlaikantys tikėjimo paslaptį tyroje sąžinėje.

[10] Pirmiausia jie tebūna išbandyti, o po to, jei bus be priekaišto, tetarnauja.

[11] Jų žmonos taip pat privalo būti gerbtinos, ne šmeižikės, apdairios ir visur bei visada būti ištikimos.

[12] Diakonai tebūna vienos žmonos vyrai, sėkmingai vadovaujantys savo vaikams ir namams.

[13] Gerai tarnaudami, jie įgyja sau gerą vardą ir didelę tikėjimo drąsą Kristuje Jėzuje.

[14] Tai rašau tau, nes viliuosi, kad greitai pas tave atvyksiu.

15 Bet jeigu tik užtrukčiau, noriu, kad tu tikrai žinotum, kaip pridera elgtis Dievo namuose, kurie yra gyvojo Dievo Surinkimas, tiesos stulpas ir atrama.

16 Ir nenuginčijamai yra didelė dievobaimingumo paslaptis: Dievas buvo parodytas kūne ir patvirtintas Dvasios, Jis buvo parodytas angelams ir paskelbtas tautose, Jis buvo įtikėtas pasaulyje ir paimtas į šlovę.

1TIM 4

1 Pati Dvasia aiškiai sako, kad paskutiniais laikais kai kurie atsitrauks nuo tikėjimo, pasišvęsdami klaidinančioms dvasioms ir demonų mokymams,

2 apsimetinėjantiems melo skelbėjams, kad jų sąžinė būtų paženklinta įdagu.

3 Jie draus tuoktis, lieps susilaikyti nuo maisto, kurį sukūrė Dievas, kad tikintieji ir pažinusieji tiesą už jį dėkotų.

4 Juk kiekvienas Dievo kūrinys yra geras, ir nė vieno nėra netinkamo, kai jis yra priimamas su padėka,

5 nes jis pašventinamas Dievo žodžiu ir nuolankiu prašymu.

6 Taip mokydamas brolius, būsi geras Jėzaus Kristaus tarnas, maitinamas tikėjimo ir gero mokymo žodžiais, kuriam esi paklusęs.

7 Venk bedieviškų ir senoms moterims būdingų prasimanymų, bet lavink save, kad būtum dievobaimingas.

8 Juk kūno treniravimas yra naudingas tik trumpam, o dievobaimingumas naudingas kiekvienam, nes turi dabartinio ir būsimojo gyvenimo pažadą.

9 Šis žodis yra patikimas ir vertas visiško pritarimo.

10 Juk dėl to mes sunkiai dirbame ir esame šmeižiami, nes esame pavedę save gyvajam Dievui, kuris yra visų žmonių, o ypač tikinčiųjų, Gelbėtojas.

11 Tu taip įsakyk ir mokyk!

12 Niekas teneniekina tavo jaunystės, bet būk tikintiesiems sektinas pavyzdys žodžiu, elgesiu, pasiaukojančia meile, dvasia, tikėjimu ir skaistumu.

13 Kol atvyksiu, nuolat atsidėk viešam skaitymui, raginimui ir mokymui.

14 Neapleisk tavyje esančios Dievo malonės dovanos, kuri tau buvo suteikta per pranašystę kartu su vyresniųjų tarybos rankų uždėjimu.

15 Rūpinkis tais dalykais, atsidėk jiems visiškai, kad tavo pažanga būtų visiems akivaizdi.

16 Sutelk visą dėmesį į save ir mokymą, ir tvirtai to laikykis. Juk taip darydamas išgelbėsi save ir savo klausytojus.

1TIM 5

1 Vyresniam žmogui, kad griežtai nepriekaištautum, bet įtikinėk jį kaip tėvą, jaunesniuosius – kaip brolius,

2 vyresnes moteris – kaip motinas, jaunesnes – kaip seseris, elgdamasis su visu skaistumu.

3 Gerbk našles, kurios tikrai yra našlės.

4 Tačiau jei kuri našlė turi vaikų ar anūkų, teišmoksta jie pirma gerbti savo šeimą ir atsilyginti tėvams, nes tai gera ir priimtina akivaizdoje Dievo.

5 Tikra, palikta vienatvėje, našlė, paveda save Dievui ir nepaliaujamai prašo bei meldžiasi dieną ir naktį,

6 bet mėgstanti malonumus, dar gyva būdama, jau yra mirusi.

7 Todėl taip mokyk, kad jos būtų be priekaišto.

8 Jeigu kas neaprūpina savųjų, o ypač artimųjų, tas yra atmetęs tikėjimą ir blogesnis už netikintįjį!

9 Į našlių sąrašą tebūnie įrašoma ne jaunesnė nei šešiasdešimties metų našlė,
kuri buvo vieno vyro žmona,

10 ta, apie kurios gerus darbus liudija kiti, jeigu ji išauklėjo vaikus, jei ji
priglaudė pakeleivius, jei ji nuplovė šventųjų kojas, jei ji pagelbėjo sunkių
išmėginimų spaudžiamiesiems, jei ji buvo atsidėjusi kiekvienam geram
darbui.

11 Tačiau jaunesnių našlių į sąrašą neįrašyk, nes pasidavusios gašlumui, o ne
Kristui, jos nori ištekėti.

12 Jos yra smerktinos, nes sulaužė ankstesniąją ištikimybę.

13 Tuo pat metu, jos išmoksta dykinėti ir bastytis po namus, ir ne tik
dykinėti, bet ir plepėti bei kištis ne į savo reikalus, kalbėdamos tai, kas
nepridera.

14 Todėl aš noriu, kad jaunesnės našlės ištekėtų, gimdytų vaikus, rūpintųsi
namais ir neduotų jokios galimybės, kad priešininkas priekaištautų.

15 Juk kai kurios jau buvo nukreiptos paskui šėtoną.

16 Jei pas kurį nors tikintįjį arba tikinčiąją gyvena našlės, tie tepadeda joms,
ir teneapsunkina surinkimo, kad jis galėtų padėti tikroms našlėms.

17 Gerai vadovaujantys vyresnieji tebūna laikomi vertais dvigubos pagarbos,
ypač tie, kurie nuolat sunkiai darbuojasi, skelbdami žodį ir mokydami.

18 Juk Raštas sako: „Neužmauk kuliančiam jaučiui apynasrio“, ir:
„Darbininkas vertas savo užmokesčio.“

19 Vyresniajam keliamo kaltinimo nepriimk, nebent paliudytų du arba trys
liudytojai.

20 Nusidedančius įspėk visų akivaizdoje, kad ir likusieji bijotų.

21 Aš primygtinai prašau tave Dievo, Viešpaties Jėzaus Kristaus ir išrinktųjų
angelų akivaizdoje, kad tu vykdytum šiuos įsakymus be išankstinio
nusistatymo ir nieko nedarytum atsižvegdamas į asmenis.

22 Niekam skubiai neuždėk rankų ir neprisidėk prie svetimų nuodėmių; išlik tyras.

23 Daugiau nebegerk vien vandens, bet vartok ir silpną vyną dėl savo skrandžio ir dažnų negalavimų.

24 Kai kurių žmonių nuodėmės yra akivaizdžios ir atveda juos į teismą, o kai kurių paaiškėja tik vėliau.

25 Taip pat ir geri darbai yra akivaizdūs, o jei yra kitaip, tai jie negali būti nuslėpti.

1TIM 6

1 Visi, po jungu esantys vergai, telaiko savo šeimininkus vertais visokeriopos pagarbos, kad nebūtų niekinamas Dievo vardas ir mokymas.

2 O tie, kurių šeimininkai tikintys, teneniekina jų, nes jie yra broliai; verčiau tevergauja, nes jie yra gerų darbų rėmėjai, tikintys ir mylimi pasiaukojančia meile. Taip mokyk ir ragink!

3 Jei kas nors moko klaidingai ir nepritaria mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus sveikiems žodžiams ir mokymui apie dievobaimingumą,

4 tas yra apakintas išdidumo, nieko neišmanantis, bet sergantis nuo klausinėjimų ir ginčų dėl žodžių, iš kurių kyla pavydas, nesantaika, piktžodžiavimai, pikti įtarimai,

5 begaliniai ginčai tarp sugadinto proto žmonių, kurie yra atskirti nuo tiesos, manantys, kad dievobaimingumas yra pasipelnymo šaltinis. Būtent nuo tokių žmonių tu atsiskirk.

6 Žinoma, dievobaimingumas yra didelis pelnas, kai esi patenkintas tuo, ką tu turi.

7 Juk nieko neatsinešėme į pasaulį, todėl suprantama, kad ir nieko negalime išsinešti.

[8] Turėdami maisto ir drabužius, tuo būsime patenkinti.

[9] Trokštantys praturtėti, patenka į pagundą ir spąstus, stiprius, kvailus ir pražūtingus geismus, kurie nugramzdina žmones į neišvengiamą sunaikinimą ir pražūtį.

[10] Juk visų blogybių šaknis yra godumas. Kai kuriuos jis pasiekė ir nukreipė nuo tikėjimo, todėl jie save pasmerkė didelėms kančioms.

[11] Tačiau tu, Dievo žmogau, tai atmesk, sek paskui teisumą, dievobaimingumą, tikėjimą, pasiaukojančią meilę, ištvermę ir nuolankumą!

[12] Nepaliaujamai kovok gerą tikėjimo kovą, nusitverk už amžinojo gyvenimo, kuriam tu buvai pašauktas ir viešai patvirtinai savo gerą išpažinimą daugelio liudytojų akivaizdoje.

[13] Aš įsakau tau, akivaizdoje Dievo, kuris visiems įkvepia gyvybę, ir Kristaus Jėzaus, kuris prie Poncijaus Piloto paliudijo gerą išpažinimą,

[14] kad išlaikytum šį įsakymą nesuteptą ir nepriekaištingą iki mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus pasirodymo.

[15] Jį skirtu laiku apreikš palaimintasis ir vienintelis Valdovas, karaliaujančių Karalius ir viešpataujančių Viešpats,

[16] vienintelis Nemirtingasis, gyvenantis neprieinamoje šviesoje, kurio nematė nė vienas žmogus ir negali matyti. Jam šlovė ir amžina valdžia! Amen.

[17] Tiems, kurie šiame amžiuje yra turtingi, įsakyk, kad jie nesididžiuotų ir nepasitikėtų netikrais turtais, bet gyvuoju Dievu, kuris mums visko gausiai duoda mūsų malonumui.

[18] Tedaro jie gera, kad turtėtų gerais darbais, būtų dosnūs, noriai pasidalijantys,

[19] ir taip kaupiantys lobius bei dedantys sau gerą pamatą ateičiai, kad pasiektų amžinąjį gyvenimą.

[20] O Timotiejau, saugok tai, kas tau patikėta, venk bedieviškų plepalų ir tariamojo pažinimo priešpriešų,

[21] nes kai kurie, jį pamėgę, nuklydo nuo tikėjimo! Malonė tebūna kartu su tavimi! Amen.

ANTRASIS LAIŠKAS TIMOTIEJUI

2TIM 1

[1] Paulius, Dievo valia Jėzaus Kristaus apaštalas pagal gyvenimo pažadą,
kuris yra Kristuje Jėzuje, –

[2] pasiaukojančia meile mylimam vaikui Timotiejui: malonė, gailestingumas
ir ramybė nuo Dievo Tėvo ir Jėzaus Kristaus, mūsų Viešpaties!

[3] Aš dėkoju Dievui, kuriam tarnauju kaip ir mano protėviai su tyra sąžine,
nuolat prisimindamas tave savo maldose, dieną bei naktį.

[4] Man buvo primintos tavo ašaros ir trokštu tave pamatyti, kad Dievas
pripildytų mane džiaugsmo.

[5] Aš prisimenu tavo neapsimestinį tikėjimą, kuris pirmiausia gyveno tavo
senelėje Loidėje ir tavo motinoje Eunikėje ir, esu Dievo įtikintas, kad jis
gyvena ir tavyje.

[6] Dėl tos priežasties aš primenu tau, kad vėl uždegtum Dievo malonės
dovaną, kuri yra tavyje per mano rankų uždėjimą.

[7] Juk Dievas davė mums ne baimės, bet stebuklingos galios,
pasiaukojančios meilės ir sveiko proto dvasią.

[8] Todėl nebūk sugėdintas dėl mūsų Viešpaties liudijimo, nei dėl manęs, Jo
kalinio, bet drauge su manimi kentėk dėl gerosios žinios, padedant
stebuklingai Dievo galiai.

[9] Jis išgelbėjo mus ir pašaukė šventu pašaukimu, ne pagal mūsų darbus, bet
dėl savojo tikslo ir malonės, kuri mums buvo suteikta Kristuje Jėzuje dar
prieš amžinuosius laikus,

[10] o dabar atskleista, pasirodžius mūsų Gelbėtojui Jėzui Kristui, kuris atėmė
iš mirties galią ir per gerąją žinią paskelbė gyvenimą bei nemirtingumą.

11 Todėl Dievas paskyrė mane jos skelbėju, apaštalu ir pagonių mokytoju.

12 Dėl šios priežasties aš ir kenčiu, bet nesigėdiju, nes žinau, kam esu pavedęs save ir esu įtikintas, kad Jis pajėgus išsaugoti iki anos dienos tai, ką Jam esu pavedęs saugoti.

13 Sveikų žodžių pavyzdžiu laikyk tai, ką iš manęs išgirdai, su tikėjimu ir pasiaukojančia meile Kristuje Jėzuje.

14 Tą gerą įnašą saugok, padedamas Šventosios Dvasios, kuri gyvena mumyse.

15 Tu žinai, kad nuo manęs buvo nukreipti visi tie, kurie gyvena Azijoje, tarp jų Figelas ir Hermogenas.

16 Tebūna Viešpats gailestingas Onesiforo namams, nes jis daug kartų mane atgaivino ir nebuvo sugėdintas dėl mano grandinių,

17 bet, būdamas Romoje, labai rūpestingai manęs ieškojo ir surado.

18 Viešpats tepadeda jam, kad jis aną dieną surastų Jo gailestingumą. Juk tu geriau žinai, kiek daug jis man patarnavo Efeze.

2TIM 2

1 Taigi tu, mano vaike, būk stiprinamas malone, kuri yra Kristuje Jėzuje!

2 Visa tai, ką išgirdai iš manęs ir iš daugelio liudytojų, perduok ištikimiems žmonėms, kurie bus gabūs ir kitus pamokyti.

3 Iškęsk sunkumus kaip geras Kristaus Jėzaus karys.

4 Nė vieno, kuris atlieka kario tarnybą, niekas teneįpainioja į pragyvenimo reikalus, bet būtina, kad jis įtiktų tam, kuris jį pasamdė į kariuomenę.

5 Ir tas, kuris rungtyniauja, nebus vainikuojamas nugalėtojo vainiku, jei jis rungtyniautų ne pagal taisykles.

6 Sunkiai dirbantis žemdirbys turi pirmas ragauti vaisių.

7 Suprask, ką sakau; Viešpats tepadeda tau viską suprasti.

8 Prisimink Jėzų Kristų, kuris buvo prikeltas iš mirusių, Dovydo palikuonį, kaip skelbiama mano gerojoje žinioje,

9 dėl kurios aš kenčiu sunkumus ir esu surakintas grandinėmis kaip nusikaltėlis. Tačiau Dievo žodžio grandinėmis nesurakinsi!

10 Todėl aš viską ištveriu dėl išrinktųjų, kad ir jie gautų išgelbėjimą, kuris yra Kristuje Jėzuje su amžinąja šlove.

11 Tai patikimas žodis: jei mes su Juo mirėme, tai su Juo ir gyvensime.

12 Jei kenčiame su Juo, tai su Juo ir karaliausime. Jeigu mes Jį pripažinsime netinkamu, tai ir Jis mus pripažins netinkamais.

13 Jeigu mes esame neištikimi, tai Jis pasilieka ištikimas, nes Jis negali sau prieštarauti.

14 Primink jiems apie tai, ir Viešpaties akivaizdoje pateik įtikinančius įrodymus, kad nebūtų kovojama dėl niekam nenaudingų žodžių, kurie veda klausytojus į pražūtį.

15 Visomis išgalėmis stenkis pristatyti save Dievui priimtinu ir nepriekaištingu darbininku, teisingai aiškinančiu tiesos žodį.

16 O bedieviško tuščiažodžiavimo venk, nes jis ves tik į dar didesnę bedievystę.

17 Ir jų kalba, tarsi gangrena, plis. Tokie yra Himenėjas ir Filetas.

18 Jie nuklydo nuo tiesos, tvirtindami, kad prikėlimas jau įvykęs, ir taip jie griauna kai kurių tikėjimą.

19 Tačiau stovi tvirtas Dievo pamatas, kuris turi tokį antspaudą: „Viešpats gerai pažįsta tuos, kurie Jam priklauso“ ir: „Tepasitraukia nuo neteisybės kiekvienas, kuris taria Kristaus vardą.“

20 Dideliuose namuose yra ne tik auksinių ir sidabrinių indų, bet medinių ir molinių. Vieni skirti garbei, o kiti – negarbei.

21 Jeigu kas apsivalys nuo minėtų dalykų, tas bus indas, skirtas garbei, pašventintas ir naudingas neribotą valdžią turinčiam Šeimininkui, paruoštas bet kokiam geram darbui.

22 Jaunatviškų geidulių nuolat venk, ugdyk savyje teisumą, tikėjimą, pasiaukojančią meilę ir ramybę su tais, kurie iš tyros širdies šaukiasi Viešpaties.

23 Tačiau kvailų ir nemokšiškų klausimų venk, gerai žinodamas, kad jie gimdo ginčus.

24 Viešpaties vergas neturi ginčytis, bet būti malonus su visais, gabus pamokyti, kantrus,

25 romiai auklėjantis prieštaraujančius. Juk Dievas gali pakeisti jų mąstymą, kad jie pažintų tiesą

26 ir atsipeikėtų nuo velnio žabangų tie, kuriuos jis buvo paėmęs nelaisvėn, kad jie vykdytų jo valią.

2TIM 3

1 Žinok, kad paskutinėmis dienomis ateis labai pavojingi laikai.

2 Žmonės bus savanaudiški, mylintys pinigus kaip geriausią draugą, pagyrūnai, išdidūs, burnojantys prieš Dievą, neklusnūs gimdytojams, nedėkingi, nešventi,

3 beširdžiai, nepermaldaujami, šmeižiantys, nesusivaldantys, žiaurūs, nemylintys gėrio kaip geriausio draugo,

4 išdavikai, neapdairūs, pasipūtimo apakinti, labiau mylintys malonumus nei mylintys Dievą kaip draugą,

5 iš pažiūros atrodantys, kad yra dievobaimingi, bet dievobaimingumo
svarbą jie neigia. Todėl tokių žmonių šalinkis!

6 Iš jų yra tie, kurie vogčia įsiskverbia į namus ir paima į nelaisvę kvailas
moterėles, prislėgtas nuodėmių, įvairių geidulių vedžiojamas,

7 nuolat besimokančias ir niekaip nesugebančias pažinti tiesos.

8 Kaip Janas ir Jambras priešinosi Mozei, taip ir jie priešinasi tiesai. Tai
visiškai sugadinto proto žmonės, kurie dėl tokio tikėjimo yra pripažinti
netinkamais.

9 Todėl jie toli nenueis, nes jų beprotybė, kaip ir anų, visiems taps akivaizdi.

10 Tačiau tu koja kojon sekei mano mokymu, elgesiu, tikslu, tikėjimu, didele
kantrybe, pasiaukojančia meile, ištverme,

11 persekiojimais ir kentėjimais, kurie mane ištiko Antiochijoje, Ikonijuje ir
Listroje. O kokius persekiojimus man teko kantriai iškęsti! Tačiau iš visų
jų mane išgelbėjo Viešpats.

12 Taip ir visi, kurie trokšta dievobaimingai gyventi Kristuje Jėzuje, bus
persekiojami.

13 Priešiški žmonės ir apsišaukėliai eis vis blogyn. Jie patys bus klaidinami
ir klaidins kitus.

14 Tačiau tu laikykis to, ko buvai išmokytas ir kuo esi įtikintas, žinodamas,
kas tave to išmokė.

15 Tu nuo pat vaikystės puikiai žinai šventuosius Raštus, galinčius tave
pamokyti apie išgelbėjimą, kuris suteikiamas per tikėjimą Jėzumi
Kristumi.

16 Visas Raštas yra Dievo įkvėptas, naudingas mokymui, pabarimui,
atitaisymui ir auklėti teisumui,

17 kad Dievo žmogus būtų tinkamas ir paruoštas kiekvienam geram darbui.

2TIM 4

[1] Aš saikdinu tave akivaizdoje Dievo ir Viešpaties Jėzaus Kristaus, kuris pasirengęs teisti gyvuosius ir mirusiuosius, kai ateis Jis ir Jo karalystė:

[2] skelbk žodį, viešai kalbėk tinkamu ir netinkamu laiku, įrodyk klaidingumą, griežtai įspėk, ragink su visu kantrumu ir pamokymu.

[3] Juk ateis laikas, kai žmonės nebeapkęs sveiko mokslo, bet, pasidavę savo geismams, pasirinks sau kitus mokytojus, pataikaujančius jų ausims.

[4] Todėl jie nusigręš nuo tiesos ir jų ausys bus nukreiptos į prasimanymus.

[5] Tačiau tu visuomet būk atsargus, iškęsk sunkumus, dirbk gerosios žinios skelbėjo darbą, atlik savo tarnavimą.

[6] Aš jau esu išliejamas kaip liejamoji auka, ir manojo išėjimo tinkamas laikas jau yra atėjęs.

[7] Aš kovojau gerą kovą, baigiau bėgimą ir išlaikiau tikėjimą.

[8] Galiausiai man atidėtas teisumo vainikas, kurį aną dieną man įteiks Viešpats, teisingasis Teisėjas, ir ne tik man, bet ir visiems, kurie pasiaukojančia meile pamilo Jo pasirodymą.

[9] Pasistenk kuo greičiau pas mane atvykti,

[10] nes Demas, pasiaukojančia meile pamilęs dabartinį pasaulį, paliko mane. Jis buvo nuvestas į Tesaloniką, Krescentas – į Galatiją, Titas – į Dalmatiją.

[11] Vienintelis Lukas yra kartu su manimi. Pasiimk ir atsivesk su savimi Morkų, nes jis man naudingas tarnavimui.

[12] Tichiką aš pasiunčiau į Efezą.

[13] Atvykdamas atnešk apsiaustą, kurį aš palikau Troadėje pas Karpą, taip pat knygas, ypač pergamentus.

14 Kalvis Aleksandras man padarė didelių blogybių. Todėl Viešpats
teatlygina jam pagal jo darbus.

15 Ir tu saugokis jo, nes jis labai priešinosi mūsų žodžiams.

16 Mano pirmajame apsigynime nė vienas man nepadėjo, nes visi mane
paliko. Dievas tenelaiko jų dėl to kaltais!

17 Tačiau Viešpats man padėjo ir sustiprino mane, kad per mane Jis užbaigtų
viešą gerosios žinios skelbimą ir apie Jį išgirstų visi pagonys; ir Jis mane
išgelbėjo iš liūto nasrų.

18 Viešpats išgelbės mane iš bet kokios pražūtingos kovos ir išsaugos savo
dangiškajai karalystei. Jam šlovė per amžių amžius! Amen.

19 Pasveikink Priską ir Akvilą, ir Onesiforo namiškius.

20 Erastas pasiliko Korinte, o Trofimą palikau Milete sergantį.

21 Paskubėk, kad atvyktum iki žiemos! Tave sveikina Eubulas, Pudentas,
Linas, Klaudija ir visi broliai.

22 Viešpats Jėzus Kristus tebūna kartu su tavo dvasia! Malonė teesie su
jumis! Amen.

LAIŠKAS TITUI

TIT 1

1 Paulius, Dievo vergas ir Jėzaus Kristaus apaštalas, kuris laikosi Dievo
išrinktųjų tikėjimo ir tiesos pažinimo, esančio dievobaimingume,

2 ir viltyje amžinojo gyvenimo, kurį nemeluojantis Dievas pažadėjo prieš
amžinuosius laikus.

3 Jo paskirtam laikui atėjus, Jis atskleidė savo žodį, kuris man buvo
patikėtas viešai skelbti Dievo, mūsų Gelbėtojo, įsakymu.

4 Titui, tikram vaikui bendrame tikėjime: malonė, gailestingumas ir ramybė
nuo Dievo Tėvo ir mūsų Gelbėtojo Viešpaties Jėzaus Kristaus!

5 Aš tam palikau tave Kretoje, kad tu sutvarkytum tai, ko trūksta, ir
paskirtum kiekviename mieste vyresniuosius, kaip tau nurodžiau.

6 Vyresniuoju gali būti tas, kuris yra be priekaišto, vienos žmonos vyras,
turintis tikinčius vaikus, kurie nekaltinami palaidu gyvenimo būdu ar
neklusnumu.

7 Juk vyskupas, Dievo namų prievaizdas, privalo būti be priekaišto: ne
savavaliautojas, greitai nesupykstantis, neturintis polinkio vynui, ne
mušeika, ne godus,

8 bet svetingas, trokštantis gero, protingas, teisingas, šventas, mokantis
susivaldyti.

9 Jis tvirtai laikosi patikimo žodžio mokymo, kad sveiku mokymu sugebėtų
ir paraginti, ir įtikinti prieštaraujančius.

10 Juk daug yra išdidžių ir neklusnių, tuščiakalbių ir apgavikų, o ypač iš tų,
kurie apipjaustyti.

11 Juos vyskupas privalo užčiaupti, nes jie apverčia aukštyn kojomis ištisas
šeimynas, dėl savanaudiško pelno mokydami tai, ko neturėtų mokyti.

12 Vienas iš jų, jų pačių pranašas, pasakė: „Kretiečiai visuomet melagiai,
pikti žvėrys, tingūs apsirijėliai.“

13 Šis liudijimas yra teisingas. Dėl tos priežasties tu griežtai juos įspėk, kad
jų tikėjimas būtų sveikas,

14 ir jie nekreiptų dėmesio į žydiškus prasimanymus bei tiesą iškraipančius
žmonių įsakymus.

15 Juk tyriems viskas tyra, o suterštiems ir netikintiems nieko nėra tyro, nes
suterštas jų protas, ir jų sąžinė.

16 Jie tvirtina, kad pažįsta Dievą, bet savo darbais Jį neigia. Todėl jie
pasibjaurėtini, neklusnūs ir netinkami jokiam geram darbui.

TIT 2

1 Bet tu kalbėk tai, kas atitinka sveiką mokymą.

2 Seni vyrai tebūna apdairūs, verti pagarbos, blaiviai mąstantys, teisingai
tikintys, pasiaukojančia meile mylintys ir ištvermingi.

3 Taip pat ir senos moterys tesielgia kaip dera šventam žmogui: tenebūna
šmeižikės ar stipraus vyno vergės, bet moko tai, kas gera.

4 Tepaprotina jos jaunas moteris, kad tos švelniai mylėtų savo vyrus ir
vaikus,

5 būtų protingos, skaisčios, geros namų tvarkytojos, klusnios saviems
vyrams, – kad nebūtų niekinamas Dievo žodis.

6 Taip pat jaunesnius vyrus ragink, kad jie būtų blaiviai mąstantys.

7 Pats visada rodyk gerų darbų pavyzdį: mokyme nepaperkamumą,
sąžiningumą, tikrumą,

8 sveiką ir nepriekaištingą žodį, kad tas, kuris yra priešiškas, būtų sugėdintas ir apie mus negalėtų pasakyti nieko blogo.

9 Vergus ragink visada paklusti savo šeimininkams, būti maloniais ir neprieštarauti,

10 nevogti, bet įrodyti tikrą, vertą garbės tikėjimą, kad visur ir visada puoštų mūsų Dievo Gelbėtojo mokymą.

11 Juk Dievas savo gelbstinčią malonę parodė visiems žmonėms.

12 Ji auklėja mus, plakdama kaip vaikus, kad mes atmetę bedievystę ir pasaulio geidulius, protingai, teisiai ir dievobaimingai gyventume dabartiniame amžiuje,

13 laukdami palaimintosios vilties ir mūsų didžiojo Dievo bei Gelbėtojo Jėzaus Kristaus šlovės pasirodymo.

14 Jis atidavė save už mus, kad išpirktų mus iš visokio blogio ir apvalytų sau ypatingą tautą, atsidavusią gerų darbų rėmėją.

15 Tu taip kalbėk, ragink ir įspėk su visa valdžia. Niekas teneniekina tavęs!

TIT 3

1 Tu primink jiems ir tai, kad reikia paklusti ir rodyti pagarbą valdovams bei valdžioms, ir, kad būtų pasiruošę kiekvienam geram darbui,

2 niekam nepiktžodžiautų, būtų taikūs, nuolaidūs ir visiems žmonėms rodantys visokeriopą romumą.

3 Juk kitados ir mes buvome neišmintingi, neklusnūs, klaidinami, vergaujantys įvairiems geiduliams ir nuodėmingiems malonumams, leidžiantys laiką blogyje ir pavyde, nekenčiami ir nekenčiantys vieni kitų.

4 Tačiau kai Dievas, mūsų Gelbėtojas parodė savo gerumą ir švelniai pamilo žmones kaip draugus,

5 Jis išgelbėjo mus ne dėl darbų, kuriuos mes padarėme būdami teisiais, bet
dėl savo gailestingumo, atgimdančiu ir atnaujinančiu Šventosios Dvasios
nuplovimu.

6 Ji buvo gausiai išlieta ant mūsų per Jėzų Kristų, mūsų Gelbėtoją,

7 kad, išteisinti Jo malone ir remdamiesi amžinojo gyvenimo viltimi, mes
taptumėme jo paveldėtojais.

8 Šis žodis yra patikimas. Todėl noriu, tau primygtinai rekomenduoti, kad
įtikėjusieji Dievą stengtųsi paremti gerus darbus. Tai gera ir naudinga
žmonėms.

9 Kvailų klausimų, kilmės sąrašų, vaidų ir nesutarimų dėl Įstatymo venk,
nes jie nenaudingi ir tušti.

10 Klaidingai tikinčio žmogaus, vieną kitą kartą įspėjęs, šalinkis,

11 gerai žinodamas, kad toks griauna tikėjimą, nusideda ir pats save
pasmerkia.

12 Kai aš atsiųsiu pas tave Artemą arba Tichiką, paskubėk atvykti pas mane į
Nikopolį, nes nusprendžiau ten peržiemoti.

13 Įstatymo žinovą Zeną ir Apolą nedelsdamas išlydėk į kelionę ir
pasirūpink, kad jiems nieko netrūktų.

14 Teišmoksta ir mūsiškiai remti gerus darbus, kad būtų patenkintos būtinos
reikmės ir jie nebūtų bevaisiai.

15 Tave sveikina visi esantys kartu su manimi. Pasveikink tuos, kurie myli
mus tikėjime kaip draugus. Malonė su jumis visais! Amen.

LAIŠKAS FILEMONUI

1 Paulius, Kristaus Jėzaus kalinys, ir brolis Timotiejus, pasiaukojančia meile
mylimam mūsų bendradarbiui Filemonui,

2 pasiaukojančia meile mylimai Apfijai, mūsų kovos draugui Archipui ir
tavo namuose esančiam surinkimui.

3 Malonė jums ir ramybė nuo Dievo, mūsų Tėvo, ir Viešpaties Jėzaus
Kristaus!

4 Aš dėkoju savo Dievui, visuomet prisimindamas tave savo maldose,

5 nes girdžiu apie tavo tikėjimą ir pasiaukojančią meilę Viešpačiui Jėzui ir
visiems šventiesiems.

6 Meldžiu, kad tavo dalyvavimas tikėjime būtų veiksmingas per pažinimą
visokio gėrio, kuris yra mumyse per Kristų Jėzų.

7 Juk dėl tavo pasiaukojančios meilės mes patyrėme didelį džiaugsmą ir
paguodą, nes per tave, broli, Dievas atgaivino šventųjų širdis!

8 Nors galiu labai drąsiai Kristuje tau įsakyti, ką tu privalai daryti,

9 bet verčiau aš prašau vardan pasiaukojančios meilės toks, koks esu: aš,
Paulius, senas žmogus, o dabar ir Jėzaus Kristaus kalinys.

10 Prašau tave už savo vaiką, kurį pagimdžiau būdamas grandinėse, – už
Onesimą.

11 Kadaise jis buvo tau nenaudingas, bet dabar naudingas, ir tau, ir man.

12 Aš siunčiu jį atgal, o tu priimk jį kaip mano paties širdį.

13 Norėjau jį pasilaikyti sau, kad jis vietoj tavęs man patarnautų, kol esu
kalinamas dėl gerosios žinios.

14 Tačiau be tavo sutikimo nenorėjau nieko daryti, kad tavo geras darbas
būtų atliktas ne iš prievartos, o savo noru.

15 Galbūt jis tam ir buvo nuo tavęs trumpam laikui atskirtas, kad galėtum
priimti jį amžiams,

16 jau ne kaip vergą, bet daugiau nei vergą – kaip pasiaukojančia meile
mylimą brolį, ypač man, o juo labiau tau, ir kūne, ir Viešpatyje.

17 Tad jeigu laikai mane savo bendražygiu, priimk jį kaip mane.

18 O jeigu jis padarė tau kokią nors skriaudą ar yra skolingas, įrašyk tai
mano sąskaiton.

19 Aš, Paulius, rašau savo ranka: aš apmokėsiu, – nors ir nesakau tau, kad
pats esi save man skolingas.

20 Taip, broli, norėčiau pasinaudoti tavimi Viešpatyje: atgaivink mano širdį
Viešpatyje!

21 Aš rašau tau, pasitikėdamas visišku tavo paklusnumu ir gerai žinodamas,
kad padarysi daug daugiau, nei prašau.

22 Be to, paruošk ir man svečių kambarį, nes viliuosi, kad jūsų maldų dėka
būsiu jums padovanotas.

23 Tave sveikina kalinys Epafras, esantis kartu su manimi nelaisvėje dėl
Kristaus Jėzaus,

24 ir Morkus, Aristarchas, Demas bei Lukas – mano bendradarbiai.

25 Mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus malonė tebūna kartu su jūsų dvasia!
Amen.

LAIŠKAS HEBRAJAMS

HBR 1

[1] Daugelį kartų ir įvairiais būdais Dievas seniau yra kalbėjęs tėvams per pranašus,

[2] o šiomis paskutinėmis dienomis Jis ištarė mums žodžius per Sūnų, kurį paskyrė visa ko paveldėtoju ir per kurį Jis sukūrė pasaulius.

[3] Jis, būdamas Dievo šlovės spindesys ir Jo asmens tikslus atvaizdas, visa valdantis savo ištartu galingu žodžiu, pats apvalęs mūsų nuodėmes, atsisėdo Didybės dešinėje aukštybėse,

[4] ir tapo tiek pranašesnis už angelus, kiek šlovingesnį už juos paveldėjo vardą.

[5] Juk kuriam angelui kada nors Dievas sakė: „Tu esi mano Sūnus, šiandien Aš Tave pagimdžiau?!“ Ir vėl: „Aš būsiu Jam Tėvas, o Jis bus man Sūnus.“

[6] Ir vėl, įvesdamas Pirmagimį į pasaulį, Jis sako: „Tepagarbina Jį visi Dievo angelai.“

[7] Juk angelams Jis sako: „Aš darau savo angelus vėjais, ir savo tarnus – ugnies liepsnomis.“

[8] O Sūnui: „Tavo sostas, Dieve, išliks per amžių amžius, o teisingumo skeptras yra Tavo karalystės skeptras.

[9] Tu pasiaukojančia meile pamilai teisingumą ir nekentei neteisybės, todėl patepė Tave Dievas, Tavo Dievas, džiaugsmo aliejumi gausiau negu Tavo draugus.“

[10] Ir: „Pradžioje Tu, Viešpatie, padėjai žemės pamatus ir dangūs – Tavo rankų darbas!

11 Jie pražus, bet Tu pasiliksi, jie visi bus susendinti kaip drabužis,

12 ir kaip mantiją Tu juos suvyniosi, ir jie bus pakeisti, bet Tu esi tas pats ir Tavo metai nesibaigs.“

13 Juk kuriam angelui Dievas kada nors yra ištaręs: „Sėskis mano dešinėje, kol Aš padėsiu Tavo priešus, kaip pakojį po Tavo kojomis“ ?

14 Argi jie visi nėra patarnaujančios dvasios, siunčiamos tarnauti tiems, kurie paveldės išgelbėjimą?

HBR 2

1 Todėl turime būti ypač dėmesingi tam, kas mums buvo paskelbta, kad nenuklystume nuo tikrojo kelio.

2 Juk jei per angelus paskelbtas žodis buvo patikimas, o kiekvienas Įstatymo pažeidimas ir neklusnumas susilaukdavo teisingo atpildo,

3 tai kaip mes išvengsime bausmės, nepaisydami tokio didžio išgelbėjimo? Jis prasidėjo tuomet, kai buvo skelbiamas per mūsų Viešpatį, ir per Jį girdėjusius jis mums buvo patvirtintas.

4 Tuo pat metu, Dievas apie tai paliudijo, darydamas atpažinimo ženklus, stebuklus ir įvairius galingus darbus ir pagal savo valią paskirstydamas Šventosios Dvasios dovanas.

5 Juk ne angelams Jis pavedė valdyti ateities pasaulį, apie kurį mes ir skelbiame.

6 Bet kažkas kažkur, pateikdamas įtikinančius įrodymus iškilmingai paliudijo, sakydamas: „Kas yra žmogus, kad Tu Jį prisimeni, arba Žmogaus Sūnus, kad Jį aplankai?

7 Tu padarei Jį trumpam laikui žemesnį už angelus, šlove ir garbe Jį apvainikavai, ir pavedei Jam valdyti visus savo rankų darbus,

8 ir visa palenkei po Jo kojomis.“ Juk Jam Dievas palenkė visa ir nė vienas
nebuvo paliktas Jam nepalenktas. Tačiau dabar mes dar nematome visų tų,
kuriuos Dievas Jam palenkė.

9 Tačiau matome Jėzų, trumpam laikui padarytą žemesnį už angelus, už
nepakeliamas mirties kančias apvainikuotą šlove ir garbe, kad Jis Dievo
malone, už kiekvieną paragautų mirties.

10 Juk priderėjo Tam, per kurį visa ir dėl kurio visa, per nepakeliamus
kentėjimus ištobulinti jų išgelbėjimo Vadovą, kuris į šlovę atvestų daug
sūnų.

11 Juk Tas, kuris šventina ir šventinamieji – visi kyla iš vieno. Dėl tos
priežasties Jis nesigėdija vadinti juos broliais,

12 sakydamas: „Aš paskelbsiu Tavo vardą savo broliams, surinkime giedosiu
Tau gyriaus giesmę.“

13 Ir vėl: „Aš Juo pasitikėsiu.“ Ir vėl: „Štai Aš ir mano vaikeliai, kuriuos
man davė Dievas.“

14 O kadangi vaikeliai yra kūno ir kraujo dalininkai, tai ir Jis tapo toks kaip
jie, kad mirdamas, Jis sunaikintų tą, kuris turi mirties galią, tai yra velnią,

15 ir išlaisvintų tuos, kurie, bijodami mirties, visą gyvenimą jai vergavo.

16 Juk iš tiesų Jis pasirinko išgelbėti ne angelus, bet Abraomo palikuonis.

17 Todėl ir turėjo Dievas padaryti Jį panašiu į visus brolius, kad Jo
akivaizdoje Jis būtų gailestingas ir ištikimas vyriausiasis Kunigas ir būtų
permaldautos tautos nuodėmės.

18 Kadangi Jis pats buvo gundomas ir iškentė, tai gali padėti tiems, kurie yra
gundomi.

HBR 3

[1] Todėl, šventieji broliai, dangiškojo pašaukimo dalininkai, atidžiai stebėkite
mūsų išpažinimo Apaštalą ir vyriausiąjį Kunigą Kristų Jėzų!

[2] Jis, kaip ir Mozė, buvo visuomet ištikimas Tam, kuris Jį paskyrė, kad
tarnautų visuose Jo namuose.

[3] Juk Jis yra pripažintas vertu didesnės šlovės už Mozę, kaip didesnės šlovės
vertas statytojas už namą.

[4] Mat kiekvienas namas per ką nors yra statomas, o visus juos pastatęs yra
Dievas.

[5] Būdamas tarnu, Mozė buvo ištikimas visuose Jo namuose, kad paliudytų
tai, kas ateity turėjo būti per jį paskelbta.

[6] Tačiau, būdamas Sūnumi, Kristus viešpatauja Jo namams, ir Jo namai
esame mes, jei tik drąsą ir pasigyrimą viltimi išlaikysime nekintamą iki
galo.

[7] Todėl, kaip Šventoji Dvasia sako: „Jei tik šiandien jūs išgirsite Jo balsą,

[8] neužkietinkite savo širdžių, kaip tie, kurie murmėjo, gundymo dieną
dykumoje,

[9] kur jūsų tėvai gundė mane ir bandė mane, nors keturiasdešimt metų matė
mano darbus.

[10] Todėl užsirūstinęs ant tos kartos Aš tariau: ‘Jų širdys nuolatos
klaidinamos, nes jie nepažino mano kelių’.

[11] Taigi Aš prisiekiau savo rūstybėje: ‘Jie tikrai neįeis į mano poilsį!’“

[12] Saugokitės, broliai, kad kuriame nors iš jūsų nebūtų bailios ir netikinčios
širdies, atsitraukusios nuo gyvojo Dievo!

[13] Todėl raginkite vieni kitus kasdien, – kol dar šiandien Jis kviečia, – kad
kurio nors iš jūsų neužkietintų nuodėmės apgaulė.

14 Juk mes esame tapę Kristaus dalininkais, jei tik ankstesnį pasitikėjimą
išlaikysime nekintamą iki galo,

15 kol dar sakoma: „Jei tik šiandien išgirsite Jo balsą, neužkietinkite savo
širdžių kaip tie, kurie murmėjo.“

16 Juk kai kurie tai išgirdę murmėjo, bet ne visi, kurie su Moze išėjo iš
Egipto.

17 Ant ko Jis buvo supykęs keturiasdešimt metų? Argi ne ant nusidėjusių,
kurių lavonai krito dykumoje?

18 O kam Jis prisiekė, kad neįeis į Jo poilsį? Argi ne tiems, kurie nepakluso?

19 Taigi matome, kad Dievas jiems nesuteikė galimybės įeiti, nes jie
netikėjo.

HBR 4

1 Todėl, teapima jus baimė, kad kurio nors iš jūsų Dievas nepaliktų be
pažado, jog jis įeis į Jo poilsį, ir kad jis nepasirodytų pavėlavęs.

2 Juk mums, taip pat, kaip ir jiems, buvo paskelbta geroji žinia, bet jiems
paskelbtas žodis naudos nedavė, nes nebuvo sujungtas su girdėjusiųjų
tikėjimu.

3 Būtent mes, įtikėjusieji, įeiname į poilsį, kaip Jis yra ištaręs: „Aš
prisiekiau savo rūstybėje: ‘Jie tikrai neįeis į mano poilsį.’“ Juk po
pasaulio sutvėrimo Dievo darbai buvo užbaigti.

4 Apie septintąją dieną kažkur buvo ištarta: „Septintąją dieną Dievas ilsėjosi
po visų savo darbų.“

5 Ir dar pasakyta: „Jie tikrai neįeis į mano poilsį.“

6 Nors kai kuriems Jis palieka galimybę įeiti į jį, tačiau tie, kuriems pirmiau
buvo paskelbta geroji žinia, neįėjo dėl nepaklusnumo.

7 Jis vėl nustato tam tikrą dieną, – „Šiandien“, – po tokio ilgo laiko
kalbėdamas per Dovydą, kaip ir buvo paskelbta: „Jei tik šiandien išgirsite
Jo balsą, neužkietinkite savo širdžių.“

8 Juk jeigu Jėzus būtų suteikęs jiems poilsį, Jis nebūtų po tos dienos
kalbėjęs apie kitą dieną.

9 Taigi poilsio dienos šventimas paliekamas Dievo tautai.

10 Juk tas, kuris yra įėjęs į Jo poilsį ir pats ilsisi po savo darbų, kaip ir
Dievas ilsėjosi po savųjų.

11 Todėl paskubėkime įeiti į tą poilsį, kad kuris nors nepargriūtų, sekdamas
tuo pačiu nepaklusnumo pavyzdžiu.

12 Juk Dievo žodis yra gyvas ir veiksmingas, aštresnis už bet kokį dviašmenį
kalaviją. Jis prasiskverbia iki pat sielos ir dvasios atsiskyrimo, iki sąnarių
ir kaulų smegenų, ir vertina širdies mintis bei ketinimus.

13 Ir joks kūrinys nėra paslėptas Jo akivaizdoje, bet visi yra apnuoginti ir
atverti akims To, prieš kurį mes atsiskaitysime.

14 Taigi, turėdami didį vyriausiąjį Kunigą, perėjusį per dangaus aukštybes,
Dievo Sūnų Jėzų, tvirtai laikykimės išpažinimo.

15 Juk mes turime ne tokį vyriausiąjį Kunigą, kuris negalėtų atjausti mūsų
silpnybių, bet visaip gundytą, panašų į mus, tik be nuodėmės.

16 Todėl drąsiai artinkimės prie malonės sosto, kad sulauktume
gailestingumo ir rastume malonę pagalbai, kuri bus suteikta tinkamu
laiku.

HBR 5

1 Juk kiekvienas vyriausiasis kunigas imamas iš žmonių ir yra skiriamas
atstovauti žmonėms. Todėl jis yra statomas Dievo akivaizdoje, kad aukotų
dovanas ir aukas už nuodėmes.

[2] Jis gali būti atlaidus abejojantiems ir nuolat klaidinamiems, nes ir pats yra apimtas silpnumo.

[3] Ir dėl to jis privalo aukoti aukas ne tik už tautos, bet ir už savo nuodėmes.

[4] Ir niekas pats neprisiima tos garbės, bet tik Dievo šaukiamas, kaip ir Aaronas.

[5] Taip ir Kristus ne pats save pašlovino, kad būtų paskirtas vyriausiuoju Kunigu, bet Jį pašlovino Tas, kuris Jam ištarė: „Tu esi mano Sūnus, šiandien Aš Tave pagimdžiau.“

[6] Kaip ir kitoje Rašto vietoje Jis sako: „Tu esi Kunigas per amžius, kaip ir Melchizedekas.“

[7] Gyvendamas kūne, Jis prašė ir garsiai šaukdamas, su ašaromis, maldavo Tą, kuris galėjo išgelbėti Jį iš mirties, ir dėl pagarbios Dievo baimės buvo išklausytas.

[8] Nors Jis buvo Sūnus, tačiau per kentėjimus išmoko visiško paklusnumo.

[9] Jis buvo ištobulintas ir tapo amžinojo gyvenimo šaltiniu visiems, kurie Jam paklūsta.

[10] Todėl pats Dievas Jį pavadino vyriausiuoju Kunigu, kaip ir Melchizedeką.

[11] Apie tai mums reikėtų daug kalbėti, bet tai sunkiai paaiškinama, nes jūsų ausys tapo tingios klausyti.

[12] Nors šiuo metu, jūs jau turėtumėte būti mokytojai, bet būtina, kad jus vėl kas nors pamokytų kai kurių pagrindinių Dievo žodžio pradmenų, nes jūs tapote tokie, kuriems būtinas pienas, o ne kietas maistas.

[13] Kiekvienas, kuris maitinamas pienu, tas dar neišmano teisumo žodžio, nes jis yra neturintis patirties kūdikis.

[14] Tačiau subrendusiųjų maistas yra kietas, tų, kurių juslės per patirtį yra nuolat lavinamos, kad, išlavintos, jos sugebėtų atskirti gėrį nuo blogio.

HBR 6

1 Todėl, palikę Kristaus mokymo pradmenis, skelbkime apie brandumą ir
nedėkime iš naujo pamato, kuris yra atgaila nuo negyvų darbų ir tikėjimas
Dievu,

2 mokymas apie ritualinius apiplovimus, rankų uždėjimą, mirusiųjų
prikėlimą ir amžinojo teismo nuosprendį.

3 Jei tik Dievas leis, tai mes ir padarysime.

4 Juk neįmanoma tų, kurie vieną kartą buvo apšviesti, paragavo dangiškos
dovanos, buvo padaryti Šventosios Dvasios dalininkais,

5 paragavo gero Dievo ištarto žodžio bei ateinančio amžiaus stebuklų

6 ir nukrypo nuo kelio, vėl sugrąžinti atgailai, nes jie iš naujo kryžiuoja sau
Dievo Sūnų ir išstato Jį viešai pajuokai.

7 Juk žemę, kuri sugėrė dažnai laistantį lietų ir išaugino augalus, naudingus
tiems, kurie ją įdirba, palaimina Dievas.

8 O žemė, kuri išaugina erškėčius ir usnis – netinkama, ji arti pasmerkimo
pražūčiai, kurio pasekmė – nudeginimas.

9 Tačiau dėl jūsų, pasiaukojančia meile mylimų, mes esame užtikrinti, todėl
ir skelbiame jums geresnius, ir išgelbėjimą išlaikančius dalykus.

10 Juk Dievas nėra neteisingas, kad pamirštų jūsų darbą ir pasiaukojančios
meilės triūsą, kurį parodėte Jo vardui, kai patarnavote ir iki šiol
tebetarnaujate šventiesiems.

11 Mes trokštame, kad kiekvienas iš jūsų būtų uolus kaip anksčiau ir iki galo
būtų visiškai užtikrintas viltimi.

12 Nenorime, kad jūs aptingtumėte, bet būtumėte sekėjai tų, kurie tikėjimu ir
kantrumu paveldi pažadus.

13 Pažadėdamas Abraomui, pats Dievas neturėjo kuo aukštesniu prisiekti,
todėl Jis prisiekė savimi,

14 sakydamas: „Tikrai, Aš laimindamas palaiminsiu tave, ir daugindamas
padauginsiu tave.“

15 Ir, kantriai laukęs, Abraomas gavo tai, kas buvo jam pažadėta.

16 Juk žmonės prisiekia aukštesniais dalykais ir kiekvieną savo ginčą jie
užbaigia patvirtindami priesaika.

17 Taip ir Dievas, būdamas aukštesnis ir norėdamas dar aiškiau atskleisti
pažado paveldėtojams savo nesikeičiančią valią, tarpininkavo
prisiekdamas,

18 kad per du nekintamus dalykus, apie kuriuos Dievas negali meluoti, mes
turėtume patikimą paguodą, suradę prieglaudą ir įsikibę į priešais mus
esančią viltį.

19 Mes turime ją kaip nepajudinamą ir saugų sielos inkarą, įeinantį vidun už
uždangos,

20 kur už mus įėjo pirmtakas Jėzus, amžiams tapęs vyriausiuoju Kunigu,
kaip ir Melchizedekas.

HBR 7

1 Tasai Melchizedekas, Salemo karalius, aukščiausiojo Dievo kunigas,
pasitiko Abraomą, kai šis grįžo, sutriuškinęs karalius, ir jį palaimino.

2 Ir Abraomas atskyrė jam nuo visko dešimtąją dalį. Išvertus jo vardą, jis
pirmiausia reiškia „teisumo karalius“, o po to ir Salemo karalius, tai yra
„ramybės karalius“.

3 Jis neturi tėvo, nei motinos, nei kilmės sąrašo, nei dienų pradžios, nei
gyvenimo pabaigos. Būdamas panašus į Dievo Sūnų, jis lieka kunigas
visam laikui.

4 Tik pažiūrėkite, koks didis tas, kuriam protėvis Abraomas davė dešimtąją dalį nuo karo grobio krūvų viršaus!

5 Juk ir Levio sūnūs, kurie gauna kunigystę, pagal Įstatymą turi įsakymą imti dešimtinę iš tautos, tai yra iš savo brolių, nors ir tie yra išėję iš Abraomo strėnų.

6 Tačiau tas, kuris nėra iš jų kilmės sąrašo, ėmė dešimtinę iš Abraomo ir palaimino tą, kuris turėjo pažadus.

7 Galime neabejoti, kad žemesnį, Dievas laimina per aukštesnį.

8 Juk čia dešimtines ima mirtingi žmonės, o ten – tas, apie kurį paliudyta, kad jis gyvena.

9 Todėl galime sakyti, kad per Abraomą dešimtines imantis Levis jau yra davęs dešimtinę,

10 nors jis vis dar tebebuvo savo tėvo strėnose, kai jį pasitiko Melchizedekas.

11 Tad jeigu tobulumas būtų pasiekiamas per levitų kunigystę, – nes tauta per ją gavo Įstatymą, – tai kam dar būtų reikėję pakelti kitą kunigą, tokį kaip ir Melchizedekas, o ne tą, kurį vadina Aaronu?

12 Juk, kai keičiama kunigystė, būtinai keičiamas ir Įstatymas.

13 Tačiau Tas, apie kurį ištariami šie žodžiai, priklausė kitai giminei, iš kurios nė vienas nebuvo pasišventęs tarnauti prie aukuro.

14 Visiems žinoma, kad mūsų Viešpats yra kilęs iš Judo, apie kurio giminės kunigus Mozė nieko nėra kalbėjęs.

15 Tai dar labiau paaiškėja, kai iškyla kitas Kunigas, panašus į Melchizedeką.

16 Jis Kunigu tapo ne kūniško Įstatymo įsakymu, bet nesibaigiančio gyvenimo galia.

17 Juk Dievas liudija: „Tu esi Kunigas per amžius, kaip ir Melchizedekas.“

18 Taigi taip paskelbiamas negaliojančiu ankstesnysis įsakymas, nes jis yra bejėgis ir netinkamas.

19 Įstatymas juk nė vieno nepadarė tobulo, bet dabar suteikiama geresnė viltis, per kurią mes artinamės prie Dievo.

20 Ir ne be priesaikos kaip visi,

21 mat tie yra tapę kunigais be priesaikos, o šitas su priesaika To, kuris Jam pasakė: „Viešpats prisiekė, ir Jis neapgailestaus: Tu esi Kunigas per amžius, kaip ir Melchizedekas.“

22 Taip Jėzus tapo daug geresnės Sandoros laiduotoju.

23 Juk anų kunigų buvo daug, nes mirtis neleido jiems gyventi.

24 Tačiau šitas pasilieka per amžius, dėl to Jo kunigystė yra amžina.

25 Todėl Jis ir gali amžinai išgelbėti tuos, kurie per Jį kreipiasi į Dievą, nes Jis amžinai gyvas, kad juos užtartų.

26 Juk būtent tokį vyriausiąjį Kunigą mums ir priderėjo turėti: šventą, nekaltą, nesuterštą, atskirtą nuo nusidėjėlių ir tapusį aukštesniu už dangaus aukštybes.

27 Jam nereikia, kaip vyriausiesiems kunigams, kasdien aukoti aukas pirma už savo nuodėmes, o po to už tautos, nes Jis tai padarė vieną kartą ir visiems laikams, paaukojęs save patį.

28 Mat Įstatymas skiria vyriausiaisiais kunigais žmones, kurie turi silpnybių, o žodis priesaikos, kuri buvo ištarta po Įstatymo, paskyrė amžiams ištobulintą Sūnų.

HBR 8

[1] Juk sakomų žodžių esmė yra ši: mes turime štai tokį vyriausiąjį Kunigą,
kuris dangaus aukštybėse atsisėdo Didybės sosto dešinėje,

[2] šventųjų ir tikrosios palapinės tarną, kurią savo rankomis pastatė pats
Viešpats, o ne žmogus.

[3] Kiekvienas vyriausiasis kunigas skiriamas tam, kad aukotų dovanas ir
aukas, todėl ir šitam buvo būtina turėti ką nors, ką Jis galėtų aukoti.

[4] Juk jeigu Jis būtų žemėje, Jis nebūtų Kunigas, nes čia yra kunigai, kurie
pagal Įstatymą aukoja dovanas.

[5] Jie tarnauja dangiškųjų dalykų pavyzdžiui ir šešėliui, panašiai kaip buvo
Dievo įspėtas Mozė, kai jis buvo pasirengęs statyti palapinę: „Žiūrėk, –
sako Dievas, – kad viską padarytum pagal tą pavyzdį, kuris tau buvo
parodytas ant kalno.“

[6] Tačiau dabar Jėzus yra gavęs tiek šlovingesnį tarnavimą, kiek geresnės
Sandoros tarpininkas Jis yra, tos, kuri buvo įsteigta remiantis geresniais
pažadais.

[7] Jeigu pirmoji Sandora būtų buvusi be jokio trūkumo, nebūtų reikėję
ieškoti vietos antrajai.

[8] Juk priekaištaudamas jiems, Dievas sakė: „Štai ateina dienos, – sako
Viešpats, – ir Aš sudarysiu su Izraelio bei Judo namais naują Sandorą,

[9] ne tokią Sandorą, kokią Aš sudariau su jų tėvais tą dieną, kai paėmiau juos
už rankos, kad išvesčiau juos iš Egipto žemės. Jie nebuvo nuolat ištikimi
mano Sandorai, todėl ir Aš juos apleidau, – sako Viešpats.

[10] Štai tokia bus Sandora, kurią Aš sudarysiu su Izraelio namais, anoms
dienoms praėjus, – sako Viešpats: – Aš įdėsiu savo nuostatas į jų protus ir
jas išraižysiu jų širdyse, ir būsiu jų Dievas, o jie bus mano tauta.

[11] Ir nė vienas daugiau nebemokys savo artimo ir savo brolio, sakydamas:
‘Pažink Viešpatį!’, nes visi mane pažins nuo mažiausio iki didžiausio.

12 Aš būsiu gailestingas ir jų neteisybių, jų nuodėmių bei jų blogų poelgių
jau niekuomet jiems nebepriminsiu.“

13 Sakydamas „naują Sandorą“, Jis paskelbė, kad pirmoji Sandora yra
pasenusi, o tas, kuris susendinamas ir baigia savo amžių, tas netrukus
išnyks.

HBR 9

1 Tad ir pirmoji Sandora turėjo tarnavimo Dievui potvarkius ir žemišką
šventyklą.

2 Buvo įrengta pirmoji palapinės patalpa, kurioje buvo septynšakė žvakidė,
stalas ir Dievui paaukoti duonos papločiai, ir ji buvo vadinama Šventąja.

3 Už antrosios uždangos buvo palapinės patalpa, vadinama Šventųjų
Švenčiausioji.

4 Ten stovėjo auksinis smilkymo aukuras ir iš visų pusių auksu padengta
Sandoros skrynia, kurioje buvo auksinis ąsotis su mana, pražydusi Aarono
lazda ir Sandoros plokštės.

5 Ant skrynios viršaus buvo šlovės cherubai, savo sparnų šešėliu dengiantys
gailestingumo sostą. Apie tai dabar nėra reikalo smulkiau kalbėti.

6 Taip yra sutvarkyta, kad į pirmąją palapinės patalpą nuolat įeina kunigai,
tam, kad tarnautų Dievui,

7 o į antrąją patalpą – vienąkart metuose, tik vienintelis vyriausiasis kunigas,
ir tai ne be kraujo, kurį aukoja už savo ir tautos nuodėmes, padarytas dėl
nežinojimo.

8 Taip Šventoji Dvasia nuolat nurodo, kad kelias į Šventųjų Švenčiausiąją
dar nėra nutiestas, kol tebestovi pirmoji palapinė,

9 kuri yra dabartinio laiko pranašiškas ženklas. Joje vis dar aukojamos
dovanos ir aukos, kurios negali ištobulinti Dievui tarnaujančio žmogaus
sąžinės,

10 bet apima tik valgius, gėrimus, įvairius ritualinius apiplovimus ir
teisingus kūno poelgius, galiojančius iki tol, kol ateis tvarkos pakeitimo
metas.

11 Juk Kristus yra atėjęs kaip būsimųjų gėrybių vyriausiasis Kunigas, per
svarbesnę ir tobulesnę palapinę, ne žmogaus rankomis pastatytą, tai yra ne
šio pasaulio būtybės,

12 ir ne su ožių bei veršių krauju, bet su savuoju krauju vieną kartą visiems
laikams įėjo į Švenčiausiąją ir įvykdė amžinąjį atpirkimą.

13 Juk jeigu jaučių bei ožių kraujas ir telyčios pelenai apšlaksto suterštus ir
juos pašventina, kad kūnas būtų apvalytas,

14 tai juo labiau kraujas Kristaus, kuris per amžinąją Dvasią paaukojo save
kaip nepriekaištingą auką Dievui, apvalys mūsų sąžinę nuo negyvų darbų,
kad tarnautume gyvajam Dievui.

15 Todėl Jis ir yra naujosios Sandoros tarpininkas, kad, Jam mirus, pirmojoje
Sandoroje padaryti nusižengimai būtų atpirkti ir pašauktieji gautų
amžinojo paveldėjimo pažadą.

16 Juk kur yra testamentas, ten būtina įrodyti ir parašiusio testamentą mirtį.

17 Testamentas įsigalioja tik po to, kai miršta tas, kuris jį parašė. Tačiau tol,
kol jis gyvas, testamentas negalioja.

18 Todėl ir pirmoji Sandora nebuvo įsteigta be kraujo.

19 Po to, kai per Mozę Dievas visai tautai paskelbė visus Įstatymo įsakymus,
Mozė paėmė jaučių ir ožių kraujo, sumaišyto su vandeniu, tamsiai
raudonos spalvos vilnos ir yzopo ir apšlakstė patį ritinį bei visą tautą,

20 sakydamas: „Tai kraujas Sandoros, kurios Dievas įsakė jums laikytis!“

21 Jis taip pat apšlakstė krauju palapinę ir visus tarnavimo reikmenis.

22 Pagal Įstatymą beveik viskas yra apvaloma krauju, nes be kraujo
praliejimo nėra nuodėmių atleidimo.

23 Taigi buvo būtina, kad dangiškųjų dalykų pavyzdžiai būtų tomis aukomis apvalyti, o patys dangiškieji dalykai – geresnėmis aukomis negu šitos.

24 Juk Kristus įėjo ne į žmogaus rankomis pastatytą šventyklą – tikrosios atvaizdą, bet į patį dangų, kad dabar pasirodytų už mus Dievo akivaizdoje.

25 Ir ne tam, kad daug kartų aukotų save, kaip tai daro vyriausiasis kunigas, kuris kartą per metus įeina į Šventųjų Švenčiausiąją su svetimu krauju, –

26 priešingu atveju, nuo pasaulio sukūrimo, Kristui būtų reikėję daug kartų nekaltai kentėti. Bet dabar, vieną kartą amžių pabaigoje, Dievas Jį parodė tam, kad savo auka Jis sunaikintų nuodėmę.

27 Ir kaip žmonėms skirta vieną kartą mirti, o paskui stoti prieš teismą,

28 taip ir Kristus, vieną kartą buvo paaukotas už brangiai kainuojančius, kad ant Jo būtų uždėtos jų nuodėmės. Tačiau antrą kartą, Jis bus parodytas ne dėl nuodėmės, bet kad Jo kantriai laukiantys būtų išgelbėti.

HBR 10

1 Kadangi Įstatymas yra tik būsimų gėrybių šešėlis, o ne pats dalykų pavidalas, todėl Dievui tarnaujantys aukotojai, kasmet vis aukoja tas pačias aukas, nes jos niekada negali ištobulinti tų, kurie artinasi prie Dievo.

2 Juk, priešingu atveju, nebebūtų nuolat aukojamos aukos, nes vieną kartą apvalyti Dievui tarnaujantys aukotojai, jau daugiau nebebūtų kamuojami, – dėl nuodėmių suvokimo.

3 Tačiau šitos aukos kasmet primena jų nuodėmes.

4 Juk jaučių ir ožių kraujas yra bejėgis, kad pašalintų nuodėmes.

5 Todėl, ateidamas į pasaulį, Jėzus sako: „Aukos ir dovanos Tu nenorėjai, bet paruošei man kūną.

6 Deginamosiomis aukomis už nuodėmę, Tu nebuvai patenkintas.“

7 Tuomet Aš tariau: „Štai Aš ateinu, kaip knygos ritinyje apie mane parašyta, vykdyti, Dieve, Tavo valios!“

8 Anksčiau Jis yra pasakęs: „Aukos ir dovanos bei deginamųjų aukų už nuodėmę Tu nenorėjai, ir nepritarei“, – toms, kurios aukojamos pagal Įstatymą.

9 Tuomet Jėzus tarė: „Štai Aš ateinu vykdyti, Dieve, Tavo valios!“ Taip Jis panaikina pirmąją Sandorą, kad įtvirtintų antrąją.

10 Tos valios dėka ir Jėzaus Kristaus kūno auka mes esame pašventinti vieną kartą visiems laikams.

11 Juk kiekvienas kunigas kasdien stovi tarnaudamas ir daug kartų aukodamas tas pačias aukas, kurios niekada negali pašalinti nuodėmių.

12 Tačiau šis, paaukojęs vienintelę auką už nuodėmes, visiems laikams atsisėdo Dievo dešinėje,

13 laukdamas, kol Jo priešai bus padėti tarsi suolelis po Jo kojomis.

14 Vienintele auka Jis amžiams ištobulino šventinamuosius.

15 Tai mums liudija ir Šventoji Dvasia, nes po to Ji yra išpranašavusi:

16 „Štai Sandora, kurią Aš su jais sudarysiu, praslinkus toms dienoms, – sako Viešpats: – Aš įdėsiu savo nuostatas į jų širdis ir jas įrašysiu jų mintyse,

17 ir jų nuodėmių bei blogų poelgių jau niekuomet jiems nebepriminsiu.“

18 O kur jos atleistos, ten daugiau nebereikalinga ir auka už nuodėmę.

19 Taigi, broliai, mes turime pasitikėjimą, kad dėl Jėzaus kraujo, mes įeisime į Švenčiausiąją,

20 nauju ir gyvu keliu, kurį Jis mums naujai nutiesė per uždangą, tai yra savo kūną!

21 Todėl turėdami didį Kunigą, kuris vadovauja Dievo namams,

22 ateikime pas Jį su teisinga širdies nuostata ir su visišku tikėjimo užtikrintumu, kad mūsų širdys būtų apvalytos nuo netyros sąžinės apšlakstymu, o mūsų kūnai būtų apiplauti švariu vandeniu.

23 Išlaikykite tvirtą vilties išpažinimą, nes ištikimas Tas, kuris pažadėjo.

24 Stebėkime vieni kitus tam, kad paragintume mylėti pasiaukojančia meile ir daryti gerus darbus.

25 Nepalikime savųjų surinkimo, kaip kai kurie yra įpratę, bet raginkime vieni kitus daug labiau, juo aiškiau regime besiartinančią dieną.

26 Jeigu mes pažinome tiesą, bet sąmoningai nusidedame, tuomet jau nebepaliekama auka už nuodėmes,

27 o tik kažkoks bauginantis teismo laukimas ir ugnies karštis, kuri suris priešus.

28 Jei kas nors paniekina Mozės Įstatymą, tas, dviem ar trim liudininkams paliudijus, turi be jokio pasigailėjimo mirti.

29 Jūs tik pagalvokite, kiek sunkesnės bausmės bus palaikytas vertu tas, kuris paniekino Dievo Sūnų ir nešventu palaikė Sandoros kraują, kuriame Dievas jį pašventino, ir kuris išdidžiai įžeidė malonės Dvasią!

30 Juk mes gerai pažįstame Tą, kuris pasakė: „Mano kerštas, Aš atmokėsiu“, – sako Viešpats. Ir vėl: „Viešpats teis savo tautą.“

31 Baisu patekti į gyvojo Dievo rankas!

32 Prisiminkite ankstesnes dienas, kai jūs apšviesti ištvėrėte sunkią kentėjimų kovą,

33 kai buvote išstatyti viešai pajuokai, įžeidimams ir persekiojimams, ir buvote padaryti dalininkais tų, su kuriais buvo taip elgiamasi.

34 Juk jūs, kai aš buvau kalinamas, mane užjautėte ir su džiaugsmu priėmėte, kai buvo atimami jūsų turtai, žinodami, kad dangaus aukštybėse turite geresnį ir išliekantį turtą.

35 Todėl nepameskite savo pasitikėjimo, už kurį skirtas didelis atlygis!

36 Mat jums reikia ištvermės, kad, įvykdę Dievo valią, gautumėte tai, kas pažadėta.

37 Juk dar trumpa valandėlė ir ateis Tas, kuris turi ateiti, ir neuždels.

38 Bet teisusis gyvens per tikėjimą, ir, jeigu tik jis atsitrauktų, mano siela nebus juo patenkinta.

39 Tačiau mes nesame iš tų, kurie atsitraukia pražūčiai, bet tie, kurie tiki, kad būtų išgelbėta siela.

HBR 11

1 Tikėjimas yra laukiamų įvykių garantija ir įsitikinimas, kad tai, ko Dievas dar nėra parodęs, įvyks.

2 Juk per tikėjimą, senovės žmonės gavo iš Dievo liudijimą.

3 Tikėjimu mes suvokiame, kad pasaulius Dievas sutvėrė savo ištartu žodžiu, ir iš nematomų Jis padarė juos matomais.

4 Tikėjimu Abelis aukojo Dievui vertingesnę auką negu Kainas. Todėl dėl tikėjimo jam ir buvo paliudyta, kad akivaizdoje Dievo, kuris paliudijo apie jo dovanas, jis yra teisus. Ir dėl tikėjimo miręs, jis vis dar tebekalba.

5 Tikėjimu buvo perkeltas Henochas, kad nematytų mirties ir jo neberado, nes Dievas jį perkėlė. Juk prieš perkėlimą jam buvo paliudyta, kad jis patiko Dievui.

6 O be tikėjimo neįmanoma patikti Dievui. Todėl kiekvienas, kuris ateina
pas Dievą, privalo tikėti, kad Jis yra ir kad Jo ieškantiems, Jis atsilygina.

7 Tikėjimu Nojus gavo perspėjimą apie tai, kas dar nebuvo parodyta, ir,
pripildytas pagarbios Dievo baimės, jis pastatė arką, kad būtų išgelbėta jo
šeima. Tikėjimu jis pasmerkė pasaulį ir tikėdamas paveldėjo teisumą.

8 Tikėjimu Abraomas pakluso, kai Dievas jį pašaukė keliauti į šalį, kurią
turėjo gauti kaip paveldą, ir jis išvyko, nežinodamas kur einąs.

9 Tikėjimu jis apsigyveno pažado žemėje kaip svetimoje, gyvendamas
palapinėse kartu su Izaoku ir Jokūbu, to paties pažado
bendrapaveldėtojais.

10 Juk jis laukė pamatus turinčio miesto, kurio įkūrėjas ir statytojas yra
Dievas.

11 Tikėjimu ir pačiai Sarai, nepaisant amžiaus, Dievas suteikė galimybę
pradėti palikuonį, ir ji pagimdė jį, nes laikė ištikimu Tą, kuris pažadėjo.

12 Todėl iš vieno vyro, ir dar marinamo, buvo pagimdyti palikuonys, gausūs
kaip dangaus žvaigždžių daugybė ir nesuskaičiuojami kaip jūros
pakrantės smiltys.

13 Jie visi mirė tikėdami, nors dar nebuvo gavę to, kas pažadėta. Iš tolo tai
aiškiai matydami, jie buvo Dievo įtikinti ir su džiaugsmu tai priimdami
išpažino, kad būdami žemėje jie yra tik svetimšaliai ir ateiviai.

14 Juk kurie būtent taip kalba, parodo, kad ieško tėvynės.

15 Ir jeigu jie būtų prisiminę tą, iš kurios išėjo, jie būtų turėję laiko sugrįžti
atgal.

16 Tačiau dabar jie trokšta geresnės tėvynės, tai yra dangiškosios. Todėl
Dievas jų nesigėdija, kai jie vadina Jį savo Dievu, nes Jis paruošė jiems
miestą.

17 Tikėjimu Abraomas aukojo Izaoką, kai buvo bandomas. Tas, kuris gavo
pažadus, aukojo savo vienintelį sūnų,

18 apie kurį buvo paskelbta: „Per Izaoką Aš duosiu tau palikuonis.“

19 Jis buvo įsitikinęs, kad Dievas pajėgus prikelti jį iš mirusiųjų ir po pranašiško ženklo iš ten jį atgavo.

20 Tikėjimu, žvelgdamas į ateities įvykius, Izaokas palaimino Jokūbą ir Ezavą.

21 Tikėjimu, kai Jokūbas buvo marinamas, jis palaimino abu Juozapo sūnus ir pasirėmęs ant savo lazdos drūtgalio pagarbino Dievą.

22 Tikėjimu, baigdamas gyvenimą, Juozapas priminė apie Izraelio sūnų išėjimą ir juos įpareigojo dėl savo kaulų.

23 Kai gimė Mozė, tikėjimu tris mėnesius jis buvo tėvų slepiamas, nes jie matė, kad kūdikis labai gražus, todėl neatšaukiamas karaliaus įsakymas jų neįbaugino.

24 Kai Mozė užaugo, tikėjimu atsisakė, kad būtų vadinamas faraono dukters sūnumi.

25 Jis verčiau pasirinko kartu su Dievo tauta ištverti persekiojimus, nei mėgautis neilgai trunkančiu nuodėmės malonumu.

26 Kristaus paniekinimą jis laikė nepalyginamai didesniu turtu negu Egipto brangenybes, nes jis nukreipė savo žvilgsnį į atlygį.

27 Tikėjimu jis paliko Egiptą, nes jo neįbaugino karaliaus rūstybė, todėl jis kantriai kentėjo, tarsi įdėmiai žvelgdamas į Tą, kuris neregimas.

28 Tikėjimu jis įsteigė Paschą ir šlakstė krauju, kad naikintojas nepaliestų jų pirmagimių.

29 Tikėjimu jie perėjo Raudonąją jūrą kaip per sausumą, bet bandantys tai daryti egiptiečiai buvo paskandinti.

30 Tikėjimu buvo sugriautos Jericho sienos, kai septynias dienas aplink jas buvo eita ratu.

31 Tikėjimu Rahaba, kuri buvo save pardavinėjanti moteris, nepražuvo kartu
su neklusniaisiais, nes ji taikiai priėmė žvalgus.

32 Ir ką dar galiu pasakyti? Juk man neužtektų laiko, jeigu imčiau su visomis
smulkmenomis pasakoti apie Gedeoną ir Baraką, Samsoną ir Jeftę,
Dovydą, Samuelį ir pranašus.

33 Jie tikėdami nugalėjo karalystes, įvykdė teisingumą, gavo pažadus,
užčiaupė liūtams nasrus,

34 užgesino ugnies šėlsmą ir paspruko nuo kalavijo ašmenų. Dievas juos
sustiprino silpnumo metu, padarė galiūnais kovoje ir jie atrėmė svetimųjų
kariuomenes.

35 Moterys atgavo prikeltus savo mirusiuosius, kiti buvo užmušti lazdomis,
atsisakydami išlaisvinimo už išpirką, kad pasiektų didingesnį prikėlimą.

36 Kiti buvo išbandyti patyčiomis, rimbais, pančiais ir kalėjimu.

37 Jie buvo užmėtyti akmenimis, perpjauti pusiau pjūklu, gundomi, nužudyti
kalaviju, klajojo prisidengę avių ir ožkų kailiais, buvo nuskurdinti,
engiami ir kankinami.

38 Tie, kurių pasaulis nebuvo vertas, buvo klaidinami pasaulio dykumose,
kalnuose, olose ir tarpekliuose.

39 Ir jie visi, kurių tikėjimo tikrumą patvirtino Dievas, negavo to, kas buvo
pažadėta,

40 nes Dievas kai ką geresnio paruošė mums, kad be mūsų jie nebūtų
padaryti tobulais.

HBR 12

1 Todėl ir mes, tokio didelio liudytojų debesies apsupti, palikime visa tai,
kas trukdo bei nuolat mus persekiojančią nuodėmę ir ištvermingai bėkime
mums skirtame bėgime,

2 nepaliaujamai žvelgdami į tikėjimo pradininką ir užbaigėją Jėzų, kuris, vietoj Jam skirto džiaugsmo, nepaisydamas gėdos, iškentėjo kryžių ir atsisėdo Dievo sosto dešinėje.

3 Gerai pamąstykite, kiek Jis iškentėjo nuo nusidėjėlių ir kiek Jam buvo prieštarauta, kad kai esate apimti liūdesio, nesusilpnėtų jūsų sielos!

4 Juk kovoje su nuodėme jums dar nėra tekę priešintis iki kraujo.

5 Tačiau jūsų dėmesys yra nukreiptas nuo paraginimo To, kuris sako jums kaip sūnums: „Mano sūnau, nepaniekink Viešpaties pabaudimo ir nebūk nuliūdintas, kai esi Jo įspėjamas,

6 nes ką Viešpats myli pasiaukojančia meile, tą auklėja, ir plaka rykšte kiekvieną sūnų, kurį priima!“

7 Jeigu jums tenka ištverti bausmę, tai Dievas elgiasi su jumis kaip su sūnumis. O kurio sūnaus tėvas nebaudžia?

8 Tačiau jeigu esate be bausmės, kurios dalininkais visi esame, vadinasi, jūs ne sūnūs, bet nesantuokiniai vaikai.

9 Be to, mūsų kūno tėvai mus baudė, o mes juos gerbėme. Ar neturėtume daug labiau paklusti dvasių Tėvui, kad gyventume?

10 Juk anie savo nuožiūra baudė mus tik nedaugelį dienų, o šitas tai daro mūsų naudai, kad būtume Jo šventumo dalininkais.

11 Tiesa, bet kokia bausmė šiuo metu nedžiugina, bet nuliūdina. Tačiau vėliau ji atneša taikingą teisumo vaisių tiems, kurie per ją buvo išlavinti.

12 Todėl pakelkite nuleistas rankas, ištiesinkite susilpnintus kojų kelius

13 ir eikite tiesiais takais, kad tai, kas luoša nebūtų išnarinta, bet geriau, kad būtų išgydyta.

14 Siekite kartu su visais taikos ir šventumo, be kurio niekas neregės Viešpaties.

15 Stebėkite, kad kas nors nestokotų Dievo malonės, kad neišleistų daigų kokia kartėlio šaknis ir nesukeltų rūpesčių, suteršdama daugelį.

16 Todėl žiūrėkite, kad tarp jūsų neatsirastų koks nors paleistuvis ar šventvagis kaip Ezavas, kuris už vieną valgio kąsnį pardavė savo pirmagimystės teises.

17 Jūs žinote, kad jis ir vėliau, norėdamas paveldėti palaiminimą, buvo Dievo ištirtas ir atmestas, nes nerado progos atgailai, nors su ašaromis jos ieškojo.

18 Jūs prisiartinote ne prie apčiuopiamo rankomis ir ugnimi deginamo kalno, tamsos, miglos, viesulo

19 ir rago gausmo bei ištartų garsių žodžių, kuriuos išgirdusieji prašė, kad jiems nebūtų ištartas nė žodis.

20 Mat jie negalėjo pakelti įsakymo To, kuris sako: „Net jeigu laukinis gyvulys paliestų kalną, jis bus užmėtytas akmenimis arba nušautas strėle.“

21 Juk Tas, kuris parodė save buvo toks baisus, kad Mozė tarė: „Aš esu išsigandęs ir visas virpu iš baimės!“

22 Jūs prisiartinote prie Siono kalno ir gyvojo Dievo miesto, dangiškosios Jeruzalės, prie nesuskaičiuojamos angelų

23 minios, ir prie dangaus aukštybėse įrašytų į sąrašą pirmagimių Surinkimo, ir prie visų Teisėjo Dievo, ir prie ištobulintų teisiųjų dvasių,

24 ir prie Naujosios Sandoros Tarpininko Jėzaus, ir prie apšlakstymo kraujo, kuris kalba apie geresnius dalykus negu Abelio kraujas.

25 Žiūrėkite, kad neatmestumėte To, kuris kalba. Juk jeigu neišvengė bausmės tie, kurie žemėje atmetė tą, kuris ištaria Dievo nurodymą, tai juo labiau mes, nusigręždami nuo To, kuris kalba iš dangaus aukštybių.

26 Tas, kurio balsas anuomet sudrebino žemę, dabar pažadėjo, sakydamas: „Aš dar kartą sudrebinsiu ne tik žemę, bet ir dangų!“

27 Žodžiai „dar kartą“ nurodo, kad iš sukurtųjų dalykų bus pašalinti tie, kurie sudrebinami, kad išliktų tai, kas nesudrebinama.

28 Todėl, gaudami nesudrebinamą karalystę, būkime dėkingi ir tinkamai tarnaukime Dievui su pagarbia baime ir nuolankumu.

29 Juk mūsų Dievas yra ėdanti liepsna.

HBR 13

1 Broliška meilė tepasilieka.

2 Nepamirškite svetingumo, nes per jį kai kurie, net to nežinodami, maloniai priėmė angelus.

3 Prisiminkite kalinius, lyg drauge su jais būtumėte sukaustyti, ir tuos, kurie kankinami, nes ir patys tebesate kūne.

4 Santuoka tebūna visų gerbiama ir vedybų guolis nesuteptas. Juk paleistuvius ir svetimautojus teis Dievas.

5 Būkite dosnūs ir patenkinti tuo, ką turite, nes pats Dievas yra garantavęs: „Niekada tavęs neapleisiu ir nepaliksiu.“

6 Todėl įsidrąsinę mes sakome: „Viešpats yra mano pagalba – aš nebūsiu įbaugintas, ką padarys man žmogus?“

7 Atsiminkite savo vadovus, kurie jums skelbė Dievo žodį. Atidžiai įsižiūrėkite į jų gyvenimo pabaigą, ir jų tikėjimas tebūnie jums pavyzdžiu.

8 Jėzus Kristus yra tas pats vakar, šiandien ir per amžius.

9 Nebūkite nešiojami šen bei ten įvairių ir svetimų mokymų, nes gera, kai širdis nuolat sustiprinama malone, o ne nurodymais dėl valgių, kurie nedavė jokios naudos tiems, kurie jų laikėsi.

10 Mes turime aukurą, nuo kurio valgyti neturi teisės tie, kurie tarnauja palapinei.

11 Juk kūnai gyvulių, kurių kraują vyriausiasis kunigas įneša į šventyklą
kaip auką už nuodėmę, sudeginami už stovyklos.

12 Todėl ir Jėzus, kad savo krauju pašventintų tautą, nekaltai kentėjo už
vartų.

13 Taigi išeikime pas Jį už stovyklos, nešdami Jo paniekinimą.

14 Juk čia mes neturime išliekančio miesto, bet trokštame to, kuris
ruošiamas.

15 Todėl per Jį nepaliaujamai aukokime Dievui padėkos auką, tai yra Jo
vardą išpažįstančių lūpų vaisių.

16 Nepamirškite geradarystės ir išmaldos, nes tokios aukos patinka Dievui.

17 Pakluskite savo vadovams ir jiems nusileiskite, juk jie budi jūsų sielų
labui ir už tai turės duoti ataskaitą. Tedaro jie tai su džiaugsmu, o ne
dūsaudami, nes tai jums būtų nenaudinga.

18 Melskitės Dievui už mus, nes mes esame įsitikinę, kad turime tyrą sąžinę
ir trokštame visuomet elgtis kaip pridera.

19 Ypač prašau tai daryti, kad būčiau greičiau jums sugrąžintas.

20 O ramybės Dievas, kuris per amžinosios Sandoros kraują sugrąžino iš
mirusių didįjį avių Ganytoją – mūsų Viešpatį Jėzų,

21 teparuošia jus kiekvienam geram darbui, kad vykdytumėte Jo valią,
darydamas jumyse tai, kas miela Jo akims per Jėzų Kristų. Jam šlovė per
amžių amžius! Amen.

22 Aš prašau jus, broliai, laikykitės šio paraginimo žodžio, juk tik trumpai
jums parašiau!

23 Žinokite, kad brolis Timotiejus yra išleistas į laisvę. Ir jei tik jis netrukus
atvyks, su juo aš pamatysiu ir jus.

[24] Sveikinkite visus savo vadovus ir visus šventuosius. Jus sveikina broliai
iš Italijos.

[25] Malonė tebūnie kartu su jumis visais! Amen.

JOKŪBO LAIŠKAS

JOK 1

1 Jokūbas, Dievo ir Viešpaties Jėzaus Kristaus vergas, dvylikai gyvenančių
svetur giminių: nepaliaujamai džiaukitės!

2 Laikykite tikru džiaugsmu, mano broliai, kai patenkate į įvairius
išbandymus!

3 Žinokite, kad jūsų tikėjimo išbandymas tobulina ištvermę,

4 o ištvermė teatlieka savo darbą iki galo, kad jūs būtumėte subrendę,
visiškai sveiki ir viskuo aprūpinami, kad nieko nestokotumėte.

5 Tačiau jei kuris iš jūsų stokoja išminties, tas teprašo Dievą, kuris visiems
dosniai duoda ir nepriekaištauja, ir jam bus duota.

6 Bet tegul prašo tikėdamas ir nė kiek neabejodamas, nes abejojantis yra
panašus į jūros bangą, blaškomą ir siūbuojamą vėjo.

7 Toks žmogus tenemano, kad ką nors gaus iš Viešpaties, –

8 vyras dvisielis, nepastovus visuose savo keliuose.

9 Tesigiria neturtingas brolis savo išaukštinimu,

10 o turtuolis savo pažeminimu, nes jis pranyks kaip žolės žiedas.

11 Juk pateka saulė ir jos deginanti kaitra išdžiovina žolę, jos žiedas nubyra
ir jos išvaizdos grožis pražūva, taip ir turtuolis bus numarintas savo
keliuose.

12 Palaimintas vyras, kuris ištveria išbandymą, nes, kai bus išbandytas, jis
gaus gyvenimo vainiką, kurį Viešpats pažadėjo tiems, kurie Jį myli
pasiaukojančia meile.

13 Nė vienas gundomas tenesako: „Aš esu Dievo gundomas.“ Dievas
nepasiduoda piktųjų gundymui ir pats nė vieno negundo.

14 Juk kiekvienas, kuris gundomas, yra per savo paties geismą viliojamas ir
spąstais sugaunamas.

15 Paskui įsiliepsnojęs geismas pagimdo nuodėmę, o padaryta nuodėmė
sukelia mirtį.

16 Nebūkite apgaunami, mano broliai, kuriuos aš myliu pasiaukojančia
meile!

17 Kiekvienas geras davinys ir kiekviena tobula dovana yra iš aukštybių, ir
nužengia nuo šviesulių Tėvo, kuriame nėra permainos ir nė šešėlio
keitimosi.

18 Panorėjęs Jis pagimdė mus tiesos žodžiu, kad mes būtume tarsi Jo kūrinių
pirmasis vaisius.

19 Todėl, mano broliai, kuriuos aš myliu pasiaukojančia meile, kiekvienas
žmogus tebūna greitas išgirsti, lėtas ištarti žodžius ir lėtas įniršiui.

20 Juk įniršęs žmogaus negali daryti tai, kas Dievo akivaizdoje yra teisu!

21 Todėl, padėję į šalį visą nešvarą ir blogio gausą, su nuolankumu priimkite
įskiepytąjį žodį, kuris pajėgus išgelbėti jūsų sielas.

22 Būkite žodžio vykdytojai, o ne vien klausytojai, kurie apgaudinėja patys
save.

23 Jei kas nors tėra tik žodžio klausytojas, o ne vykdytojas, tas panašus į
žmogų, kuris atidžiai apžiūrinėja savo paties veidą bronziniame
veidrodyje.

24 Jis atidžiai apžiūrėjo save ir nuėjo, ir tuojau pat pamiršo, koks buvo.

25 Tačiau kas įsigilina į tobuląjį laisvės principą ir jo laikosi, tas yra ne
užmaršus klausytojas, bet darbo vykdytojas, jis ir bus palaimintas tai
darydamas.

[26] Jei kas nors iš jūsų mano esąs dievobaimingas, tačiau nepažaboja savo liežuvio, tas apgaudinėja savo širdį ir tokio dievobaimingumas yra bevertis.

[27] Tyras ir nesuteptas dievobaimingumas Dievo ir Tėvo akivaizdoje yra šitas: padėti našlaičiams ir našlėms jų varge bei saugoti save nesuteptą šiuo pasauliu.

JOK 2

[1] Mano broliai, tikėkite taip, kaip tikėjo ir mūsų šlovės Viešpats Jėzus Kristus, kuris neatsižvelgė į asmenis!

[2] Jeigu į jūsų maldos namus įeitų žmogus su auksiniu žiedu ant piršto, apsirengęs baltais drabužiais, ir taip pat įeitų purvinus drabužius dėvintis elgeta,

[3] o jūs atsižvelgtumėte į tą, kuris dėvi baltus drabužius, ir jam sakytumėte: „Sėskis čia, geroje vietoje“, o elgetai tartumėte: „Stovėk ten“, arba: „Sėskis čia, palei mano kojų suolelį“,

[4] argi jūs savyje nenuteistumėte elgetos? Argi jūs netaptumėte kaip piktai samprotaujantys teisėjai?

[5] Atidžiai paklausykite, mano broliai, kuriuos aš myliu pasiaukojančia meile. Ar Dievas neišsirinko šio pasaulio neturtingųjų, kad jie būtų turtingi tikėjimu ir paveldėtų karalystę, kurią Jis pažadėjo tiems, kurie Jį myli pasiaukojančia meile?

[6] Tačiau jūs paniekinote elgetą. Argi ne turtuoliai naudoja valdžią prieš jus, vilkdami jus į teismus?

[7] Ar ne jie niekina tą šlovingąjį vardą, kuris jums buvo suteiktas?

[8] Jeigu tik įvykdote karališkąjį nurodymą, kaip parašyta Rašte: „Mylėk pasiaukojančia meile savo artimą, kaip save patį“, jūs gerai darote.

9 Tačiau, jeigu atsižvelgiate į asmenis, darote nuodėmę ir per Įstatymą esate pripažinti kaltais kaip pažeidėjai.

10 Mat, kas laikosi viso Įstatymo, bet suklumpa viename įsakyme, tas pažeidžia visus.

11 Juk Tas, kuris pasakė: „Nesvetimauk“, pasakė ir: „Nežudyk“. Tad jeigu tu nesvetimauji, bet nužudai, tu esi viso Įstatymo pažeidėjas.

12 Taip kalbėkite ir taip elkitės, kaip tie, kurie laikosi laisvės principo, pagal kurį esate teisiami.

13 Juk teismas negailestingas tam, kuris neparodė gailestingumo, o gailestingumas pranašesnis už teismą.

14 Kokia iš to nauda, mano broliai, jei kas nors sako, kad reikia tik tikėti, bet neturi darbų!? Toks tikėjimas negali jo išgelbėti.

15 Jei brolis ar sesuo būtų nuogi ir palikti be kasdieninio maisto,

16 ir kas nors iš jūsų jiems tartų: „Eikite ramybėje, Dievas jus tesušildo ir tepamaitina“, bet neduotų to, kas būtina jų kūnui, – kokia iš to nauda?

17 Taip ir tikėjimas, jei neturi darbų, jis savyje yra miręs.

18 Bet jei kažkas tartų: „Tu turi tikėjimą, o aš turiu darbus. Tu parodyk man savo tikėjimą be darbų, o aš tau parodysiu savo tikėjimą per darbus.“

19 Tu tiki, kad yra vienintelis Dievas? Tu gerai darai, bet net demonai tiki ir virpa iš baimės!

20 O, kvailas žmogau! Ar nori žinoti, kad tikėjimas be darbų yra miręs?

21 Ar ne dėl darbų buvo išteisintas mūsų tėvas Abraomas, kai uždėjo savo sūnų Izaoką ant aukuro?

22 Ar matai, kad jo tikėjimas veikė drauge su darbais, ir dėl darbų, Dievas jo tikėjimą padarė tobulą.

23 Taip buvo įvykdytas Raštas, kuriame sakoma: „Abraomas patikėjo Dievu, ir Jis tai įskaitė jam teisumu. Todėl jis buvo pavadintas Dievo mylimu draugu.“

24 Jūs matote, kad Dievas žmogų išteisina ir dėl darbų, o ne vien tik tikėjimu.

25 Taip pat ir save pardavinėjanti moteris Rahaba: ar ne dėl darbų Dievas ją išteisino, kai ji svetingai priėmė pasiuntinius ir kitu keliu juos išleido?

26 Kaip kūnas be dvasios yra miręs, taip ir tikėjimas be darbų yra miręs.

JOK 3

1 Mano broliai, daugelis iš jūsų tenebūna mokytojais! Gerai žinokite, kad mūsų laukia griežtesnis nuosprendis.

2 Juk mes visi dažnai nusidedame. Kas nenusideda kalbėdamas, tas yra nepriekaištingas žmogus; jis pajėgus pažaboti ir visą kūną.

3 Štai mes įbrukame žąslus arkliams į nasrus ir jie mums paklūsta, ir tada galime suvaldyti visą jų kūną.

4 Štai laivai: kokie jie dideli ir stiprių vėjų varomi, o valdomi per labai mažą vairinį laivagalio irklą. Todėl tas, kuris jį valdo, stipriu savo rankos mostu gali pakreipti laivą ten, kur tik jis nori.

5 Taip pat ir liežuvis yra maža kūno dalis, bet giriasi didžiais dalykais. Žiūrėkite, kokia maža ugnelė, o padega tokį didelį mišką!

6 Juk liežuvis yra ugnis – neteisybės pasaulis. Liežuvis yra vienas iš mūsų kūno narių, kuris nuolat suteršia visą kūną ir padega gyvenimo tvarką, ir pats yra pragaro padegamas.

7 Kiekviena žvėrių ir paukščių, roplių ir jūrinių gyvūnų rūšis yra sutramdoma ir buvo sutramdyta žmogiškos prigimties jėga.

[8] Tačiau liežuvio nė vienas žmogus neįstengia sutramdyti, nes jis nesuvaldomas, piktas ir pilnas mirtinų nuodų.

[9] Juo mes laiminame Dievą Tėvą ir juo prakeikiame žmones, kurie sukurti pagal Dievo panašumą.

[10] Iš tos pačios burnos išeina palaiminimas ir prakeikimas, bet taip, mano broliai, neturi būti!

[11] Nejaugi šaltinis iš tos pačios versmės lieja saldų ir kartų vandenį?

[12] Mano broliai, negali figmedis vesti alyvų, o vynmedis figų! Taip pat ir joks šaltinis negali lieti sūraus ir saldaus vandens.

[13] Kas tarp jūsų yra išmintingas ir patyręs? Tas teparodo savo darbus ir gerą elgesį su išmintingu nuolankumu.

[14] Bet jeigu jūs savo širdyje laikote kartų pavydą ir varžymąsi, tuomet nesididžiuokite ir nemeluokite tiesai.

[15] Tai nėra išmintis, kuri nusileidžia žemyn iš aukštybių, ji pasaulietiška, sielinė ir demoniška.

[16] Juk kur pavydas ir varžymasis, ten netvarka ir visokie blogi darbai.

[17] Tačiau išmintis iš aukštybių, pirmiausia yra tyra, po to taiki, nuolaidi, lengvai paklūstanti, pilna gailestingumo ir gerų vaisių, nešališka ir neapsimestinė.

[18] Juk teisumo vaisių, kuris suteikia ramybę, Dievas sėja per taikdarius.

JOK 4

[1] Iš kur tarp jūsų kyla karai ir kovos? Argi ne iš jūsų nuodėmingų pomėgių, kurie kovoja jūsų kūno nariuose?

[2] Jūs geidžiate, bet neturite. Jūs žudote ir uoliai siekiate – ir negalite pasiekti. Jūs kovojate ir kariaujate. Jūs neturite, nes neprašote.

3 Jūs prašote ir negaunate, nes blogam tikslui prašote, kad tenkindami savo geismus, tai iššvaistytumėte.

4 Svetimautojai ir svetimautojos! Argi nežinote, kad jūsų draugiška meilė pasauliui yra priešiškumas Dievui? Todėl tą, kuris norėtų būti pasaulį mylinčiu draugu, tą, pasaulis padaro Dievo priešu.

5 Ar manote, kad Raštas veltui sako: „Pavydžiai myli Dvasia, kuri apsigyveno mumyse.“

6 Tačiau Dievas suteikia dar didesnę malonę. Todėl sakoma: „Dievas išdidiesiems priešinasi, o nusižeminusiems suteikia malonę.“

7 Būkite paklusnūs Dievui; priešinkitės velniui, ir jis bėgs nuo jūsų.

8 Būkite arti Dievo, ir Jis bus arti jūsų. Nusiplaukite rankas, nusidėjėliai, ir apvalykite savo širdis nuo nuodėmių, dvisieliai!

9 Sielvartaukite, raudokite ir kūkčiokite. Jūsų kvatojimas tebūna paverstas rauda, o džiaugsmas – gėda.

10 Būkite pažeminti Viešpaties akivaizdoje, tai Jis jus išaukštins.

11 Broliai, nešmeižkite vieni kitų! Šmeižiantis ir teisiantis savo brolį, niekina ir teisia Įstatymą, o jeigu tu teisi Įstatymą, nesi Įstatymo vykdytojas, bet teisėjas.

12 Juk vienintelis yra Įstatymo leidėjas, kuris gali išgelbėti ir pražudyti. Kas esi tu, kuris teisi kitą?

13 Nagi jūs, kurie dabar sakote: „Šiandien ar rytoj mes keliausime į aną miestą ir ten pasiliksime vienerius metus, pirksime, parduosime ir pasipelnysime“, –

14 jūs, kurie nežinote, kas bus rytoj. Kas gi yra jūsų gyvybė? Jūs esate garas, kurį Dievas trumpam parodo, o po to padaro nematomu.

15 Verčiau sakykite: „Jei tik Viešpats panorės, tai mes gyvensime ir darysime tą arba aną.“

16 Tačiau dabar jūs giriatės pasikliaudami savimi, ir kiekvienas toks jūsų pasigyrimas yra nuodėmingas.

17 Taigi, kas sugeba daryti gera, bet nedaro, tas nusideda.

JOK 5

1 Nagi dabar, turtingieji, raudokite ir klykite dėl jus ištinkančių didžiulių nelaimių!

2 Jūsų turtai supuvę ir jūsų drabužiai kandžių suėsti.

3 Jūsų auksas ir sidabras padengtas rūdimis, ir jų rūdys bus liudijimas prieš jus, ir jos suės jūsų kūnus kaip ugnis. Jūs susikrovėte turtus paskutinėmis dienomis.

4 Štai garsiai šaukia jūsų laukų derlių surinkusių darbininkų užmokestis, kurį jūs apgaudami nusukote, ir nuėmusių derlių šauksmai pasiekė kareivijų Viešpaties ausis.

5 Jūs mėgavotės prabanga žemėje ir atsidavėte malonumams, taip jūs nupenėjote savo širdis skerdimo dienai.

6 Jūs nuteisėte ir nužudėte Teisųjį, o Jis jums nesipriešino.

7 Taigi būkite kantrūs, broliai, iki Viešpaties atėjimo! Štai žemdirbys kantriai laukia brangaus žemės derliaus, kol tą palaistys ankstyvasis ir vėlyvasis lietus.

8 Būkite kantrūs ir jūs, drąsinkite savo širdis, nes Viešpaties atėjimas prisiartino.

9 Nemurmėkite, broliai, vieni prieš kitus, kad nebūtumėte teisiami! Štai Teisėjas jau stovi už durų.

10 Mano broliai, sunkaus išmėginimo ir kantrumo pavyzdžiu laikykite pranašus, kurie ištarė žodžius Viešpaties vardu!

11 Štai mes laikome palaimintais tuos, kurie ištveria. Jūs girdėjote apie Jobo
ištvermę ir žinote, koks buvo jam Viešpaties skirtas galutinis sprendimas,
nes Viešpats labai gailestingas ir užjaučiantis.

12 Mano broliai, iš viso neprisiekite nei dangumi, nei žeme, nei kokia nors
kitokia priesaika! Tebūnie jūsų „taip“ – taip ir „ne“ – ne, kad nebūtumėte
veidmainiai.

13 Kas nors iš jūsų kenčia? Tesimeldžia Dievui. Kas nors geros nuotaikos?
Tegieda psalmes.

14 Kas nors iš jūsų serga? Tepasikviečia surinkimo vyresniuosius, ir tie
tesimeldžia už jį Dievui, patepdami aliejumi Viešpaties vardu.

15 Ir tikėjimo malda išgelbės sergantįjį, ir Viešpats jį pakels, o jeigu jis būtų
nusidėjęs, jam bus atleista.

16 Pripažinkite vieni kitiems savo suklydimus ir melskitės vieni už kitus, kad
Dievas jus išgydytų. Didelę galią turi veiksmingai veikianti teisiojo
malda.

17 Elijas buvo žmogus, kaip ir mes. Jis meldėsi Dievui, kad nelytų, ir nelijo
šalyje trejus metus ir šešis mėnesius.

18 Ir jis vėl meldėsi Dievui, ir dangus davė lietų, o žemė išaugino savo
derlių.

19 Broliai, jeigu tik kuris nors iš jūsų būtų nukreiptas nuo tiesos ir kas nors jį
sugrąžintų pas Dievą,

20 težino, kad, tas, kuris sugrąžins nusidėjėlį iš jo paklydimo kelio, išgelbės
jo sielą nuo mirties ir uždengs daugybę nuodėmių!

PIRMASIS PETRO LAIŠKAS

1PT 1

1 Petras, Jėzaus Kristaus apaštalas, gyvenantiems svetur, išsklaidytiems
Ponte, Galatijoje, Kapadokijoje, Azijoje ir Bitinijoje, išrinktiems

2 išankstiniu Dievo Tėvo žinojimu, Dvasios pašventinimu, kad jie būtų
visiškai paklusnūs ir apšlakstyti Jėzaus Kristaus krauju. Dievas
tepadaugina jums malonę ir ramybę!

3 Tebūnie palaimintas Dievas ir mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus Tėvas,
kuris dėl savo didžio gailestingumo per Jėzaus Kristaus prikėlimą iš
mirusių mus pagimdė iš naujo gyvai vilčiai,

4 amžinam, nesuterštam ir niekuomet nevystančiam palikimui, kuris
saugomas mums dangaus aukštybėse.

5 Dievo jėga per tikėjimą jūs esate saugomi išgelbėjimui, kuris yra paruoštas
ir bus apreikštas paskutiniu laiku.

6 Dėl to jūs ir šokinėjate iš džiaugsmo, nors šiuo metu, jei būtina, jūs
trumpai esate nuliūdinti įvairiuose išmėginimuose.

7 Jie skirti tam, kad jūsų tikras tikėjimas, daug vertingesnis už prapuolantį ir
ugnyje ištiriamą auksą, būtų rastas vertas pagyrimo, apdovanojimo ir
šlovės, kai pasirodys Jėzus Kristus.

8 Jūs mylite Jį pasiaukojančia meile, nors ir nesate Jo matę, ir tikite Jį, nors
dabar Jo neregite, bet džiūgaujate neapsakomu ir pripildytu šlovės
džiaugsmu,

9 gaudami apdovanojimą už tikėjimą – jūsų sielų išgelbėjimą.

10 Apie šitą išgelbėjimą klausinėjo ir kruopščiai jį tyrinėjo pranašai, kurie
paskelbė pranašystes apie jums skirtąją šlovę.

11 Jie tyrinėjo, kurį ir kokį laiką nurodė juose esanti Kristaus Dvasia, kuri iš anksto paliudijo apie Kristaus kentėjimus ir po jų įvyksiančius šlovingus įvykius.

12 Jiems buvo apreikšta, kad ne sau, bet mums jie patarnavo, perduodami tuos pačius žodžius, kurie dabar pranešti jums per tuos, kurie skelbė gerąją žinią įkvėpti Šventosios Dvasios, kuri buvo pasiųsta iš dangaus. Į tuos dalykus trokšta pažvelgti net angelai.

13 Todėl, jūsų protas tebūna budrus ir blaivus, iki galo pasitikėkite malone, kuri bus jums suteikta, kai pasirodys Jėzus Kristus.

14 Būdami visiškai paklusniais vaikais, neleiskite, kad kas nors jus priverstų pasiduoti ankstesniems jūsų neišmanymo laikų geiduliams,

15 bet kaip šventas yra Tas, kuris jus pašaukė, taip ir jus pačius Jis tokiais tepadaro, kad jūs visuomet šventai elgtumėtės.

16 Juk parašyta: „Būkite šventi, nes ir Aš esu šventas.“

17 Ir jei jūs Tėvą vadinate Tuo, kuris, neatsižvelgdamas į asmenis, teisia pagal kiekvieno darbą, tai su pagarbia baime elkitės savo laikino apsigyvenimo svetur metu.

18 Žinokite, kad buvote atpirkti nuo beverčio, iš jūsų protėvių paveldėto gyvenimo būdo ne pasiliekančiu per amžius sidabru ar auksu,

19 bet brangiuoju krauju Kristaus, avinėlio be trūkumo ir be dėmės.

20 Jis buvo numatytas iš anksto, dar prieš pasaulio sukūrimą, bet apreikštas paskutiniais laikais jums,

21 per Jį įtikėjusiems Dievą, kuris Jį prikėlė iš mirusių ir suteikė Jam šlovę, kad jūsų tikėjimas ir viltis būtų nukreipti į Dievą.

22 Per Dvasią, visiškai paklusdami tiesai, jūs jau esate apvalę savo sielas tam, kad mylėtumėte neveidmainiška broliška meile. Todėl iš tyros širdies, karštai mylėkite vieni kitus pasiaukojančia meile,

[23] nes Dievas jus pagimdė iš naujo, ne iš pasmerktos pražūčiai, bet iš amžinos sėklos, per gyvą ir amžinai pasiliekantį Jo žodį.

[24] Mat kiekvienas kūnas – tartum žolė, o visa žmogaus šlovė – tarsi žolės žiedas. Žolė išdžiovinama, ir jos žiedas nubyra;

[25] tik Viešpaties ištartas žodis pasilieka per amžius. Toks yra jums paskelbtas gerosios žinios žodis.

1PT 2

[1] Taigi, pašalinę bet kokį blogį, visokią klastą, apsimetinėjimus, pavydus ir visus šmeižtus,

[2] lyg ką tik gimę kūdikiai nepaliaujamai trokškite neatskiesto dvasinio pieno, kad juo maitinami, jūs būtumėt užauginti,

[3] jeigu tikrai esate patyrę, koks geras yra Viešpats.

[4] Ateikite pas Jį, gyvąjį akmenį, kuris per žmones buvo pripažintas netinkamu, bet Dievui Jis yra išrinktas ir vertingas,

[5] ir patys, būkite kaip gyvieji akmenys, iš kurių statomi dvasiniai namai. Jūs esate šventa kunigystė, kad aukotumėte dvasines aukas, priimtinas Dievui per Jėzų Kristų.

[6] Todėl Raštas ir sako: „Štai Aš dedu Sione kertinį akmenį, išrinktą ir vertingą; kas tiki Jį, niekuomet nebus sugėdintas.“

[7] Taigi jums, tikintiems, Jis yra vertybė, o netikintiems – akmuo, kurį statytojai pripažino netinkamu. Jį Dievas padarė kertiniu akmeniu,

[8] suklupimo akmeniu ir papiktinimo uola. Jie suklumpa, nepaklusdami žodžiui; tam jie ir skirti.

[9] Tačiau jūs esate išrinktoji giminė, karališkoji kunigystė, šventa tauta ir Dievo įsigytieji žmonės, kad išgarsintumėte nuopelnus To, kuris pašaukė jus iš tamsybės į savo nuostabią šviesą.

10 Seniau ne tauta, bet dabar Dievo tauta, seniau jūs nebuvote patyrę Jo gailestingumo, bet dabar Dievas jūsų pasigailėjo.

11 Jus, pasiaukojančia meile mylimus, aš raginu kaip svetimšalius ir ateivius, susilaikyti nuo kūno geidulių, kurie kovoja prieš sielą.

12 Elkitės tarp pagonių nepriekaištingai, kad tie, kurie jus smerkia kaip piktadarius, atidžiai stebėję jūsų gerus darbus, šlovintų Dievą aplankymo dieną.

13 Taigi būkite klusnūs kiekvienai žmonių valdžiai dėl Viešpaties: ar tai karaliui, kuris visus valdo,

14 ar tai valdytojams, kuriuos per jį Dievas siunčia, kad jie teisingai baustų piktadarius ir pagirtų geradarius.

15 Mat tokia yra Dievo valia, kad darydami gera, jūs užčiauptumėte burną neprotingų žmonių neišmanymui.

16 Elkitės kaip laisvieji, ne kaip laisve dangstantys blogį, bet kaip Dievo vergai.

17 Gerbkite visus, mylėkite pasiaukojančia meile broliją, bijokite Dievo ir gerbkite karalių.

18 Namų tarnai, su visa baime būkite klusnūs šeimininkams, ne tik geriems, švelniems, bet ir kaprizingiems.

19 Tai yra garbė, jeigu kas dėl Dievo paveiktos sąžinės ištveria sielvartus, nekaltai kentėdamas.

20 Kokia garbė jei jūs, nusižengdami ir daužomi kumščiais, iškęsite? Bet jei jūs darydami gera ir nekaltai kentėdami, iškęsite, tai yra pagarba Dievui.

21 Juk Dievas mus tam ir pašaukė. Kadangi Kristus nekaltai kentėjo už mus, tai Jis paliko mums pavyzdį, kad ir jūs sektumėte Jo pėdomis.

22 Jis nepadarė nuodėmės, ir Jo burnoje nebuvo surasta apgaulė.

23 Šmeižiamas neatsakė į įžeidimą įžeidimu, nekaltai kentėdamas negrasino,
bet pavedė save Tam, kuris teisia teisingai.

24 Kristus pats savo kūne užnešė mūsų nuodėmes ant medžio, kad mirę
nuodėmėms, mes gyventume teisumui. Jo kraujuojančiomis žaizdomis
Dievas jus išgydė.

25 Jūs buvote lyg klaidinamos avys, bet dabar Dievas jus sugrąžino jūsų
sielų Ganytojui ir Sargui.

1PT 3

1 Taip pat ir jūs, žmonos, būkite klusnios savo vyrams, kad net ir tuos, kurie
nepaklūsta žodžiui, Dievas galėtų įsigyti be žodžio, dėl žmonų elgesio.

2 Tepamato jie pagarbią Dievo baimę ir jūsų nepriekaištingą elgesį.

3 Tegul puošia jus ne išorė, ne supinti plaukai, auksiniai papuošalai ar
drabužiai,

4 bet paslėptas širdies žmogus, kuriame gyvena nemirtinga, švelni ir
taikinga dvasia, kuri yra labai vertinga Dievo akivaizdoje.

5 Juk kadaise taip puošdavosi šventos moterys, kurios pasitikėjo Dievu ir
buvo klusnios savo vyrams.

6 Taip, kaip Sara pakluso Abraomui, vadindama jį viešpačiu, taip ir jūs,
kurias Dievas padarė jos dukromis, darydamos gera ir neįbauginamos
jokio pavojaus.

7 Taip pat ir jūs, vyrai, gyvenkite drauge su jomis supratingai, gerbdami jas
kaip silpnesnį moterišką indą ir kaip gyvenimo malonės
bendrapaveldėtojas, kad jūsų maldos nebūtų trukdomos.

8 Galiausiai visi būkite tų pačių pažiūrų, kupini užuojautos, mylintys
brolius, gailestingi, draugiški,

9 neatsilyginantys blogiu už blogį ar šmeižtu už šmeižtą, bet, priešingai,
laiminantys ir gerai žinantys, kad tam ir esate pašaukti, kad jūs
paveldėtumėte palaiminimą.

10 Juk tas, kuris nori pasiaukojančia meile mylėti gyvenimą ir matyti geras
dienas, tesulaiko savo liežuvį nuo blogio ir savo lūpas, kad jos nekalbėtų
apgaulės.

11 Tesisaugo jis piktojo ir tedaro gera, teieško taikos ir nepaliaujamai teseka
jos pėdomis,

12 nes Viešpaties akys žvelgia į teisiuosius, ir Jo ausys girdi jų prašymą, bet
Viešpaties veidas – prieš darančius blogį piktuosius.

13 Ir kas jums pakenks, jei jūs darysite gera?

14 Tačiau jei jums ir tektų kentėti dėl teisumo, jūs esate palaiminti. Ir niekas
teneįbaugina jūsų grasinimais, ir tenesukelia jums nerimo.

15 Verčiau garbinkite Viešpatį Dievą savo širdyse, visuomet pasiruošę su
nuolankumu ir pagarbia baime atsakyti kiekvienam, reikalaujančiam iš
jūsų įrodymo apie jumyse esančią viltį.

16 Jūsų sąžinė tebūnie tyra, kad tie, kurie jus šmeižia kaip piktadarius ir
neteisingai kaltina dėl jūsų gero elgesio Kristuje, būtų sugėdinti.

17 Geriau, jei to nori Dievas ir tokia Jo valia, kad nekaltai kentėtumėte
darydami gėrį, o ne blogį.

18 Kristus vieną kartą nekaltai kentėjo už nuodėmes, teisusis už
neteisiuosius, kad mus nuvestų pas Dievą. Jo kūnas buvo numarintas, bet
Dvasia Jį atgaivino.

19 Dvasios nuvestas, Jis skelbė kalėjime esančioms dvasioms,

20 kurios kadaise buvo neklusnios, kai Nojaus dienomis Dievas kantriai
laukė, kol buvo statoma arka. Joje nedaugelis, tai yra aštuonios sielos,
buvo išgelbėtos vandenyje,

21 kurio atspindys, dabar mus ir gelbsti. Krikštas panardinant vandenyje,
nėra ritualinis kūno nešvaros pašalinimas, bet tyros sąžinės įžadas Dievui
per tikėjimą Jėzaus Kristaus prikėlimu.

22 Kristus buvo užvestas į dangų ir yra Dievo dešinėje, Jam pavaldūs
angelai, valdžios ir galybės.

1PT 4

1 Kadangi Kristus, būdamas kūne, nekaltai kentėjo už mus, tai ir jūs
apsiginkluokite ta pačia mintimi, nes tas, kuris nekaltai kentėjo kūne, yra
išvaduotas iš nuodėmės,

2 kad likusį laiką kūne gyventų ne tenkindamas žmogiškas aistras, bet
vykdydamas Dievo valią.

3 Juk pakanka to, kad praėjusį gyvenimo laiką mes vykdėme pagonių valią,
gyvenome palaidai, geidulių vedžiojami, girtuokliavome, triukšmingai
linksminomės, puotavome ir dalyvavome uždraustose stabmeldystėse.

4 Todėl jie yra nustebinti, kad jūs nebėgate kartu su jais pasinerti į tą patį
pasileidimo srautą, ir jie nuolat šmeižia jūsų gerą vardą.

5 Jie duos ataskaitą Tam, kuris pasiruošęs teisti gyvuosius ir mirusiuosius.

6 Todėl buvo paskelbta geroji žinia ir mirusiems, kad jie, būdami nuteisti
kūne kaip žmonės, gyventų taip, kaip to nori Dievo Dvasia.

7 Visų dalykų galas yra priartėjęs, todėl blaiviai mąstykite ir budėkite
maldose.

8 Visų pirma nepaliaujamai ir pasiaukojančia meile mylėkite vieni kitus, nes
pasiaukojanti meilė uždengia daugybę nuodėmių.

9 Būkite vieni kitiems svetingi be nusiskundimų.

10 Kiekvienam iš jūsų buvo duota Dievo malonės dovana, todėl tarnaukite
vieni kitiems kaip geri visokeriopos Dievo malonės prievaizdai.

11 Jei kas kalba, tekalba kaip Dievo žodžius. Jei kas tarnauja, tetarnauja naudodamas tą stiprybę, kurią jam teikia Dievas, kad visuose dalykuose per Jėzų Kristų būtų šlovinamas Dievas. Jam yra šlovė ir beribė valdžia per amžių amžius! Amen.

12 Jūs, pasiaukojančia meile mylimieji, nebūkite nustebinti ugningo išbandymo metu, lyg kas nors neįprasto jums atsitinka, nes jis vyksta tam, kad jūs būtumėte išbandyti.

13 Verčiau džiaukitės tuo, kad esate nepakeliamų Kristaus kentėjimų dalininkai, kad ir tuomet, kai bus apreikšta Jo šlovė, jūs būtumėte pradžiuginti ir šokinėtumėte iš džiaugsmo.

14 Jei jus šmeižia dėl Kristaus vardo, esate palaiminti, nes šlovės ir Dievo Dvasia ilsisi ant jūsų. Juk jie Dievo Dvasią šmeižia, o jūs Ją šlovinate.

15 Niekas iš jūsų tegul nekenčia kaip žmogžudys, ar vagis, ar darantis pikta, ar kaip tas, kuris kėsinasi į kitų pareigas.

16 Ir jei kas nors nekaltai kenčia kaip Kristaus sekėjas, tenebūna sugėdintas, bet, būdamas tokioje būklėje, jis tešlovina Dievą.

17 Juk atėjo laikas pradėti teismą nuo Dievo namų; ir jeigu jis pirmiausia prasideda nuo mūsų, tai koks galas bus tų, kurie nepaklūsta Dievo gerajai žiniai?!

18 Ir jeigu teisusis vos ne vos bus išgelbėtas, tai kur pasirodys bedievis ir nusidėjėlis?!

19 Taip pat ir tie, kurie nekaltai kenčia pagal Dievo valią, tepatiki savo sielas ištikimajam Kūrėjui ir tedaro gera.

1PT 5

1 Aš raginu jūsų vyresniuosius, toks pats vyresnysis ir nepakeliamų Kristaus kentėjimų liudytojas bei dalyvis šlovės, kuri yra ruošiama ir bus apreikšta:

2 ganykite jums patikėtą Dievo kaimenę, prižiūrėdami ją ne iš prievartos,
bet savo noru, ne dėl gėdingo pelno, bet su atsidavimu,

3 ir ne kaip viešpataujantys tiems, kurie yra Dievo paveldas, bet būdami
pavyzdžiais kaimenei.

4 Ir kai Dievas parodys vyriausiąjį Ganytoją, jūs gausite nevystantį šlovės
vainiką.

5 Taip pat jūs, jaunesnieji, būkite klusnūs vyresniesiems. Ir visi, vieni
kitiems paklusdami, apsivilkite nuolankumu, nes Dievas išdidiesiems
priešinasi, o nusižeminusiems teikia malonę.

6 Todėl tepažemina jus galinga Dievo ranka, kad tinkamam laikui atėjus, Jis
jus išaukštintų.

7 Visus savo rūpesčius meskite ant Jo, nes Jis vietoj jūsų rūpinasi.

8 Būkite apdairūs ir budėkite, nes jūsų priešas velnias kaip riaumojantis
liūtas slankioja aplinkui, ieškodamas kurį galėtų praryti.

9 Priešinkitės jam tvirtu tikėjimu, gerai žinodami, kad tokie patys sunkūs
išmėginimai yra rengiami ir jūsų brolijai pasaulyje.

10 O visos malonės Dievas, pašaukęs mus į savo amžinąją šlovę Kristuje
Jėzuje, jus, trumpai pakentėjusius, pats teparuošia, tepalaiko, tesustiprina
ir tepastato ant tvirto pamato.

11 Jam šlovė ir beribė valdžia per amžių amžius! Amen.

12 Per Silvaną, ištikimą brolį, – kaip aš manau, – keliais žodžiais aš
parašiau, ragindamas ir liudydamas, kad tai tikroji Dievo malonė, kurioje
jūs tvirtai stovite.

13 Jus sveikina kartu su jumis išrinktoji Babilone ir mano sūnus Morkus.

14 Sveikinkite vieni kitus pasiaukojančios meilės pabučiavimu. Ramybė
jums visiems Kristuje Jėzuje! Amen.

ANTRASIS PETRO LAIŠKAS

2PT 1

1 Simonas Petras, Jėzaus Kristaus vergas ir apaštalas, tiems, kurie per mūsų
Dievo ir Gelbėtojo Jėzaus Kristaus teisumą, burtu gavo su mumis
vienodai brangų tikėjimą.

2 Tepadaugina jums Dievas malonę ir ramybę, kad jūs galėtumėte pažinti Jį
ir mūsų Viešpatį Jėzų.

3 Jo dieviška galia padovanojo mums visa, kas reikalinga gyvenimui ir
dievobaimingumui, per pažinimą To, kuris mus pašaukė šlovei ir dorybei.

4 Jis padovanojo mums didžiausius ir brangius pažadus, kad, pabėgę nuo
pasaulyje ir geidulyje esančio supuvimo, per juos taptumėte dieviškos
prigimties dalininkais.

5 Todėl dėdami visas pastangas, pridėkite prie savo tikėjimo dorybę, prie
dorybės – pažinimą,

6 prie pažinimo – savitvardą, prie savitvardos – ištvermę, prie ištvermės –
dievobaimingumą,

7 prie dievobaimingumo – brolišką meilę, o prie broliškos meilės –
pasiaukojančią meilę.

8 Jei šie dalykai jumyse gyvena ir gausėja, jie nepadarys jūsų tingiais ir
bevaisiais mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus pažinime.

9 O kam visų tų dalykų trūksta, tas aklas, trumparegis ir visiškai užmiršęs,
kad jau seniai yra apvalytas nuo savo nuodėmių.

10 Todėl, broliai, dar labiau skubėkite sutvirtinti savąjį pašaukimą ir
išrinkimą, nes tai darydami, jūs niekada nesuklupsite!

11 Taip dar plačiau Dievas atvers jums įėjimą į amžinąją mūsų Viešpaties ir Gelbėtojo Jėzaus Kristaus karalystę.

12 Todėl nebūsiu aplaidus ir jums nuolat priminsiu apie tuos dalykus, nors jūs žinote juos ir esate sutvirtinti turimoje tiesoje.

13 Aš manau, kad tai teisinga, kol esu šioje palapinėje, nuolat žadinti jus priminimais.

14 Aš gerai žinau, kad labai greitai ateis mano palapinės palikimo metas, kaip ir mūsų Viešpats Jėzus Kristus man paskelbė.

15 Tad aš pasistengsiu, kad ir po manojo išėjimo jūs visuomet galėtumėte tai skaityti ir pagal priminimus elgtis.

16 Juk mes paskelbėme jums, apie mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus galybę ir atėjimą, ne mėgdžiodami gudriai išgalvotus prasimanymus, bet Dievas padarė mus liudytojais, kurie savo akimis matė Kristaus didybę.

17 Jis priėmė iš Dievo Tėvo garbę ir šlovę, kai iš didingos šlovės Jam buvo paskelbtas toks žodis: „Šitas yra mano Sūnus, kurį Aš myliu pasiaukojančia meile ir kuriuo esu patenkintas!“

18 Tą žodį mes išgirdome paskelbtą iš dangaus, kai buvome kartu su Juo ant šventojo kalno.

19 Tačiau mes turime dar patikimesnį pranašų žodį. Jūs gerai darote, kreipdami į jį dėmesį tarsi į žiburį, kuris šviečia tamsioje vietoje, kol išauš diena ir jūsų širdyse užtekės aušrinė žvaigždė.

20 Pirmiausia žinokite tai, kad jokia Rašto pranašystė nėra kilusi iš asmeninio supratimo.

21 Niekada nebuvo paskelbta pranašystė žmogaus valia, bet jos žodžius ištarė Šventosios Dvasios vadovaujami šventi Dievo žmonės.

2PT 2

[1] Kaip buvo tautoje netikrų pranašų, taip ir tarp jūsų bus netikrų mokytojų.
Jie slapta įves pražūtingų klaidžiamokslių, atmesdami net juos atpirkusį
Viešpatį bei užsitraukdami sau greitą pražūtį.

[2] Didieji seks jų pražūtingais keliais, ir dėl jų bus niekinamas tiesos kelias.

[3] Iš godumo apsimesdami ir siekdami asmeninės naudos, anie pasinaudos
jumis. Tokiems nuo seno yra skirtas nuosprendis ir jų pražūtis nesnaudžia.

[4] Juk Dievas nepagailėjo nusidėjusių angelų, bet, surakinęs tamsos
grandinėmis, įmetė juos į tartarą, – giliausias pragaro gelmes, kad ten jie
būtų saugomi iki teismo dienos.

[5] Jis nepagailėjo ir senojo pasaulio, bet išsaugojo teisumo šauklį Nojų ir dar
septynetą, kai siuntė bedievių pasauliui tvaną.

[6] Jis pavertė pelenais Sodomos bei Gomoros miestus, pasmerkė juos
sunaikinimui ir taip parodė perspėjantį pavyzdį tiems, kurie ketina gyventi
bedieviškai.

[7] Jis išgelbėjo teisųjį Lotą, nedorėlių palaido elgesio kamuojamą.

[8] Juos regėdamas, jų besiklausydamas ir tarp jų gyvendamas, šis teisusis
diena iš dienos kankino savo teisią sielą dėl jų nedorų darbų.

[9] Viešpats žino, kaip išgelbėti iš išbandymo pagarbai Jo bijančius ir kaip
neteisiuosius išlaikyti teismo dienai bei bausmei,

[10] o ypač tuos, kurie gyvena kūną suteršdami geiduliais ir nepaisydami net
viešpatystės. Įžūlūs ir savavaliai, kurie nedreba, nuolat niekindami
šlovinguosius.

[11] Tuo tarpu angelai, nors yra stipresni ir galingesni, bet Viešpaties
akivaizdoje neskelbia jiems niekinančio kaltinimo.

[12] Tačiau nedorėliai, kaip neprotingi ir prigimtinių instinktų vedžiojami
gyvuliai, kurie gimė sugavimui ir pražūčiai, niekina tuos, kurių nepažįsta,
ir todėl jie bus sunaikinti savo sugedime,

13 gaudami neteisumo atlygį. Ištisą dieną jie mąsto apie palaido gyvenimo malonumą. Jie kaip dėmės ir ydos, besimėgaujantys savo apgaulėse ir kartu su jumis puotaujantys.

14 Jų akys pilnos svetimavimo ir nepasotinamos nuodėmės. Jie spąstais pagauna abejojančias sielas. Jų širdis išlavinta godumui. Jie yra pražūčiai pasmerkti vaikai.

15 Jie paliko teisingą kelią ir buvo suklaidinti, pasukdami keliu Balaamo, Bosoro sūnaus, kuris pasiaukojančia meile pamilo neteisumo atlygį,

16 tačiau jam buvo papriekaištauta dėl jo neteisybės; nekalbanti asilė, prakalbusi žmogaus balsu, užkirto kelią pranašo beprotybei.

17 Jie yra bevandeniai šaltiniai ir viesulo varomi debesys. Jiems skirta juodžiausia tamsybė per amžius.

18 Jie nuolat kalba išpūstus tuštybės žodžius ir kūno geismais bei paleistuvystėmis suvilioja pabėgusius nuo tų, kurie buvo apgyvendinti paklydime.

19 Jie skelbia jiems laisvę, nors patys yra pražūties vergai. Juk jei kas nors ką nugali, tas jį ir pavergia.

20 Nes jeigu tie, kurie pažino Viešpatį ir Gelbėtoją Jėzų Kristų, ištrūko iš pasaulio nešvarumų, bet ir vėl į juos įpainioti pralaimi, tai tiems paskui darosi dar blogiau negu pirma.

21 Jiems būtų buvę geriau nepažinti teisumo kelio, negu jį pažinus, nusisukti nuo jiems perduoto švento įsakymo.

22 Jiems nutiko, kaip sako teisinga patarlė: „Šuo sugrįžo prie savo vėmalo, o išsimaudžiusi kiaulė į purvo balą, kurioje voliojasi gyvuliai.“

2PT 3

1 Pasiaukojančia meile mylimieji, aš rašau jums jau antrą laišką. Abiejuose laiškuose aš žadinu jūsų tyrą mąstymą priminimais.

2 Aš jums primenu, kad per šventuosius pranašus Dievas iš anksto ištarė
žodžius ir per mūsų apaštalus perdavė Viešpaties ir Gelbėtojo įsakymą.

3 Pirmiausia žinokite, kad paskutinėmis dienomis pasirodys išjuokėjai, kurie
gyvens pagal savo geismus

4 ir sakys: „Kur Jo atėjimo pažadas? Juk nuo to laiko, kai Dievas užmigdė
protėvius, visa pasilieka taip, kaip buvo nuo sukūrimo pradžios.“

5 Jiems, to trokštantiems, lieka paslėpta tai, kad nuo seno dangūs ir žemė, iš
vandens ir per vandenį buvo sukurti Dievo žodžiu.

6 Dievo sprendimu tuometinis pasaulis buvo vandeniu užtvindytas ir
pražuvo,

7 o dabartiniai dangūs ir žemė yra palaikomi Jo sprendimui, saugomi ugniai
ir bedievių žmonių teismo bei pražūties dienai.

8 Nuo jūsų, pasiaukojančia meile mylimieji, vienas dalykas tenebūna
paslėptas: viena diena pas Viešpatį yra kaip tūkstantis metų, ir tūkstantis
metų – kaip viena diena.

9 Viešpats neatidėlioja savo pažado, kaip kai kurie mano, kad Jis užtrunka,
bet su mumis elgiasi labai kantriai. Juk Jis netrokšta, kad kai kurie
pražūtų, bet kad visi atgailautų.

10 Tačiau Viešpaties diena ateis kaip vagis naktį. Tuomet dangūs su triukšmu
pranyks, elementai bus sunaikinti ugnyje, o žemė ir joje esantys kūriniai
bus sudeginti.

11 Jeigu visa tai bus sunaikinta, tai kokie privalote būti jūs, šventai ir
dievobaimingai gyvenantys,

12 laukiantys ir skubinantys Dievo dienos atėjimą, kai dangaus aukštybės
bus sunaikintos ugnimi, o elementai bus išlydyti.

13 Tačiau pagal Dievo pažadą mes laukiame naujų dangaus aukštybių ir
naujos žemės, kuriuose gyvena teisumas.

14 Todėl jūs, pasiaukojančia meile mylimieji, to laukdami, stenkitės, kad Jis
rastų jus nesuteptus, nepriekaištingus ir esančius taikoje.

15 Mūsų Viešpaties pakantumą laikykite išgelbėjimu, kaip jums parašė
pasiaukojančia meile mylimas mūsų brolis Paulius, vadovaudamasis jam
Dievo suteikta išmintimi.

16 Apie šituos įvykius jis taip kalba visuose laiškuose, kuriuose yra sunkiai
suprantamų dalykų, kuriuos nemokyti ir abejojantys iškraipo, kaip ir kitus
Raštus, savo pačių pražūčiai.

17 Todėl jūs, pasiaukojančia meile mylimieji, iš anksto tai žinodami,
saugokitės, kad nedorėlių paklydimo suvilioti, neprarastumėte savo
tvirtumo.

18 Aukite malonėje bei mūsų Viešpaties ir Gelbėtojo Jėzaus Kristaus
pažinime. Jam šlovė dabar ir amžinybės dieną! Amen.

PIRMASIS JONO LAIŠKAS

1JN 1

1 Mes liudijame apie Tą, kuris buvo nuo pradžios, kurį girdėjome ir savo
akimis matėme, kurį stebėjome ir mūsų rankos apčiupinėjo, apie
gyvenimo Žodį.

2 Dievas parodė mums gyvenimą, ir mes Jį matėme. Todėl mes liudijame ir
skelbiame jums amžinąjį gyvenimą, kuris buvo pas Tėvą ir buvo
parodytas mums.

3 Apie Tą, kurį matėme ir girdėjome, skelbiame jums, kad ir jūs turėtumėte
bendrystę su mumis, o mūsų bendrystė yra su Tėvu ir su Jo Sūnumi
Jėzumi Kristumi.

4 Ir tai rašome jums, kad jūs būtumėte pripildyti džiaugsmo.

5 Tai yra žinia, kurią girdėjome iš Jo ir skelbiame jums, kad Dievas yra
šviesa ir Jame nėra jokios tamsos.

6 Jei sakome, kad mes esame bendrystėje su Juo, bet vaikščiojame tamsoje,
mes meluojame ir nevykdome tiesos.

7 Tačiau jei vaikščiojame šviesoje, kaip ir Jis yra šviesoje, mes turime
bendrystę vieni su kitais, ir Jo Sūnaus Jėzaus Kristaus kraujas apvalo mus
nuo bet kokios nuodėmės.

8 Jei sakome, jog neturime nuodėmės, – klaidiname patys save, ir nėra
mumyse tiesos.

9 O jeigu sutinkame su tuo, kad esame nusidėję, tai Jis ištikimas ir teisingas,
kad atleistų mums nuodėmes ir apvalytų mus nuo bet kokios neteisybės.

10 Tačiau jei sakome, kad nesame nusidėję, darome Jį melagiu, ir nėra
mumyse Jo žodžio.

1JN 2

[1] Mano vaikeliai, rašau jums tai, kad jūs nenusidėtumėte! Ir jei tik kuris nusidėtų, tai mes turime Užtarėją pas Tėvą, Jėzų Kristų, teisųjį.

[2] Jis yra permaldavimo auka už mūsų nuodėmes, ir ne vien už mūsų, bet ir už viso pasaulio.

[3] Ir iš to mes atpažįstame, kad Jį esame pažinę, jei vykdome Jo įsakymus.

[4] Kas sako: „Aš esu gerai Jį pažinęs“, bet Jo įsakymų nevykdo, tas melagis, ir nėra jame tiesos.

[5] O kas Jo žodį nuolat vykdo, tame iš tiesų yra ištobulinta pasiaukojanti Dievo meilė. Iš to ir atpažįstame, kad Jame esame.

[6] Kas sako, kad pasilieka Jame, tas privalo ir pats taip elgtis, kaip ir Jis elgėsi.

[7] Broliai, aš jums rašau ne naują įsakymą, bet seną įsakymą, kurį turėjote nuo pradžios! Senas įsakymas yra žodis, kurį jūs išgirdote nuo pradžios.

[8] Ir visgi rašau jums naują įsakymą, kuris tikras Jame ir jumyse, nes tamsa suvedžioja, o tikroji šviesa tuojau pat tai atskleidžia.

[9] Kas sako esąs šviesoje, bet savo brolio nekenčia, tas iki šiol tebėra tamsoje.

[10] Kas pasiaukojančia meile myli savo brolį, tas pasilieka šviesoje, ir jame nėra jokios progos suklupti.

[11] O kas savo brolio nekenčia, tas yra tamsoje, vaikščioja tamsoje ir nežino, kur eina, nes tamsa apakino jo akis.

[12] Aš rašau jums, vaikeliai, nes dėl Jo vardo jums atleistos nuodėmes!

[13] Aš rašau jums, tėvai, nes pažinote Tą, kuris yra nuo pradžios! Aš rašau jums, jaunuoliai, nes jūs nugalėjote piktąjį! Aš rašau jums, vaikeliai, nes

jūs pažinote Tėvą!

14 Aš parašiau jums, tėvai, nes jūs pažinote Tą, kuris yra nuo pradžios! Aš
parašiau jums, jaunuoliai, nes jūs stiprūs, kadangi jumyse gyvena Dievo
žodis, ir jūs nugalėjote piktąjį!

15 Nemylėkite pasiaukojančia meile pasaulio, nei tų dalykų, kurie yra
pasaulyje. Jei kas myli pasiaukojančia meile pasaulį, tai nėra jame
pasiaukojančios Tėvo meilės,

16 nes visa, kas pasaulyje, tai kūno geismas, akių geismas ir gyrimasis turtu,
o tai nėra iš Tėvo, bet iš pasaulio.

17 Pasaulis ir jo geismas praeina, bet kas vykdo Dievo valią, tas pasilieka
per amžius.

18 Vaikeliai, tai paskutinė valanda! Ir kaip išgirdote, kad ateis antikristas, tai
jau dabar tapo uoliais antikristai. Todėl ir žinome, kad tai paskutinė
valanda.

19 Jie išėjo iš mūsų, bet jie nebuvo iš mūsų. Jeigu jie būtų buvę iš mūsų, jie
būtų pasilikę kartu su mumis, bet taip atsitiko, kad Dievas atskleistų, jog
ne visi yra iš mūsų.

20 Tačiau jūs turite patepimą iš Šventojo ir juos visus atpažįstate.

21 Aš parašiau jums ne todėl, kad nežinote tiesos, bet todėl, kad žinote ją, ir
kad iš tiesos nekyla joks melas.

22 Kas yra melagis, jeigu ne tas, kuris neigia, kad Jėzus yra Kristus? Tas yra
antikristas, kuris neigia Tėvą ir Sūnų.

23 Kiekvienas, kuris neigia Sūnų, neturi ir Tėvo.

24 Taigi nuolat tepasilieka jumyse tai, ką išgirdote nuo pradžios. Jeigu tik tas
žodis, kurį išgirdote nuo pradžios, pasilieka jumyse, tada ir jūs pasiliksite
Sūnuje ir Tėve.

25 Tas yra pažadas, kurį Jis pats mums davė, – amžinasis gyvenimas.

26 Aš tai parašiau apie tuos, kurie jus klaidina.

27 Kai jūsų patepimas, kurį iš Jo gavote, pasilieka jumyse, tai nereikia, kad jus kas nors mokytų, nes pats patepimas moko jus visko, ir jis yra tiesa, o ne melas. Ir kaip jis jus išmokė, taip Sūnuje ir pasilikite.

28 Taigi dabar, vaikeliai, pasilikite Jame, kad kai Dievas Jį parodys, turėtumėte drąsą ir, kai Jis ateis, kad nebūtumėte prieš Jį sugėdinti!

29 Jei tik gerai žinote, kad Jis teisus, tai žinokite, kad ir kiekvienas, kuris vykdo teisumą, yra Dievo pagimdytas.

1JN 3

1 Jūs pažiūrėkite, kokią pasiaukojančią meilę mums padovanojo Tėvas, kad būtume vadinami Dievo vaikais. Todėl pasaulis neatpažįsta mūsų, nes ir Jo neatpažino.

2 Mes, pasiaukojančia meile mylimieji, dabar esame Dievo vaikai, bet Jis dar neatskleidė, kokie būsime! Mes žinome, kad, kai Dievas Jį parodys, mes būsime tokie pat kaip ir Jis, nes regėsime Jį tokį, koks Jis yra.

3 Kiekvienas, kuris turi Jame tokią viltį, pašventina save, kaip ir Tas yra šventas.

4 Kiekvienas, kuris daro nuodėmę, laužo Įstatymą, nes nuodėmė yra Įstatymo laužymas.

5 Jūs žinote, jog Dievas Jį parodė tam, kad būtų pašalintos mūsų nuodėmės, nes Jame nėra nuodėmės.

6 Kiekvienas, kuris pasilieka Jame, nenusideda. Kiekvienas, kuris nusideda nėra Jo matęs, nei Jo pažinęs.

7 Vaikeliai, tegul niekas jūsų neapgauna! Vykdantis teisumą yra teisus, kaip ir Jis yra teisus.

[8] Darantis nuodėmę yra iš velnio, nes velnias nusideda nuo pat pradžios. Todėl ir buvo parodytas Dievo Sūnus, kad sunaikintų velnio darbus.

[9] Kiekvienas, kurį pagimdė Dievas, nedaro nuodėmės, nes jame pasilieka Jo sėkla. Jis negali nuolat nusidėti, nes jį pagimdė Dievas.

[10] Taip išaiškėja, kurie yra Dievo vaikai, o kurie velnio vaikai. Kiekvienas, kuris nevykdo teisumo ir nemyli pasiaukojančia meile savo brolio, nėra iš Dievo.

[11] Tokia yra žinia, kurią išgirdote nuo pradžios, kad mes mylėtume vieni kitus pasiaukojančia meile.

[12] Nebūkime kaip Kainas, kuris buvo iš piktojo ir žiauriai nužudė savo brolį. Kodėl jį žiauriai nužudė? Todėl, kad jo darbai buvo pikti, o brolio – teisūs.

[13] Nesistebėkite, broliai, jei pasaulis jus persekioja!

[14] Mes žinome, jog iš mirties esame perėję į gyvenimą tam, kad mylėtume pasiaukojančia meile brolius. Juk kuris nemyli pasiaukojančia meile brolio, tas pasilieka mirtyje.

[15] Kiekvienas, kuris nekenčia savo brolio, yra žmogžudys, o jūs gerai žinote, kad joks žmogžudys neturi jame pasiliekančio amžinojo gyvenimo.

[16] Iš to mes atpažinome pasiaukojančią meilę, kad Jėzus už mus atidavė savo gyvybę. Taip ir mes privalome atiduoti savo gyvybes už brolius.

[17] Jei kas turi šio pasaulio gėrybių ir mato savo brolį stokojantį, bet užrakina jam savo širdį, tai kaip jame pasiliks pasiaukojanti Dievo meilė?

[18] Mano vaikeliai, mylėkime pasiaukojančia meile, o ne žodžiu ar liežuviu, bet darbu ir tiesa!

[19] Ir iš to atpažįstame, jog esame iš tiesos, jei Jo akivaizdoje įtikiname savo širdis.

20 Tačiau net jei mūsų širdis mus smerktų, mes gerai žinome, kad Dievas svarbesnis už mūsų širdį ir pažįsta kiekvieną.

21 Pasiaukojančia meile mylimieji, jei mūsų širdis mūsų nesmerkia, tai Dievo akivaizdoje mes kalbame drąsiai ir atvirai, nes pasitikime Juo!

22 Ir ko tik prašome, gauname iš Jo, nes vykdome Jo įsakymus ir Jo akivaizdoje darome tai, kas Jam patinka.

23 Šitas yra Jo įsakymas, kad mes tikėtume Jo Sūnaus Jėzaus Kristaus vardą ir mylėtume vieni kitus pasiaukojančia meile, kaip Jis mums įsakė.

24 Tas, kuris vykdo Jo įsakymus, nuolat pasilieka Jame ir Jis – jame. Iš to atpažįstame, kad Jis pasilieka mumyse, iš Dvasios, kurią Jis mums davė.

1JN 4

1 Jūs, pasiaukojančia meile mylimieji, ne kiekviena dvasia tikėkite, bet išbandykite dvasias, ar jos iš Dievo, nes į pasaulį išėjo uolūs ir netikri pranašai.

2 Iš to atpažinkite Dievo Dvasią: kiekviena dvasia, kuri sutinka, kad Jėzus Kristus, kūne atėjęs, yra iš Dievo,

3 o kiekviena dvasia, kuri nesutinka, kad Jėzus Kristus, kūne atėjęs, nėra iš Dievo. Tokia yra iš antikristo, apie kurį išgirdote, kad jis ateina. Jis jau dabar yra pasaulyje.

4 Jūs esate iš Dievo, vaikeliai, ir nugalėjote juos! Tas, kuris jumyse, galingesnis už tą, kuris pasaulyje.

5 Jie yra iš pasaulio, todėl skelbia pasaulio žodžius, ir pasaulis atidžiai jų klauso.

6 Mes esame iš Dievo. Kas pažįsta Dievą, tas atidžiai mūsų klauso, kas ne iš Dievo, tas išvis mūsų neklauso. Iš to mes atpažįstame tiesos dvasią ir apgaulės dvasią.

7 Jūs, pasiaukojančia meile mylimieji, mylėkite vieni kitus pasiaukojančia meile, nes pasiaukojanti meilė yra iš Dievo. Kiekvienas, kuris myli pasiaukojančia meile, yra Dievo pagimdytas ir pažįsta Dievą.

8 Kas nemyli pasiaukojančia meile, tas nepažino Dievo, nes Dievas yra pasiaukojanti meilė.

9 Savo pasiaukojančią meilę Dievas parodė mumyse tuo, jog Jis siuntė į pasaulį savo viengimį Sūnų, kad mes gyventume per Jį.

10 Pasiaukojanti meilė – ne tai, jog mes pasiaukojančia meile pamilome Dievą, bet kad Jis pasiaukojančia meile pamilo mus ir atsiuntė savo Sūnų – permaldavimo auką už mūsų nuodėmes.

11 Pasiaukojančia meile mylimieji, jei Dievas mus taip pamilo pasiaukojančia meile, tai ir mes privalome mylėti vieni kitus pasiaukojančia meile.

12 Dievo niekas niekuomet nėra matęs. Jei mylime vieni kitus pasiaukojančia meile, tai Dievas mumyse pasilieka, ir Jo pasiaukojanti meilė mumyse yra ištobulinta.

13 Iš to atpažįstame, kad pasiliekame Jame ir Jis mumyse, kad Jis davė mums savo Dvasią.

14 Ir mes matėme, ir liudijame, kad Tėvas atsiuntė Sūnų, kuris yra pasaulio Gelbėtojas.

15 Kiekvienas, kuris sutinka, kad Jėzus yra Dievo Sūnus, Dievas pasilieka jame ir jis Dieve.

16 Mes pažinome ir įtikėjome pasiaukojančią meilę, kurią Dievas apgyvendino mumyse. Dievas yra pasiaukojanti meilė, ir tas, kuris pasilieka pasiaukojančioje meilėje, pasilieka Dieve, ir Dievas jame.

17 Nes Dievas taip ištobulino mumyse pasiaukojančią meilę, kad mes būtume drąsūs teismo dieną. Juk koks yra Dievas, tokie ir mes esame šiame pasaulyje.

18 Pasiaukojančioje meilėje nėra baimės, nes pasiaukojanti meilė yra tobula, kadangi ji išvaro lauk baimę. Juk baimėje yra kančia, o tas, kuris bijo, tas nėra ištobulintas pasiaukojančioje meilėje.

19 Mes mylime Jį pasiaukojančia meile, nes Jis mus pirmas pamilo pasiaukojančia meile.

20 Jei kas sako: „Aš myliu Dievą pasiaukojančia meile“, bet savo brolio nekenčia, tas melagis. Kas pasiaukojančia meile nemyli savo brolio, kurį matė, negali pasiaukojančia meile mylėti Dievo, kurio nematė.

21 Mes turime tokį Jo įsakymą: kas pasiaukojančia meile myli Dievą, tas pasiaukojančia meile turi mylėti ir savo brolį.

1JN 5

1 Kiekvienas, kas tiki, jog Jėzus yra Kristus, tas yra Dievo pagimdytas. Ir kiekvienas, kuris pasiaukojančia meile myli Gimdytoją, pasiaukojančia meile myli ir tą, kurį Jis pagimdė.

2 Iš to atpažįstame, kad pasiaukojančia meile mylime Dievą, jei pasiaukojančia meile mylime Dievo vaikus ir vykdome Jo įsakymus.

3 Nes tai ir yra pasiaukojanti meilė Dievui, jei vykdome Jo įsakymus, o Jo įsakymai nėra sunkūs.

4 Juk tas, kurį pagimdė Dievas, nugali pasaulį. Ir ta yra pergalė, kuri nugalėjo pasaulį, – mūsų tikėjimas!

5 Kas yra tas, kuris nugali pasaulį, jei ne tas, kuris tiki, kad Jėzus yra Dievo Sūnus?

6 Jis yra Tas, kuris atėjo per vandenį ir kraują, – Jėzus Kristus; ne vien per vandenį, bet per vandenį ir kraują. Ir Dvasia tai liudija, nes Dvasia yra tiesa.

7 Nes yra trys liudytojai danguje: Tėvas, Žodis ir Šventoji Dvasia, ir šitie trys yra vienas.

8 Ir yra trys liudytojai žemėje: dvasia, vanduo ir kraujas; o šitie trys yra
viename.

9 Jeigu mes priimame žmonių liudijimą, tai Dievo liudijimas yra svarbesnis,
nes tai Dievo liudijimas, kuriuo Jis paliudijo apie savo Sūnų.

10 Kas tiki Dievo Sūnų, tas turi savyje liudijimą. Kas Dievu netiki, tas Jį
melagiu padaro, nes nepatikėjo liudijimu, kuriuo Dievas paliudijo apie
savo Sūnų.

11 O liudijimas toks: Dievas mums davė amžinąjį gyvenimą, ir tas
gyvenimas yra Jo Sūnuje.

12 Kas turi Sūnų, turi gyvenimą, o kas neturi Dievo Sūnaus, neturi
gyvenimo.

13 Tai parašiau jums, tikintiems Dievo Sūnaus vardą, kad gerai žinotumėte,
jog turite amžinąjį gyvenimą ir kad tikėtumėte Dievo Sūnaus vardą.

14 Ir tokią drąsą mes turime Jo akivaizdoje: jei ko tik prašome pagal Jo
valią, Jis girdi mus.

15 Ir jeigu žinome, kad Jis mūsų prašymus girdi, tai gerai žinome, kad ir
turime tai, ko Jo prašėme.

16 Jei kas mato savo brolį nusidedantį, ne iki mirčiai, teprašo, ir Dievas duos
jam gyvenimą, tam, kuris nusideda ne iki mirčiai. Yra nuodėmė iki
mirčiai, bet aš nesakau, kad kas už tokį melstųsi.

17 Kiekviena neteisybė yra nuodėmė, tačiau yra nuodėmė ne iki mirčiai.

18 Mes gerai žinome, jog kiekvienas, kurį pagimdė Dievas, nenusideda. Juk
tas, kurį pagimdė Dievas, nuolat saugo save, ir piktasis jo nepaliečia.

19 Mes gerai žinome, kad esame iš Dievo, o visas pasaulis yra piktojo
pavergtas.

20 Dar mes gerai žinome, kad Dievo Sūnus atėjo ir davė mums supratimą,
kad pažintume tikrąjį. Ir mes esame tikrajame – Jo Sūnuje Jėzuje Kristuje.

Jis yra tikrasis Dievas ir amžinasis gyvenimas.

21 Vaikeliai, saugokite save nuo stabų! Amen.

ANTRASIS JONO LAIŠKAS

1 Vyresnysis išrinktajai šeimininkei ir jos vaikams, kuriuos aš myliu
pasiaukojančia meile, kuri yra tiesoje, – ir ne vien tik aš, bet ir visi, kurie
yra pažinę tiesą, –

2 dėl tiesos, kuri gyvena mumyse ir kuri bus drauge su mumis per amžius.

3 Tebus su jumis malonė, gailestingumas ir ramybė nuo Dievo Tėvo ir nuo
Viešpaties Jėzaus Kristaus, Tėvo Sūnaus, tiesoje ir pasiaukojančioje
meilėje.

4 Aš buvau labai nudžiugintas, nes radau tavo vaikų, kurie gyvena tiesoje,
kaip mums yra įsakęs Tėvas.

5 Ir dabar prašau tave, šeimininke, – ne kaip rašydamas tau naują įsakymą,
bet tą, kurį turėjome nuo pradžios, – kad mylėtume vieni kitus
pasiaukojančia meile!

6 O pasiaukojanti meilė – tai gyventi pagal Jo įsakymus. Tas yra įsakymas,
kurį jūs išgirdote nuo pradžios, kad gyventumėte pagal jį.

7 Juk po pasaulį pasklido uolūs klaidintojai, kurie nesutinka, kad Jėzus
Kristus ateina kūne. Toks yra klaidintojas ir antikristas.

8 Saugokite save, kad neprarastumėte tų, dėl kurių dėjome pastangas, bet
kad gautumėte visą atlygį.

9 Kiekvienas, kuris nukrypsta į šalį ir nepasilieka Kristaus mokyme, neturi
Dievo, o kas pasilieka Kristaus mokyme, tas turi ir Tėvą, ir Sūnų.

10 Jei kas ateina pas jus ir neatsineša šito mokymo, nepriimkite jo į namus ir
jo nesveikinkite.

11 Juk tas, kuris jį sveikina, tas pritaria jo priešiškiems darbams.

12 Nors turiu dar daug ką svarbaus jums parašyti, bet Dievas man neįdėjo
noro, kad tai užrašyčiau ant papiruso ir rašalu. Aš tikiuosi pas jus atvykti
ir pasikalbėti asmeniškai, kad mūsų džiaugsmą Dievas ištobulintų.

13 Tave sveikina išrinktosios tavo sesers vaikai. Amen.

TREČIASIS JONO LAIŠKAS

1 Vyresnysis, pasiaukojančia meile mylimam Gajui, kurį aš myliu
pasiaukojančia meile, esančia tiesoje.

2 Pasiaukojančia meile mylimasis, aš labiau už visus trokštu, kad tu
klestėtum ir būtum sveikas, – taip, kaip tavo sielai Dievas leidžia klestėti.

3 Aš esu labai pradžiugintas, nes atvykę broliai paliudijo apie tavo
ištikimybę tiesai ir kaip tu gyveni tiesoje.

4 Aš neturiu didesnio džiaugsmo, kaip girdėti, jog mano vaikai gyvena
tiesoje.

5 Pasiaukojančia meile mylimasis, tu teisingai elgiesi, padėdamas broliams,
kurie atvyksta iš kitur.

6 Jie paliudijo surinkimui apie tavo pasiaukojančią meilę. Tu gerai padarysi,
išlydėdamas juos taip, kaip to būtų vertas Dievas.

7 Juk jie atvyko dėl Jo vardo, nieko neimdami iš pagonių.

8 Todėl mes privalome būtent tokius nuolat priimti, kad būtume tiesos
bendradarbiais.

9 Aš parašiau surinkimui, bet Diotrefas, kuris nori būti tarp jų pirmas,
nepriima mūsų.

10 Todėl, jei atvyksiu, priminsiu jo darbus, kuriuos jis daro, šmeiždamas
mus piktais žodžiais. Nepatenkintas tuo, jis pats nepriima brolių, o
norintiems priimti, draudžia, net išmeta iš surinkimo.

11 Pasiaukojančia meile mylimasis, nesek blogu pavyzdžiu, bet geru. Tas,
kuris nuolat daro gera, yra iš Dievo, o tas, kuris daro pikta, nėra matęs
Dievo.

12 Demetrijui, per visus ir per pačią tiesą, paliudijo Dievas. Ir mes liudijame, ir jūs žinote, kad mūsų liudijimas yra patikimas.

13 Apie svarbius dalykus norėjau tau parašyti, bet nenoriu rašyti rašalu ir nendrine plunksna.

14 Tikiuosi greitai pamatyti tave ir tuomet pasikalbėsime asmeniškai. Ramybė tau! Sveikina tave mylintys draugai. Sveikink draugus pavardžiui!

JUDO LAIŠKAS

1 Judas, Jėzaus Kristaus vergas, Jokūbo brolis, Dieve Tėve pašventintiems ir
Jėzui Kristui išsaugotiems pašauktiesiems.

2 Tepadaugina jums Dievas gailestingumą, ramybę ir pasiaukojančią meilę!

3 Pasiaukojančia meile mylimieji, su visu uolumu noriu parašyti jums apie
bendrąjį išgelbėjimą; aš būtinai turėjau parašyti jums, ragindamas jus
narsiai kovoti už tikėjimą, kuris vieną kartą visiems laikams buvo
perduotas šventiesiems.

4 Mat vogčiomis įsiskverbė kai kurie žmonės, nuo seno paskirti tokiam
teismo nuosprendžiui: tai bedieviai, kurie pakeičia mūsų Dievo malonę į
palaidą gyvenimą ir neigia vienintelį Valdovą Dievą ir mūsų Viešpatį Jėzų
Kristų.

5 Aš noriu jums priminti, nors jūs tai žinote, kad Viešpats, kuris pirmiau
išgelbėjo tautą iš Egipto žemės, po to tuos, kurie nepatikėjo, pasmerkė
myriop.

6 Taip pat ir angelus, kurie neišsaugojo savo kilmės, bet paliko savo
buveinę, Jis yra išsaugojęs didžiosios dienos teismui. Jis laiko juos
tamsybėje supančiotus amžinais pančiais.

7 Kaip Sodoma ir Gomora bei aplink jas esantys miestai, taip ir tie panašiai
atsidavė ištvirkavimui ir nuėjo paskui kitokį kūną. Būtent juos,
kenčiančius amžinos ugnies bausmę, Dievas ir išstatė mums kaip
perspėjantį pavyzdį.

8 Taip pat ir šitie sapnuotojai suteršia kūną, niekina viešpatystę ir šmeižia
gerą šlovingųjų vardą.

9 Kai arkangelas Mykolas ginčijosi su velniu ir nesutiko su juo dėl Mozės
kūno, jis neišdrįso pareikšti jam niekinančio kaltinimo, bet tarė:
„Tesudraudžia tave Viešpats!“

10 Jie koneveikia visa, ko nėra pažinę, o visa tai, ką instinktyviai kaip neprotingi gyvuliai sugeba, tame jie ir yra naikinami.

11 Vargas jiems, nes jie buvo nuvesti Kaino keliu! Jie buvo paskirti Balaamo paklydimo bausmei ir, prieštaraudami kaip Korė, buvo pasmerkti myriop.

12 Jie yra lyg povandeninės jūros uolos jūsų pasiaukojančios meilės vakarienėse, kai vaišinasi drauge su jumis ir be baimės patys save gano. Jie kaip bevandeniai debesys, nešiojami vėjų. Jie tartum bevaisiai medžiai vėlyvą rudenį, du kartus mirę ir išrauti su šaknimis.

13 Jie lyg šėlstančios jūros bangos, kurios išputoja savo šlykštybes, ir lyg žvaigždės klajoklės, kurioms per amžius skirta juodžiausia tamsybė.

14 Jiems pranašavo ir septintasis nuo Adomo, Henochas, sakydamas: „Štai atėjo Viešpats su nesuskaitoma daugybe savo šventųjų

15 įvykdyti teismo visiems ir apkaltinti visų šventvagių dėl visų jų šventvagiškų darbų, kuriuos, niekindami Viešpatį, jie darė, ir dėl visų šiurkščių žodžių, kuriuos šventvagiai nusidėjėliai prieš Jį ištarė.“

16 Jie yra nepatenkinti murmėtojai, kurie gyvena pagal savo geismus, jų lūpos taria išpūstus žodžius, jie nuolat veidmainiškai žavisi žmonėmis, tikėdamiesi iš jų naudos.

17 O jums, pasiaukojančia meile mylimieji, tebūnie priminti ištarti žodžiai, kurie anksčiau buvo paskelbti per mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus apaštalus.

18 Jie sakė jums, kad paskutiniais laikais bus išjuokėjų, kurie gyvens pagal savo bedieviškus geismus.

19 Tai tie, kurie atsiskiria nuo kitų, sieliniai, Dvasios neturintys žmonės.

20 Tačiau jūs, pasiaukojančia meile mylimieji, kurie statote save ant savo švenčiausiojo tikėjimo, melsdamiesi Dievui Šventojoje Dvasioje,

21 saugokite save pasiaukojančioje Dievo meilėje, priimdami mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus gailestingumą amžinajam gyvenimui.

22 Pasigailėkite tų, kurie abejoja,

23 kitus su baime gelbėkite, traukdami iš ugnies ir šlykštėdamiesi net jų
kūnu suteršto drabužio.

24 Tam, kuris jus gali išsaugoti nesuklupusius ir savo šlovės akivaizdoje
pastatyti nepriekaištingus ir džiūgaujančius,

25 vieninteliam išmintingajam Dievui, mūsų Gelbėtojui, Jam tebūnie šlovė,
didybė, galia ir valdžia dabar ir per visus amžius! Amen.

APREIŠKIMAS JONUI

APR 1

[1] Jėzaus Kristaus apreiškimas, kurį Jis gavo iš Dievo, kad Jis išaiškintų savo vergams įvykius, kurie netrukus turi įvykti. Jis atskleidė juos per savo pasiųstą angelą savo vergui Jonui,

[2] kuris paliudijo Dievo žodį ir Jėzaus Kristaus liudijimą – visa, ką jis buvo regėjęs.

[3] Palaimintas tas, kuris balsu skaito Raštą, ir tie, kurie girdi šios pranašystės žodžius, ir vykdo tai, kas joje parašyta, nes skirtas laikas jau arti.

[4] Jonas septyniems Azijoje esantiems surinkimams: malonė jums ir ramybė nuo To, kuris yra, ir kuris buvo, ir nuo To, kuris ateina, ir nuo septynių Dvasių, esančių priešais Jo sostą,

[5] ir nuo Jėzaus Kristaus, ištikimojo Liudytojo, mirusiųjų Pirmagimio, ir žemės karalių Valdovo. Tam, kuris pamilo mus pasiaukojančia meile ir nuplovė savo krauju mūsų nuodėmes,

[6] ir padarė mus karaliais, ir kunigais Dievui ir savo Tėvui, – Jam šlovė ir galybė per amžių amžius! Amen.

[7] Štai Jis ateina su debesimis, ir Jį pamatys kiekviena akis, ir net tie, kurie Jį perdūrė. Ir Jo akivaizdoje iš sielvarto mušis į krūtinę, raudodamos, visos žemės giminės. Taip, amen!

[8] „Aš esu Alfa ir Omega, Pradžia ir Pabaiga“, – sako Viešpats, kuris yra, kuris buvo ir kuris ateina, Visavaldis.

[9] Aš, Jonas, jūsų brolis ir priespaudos, karalystės bei Jėzaus Kristaus ištvermės dalininkas, buvau saloje, vadinamoje Patmas, dėl Dievo žodžio ir dėl Jėzaus Kristaus liudijimo.

10 Aš buvau dvasioje Viešpaties dieną ir išgirdau už savo nugaros galingą balsą, kaip trimitą,

11 To, kuris sako: „Aš esu Alfa ir Omega, Pirmasis ir Paskutinysis, ir ką matai, surašyk į ritinį ir nusiųsk surinkimams Azijoje: į Efezą, į Smirną, į Pergamą, į Tiatyrus, į Sardus, į Filadelfiją ir į Laodikėją.“

12 Tuomet Aš atsigręžiau ir nukreipiau savo žvilgsnį link To, kuris kalbėjo su manimi, balso, ir atsigręžęs pamačiau septynias auksines septynšakes žvakides,

13 o tarp septynių septynšakių žvakidžių Tą, kuris buvo panašus į Žmogaus Sūnų. Jis buvo apsivilkęs pėdas siekiančiu ilgu drabužiu ir perjuostas per krūtinę auksine juosta.

14 Jo galva ir plaukai buvo balti kaip balta vilna, kaip sniegas, o Jo akys kaip ugnies liepsna.

15 Jo kojos panašios į gryniausią varį – kaip lydymo krosnyje įkaitintos, o Jo balsas – kaip daugybės vandenų šniokštimas.

16 Dešinėje savo rankoje Jis laikė septynias žvaigždes, iš Jo burnos išėjo ilgas aštrus dviašmenis kalavijas, o Jo veidas buvo kaip saulė, kuri šviečia visu savo skaistumu.

17 Jį pamatęs, aš kritau prie Jo kojų tarsi negyvas, bet Jis uždėjo ant manęs savo dešinę ranką, sakydamas: „Nebijok, Aš esu Pirmasis ir Paskutinysis,

18 ir Gyvasis! Aš buvau miręs ir štai esu Tas, kuris gyvas per amžių amžius. Amen. Aš turiu pragaro ir mirties raktus.

19 Tu užrašyk tai, ką matei ir tai, kas vyksta dabar, ir tai, kas turi įvykti vėliau.

20 Septynių žvaigždžių, kurias tu matei mano dešinėje, ir septynių septynšakių auksinių žvakidžių paslaptis yra ta: septynios žvaigždės yra septynių surinkimų pasiuntiniai, o septynios septynšakės žvakidės, kurias tu matei, yra septyni surinkimai.

APR 2

[1] „Efezo surinkimo pasiuntiniui rašyk: ‘Štai taip sako Tas, kuris savo dešinėje tvirtai laiko septynias žvaigždes ir vaikščioja tarp septynių auksinių septynšakių žvakidžių.

[2] Aš gerai žinau tavo darbus, tavo nuovargį ir tavo ištvermę, ir kad tu negali pakęsti piktųjų. Tu ištyrei tuos, kurie tvirtina esą apaštalai, bet tokie nėra, ir radai, kad jie netikri.

[3] Tu iškentei ir buvai kantrus, ir dėl mano vardo sunkiai dirbai, ir nenusilpai.

[4] Tačiau Aš turiu prieš tave tai, kad tu palikai savo pirmąją pasiaukojančią meilę.

[5] Taigi prisimink, nuo ko tu esi atsiskyręs, permąstyk apie tai, ir vėl daryk ankstesniuosius darbus, o jeigu tu nepermąstysi, tai Aš greitai pas tave ateisiu ir pastumsiu tavo septynšakę žvakidę iš jos vietos.

[6] Savo naudai tu turi tai, kad šlykštiesi nikolaitų darbais, kuriais ir Aš šlykščiuosi’.

[7] Kas turi ausis, tas aiškiai teišgirsta, ką Dvasia sako surinkimams: ‘Tam, kuris nugali, Aš leisiu valgyti nuo gyvybės medžio, esančio Dievo rojaus viduryje.’“

[8] „Smirnos surinkimo pasiuntiniui rašyk: ‘Štai taip sako Pirmasis ir Paskutinysis, kuris buvo miręs ir kuris vėl yra gyvas.

[9] Aš gerai žinau tavo darbus ir priespaudą, ir skurdą, bet tu esi turtingas, ir piktžodžiavimą tų, kurie save vadina žydais, tačiau nėra tokie, bet šėtono maldos namai.

[10] Nebijok nieko, net to, ką tu turėsi nekaltai iškentėti. Štai kai kuriuos iš jūsų velnias ketina įmesti į kalėjimą tam, kad būtumėte išbandyti. Jūs kęsite dešimties dienų priespaudą. Būk ištikimas iki pat mirties, ir Aš tau duosiu gyvenimo vainiką’.

11 Kas turi ausis, tas aiškiai teišgirsta, ką Dvasia sako surinkimams: ‘Tam, kuris nugali, antroji mirtis niekaip nepakenks.’“

12 „Pergamo surinkimo pasiuntiniui rašyk: ‘Štai taip sako Tas, kuris turi ilgą aštrų dviašmenį kalaviją.

13 Aš gerai žinau tavo darbus, ir kur tu gyveni: ten, kur yra šėtono sostas. Tu tvirtai laikaisi mano vardo ir neišsižadėjai mano tikėjimo net tomis dienomis, kai pas jus, ten, kur gyvena šėtonas, buvo be gailesčio nužudytas mano ištikimasis liudytojas Antipas.

14 Tačiau Aš turiu kai ką prieš tave, nes ten turi tvirtai besilaikančių Balaamo mokymo, kuris mokė Balaką viešai suvedžioti Izraelio sūnus, kad jie valgytų stabams paaukotas aukas ir paleistuvautų.

15 Pas tave yra ir tų, kurie tvirtai laikosi nikolaitų mokymo, kuriuo Aš šlykščiuosi.

16 Todėl permąstyk apie tai, o jeigu nepermąstysi, tai Aš greitai pas tave ateisiu ir kovosiu su jais savo burnos kalaviju’.

17 Kas turi ausis, tas aiškiai teišgirsta, ką Dvasia sako surinkimams: ‘Tam, kuris nugali, Aš duosiu valgyti paslėptos manos ir baltą apvalų akmenėlį, o ant akmenėlio jau išraižytas naujas vardas, kurio niekas nežino, tik tas, kuris jį gauna.’“

18 „Tiatyrų surinkimo pasiuntiniui rašyk: ‘Štai taip sako Dievo Sūnus, kurio akys yra kaip ugnies liepsna, o Jo kojos panašios į gryniausią varį.

19 Aš gerai žinau tavo darbus, pasiaukojančią meilę, tarnavimą, tikėjimą, tavo ištvermę ir kad tavo paskutiniai darbai didesni už pirmuosius.

20 Tačiau Aš turiu kai ką prieš tave, nes tu leidi moteriai Jezabelei, kuri save vadina pranaše, netrukdomai mokyti ir klaidinti manuosius vergus, kad jie paleistuvautų ir valgytų stabams paaukotas aukas.

21 Aš jai daviau laiko, kad ji permąstytų dėl savo paleistuvystės, bet ji nepermąstė.

22 Štai Aš ją paguldysiu į mirties patalą, o paleistuvavusius kartu su ja – į
didelę kančią, jeigu jie nepermąstys savo darbų.

23 Jos vaikus Aš pasmerksiu myriop, ir visi surinkimai sužinos, kad Aš esu
Tas, kuris ištiria slaptas mintis ir širdis. Aš atlyginsiu jums kiekvienam
pagal jūsų darbus.

24 Jums ir kitiems, kurie yra Tiatyruose, visiems tiems, kurie nepriima to
mokymo, ir tiems, kurie sako, kad nepažino šėtono gelmių, sakau: Aš
neužmesiu ant jūsų kitos naštos,

25 tik tvirtai laikykitės to, ką turite, kol Aš ateisiu.

26 Tam, kuris nugali ir iki galo laikosi mano darbų, Aš ‘duosiu valdžią
valdyti pagonis’,

27 kaip ir Aš gavau valdžią iš savo Tėvo. ‘Jis ganys juos geležine lazda, ir
jie bus sudaužyti tarsi moliniai indai’.

28 Taip pat jam duosiu rytmečio žvaigždę’.

29 Kas turi ausis, tas aiškiai teišgirsta, ką Dvasia sako surinkimams!“

APR 3

1 „Sardų surinkimo pasiuntiniui rašyk: ‘Štai taip sako Tas, kuris turi
septynias Dievo Dvasias ir septynias žvaigždes. Aš gerai žinau tavo
darbus. Tave vadina gyvu, bet tu esi miręs.

2 Būk budrus ir stiprink tuos, kurie yra likę, ir kurie ruošiasi mirti! Aš
neradau tavo darbų, kurie būtų užbaigti Dievo akivaizdoje.

3 Taigi prisimink, kaip tu tai priėmei ir išgirdai, laikykis to, ir permąstyk
apie tai! Jeigu tu nebudėsi, Aš ateisiu pas tave kaip vagis, ir tu nežinosi
valandos, kurią Aš pas tave ateisiu.

4 Net ir Sarduose tu turi keletą vardų, kurie nesutepė savo drabužių. Baltais
drabužiais aprengti, jie vaikščios kartu su manimi, nes jie to verti.

5 Tas, kuris nugali, bus aprengtas baltais drabužiais, ir Aš neištrinsiu jo vardo iš gyvenimo knygos ritinio. Jo vardą Aš viešai pripažinsiu mano Tėvo ir Jo angelų akivaizdoje’.

6 Kas turi ausis, tas aiškiai teišgirsta, ką Dvasia sako surinkimams!“

7 „Filadelfijos surinkimo pasiuntiniui rašyk: ‘Štai taip sako Šventasis, Tikrasis ir Tas, kuris turi Dovydo raktą, – Tas, kuris atidaro, ir niekas neuždaro, kuris uždaro, ir niekas neatidaro.

8 Aš gerai žinau tavo darbus. Tu pažiūrėk, priešais tave atvertos durys, ir niekas negali jų uždaryti. Net turėdamas mažai jėgų, tu laikeisi mano žodžio ir neišsižadėjai mano vardo.

9 Štai Aš tau duodu tuos, kurie yra iš šėtono maldos namų ir vadina save žydais, tačiau nėra tokie, bet meluoja. Aš padarysiu taip, kad jie ateitų ir prie tavo kojų pagarbiai nusilenktų ir suprastų, kad Aš pamilau tave pasiaukojančia meile.

10 Kadangi tu ištvermingai laikeisi mano žodžio, tai ir Aš tave apsaugosiu nuo sunkaus išbandymo valandos, kuri ateis į visą pasaulį, kad būtų išbandyti tie, kurie gyvena žemėje.

11 Štai Aš greitai ateinu, bet tu tvirtai laikykis to, ką turi, kad niekas neatimtų tavo vainiko.

12 Tą, kuris nugali, Aš padarysiu kolona mano Dievo šventykloje, ir jis jau niekuomet nebeišeis laukan. Aš užrašysiu ant jos mano Dievo vardą ir vardą mano Dievo miesto, naujosios Jeruzalės, kuri nužengia iš dangaus nuo mano Dievo, ir savo naująjį vardą’.

13 Kas turi ausis, tas aiškiai teišgirsta, ką Dvasia sako surinkimams!“

14 „Laodikėjos surinkimo pasiuntiniui rašyk: ‘Štai taip sako Amen, ištikimasis Liudytojas ir tikrasis Dievo kūrinijos vadovas.

15 Aš gerai žinau tavo darbus, kad tu esi nei šaltas, nei karštas. O, kad tu būtum šaltas arba karštas!

16 Kadangi esi drungnas ir nei šaltas, nei karštas, Aš ketinu tave išspjauti iš
savo burnos.

17 Tu sakai: ‘Aš esu turtingas ir pralobęs, ir nieko man nestinga’, bet tu
nežinai, kad esi nelaimingas, apgailėtinas, elgeta, aklas ir nuogas.

18 Aš tau patariu pirkti iš manęs išgryninto ugnyje aukso, kad pralobtum ir
baltus drabužius, kad apsirengtum ir nebūtų atskleista tavo nuogumo
gėda, ir akių tepalu patepk savo akis, kad praregėtum.

19 Visus, kuriuos tik myliu kaip geriausius draugus, Aš įspėju ir baudžiu
rykšte kaip vaikus, todėl uoliai to siek ir permąstyk apie tai!

20 Štai Aš stoviu prie durų ir beldžiu. Jei tik kas nors išgirs mano balsą ir
pats atidarys duris, Aš pas jį įeisiu ir vakarieniausiu su juo, o jis su
manimi.

21 Tam, kuris nugali, Aš duosiu atsisėsti kartu su manimi, mano soste, kaip
ir Aš nugalėjau ir atsisėdau kartu su savo Tėvu, Jo soste’.

22 Kas turi ausis, tas aiškiai teišgirsta, ką Dvasia sako surinkimams!“

APR 4

1 Paskui aš regėjau: štai atidarytos durys danguje. Tuomet balsas To, kuris
kalbėjo su manimi pirmiau, kurį aš girdėjau ir kuris buvo tarsi trimito,
tarė: „Pakilk čionai, ir Aš tau parodysiu tuos įvykius, kurie turi įvykti
vėliau.“

2 Ir tuojau pat dvasioje pamačiau: štai danguje stovi sostas, o soste –
Sėdintysis.

3 Sėdinčiojo išvaizda buvo panaši į jaspio ir sardžio brangakmenius, o
aplinkui sostą esanti vaivorykštė buvo panaši į smaragdą.

4 Aplinkui sostą buvo dvidešimt keturi sostai ir tuose sostuose aš mačiau
sėdinčius dvidešimt keturis vyresniuosius. Jie buvo aprengti baltais
drabužiais, o ant jų galvų buvo auksiniai vainikai.

5 Nuo sosto žaibavo žaibai, griaudėjo griaustiniai ir aidėjo balsai, o priešais sostą buvo deginami septyni liepsnojantys deglai, kurie yra septynios Dievo Dvasios.

6 Priešais sostą buvo stiklo jūra, panaši į krištolą, o viduryje sosto ir aplinkui sostą buvo keturios būtybės, pilnos akių iš priekio ir iš užpakalio.

7 Pirmoji būtybė buvo panaši į liūtą, antroji panaši į veršį, trečioji būtybė turėjo tarsi žmogaus veidą, o ketvirtoji buvo panaši į skrendantį erelį.

8 Kiekviena iš keturių būtybių turėjo po šešis sparnus; aplinkui ir iš vidaus jos buvo pilnos akių. Ir be poilsio, dieną bei naktį, jos šaukė: „Šventas, šventas, šventas Viešpats, Dievas Visavaldis, Tas, kuris buvo, Tas, kuris yra, ir Tas, kuris ateina!“

9 Kiekvieną kartą, kai būtybės išreikšdavo Sėdinčiajam soste ir Gyvenančiajam per amžių amžius, šlovę, pagarbą ir padėką,

10 dvidešimt keturi vyresnieji parpuldavo prieš Sėdintįjį soste, ir pagarbindavo Gyvenantįjį per amžių amžius, ir numesdavo savo vainikus priešais sostą, šaukdami:

11 „Vertas Tu esi, Viešpatie, priimti šlovę, pagarbą, valdžią, nes Tu visa sukūrei, ir Tavo valios dėka visa egzistuoja ir buvo sukurta!“

APR 5

1 Paskui aš pamačiau soste Sėdinčiojo dešinėje rankoje knygos ritinį, prirašytą viduje ir iš išorės, užantspauduotą septyniais antspaudais.

2 Dargi regėjau galingą angelą, skelbiantį garsiu balsu: „Kas yra vertas išvynioti ir atplėšti knygos ritinio antspaudus?“

3 Tačiau niekas nei danguje, nei žemėje, nei po žeme negalėjo atvynioti knygos ritinio nė pažvelgti į jį.

4 Ir aš graudžiai verkiau, nes nebuvo rasta nė vieno verto, kuris galėtų atvynioti ir perskaityti knygos ritinį ar pažvelgti į jį.

5 Tuomet vienas iš vyresniųjų man tarė: „Neverk, nes nugalėjo liūtas iš Judo giminės, Dovydo šaknis, kad atvyniotų knygos ritinį ir atplėštų septynis jo antspaudus.“

6 Aš pažvelgiau, ir štai tarp sosto ir keturių būtybių bei vyresniųjų stovėjo Avinėlis, tarsi paaukotas, turintis septynis ragus ir septynias akis, kurios yra septynios Dievo Dvasios, siųstos į visą žemę.

7 Avinėlis priėjo ir paėmė knygos ritinį iš soste Sėdinčiojo dešinės rankos.

8 Kai Jis paėmė knygos ritinį, keturios būtybės ir dvidešimt keturi vyresnieji parpuolė prieš Avinėlį. Kiekvienas iš jų laikė rankose arfą ir auksines taures, pripildytas smilkalų, kurie yra šventųjų maldos.

9 Ir jie giedojo naują giesmę, sakydami: „Vertas Tu esi paimti knygos ritinį ir atplėšti jo antspaudus, nes Tu buvai paaukotas ir atpirkai Dievui savo krauju mus iš kiekvienos giminės, ir kalbos, ir genties, ir tautos.

10 Tu mus padarei mūsų Dievui karaliais ir kunigais, ir mes karaliausime žemėje.“

11 Aš regėjau galingus angelus ir girdėjau jų balsą. Jie stovėjo aplink sostą kartu su būtybėmis, vyresniaisiais ir tūkstančių tūkstančiais.

12 Jie garsiai šlovino: „Vertas yra Avinėlis, kuris buvo paaukotas, priimti valdžią ir turtus, ir išmintį, ir galybę, ir pagarbą, ir šlovę, ir palaiminimą!“

13 Ir aš išgirdau, kaip visi kūriniai, kurie yra danguje, ir žemėje, ir po žeme, ir jūroje, ir visa, kas juose yra, nenuilstamai šlovino: „Sėdinčiajam soste ir Avinėliui tebūnie palaiminimas ir garbė, ir šlovė, ir valdžia per amžių amžius!“

14 Keturios būtybės tarė: „Amen!“ Tuomet dvidešimt keturi vyresnieji parpuolė ir pagarbino Gyvenantįjį per amžių amžius.

APR 6

[1] Ir aš mačiau, kaip Avinėlis atplėšė pirmąjį antspaudą, ir išgirdau vieną iš
keturių būtybių tarsi griaustinio balsu sakančią: „Ateik ir pamatyk!“

[2] Ir aš pamačiau, štai baltas žirgas, o tas, kuris sėdėjo ant jo, turėjo lanką.
Jam buvo duotas vainikas, ir jis išjojo kaip nugalėtojas, tam, kad laimėtų
pergalę.

[3] Kai Avinėlis atplėšė antrąjį antspaudą, aš išgirdau antrąją būtybę sakant:
„Ateik ir pamatyk!“

[4] Ir pasirodė kitas žirgas, ugniaspalvis, o tam, kuris sėdi ant jo, buvo leista
atimti iš žemės taiką, kad žmonės vieni kitus žiauriai žudytų, ir jam buvo
duotas didelis kalavijas.

[5] Kai Avinėlis atplėšė trečiąjį antspaudą, aš išgirdau trečiąją būtybę sakant:
„Ateik ir pamatyk!“ Ir aš pamačiau, štai juodas žirgas, o tas, kuris sėdėjo
ant jo laikė savo rankoje svarstykles.

[6] Ir aš išgirdau balsą keturių būtybių viduryje sakantį: „Kviečių litras už
sidabrinį ir trys miežių litrai už sidabrinį, bet alyvų aliejaus ir vyno
nenaudok!“

[7] Kai Avinėlis atplėšė ketvirtąjį antspaudą, aš išgirdau ketvirtąją būtybę
sakant: „Ateik ir pamatyk!“

[8] Ir aš pamačiau, štai pilkšvai žalsvas žirgas, o to, kuris sėdėjo ant jo, vardas
buvo Mirtis, ir paskui jį sekė Pragaras. Jiems buvo duota valdžia be jokio
gailesčio iššžudyti ketvirtadalį žemės gyventojų kardu, badu, maru ir per
žemės žvėris.

[9] Kai Avinėlis atplėšė penktąjį antspaudą, aš pamačiau po aukuru sielas tų,
kurie buvo nužudyti dėl Dievo žodžio ir dėl liudijimo, kurio jie laikėsi.

[10] Jie šaukė garsiu balsu, sakydami: „Kaip ilgai, Šventasis ir Teisingasis
Valdove, Tu neteisi ir neatmokėsi tuo pačiu už mūsų kraują tiems, kurie
gyvena žemėje?!“

11 Tuomet kiekvienam iš jų buvo duotas ilgas baltas drabužis, ir jiems buvo pasakyta, kad dar trumpą laiką ilsėtųsi iki tol, kol bus pridėti jų draugai ir jų broliai, kurie bus be jokio gailesčio nužudyti taip, kaip ir jie.

12 Ir aš pamačiau, kai Avinėlis atplėšė šeštąjį antspaudą. Ir štai kilo stiprus žemės drebėjimas, ir saulė pasidarė juoda kaip ašutinė, o mėnulis tapo kaip kraujas.

13 Dangaus žvaigždės krito žemėn, kaip krenta dar neprinokusios figos nuo stipraus vėjo purtomo figmedžio.

14 Dangus buvo perplėštas ir vyniojamas kaip knygos ritinys, o visi kalnai ir salos buvo išjudinti iš savo vietų.

15 Tuomet žemės karaliai, aukštas pareigas užimantys valdininkai, turtingieji, tūkstantininkai, galingieji, visi vergai ir visi laisvieji pasislėpė urvuose ir tarp kalnų uolų.

16 Jie sakė kalnams ir uoloms: „Griūkite ant mūsų ir paslėpkite mus nuo Sėdinčiojo soste veido ir nuo Avinėlio rūstybės,

17 nes atėjo didi Jo rūstybės diena, ir kas gali tai sustabdyti?!“

APR 7

1 Paskui aš pamačiau keturis angelus, stovinčius keturiuose žemės kampuose, laikančius keturis žemės vėjus, kad vėjas nepūstų nei žemėje, nei jūroje, nei į jokį medį.

2 Ir aš pamačiau kitą angelą, kylantį nuo saulėtekio, turintį gyvojo Dievo antspaudą. Jis šaukė garsiu balsu keturiems angelams, kuriems buvo leista kenkti žemei ir jūrai,

3 sakydamas: „Nekenkite nei žemei, nei jūrai, nei medžiams, kol mes užantspauduosime mūsų Dievo vergų kaktas!“

4 Tuomet aš išgirdau užantspauduotųjų skaičių – šimtas keturiasdešimt keturi tūkstančiai užantspauduotųjų iš visų Izraelio sūnų giminių:

[5] Iš Judo giminės buvo dvylika tūkstančių užantspauduotųjų, iš Rubeno giminės buvo dvylika tūkstančių užantspauduotųjų, iš Gado giminės buvo dvylika tūkstančių užantspauduotųjų,

[6] iš Asero giminės buvo dvylika tūkstančių užantspauduotųjų, iš Neftalio giminės buvo dvylika tūkstančių užantspauduotųjų, iš Manaso giminės buvo dvylika tūkstančių užantspauduotųjų,

[7] iš Simeono giminės buvo dvylika tūkstančių užantspauduotųjų, iš Levio giminės buvo dvylika tūkstančių užantspauduotųjų, iš Isacharo giminės buvo dvylika tūkstančių užantspauduotųjų,

[8] iš Zabulono giminės buvo dvylika tūkstančių užantspauduotųjų, iš Juozapo giminės buvo dvylika tūkstančių užantspauduotųjų, iš Benjamino giminės buvo dvylika tūkstančių užantspauduotųjų.

[9] Vėliau aš pamačiau: štai didelė minia, kurios niekas negalėjo suskaičiuoti, iš visų tautų, ir giminių, ir genčių, ir kalbų. Jie stovėjo priešais sostą ir Avinėlį, jie buvo aprengti baltais ilgais rūbais, su palmių šakomis rankose.

[10] Jie be perstojo šaukė garsiu balsu, sakydami: „Išgelbėjimas priklauso mūsų Dievui, sėdinčiam soste, ir Avinėliui!“

[11] Ir visi angelai, stovintys aplink sostą, ir aplink vyresniuosius bei keturias būtybes, parpuolė prieš sostą veidais žemėn, ir pagarbino Dievą,

[12] sakydami: „Amen! Palaiminimas ir šlovė, ir išmintis, ir padėka, ir garbė, ir jėga, ir galybė priklauso mūsų Dievui per amžių amžius! Amen!“

[13] Tuomet vienas iš vyresniųjų paklausė manęs, sakydamas: „Kas yra tie, aprengti ilgais baltais rūbais ir iš kur jie atėjo?“

[14] Aš jam atsakiau: „Viešpatie, tu žinai!“ Tada jis man tarė: „Jie atėjo iš didžiojo persekiojimo. Jie išplovė savo ilgus rūbus ir juos išbalino Avinėlio kraujyje.

[15] Todėl jie yra prieš Dievo sostą ir tarnauja Jam dieną bei naktį Jo šventykloje, o Sėdintysis soste, išskleis palapinę virš jų.

16 Jie daugiau nebealks ir nebetrokš, nei saulė jų nebekepins, nei jokia
kaitra,

17 nes Avinėlis, sėdintis soste, juos ganys ir ves prie gyvenimą teikiančių
vandenų, ir Dievas nušluostys kiekvieną ašarą nuo jų akių.“

APR 8

1 Kai Avinėlis atplėšė septintąjį antspaudą, danguje apie pusvalandį buvo
tyla.

2 Ir aš pamačiau septynis angelus, kurie stovėjo Dievo akivaizdoje, ir jiems
buvo duoti septyni trimitai.

3 Atėjo dar vienas angelas, kuris laikė auksinį smilkytuvą ir jis buvo
pastatytas palei aukurą. Tuomet jam buvo duota daug smilkalų, kad jis
aukotų juos kartu su visų šventųjų maldomis ant auksinio aukuro, esančio
priešais sostą.

4 Ir pakilo smilkalų dūmai kartu su šventųjų maldomis iš angelo rankų
Dievo akivaizdon.

5 Paskui angelas paėmė smilkytuvą, pripildė jį aukuro ugnies ir sviedė į
žemę. Tuomet pasigirdo balsai, sugriaudėjo griaustiniai, sublyksėjo žaibai
ir kilo žemės drebėjimas.

6 Septyni angelai, turintys septynis trimitus, pasiruošė trimituoti.

7 Sutrimitavo pirmasis angelas. Tuomet kruša ir ugnis buvo sumaišyti su
krauju, ir numesti į žemę. Ir buvo sudeginta trečdalis medžių, o visa žalia
žolė paversta pelenais.

8 Sutrimitavo antrasis angelas ir tarsi didelis kalnas, deginamas ugnyje,
buvo įmestas į jūrą, ir trečdalis jūros tapo krauju.

9 Trečdalis jūroje gyvenančių ir turinčių sielas padarų, išmirė, o trečdalis
laivų buvo sunaikinti.

10 Ir sutrimitavo trečiasis angelas, ir iš dangaus buvo numesta didelė
žvaigždė, kuri buvo deginama kaip deglas, ji nukrito ant trečdalio upių ir
ant vandens šaltinių.

11 Tuomet buvo ištartas žvaigždės vardas: Metėlė. Ir trečdalis vandenų tapo
kaip metėlė, o daugelis žmonių mirė nuo vandens, nes jis buvo padarytas
kartus.

12 Ir sutrimitavo ketvirtasis angelas. Tuomet buvo smogta trečdaliui saulės,
trečdaliui mėnulio ir trečdaliui žvaigždžių, kad trečdalis jų būtų
aptemdytos, ir kad diena prarastų trečdalį savo šviesos, panašiai ir naktis.

13 Aš pamačiau ir išgirdau dar vieną angelą, kuris skrido dangaus viduriu, ir
garsiu balsu šaukė: „Vargas, vargas, vargas žemėje gyvenantiems dėl kitų
likusių trijų angelų trimitų garsų, kurie jau ruošiasi trimituoti!“

APR 9

1 Ir sutrimitavo penktasis angelas. Tuomet aš pamačiau žvaigždę, nukritusią
iš dangaus žemėn. Jai buvo duotas raktas nuo bedugnės šulinio.

2 Ji atidarė bedugnės šulinį, ir pakilo dūmai iš šulinio, kaip dūmai didelės
lydymo krosnies. Ir buvo aptemdyta saulė, ir oras nuo šulinio dūmų,

3 o iš dūmų išėjo į žemę skėriai ir jiems buvo duota valdžia, kokią turi
žemės skorpionai.

4 Jiems buvo įsakyta, kad nekenktų žemės žolei nei jokiam žalumynui, nei
jokiam medžiui, bet vien tik tiems žmonėms, kurie neturi ant savo kaktų
Dievo antspaudo.

5 Tačiau jiems nebuvo leista, kad jie žudytų žmones, bet, kad juos kankintų
penkis mėnesius; ir jų kankinimo skausmas panašus į skausmą, kai žmogų
įgelia skorpionas.

6 Anomis dienomis žmonės ieškos mirties, bet jos neberas, trokš numirti,
bet mirtis bėgs nuo jų.

7 Skėrių išvaizda buvo panaši į žirgų, paruoštų mūšiui, o ant jų galvų tarsi
vainikai, panašūs į auksą, o jų veidai – kaip žmonių veidai.

8 Jų plaukai buvo kaip moterų plaukai, o jų dantys kaip liūtų.

9 Ir jų krūtinšarviai buvo lyg geležiniai, o sparnų garsas kaip triukšmas
kovos vežimų ir stiprių žirgų, bėgančių į mūšį.

10 Jų uodegos panašios į skorpionų, ir geluonys buvo uodegose. Ir jiems
buvo duota valdžia, kad kenktų žmonėms penkis mėnesius.

11 Juos valdo karalius, bedugnės angelas, kurio vardas hebrajiškai yra
Abadonas – Sunaikinimas, o graikiškai jis vadinamas Apolionu –
Naikintoju.

12 Pirmoji nelaimė praėjo, bet paskui ją ateina dar dvi nelaimės.

13 Ir sutrimitavo šeštasis angelas. Tuomet aš išgirdau balsą nuo keturių
auksinio aukuro ragų, esančio Dievo akivaizdoje,

14 sakantį šeštajam angelui, kuris turėjo trimitą: „Išlaisvink keturis angelus,
kurie yra surakinti prie didžiosios Eufrato upės!“

15 Ir buvo išlaisvinti keturi angelai, paruošti nustatytai valandai, dienai,
mėnesiui ir metams, kad be jokio gailesčio iššudytų trečdalį žmonių.

16 Jų kariuomenių skaičius buvo du šimtai milijonų raitelių. Aš išgirdau tokį
jų skaičių.

17 Taigi aš mačiau regėjime žirgus ir sėdinčius ant jų raitelius. Jų
krūtinšarviai buvo ugniaspalviai, hiacinto mėlynumo ir geltoni kaip siera,
o žirgų galvos buvo kaip liūtų galvos, iš jų nasrų veržėsi ugnis, dūmai ir
siera.

18 Per šituos tris – ugnį, dūmus ir sierą, išeinančius iš jų nasrų, – be jokio
gailesčio buvo iššudytas trečdalis žmonių.

19 Žirgų galia yra jų nasruose. Jų uodegos panašios į gyvates ir turi galvas,
kuriomis kenkia.

20 Tačiau likusieji žmonės, kurie nebuvo per šitas nelaimes nužudyti,
neatgailavo dėl savo rankų darbų, kad negarbintų demonų ir auksinių,
sidabrinių, varinių, akmeninių bei medinių stabų, kurie negali nei matyti,
nei girdėti, nei vaikščioti.

21 Jie neatgailavo dėl savo žmogžudysčių nei dėl savo burtininkavimų, nei
dėl savo paleistuvysčių, nei dėl savo vagysčių.

APR 10

1 Aš pamačiau dar vieną galingą angelą, nužengiantį iš dangaus, aprengtą
debesimi. Ant jo galvos buvo vaivorykštė, o jo veidas buvo kaip saulė,
kojos – tarsi ugnies stulpai.

2 Jis laikė savo rankoje išvyniotą knygos ritinėlį. Tuomet jis pastatė savo
dešinę koją ant jūros, o kairę ant sausumos

3 ir šaukė garsiu balsu taip, kaip riaumoja liūtas. Kai jis nustojo šaukti,
tuomet prabilo septyni griaustiniai savais balsais.

4 Septyniems griaustiniams prabilus savais balsais, aš ketinau tai užrašyti,
bet išgirdau iš dangaus balsą, sakantį man: „Išlaikyk paslaptyje tai, ką
ištarė septyni griaustiniai ir jų žodžių tu neužrašyk!“

5 Tada angelas, kurį aš mačiau stovintį ant jūros ir ant sausumos, pakėlė
savo ranką į dangų

6 ir prisiekė Gyvenančiuoju per amžių amžius, Tuo, kuris sukūrė dangų ir
visa, kas jame, žemę ir visa, kas joje, bei jūrą ir visa, kas joje, – kad
daugiau jis nebedels,

7 bet septintojo angelo trimitavimo dienomis, jis bus pasirengęs trimituoti ir
bus užbaigta Dievo paslaptis, kaip Jis yra paskelbęs gerąją žinią savo
vergams pranašams.

8 Tada balsas, kurį aš išgirdau iš dangaus, vėl kalbėjo man, tardamas: „Eik,
paimk išvyniotą knygos ritinėlį iš angelo rankos, stovinčio ant jūros ir
sausumos.“

9 Aš nuėjau pas angelą ir jo prašiau: „Duok man knygos ritinėlį“, o jis man
tarė: „Imk ir suvalgyk jį. Jis apkartins tavo skrandį, bet tavo burnoje jis
bus saldus kaip medus.“

10 Ir aš paėmiau knygos ritinėlį iš angelo rankos ir jį suvalgiau. Jis buvo
mano burnoje saldus kaip medus, bet kai tik jį suvalgiau, jis apkartino
mano skrandį.

11 Tuomet jis sakė man: „Tu privalai vėl pranašauti gentims, tautoms,
kalboms ir galingiems karaliams.“

APR 11

1 Ir man buvo duota nendrė, panaši į lazdą, ir buvo pasakyta: „Kelkis ir
išmatuok Dievo šventyklą, aukurą ir tuos, kurie joje garbina.

2 Tačiau išorinį šventyklos kiemą praleisk, nematuok jo, nes jis atiduotas
pagonims. Jie tryps šventąjį miestą keturiasdešimt du mėnesius.

3 Aš duosiu valdžią savo dviem liudytojams, ir jie, aprengti ašutinėmis,
pranašaus tūkstantį du šimtus šešiasdešimt dienų.“

4 Jie yra du alyvmedžiai ir dvi septynšakės žvakidės, stovinčios žemės
Dievo akivaizdoje.

5 Ir jei kas nors norės juos skriausti, tai iš jų burnos išeis ugnis ir suris jų
priešus, o jei kas nors norės jiems kenkti, tą jie privalės tokiu pat būdu be
jokio gailesčio nužudyti.

6 Jiedu turi valdžią užrakinti dangų, kad jų pranašavimo dienomis nelytų
lietus, ir turi valdžią vandenis paversti krauju ir ištikti žemę bet kokia
bausme taip dažnai, kada tik jie panorės.

7 Kai tik jie baigs liudyti, žvėris, išlipęs iš bedugnės, kariaus su jais, nugalės
ir be jokio gailesčio nužudys juos.

8 Jų lavonai gulės didelio miesto gatvėje, kuris dvasine prasme vadinamas
Sodoma ir Egiptu, kur ir mūsų Viešpats buvo nukryžiuotas ant kryžiaus.

9 Tuomet žmonės iš įvairių genčių, giminių, kalbų ir tautų matys jų lavonus
tris su puse dienos ir neleis jų lavonų palaidoti kapuose.

10 Žemėje gyvenantys džiaugsis dėl jų mirties ir linksminsis, ir siųs vieni
kitiems dovanas, nes tie du pranašai kankino žemėje gyvenančius.

11 Tačiau po trijų su puse dienos gyvybės dvasia nuo Dievo įėjo į juodu.
Tuomet jie atsistojo ant savo kojų, ir didelė baimė apėmė tuos, kurie juos
apžiūrinėjo.

12 Ir jie išgirdo galingą balsą iš dangaus, kuris jiems sakė: „Užženkite šen!“
Tuomet jie užžengė į dangų debesyje, o jų priešai stebėjo juodu.

13 Tą valandą kilo didelis žemės drebėjimas, ir dešimtadalis miesto
sugriuvo. Per žemės drebėjimą buvo pasmerkti myriop septyni tūkstančiai
žmonių, o likusieji buvo baimės apimti ir atidavė šlovę dangaus Dievui.

14 Antroji nelaimė praėjo, bet skubiai ateina trečioji nelaimė.

15 Sutrimitavo septintasis angelas ir danguje pasigirdo galingi balsai,
sakantys: „Pasaulio karalystės tapo mūsų Viešpaties ir Jo Kristaus
karalyste, ir Jis karaliaus per amžių amžius!“

16 Tuomet dvidešimt keturi vyresnieji, sėdintys Dievo akivaizdoje savo
sostuose, parpuolė veidais žemėn ir pagarbino Dievą,

17 sakydami: „Dėkojame Tau, Viešpatie, Visavaldis Dieve, kuris esi ir kuris
buvai, ir kuris ateini, kad Tu pasiėmei savo didžią valdžią ir Tu karaliauji.

18 Pagonys buvo apimti pykčio, nes atėjo Tavo rūstybė, laikas teisti mirusius
ir atlyginti Tavo vergams pranašams, šventiesiems ir pagarbiai bijantiems
Tavojo vardo, mažiems ir dideliems, ir sunaikinti tuos, kurie niokoja
žemę.“

19 Tuomet buvo atidaryta danguje Dievo šventykla, ir Jis parodė šventykloje
savo Sandoros skrynią. Ir sužaibavo žaibai, pasigirdo balsai, sugriaudė
griaustiniai, kilo žemės drebėjimai ir pasipylė didelė kruša.

APR 12

[1] Ir danguje Dievas parodė reikšmingą atpažinimo ženklą: moteris, aprengta saule, po jos kojomis mėnulis, o ant galvos dvylikos žvaigždžių vainikas.

[2] Ji buvo nėščia ir šaukė gimdymo metu, nes kentė gimdymo skausmus, kurie ją kankino.

[3] Tuomet buvo parodytas dar vienas atpažinimo ženklas danguje. Tu pažiūrėk, didelis ugniaspalvis drakonas, turintis septynias galvas ir dešimt ragų, o ant jo galvų septynios diademos.

[4] Savo uodega jis nušlavė trečdalį dangaus žvaigždžių ir numetė jas žemėn. Drakonas stovėjo priešais besiruošiančią gimdyti moterį, kad jai pagimdžius, jis prarytų jos vaiką.

[5] Tuomet ji pagimdė Sūnų, berniuką, kuris ganys visas tautas geležine lazda. Ir jos vaikas buvo paimtas pas Dievą, kad sėdėtų Jo soste,

[6] o moteris pabėgo į dykumą, kur buvo Dievo paruošta jai vieta, kad ten ji būtų maitinama tūkstantį du šimtus šešiasdešimt dienų.

[7] Tada danguje kilo karas, ir Mykolas bei jo angelai kovojo prieš drakoną, ir drakonas bei jo angelai kovojo,

[8] bet nenugalėjo, ir daugiau jie nebebuvo rasti danguje.

[9] Taip buvo numestas žemyn didysis drakonas, senoji gyvatė, vadinamas Velniu ir Šėtonu, kuris klaidina visą pasaulį. Jis buvo numestas žemėn, ir kartu su juo buvo numesti ir jo angelai.

[10] Tuomet aš išgirdau danguje galingą balsą, sakantį: „Dabar atėjo išgelbėjimas ir galia, mūsų Dievo karalystė ir Jo Kristaus valdžia, nes numestas žemyn mūsų brolių kaltintojas, kuris nepaliaujamai kaltina juos mūsų Dievo akivaizdoje dieną ir naktį.

[11] Jie nugalėjo jį Avinėlio krauju ir savo liudijimo žodžiu, nes, pasiaukodami, jie nemylėjo savo gyvybės, net tuomet kai grėsė mirtis.

12 Todėl džiaukitės dangaus aukštybės ir tie, kurie jose gyvena, bet vargas
tiems, kurie gyvena žemėje ir jūroje, nes pas juos nukrito velnias, ir jis
labai niršta, nes žino, kad jo laikas trumpas.“

13 Drakonas, pamatęs, kad jis numestas žemėn, ėmė persekioti moterį, kuri
buvo pagimdžiusi berniuką.

14 Bet moteriai buvo duoti du didelio erelio sparnai, kad ji skristų į dykumą,
į savo vietą, kur bus maitinama vieną laiką, du laikus ir pusę laiko, ir ten
ji bus slepiama nuo gyvatės nasrų.

15 Tuomet gyvatė išliejo iš savo nasrų paskui moterį vandenį lyg upę, kad
tos upės srovė ją paskandintų.

16 Tačiau žemė pagelbėjo moteriai, nes atvėrė savo burną ir sugėrė upę,
kurią drakonas buvo išliejęs iš savo nasrų.

17 Tada drakonas buvo įsiutintas dėl moters ir nuėjo kovoti su kitais jos
palikuonimis, kurie laikosi Dievo įsakymų ir turi Jėzaus Kristaus
liudijimą.

APR 13

1 Aš buvau pastatytas ant pajūrio smėlio ir pamačiau iš jūros išlipantį žvėrį.
Žvėris turėjo septynias galvas ir dešimt ragų, o ant jo ragų buvo dešimt
diademų ir ant jo galvų piktžodžiavimo vardas.

2 Žvėris, kurį aš mačiau, buvo panašus į leopardą. Jo kojos buvo kaip lokio,
o jo nasrai – lyg liūto nasrai. Drakonas davė jam savo galią, savo sostą ir
didelę valdžią.

3 Ir aš pamačiau, kad viena jo galva buvo mirtinai sužeista, tačiau jo mirtina
žaizda buvo išgydyta. Tuomet visa žemė buvo nustebinta ir nusekė paskui
žvėrį.

4 Žmonės garbino drakoną, kuris davė valdžią žvėriui. Jie garbino ir žvėrį,
sakydami: „Kas yra toks kaip šitas žvėris, ir kas gali kovoti su juo?“

[5] Žvėriui buvo duoti nasrai, tariantys išdidžius ir Dievą niekinančius
žodžius, ir jam buvo duota valdžia taip daryti keturiasdešimt du mėnesius.

[6] Ir jis atvėrė savo nasrus tam, kad piktžodžiautų Dievui, niekintų Jį, Jo
vardą, Jo buveinę ir danguje gyvenančius.

[7] Tuomet žvėriui buvo leista kovoti su šventaisiais ir juos nugalėti. Jam
buvo suteikta valdžia valdyti kiekvieną giminę, kalbą ir tautą.

[8] Jį pagarbins visi žemės gyventojai, kurių vardai nebuvo įrašyti Avinėlio
gyvenimo knygos ritinyje, To, kuris buvo paaukotas dar prieš pasaulio
sukūrimą.

[9] Jei kas nors turi ausis, tas aiškiai teišgirsta.

[10] Jei kas nors veda į nelaisvę, pats į nelaisvę eis. Jei kas nors žudo kardu,
jis pats bus nužudytas kardu. Čia slypi šventųjų ištvermė ir tikėjimas.

[11] Ir aš pamačiau kitą žvėrį, išlendantį iš žemės. Jis turėjo du ragus, panašius
į Avinėlio, bet kalbėjo kaip drakonas.

[12] Jis vykdo jo akivaizdoje bet kokią pirmojo žvėries savivalę ir verčia žemę
bei joje gyvenančius, kad jie garbintų pirmąjį žvėrį, kurio mirtina žaizda
buvo išgydyta.

[13] Jis daro tokius didelius atpažinimo ženklus, kad žmonių akivaizdoje
nuleidžia ugnį iš dangaus į žemę.

[14] Jis klaidina žemėje gyvenančius atpažinimo ženklais, kuriuos jam buvo
leista daryti žvėries akivaizdoje. Jis įsako žemėje gyvenantiems, kad jie
padarytų atvaizdą žvėries, kuris buvo sužeistas kalaviju, bet buvo
atgaivintas.

[15] Jam buvo leista įkvėpti žvėries atvaizdui dvasią, kad žvėries atvaizdas
kalbėtų, ir padaryti taip, kad visi, kurie negarbins žvėries atvaizdo, būtų
be jokio gailesčio nužudyti.

[16] Jis verčia visus, mažus ir didelius, turtingus ir elgetas, laisvuosius ir
vergus, kad jie leistų paženklinti įdagu savo dešinę ranką arba kaktą,

17 kad joks žmogus negalėtų nei pirkti, nei parduoti, tik tas, kuris turi įdagą ar žvėries vardą, ar jo vardo skaičių.

18 Čia slypi išmintis. Tas, kuris turi išmanymą, teapskaičiuoja žvėries skaičių, nes tai žmogaus skaičius; jo skaičius yra šeši šimtai šešiasdešimt šeši.

APR 14

1 Ir aš pamačiau: štai Avinėlis stovi ant Siono kalno, o kartu su Juo šimtas keturiasdešimt keturi tūkstančiai, kurių kaktose yra įrašytas Jo Tėvo vardas.

2 Tuomet aš išgirdau iš dangaus garsą, tarsi daugybės vandenų šniokštimą ir kaip galingo griaustinio dundesį, ir išgirdau garsą arfininkų, kurie groja savo arfomis.

3 Jie giedojo naują giesmę priešais sostą, keturias būtybes ir vyresniuosius. Niekas negalėjo išmokti tos giesmės, tik šimtas keturiasdešimt keturi tūkstančiai atpirktų iš žemės.

4 Tai tie, kurių nesutepė moterys, todėl jie yra skaistūs. Juk jie nuolat seka paskui Avinėlį, kad ir kur tik Jis eitų. Jie buvo atpirkti iš žmonių, kad būtų pirmasis vaisius Dievui ir Avinėliui.

5 Jų burnoje nebuvo rasta apgaulės, jie nepriekaištingi prieš Dievo sostą.

6 Tuomet aš pamačiau kitą angelą, kuris skrido dangaus viduriu, nes jis turėjo paskelbti amžinąją gerąją žinią žemėje gyvenantiems – kiekvienai tautai ir giminei, kalbai ir genčiai.

7 Jis galingu balsu šaukė: „Baimė teapima jus Dievo akivaizdoje! Atiduokite Jam šlovę, nes atėjo Jo teismo valanda, ir pagarbinkite Tą, kuris sukūrė dangų ir žemę, jūrą ir vandens šaltinius!“

8 Jam iš paskos sekė kitas angelas, sakantis: „Krito, krito Babelė, galingasis miestas, nes jis savo aistringos paleistuvystės vynu nugirdė visas tautas!“

9 Jiems iš paskos sekė trečias angelas, sakantis garsiu balsu: „Kas garbina
žvėrį ir jo atvaizdą bei sutinka, kad ant jo kaktos ar rankos būtų įdagas,

10 tas gers neatskiesto Dievo įniršio vyno, įpilto į Jo rūstybės taurę, ir bus
kankinamas ugnyje bei sieroje šventųjų angelų ir Avinėlio akivaizdoje.

11 Jų nepakeliamo kankinimo dūmai kils per amžių amžius, ir jie neturės
poilsio nei dieną, nei naktį – tie, kurie garbina žvėrį bei jo atvaizdą, ir tie,
kurie sutinka, kad būtų paženklinti žvėries vardo įdagu!“

12 Čia slypi šventųjų ištikimybė. Čia yra tie, kurie nuolat laikosi Dievo
įsakymų ir Jėzaus tikėjimo.

13 Tuomet aš išgirdau iš dangaus balsą, man sakantį: „Rašyk: ‘Palaiminti
mirusieji, kurie nuo šiol miršta Viešpatyje. Taip, – sako Dvasia, – kad jie
ilsėtųsi po savo sunkių darbų, nes jų darbai lydi juos.’“

14 Ir aš pamačiau: štai baltas debesis, o ant debesies sėdintysis, kuris
panašus į Žmogaus Sūnų. Ant jo galvos buvo auksinis vainikas, o rankoje
aštrus pjautuvas.

15 Iš šventyklos išėjo kitas angelas, kuris šaukė galingu balsu sėdinčiajam
ant debesies: „Pasiųsk į darbą savo pjautuvą ir pjauk, nes tau atėjo laikas
nuimti derlių – žemės derlius jau sunokintas.“

16 Tuomet sėdintysis ant debesies numetė savo pjautuvą žemėn, ir žemės
derlius buvo nupjautas.

17 Ir dar kitas angelas išėjo iš danguje esančios šventyklos, taip pat turintis
aštrų pjautuvą.

18 Dar vienas angelas išėjo nuo aukuro, turintis valdžią ugniai ir galingu
balsu sušuko turinčiajam aštrų pjautuvą: „Pasiųsk į darbą savo aštrųjį
pjautuvą ir nupjauk žemės vynmedžio kekes, nes jo vynuogės jau
prinoko.“

19 Tada angelas numetė savo pjautuvą žemėn ir nupjaustė žemės vynmedžio
kekes ir įmetė jas į didelį Dievo rūstybės spaustuvą.

20 Spaustuvas buvo minamas už miesto, ir ištekėjo iš spaustuvo kraujas, ir pakilo žirgams iki pat žąslų, patvindamas dvejų šimtų devyniasdešimt šešių kilometrų atstumu.

APR 15

1 Tuomet aš pamačiau danguje kitą reikšmingą ir nuostabų atpažinimo ženklą: septynis angelus, turinčius septynias paskutines negandas, nes jų metu bus užbaigta Dievo rūstybė.

2 Aš pamačiau tarsi stiklo jūrą, kuri buvo sumaišyta su ugnimi, ir tuos, kurie nugalėjo žvėrį ir jo atvaizdą, jo įdagą ir jo vardo skaičių. Jie stovėjo su Dievo arfomis ant stiklo jūros,

3 giedodami Dievo tarno Mozės giesmę ir Avinėlio giesmę: „Dideli ir nuostabūs Tavo darbai, Viešpatie, Visavaldis Dieve, teisingi ir tikri Tavo keliai, šventųjų Karaliau!

4 Kuriam gi Tu neįvarytum baimės, Viešpatie, ir kuris nepašlovintų Tavo vardo?! Juk Tu vienintelis šventas, todėl visos tautos ateis ir pagarbins Tave, nes buvo atskleisti Tavo teisingi sprendimai!“

5 Po to aš pamačiau: štai buvo atidaryta liudijimo palapinės šventykla danguje,

6 ir išėjo iš šventyklos septyni angelai su septyniomis negandomis. Jie buvo aprengti švariais ir šviesiais lininiais rūbais ir apjuosti apie krūtines auksinėmis juostomis.

7 Viena iš keturių būtybių padavė septyniems angelams septynias auksines taures, pilnas Gyvenančiojo per amžių amžius Dievo rūstybės.

8 Tuomet šventykla buvo pripildyta dūmų nuo Dievo šlovės ir Jo galios, ir niekas negalėjo įeiti į šventyklą tol, kol nebus pabaigtos septynių angelų septynios negandos.

APR 16

[1] Ir išgirdau iš šventyklos galingą balsą, sakantį septyniems angelams:
„Eikite ir išpilkite Dievo rūstybės taures žemėn!“

[2] Ir nuėjo pirmasis, ir išpylė savo taurę žemėn. Tuomet atsivėrė pražūtingos
ir skausmingos piktžaizdės ant tų žmonių kūnų, kurie turi žvėries įdagą ir
garbina jo atvaizdą.

[3] Antrasis angelas išpylė savo taurę jūron, ir ji pasidarė kaip numirėlio
kraujas, ir kiekviena gyva siela, esanti jūroje, numirė.

[4] Trečiasis angelas išpylė savo taurę į upes ir vandenų šaltinius, ir jie pavirto
krauju.

[5] Ir išgirdau vandenų angelą sakantį: „Teisingas Tu esi, Viešpatie, Tu, kuris
esi ir kuris buvai. Tu esi šventas, todėl kad taip juos nuteisei.

[6] Juk jie praliejo šventųjų ir pranašų kraują, ir Tu davei jiems gerti kraują,
juk jie to verti!“

[7] Aš išgirdau dar vieną, kuris nuo aukuro sakė: „Taip, Viešpatie, Visavaldis
Dieve, tikri ir teisingi Tavo teismai!“

[8] Kai ketvirtasis angelas išpylė savo taurę ant saulės, ir jai buvo leista
svilinti žmones ugnimi.

[9] Žmonės buvo svilinami baisios kaitros, tačiau jie keikė Dievo vardą, kuris
turi valdžią šioms negandoms, ir neatgailavo, kad atiduotų Jam šlovę.

[10] Penktasis angelas išpylė savo taurę ant žvėries sosto, ir jo karalystė buvo
aptemdyta. Žmonės kramtė savo liežuvius iš skausmo,

[11] keikė dangaus Dievą dėl savo skausmų ir piktžaizdžių, bet neatgailavo dėl
savo darbų.

[12] Kai šeštasis angelas išpylė savo taurę į didžiąją Eufrato upę, ir jos vanduo
buvo išdžiovintas, kad būtų paruoštas kelias karaliams iš rytų.

[13] Tuomet aš aiškiai pamačiau iš drakono nasrų, žvėries nasrų ir iš netikro
pranašo burnos išeinančias tris netyrąsias dvasias, panašias į rupūžes.

14 Tai demonų dvasios, kurios daro atpažinimo ženklus. Jos išeina pas žemės ir viso pasaulio karalius, kad juos surinktų anos didžiosios Visavaldžio Dievo dienos kovai.

15 „Štai Aš ateinu kaip vagis. Palaimintas tas, kuris budi ir saugo savo drabužius, kad jis nebūtų nuogas ir niekas nepamatytų jo gėdos!“

16 Ir jie buvo surinkti į vietą, kuri hebrajiškai vadinama Harmagedonas.

17 Kai septintasis angelas išpylė savo taurę į orą, nuskambėjo iš dangaus šventyklos, ir nuo sosto, galingas balsas, sakantis: „Įvyko!“

18 Tuomet pasigirdo balsai, sudundėjo griaustiniai, sužaibavo žaibai, ir kilo didelis žemės drebėjimas, kokio nebuvo nuo tada, kai žmonės atsirado žemėje, toks didelis žemės drebėjimas, toks didelis.

19 Didelis miestas suskilo į tris dalis, ir tautų miestai sugriuvo. Ir Dievui buvo priminta galingoji Babelė, kad Jis jai duotų savo įniršio ir rūstybės vyno taurę.

20 Ir pabėgo visos salos, ir nebuvo rasta kalnų.

21 Dideli ledo luitai, maždaug dvidešimt šešių kilogramų svorio, krito žemyn iš dangaus ant žmonių, bet žmonės keikė Dievą dėl ledo luitų krušos negandos, nes ta neganda buvo labai sunki.

APR 17

1 Tuomet atėjo vienas iš septynių angelų, turinčių septynias taures, ir kalbėjo su manimi, sakydamas: „Eik šen, aš parodysiu tau galingosios, save pardavinėjančios ir sėdinčios ant plačiųjų vandenų moters teismą!

2 Su ja nuolat paleistuvavo žemės karaliai, ir žemėje gyvenantys buvo nugirdyti jos paleistuvavimo vynu.“

3 Ir dvasioje jis nunešė mane į dykumą. Ir aš pamačiau moterį, sėdinčią ant skaisčiai raudono žvėries, pilno piktžodžiavimo vardų, turinčio septynias galvas ir dešimt ragų.

4 Moteris buvo apvilkta purpurine mantija ir skaisčiai raudonu drabužiu. Ji buvo išpuošta auksu, brangakmeniais ir perlais. Savo rankoje ji laikė auksinę taurę, pilną savo paleistuvystės šlykštybių ir nešvarumų.

5 Ant jos kaktos buvo užrašytas vardas: „Paslaptis, galingoji Babelė, save pardavinėjančių moterų ir žemės šlykštybių motina.“

6 Ir aš mačiau tą moterį, pasigeriančią nuo šventųjų kraujo ir Jėzaus liudytojų kraujo. Ją pamatęs, aš labai nustebau.

7 Tada angelas manęs paklausė: „Kodėl nustebai? Aš tau atskleisiu paslaptį moters ir ją nešančio žvėries, kuris turi septynias galvas ir dešimt ragų.

8 Žvėris, kurį tu matei, buvo, bet jo nebėra. Jis ruošiasi išlipti iš bedugnės, bet eina į pražūtį. Tuomet žiūrėdami į žvėrį stebėsis tie, kurie gyvena žemėje, kurių vardai nuo pasaulio sukūrimo nebuvo įrašyti gyvenimo knygos ritinyje. Žvėris yra tas, kuris buvo ir jo nebėra, nors jis yra.

9 Čia slypi reikšmė, kuriai suprasti reikalinga išmintis. Septynios galvos yra septyni kalnai, ant kurių sėdi šita moteris.

10 Taip pat yra septyni karaliai: penki krito mūšyje, o vienas tebėra, kitas dar neatėjo, bet kai jis ateis, turės tik trumpam pasilikti.

11 Žvėris, kuris buvo ir kurio nebėra, jis yra aštuntasis, bet yra vienas iš septynių, ir jis eina į pražūtį.

12 Dešimt ragų, kuriuos tu matei, yra dešimt karalių, kurie dar negavo karalystės, bet jie gaus valdžią kaip karaliai vienai valandai kartu su žvėrimi.

13 Jie turi vieną sumanymą, todėl savo jėgą ir valdžią jie savo noru perduos žvėriui.

14 Jie kovos su Avinėliu, bet Avinėlis juos nugalės, nes Jis yra viešpačių Viešpats ir karalių Karalius, o kartu su Juo yra pašauktieji, išrinktieji ir ištikimieji.“

15 Tuomet angelas man sako: „Vandenys, kuriuos tu matei, kur sėdi save pardavinėjanti moteris, yra žmonės ir minios, tautos ir kalbos.

16 Tie dešimt ragų, kuriuos tu matei ant žvėries, jie neapkęs save pardavinėjančios moters, nusiaubs ją, apnuogins, ės jos kūną, o ją pačią sudegins ugnyje.

17 Juk Dievas įdėjo į jų širdis vykdyti Jo sumanymą, įvykdyti vienintelį norą, kad jie perduotų savo karalystę žvėriui, kol jis įvykdys Dievo ištartus žodžius.

18 Ta moteris, kurią tu matei, yra galingasis miestas, kuris viešpatauja žemės karaliams.“

APR 18

1 Tuomet, po šitų įvykių, aš pamačiau angelą, kuris nužengia iš dangaus. Jis turi didelę valdžią, o nuo jo šlovės buvo apšviesta žemė.

2 Jis šaukė galingu ir garsiu balsu, sakydamas: „Krito, krito galingoji Babelė ir tapo demonų buveine, visų netyrųjų dvasių kalėjimu, visų netyrų ir nekenčiamų paukščių narvu!

3 Juk savo aistringos paleistuvystės vynu ji nugirdė visas tautas, ir žemės karaliai su ja nuolat paleistuvavo, o žemės pirkliai praturtėjo, pasinaudoję jos galimybėmis ir prabanga.“

4 Tada aš išgirdau iš dangaus kitą balsą, sakantį: „Išeik iš jos, mano tauta, kad tu nedalyvautum jos nuodėmėse ir kad nebūtum užklupta jos negandų,

5 nes jos nuodėmės pakilo iki pat dangaus, ir Dievas prisiminė jos neteisybes!

6 Atlyginkite jai taip, kaip ir ji jums atlygino, ir atlyginkite jai dvigubai pagal jos darbus, dukart tiek. Taurėje, kurioje ji sumaišė vyną, sumaišykite jai dvigubai.

7 Kiek ji šlovino save ir prabangiai gyveno, tiek pat jai suteikite
nepakeliamos kančios ir liūdesio, nes ji savo širdyje sako: ‘Aš sėdžiu kaip
karalienė, nesu našlė ir liūdesio niekuomet nematysiu’.

8 Todėl per vieną dieną ateis jos negandos – mirtis, gedulas ir badas. Ji bus
sudeginta ugnyje, nes galingas yra Viešpats Dievas, kuris ją nuteisė.

9 Matydami jos gaisro dūmus, ją apraudos ir dėl jos iš sielvarto į krūtinę
mušis žemės karaliai, kurie su ja nuolat paleistuvavo ir prabangiai
gyveno.

10 Jie stovės atokiai ir, jos nepakeliamos kančios įbauginti, sakys: ‘Vargas,
vargas, didysis mieste! Babele, galingasis mieste, per vieną akimirką
įvyko tavo teismas!’

11 Žemės pirkliai raudos ir gedės dėl jos, nes niekas jau nebepirks jų
krovinio:

12 prekių iš aukso ir sidabro, brangakmenių ir perlų, plonos drobės ir
purpuro, šilko ir skaisčiai raudono audinio, jokios kvapnios medienos ir
jokių dramblio kaulo dirbinių, daiktų iš brangaus medžio, vario, geležies
ir marmuro,

13 cinamono ir kvepalų, miros ir smilkalų, vyno ir alyvmedžių aliejaus,
smulkių miltų ir kviečių, nešulinių gyvulių ir avių, žirgų ir kovos vežimų,
žmonių kūnų ir sielų.

14 Vaisiai, kurių taip troško tavo siela, pasitraukė nuo tavęs. Visi turtingieji
ir didingieji pasitraukė nuo tavęs, kad jų niekuomet tu neberastum.

15 Pirkliai, kurie prekiavo tais daiktais ir iš jos pralobo, stovės atokiai, bus
apimti baimės dėl jos nepakeliamos kančios, ir verkdami bei raudodami,

16 sakys: ‘Vargas, vargas galingajam miestui, kuris buvo apvilktas plona
drobe, purpuriniu ir skaisčiai raudonu drabužiu, išpuoštas auksu, ir
brangakmeniais bei perlais!

17 Per vieną akimirką buvo suniokotas toks turtas’. Visi laivų vairininkai, visa laivuose esanti minia, jūreiviai ir visi, kurie jūroje darbuojasi, stovėjo atokiai

18 ir, matydami jos gaisro dūmus, šaukė sakydami: ‘Kas gali prilygti galingajam miestui?!’

19 Jie barstė dulkes ant savo galvų, šaukė, verkė ir raudojo: ‘Vargas, vargas galingajam miestui, kuriame iš jo turtų pralobo visi, kurie jūroje turi laivų. Juk per vieną akimirką jis buvo suniokotas!’

20 Todėl džiaukis dėl jos, dangau, ir jūs, šventieji apaštalai bei pranašai, nes Dievas išsprendė jūsų bylą prieš ją!“

21 Tuomet vienas galingas angelas iškėlė akmenį, tarsi didelį asilo sukamų malūno girnų akmenį, ir įmetė jį į jūrą, sakydamas: „Šitaip su įtūžiu bus sugriauta Babelė, galingasis miestas, kad niekuomet jis daugiau nebebūtų rastas.

22 Nebebus daugiau niekuomet tavyje išgirstas muzikaliųjų arfininkų, fleitininkų ir trimitininkų balsas. Nebebus daugiau niekuomet tavyje surastas jokio amato meistras, ir daugiau niekuomet tavyje nebebus išgirstas asilo sukamų malūno girnų dudenimas.

23 Niekuomet daugiau nebešvies tavyje žiburio šviesa, ir daugiau niekuomet nebebus išgirstas tavyje jaunikio ir jaunosios balsas, nes tavo pirkliai buvo žemės didžiūnai, tavo burtininkavimu buvo suklaidintos visos tautos

24 ir tavyje buvo rastas pranašų ir šventųjų bei visų žemėje nužudytųjų kraujas.“

APR 19

1 Po to aš išgirdau danguje galingą didelės minios balsą, sakantį: „Šlovė Dievui! Išgelbėjimas ir šlovė, garbė ir galia priklauso Viešpačiui, mūsų Dievui,

[2] nes tikri ir teisingi Jo teismai! Jis nuteisė galingąją, save pardavinėjančią moterį, kuri ištvirkino pasaulį savo paleistuvyste, ir išieškojo savo vergų kraują iš jos rankos“.

[3] Ir antrą kartą jie ištarė: „Šlovė Dievui! Jos dūmai tekyla per amžių amžius!“

[4] Dvidešimt keturi vyresnieji ir keturios būtybės parpuolė ir pagarbino Dievą, sėdintį soste, sakydami: „Amen! Šlovė Dievui!“

[5] Ir nuo sosto pasigirdo balsas, sakantis: „Garbinkite mūsų Dievą visi Jo vergai, pagarbiai Jo bijantys, maži ir dideli!“

[6] Aš išgirdau lyg didelės minios balsą, tarsi daugybės vandenų šniokštimą, tarsi galingų griaustinių dundėjimą, sakantį: „Šlovė Dievui! Nes karaliauja Viešpats Dievas, Visavaldis!

[7] Linksminkimės, šokinėkime iš džiaugsmo ir atiduokime Jam šlovę, nes atėjo Avinėlio vestuvių puota ir Jo žmona save paruošė!“

[8] Tuomet jai buvo duotas rūbas, kad ji apsirengtų plona drobe, tyra ir balta, nes plona drobė yra šventųjų teisumo darbai.

[9] Ir angelas sako man: „Užrašyk: ‘Palaiminti tie, kurie pakviesti į Avinėlio vestuvių vakarienę.’“ Ir vėl jis man sako: „Šie Dievo žodžiai yra neabejotini!“

[10] Tada aš parpuoliau jam po kojų, kad jį pagarbinčiau, bet angelas man tarė: „Žiūrėk, kad to nedarytum, nes aš esu tavo ir tavo brolių, kurie turi Jėzaus liudijimą, vergas! Dievą garbink! Juk Jėzaus liudijimas yra pranašystės dvasia.“

[11] Ir aš pamačiau atvertą dangų, ir štai pasirodė baltas žirgas, o ant jo sėdėjo raitelis, vadinamas Ištikimuoju ir Tikruoju, kuris teisingai teisia ir kovoja.

[12] Jo akys buvo kaip ugnies liepsna, o ant Jo galvos brangios diademos ir ranka užrašytas vardas, kurio niekas nežino, tik Jis pats.

13 Jis buvo aprengtas kraujyje pamirkytu drabužiu, ir Jis vadinamas vardu – Dievo Žodis.

14 Paskui Jį sekė dangaus kariuomenės ant baltų žirgų, apsirengusios plonos, baltos ir tyros drobės drabužiais.

15 Iš Jo burnos išėjo aštrus kalavijas, kuriuo Jis smogs tautoms. Jis ganys jas geležine lazda. Jis mina Visavaldžio Dievo įniršio ir rūstybės vyno spaustuvą.

16 Ant Jo drabužio ir ant šlaunies užrašytas Jo vardas: „Karalių Karalius ir viešpačių Viešpats.“

17 Aš mačiau dar vieną angelą, stovintį saulėje. Jis garsiu balsu šaukė visiems paukščiams, skraidantiems dangaus viduriu: „Skriskite čionai ir būkite surinkti į didžiojo Dievo vakarienę!

18 Leskite lavonus karalių ir lavonus tūkstantininkų, lavonus narsiųjų ir lavonus žirgų bei ant jų sėdinčiųjų, lavonus visų laisvųjų ir vergų, lavonus mažų ir didelių!“

19 Tuomet aš mačiau žvėrį ir žemės karalius bei jų kariuomenes, surinktas kovoti su Tuo, kuris sėdi ant žirgo ir su Jo kariuomene.

20 Ir Jis sučiupo žvėrį, ir kartu su juo netikrą pranašą, kuris žvėries akivaizdoje darė atpažinimo ženklus ir jais suklaidino priėmusius žvėries įdagą ir garbinančius jo atvaizdą. Jie abu gyvi buvo įmesti į ugnies ežerą, kuris yra deginamas sieroje.

21 O visi kiti buvo be jokio gailesčio nužudyti kalaviju, išeinančiu iš To, kuris sėdi ant žirgo burnos. Ir visi paukščiai buvo prilesinti jų mėsa.

APR 20

1 Ir aš mačiau angelą, nusileidžiantį žemyn iš dangaus, laikantį savo rankoje bedugnės raktą ir didžiulę grandinę.

[2] Jis pagriebė drakoną, senąją gyvatę, kuri yra Velnias ir Šėtonas, ir sukaustė
jį tūkstančiui metų,

[3] ir įmetė jį į bedugnę, ir užrakino jį, ir iš viršaus užantspaudavo, kad jis
neklaidintų tautų iki tol, kol bus užbaigtas tūkstantis metų. Po to jis turės
būti išlaisvintas trumpam laikui.

[4] Aš pamačiau sostus ir juose sėdinčiuosius, ir jiems buvo perduotas
teismas. Tuomet aš pamačiau sielas tų, kuriems buvo nukirstos galvos dėl
Jėzaus liudijimo ir dėl Dievo žodžio, kurie negarbino žvėries, nei jo
atvaizdo, ir nesutiko, kad ant jų kaktos ar ant jų rankos būtų jo įdagas. Jie
buvo atgaivinti ir valdė kartu su Kristumi tūkstantį metų.

[5] Tačiau kiti mirusieji nebuvo atgaivinti tol, kol bus užbaigtas tūkstantis
metų. Šitas yra pirmasis mirusiųjų prikėlimas.

[6] Palaimintas ir šventas, kuris turi dalį pirmajame mirusiųjų prikėlime.
Tiems antroji mirtis neturi valdžios. Jie bus Dievo ir Kristaus kunigai, ir
valdys kartu su Juo tūkstantį metų.

[7] Kai bus užbaigtas tūkstantis metų, šėtonas bus išlaisvintas iš savo kalėjimo

[8] ir išeis klaidinti tautų, gyvenančių keturiuose žemės kampuose, Gogo ir
Magogo, ir surinkti jų kovai. Jų skaičius bus kaip jūros smėlio smiltys.

[9] Jie žygiavo pirmyn per visą žemės platumą ir apsupo ratu šventųjų
stovyklą bei miestą, kurį Dievas myli pasiaukojančia meile, bet nužengė
ugnis iš dangaus nuo Dievo ir juos surijo,

[10] o juos klaidinęs velnias buvo įmestas į ugnies ir sieros ežerą, ten kur yra
žvėris ir netikrasis pranašas. Jie bus kankinami dieną ir naktį per amžių
amžius.

[11] Tuomet aš mačiau didelį baltą sostą ir jame Sėdintįjį, nuo kurio veido
pabėgo žemė ir dangus, ir nebebuvo palikta jiems vietos.

[12] Ir aš mačiau mirusius, mažus ir didelius, stovinčius priešais Dievą, ir
buvo išvynioti knygų ritiniai. Tuomet buvo išvyniotas dar vienos knygos

ritinys – gyvenimo knygos ritinys, nes mirusieji buvo teisiami pagal ritiniuose užrašytus jų darbus.

13 Jūra atidavė joje esančius mirusiuosius, o mirtis ir pragaras atidavė juose esančius mirusiuosius. Kiekvienas buvo teisiamas pagal jo darbus.

14 Mirtis ir pragaras buvo įmesti į ugnies ežerą. Tai yra antroji mirtis.

15 Kas nebuvo rastas įrašytas gyvenimo knygos ritinyje, tas buvo įmestas į ugnies ežerą.

APR 21

1 Tuomet aš pamačiau naują dangų ir naują žemę. Juk pirmasis dangus ir pirmoji žemė pradingo, ir jūros daugiau nebėra.

2 Ir aš, Jonas, pamačiau šventąjį miestą, naująją Jeruzalę, kuri nusileidžia žemyn iš dangaus nuo Dievo. Ji buvo paruošta kaip nuotaka, papuošta savo vyrui.

3 Aš išgirdau galingą balsą iš dangaus, sakantį: „Štai Dievo palapinė kartu su žmonėmis. Jis gyvens kartu su jais, ir jie bus Jo tautos, ir pats Dievas bus kartu su jais, ir Jis bus jų Dievas.

4 Tuomet pats Dievas nušluostys kiekvieną ašarą nuo jų akių ir nebebus daugiau mirties, nei gedulo, nei verksmo, nei liūdesio daugiau nebebus, nes tai, kas buvo anksčiau – baigėsi.“

5 Ir Sėdintysis soste tarė: „Tu pažiūrėk, Aš visa darau nauja!“ Jis man įsakė: „Tu užrašyk, nes šitie žodžiai yra patikimi ir tikri.“

6 Tuomet Jis man tarė: „Įvyko! Aš esu Alfa ir Omega, Pradžia ir Pabaiga. Tam, kuris trokšta, Aš duosiu dovanai gerti iš gyvenimo vandens šaltinio.

7 Nugalėtojas paveldės viską, ir Aš būsiu jam Dievas, o jis bus man sūnus.

8 Tačiau bailiams ir netikintiems, tiems, kurie padaryti pasibjaurėjimu ir žudikams, paleistuviams ir burtininkams, stabmeldžiams ir visokiems

melagiams skirta dalis ežere, kuris deginamas ugnyje ir sieroje. Tai yra antroji mirtis.“

9 Tuomet pas mane atėjo vienas iš septynių angelų, laikiusių septynias taures, pilnas septynių paskutinių negandų, ir man kalbėjo, tardamas: „Eik šen, aš tau parodysiu nuotaką, Avinėlio žmoną!“

10 Ir jis nunešė mane dvasioje ant didelio ir aukšto kalno, ir parodė man didįjį miestą, šventąją Jeruzalę, nusileidžiančią žemyn iš dangaus nuo Dievo,

11 spindinčią Dievo šlove. Jos spindesys buvo kaip brangiausio akmens, lyg jaspio, žėrinčio kaip krištolas.

12 Ji buvo apsupta didele ir aukšta siena. Sienoje buvo dvylika vartų, o ant vartų dvylika angelų ir užrašyti dvylikos Izraelio sūnų giminių vardai.

13 Rytuose buvo treji vartai, šiaurėje – treji vartai, pietuose – treji vartai ir vakaruose – treji vartai.

14 Miesto siena buvo pastatyta ant dvylikos pamatų, o ant jų buvo užrašyti dvylikos Avinėlio apaštalų vardai.

15 Kalbantysis su manimi turėjo matą – auksinę nendrę, kad ja išmatuotų miestą, jo vartus ir jo sieną.

16 Pats miestas yra keturkampio formos; jo ilgis toks pat, kaip ir plotis. Jis išmatavo miestą nendre: jo dydis buvo du tūkstančiai du šimtai dvidešimt kilometrų. Jo ilgis, plotis ir aukštis buvo vienodi.

17 Tuomet jis išmatavo miesto sieną, ji buvo šešiasdešimt keturių metrų aukščio matuojant žmogaus mastu, tai yra angelo.

18 Miesto siena buvo pastatyta iš jaspio, o pats miestas iš gryno aukso, kuris panašus į skaidrų stiklą.

19 Miesto sienos pamatai buvo papuošti visokiais brangakmeniais: pirmas pamatas buvo jaspio, antras – safyro, trečias – chalcedono, ketvirtas – smaragdo,

20 penktas – sardonikso, šeštas – sardžio, septintas – chrizolito, aštuntas – berilo, devintas – topazo, dešimtas – chrizoprazo, vienuoliktas – hiacinto, dvyliktas – ametisto.

21 Dvylika vartų – dvylika perlų, kiekvieni vartai padaryti iš vieno perlo, o miesto aikštė iš gryno aukso, panašaus į skaidrų stiklą.

22 Šventyklos mieste aš nemačiau, nes Viešpats, Dievas Visavaldis, yra jo šventykla, ir Avinėlis.

23 Miestui nereikia nei saulės, nei mėnulio, kad jie šviestų jame, nes jį apšviečia Dievo šlovė, o jo žiburys yra Avinėlis.

24 Ir išgelbėtos tautos vaikščios Jo šviesoje, o žemės karaliai atneš Jam savo šlovę ir garbę.

25 Miesto vartai nebus uždaromi dieną, nes nakties ten nebus.

26 Tuomet karaliai atneš Jam tautų šlovę ir garbę.

27 Ir pas Jį niekados neįeis nė vienas, kuris yra suterštas, darantis bjaurastį ir melagis, o tik tie, kurie yra įrašyti Avinėlio gyvenimo knygos ritinyje.

APR 22

1 Tuomet angelas man parodė skaidrią gyvybės vandens upę, spindinčią kaip krištolas, ištekančią iš Dievo ir Avinėlio sosto.

2 Viduryje miesto aikštės, kuri yra tarp upės atšakų, augo gyvybės medis, duodantis dvylika derlių ir kiekvieną mėnesį vedantis savo vaisių, o medžio lapai skirti tautų išgydymui.

3 Ir nebus daugiau jokio prakeikimo. Mieste stovės Dievo ir Avinėlio sostas, o Jo vergai tarnaus Jam.

4 Jie matys Jo veidą, nes ant jų kaktų bus Jo vardas.

5 Ten nebus nakties, jiems nereikės žiburio, nei saulės šviesos, nes Viešpats Dievas juos apšvies, ir jie karaliaus per amžių amžius.

6 Tuomet jis man tarė: „Šie žodžiai patikimi ir tikri, nes Viešpats, šventųjų pranašų Dievas, pasiuntė savo angelą, kad jis parodytų savo vergams tuos įvykius, kurie turi įvykti netrukus.“

7 „Štai Aš greitai ateinu. Palaimintas tas, kuris vykdo šios knygos ritinio pranašystės žodžius.“

8 Aš, Jonas, visa tai mačiau ir girdėjau. Išgirdęs ir pamatęs, aš puoliau prie kojų angelui, kuris man visa tai parodė, kad jį pagarbinčiau.

9 Tačiau jis man pasakė: „Žiūrėk, kad to nedarytum! Aš esu tavo ir tavo brolių pranašų, ir tų, kurie vykdo šios knygos ritinio žodžius, vergas. Dievą garbink!“

10 Jis sako man: „Nelaikyk paslaptyje šios knygos ritinio pranašystės žodžių, nes paskirtas laikas jau yra arti.

11 Neteisiai besielgiantis toliau tesielgia neteisiai, o tas, kuris susitepa, dar labiau tesusitepa, bet teisusis tebūnie visada laikomas teisiu, o šventasis tebūnie visada pašventintas.“

12 „Štai Aš ateinu greitai ir mano atlygis yra kartu su manimi, kad kiekvienam atsilyginčiau pagal tai, koks bus jo darbas.

13 Aš esu Alfa ir Omega, Pradžia ir Pabaiga, Pirmasis ir Paskutinysis.“

14 „Palaiminti, kurie vykdo Jo įsakymus, kad turėtų teisę į gyvybės medį ir galėtų įeiti pro vartus į miestą.

15 Lauke yra šunys ir burtininkai, paleistuviai ir žmogžudžiai, stabmeldžiai ir visi, kurie myli visa tai, kaip draugą ir daro melą.“

16 „Aš, Jėzus, pasiunčiau savo angelą, kad tai paliudytų jums ir surinkimams. Aš esu Dovydo šaknis, palikuonis ir spindinti rytmečio žvaigždė!“

17 Ir Dvasia, ir nuotaka sako: „Ateik!“ Ir tas, kuris nuolat tai girdi, tesako: „Ateik!“ Ir tas, kuris nuolat trokšta, teateina, ir tas, kuris nuolat nori, tesemia gyvybės vandens dovanai.

18 Aš liudiju kiekvienam, girdinčiam šios knygos ritinio pranašystės žodžius: „Jeigu kas prie jų ką pridės, tai Dievas jam pridės aprašytų šios knygos ritinyje negandų.

19 Ir jeigu kas atims ką nors nuo šios knygos ritinio pranašystės žodžių, tai Dievas atims jo dalį iš gyvenimo knygos ritinio ir iš šventojo miesto, kurie yra aprašyti šitame knygos ritinyje.“

20 Tai sako Tas, kuris liudija: „Taip, Aš greitai ateinu!“ Amen. Taip, ateik, Viešpatie Jėzau!

21 Mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus malonė tebūna kartu su jumis visais! Amen!

†